श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम् ॥

सुन्दरकाण्डम् ॥

ஸ்ரீமத் வால்மீகிராமாயணம்.

ஸுந்தரகாண்டம்.

ॐ

श्रीरामजयम् ।

श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम् ॥

सुन्दरकाण्डम् ॥

ஸ்ரீமத் வால்மீகிராமாயணம்.

ஸுந்தரகாண்டம்.

(தேவநாகரியிலும் தமிழிலும் மூலத்துடன்)

வைதிகதர்ம ஸம்ரக்ஷக, ப்ரவசன துரீண, வேதயாகபரிபாலக
ராமாயண தத்வோபதேசக
சேங்காலிபுரம்
பிரம்மஸ்ரீ அனந்தராம தீக்ஷிதர்
அவர்களால் எழுதப்பட்ட

விசேஷ தமிழ் அர்த்தத்துடனும், ஸ்ரீ ஸீதாராம பட்டாபிஷேக
ஸர்கத்துடனும் கூடியது.

சேலம் லிட்டரரி பிரஸில் அச்சிடப்பட்டது.

1952

அர்ப்பணம்.

ஸ்ரீ முத்தண்ணுவாள் என்ற ப்ரஹ்மஸ்ரீ வைத்யனாத தீக்ஷிதர்வாள் லோகபூஜ்யர்களாய் விளங்கினார்கள். இவர்கள் எங்கள் பிதாமஹர்கள். பருத்தியூர் ஸ்ரீராமாயணம் ஸ்ரீ கிருஷ்ணசாஸ்திரிகள், செய்யானம் ஸ்ரீ ராமஸ்வாமிசாஸ்திரிகள் முதலிய ஆயிரக்கணக்கான சிஷ்யர்களுக்கு வேத வேதாந்தம் முதலிய சாஸ்திரங்களை உபதேசித்தவர்கள். இவர்கள் மன்னார்குடி பெரியவாளின் ஸ்ரீபிதா அவர்கள் செய்த யாகத்தில் ஆத்வரத்தையும், இவர்களுடைய தம்பியாகிய ஸ்ரீஸுப்ப ராமதீக்ஷிதரவர்கள் ஹௌத்ரத்தையும் செய்தார்கள். இவர்கள் தனது பதினாறுவது வயதில் ஸோமயாகம் செய்து 63-வது வயதுவரை நித்யாக்னிஹோத்ரம் செய்ததுடன் பரான்னப்ரதிக்ரஹங்களையும் விட்டுவிட்டு சென்ற நந்தன வருஷம் தைமாதம் 2-ம் தேதி ஏகாதசியன்று ஸன்யாஸம் செய்துகொண்டு மறுநாள் த்வாதசியன்று ஸித்தியடைந்து சேங்காலிபுரத்தில் தனது ஸ்ரீபிதா அவர்களின் பக்கத்திலேயே ஸமாதியடைந்திருக்கிறார்கள். அந்த மஹான்களுக்கு இதை அர்ப்பணம் செய்கிறேன்.

अश्वत्थमूले महसा समाधौ प्रकाशते यो यतिराजवर्यः ।
श्रीवैद्यनाथाख्यमखी समस्तान् भक्तान् सदा रक्षतु भक्तिवश्यः ॥

இப்படிக்கு,

சேங்காலிபுரம்

S. அனந்தராம தீக்ஷிதர்.

25, வடக்கு மாவனேரி,
சேலம்.

இப்புஸ்தகம் கிடைக்கும் இடங்கள்

1. Dr. M. D. நாகரத்தினம், L. I. M.,
   25, வடக்கு மரவனேரி எக்ஸ்டென்ஷன், சேலம்.
2. S. சந்திரமௌளீச்வர அய்யர்,
   ஸ்டாம்பு வெண்டர், இரண்டாவது அக்ரஹாரம், சேலம்.
3. கடலங்குடி பிரம்ஹஸ்ரீ நடேச சாஸ்திரிகள்,
   17, நடேசய்யர் தெரு, T. நகர் P. O., மாம்பலம்.
4. K. கணேச சாஸ்திரிகள்,
   72, பெரிய தெரு, திருவல்லிக்கேணி, சென்னை.
5. G. மலையப்ப சாஸ்திரிகள்,
   2778, கிழ 2-ம் தெரு, புதுக்கோட்டை. (திருச்சி)
6. R. S. வாத்தியார், புக் ஸெல்லர், கல்பாத்தி. (பாலக்காடு)
7. K. R. சங்கரன், செக்ரடரி, பஜன ஸமாஜம்,
   6/55, குருத்வார் ரோட், கரோல் பக், நியூ டெல்ஹி.

ஸ்ரீராமஜயம்.

முகவுரை

ஸ்ரீ பகவான் லோக க்ஷேமார்த்தமாய் ப்ரஹ்மதேவனுக்கு அனுக்ரஹம்செய்த உபதேசமே வேதங்களெனப்படும். அவைகள் அளவற்றவை. அவ்வேதங்களில் ஸகல ஜீவராசிகளும் இவ்வுலகிலும், பரலோகத்திலும், க்ஷேமத்தை அடைந்து மோக்ஷத்தை அடைவதற்கும் மார்க்கங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. அதை மஹான்கள் நம்பி ஸர்வ க்ஷேமலாபங்களையும் அடைந்து வருகிறார்கள். அந்த உபதேசங்களை அறியாமலோ, அறிந்து அனுஷ்டிக்காமலோ ஜீவராசிகள் ஸுகமில்லாமல் ச்ரமப்படும் காலத்தில், ஸ்ரீ பகவான் அவதரிப்பது வழக்கம். அம்மாதிரியான கஷ்டமேற்பட்ட ஸமயத்தில் லக்ஷ்மீபதியான ஸ்ரீ நாராயணனே த்ரேதாயுகத்தில் ஸ்ரீராமனாக அயோத்தியில் அவதரித்து, ஸர்வதர்மங்களையும் தானே நடத்திக் காண்பித்தார். அந்த ஸ்ரீராமருடைய சரித்ரங்களை, ஸத்குருவான ஸ்ரீ நாரத மஹரிஷியின் முகமாய் உபதேசம்பெற்று மஹரிஷி ஸ்ரீ வால்மீகி ஸ்ரீமத் ராமாயணமென்னும் மஹாகாவ்யமாக இயற்றினார்.

पूजयंश्चपठंश्चेमं इतिहासं पुरातनं ।
सर्वपापैः प्रमुच्येत दीर्घमायुरवाप्नुयात् ॥
प्रणम्य शिरसा नित्यं श्रोतव्यं क्षत्रियैर्द्विजात् ।
ऐश्वर्यं पुत्रलाभश्च भविष्यति न संशयः ॥

இவ்விதம் ஸ்ரீ வால்மீகி, இப்புராதன க்ரந்தத்தை பூஜை செய்து படிப்பவர்கள், ஸர்வபாபங்களினின்றும் விடுபட்டு தீர்காயுளையும் அடைவார்கள், நித்யம் நமஸ்காரம்செய்து, வேதவித்துக்கள் வாயிலாகக்கேட்பதால் மஹத்தான ஐஸ்வர்யத்தையும், புத்ரலாபத்தையும் அடைவார்கள், ஸந்தேஹமில்லை என ஸத்யம் செய்வதுபோல் கூறியிருக்கிறார்.

உத்தரகாண்டத்தில்

हेमभारं कुरुक्षेत्रे ग्रस्ते भानौ प्रयच्छति ।
यश्च रामायणं लोके शृणोति सदृशावुभौ ॥

என்றதால் எவனொருவன் ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தை ச்ரவணம் செய்கிறானோ அவன் ஸூர்யக்ரஹண புண்யகாலத்தில் குரு க்ஷேத்

ரத்தில் தன் நிறையுள்ள தங்கக்கட்டிகளை தானம்செய்த புண்யத்தை அடைகிறான், என்றும் இன்னும்

पिता पितामहस्तस्य तथैवप्रपितामहः ।
तत्पिता तत्पिताचैव विष्णुं यान्ति न संशयः ॥

என்றதால் ஸ்ரீராமாயணத்தை ஶ்ரவணம் செய்யும் மனிதனுடைய பிதா (தந்தை) பிதாவின் பிதா, அவனுடைய பிதா, அவனுடைய பிதா, அவனுடைய பித்ருக்கள் (பித்ரு பிதாமஹ ப்ரபிதாமஹர் களும் ப்ரபிதாமஹர்களுடைய பித்ரு, பிதாமஹர்களும்) ஸ்ரீவைகுண்டத்தை அடைகிறார்கள் என்றும், இதில் ஸந்தேஹ மில்லை என்றும் கூறியிருக்கிறார். இதனால் கேட்போர் ஸத்கதி யடைவதோடுமட்டுமின்றி, அவர்களுடைய முன்னோர்களும் பரம க்ஷேமங்களை அடைகிறார்களென்பது நிஶ்சயமாகத் தெரிகிறது.

நிற்க,

இக்கலியிலும் பல பக்தர்கள் தங்களது ஜாதகரீதியாய், சனி, புதன், ராகு, கேது, முதலிய க்ரஹங்கள் தோஷமுள்ளவைகளாக இருந்து, அவைகளின் தசையோ புக்தியோ, நேரும் ஸமயத்தில் கையிலுள்ள ரேகை, அந்தந்த கிருகங்களின் தோஷத்தைக் காட்டும் போது, ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தையோ, ஸ்ரீமத் பாகவதத்தையோ விதிவத்தாய், நவாஹம், ஸப்தாஹம், முதலிய முறைப்படி நடத்தி ஶ்ரவணம் செய்வதின்மூலம் அக்கெட்ட ரேகைகள் மறைந்து நல்ல பயன்களை அடைந்து வருவதையும் ப்ரத்யக்ஷமாகப் பார்த்து வருகிறோம். அவரவர்கள் தங்கள் சக்திக்கேற்றவாறு இதை முறைப் படி நடத்தவேண்டும். சிலர் சக்தி படைத்திருந்தும் லோப குணத் தினால், லகுவான முறையை கைப்பற்றி பூர்ண பலனை அடையாது ஸ்வல்ப பலனையே அடைகிறார்கள். அதிலும், ஸ்ரீ ஸுந்தர காண்டத்தை படிப்பதாலும், ஶ்ரவணம் செய்வதாலும், "**सर्वसिद्धिकरं नृणां**" என்றபடி மனிதர்கள் ஸர்வ கார்யஸித்தி யையும் அடைவார்கள் என்றும் புராணங்கள் கூறுகின்றன. இன்னும் சிவபுராணமாகிய ஸ்ரீ மஹாஸ்காந்தத்திலும், பிரஹ்ம தேவன்

यद्यत्संकल्पितं चित्ते सुकरं वाऽपि दुष्करं ।
शत्रुहस्ताद्विमुक्तिं च कारागाराद्विमोक्षणं ॥
लभते सुन्दराख्यस्य काण्डस्य पठनान्नरः ।

என்று ஸ்ரீ ஸுந்தரகாண்டத்தைப் படிப்பதால், ஸுலபமாக அடையக்கூடியதையும், அடையமுடியாததையும், மனதினால் நினைத்தமாத்ரத்தால் அடையலாமெனவும், சத்ருவினிடமிருந்தும், ஜெயிலிலிருந்தும்கூட விடுபடலாமென்றும், உபதேசித்திருக்கிறார்.

இந்த ஸ்ரீ ஸுந்தரகாண்டத்தை, பல ஆப்தபக்தர்கள் பல வருஷங்களாக என்னை விசேஷார்த்தங்களுடன் தமிழில் மொழி பெயர்க்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டதின்பேரில், சென்ற வருஷம் கங்காயாத்ரைபோன ஸமயம் கல்கத்தாவில் ஸ்ரீ தக்ஷிண காளியையும், ஸ்ரீராமகிருஷ்ணபரமஹம்ஸ ஸமாதியையும், ஸ்ரீ கங்காதேவியையும், தரிசித்து பல மாதங்கள் அங்கு தங்கி, இந்த தமிழுரை எழுத நேர்ந்தது. அங்கு தங்க பல வஸதிகளையும் செய்துகொடுத்து பல மாதங்கள் இதை எழுதி முடிக்கும்வரை மிகவும் உதவிபுரிந்த 'Blackwoods' கம்பெனி மானேஜிங் டைரக்டரும், கோடி ஸ்ரீராமநாமாவை எழுதி பூர்த்தி செய்தவரும், தாரக ஸ்ரீராமநாமாவை கங்காதீரமாகிய காசியில் மோக்ஷகாலத்தில் உபதேசம் செய்யும் ஸ்ரீ பரமேஸ்வரனுடைய ஆலய கைங்கரியமாகிய சிவதர்மத்தை செய்தவருமாகிய புண்யபுருஷர்களுடைய புத்திரருமான ஸ்ரீ ஜி. வி. ராமன் அவர்களுக்கும், நான் பல வ்யாக்யானங்களையும் பார்த்துச் சொல்லும் அர்த்தத்தை என்னுடன் கூடவே சில மாதங்கள் வஸித்து எழுதியும், ப்ரூப் பார்த்தும், உதவி புரிந்த, ஸ்ரீ S. ராமமூர்த்தி சர்மா (வ்யாகரண சிரோமணி & ஹிந்தி விசாரத, R. C. T. ஹைஸ்கூல், அண்ணாமலை நகர்) அவர்களுக்கும், ஸ்ரீ A. விஸ்வநாதய்யர் அவர்களுக்கும், பேப்பர் கிடைப்பது அரிதாக இருந்த காலத்தில் சரியான விலையில், பேப்பர் கிடைக்கச்செய்த ஸ்ரீ நடராஜய்யர் (செக்ரடரி, மேட்டூர் கெமிகல்ஸ், மேட்டூர்) அவர்களுக்கும், தமது பிரஸ்ஸில் மிகுந்த அன்புடன் க்ரமமான அச்சுக்கூலியில், உயரிய பதிப்பில், இதை அச்சிட்டுக் கொடுத்த ஸ்ரீ K. வாசுதேவன் நாயர் (Proprietor, Literary Press, Salem.) அவர்களுக்கும், ஸ்ரீ ஸீதாபதியான ஸ்ரீராமன் ஆயுள், ஆரோக்யம், ஸந்தானம், ஸம்பத்து முதலிய அபீஷ்டங்களைக் கொடுக்கும்படிக் கோருகிறேன்.

இப்புத்தகத்தின்மூலம் கிடைக்கும் ஸ்வல்ப திரவ்யத்தை எங்கள் பெரியவாளின் ஸ்ரீ ஸமாதி பூஜா கைங்கர்யம், பிரதி வர்ஷம் தைமாத கிருஷ்ணபக்ஷ த்வாதசியில் நடக்கும் ஆராதனம், அதற்கு முன்பு நடக்கும் உற்சவம் முதலியவைகளுக்கு உபயோகப்படும்படி ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன். தஞ்சை ஜில்லா, சேங்காலிபுரத்திலுள்ள ஷடி ஆலயத்தில் எனது ப்ரபிதாமஹர்கள் ஸமாதியாகி சுமார் நூறு வருஷங்களும், எனது பிதாமஹாள் ஸமாதியாகி இந்த நந்தன வருஷத்திற்கு அறுபது வருஷங்களும் ஆகின்றன. மேற்படி ஸமாதியில் பல பக்தர்கள் அர்ச்சனை, அபிஷேகம் செய்து ஸகல ஶ்ரேயஸ்ஸுகளையும் அடைந்து வருகிறார்கள். இந்த ஸமாதியின் அனுக்ரஹத்தாலேயே எங்கள் குடும்பத்தாரும், நாங்களும், க்ஷேமங்களை அடைந்துவருகிறோம்.

ஸகல ச்ரேயஸ்ஸுகளுக்கும் தெய்வ பலமே முக்ய ஸாதன மாகும். அதனுலேயே ஸ்ரீ ஸீதாதேவியும், லங்கையில், ஸ்ரீ ஹனு மாரிடம்

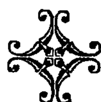
कच्चिदाशास्ति देवानां प्रसादं पार्थिवात्मजः ।

என சக்ரவர்த்தி குமாரனை ஸ்ரீராமன் தெய்வங்களின் பிரஸாதத்தை அடைவதற்கு தேவதாராதனம் செய்து வருகிருரா? என்று கேழ்க்கிருள். ஆகையால் பக்தர்கள் இதைப்படித்து ஸ்ரீராமசந்திர ப்ரஸாதத்தை பரிபூர்ணமாக அடையக்கோரு கிறேன்.

ஸ்ரீ ஸுந்தரகாண்ட பாராயணம் செய்யும் ஆஸ்திகர்கள், பாராயணம் முடியும் நாளில் ஸ்ரீராம பட்டாபிஷேக ஸர்கத்தைப் படிப்பது வழக்கமானதால், அந்த ஸர்கமும் இத்துடன் சேர்க்கப் பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் எல்லோரும் அதையும் படித்து, ஒரு தம்பதிக்காவது போஜனம் செய்வித்து உபசரித்து, சக்திக் கேற்றவாறு வஸ்திரம், தக்ஷிணை முதலியவைகளால் பூஜிப்பது நலம்.

இப்படிக்கு,

25, வடக்கு மரவனேரி, சேலம். } சேங்காலிபுரம் **S. அனந்தராம தீக்ஷிதர்.**

श्रीरामचन्द्राय नमः ।

॥ विषयानुक्रमणिका ॥

सर्गः । ஸர்கம்	विषयम् । — விஷயம்		पृष्ठम् । பக்கம்

सर्गः। ஸர்கம்	विषयम्। — விஷயம்	पृष्ठम्। பக்கம்

॥ श्रीः ॥

श्रीमद्रामायणपूजाक्रमः ॥

शुक्लाम्बरधरं विष्णुं शशिवर्णं चतुर्भुजम्।
प्रसन्नवदनं ध्यायेत्सर्वविघ्नोपशान्तये ॥

(உபநயனமானவர்கள் ப்ராணாயாமம் செய்யவேண்டும்.)

ममोपात्तसमस्तदुरितक्षयद्वारा श्री परमेश्वरप्रीत्यर्थं श्रीसीतालक्ष्मण भरतशत्रुघ्नहनुमत्समेद श्रीरामचन्द्रप्रसाद सिध्यर्थं श्रीसीतालक्ष्मण भरतशत्रुघ्नहनुमत्समेत श्रीरामचन्द्रपूजां श्रीसुन्दरकाण्डपारायणं च करिष्ये। (ஜலத்தைத் தொடவும்.)

अस्मिन् पुस्तके श्रीसीतालक्ष्मण भरतशत्रुघ्न हनुमत्समेत श्रीरामचन्द्रं ध्यायामि। आवाहयामि। आसनं समर्पयामि। पादयोः पाद्यं समर्पयामि। अर्घ्यं समर्पयामि। आचमनीयं समर्पयामि। स्नानं समर्पयामि। स्नानानन्तरं आचमनीयं समर्पयामि। वस्त्रयज्ञोपवीतोत्तरीयाभरणार्थे इमे अक्षताः। गन्धान् धारयामि। गन्धस्योपरि अक्षतान्समर्पयामि। हरिद्राकुङ्कुमं समर्पयामि। पुष्पाणि समर्पयामि। केशवाय नमः। नारायणाय नमः। माधवाय नमः। गोविन्दाय नमः। मधुसूदनाय नमः। त्रिविक्रमाय नमः। वामनाय नमः। श्रीधराय नमः। हृषीकेशाय नमः। पद्मनाभाय नमः। दामोदराय नमः। श्रीसीतालक्ष्मण भरतशत्रुघ्न हनुमत्समेत श्रीरामचन्द्र स्वामिने नमः। नानाविधमन्त्रपुष्पाणि समर्पयामि। धूपार्थं दीपार्थं अक्षतान् समर्पयामि। (நிவேதனம் செய்யவும்). निवेदनानन्तरं आचमनीयं समर्पयामि। कर्पूरताम्बूलं समर्पयामि। (கற்பூரம் செய்யவும்).

नीराजनं सुमाङ्गल्यं कोटिसूर्यसमप्रभम्।
अहं भक्त्या प्रदास्यामि स्वीकुरुष्व दयानिधे ॥

समस्तापराधक्षमार्थं सर्वमङ्गलप्राप्त्यर्थं कर्पूरनीराजनं दर्शयामि। नीराजनानन्तरं आचमनीयं समर्पयामि। रक्षां धारयामि। मन्त्रपुष्पं समर्पयामि।

यानि कानि च पपानि जन्मान्तरकृतानि च।
तानि तानि विनश्यन्ति प्रदक्षिणपदेपदे ॥

ப்ரதக்ஷிணம் செய்யவும். **वैदेहीसहितं** என்ற ஶ்லோகத்தைச் சொல்லி நமஸ்காரம் செய்யவும். பிறகு பாராயணாரம்ப ஶ்லோகங்களைப் படித்து பாராயணம் செய்யவும்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீராமாயண பூஜா முறை.

ஶுக்லாம்பரதரம் விஷ்ணும் ஶஶிவர்ணம் சதுர்ப்புஜம் ।
ப்ரஸன்னவதனம் த்யாயேத் ஸர்வவிக்னோபஶாந்தயே ॥

(உபநயனமானவர்கள் ப்ராணாயாமம் செய்யவேண்டும்).

மமோபாத்த ஸமஸ்த துரிதக்ஷயத்வாரா ஸ்ரீ பரமேஶ்வர ப்ரீத்யர்த்தம் ஸ்ரீ ஸீதாலக்ஷ்மண பரதஶத்ருக்ன ஹனுமத்ஸமேத ஸ்ரீ ராமசந்த்ரபூஜாம் ஸ்ரீ ஸுந்தரகாண்ட பாராயணம் ச கரிஷ்யே. (ஜலத்தைத் தொடவும்.)

அஸ்மின் புஸ்தகே ஸ்ரீஸீதாலக்ஷ்மண பரதஶத்ருக்ன ஹனுமத்ஸமேத ஸ்ரீராமசந்த்ரம் த்யாயாமி. ஆவாஹயாமி. ஆஸனம் சமர்ப்பயாமி. பாதயோ: பாத்யம் ஸமர்ப்பயாமி. அர்க்யம் சமர்ப்பயாமி. ஆசமனீயம் ஸமர்ப்பயாமி. ஸ்நானம் ஸமர்ப்பயாமி. ஸ்நானானந்தரம் ஆசமனீயம் ஸமர்ப்பயாமி. வஸ்த்ர யக்ஞோபவீதோத்தரீயாபரணார்த்தே இமே அக்ஷதா:. கந்தான் தாரயாமி. கந்தஸ்யோபரி அக்ஷதான் ஸமர்ப்பயாமி. ஹரித்ரா குங்குமம் ஸமர்ப்பயாமி. புஷ்பாணி ஸமர்ப்பயாமி. கேஶவாய நம: நாராயணாய நம: மாதவாய நம: கோவிந்தாய நம: மதுஸூதனாய நம: த்ரிவிக்ரமாய நம: வாமனாய நம: ஸ்ரீதராய நம: ஹ்ருஷீகேஶாய நம: பத்மநாபாய நம: தாமோதராய நம: ஸ்ரீஸீதாலக்ஷ்மண பரதஶத்ருக்ன ஹனுமத்ஸமேத ஸ்ரீராமசந்த்ர ஸ்வாமினே நம: நானாவித மந்த்ரபுஷ்பாணி ஸமர்ப்பயாமி. தூபார்த்தம் தீபார்த்தம் அக்ஷதான் ஸமர்ப்பயாமி. (நிவேதனம் செய்யவும்). *நிவேதனானந்தரம் ஆசமனீயம் ஸமர்ப்பயாமி. கர்ப்பூர தாம்பூலம் ஸமர்ப்பயாமி.* (கர்ப்பூரம் செய்யவும்).

நீராஜனம் ஸுமாங்கல்யம் கோடிஸூர்ய ஸமப்ரபம் ।
அஹம் பக்த்யா ப்ரதாஸ்யாமி ஸ்வீகுருஷ்வ தயாநிதே ॥

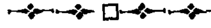
ஸமஸ்தாபராதக்ஷமார்த்தம் ஸர்வமங்கள ப்ராப்த்யர்த்தம் கர்ப்பூர நீராஜனம் தர்ஶயாமி. நீராஜனானந்தரம் ஆசமனீயம் ஸமர்ப்பயாமி. ரக்ஷாம் தாரயாமி. மந்த்ரபுஷ்பம் ஸமர்ப்பயாமி.

யானிகானி ச பாபானி ஜன்மாந்தரக்ருதானி ச ।
தானிதானி வினஶ்யந்தி ப்ரதக்ஷிணபதேபதே ॥

ப்ரதக்ஷிணம் செய்யவும். " வைதேஹீ ஸஹிதம் " *என்ற ஶ்லோகத்தைச் சொல்லி நமஸ்காரம் செய்யவும். பாராயணாரம்ப ஶ்லோகங்களைப் படித்து பாராயணம் செய்யவும்.*

॥ श्री: ॥

श्रीरामाष्टोत्तर शतनामावलि: ॥

ओं श्रीरामाय नमः ।
ओं रामभद्राय नमः ।
ओं रामचन्द्राय नमः ।
ओं शाश्वताय नमः ।
ओं राजीवलोचनाय नमः ।
ओं श्रीमते नमः ।
ओं राजेन्द्राय नमः ।
ओं रघुपुङ्गवाय नमः ।
ओं जानकीवल्लभाय नमः ।
ओं जैत्राय नमः । १०
ओं जितामित्राय नमः ।
ओं जनार्दनाय नमः ।
ओं विश्वामित्रप्रियाय नमः ।
ओं दान्ताय नमः ।
ओं शरणत्राणतत्पराय नमः ।
ओं वालिप्रमथनाय नमः ।
ओं वाग्मिने नमः ।
ओं सत्यवाचे नमः ।
ओं सत्यविक्रमाय नमः ।
ओं सत्यव्रताय नमः । २०
ओं व्रतधराय नमः ।
ओं सदाहनुमदाश्रिताय नमः ।
ओं कौसलेयाय नमः ।
ओं खरध्वंसिने नमः ।
ओं विराधवधपण्डिताय नमः ।
ओं विभीषणपरित्रात्रे नमः ।
ओं हरकोदण्डखण्डनाय नमः ।
ओं सप्तसालप्रभेत्त्रे नमः ।
ओं दशग्रीवशिरोहराय नमः ।
ओं जामदग्न्यमहादर्पदलनाय नमः ।
ओं ताटकान्तकाय नमः । ३०
ओं वेदान्तसाराय नमः ।
ओं वेदात्मने नमः ।
ओं भवरोगस्यभेषजाय नमः ।
ओं दूषणत्रिशिरोहन्त्रे नमः ।
ओं त्रिमूर्तये नमः ।
ओं त्रिगुणात्मकाय नमः ।
ओं त्रिविक्रमाय नमः ।
ओं त्रिलोकात्मने नमः ।
ओं पुण्यचारित्रकीर्तनाय नमः । ४०
ओं त्रिलोकरक्षकाय नमः ।
ओं धन्विने नमः ।
ओं दण्डकारण्यपुण्यकृते नमः ।
ओं अहल्याशापशमनाय नमः ।
ओं पितृभक्ताय नमः ।
ओं वरप्रदाय नमः ।
ओं जितेन्द्रियाय नमः ।
ओं जितक्रोधाय नमः ।
ओं जितामित्राय नमः ।
ओं जगद्गुरवे नमः । ५०
ओं ऋक्षवानरसङ्घातिने नमः ।
ओं चित्रकूटसमाश्रयाय नमः ।

ओं जयन्तत्राणवरदाय नमः ।
ओं सुमित्रापुत्रसेविताय नमः ।
ओं सर्वदेवादिदेवाय नमः ।
ओं मृतवानरजीवनाय नमः ।
ओं मायामारीचहन्त्रे नमः ।
ओं महादेवाय नमः ।
ओं महाभुजाय नमः ।
ओं सर्वदेवस्तुताय नमः । ६०
ओं सौम्याय नमः ।
ओं ब्रह्मण्याय नमः ।
ओं मुनिसंस्तुताय नमः ।
ओं महायोगिने नमः ।
ओं महोदराय नमः ।
ओं सुग्रीवेप्सितराज्यदाय नमः ।
ओं सर्वपुण्याधिकफलाय नमः ।
ओं स्मृतसर्वाघनाशनाय नमः ।
ओं आदिपुरुषाय नमः ।
ओं परमपुरुषाय नमः । ७०
ओं महापुरुषाय नमः ।
ओं पुण्योदयाय नमः ।
ओं दयासाराय नमः ।
ओं पुराणपुरुषोत्तमाय नमः ।
ओं स्मितवक्त्राय नमः ।
ओं मितभाषिणे नमः ।
ओं पूर्वभाषिणे नमः ।
ओं राघवाय नमः ।
ओं अनन्तगुणगम्भीराय नमः ।
ओं धीरोदात्तगुणोत्तराय नमः । ८०

ओं मायामानुषचारित्राय नमः ।
ओं महादेवादिपूजिताय नमः ।
ओं सेतुकृते नमः ।
ओं जितवाराशये नमः ।
ओं सर्वतीर्थमयाय नमः ।
ओं हरये नमः ।
ओं श्यामाङ्गाय नमः ।
ओं सुन्दराय नमः ।
ओं शूराय नमः ।
ओं पीतवाससे नमः । ९०
ओं धनुर्धराय नमः ।
ओं सर्वयज्ञाधिपाय नमः ।
ओं यज्वने नमः ।
ओं जरामरणवर्जिताय नमः ।
ओं विभीषणप्रतिष्ठात्रे नमः ।
ओं सर्वापगुणवर्जिताय नमः ।
ओं परमात्मने नमः ।
ओ परब्रह्मणे नमः ।
ओं सच्चिदानन्दविग्रहाय नमः ।
ओं परं ज्योतिषे नमः । १००
ओं परं धाम्ने नमः ।
ओं पराकाशाय नमः ।
ओं परात्पराय नमः ।
ओं परेशाय नमः ।
ओं पारगाय नमः ।
ओं पाराय नमः ।
ओं सर्वदेवात्मकाय नमः ।
ओं परस्मै नमः । १०८

श्रीरामचन्द्रपरब्रह्मणे नमः नानाविध परिमल
पत्रपुष्पाणि समर्पयामि ।

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீராமாஷ்டோத்தரம்.

(இந்த அஷ்டோத்ரத்தால் ப்ரதிதினமுமே அர்ச்சிட விசேஷம். முடியாதவர்கள் ஸ்திரவாரத்திலாவது அர்ச்சட செய்வது நல்லது.)

ஓம் ஸ்ரீராமாய நம:
,, ராமபத்ராய ,,
,, ராமசந்த்ராய ,,
,, சாச்வதாய ,,
,, ராஜீவலோசனாய ,,
,, ஸ்ரீமதே ,,
,, ராஜேந்த்ராய ,,
,, ரகுபுங்கவாய ,,
,, ஜானகீவல்லபாய ,,
,, ஜைத்ராய ,, 10
,, ஜிதாமித்ராய ,,
,, ஜனார்தனாய ,,
,, விச்வாமித்ரப்ரியாய ,,
,, தாந்தாய ,,
,, சரணத்ராண தத்பராய ,,
,, வாலிப்ரமதனாய ,,
,, வாக்மினே ,,
, ஸத்யவாசே ,,
ஸத்யவிக்ரமாய ,,
ஸத்யவ்ரதாய ,, 20
வ்ரததராய ,,
ஸதாஹனுமதாச்ரிதாய ,,
கௌஸலேயாய ,,
ரத்வம்ஸினே ,,
ராதவதபண்டிதாய ,,
பீஷணபரித்ராத்ரே ,,
ரகோதண்ட கண்டனாய ,,

ஓம் ஸப்ததாலப்ரபேத்ரே நம:
,, தசக்ரீவசிரோ ஹராய ,,
,, ஜாமதக்ன்யமஹா தர்ப்பதலனாய ,, 30
,, தாடகாந்தகாய ,,
,, வேதாந்தஸாராய ,,
,, வேதாத்மனே ,,
,, பவரோகஸ்ய பேஷஜாய ,,
,, தூஷணத்ரிசிரோ ஹந்த்ரே ,,
,, த்ரிமூர்த்தயே ,,
,, த்ரிகுணாத்மகாய ,,
,, த்ரிவிக்ரமாய ,,
,, த்ரிலோகாத்மனே ,,
,, புண்யசாரித்ர கீர்த்தனாய ,, 40
,, த்ரிலோகரக்ஷகாய ,,
,, தன்வினே ,,
,, தண்டகாரண்ய புண்யக்ருதே ,,
,, அஹல்யாசாப சமனாய ,,
,, பித்ருபக்தாய ,,
,, வரப்ரதாய ,,
,, ஜிதேந்த்ரியாய ,,
,, ஜிதக்ரோதாய ,,
,, ஜிதாமித்ராய ,,
, ஜகத்குரவே ,,50

ஓம் ருக்ஷவானர ஸங்காதினே நம:
,, சித்ரகூட ஸமாஶ்ரயாய ,,
,, ஜயந்தத்ராணவரதாய ,,
,, ஸுமித்ராபுத்ர ஸேவிதாய ,,
,, ஸர்வதேவாதிதேவாய ,,
,, ம்ருதவானரஜீவனாய ,,
,, மாயா மாரீசஹந்த்ரே ,,
,, மஹாதேவாய ,,
,, மஹாபுஜாய ,,
,, ஸர்வதேவஸ்துதாய ,, 60
,, ஸௌம்யாய ,,
,, ப்ரம்ஹண்யாய ,,
,, முனிஸம்ஸ்துதாய ,,
,, மஹாயோகினே ,,
,, மஹோதராய ,,
,, ஸுக்ரீவேப்ஸித ராஜ்யதாய ,,
,, ஸர்வபுண்யாதிக பலாய ,,
,, ஸ்ம்ருதஸர்வாக நாஶனாய ,,
,, ஆதிபுருஷாய ,,
,, பரமபுருஷாய ,, 70
,, மஹாபுருஷாய ,,
,, புண்யோதயாய ,,
,, தயாஸாராய ,,
,, புராணபுருஷோத்தமாய ,,
,, ஸ்மிதவக்த்ராய ,,
,, மிதபாஷிணே ,,
,, பூர்வபாஷிணே ,,
,, ராகவாய ,,
,, அனந்தகுணகம்பீராய ,,

ஓம் தீரோதாத்த குணோத்தராய நம:
,, மாயாமானுஷ சாரித்ராய ,, 80
,, மஹாதேவாதி பூஜிதாய ,,
,, ஸேதுக்ருதே ,,
,, ஜிதவாராஶயே ,,
,, ஸர்வதீர்த்தமயாய ,,
,, ஹரயே ,,
,, ஶ்யாமாங்காய ,,
,, ஸுந்தராய ,,
,, ஶூராய ,,
,, பீதவாஸஸே ,, 90
,, தனுர்தராய ,,
,, ஸர்வயக்ஞாதிபாய ,,
,, யஜ்வனே ,,
,, ஜராமரணவர்ஜிதாய ,,
,, விபீஷணப்ரதிஷ்டாத்ரே ,,
,, ஸர்வாபகுண வர்ஜிதாய ,,
,, பரமாத்மனே ,,
,, பரப்ரம்ஹணே ,,
,, ஸச்சிதானந்த விக்ரஹாய ,,
,, பரம்ஜ்யோதிஷே நம: 100
,, பரம்தாம்னே ,,
,, பராகாஶாய ,,
,, பராத்பராய ,,
,, பரேஶாய ,,
,, பாரகாய ,,
,, பாராய ,,
,, ஸர்வதேவாத்மகாய ,,
,, பரஸ்மை நம: 108

ஸ்ரீராமசந்த்ர பரப்ரம்ஹணே நம:
நானாவித பரிமள பத்ரபுஷ்பாணி ஸமர்ப்பயாமி.

॥ श्रीरामजयम् ॥

श्रीस्कान्दे महापुराणे श्रीमत्सुन्दरकाण्डमाहात्म्यम् ॥

ஸ்ரீ ஸ்காந்தத்தில் ஸ்ரீ ஸுந்தரகாண்ட மாஹாத்ம்யம்.

ब्रह्मोवाच । —

यद्यत्संकल्पितं चित्ते सुकरं वाऽपि दुष्करं ।
शत्रुहस्ताद्विमुक्तिं च कारागाराद्विमोक्षणम् ॥
लभते सुन्दराख्यस्य काण्डस्य पठनान्नरः ॥ १

ப்ரஹ்மா கூறுகிறார் :—

ஸுலபமாக அடையக்கூடியதும், அடையமுடியாததுமான மனதில் எண்ணும் ஸகல அபீஷ்டங்களையும், ஜயில், சத்ரு இவைகளிடமிருந்து விடுதலையையும் மனிதன் ஸ்ரீ ஸுந்தரகாண்டத்தைப் படிப்பதால் அடையக்கூடும். (1)

सप्तसर्गपारायणफलं । —

दिनेदिने सप्तसर्गांस्तस्यकाण्डस्य यो नरः ।
पठेद्भक्त्यातु काकुत्स्थं हृदि ध्यात्वा नमस्य च ॥ २
तस्य जन्मान्तरशतैः सञ्चितस्यापि पाप्मनः ।
नाशं कुर्यात्सुप्रसन्नो रामो विष्णुः सनातनः ॥ ३
किंपुनश्चिन्तितार्थाप्तिं चिन्तयामः पुनः पुनः ॥ ४

ஸப்த ஸர்க பாராயணத்தின் பயன்.

ககுத்ஸ்த குலத்திலுதித்த ஸ்ரீராமனை மனதினால் தியானித்தும், வணங்கியும் எவனொருவன் பக்தியுடன் இக்காண்டத்தை தினம் ஏழு ஸர்கங்கள் வீதம் படிப்பனோ அவனுடைய நூற்றுக் கணக்கான ஜன்மங்களில் செய்து தேங்கிக்கிடக்கும் பாபத்தை ஸனாதனரும் மிகவும் ப்ரஸன்னருமான ஸ்ரீராமன் நாசம் செய்யவிருக்கையில் மனதினால் எண்ணும் அபீஷ்டங்களை நிறைவேற்றுவான் என்பதில் தடை என்ன இருக்கக்கூடுமென நாங்கள் யோசிக்கிறோம். (2—4)

सप्तसर्गपारायणक्रमः । —

श्रीमत्सुन्दरकाण्डस्य सप्तसर्गप्रपाठनम् ।
सर्वाभीष्टप्रदं प्रोक्तममराणामपीहितम् ॥ ५

ஸப்த ஸர்க பாராயண க்ரமம்.

ஸ்ரீமத் ஸுந்தரகாண்டத்தில் தினம் ஏழு ஸர்கம் பாராயணம் செய்வது ஸகல விருப்பங்களையும் கொடுக்கக்கூடும் என்றும் தேவர்களுக்குங்கூட இது ப்ரியமானதென்றும் கூறப் பட்டுள்ளது. (5)

शुभे दिवसनक्षत्रे सङ्कल्प्य विधिपूर्वकम् ।
यथाशक्ति सुवर्णेन रजतेनाथ ताम्रतः ॥ ६

रामस्य लक्ष्मणस्यापि वैदेह्याश्च हनूमतः ।
विधाय प्रतिमास्ताश्च प्रतिष्ठाप्य यथाविधि ॥
पूजयेद्दर्भपुञ्जे वा त्वरा चेद्रघुनन्दनम् ॥ ७

ஒரு நல்ல நாளில் விதிவத்தாய் ஸங்கல்பித்து ஸ்ரீராமர், ஸ்ரீ ஸீதை, ஸ்ரீ லக்ஷ்மணன், ஸ்ரீ ஆஞ்சனேயர் இவர்களின் ப்ரதிமைகளை சக்திக்குத்தகுந்தபடி ஸ்வர்ணத்தாலோ, வெள்ளியாலோ, தாம்பரத்தாலோ செய்து முறைப்படி ப்ரதிஷ்டை செய்து பூஜிக்க வேண்டும். இவைகளைச்செய்ய அவகாசமில்லாவிடில் கூர்ச்சத்திலாவது பிரதிஷ்டை செய்து பூஜிக்க வேண்டும். (6—7)

सहस्रनामभिर्विष्णोरभ्यर्च्यैश्च दिनेदिने ।
पठेत्सुन्दरकाण्डस्य सप्तसर्गी विधानतः ॥ ८

தினமும் விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்தால் அர்ச்சித்து முறைப்படி ஸுந்தரகாண்டத்தின் ஸப்த ஸர்க பாராயணத்தைச் செய்ய வேண்டும். (8)

यदा तु सप्तमः सर्गः काण्डस्यान्तिमसर्गकः ।
भविष्यति तदन्तं तु सप्त सर्गान् पठेद्व्रती ॥ ९

ஸுந்தரகாண்டத்தின் கடைசி ஸர்கம் ஸப்த ஸர்க பாராயணத்தின் கடைசி ஸர்கமாக வரும்வரை நியமத்துடன் பாராயணம் செய்ய வேண்டும். (9)

अथ श्रीरामचन्द्रस्य सर्गं राज्याभिषेचनम् ।
पठित्वा पूजयित्वा च पठनं तु समापयेत् ॥ १०

பிறகு ஸ்ரீராமசந்த்ரனின் பட்டாபிஷேக ஸர்கத்தைப் படித்து பூஜித்து பாராயணத்தை முடிக்க வேண்டும். (10)

समाप्तिदिवसे कुर्याद्बहुब्राह्मणभोजनम् ।
यद्यद्विचिन्तितं चित्ते तत्सर्वं तु समश्नुते ॥ ११

பாராயண முடிவு தினத்தில் பல வேதவித்துக்களுக்கு போஜனம் செய்விக்க வேண்டும். இவ்விதம் செய்தால் மனதில் கோரும் ஸகல அபீஷ்டங்களையும் அடைவர். (11)

वायुपुराणान्तर्गतायामुमासंहितायां कामनावद्भिः पठनीय सर्गनिरूपणम् ॥

வாயு புராணத்திலடங்கிய உமாஸம்ஹிதையில் காம்யமான பயனைக்கோருபவர்களால் படிக்கத்தக்க ஸர்கங்கள்.

भूतवेताल पीडाचेल्लङ्काविजयसर्गकम् ।
आदौ गुडान्नं नैवेद्यं कृत्वा सायं पठेद्यतः ॥ १२

பூத வேதாள பீடையிருக்குமானால் ஹனுமாரின் லங்கா விஜயத்தை வர்ணிக்கும் 3-வது ஸர்கத்தை ஸாயங்காலத்தில் முதலில் ஶர்க்கரான்னத்தை நிவேதனம்செய்து படிக்கவேண்டும். (12)

विमार्ग सर्वत्रेति पद्यस्यान्ते नीराजनार्पणम् ।
कृत्वाऽथ प्रणमेद्भूमावाञ्जनेयं हृदा स्मरन् ॥ १३

இந்த 3-வது ஸர்கத்திலிருக்கும் "விமார்க ஸர்வத்ர" என்ற ஶ்லோகத்தை படித்த உடனே கர்ப்பூரம்செய்து ஆஞ்ஜனேயரை மனதில் த்யானித்து ஸாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரம் செய்ய வேண்டும். (13)

उन्माददोषशान्त्यर्थं हनूमच्चिन्तनं पठेत् ।
अशोकवनिकायानसमये समुपस्थितम् ॥
निवेदयेद्यतः प्रातर्माषचूर्णान्नमादृतः ॥ १४

சித்தபிரமயாலுண்டான தோஷசாந்திக்காக ஹனுமார் அஶோகவனம் செல்லுகையில் உண்டான சிந்தையை விவரிக்கும் 13-வது ஸர்கத்தை காலையில் படித்து உளுந்துபொடி கலந்த அன்னத்தை நிவேதனம் செய்ய வேண்டும். (14)

दारिद्र्यध्वंसकामस्तु लङ्कायां तु हनूमता ।
मैथिलीदर्शनं प्राप्तं पठेत्पापविमोचनम् ॥ १५

தாரித்ரியத்தைப்போக்க விருப்புபவன் ஹனுமார் லங்கையில் ஸ்ரீ தேவியைக்கண்ட பாபத்தைபோக்கவல்ல உத்தமமான 15-வது ஸர்கத்தைப் படிக்க வேண்டும். (15)

विश्लिष्टबन्धुसंयोगकामना चेद्धनूमतः ।
रामाङ्गुलीयार्पणं तु सीतायै सन्ध्ययोः पठेत् ॥
आदावन्तेऽपि वा नित्यं पनसाम्रफलार्पणम् ॥ १६

விட்டுப்பிரிந்த பந்துக்களுடன் சேரவிரும்புகிறவன் ஸ்ரீ ஹனுமார், ஸ்ரீ தேவிக்கு ஸ்ரீ ராமனுடைய அங்குலீயத்தைக்கொடுத்த 36-வது ஸர்கத்தை காலையிலும் மாலையிலும் படிக்க வேண்டும். ஆரம்பத்திலோ, முடிவிலோ நித்யம் பலாப்பழம், மாம்பழம் இவற்றை நிவேதனம் செய்ய வேண்டும். (16)

दुस्स्वप्नदोषशान्त्यर्थं त्रिजटास्वप्नदर्शनम् ।
पठेत्त्र्यहं प्रातरेव शर्करां विनिवेदयेत् ॥ १७

கெட்டஸ்வப்னம்கண்ட தோஷசாந்திக்காக த்ரிஜடைகண்ட ஸ்வப்ன கட்டத்தை விவரிக்கும் 27-வது ஸர்கத்தை மூன்றுநாள் காலையில் படிப்பதுடன் சர்க்கரையை நிவேதனம் செய்ய வேண்டும். (17)

पारदारिकतादोषशान्तये हनुमत्कृतम् ।
निर्विकारमना भूत्वा शुद्धान्ते रावणस्य च ॥ १८

जानक्यन्वेषणकथासर्गपञ्चकमादरात् ।
सकृत्पठेत्प्रातरेव निवेद्यापूपविंशतिम् ॥ १९

பிறர்மனைவியையடைந்த தோஷசாந்திக்காக ராவணனுடைய அந்த:புரத்தில் மனோவிகாரமின்றி ஸ்ரீ ஹனுமார் ஸ்ரீ தேவியைத் தேடிய ஐந்து ஸர்கங்களையும் (7—11) இருபது வெல்ல அப்பங்களை நிவேதனம்செய்து ஒருமுறை படிக்க வேண்டும். (18—19)

बुद्ध्याऽबुद्ध्या रामविभोर्विहितागः प्रशान्तये ।
काकानुग्रहवृत्तान्तसर्गं नत्वा पठेत्प्रभुम् ॥ २०

தெரிந்தோ தெரியாமலோ ஸ்ரீ ராமனுக்குச்செய்த அபராதங்களைப்போக்க காகாஸுரனுக்கு அனுக்ரஹம் செய்த 38-வது ஸர்கத்தை ஸ்ரீ ப்ரபுவை நமஸ்கரித்துப் படிக்க வேண்டும். (20)

अथ नवग्रहदशाभुक्तिदोषपरिहारपारायणक्रमः ।

நவக்ரஹ தசாபுக்தி தோஷ பரிஹாரத்துக்கான பாராயண க்ரமம்.

चन्द्रदशादोष परिहारः । —

सोमस्य चेद्दशा दुष्टा तस्याः शान्त्यर्थमादरात् ।
ततः स मध्यंगतमित्यमुं सर्गं पठेन्निशि ॥
शुक्लपक्षे प्रदोषे च ततश्चन्द्रं प्रपूजयेत् ॥ २१

சந்த்ரதசைக்கான தோஷ பரிஹாரம்.

*சந்த்ரதசை கெட்டுப்போயிருந்தால் அந்த தோஷபரிகாரத் துக்காக "**ततः स मध्यंगतमंशुमन्तं**" என்று ஆரம்பமாகும் 5-வது ஸர்கத்தை படிப்பதுடன் இரவில் சுக்லபக்ஷ ப்ரதோஷத்தில் சந்திரனை பூஜிக்க வேண்டும்.* (21)

कुजदशादोषपरिहारः । —

गुरोश्चेद्दोषदाभुक्तिर्भौमस्य तु दशान्तरे ।
उपदेशं हनुमतो रावणाय तदा पठेत् ॥ २२

குஜதசா தோஷ பரிஹாரம்.

அங்காரகதசையில் குருபுக்தி கெட்டிருந்தால் ஹனுமார் ராவணனுக்கு உபதேசம்செய்த 51-வது ஸர்கத்தைப் படிக்க வேண்டும். (22)

शुक्रभुक्तिर्दोषदा चेल्लोहिताङ्गदशान्तरे ।
सीतायाः प्रार्थनं वह्निमुद्दिश्य हनुमत्कृते ॥
यत्र तं सर्गमाध्यायन्नाञ्जनेयं पठेत्क्रमात् ॥ २३

குஜதசையில் சுக்ரபுக்தி கெட்டிருந்தால் ஹனுமாருக்காக ஸ்ரீ தேவி அக்னியைப்ப்ரார்த்திக்கும் 53-வது ஸர்கத்தை ஸ்ரீ ஹனு மாரைத் த்யானித்துப் படிக்க வேண்டும். (23)

राहुदशादोषपरिहारः । —

कवेर्भुक्तिरनर्था चेद्राहोर्दत्ते दशान्तरे ।
हनूमता राघवाय चूडामण्यर्पणं पठेत् ॥ २४

ராஹுதசா தோஷ பரிஹாரம்.

ராஹுதசையில் சுக்ரபுக்தி கெட்டிருந்தால் ஹனுமார் ஸ்ரீராமனுக்கு சூடாமணியைக் கொடுத்த 65-வது ஸர்கத்தைப் படிக்கவேண்டும். (24)

शनैश्चरस्य भुक्त्या चेद्दोषो राहुदशान्तरे ।
हनुमताऽक्षनाशाख्यसर्गपारायणं चरेत् ॥ २५

ராஹு தசையில் சனிபுக்தி கெட்டிருந்தால் ஹனுமார் அக்ஷன் எனும் ராக்ஷஸனை வதம்செய்த 47-வது ஸர்கத்தைப் பாராயணம் செய்ய வேண்டும். (25)

गुरुदशादोषपरिहारः । —

गुरोर्दशा चेदुग्रा स्यात्तदा सुन्दरकाण्डके ।
पठेत्समुद्रतरणसर्गमेकं हनूमतः ॥
अन्ते च सितया मिश्रान्लाजान् हनुमतेऽर्पयेत् ॥ २६

குருதசா தோஷ பரிஹாரம்.

குருதசை கடுமையாக இருந்தால் ஸுந்தரகாண்டத்தின் முதலாவதான ஸ்ரீ ஹனுமார் ஸமுத்ரத்தைத்தாண்டிய ஸர்கத்தைப் பாராயணம் செய்வதுடன் கடைசியில் சர்க்கரைகலந்த பொரியை ஹனுமாருக்கு அர்ப்பணம் செய்ய வேண்டும். (26)

केतुभुक्त्या भवेत्पीडा गुरोर्यदि दशान्तरे ।
पठेन्मधुवनध्वंससर्गद्वयमनुत्तमम् ॥ २७

குருதசையில் கேதுபுக்தி கெட்டிருந்தால் மதுவனத்தை அழித்த உத்தமமான (61—62) இரு ஸர்கங்களையும் படிக்க வேண்டும். (27)

शनिदशादोषपरिहारः । —

शनेर्दशायांभुक्तिश्चेच्छनेरेवाहिता भवेत् ।
ब्रह्मास्त्रबन्धमुक्त्याख्यं पठेत्सर्गं हनूमतः ॥ २८

சனிதசா தோஷ பரிஹாரம்.

சனிதசையில் சனிபுக்தியே கெட்டிருந்தால் ஹனுமார் ப்ரம்மாஸ்த்ரத்தினின்றும் விடுபட்ட 48-வது ஸர்கத்தை படிக்க வேண்டும். (28)

शनेर्दशायां सौम्यस्य भुक्तिश्चेत्क्लेशदायिनी ।
लङ्कादाहं हनुमता कृतं सर्गं सदा पठेत् ॥ २९

சனிதசையில் புதபுக்தி கெடுதலைச்செய்யுமாகில் ஹனுமார் லங்கையை எரித்த 54-வது ஸர்கத்தை எப்பொழுதும் படிக்க வேண்டும். (29)

शनेर्दशायां शुक्रस्य भुक्तिर्यदि विपत्प्रदा ।
चूडामणिप्रदानाख्यं पठेत्सर्गं हनूमते ॥ ३०

சனிதசையில் சுக்ரபுக்தி கெட்டிருந்தால் ஹனுமாருக்கு ஸ்ரீ தேவி சூடாமணியைத்தந்த 38-வது ஸர்கத்தைப் படிக்க வேண்டும். (30)

बुधदशादोषपरिहारः । —

दशा बुधस्य दुष्टा चेत्सीताग्रे हनुमत्कृतम् ।
श्रीरामवर्णनं सर्गं पठेत्संपूज्य राघवम् ॥
पठनान्ते राघवस्य मुद्गान्नं विनिवेदयेत् ॥ ३१

புததசா தோஷ பரிஹாரம்.

புததசை கெட்டிருந்தால் ஸ்ரீ தேவியின் முன்னால் ஹனுமார் செய்த ஸ்ரீராம வர்ணனாத்மகமான 35-வது ஸர்கத்தை ஸ்ரீராகவனைப் பூஜித்து படித்து கடைசியில் வெண்பொங்கல் நிவேதனம் செய்யவேண்டும். (31)

बुधस्यचेद्दशायांतु भौमभुक्तिस्तु पीडयेत् ।
सीताशुभनिमित्ताख्यसर्गं षड्वारमापठेत् ॥ ३२

புததசையில் அங்காரகபுக்தி பீடாகரமாயிருந்தால் ஸ்ரீ தேவிக்கு சுபசகுனங்கள் ஏற்பட்ட 27-வது ஸர்கத்தை ஆறு தடவை படிக்க வேண்டும். (32)

केतु भुक्तिर्दोषदाचेद्बुधस्याथदशान्तरे ।
हनूमताऽशोकवने सीतान्वेषणमापठेत् ॥ ३३

புததசையில் கேதுபுக்தி கெட்டிருந்தால் ஹனுமார் அசோக வனத்தில் ஸ்ரீ தேவியைத்தேடிய 14-வது ஸர்கத்தைப் படிக்க வேண்டும். (33)

केतुदशादोषपरिहारः । —

शुक्रभुक्त्यातु दोषश्चेत्केतोरेव दशान्तरे ।
हनूमदुक्तं रामाय सीतादर्शनमापठेत् ॥ ३४

கேதுதசா தோஷ பரிஹாரம்.

கேதுதசையில் சுக்ரபுக்தி கெட்டிருந்தால் ஹனுமார் ஸ்ரீராமருக்கு ஸ்ரீ தேவியைப்பார்த்த விபரத்தைச்சொல்லும் 65-வது ஸர்கத்தைப் படிக்க வேண்டும். (34)

शुक्रदशादोषपरिहारः । —

तत्रैव शुक्रभुक्तिश्चेत्प्राणिनां दोषकारिणी ।
अङ्गुलीयप्रदानस्य सर्गं सुन्दरकाण्डगम् ॥
पठेत्त्रिषवणं भक्त्या पूजयित्वा महीसुताम् ॥ ३५

சுக்ரதசா தோஷ பரிஹாரம்.

சுக்ரதசையில் சுக்ரபுக்தி கெட்டதானால் ஸுந்தரகாண்டத்திலுள்ள அங்குளீயப்ரதான 36-வது ஸர்கத்தை ஸ்ரீ தேவியைப் பூஜித்து மூன்று காலங்களிலும் பக்தியுடன் படிக்க வேண்டும். (35)

साचेद्भुक्तिर्दोषदा स्यात्स्त्रीणां तत्रैव काण्डके ।
सीताया आञ्जनेयेन संवादस्यतु सर्गकम् ॥
श्रृणुयुस्ता अर्थतश्च शब्दतश्च द्विजाननात् ॥ ३६

சுக்ரதசையில் சுக்ரபுக்தி ஸ்திரீகளுக்கு தோஷத்தைக் கொடுக்குமானால் அதேகாண்டத்திலுள்ள ஸீதைக்கும் ஆஞ்ஜனேயருக்கும் ஏற்பட்ட ஸம்வாதத்தை விவரிக்கும் 33-வது ஸர்கத்தை அர்த்தத்துடன் மூலத்தையும் ப்ராம்ஹணமுகமாகக் கேட்கவேண்டும். (36)

अथ निवेदनक्रमः । —

हनूमतः समुद्रस्य तरणे समुपस्थिते ।
दध्यन्नं व्यञ्जनयुतं नवनीतं च दापयेत् ॥ ३७

நிவேதனமுறை.

ஹனுமார் ஸமுத்ரதரணம்செய்த ஸுந்தரகாண்டத்தின் முதல் ஸர்கத்தைப் பாராயணம் செய்கையில் ஊறுகாய்களுடன் கூடிய தயிர் அன்னத்தையும், வெண்ணெயையும் நிவேதனம் செய்ய வேண்டும். (37)

हनूमतस्तु जानक्या दर्शने सोपदंशकम् ।
अन्नमम्लरसोपेतं तांबूलं च निवेदयेत् ॥ ३८

ஹனுமார் ஸ்ரீ தேவியைக்கண்ட 15-வது ஸர்கத்தைப் படிக்கையில் ஊறுகாய்களுடன்கூடிய புளி அன்னத்தையும், தாம்பூலத்தையும் நிவேதனம் செய்ய வேண்டும். (38)

रामाङ्गुलीयदाने तु गुडान्नं मुद्गसंयुतम् ।
निवेदयेद्घृतेनाक्तं भक्ष्याणि विविधानि च ॥ ३९

ஹனுமார் ஸ்ரீ தேவியிடம் கணையாழியைக் கொடுக்கும் 36-வது ஸர்கத்தில் சர்க்கரைப்பொங்கலையும், நெய்யினால்செய்த பலவித பக்ஷணங்களையும் நிவேதனம் செய்ய வேண்டும். (39)

चूडामणिप्रदाने तु राघवाय हनूमता ।
गोक्षीरं मुद्गखण्डाढ्यं पक्वन्तु विनिवेदयेत् ॥ ४०

ஹனுமார் ஸ்ரீராமனிடம் சூடாமணியைகொடுக்கும் 66-வது ஸர்கத்தில் பாசிப்பருப்புடன்கலந்து பக்குவம் செய்யப்பட்ட பாயஸத்தை நிவேதனம் செய்ய வேண்டும். (40)

तत्तद्द्रव्येषु चोक्तेषु तत्तद्द्रव्ये तु दुर्लभे ।
निवेदयेद्यथालाभं सर्वालाभे दिशेत्फलम् ॥ ४१

அந்தந்த கட்டங்களிலும் சொல்லப்பட்ட நிவேதனம் செய்ய முடியாவிடில் முடிந்ததை நிவேதனம் செய்யவும். ஒன்றுமே செய்ய முடியாவிடில் பழத்தையாவது நிவேதனம்செய்ய வேண்டும். (41)

एवंकृते रघुपतिः सर्वथैव प्रसीदति ।
ददाति काङ्क्षितानर्थानन्तेच परमां गातिम् ॥
इति निवेदनक्रमः समाप्तः ॥ ४२

இவ்விதம் செய்வோமாளுல் ஸ்ரீ ராகவன் ப்ரஸன்னராகி நமது ஜீவதசையில் ஸகல அபீஷ்டங்களேயும் கொடுப்பதுடன் முடிவில் உத்தம கதியையும் கொடுத்தருளுவார். (42)

ஸ்ரீ:

குமாரஸம்ஹிதையில் சொல்லப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயண நவாஹ மஹிமை.

माण्डूकर्णिरुवाच । —

कुंभसम्भव धर्मज्ञ विष्णुभक्त नमोऽस्तु ते ।
रामायणस्य यत्प्रोक्तं नवाहपठनं त्वया ॥ १
विस्तराच्छ्रोतुमिच्छामि तदद्य मुनिपुङ्गव ।
पूजां पारायणं दानं जपहोमार्चनादिकं ॥
कथं कार्यं कदा वापि कुत्र वा वद विस्तरात् ॥ २

மாண்டுகர்ணி என்ற முனிவர் அகஸ்த்யரைப்பார்த்து கேட்கிருர் :—

ஸகல தர்மங்களேயும் அறிந்தவரும், விஷ்ணு பக்தருமான ஓ அகஸ்த்யமுனிவரே, தங்களுக்கு நமஸ்காரம். தாங்கள் கூறிய ஸ்ரீமத் ராமாயண நவாஹ பாராயணமுறையையும் பூஜை, பாராயணம், தானம், ஜபம், ஹோமம், அர்ச்சனம் முதலியவற்றையும் எப்படி, எங்கு, எவ்விதம் செய்யவேண்டுமென்பதை விஸ்தாரமாகச் சொல்ல வேண்டும். (1—2)

अगस्त्य उवाच । —

मुने वक्ष्यामि ते पृष्टं श्रूयतामवधानतः ।
तुष्टोऽस्म्यनेन प्रश्नेन राघवं स्मारितोऽस्म्यहं ॥ ३

அகஸ்த்யர் பதில் கூறுகிருர் :—

முனிவரே, தாங்கள் கேட்டதைக் கூறுகிறேன், கவனத்துடன் கேட்க வேண்டும். இந்த கேள்வியால் மிகவும் ஸந்தோஷமடைந்தேன். தங்களால் ஸ்ரீராமனை நினைக்கலானேன். (3)

धर्मकामनया वाऽपि अर्थकामनयाऽपिवा ।
मोक्षकामोऽथवा रामप्रीतिमात्राभिलाषतः ॥ ४

अपस्मारादिरोगैश्च दुश्चिकित्सैः प्रपीडितः ।
नवग्रहाणां दौःस्थ्येन पीडितो वाऽपि चैकदा ॥
विश्लिष्टबन्धुसंयोगकामुकोऽवा सुतार्थिकः ॥ ५

श्रीमद्रामायणाख्यस्य इतिहासोत्तमस्य च ।
नवाहपठनं कृत्वा सर्वं सौख्यमवाप्नुयात् ॥ ६

தர்மம், அர்த்தம், காமம் இவற்றில் விருப்பம்கொண்டோ அல்லது ஸ்ரீராமானுக்ரஹத்தைமட்டும் விரும்பியோ, அபஸ்மாரம் முதலிய சிகித்சை செய்யமுடியாத ரோகங்களால் பீடிக்கப் பட்டோ, நவக்ரஹங்களின் கெட்ட தசையால் பீடிக்கப்பட்டோ, விட்டுப்பிரிந்த பந்துக்களின் சேர்க்கையை விரும்பியோ, புத்ரலாபத்தை விரும்பியோ ஸ்ரீமத் ராமாயணம் எனும் இதிஹாஸத்தை நவாஹ முறைப்படி படிப்பவர் ஸகல க்ஷேமங்களையும் அடைவர். (4—6)

ஹோமம், பாராயணம் முதலிய இது ஸம்பந்தமான மற்ற விபரங்களை ஸ்ரீமத் ராமாயண மஹாத்மயம் என்னும் க்ரந்தத்தில் பார்த்துக்கொள்ளவும்.

॥ श्रीः ॥

॥ अथ श्रीरामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

॥ श्रीविघ्नेश्वरध्यानम् ॥

शुक्लाम्बरधरं विष्णुं शशिवर्णं चतुर्भुजम् ।
प्रसन्नवदनं ध्यायेत्सर्वविघ्नोपशान्तये ॥ १

वागीशाद्याः सुमनसः सर्वार्थानामुपक्रमे ।
यं नत्वा कृतकृत्याः स्युस्तं नमामि गजाननम् ॥ २

॥ सरस्वतीप्रार्थना ॥

दोर्भिर्युक्ता चतुर्भिः स्फटिकमणिमयीमक्षमालां दधाना
हस्तेनैकेन पद्मं सितमपि च शुकं पुस्तकं चापरेण ।
भासा कुन्देन्दुशङ्खस्फटिकमणिनिभा भासमानाऽसमाना
सा मे वाग्देवतेयं निवसतु वदने सर्वदा सुप्रसन्ना ॥ ३

॥ श्रीवाल्मीकिनमस्क्रिया ॥

कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् ।
आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥ ४

वाल्मीकेर्मुनिसिंहस्य कवितावनचारिणः ।
शृण्वन्रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥ ५

यः पिबन्सततं रामचरितामृतसागरम् ।
अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्मषम् ॥ ६

॥ हनुमन्नमस्क्रिया ॥

गोष्पदीकृतवारीशिं मशकीकृतराक्षसम् ।
रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ ७

अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् ।
कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयंकरम् ॥ ८

उल्लङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवह्निं जनकात्मजायाः ।
आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम् ॥ ९

आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।
पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ १०

यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।
बाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥ ११

मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।
वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि ॥ १२

॥ श्रीरामायणप्रार्थना ॥

यः कर्णाञ्जलिसंपुटैरहरहः सम्यक्पिबत्यादराद्
वाल्मीकेर्वदनारविन्दगलितं रामायणाख्यं मधु ।
जन्मव्याधिजराविपत्तिमरणैरत्यन्तसोपद्रवं
संसारं स विहाय गच्छति पुमान्विष्णोः पदं शाश्वतम् ॥ १३

तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यबद्धम् ।
रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम् ॥ १४

वाल्मीकिगिरिसंभूता रामसागरगामिनी ।
पुनातु भुवनं पुण्या रामायणमहानदी ॥ १५

श्लोकसारसमाकीर्णं सर्गकल्लोलसंकुलम् ।
काण्डग्राहमहामीनं वन्दे रामायणार्णवम् ॥ १६

वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे ।
वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १७

॥ श्रीरामध्यानक्रमः ॥

वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे
मध्येपुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।
अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं
व्याख्यान्तं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम् ॥ १८

वामे भूमिसुता पुरश्च हनुमान्पश्चात्सुमित्रासुतः
शत्रुघ्नो भरतश्च पार्श्वदलयोर्वाय्वादिकोणेषु च ।
सुग्रीवश्च विभीषणश्च युवराट् तारासुतो जाम्बवान्
मध्ये नीलसरोजकोमलरुचिं रामं भजे श्यामलम् ॥ १९

नमोऽस्तु रामाय सलक्ष्मणाय देव्यै च तस्यै जनकात्मजायै ।
नमोऽस्तु रुद्रेन्द्रयमानिलेभ्यो नमोस्तु चन्द्रार्कमरुद्गणेभ्यः ॥ २०

॥ हनुमद्ध्यानम् ॥

सर्वारिष्टनिवारकं शुभकरं पिङ्गाक्षमक्षापहम्
सीतान्वेषणतत्परं कपिवरं कोटीन्दुसूर्यप्रभम् ।
लङ्काद्वीपभयङ्करं सकलदं सुग्रीवसम्मानितं
देवेन्द्रादिसमस्तदेवविनुतं काकुत्स्थदूतं भजे ॥

॥ पारायणसमापनसमये अनुसन्धेयश्लोकक्रमः ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।
गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोका समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ १

काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी ।
देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः ॥ २

अपुत्राः पुत्रिणः सन्तु पुत्रिणः सन्तु पौत्रिणः ।
अधनाः सधनाः सन्तु जीवन्तु शरदां शतम् ॥ ३

चरितं रघुनाथस्य शतकोटिप्रविस्तरम् ।
एकैकमक्षरं प्रोक्तं महापातकनाशनम् ॥ ४

शृण्वन् रामायणं भक्त्या यः पादं पदमेव वा ।
स याति ब्रह्मणः स्थानं ब्रह्मणा पूज्यते सदा ॥ ५

रामाय रामभद्राय रामचन्द्राय वेधसे ।
रघुनाथाय नाथाय सीतायाः पतये नमः ॥ ६

यन्मङ्गलं सहस्राक्षे सर्वदेवनमस्कृते ।
वृत्रनाशे समभवत्तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ ७

यन्मङ्गलं सुपर्णस्य विनताऽकल्पयत्पुरा ।
अमृतं प्रार्थयानस्य तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ ८

अमृतोत्पादने दैत्यान् घ्नतो वज्रधरस्य यत् ।
अदितिर्मङ्गलं प्रादात्तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ ९

त्रीन्विक्रमान् प्रक्रमतो विष्णोरमिततेजसः ।
यदासीन्मङ्गलं राम तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ १०

ऋतवः सागरा द्वीपा वेदा लोका दिशश्च ते ।
मङ्गलानि महाबाहो दिशन्तु तव सर्वदा ॥ ११

श्रीरामचन्द्रः श्रितपारिजातः समस्तकल्याणगुणांबुराशिः ।
सीतामुखांभोरुहसञ्चरीकः निरन्तरं मङ्गलमातनोतु ॥ १२

कायेन वाचा मनसेन्द्रियैर्वा बुध्याऽऽत्मना वा प्रकृतेः स्वभावात् ।
करोमि यद्यत्सकलं परस्मै नारायणायेति समर्पयामि ॥ १३

ஶ்ரீ:

பாராயணத்துக்குமுன் த்யானம் செய்யவேண்டிய சுலோகங்கள்.

ஸ்ரீ விநாயக த்யானம்

ஶுக்லாம்பரதரம் விஷ்ணும் ஶஶிவர்ணம் சதுர்புஜம் ।
ப்ரஸன்னவதனம் த்யாயேத் ஸர்வவிக்னோபஶாந்தயே ॥ 1

வாகீஶாத்யா: ஸுமனஸ: ஸர்வார்த்தானுமுபக்ரமே ।
யம் நத்வா க்ருதக்ருத்யா: ஸ்யுஸ்தம் நமாமி கஜானனம் ॥ 2

ஸரஸ்வதீ ப்ரார்த்தனே.

தோர்பிர்யுக்தா சதுர்பி: ஸ்படிகமணிமயீமக்ஷமாலாம் ததானா
ஹஸ்தேனைகேன பத்மம் ஸிதமபி ச ஶுகம் புஸ்தகம்
சாபரேண ।
பாஸா குந்தேந்து ஶங்க ஸ்படிகமணிநிபா பாஸமானாऽஸமானா
ஸா மே வாக்தேவதேயம் நிவஸதுவதனே ஸர்வதா
ஸுப்ரஸன்னா ॥ 3

ஸ்ரீவால்மீகி ஸ்துதி

கூஜந்தம் ராம ராமேதி மதுரம் மதுராக்ஷரம் ।
ஆருஹ்ய கவிதாஶாகாம் வந்தே வால்மீகிகோகிலம் ॥ 4

வால்மீகேர்முனிஸிம்ஹஸ்ய கவிதாவனசாரிண: ।
ஶ்ருண்வன் ராமகதாநாதம் கோ ந யாதி பராம் கதிம் ॥ 5

ய: பிபன் ஸததம் ராமசரிதாம்ருதஸாகரம் ।
அத்ருப்தஸ்தம் முனிம் வந்தே ப்ராசேதஸமகல்மஷம் ॥ 6

ஸ்ரீ ஆஞ்ஜநேய ஸ்தோத்ரம்

கோஷ்பதீக்ருதவாராஶிம் மஶகீக்ருதராக்ஷஸம் ।
ராமாயணமஹாமாலாரத்னம் வந்தேऽநிலாத்மஜம் ॥ 7

அஞ்ஜனாநந்தனம் வீரம் ஜானகீஶோகநாஶனம் ।
கபீஶமக்ஷஹந்தாரம் வந்தே லங்காபயங்கரம் ॥ 8

உல்லங்க்ய ஸிந்தோ: ஸலிலம் ஸலீலம்
ய: ஶோகவன்ஹிம் ஜனகாத்மஜாயா: ।
ஆதாய தேனைவ ததாஹ லங்காம்
நமாமி தம் ப்ராஞ்ஜலிராஞ்ஜநேயம் ॥ 9

ஆஞ்ஜநேயமதிபாடலானனம்
காஞ்சனாத்ரிகமனீய விக்ரஹம் ।
பாரிஜாததருமூலவாஸினம்
பாவயாமி பவமானநந்தனம் ॥ 10

யத்ர யத்ர ரகுநாதகீர்த்தனம்
தத்ர தத்ர க்ருதமஸ்தகாஞ்ஜலிம் ।
பாஷ்பவாரிபரிபூர்ணலோசனம்
மாருதிம் நமத ராக்ஷஸாந்தகம் ॥ 11

மனோஜவம் மாருததுல்யவேகம்
ஜிதேந்த்ரியம் புத்திமதாம் வரிஷ்டம் ।
வாதாத்மஜம் வானரயூதமுக்யம்
ஸ்ரீராமதூதம் ஶிரஸா நமாமி ॥ 12

ஸ்ரீராமாயண ப்ரார்த்தனை.

ய: கர்ணாஞ்ஜலி ஸம்புடைரஹரஹ: ஸம்யக்பிபத்யாதராத்
வால்மீகேர்வதனா ரவிந்தகலிதம் ராமாயணாக்யம் மது ।
ஜன்ம வ்யாதிஜராவிபத்திமரணைரத்யந்தஸோபத்ரவம்
ஸம்ஸாரம் ஸ விஹாய கச்சதி புமான் விஷ்ணோ:
பதம் ஶாஶ்வதம் ॥ 13

ததுபகதஸமாஸஸந்தியோகம்
ஸமமதுரோபநதார்த்தவாக்யபத்தம் ।
ரகுவரசரிதம் முனிப்ரணீதம்
தஶஶிரஸஶ்ச வதம் நிஶாமயத்வம் ॥ 14

வால்மீகிகிரிஸம்பூதா ராமஸாகரகாமினீ ।
புனாது புவனம் புண்யா ராமாயணமஹாநதீ ॥ 15

ஶ்லோகஸாரஸமாகீர்ணம் ஸர்ககல்லோலஸம்குலம் ।
காண்டக்ராஹமஹாமீனம் வந்தே ராமாயணார்ணவம் ॥ 16

வேதவேத்யே பரே பும்ஸி ஜாதே தஶரதாத்மஜே ।
வேத: ப்ராசேதஸாதாஸீத் ஸாக்ஷாத் ராமாயணாத்மனா ॥ 17

ஸ்ரீராம த்யானம்.

வைதேஹீ ஸஹிதம் ஸுரத்ருமதலே
ஹைமே மஹாமண்டபே
மத்யேபுஷ்பகமாஸனே மணிமயே
வீராஸனே ஸுஸ்த்திதம் ।

அக்ரே வாசயதிப்ரபஞ்ஜனஸுதே
தத்வம் முனிப்ய: பரம்
வ்யாக்யாந்தம் பரதாதிபி: பரிவ்ருதம்
ராமம் பஜே ஶ்யாமளம் ‖ 18

வாமே பூமிஸுதா புரஶ்ச ஹனுமான்
பஶ்சாத் ஸுமித்ராஸுத:
ஶத்ருக்னோ பரதஶ்ச பார்ஶ்வதளயோர்
வாய்வாதிகோணேஷு ச ।
ஸுக்ரீவஶ்ச விபீஷணஶ்ச யுவராட்
தாராஸுதோ ஜாம்பவான்
மத்யே நீலஸரோஜகோமளருசிம்
ராமம் பஜே ஶ்யாமளம் ‖ 19

நமோऽஸ்து ராமாய ஸலக்ஷ்மணாய
தேவ்யை ச தஸ்யை ஜனகாத்மஜாயை ।
நமோऽஸ்து ருத்ரேந்த்ரயமானிலேப்யோ
நமோऽஸ்து சந்த்ரார்க்கமருத்கணேப்ய: ‖ 20

ஹனுமத் த்யானம்.

ஸர்வாரிஷ்டநிவாரகம் சுபகரம் பிங்காக்ஷமக்ஷாபஹம்
ஸீதான்வேஷணதத்பரம் கபிவரம் கோடீந்துஸூர்யப்ரபம் ।
லங்காத்வீபபயங்கரம் ஸகலதம் ஸுக்ரீவஸம்மானிதம்
தேவேந்த்ராதிஸமஸ்ததேவவினுதம் காகுத்ஸ்ததூதம் பஜே ‖

பாராயணமுடிவில் த்யானம் செய்யத்தக்க ஸ்லோகங்கள்.

ஸ்வஸ்தி ப்ரஜாப்ய: பரிபாலயந்தாம்
ந்யாய்யேன மார்கேண மஹீம் மஹீஶா: ।
கோப்ராம்ஹணேப்ய: ஶுபமஸ்து நித்யம்
லோகா: ஸமஸ்தா: ஸுகினோ பவந்து ‖ 1

காலே வர்ஷது பர்ஜன்ய: ப்ருதிவீ ஸஸ்யஶாலினீ ।
தேஶோऽயம் க்ஷோபரஹிதோ ப்ராம்ஹணா: ஸந்துநிர்பயா: ‖

அபுத்ரா: புத்ரிண: ஸந்து புத்ரிண: ஸந்து பௌத்ரிண: ।
அதனா: ஸதனா: ஸந்து ஜீவந்து ஶரதாம்ஶதம் ‖ 3

சரிதம் ரகுநாதஸ்ய ஶதகோடிப்ரவிஸ்தரம் ।
ஏகைகமக்ஷரம் ப்ரோக்தம் மஹாபாதகநாஶனம் ‖ 4

ஶ்ருண்வன் ராமாயணம் பக்த்யா ய: பாதம் பதமேவ வா ।
ஸ யாதி ப்ரம்ஹண: ஸ்தானம் ப்ரம்ஹணா பூஜ்யதே ஸதா ‖ 5

ராமாய ராமபத்ராய ராமசந்த்ராய வேதஸே ।
ரகுநாதாய நாதாய ஸீதாயா: பதயே நம: ‖ 6

யன்மங்களம் ஸஹஸ்ராக்ஷே ஸர்வதேவநமஸ்க்ருதே ।
வ்ருத்ரநாஶே ஸமபவத்தத்தே பவது மங்களம் ॥ 7

யன்மங்களம் ஸுபர்ணஸ்ய விநதாऽகல்பயத் புரா ।
அம்ருதம் ப்ரார்த்தயானஸ்ய தத்தே பவது மங்களம் ॥ 8

அம்ருதோத்பாதனே தைத்யான் க்னதோ வஜ்ரதரஸ்யயத் ।
அதிதிர்மங்களம் ப்ராதாத் தத்தே பவது மங்களம் ॥ 9

த்ரீன் விக்ரமான் ப்ரக்ரமதோ விஷ்ணோரமிததேஜஸ: ।
யதாஸீன் மங்களம் ராம தத்தே பவது மங்களம் ॥ 10

ருதவ: ஸாகரா த்வீபா வேதா லோகா திஶஶ்ச தே ।
மங்களானி மஹாபாஹோ திஶந்து தவ ஸர்வதா ॥ 11

ஸ்ரீராமசந்த்ர: ஶ்ரிதபாரிஜாத:
ஸமஸ்த கல்யாணகுணாம்புராஶி: ।
ஸீதாமுகாம்போருஹஸஞ்சரீக:
நிரந்தரம் மங்களமாததாது ॥ 12

காயேன வாசா மனஸேந்த்ரியைர்வா
புத்யாத்மனா வா ப்ரக்ருதே: ஸ்வபாவாத் ।
கரோமி யத்யத்ஸகலம் பரஸ்மை
நாராயணாயேதி ஸமர்ப்பயாமி ॥ 13

கீழே குறிப்பிடும் மந்த்ரத்தை நான்கு தடவைக்கு குறையாமல் பன்னிரண்டு தடவை வரைக்கும் ஜபிக்கவும்.

குலதைவதமஸ்மாகம் கோதண்டமண்டிதம் ।
இஷ்டதைவதமஸ்மாகம் இக்ஷ்வாகுகுலதைவதம் ॥

ஸ்ரீஸுந்தரகாண்டத்தை குருமுகமாய் உபதேசம் பெற்று படிப்பது நலம். அதற்கு ஸந்தர்பம் நேராவிடில் இப்பொழுது பீடத்திலிருக்கும் ஸ்ரீகாஞ்சீ காமகோடி பீடாதிபதிகளான ஸ்ரீசங்கராசார்யாளை மனதால் த்யானம் செய்துகொண்டு பாராயணம் செய்யவும்.

பொதுவாக ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தையோ ஸுந்தரகாண்டத்தையோ பாராயணம் செய்கிறவர்கள் ஸ்ரீராமஷடக்ஷரீ எனும் மஹாமந்த்ரத்தை குருமுகமாய் உபதேசம் பெற்று பாராயணம் செய்வது உத்தமம். இதற்காக பாராயணத்தை ஆரம்பிக்க தாமதிக்கவேண்டியதில்லை. பாராயணத்தை தொடர்ந்து செய்துவந்தால் ஸத்குரு தானாகவே ஸ்ரீராம ப்ரஸாதத்தால் கிடைத்து விடுவார்.

श्रीरामपट्टाभिषेकम् ॥

अभ्यषिञ्चन्नरव्याघ्रं प्रसन्नेन सुगन्धिना ।
सलिलेन सहस्राक्षं वसवो वासवं यथा ॥

The Literary Press, Salem.

श्रीरामजयम् ।

श्रीरामचन्द्राय परस्मैब्रह्मणे नमः ।

श्रीमत् वाल्मीकि रामायणम्
सुन्दर काण्डम् ।

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம்
சுந்தர காண்டம்.

प्रथमः सर्गः — முதல் ஸர்கம் ॥१॥

"सागर लङ्घनम्" — ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டுதல்.

ततो रावणनीतायाः सीतायाः शत्रुकर्शनः ।
इयेष पदमन्वेष्टुं चारणाचरिते पथि ॥ १

दुष्करं निष्प्रतिद्वन्द्वं चिकीर्षन्कर्म वानरः ।
समुदग्रशिरोग्रीवो गवां पतिरिवाऽऽबभौ ॥ २

ததோ ராவணநீதாயா: ஸீதாயா: ஶத்ருகர்ஶந: ।
இயேஷ பதமன்வேஷ்டும் சாரணசரிதே பதி ॥ 1

துஷ்கரம் நிஷ்ப்ரதித்வந்த்வம் சிகீர்ஷன்கர்ம வாநர: ।
ஸமுதக்ரஶிரோக்ரீவோ கவாம் பதிரிவாபபௌ ॥ 2

ஸ்ரீராம கார்ய ஸித்திக்காக ஜாம்பவான் உற்சாகப்படுத்திய பிறகு சத்ருக்களை நிக்ரஹம் செய்வதில் வல்லமையுள்ள ஸ்ரீ ஆஞ்சனேயர் ராவணனால் அபகரிக்கப்பட்ட ஸீதையைக் காண்பதற்காக சாரணர்கள் செல்லும் ஆகாசத்தில் செல்ல விரும்பினார். (1)

பிறரால் செய்ய முடியாததும் நிகரற்றதுமான காரியத்தைச் செய்ய விரும்பி ஸ்ரீ ஹனுமார் கழுத்து, தலை இவைகளை உயரத் தூக்கி பசுக்களின் கூட்டத்தில் நிமிர்ந்த தலையுடன் நிற்கும் காளை போல் விளங்கினார். (2)

अथ वैडूर्यवर्णेषु शाद्वलेषु महाबलः।
धीरस्सलिलकल्पेषु विचचार यथासुखम्॥ ३

द्विजान्वित्रासयन्धीमानुरसा पादपान्हरन्।
मृगांश्च सुबहून्निघ्नन्प्रवृद्ध इव केसरी॥ ४

नीललोहितमाञ्जिष्ठपद्मवर्णैस्सितासितैः।
स्वभावविहितैश्चित्रैर्धातुभिस्समलंकृतम्॥ ५

कामरूपिभिराविष्टमभीक्ष्णं सपरिच्छदैः।
यक्षकिन्नरगन्धर्वैर्देवकल्पैश्च पन्नगैः॥ ६

स तस्य गिरिवर्यस्य तले नागवरायुते।
तिष्ठन्कपिवरस्तत्र ह्रदे नाग इवाबभौ॥ ७

அத வைடூர்யவர்ணேஷு ஶாத்வலேஷு மஹாபல:।
தீரஸ்ஸலிலகல்பேஷு விசசார யதாஸுகம்॥ 3

த்விஜான்வித்ராஸயன்தீமானுரஸா பாதபான்ஹரன்।
ம்ருகாம்ஶ்ச ஸுபஹூன்னிக்னன்ப்ரவ்ருத்த இவ கேஸரீ॥ 4

நீலலோஹிதமாஞ்ஜிஷ்ட பத்மவர்ணைஸ்ஸிதாஸிதை:।
ஸ்வபாவவிஹிதைஶ்சித்ரைர்தாதுபிஸ்ஸமலங்க்ருதம்॥ 5

காமரூபிபிராவிஷ்டமபீக்ஷ்ணம் ஸபரிச்சதை:।
யக்ஷகின்னரகந்தர்வைர்தேவகல்பைஶ்ச பன்னகை:॥ 6

ஸ தஸ்ய கிரிவர்யஸ்ய தலே நாகவராயுதே।
திஷ்டன்கபிவரஸ்தத்ர ஹ்ரதே நாக இவாபபௌ॥ 7

பிறகு தைர்யமும், புத்தியும், அளவற்ற பலமும் படைத்தவரும் வைடூர்யத்தின் நிறம் போன்றதும் ஜலத்திற்கொப்பானதுமான புல் புதர்களில் பக்ஷிகளை பயமுறுத்துகிறவரும், மார்பினுல் மரங்களைதள்ளுகிறவரும், வெகு மிருகங்களை ஹிம்சிக்கிறவருமான ஸ்ரீ ஹனுமார் பாய்வதற்கு முயன்ற சிங்கம்போல தனது இஷ்டப்படி உலாவினர்.

[வீரனை ஸ்ரீ ஹனுமான் சமுத்ரத்தைத் தாண்டுவதற்காக முயற்சித்து அங்குமிங்கும் உலாவும்போது பக்ஷிகள் முதலியவற்றிற்கு ஹிம்சை ஏற்பட்டதென்பது கருத்து.] (3, 4)

நீலம், சிகப்பு, மஞ்சள், பத்மவர்ணம், வெளுப்பு, கறுப்பு முதலிய வர்ணங்களால் இயற்கையாகவே அமைந்துள்ளதும், பலவகைப்பட்டதுமான நற் செங்கற் பொடிகளால், நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டதும், இஷ்டம்போல் ரூபமெடுக்கவல்ல யக்ஷர், கின்னரர், கந்தர்வர் இவர்களாலும், தேவர்களுக்கொப்பான பரிவாரங்களோடு கூடிய பன்னகர்களாலும் இடைவிடாது நிறைந்

स सूर्याय महेन्द्राय पवनाय स्वयंभुवे ।
भूतेभ्यश्चाञ्जलिं कृत्वा चकार गमने मतिम् ॥ ८

अञ्जलिं प्राङ्मुखः कृत्वा पवनायात्मयोनये ।
ततो हि ववृधे गन्तुं दक्षिणो दक्षिणां दिशम् ॥ ९

प्लवङ्गप्रवरैर्दृष्टः प्लवने कृतनिश्चयः ।
ववृधे रामवृद्ध्यर्थं समुद्र इव पर्वसु ॥ १०

निष्प्रमाणशरीरस्सँल्लिलङ्घयिषुरर्णवम् ।
[प्रगृह्य बलवान्बाहू लङ्कामभिमुखः स्थितः]
बाहुभ्यां पीडयामास चरणाभ्यांच पर्वतम् ॥ ११

ஸ ஸூர்யாய மஹேந்த்ராய பவனாய ஸ்வயம்புவே ।
பூதேப்யஸ்சாஞ்ஜலிம் க்ருத்வா சகார கமனே மதிம் ॥ 8

அஞ்சலிம் ப்ராங்முக: க்ருத்வா பவனாயாத்மயோனயே ।
ததோ ஹி வவ்ருதே கந்தும் தக்ஷிணோ தக்ஷிணாம் திஸம் ॥ 9

ப்லவங்கப்ரவரைர்த்ருஷ்ட: ப்லவனே க்ருதநிஸ்சய: ।
வவ்ருதே ராமவ்ருத்யர்த்தம் ஸமுத்ர இவ பர்வஸு ॥ 10

நிஷ்ப்ரமாணஸரீரஸ்ஸன்லிலங்கயிஷுரர்ணவம் ॥
[ப்ரக்ருஹ்ய பலவான்பாஹூ லங்காமபிமுக: ஸ்தித:]
பாஹுப்யாம் பீடயாமாஸ சரணப்யாம்ச பர்வதம் ॥ 11

துள்ளதும் பல மேலான யானைகளுள்ளதும் பெரியோர்களால் வணங்கப்படுவதுமான அம்மஹேந்திர மலையில் நிற்கும் ஸ்ரீ ஹனுமார் மடுவிலிருக்கும் யானைபோல் விளங்கினர். (5, 6, 7)

அந்த ஸ்ரீ ஹனுமார் புறப்படுகையில் ஸூர்யன், இந்திரன், வாயு, பிரம்மா மற்றுமுள்ள தெய்வங்களையும் வணங்கிவிட்டுப் புறப்பட எண்ணினர். (8)

மேலும் தன் தந்தையை கிழக்கு நோக்கி வணங்கிவிட்டு மஹாஸமர்த்தரான அந்த ஹனுமார் தென்திசையை நோக்கிப் புறப்படுவதற்குமுன் ஸந்தோஷத்தால் பருத்தார். (9)

வானரர்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்க ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டுவதில் உறுதிகொண்ட ஸ்ரீ ஹனுமார் ஸ்ரீராம கார்யத்துக்காக பருவ காலங்களில் ஸமுத்ரம் வளர்வதுபோல் வளர்ந்தார். (10)

ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டவேண்டி எல்லையற்ற பருமனை உடையவராய் கைகளாலும் கால்களாலும் அம்மலையை ஆட்டிவைக்கலானர். (11)

स चचालाचलश्चापि मुहूर्तं कपिपीडितः ।
तरूणां पुष्पिताग्राणां सर्वं पुष्पमशातयत् ॥ १२

तेन पादपमुक्तेन पुष्पौघेण सुगन्धिना ।
सर्वतः संवृतश्शैलः बभौ पुष्पमयो यथा ॥ १३

तेनचोत्तमवीर्येण पीड्यमानस्स पर्वतः ।
सलिलं संप्रसुस्राव मदं मत्त इव द्विपः ॥ १४

पीड्यमानस्तु बलिना महेन्द्रस्तेन पर्वतः ।
रीतीर्निर्वर्तयामास काञ्चनाञ्जनराजतीः ॥ १५

मुमोच च शिलाश्शैलो विशालास्समनश्शिलाः ।
मध्यमेनार्चिषा जुष्टो धूमराजीरिवानलः ॥ १६

ஸ சசாலாசலஶ்சாபி முஹூர்த்தம் கபிபீடித: ।
தரூணாம் புஷ்பிதாக்ராணாம் ஸர்வம் புஷ்பமஶாதயத் ॥ 12

தேந பாதபமுக்தேன புஷ்பௌகேண ஸுகந்திநா ।
ஸர்வத: ஸம்வ்ருதஶ்ஶைல: பபௌ புஷ்பமயோ யதா ॥ 13

தேனசோத்தமவீர்யேண பீட்யமானஸ்ஸ பர்வத: ।
ஸலிலம் ஸம்ப்ரஸுஸ்ராவ மதம் மத்த இவ த்விப: ॥ 14

பீட்யமானஸ்து பலிநா மஹேந்த்ரஸ்தேன பர்வத: ।
ரீதீர்நிர்வர்தயாமாஸ காஞ்சநாஞ்ஜனராஜதீ: ॥ 15

முமோச ச ஶிலாஶ்ஶைலோ விஶாலாஸ்ஸமனஶ்ஶிலா: ।
மத்யமேனார்சிஷா ஜுஷ்டோ தூமராஜீரிவானல: ॥ 16

அவரால் ஆட்டப்பட்டு அம்மலையும் சிறிது நேரம் அசையலாயிற்று. அதிகமசைந்ததால் அங்கு பூத்த மரங்கள் எல்லாம் பூக்களை உதிர்த்துவிட்டன. (12)

அப்படி மரங்களினின்றும் உதிர்ந்த நறுமணமுள்ள பூக்களால் மூடப்பட்ட அம்மலை பூக்குவியல்போல் தென்பட்டது. (13)

சிறந்த வீரரான ஹனுமாரால் பிடிக்கப்பட்ட அம்மலை மதம் பிடித்த யானை மதஜலத்தைப் பெருகவிடுவதுபோல் ஜலத்தை அதிகமாக பெருகவிட்டது. (14)

பலவானான அந்த ஹனுமாரால் பீடிக்கப்பட்ட அம்மலை பொன், மை, வெள்ளி, என்னுமிவைகளின் கோடுகளை வெளிப்படுத்தியது. (15)

அந்த பர்வதமானது நடுத்தரமான ஜ்வாலையுடன் கூடிய அக்னி புகைக்கூட்டத்தைக் கக்குவதைப்போல் நற்செங்கற்

गिरिणा पीड्यमानेन पीड्यमानानि सर्वतः ।
गुहाविष्टानि भूतानि विनेदुर्विकृतैस्स्वरैः ॥ १७

स महासत्वसन्नादः शैलपीडानिमित्तजः ।
पृथिवीं पूरयामास दिशश्चोपवनानि च ॥ १८

शिरोभिः पृथुभिस्सर्पा व्यक्तस्वस्तिकलक्षणैः ।
वमन्तः पावकं घोरं ददंशुर्दशनैश्शिलाः ॥ १९

तास्तदा सविषैर्दष्टाः कुपितैस्तैर्महाशिलाः ।
जज्वलुः पावकोद्दीप्ताः बिभिदुश्च सहस्रधा ॥ २०

கிரிணா பீட்யமானேன பீட்யமானானி ஸர்வத: ।
குஹாவிஷ்டானி பூதானி விநேதுர்விக்ருதைஸ்ஸ்வரை: ॥ 17

ஸ மஹாஸத்வஸன்னாத: ஶைலபீடாநிமித்தஜ: ।
ப்ருதிவீம் பூரயாமாஸ திஶஶ்சோபவனானி ச ॥ 18

ஶிரோபி: ப்ருதுபிஸ்ஸர்பா வ்யக்தஸ்வஸ்திகலக்ஷணை: ।
வமந்த: பாவகம் கோரம் ததம்ஶுர்தஶனைஶ்ஶிலா: ॥ 19

தாஸ்ததா ஸவிஷைர்தஷ்டா: குபிதைஸ்தைர்மஹாஶிலா: ।
ஜஜ்வலு: பாவகோத்தீப்தா: பிபிதுஶ்ச ஸஹஸ்ரதா ॥ 20

பொடிகளுடன் கூடிய கற்களை வெளியிட்டது. அதாவது ஹனுமார் கிளம்பும்போது கற்கள் சரிந்தன என்பது கருத்து. (16)

ஹனுமாரால் பீடிக்கப்பட்ட மலையினால் சர்வப்ராணிகளும் பீடிக்கப்பட்டு மிகவும் தைன்யத்தைக்காட்டும் குரலில் சப்தித்தன. (17)

மலை பீடிக்கப்பட்டதாலுண்டான அந்த மஹத்தான ப்ராணிகளின் சப்தமானது பூமியிலும் திக்குகளிலும் பக்கத்திலுள்ள தோட்டங்களிலும் பரவியது. (18)

நன்கு ப்ரகாசிக்கும் படத்திலுள்ள நீலக்கோடுகளோடு கூடியவைகளும் பெருத்தவைகளுமான தலைகளால் சர்ப்பங்கள் கடும் விஷாக்னியைக் கக்குகின்றவைகளாய் கற்களைக் கடித்தன. (19)

விஷங்களோடு கூடியதுகளும் கோபங் கொண்டவைகளுமான அந்த ஸர்ப்பங்களால் கடிக்கப்பட்ட அப்பெருங் கற்கள் ஆயிரம் தூளாக வெடித்தன. மேலும் விஷாக்னியால் ஜ்வலிக்கப்பெற்று ப்ரகாசித்தன. (20)

यानि चौषधजालानि तस्मिञ्जातानि पर्वते।
विषघ्नान्यपि नागानां न शेकुश्शमितुं विषम्॥ २१

भिद्यतेऽयं गिरिर्भूतैरिति मत्वा तपस्विनः।
त्रस्ता विद्याधरास्तस्मादुत्पेतुः स्त्रीगणैः सह॥ २२

पानभूमिगतं हित्वा हैममासवभाजनम्।
पात्राणिच महार्हाणि करकांश्च हिरण्मयान्॥ २३

लेह्यानुच्चावचान्भक्ष्यान्मांसानि विविधानि च।
आर्षभाणि च चर्माणि खड्गांश्च कनकत्सरून्॥ २४

कृतकण्ठगुणाः क्षीबा रक्तमाल्यानुलेपनाः।
रक्ताक्षाः पुष्कराक्षाश्च गगनं प्रतिपेदिरे॥ २५

யானி சௌஷதஜாலானி தஸ்மின்ஜாதானி பர்வதே।
விஷக்ஞன்யபி நாகானும் ந ஶேகுஶ்ஶமிதும் விஷம்॥ 21

பித்யதேऽயம் கிரிர்பூதைரிதி மத்வா தபஸ்வின:॥
த்ரஸ்தா வித்யாதராஸ்தஸ்மாதுத்பேது: ஸ்திரீகணை : ஸஹ॥ 22

பானபூமிகதம் ஹித்வா ஹைமமாஸவபாஜனம்।
பாத்ராணிச மஹார்ஹாணி கரகாம்ஶ்ச ஹிரண்மயான்॥ 23

லேஹ்யானுச்சாவசான்பக்ஷ்யான்மாம்ஸானி விவிதானி ச।
ஆர்ஷபாணி ச சர்மாணி கட்காம்ஶ்ச கனகத்ஸரூன்॥ 24

க்ருதகண்டகுண: க்ஷீபா ரக்தமால்யானுலேபன:।
ரக்தாக்ஷா: புஷ்கராக்ஷாஶ்ச ககனம் ப்ரதிபேதிரே॥ 25

அம்மலையில் முளைத்த பலவிதப் பச்சிலைகள் விஷத்தைப் போக்கக்கூடியவைகளாயினும் அச்சமயத்திலுண்டான விஷத்தைப்போக்க சக்தியற்றவைகளாய் ஆயின. (21)

இம்மலை பூதங்களால் பிளக்கப்படுகிறதென நினைத்து மகரிஷிகளும் வித்யாதரர்களும் பயத்தை அடைந்து சாப்பிடுமிடத்திலுள்ள தங்கமயமான மது பாத்ரத்தையும், விலையுயர்ந்த மற்ற பாத்ரங்களையும், பொன் குடங்களையும், லேஹ்யங்களையும், உயர்ந்த பக்ஷ்யங்களையும், பலவகை மாம்ஸங்களையும், காளையின் தோல்களையும், தங்கப்பிடியுள்ள கத்திகளையும் விட்டுவிட்டு ஸ்த்ரீகணங்களுடன் உயரக்கிளம்பினர். (22, 23, 24)

மேலும் அவர்கள் கழுத்து மாலைகளுடையவர்களும், தாமரை போன்ற கண்களை உடையவர்களும், மதத்துடன் கூடியவர்களும், சிவப்பு மாலையும் சந்தனப்பூச்சும் உள்ளவர்களும், சிவந்த கண்களை உடையவர்களுமாகி ஆகாயத்தை அடைந்தனர். (25)

हारनूपुरकेयूरपारिहार्यधराः स्त्रियः ।
विस्मिताः सस्मितास्तस्थुराकाशे रमणैः सह ॥ २६

दर्शयन्तो महाविद्यां विद्याधरमहर्षयः ।
सहितास्तस्थुराकाशे वीक्षांचक्रुश्च पर्वतम् ॥ २७

शुश्रुवुश्च तदा शब्दमृषीणां भावितात्मनाम् ।
चारणानां च सिद्धानां स्थितानां विमलेऽम्बरे ॥ २८

एष पर्वतसंकाशो हनूमान्मारुतात्मजः ।
तितीर्षति महावेगः समुद्रं मकरालयम् ॥ २९

रामार्थं वानरार्थं च चिकीर्षन्कर्म दुष्करं ।
समुद्रस्य परं पारं दुष्प्रापं प्राप्तुमिच्छति ॥ ३०

ஹாரநூபுரகேயூரபாரிஹார்யதரா: ஸ்த்ரிய: ।
விஸ்மிதா: ஸஸ்மிதாஸ்தஸ்துராகாமே ரமணை: ஸஹ ॥ 26

தர்மயந்தோ மஹாவித்யாம் வித்யாதரமஹர்ஷய: ।
ஸஹிதாஸ்தஸ்துராகாமே வீக்ஷாம்சக்ருஸ்ச பர்வதம் ॥ 27

மமஸ்ருவுஸ்ச ததா மப்தம்ருஷீணும் பாவிதாத்மனும் ।
சாரணும் ச ஸித்தாணும் ஸ்திதாணும் விமலேம்பரே ॥ 28

ஏஷ பர்வதஸம்காமோ ஹநுமான்மாருதாத்மஜ: ।
திதீர்ஷதி மஹாவேக: ஸமுத்ரம் மகராலயம் ॥ 29

ராமார்த்தம் வானரார்த்தம் ச சிகீர்ஷன்கர்ம துஷ்கரம் ।
ஸமுத்ரஸ்ய பரம் பாரம் துஷ்ப்ராபம் ப்ராப்துமிச்சதி ॥ 30

ஸ்திரீகள் கூட்டம் கூட்டமாக ஆகாசத்தில் முக்தாஹாரம், தண்டயம், தோள்வளை, கைவளை முதலியவைகளைத் தரித்துக் கொண்டவர்களாயும் புன்சிரிப்புடன் ஆச்சர்யமுள்ளவர்களாயும் ஆகாசத்தில் தங்கள் கணவர்களுடன் நின்றனர். (26)

வித்யாதரர்களும் மஹரிஷிகளும் ஒன்று சேர்ந்தவர்களாயும் மஹாவித்யையை காண்பிக்கின்றவர்களாயும் ஆகாசத்தில் வீற்றிருந்தனர். மலையையும் கண்ணுேக்கினர். (27)

அப்பொழுது மலைபோன்ற வாயுபுத்ரரான இந்த ஹனுமார் மஹத்தான வேகத்தை அடைந்து ஸ்ரீராம கார்யத்திற்காகவும், வானரர்களுக்காகவும் மத்ஸ்யங்கள் நிறைந்த ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டுவதற்கும் செய்தற்கரிய கார்யத்தைச் செய்யவும் விரும்புகிறுர். ஸமுத்ரத்தின் அடையமுடியாத அக்கரையை அடையவும் யத்தனிக்கிறுர் என்றதான ஆகாசத்திலுள்ள அநுபவிகளான மஹர்ஷிகள், சாரணர்கள், சித்தர்கள் இவர்களுடைய வார்த்தையை வித்யாதரர்கள் கேட்டனர். (28, 29,30)

इति विद्याधराः श्रुत्वा वाचस्तेषां महात्मनां ।
तमप्रमेयं ददृशुः पर्वते वानरर्षभम् ॥ ३१

दुधुवे च स रोमाणि चकम्पे चाचलोपमः ।
ननाद सुमहानादं सुमहानिव तोयदः ॥ ३२

आनुपूर्व्येण वृत्तं च लाङ्गूलं रोमभिश्चितम् ।
उत्पतिष्यन्विचिक्षेप पक्षिराज इवोरगम् ॥ ३३

तस्य लाङ्गूलमाविद्धमात्तवेगस्य पृष्ठतः ।
ददृशे गरुडेनेव ह्रियमाणो महोरगः ॥ ३४

बाहू संस्तंभयामास महापरिघसन्निभौ ।
ससाद च कपिः कट्यां चरणौ संचुकोच च ॥ ३५

இதி வித்யாதரா: ஶ்ருத்வா வாசஸ்தேஷாம் மஹாத்மனாம் |
தமப்ரமேயம் தத்ருஶு: பர்வதே வானரர்ஷபம் || **31**

துதுவே ச ஸ ரோமாணி சகம்பே சாசலோபம: |
நநாத ஸுமஹாநாதம் ஸுமஹானிவ தோயத: || **32**

ஆனுபூர்வ்யேண வ்ருத்தம் ச லாங்கூலம் ரோமபிஶ்சிதம் |
உத்பதிஷ்யன்விசிக்ஷேப பக்ஷிராஜ இவோரகம் || **33**

தஸ்ய லாங்கூலமாவித்தமாத்தவேகஸ்ய ப்ருஷ்டத: |
தத்ருஶே கருடேனேவ ஹ்ரியமாணோ மஹோரக: || **34**

பாஹூ ஸம்ஸ்தம்பயாமாஸ மஹாபரிகஸந்நிபௌ |
ஸஸாத ச கபி: கட்யாம் சரணௌ ஸம்சுகோச ச || **35**

வித்யாதரர்கள் அம்மஹான்களுடைய இவ்விதமான வார்த்தையைக் கேட்டு அளவிடமுடியாத அவ்வானர ஶ்ரேஷ்டனைப் பர்வதத்தில் பார்த்தனர். (31)

மலைபோன்ற அந்த ஹனுமார் ரோமாக்களை சிலிர்த்துக் கொண்டார். கொஞ்சம் அசங்கினர். பெரிய மேகம்போல மஹத்தான சப்தத்தைச் செய்தார். (32)

கிரமமாகச் சுருண்டதும் ரோமாக்களோடு கூடியதுமான வாலை, ஆகாசத்தில் கிளம்ப எண்ணம் கொண்டவராய் கருடன் ஸர்ப்பத்தைப்போல் சுழற்றி அடித்தார்.
[இங்கு ஸ்ரீ வால்மீகி கருடனை சகுனத்திற்காகவும், சத்ரு நிரஸனத்தைக் காட்டுவதற்காக ஸர்ப்பத்தைச் சுழற்றி அடித்தது போலென்றும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.] (33)

மிக்க வேகத்தை உடைய அந்த ஹனுமாருடைய வாலானது கருடனல் இழுக்கப்பட்ட பெரிய ஸர்ப்பம்போலக் காணப்பட்டது. (34)

संहृत्य च भुजौ श्रीमांस्तथैव च शिरोधराम् ।
तेजः सत्वं तथा वीर्यमाविवेश स वीर्यवान् ॥ ३६

मार्गमालोकयन्दूरादूर्ध्वं प्रणिहितेक्षणः ।
रुरोध हृदये प्राणानाकाशमवलोकयन् ॥ ३७

पद्भ्यां दृढमवस्थानं कृत्वा स कपिकुञ्जरः ।
निकुञ्च्य कर्णौ हनुमानुत्पतिष्यन् महाबलः ॥
वानरान् वानरश्रेष्ठ इदं वचनमब्रवीत् ॥ ३८

ஸம்ஹ்ருத்ய ச புஜௌ ஶ்ரீமாம்ஸ்ததைவ ச ஶிரோதராம் ।
தேஜ: ஸத்வம் ததா வீர்யமாவிவேஶ ஸ வீர்யவான் ॥ 36

மார்க்கமாலோகயன்தூராதூர்த்வம் ப்ரணிஹிதேக்ஷண: ।
ருரோத ஹ்ருதயே ப்ராணாநாகாஶமவலோகயன் ॥ 37

பத்ப்யாம் த்ருடமவஸ்தானம் க்ருத்வா ஸ கபிகுஞ்ஜர: ।
நிகுஞ்ச்ய கர்ணௌ ஹனுமானுத்பதிஷ்யன் மஹாபல:
வானரான் வானரஶ்ரேஷ்ட இதம் வசனமப்ரவீத் ॥ 38

பெரிய தாழ்ப்பாள் போன்ற தன் இரு கைகளையும் மலையில் ஊன்றிக்கொண்டு ஸ்ரீ ஹனுமார் மேலும் இடுப்பைச் சுருக்கி கால்களையும் மடக்கிக்கொண்டார்.

இதனால் தாண்டும்போதுள்ள நிலையை வர்ணிக்கிறார். (35)

வீர்யவானும் ஸ்ரீமானுமான அந்த ஹனுமான் கைகளையும் கழுத்தையும் சுருக்கிக்கொண்டு சத்ருக்களை நிக்ரஹம் செய்யக்கூடிய தேஜஸ்ஸையும் ஆகாயம் முதலியவற்றில் செல்லும் பலத்தையும் அடைந்தார்.

ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியான ஸீதா தரிசனத்துக்குப் போகும் போதே அத்தேவியின் அனுக்ரஹம் ஸ்ரீ ஹனுமாருக்குக் கிடைத்ததை இங்கு கவி ஸ்ரீமான் என்னும் விசேஷணத்தால் தெரியப் படுத்துகிறார். (36)

வழியை வெகுதூரம் பார்த்து பிறகு மேற்பார்வையுடன் (முகத்தை நிமிர்த்திக்கொண்டு) ஆகாசத்தையும் பார்த்து ஹ்ருதயத்தில் ப்ராணவாயுவை இழுத்துக்கொண்டார்.

இங்கு ஸ்ரீ ஹனுமார் யோகி என்பது குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது. (37)

மஹத்தான பலமுள்ள ஹனுமார் உயரக்கிளம்ப விரும்பி கால்களைக் கீழே ஊன்றி காதுகளையும் சுருக்கிக் கொண்டார். இது குரங்கு ஜாதி பாயும்போது உண்டாகும் நிலையாகும். புறப் படுகையில் வானர ஶ்ரேஷ்டரான ஹனுமார் மற்ற வானரர்களைப் பார்த்து இவ்விதம் கூறினார். (38)

यथा राघवनिर्मुक्तः शरः श्वसनविक्रमः।
गच्छेत्तद्वद्गमिष्यामि लङ्कां रावणपालिताम् ॥ ३९

न हि द्रक्ष्यामि यदि तां लङ्कायां जनकात्मजाम्।
अनेनैव हि वेगेन गमिष्यामि सुरालयम् ॥ ४०

यदि वा त्रिदिवे सीतां न द्रक्ष्याम्यकृतश्रमः।
बद्ध्वा राक्षसराजानमानयिष्यामि रावणम् ॥ ४१

सर्वथा कृतकार्योऽहमेष्यामि सह सीतया।
आनयिष्यामि वा लङ्कां समुत्पाट्य सरावणाम् ॥
एवमुक्त्वा तु हनुमान् वानरान् वानरोत्तमः ॥ ४२

उत्पपाताथ वेगेन वेगवानविचारयन् ॥
सुपर्णमिव चात्मानं मेने स कपिकुञ्जरः ॥ ४३

யதா ராகவநிர்முக்த: ஶர: ஶ்வஸனவிக்ரம: ।
கச்சேத்தத்வத்கமிஷ்யாமி லங்காம் ராவணபாலிதாம் ॥ 39

ந ஹி த்ரக்ஷ்யாமி யதி தாம் லங்காயாம் ஜனகாத்மஜாம் ।
அநேநைவ ஹி வேகேன கமிஷ்யாமி ஸுராலயம் ॥ 40

யதி வா த்ரிதிவே ஸீதாம் ந த்ரக்ஷ்யாம்யக்ருதஶ்ரம: ।
பத்த்வா ராக்ஷஸராஜானமானயிஷ்யாமி ராவணம் ॥ 41

ஸர்வதா க்ருதகார்யோஹமேஷ்யாமி ஸஹ ஸீதயா ।
ஆநயிஷ்யாமி வா லங்காம் ஸமுத்பாட்ய ஸராவணாம் ॥
ஏவமுக்த்வா து ஹனுமான் வானரான் வானரோத்தம: ॥ 42

உத்பபாதாத வேகேன வேகவானவிசாரயன் ।
ஸுபர்ணமிவ சாத்மானம் மேனே ஸ கபிகுஞ்ஜர: ॥ 43

காற்றுபோல் வேகமுள்ளதும் ஸ்ரீராமனால் விடப்பட்டதுமான பாணம்போல் ராவணனால் ரக்ஷிக்கப்பட்ட லங்கைக்குப் போகப்போகிறேன். லங்கையில் ஜானகியைப் பார்க்காவிடில் இதே வேகத்தில் தேவலோகம் செல்லுவேன். அங்கும் ஸீதையைப் பார்க்காவிட்டால் மறுபடியும் லங்கைக்கு வந்து லங்காதிபதியான ராவணனைக் கட்டி இழுத்துக்கொண்டு வந்துவிடப் போகிறேன். எப்படியும் கார்ய ஸித்தியடைந்து ஸீதையுடன் வந்து சேருகிறேன். அல்லது ராவணனுடன் கூடிய லங்கையை அடியோடு பெயர்த்துக்கொண்டு வந்துவிடுகிறேன் என்று வானரோத்தமரான ஹனுமார் வானரங்களைப் பார்த்துச்சொல்லி ஒன்றும் ஆலோசியாது உடனே உயரக்கிளம்பினர். அத்தருணத்தில் ஸ்ரீ ஹனுமார் தன்னை கருடனுகவே நினைத்துக் கொண்டார். (39, 40, 41, 42, 43)

समुत्पतति तस्मिंस्तु वेगात्ते नगरोहिणः।
संहृत्य विटपान् सर्वान् समुत्पेतुः समन्ततः॥ ४४

स मत्तकोयष्टिमकान् पादपान् पुष्पशालिनः।
उद्वहन्नूरुवेगेन जगाम विमलेऽम्बरे॥ ४५

ऊरुवेगोद्धता वृक्षा मुहूर्तं कपिमन्वयुः।
प्रस्थितं दीर्घमध्वानं स्वबन्धुमिव बान्धवाः॥ ४६

तमूरुवेगोन्मथिताः सालाश्चान्ये नगोत्तमाः।
अनुजग्मुर्हनूमन्तं सैन्या इव महीपतिम्॥ ४७

सुपुष्पिताग्रैर्बहुभिः पादपैरन्वितः कपिः।
हनुमान्पर्वताकारो बभूवाद्भुतदर्शनः॥ ४८

ஸமுத்பததி தஸ்மிம்ஸ்து வேகாத்தே நகரோஹிண: ।
ஸம்ஹ்ருத்ய விடபான் ஸர்வான் ஸமுத்பேது: ஸமந்தத: ॥ 44

ஸ மத்தகோயஷ்டிமகான் பாதபான் புஷ்பஶாலின: ।
உத்வஹன்னூருவேகேன ஜகாம விமலேऽம்பரே ॥ 45

ஊருவேகோத்ததா வ்ருக்ஷா முஹூர்த்தம் கபிமன்வயு: ।
ப்ரஸ்திதம் தீர்க்கமத்வானம் ஸ்வபந்துமிவ பாந்தவா: ॥ 46

தமூருவேகோன்மதிதா: ஸாலாஶ்சான்யே நகோத்தமா: ।
அனுஜக்முர்ஹனூமந்தம் ஸைன்யா இவ மஹீபதிம் ॥ 47

ஸுபுஷ்பிதாக்ரைர்பஹுபி: பாதபைரன்வித: கபி: ।
ஹனுமான்பர்வதாகாரோ பபூவாத்புததர்ஶன: ॥ 48

அங்குள்ள விருக்ஷங்கள் ஹனுமார் வேகமாக கிளம்பும்போது கிளைகளுடன் நான்கு பக்கத்திலும் கூடவே கிளம்பின. (44)

அந்த ஹனுமார் கொழுத்த நாரைகளுடன் கூடியதும் புஷ்பங்களுள்ளதுமான விருக்ஷங்களை துடையின் வேகத்தால் இழுத்துக்கொண்டு ஆகாசத்தில் சென்றார். (45)

வெகுதூரம் செல்லுபவரை உறவினர் வழியனுப்புவதைப் போல் துடையின் வேகத்தால் முறிக்கப்பட்ட வ்ருக்ஷங்கள் ஹனுமாரைத் தொடர்ந்து சென்றன. (46)

மேலும் அந்த ஹனுமாரது துடை வேகத்தால் முறிக்கப்பட்ட பருத்த தேக்கு முதலிய மரங்கள் அரசனைத்தொடர்ந்து செல்லும் ஸைன்யம் போல் ஹனுமாரைத் தொடர்ந்து சென்றன. (47)

நன்கு புஷ்பித்த பல விருக்ஷங்களால் தொடரப்பட்ட ஹனுமார் பர்வதம் போல் ஆச்சரியமாக விளங்கினார். (48)

सारवन्तोऽथ ये वृक्षा न्यमज्जॅल्लवणाम्भसि ।
भयादिव महेन्द्रस्य पर्वता वरुणालये ॥ ४९

स नानाकुसुमैः कीर्णः कपिः साङ्कुरकोरकैः ।
शुशुभे मेघसंकाशः खद्योतैरिव पर्वतः ॥ ५०

विमुक्तास्तस्य वेगेन मुक्त्वा पुष्पाणि ते द्रुमाः ।
अवशीर्यन्त सलिले निवृत्ताः सुहृदो यथा ॥ ५१

लघुत्वेनोपपन्नं तद्विचित्रं सागरेऽपतत् ।
द्रुमाणां विविधं पुष्पं कपिवायुसमीरितम् ॥
ताराशतमिवाकाशं प्रबभौ स महार्णवः ॥ ५२

ஸாரவந்தோऽத யே வ்ருக்ஷா ந்யமஜ்ஜன்லவணாம்பஸி ।
பயாதிவ மஹேந்த்ரஸ்ய பர்வதா வருணாலயே ॥ **49**

ஸ நாநாகுஸுமை: கீர்ண: கபி: ஸாங்குரகோரகை: ।
ஶுஶுபே மேகஸம்காஶ: கத்யோதைரிவ பர்வத: ॥ **50**

விமுக்தாஸ்தஸ்ய வேகேன முக்த்வா புஷ்பாணி தே த்ருமா: ।
அவஶீர்யந்த ஸலிலே நிவ்ருத்தா: ஸுஹ்ருதோ யதா ॥ **51**

லகுத்வேனோபபன்னம் தத்விசித்ரம் ஸாகரேऽபதத் ।
த்ருமாணாம் விவிதம் புஷ்பம் கபிவாயுஸமீரிதம் ॥
தாராஶதமிவாகாஶம் ப்ரபபௌ ஸ மஹார்ணவ: ॥ **52**

மஹேந்திரனுக்குப் பயந்த மலைகள் சமுத்திரத்தில் மூழ்கியது போல் கனமான வ்ருக்ஷங்களெல்லாம் ஸமுத்திரத்தில் மூழ்கின. (49)

துளிர், மொட்டு, பலவித புஷ்பம் இவைகளால் சூழப்பட்ட ஹனுமார் மினுமினுப்பூச்சிகள் சூழ்ந்த பர்வதம் போல் பிரகாசித்தார். (50)

ஹனுமாருடைய வேகத்தால் புஷ்பங்களை உதிர்த்த அந்த வ்ருக்ஷங்கள் பந்துக்களை விட்டுத் திரும்பிய ஸ்நேஹிதர்கள் போல் தோன்றின.

(ஜலக்கரை வரையில் தான் வெளியூர் செல்லும் பந்துக்களைக் கொண்டுவிடவேண்டும் எனும் சாஸ்திரம் இங்கு குறிப்பிடப்படுகிறது.) (51)

ஹனுமாரின் காற்றினால் உதிர்க்கப்பட்ட பலநிறமானதும் பலவிதமானவையுமான புஷ்பம் கனமில்லாததால் ஸமுத்திரத்தில் விழுந்தது. அந்த ஸமயம் ஸமுத்ரம் நக்ஷத்ரங்கள் நிறைந்த ஆகாசம்போல் விளங்கியது. (52)

पुष्पौघेणानुबद्धेन नानावर्णेन वानरः।
बभौ मेघ इवोद्यन्वै विद्युद्गणविभूषितः॥ ५३
तस्य वेगसमाधूतैः पुष्पैस्तोयमदृश्यत।
ताराभिरभिरामाभिरुदिताभिरिवाम्बरम्॥ ५४
तस्याम्बरगतौ बाहू ददृशाते प्रसारितौ।
पर्वताग्राद्विनिष्क्रान्तौ पञ्चास्याविव पन्नगौ॥ ५५
पिबन्निव बभौ चापि सोर्मिजालं महार्णवम्।
पिपासुरिव चाकाशं ददृशे स महाकपिः॥ ५६
तस्य विद्युत्प्रभाकारे वायुमार्गानुसारिणः।
नयने विप्रकाशेते पर्वतस्थाविवानलौ॥ ५७

புஷ்பௌகேணனுபத்தேன நாணுவர்ணேன வானர: ।
பபௌ மேக இவோத்யன்வை வித்யுத்கணவிபூஷித: ॥ 53
தஸ்ய வேகஸமாதூதை: புஷ்பைஸ்தோயமத்ருஶ்யத ।
தாராபிரபிராமாபிருதிதாபிரிவாம்பரம் ॥ 54
தஸ்யாம்பரகதௌ பாஹூ தத்ருஶாதே ப்ரஸாரிதௌ ।
பர்வதாக்ராத்விநிஷ்க்ராந்தௌ பஞ்சாஸ்யாவிவ பன்னகௌ ॥
பிபன்னிவ பபௌ சாபி ஸோர்மிஜாலம் மஹார்ணவம் ।
பிபாஸுரிவ சாகாஶம் தத்ருஶே ஸ மஹாகபி: ॥ 56
தஸ்ய வித்யுத்ப்ரபாகாரே வாயுமார்கானுஸாரிண: ।
நயனே விப்ரகாஶேதே பர்வதஸ்தாவிவானலௌ ॥ 57

பல வர்ணமுள்ள புஷ்பக் கூட்டத்தால் மூடப்பட்ட ஹனுமார் மின்னல்களால் சூழப்பட்டதும் உதயமாகின்றதுமான மேகம்போல் விளங்கினர். (53)

அவரது வேகத்தால் உதிர்ந்த புஷ்பங்களால் ஸமுத்ரமானது உதயமாகின்றதும் அழகியதுமான நக்ஷத்ரங்களோடு கூடிய ஆகாசம் போல் காணப்பட்டது. (54)

ஆகாசத்தில் விரிக்கப்பட்ட ஹனுமாருடைய கைகள் மலை உச்சியிலிருந்து கிளம்பிய ஐந்து தலையுள்ள இரு நாகம்போல தோன்றின.

(இதனால் ராவண கும்பகர்ணர்களை கடிப்பதற்கு இரு பாம்புகள் கிளம்பியது எடுத்துக்காட்டப்படுகிறது.) (55)

அந்த மிகப்பெரிய ஹனுமார் கீழே பார்த்துச் செல்லும் போது அப்பெரிய ஸமுத்ரத்தையே குடிப்பவர் போலும் மேலே பார்த்துச் செல்லும்போது ஆகாசத்தைப் பருகுபவர் போலும் தோன்றினர். (56)

வாயு மார்க்கத்தில் செல்லும் அந்த ஹனுமாருடைய மின்னல்

पिङ्गे पिङ्गाक्षमुख्यस्य बृहती परिमण्डले ।
चक्षुषी संप्रकाशेते चन्द्रसूर्याविवोदितौ ॥ ५८

मुखं नासिकया तस्य ताम्रया ताम्रमाबभौ ।
सन्ध्यया समभिस्पृष्टं यथा तत्सूर्यमण्डलम् ॥ ५९

लाङ्गूलं च समाविद्धं प्लवमानस्य शोभते ।
अम्बरे वायुपुत्रस्य शक्रध्वज इवोच्छ्रितः ॥ ६०

लाङ्गूलचक्रेण महाञ्शुक्लदंष्ट्रोऽनिलात्मजः ।
व्यरोचत महाप्राज्ञः परिवेषीव भास्करः ॥ ६१

பிங்கே பிங்காக்ஷமுக்யஸ்ய ப்ருஹதீ பரிமண்டலே ।
சக்ஷுஷீ ஸம்ப்ரகாஶேதே சந்த்ரஸூர்யாவிவோதிதௌ ॥ 58

முகம் நாஸிகயா தஸ்ய தாம்ரயா தாம்ரமாபபௌ ।
ஸந்த்யயா ஸமபிஸ்ப்ருஷ்டம் யதா தத்ஸூர்யமண்டலம் ॥ 59

லாங்கூலம் ச ஸமாவித்தம் ப்லவமானஸ்ய ஶோபதே ।
அம்பரே வாயுபுத்ரஸ்ய ஶக்ரத்வஜ இவோச்ச்ரித: ॥ 60

லாங்கூலசக்ரேண மஹான்ஶுக்லதம்ஷ்ட்ரோऽநிலாத்மஜ: ।
வ்யரோசத மஹாப்ராக்ஞ: பரிவேஷீவ பாஸ்கர: ॥ 61

போன்ற இரு கண்களும் மலையிலுள்ள அக்னி போலப் பிரகாசித்தன. (57)

மஞ்சள் வர்ணமான ஹனுமாருடைய பெருத்தவைகளும் வட்டமானதுகளுமான இரு கண்களும் உதயமாகும் சந்திர ஸூர்யர்களைப்போல் ப்ரகாசித்தன.

(இதனால் ராமலக்ஷ்மணர்கள் லங்கைக்கு வந்து இருள் போன்ற ராவணாதிகளை நிக்ரஹம் செய்யப்போவது ஸூசிபிக்கப் பட்டது.) (58)

அந்த ஹனுமாரின் சிவந்த மூக்கினால் சிகப்பான முகமானது ஸந்த்யாகாலத்தோடு கூடிய ஸூர்யமண்டலம் போல் விளங்கியது.

(இதனால் வால்மீகி ஸந்த்யாகாலத்தின் அனுஷ்டானத்திலுள்ள முக்கியத்வத்தை எடுத்துக்காட்டுகிறார்.) (59)

தாண்டும் ஹனுமாருடைய உயரத்தூக்கப்பட்ட வாலானது ஆகாசத்தில் உயர்த்தப்பட்ட இந்திரனது கொடிமரம் போல் விளங்கியது.

(இதனால் லங்கையில் ஸ்ரீராமனது ஜயக்கொடி நாட்டப் படுவது எடுத்துக்காட்டப்படுகிறது.) (60)

மஹா புத்திமானும் மஹானும் வெளுத்த கடைவாய்ப்பற்கள் படைத்தவருமான வாயுபுத்திரர் சுருண்ட வாலினால் வட்டத்

स्फिग्देशेनाभिताम्रेण रराज स महाकपिः।
महता दारितेनेव गिरिर्गैरिकधातुना॥ ६२

तस्य वानरसिंहस्य प्लवमानस्य सागरम्।
कक्षान्तरगतो वायुर्जीमूत इव गर्जति॥ ६३

खे यथा निपतन्त्युल्का ह्युत्तरान्ताद्विनिःसृता।
दृश्यते सानुबन्धा च तथा स कपिकुञ्जरः॥ ६४

पतत्पतङ्गसंकाशो व्यायतः शुशुभे कपिः।
प्रवृद्ध इव मातङ्गः कक्ष्यया बध्यमानया॥ ६५

ஸ்பிக்தேஶேனாபிதாம்ரேண ரராஜ ஸ மஹாகபி:।
மஹதா தாரிதேனேவ கிரிர்கைரிகதாதுனா॥ 62

தஸ்ய வானரஸிம்ஹஸ்ய ப்லவமானஸ்ய ஸாகரம்।
கக்ஷாந்தரகதோ வாயுர்ஜீமூத இவ கர்ஜதி॥ 63

கே யதா நிபதந்த்யுல்கா ஹ்யுத்தராந்தாத்வினி:ஸ்ருதா।
த்ருஶ்யதே ஸானுபந்தா ச ததா ஸ கபிகுஞ்ஜர:॥ 64

பதத்பதங்கஸம்காஶோ வ்யாயத: ஶுஶுபே கபி:।
ப்ரவ்ருத்த இவ மாதங்க: கக்ஷ்யயா பத்யமானயா॥ 65

துடன் கூடிய ஸூர்யன் போல் ப்ரகாசித்தார்.

[இங்கு ஹனுமாரை மஹாப்ராக்ஞரென்பதால் புத்தியில் தன் குருவான ஸூரியனுக்கு ஒப்பானவர் என்பது எடுத்துக் காட்டப் படுகிறது.] (61)

சிவந்த வாலின் அடிப்பாகத்தால் இந்த ஹனுமார் நற்செங் கற்பொடி பிளந்த மலைபோல் ப்ரகாசித்தார். (62)

கடலைத் தாண்டுகையில் அந்த ஹனுமாரின் புஜ மூலத்தை அடைந்த காற்று மேகம் போல் கர்ஜித்தது. (63)

ஆகாசத்தில் வடதிசையினின்று கிளம்பிய கொள்ளிபோல் அந்த வானர ஶ்ரேஷ்டர் காணப்பட்டார். (64)

ஆகாசத்தில் செல்லும் ஸூர்யனுக்கொப்பானவரும் நீண்ட உருவம் படைத்தவருமான ஹனுமார் தான் கடலைத் தாண்டுவதற் காக கட்டிக்கொண்டிருக்கும் கச்சத்தால் மதம் பிடித்த யானை போல் விளங்கினர். (65)

उपरिष्टाच्छरीरेण च्छायया चावगाढया।
सागरे मारुताविष्टा नौरिवासीत्तदा कपिः॥ ६६

यं यं देशं समुद्रस्य जगाम स महाकपिः।
स स तस्योरुवेगेन सोन्माद इव लक्ष्यते॥ ६७

सागरस्योर्मिजालानामुरसा शैलवर्ष्मणाम्।
अभिघ्नंस्तु महावेगः पुप्लुवे स महाकपिः॥ ६८

कपिवातश्च बलवान्मेघवातश्च निःसृतः।
सागरं भीमनिर्घोषं कम्पयामासतुर्भृशम्॥ ६९

विकर्षन्नूर्मिजालानि बृहन्ति लवणाम्भसि।
पुप्लुवे कपिशार्दूलो विकिरन्निव रोदसी॥ ७०

உபரிஷ்டாச்சரீரேண சாயயா சாவகாடயா |
ஸாகரே மாருதாவிஷ்டா நௌரிவாஸீத்ததா கபி: || 66

யம் யம் தேஶம் ஸமுத்ரஸ்ய ஜகாம ஸ மஹாகபி: |
ஸ ஸ தஸ்யோருவேகேன ஸோன்மாத இவ லக்ஷ்யதே || 67

ஸாகரஸ்யோர்மிஜாலாநாமுரஸா ஶைலவர்ஷ்மணாம் |
அபிக்னம்ஸ்து மஹாவேக: புப்லுவே ஸ மஹாகபி: || 68

கபிவாதஶ்ச பலவான்மேகவாதஶ்ச நி:ஸ்ருத: |
ஸாகரம் பீமநிர்கோஷம் கம்பயாமாஸதுர்ப்ருஶம் || 69

விகர்ஷன்னூர்மிஜாலானி ப்ருஹந்தி லவணாம்பஸி |
புப்லுவே கபிஶார்தூல: விகிரன்னிவ ரோதஸீ || 70

மேலே தனது உடலாலும் கீழே ஸமுத்ர ஜலத்தில் காணப்படும் நிழலாலும் அந்த ஹனுமார் அப்பொழுது காற்றால் மோதப்பட்ட ஓடம் போல் தோன்றலானார். (66)

அம் மாபெரும் ஹனுமார் சென்ற இடமெல்லாம் அவரது வேகத்தாலான காற்றால் அச்சமுத்ரம் கலக்கப்பட்டதுபோல் காணப்பட்டது. (67)

அதிவேகம் படைத்த அந்த ஹனுமார் மலைகளையொத்த ஸமுத்ர அலைகளை தனது மார்பினால் இடித்துத் தள்ளிக்கொண்டு தாவலானார். (68)

பலமான மேகக்காற்றும் ஹனுமாரின் வேகத்தாலுண்டான காற்றும் பேரலைகளின் சப்தத்தோடு கூடிய ஸமுத்ரத்தை மிகவும் கலக்கிவிட்டன. (69)

லவண ஸமுத்ரத்தில் தன் வேகத்தால் பெரிய அலைகளை இழுத்துச்செல்லுகின்ற ஹனுமார் அவ்வலைகளை ஆகாசத்திலும் பூமியிலும் வாரி இறைப்பவர் போல் பாய்ந்தார். (70)

मेरुमन्दरसंकाशानुद्धतान्स महार्णवे ।
अतिक्रामन्महावेगस्तरङ्गान्गणयन्निव ॥ ७१

तस्य वेगसमुद्धूतं जलं सजलदं तदा ।
अम्बरस्थं विबभ्राज शारदाभ्रमिवाततम् ॥ ७२

तिमिनक्रझषाः कूर्मा दृश्यन्ते विवृतास्तदा ।
वस्त्रापकर्षणेनेव शरीराणि शरीरिणाम् ॥ ७३

प्लवमानं समीक्ष्याथ भुजंगाः सागरालयाः ।
व्योम्नि तं कपिशार्दूलं सुपर्ण इति मेनिरे ॥ ७४

दशयोजनविस्तीर्णा त्रिंशद्योजनमायता ।
छाया वानरसिंहस्य जले चारुतराभवत् ॥ ७५

மேருமந்தரஸம்காமாநுத்ததான்ஸ மஹார்ணவே ।
அதிக்ராமன்மஹாவேகஸ்தரங்கான்கணயன்னிவ ॥ 71

தஸ்ய வேகஸமுத்தூதம் ஜலம் ஸஜலதம் ததா ।
அம்பரஸ்தம் விபப்ராஜ மாரதாப்ரமிவாததம் ॥ 72

திமிநக்ரஜஷா: கூர்மா த்ருமுயந்தே வித்ருதாஸ்ததா ।
வஸ்த்ராபகர்ஷணேநேவ மரீராணி மரீரிணாம் ॥ 73

ப்லவமானம் ஸமீக்ஷ்யாத புஜங்கா: ஸாகராலயா: ।
வ்யோம்நி தம் கபிமார்தூலம் ஸுபர்ண இதி மேனிரே ॥ 74

தமயோஜனவிஸ்தீர்ணா த்ரிம்மத்யோஜனமாயதா ।
சாயா வானரஸிம்ஹஸ்ய ஜலே சாருதராபவத் ॥ 75

அதிவேகத்துடன் செல்லுகின்ற அந்த ஹனுமார் ஸமுத்ரத்தில் கிளம்பிய மேருமந்தரமலைகளுக்கொப்பான அலைகளை கணக்கிடுபவர் போல் தாண்டினார். (71)

அப்பொழுது அவருடைய வேகத்தால் மேலே எழுப்பப்பட்ட ஸமுத்ர ஜலமானது மேகத்தோடு கூடியதாய் ஆகாசத்திலுள்ள விஸ்தாரமான சரத்கால மேகம் போல் விளங்கியது. (72)

அப்பொழுது அந்த ஸமுத்ரத்தில் வாழும் ஜலசரங்கள் யாவும் ஆடைகளைக்களைவதால் ஜீவன்களின் அவயவங்கள் தெரிவதுபோல் காணப்பட்டன. (73)

பிறகு ஸமுத்ரத்தில் வாழும் பாம்புகள் ஆகாசத்தில் பறந்து செல்லுகின்ற அவ்வானர சிரேஷ்டரைப்பார்த்து கருடன் என எண்ணின. (74)

பத்து யோஜனை அகலமும் முப்பது யோஜனை நீளமும் படைத்த அந்த ஹனுமாருடைய நிழலானது ஜலத்தில் வெகு அழகாகத் தென்பட்டது. (75)

श्वेताभ्रघनराजीव वायुपुत्रानुगामिनी ।
तस्य सा शुशुभे छाया वितता लवणाम्भसि ॥ ७६

शुशुभे स महातेजा महाकायो महाकपिः ।
वायुमार्गे निरालम्बे पक्षवानिव पर्वतः ॥ ७७

येनासौ याति बलवान्वेगेन कपिकुञ्जरः ।
तेन मार्गेण सहसा द्रोणीकृत इवार्णवः ॥ ७८

आपाते पक्षिसङ्घानां पक्षिराज इव व्रजन् ।
हनुमान्मेघजालानि प्रकर्षन्मारुतो यथा ॥ ७९

पाण्डुरारुणवर्णानि नीलमाञ्जिष्ठकानि च ।
कपिनाकृष्यमाणानि महाभ्राणि चकाशिरे ॥ ८०

ஶ்வேதாப்ரகனராஜீவ வாயுபுத்ரானுகாமினீ ।
தஸ்ய ஸா ஶுஶுபே சாயா விததா லவணாம்பஸி ॥ 76

ஶுஶுபே ஸ மஹாதேஜா மஹாகாயோ மஹாகபி: ।
வாயுமார்க்கே நிராலம்பே பக்ஷவானிவ பர்வத: ॥ 77

யேனாஸௌ யாதி பலவான்வேகேன கபிகுஞ்ஜர: ।
தேன மார்கேண ஸஹஸா த்ரோணீக்ருத இவார்ணவ: ॥ 78

ஆபாதே பக்ஷிஸங்கானாம் பக்ஷிராஜ இவ வ்ரஜன் ।
ஹனுமான்மேகஜாலானி ப்ரகர்ஷன்மாருதோ யதா ॥ 79

பாண்டுராருணவர்ணானி நீலமாஞ்ஜிஷ்டகானி ச ।
கபினாக்ருஷ்யமாணானி மஹாப்ராணி சகாஶிரே ॥ 80

ஸமுத்ரத்தில் பரவியதான அந்த ஹனுமாரைத் தொடர்ந்து செல்லும் அவரது நிழல் வெண்மையான மேகக்கூட்டம் போல் ப்ரகாசித்தது. (76)

மஹா தேஜஸ்வியும் பருத்த சரீரம் படைத்தவருமான அந்த ஹனுமார் ஆகாசத்தில் பறக்கும்போது இறக்கையுடன் கூடிய பர்வதம்போல் விளங்கினார். (77)

மஹாபலம் படைத்தவரான ஹனுமார் எவ்வழியாகச் செல்லுகிறாரோ அங்கெல்லாம் கடலானது அவருக்கு கப்பரை போல் தென்பட்டது. (78)

பறவைகள் ஸஞ்சரிக்கும் ஆகாசமார்க்கத்தில் கருடன்போல் செல்லுகின்ற ஹனுமார் மேகங்களை இழுத்துச்செல்லுகின்ற காற்றுபோல் விளங்கினார். (79)

ஹனுமாரால் இழுக்கப்பட்ட மேகங்கள் வெளுப்பு, சிகப்பு மஞ்சள், நீலம் முதலிய வர்ணங்களுள்ளவைகளாகப் ப்ரகா சித்தன. (80)

प्रविशन्नभ्रजालानि निष्पतंश्च पुनः पुनः।
प्रच्छन्नश्च प्रकाशश्च चन्द्रमा इव लक्ष्यते॥ ८१

प्लवमानं तु तं दृष्ट्वा प्लवंगं त्वरितं तदा।
ववर्षुः पुष्पवर्षाणि देवगन्धर्वदानवाः॥ ८२

ततापन हि तं सूर्यः प्लवन्तं वानरोत्तमम्।
सिषेवे च तदा वायू रामकार्यार्थसिद्धये॥ ८३

ऋषयस्तुष्टुवुश्चैनं प्लवमानं विहायसा।
जगुश्च देवगन्धर्वाः प्रशंसन्तो महौजसम्॥ ८४

नागाश्च तुष्टुवुर्यक्षा रक्षांसि विबुधाः खगाः।
प्रेक्ष्य सर्वे कपिवरं सहसा विगतक्लमम्॥ ८५

ப்ரவிஶன்னப்ரஜாலாநி நிஷ்பதம்ஶ்ச புன: புன:।
ப்ரச்சன்னஶ்ச ப்ரகாஶஶ்ச சந்த்ரமா இவ லக்ஷ்யதே॥ 81

ப்லவமானம் து தம் த்ருஷ்ட்வா ப்லவம்கம் த்வரிதம் ததா।
வவர்ஷு: புஷ்பவர்ஷாணி தேவகந்தர்வதானவா:॥ 82

ததாப ந ஹி தம் ஸூர்ய: ப்லவந்தம் வானரோத்தமம்।
ஸிஷேவே ச ததா வாயூ ராமகார்யார்த்தஸித்தயே॥ 83

ரிஷயஸ்துஷ்டுவுஶ்சைநம் ப்லவமானம் விஹாயஸா।
ஜகுஶ்ச தேவகந்தர்வா: ப்ரஶம்ஸந்தோ மஹௌஜஸம்॥ 84

நாகாஶ்ச துஷ்டுவுர்யக்ஷா ரக்ஷாம்ஸி விபுதா: ககா:।
ப்ரேக்ஷ்ய ஸர்வே கபிவரம் ஸஹஸா விகதக்லமம்॥ 85

அந்த ஹனுமார் மேகக்கூட்டங்களுள் புகுந்து திரும்பத் திரும்ப வெளியில்வருவது, மேகங்களால் மறைக்கப்பட்டும் வெளியிடப்பட்டும் வரும் சந்த்ரன் போல இருந்தது. (81)

தேவர்கள் கந்தர்வர்கள் அஸுரர்கள் யாவரும் வேகமாய் ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டும் அந்த ஹனுமாரைப் பார்த்து பூமாரி பொழிந்தனர். (82)

தாண்டும் வானரஶ்ரேஷ்டரான அந்த ஹனுமாரை ஸூர்யன் தபிக்கச் செய்யவில்லை. வாயு பகவான் அப்பொழுது ஸ்ரீராம கார்யம் ஸித்திப்பதற்காக அவரை ஸேவித்தார். (83)

ஆகாசமார்க்கமாகத் தாண்டிச் செல்லும் இந்த ஹனுமாரை ரிஷிகளும் ஸ்தோத்ரம் செய்தனர். தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் கூட மஹாபலிஷ்டரான அவரை புகழ்ந்து கானம் செய்தனர். (84)

வேகமாய்ச் சென்றும் ஶ்ரமமில்லாமலிருக்கும் ஹனுமாரைப் பார்த்து, ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் நாகர்களும், யக்ஷர்களும், ராக்ஷஸர்களும் தேவர்களும் துதித்தனர். (85)

तस्मिन्प्लवगशार्दूले प्लवमाने हनूमति।
इक्ष्वाकुकुलमानार्थी चिन्तयामास सागरः॥ ८६

साहाय्यं वानरेन्द्रस्य यदि नाहं हनूमतः।
करिष्यामि भविष्यामि सर्ववाच्यो विवक्षताम्॥ ८७

अहमिक्ष्वाकुनाथेन सगरेण विवर्धितः।
इक्ष्वाकुसचिवश्चायं नावसीदितुमर्हति॥ ८८

तथा मया विधातव्यं विश्रमेत यथा कपिः।
शेषं च मयि विश्रान्तः सुखेनातिपतिष्यति॥ ८९

தஸ்மின்ப்லவகஶார்தூலே ப்லவமானே ஹனூமதி।
இக்ஷ்வாகுகுலமானார்த்தீ சிந்தயாமாஸ ஸாகர:॥ 86

ஸாஹாய்யம் வானரேந்த்ரஸ்ய யதி நாஹம் ஹனூமத:।
கரிஷ்யாமி பவிஷ்யாமி ஸர்வவாச்யோ விவக்ஷதாம்॥ 87

அஹமிக்ஷ்வாகுநாதேன ஸகரேண விவர்த்தித:।
இக்ஷ்வாகுஸசிவஸ்சாயம் நாவஸீதிதுமர்ஹதி॥ 88

ததா மயா விதாதவ்யம் விஶ்ரமேத யதா கபி:।
ஶேஷம் ச மயி விஶ்ராந்த: ஸுகேநாதிபதிஷ்யதி॥ 89

அந்த வானர ஶ்ரேஷ்டரான ஹனுமார் தாண்டும்போது இக்ஷ்வாகு குலத்தைப் பூஜிக்க எண்ணங்கொண்டு ஸமுத்ரராஜன் சிந்தித்தான். (86)

இந்த வானர ஶ்ரேஷ்டரான ஹனுமாருக்கு நான் உதவி புரியாவிடில் பேசும் திறமையுள்ளோர் எல்லோரும் என்னை எல்லாவிதத்திலும் நிந்திப்பார்கள். (87)

நான் இக்ஷ்வாகு குலத்தலைவனான ஸகரனால் வளர்க்கப் பட்டேன். இவரோ இக்ஷ்வாகு குலத்தின் மந்திரி. ஆகையால் இவர் ஶ்ரமப்படலாகாது.

ஸகர புத்திரர்களால் ஸமுத்திரம் தோண்டப்பட்டிருந்தும் ஸகரனால் வளர்க்கப்பட்டேன் என இங்கு கூறியதால் ஆரம்பத்தில் ஸகரன் கொஞ்சம் மண்ணைப் பறித்தான் எனத் தெரிகிறது. (88)

எவ்விதம் ஹனுமார் இளைப்பாறுவரோ அம்மாதிரி என்னால் செய்யத்தக்கது. என்னிடத்தில் ஶ்ரமத்தைப் போக்கிக்கொண்டு மீதிபாகத்தை ஸுகமாகத்தாண்டிவிடுவார். (89)

इति कृत्वा मतिं साध्वीं समुद्रश्छन्नमम्भसि ।
हिरण्यनाभं मैनाकमुवाच गिरिसत्तमम् ॥ ९०

त्वमिहासुरसङ्घानां पातालतलवासिनाम् ।
देवराज्ञा गिरिश्रेष्ठः परिघः सन्निवेशितः ॥ ९१

त्वमेषां जातवीर्याणां पुनरेवोत्पतिष्यताम् ।
पातालस्याप्रमेयस्य द्वारमावृत्य तिष्ठसि ॥ ९२

तिर्यगूर्ध्वमधश्चैव शक्तिस्ते शैल वर्धितुम् ।
तस्मात्संचोदयामि त्वामुत्तिष्ठ गिरिसत्तम ॥ ९३

स एष कपिशार्दूलस्त्वामुपर्येति वीर्यवान् ।
हनूमान्रामकार्यार्थं भीमकर्मा खमाप्लुतः ॥ ९४

இதி க்ருத்வா மதிம் ஸாத்வீம் ஸமுத்ரஶ்சன்னமம்பஸி ।
ஹிரண்யநாபம் மைனாகம் உவாச கிரிஸத்தமம் ॥ **90**

த்வமிஹாஸுரஸங்கானாம் பாதாலதலவாஸினாம் ।
தேவராக்ஞா கிரிஶ்ரேஷ்ட: பரிக: ஸன்னிவேஶித: ॥ **91**

த்வமேஷாம் ஜாதவீர்யாணாம் புனரேவோத்பதிஷ்யதாம் ।
பாதாளஸ்யாப்ரமேயஸ்ய த்வாரமாவ்ருத்ய திஷ்டஸி ॥ **92**

திர்யகூர்த்வமதஶ்சைவ ஶக்திஸ்தே ஶைல வர்திதும் ।
தஸ்மாத்ஸம்சோதயாமி த்வாமுத்திஷ்ட கிரிஸத்தம ॥ **93**

ஸ ஏஷ கபிஶார்தூலஸ்த்வாமுபர்யேதி வீர்யவான் ।
ஹனுமான்ராமகார்யார்த்தம் பீமகர்மா கமாப்லுத: ॥ **94**

இவ்விதம் நல்ல எண்ணத்தை எண்ணி ஸமுத்ரராஜன் தனது ஜலத்தில் மறைந்திருக்கும் பர்வதங்களில் சிறந்ததும் தங்கச்சிகரம் படைத்ததுமான மைனாகத்தை பார்த்துச்சொன்னான். (90)

பர்வத ஶ்ரேஷ்டனை நீ பாதாளத்தில் வஸிக்கும் அஸுர கூட்டங்களுக்குத் தடங்கலாக தேவராஜனால் இங்கு வைக்கப் பட்டாய். (91)

நீ அதிக பலமுள்ளவர்களும் மறுபடியும் வெளியில் கிளம்புகிறவர்களுமான அஸுரர்களுக்கு வாஸஸ்தலமும் அளவற்றதுமான பாதாளத்தின் வழியை மறைத்துக்கொண்டிருக்கிறாய். (92)

ஓ கிரிஶ்ரேஷ்டனே, மேலும் கீழும் குறுக்கிலும் வளர்வதற்கு உனக்கு சக்தி உண்டு. ஆகையால் உன்னை ஏவுகிறேன், எழுந்திரு. (93)

ஸ்ரீராம கார்யத்திற்காக பயங்கரமான கார்யங்களைச் செய்கிறவரும் வீர்யவானும் ஆகாசத்தில் பறக்கிறவருமான அப்பேர்ப்பட்ட இந்த ஹனுமான் உனக்கு மேலே இங்கு வருகிறார். (94)

अस्य साह्यं मया कार्यमिक्ष्वाकुकुलवर्तिनः।
मम हीक्ष्वाकवः पूज्याः परं पूज्यतमास्तव॥ ९५

कुरु साचिव्यमस्माकं न नः कार्यमतिक्रमेत्।
कर्तव्यमकृतं कार्यं सतां मन्युमुदीरयेत्॥ ९६

सलिलादूर्ध्वमुत्तिष्ठ तिष्ठत्वेष कपिस्त्वयि।
अस्माकमतिथिश्चैव पूज्यश्च प्लवतां वरः॥ ९७

चामीकरमहानाभ देवगन्धर्वसेवित।
हनुमांस्त्वयि विश्रान्तस्ततः शेषं गमिष्यति॥ ९८

काकुत्स्थस्यानृशंस्यं च मैथिल्याश्च विवासनम्।
श्रमं च प्लवगेन्द्रस्य समीक्ष्योत्थातुमर्हसि॥ ९९

அஸ்ய ஸாஹ்யம் மயா கார்யமிக்ஷ்வாகுகுலவர்த்தின: ।
மம ஹீக்ஷ்வாகவ: பூஜ்யா: பரம் பூஜ்யதமாஸ்தவ ॥ 95

குரு ஸாசிவ்யமஸ்மாகம் ந ந: கார்யமதிக்ரமேத் ।
கர்தவ்யமக்ருதம் கார்யம் ஸதாம் மன்யுமுதீரயேத் ॥ 96

ஸலிலாதூர்த்வமுத்திஷ்ட திஷ்டத்வேஷ கபிஸ்த்வயி ।
அஸ்மாகமதிதிஶ்சைவ பூஜ்யஶ்ச ப்லவதாம் வர: ॥ 97

சாமீகரமஹாநாப தேவகந்தர்வஸேவித ।
ஹனுமாம்ஸ்த்வயி விஶ்ராந்தஸ்தத: ஶேஷம் கமிஷ்யதி ॥ 98

காகுத்ஸ்தஸ்யாந்ருஶம்ஸ்யம் ச மைதில்யாஶ்ச விவாஸனம் ।
ஶ்ரமம் ச ப்லவகேந்த்ரஸ்ய ஸமீக்ஷ்யோத்தாதுமர்ஹஸி ॥ 99

இவருக்கு உதவியானது என்னால் செய்யத்தக்கது. இக்ஷ்வாகு குலத்தரசர்கள் என்னால் பூஜிக்கத் தக்கவர்கள். உனக்கும் மிகப் பூஜிக்கத்தக்கவர்கள். (95)

இவருக்கு உதவி செய். நாம் செய்யவேண்டியதைத் தவற விடக் கூடாது. செய்யவேண்டியதைச் செய்யாமற்போனால் ஸாதுக்களுக்குக் கோபமுண்டாகும். (96)

ஜலத்தினின்றும் மேலே கிளம்பு. உன்னிடத்தில் இவர் இருக்கட்டும். நமக்கு இவர் விருந்தாளி. தாண்டுகிறவர்களுள் சிறந்தவரான இவர் மிகவும் பூஜிக்கத்தக்கவர். (97)

தங்கச் சிகரத்தை உடையவனே, தேவர்களாலும் கந்தர்வர்களாலும் ஸேவிக்கப்பட்டவனே, ஹனுமான் உன்னிடத்தில் களைப்பாறி மீதி ஸமுத்ரத்தைக் கடப்பார். (98)

ஸ்ரீராமனது தயாகுணத்தையும் ஸீதை லங்கையிலிருப்பதையும் ஹனுமாருடைய ஶ்ரமத்தையும் கண்டு நீ எழுந்திருக்கக் கடவாய். (99)

हिरण्यनाभो मैनाको निशम्य लवणाम्भसः ।
उत्पपात जलात्तूर्णं महाद्रुमलतायुतः ॥ १००

स सागरजलं भित्त्वा बभूवाभ्युत्थितस्तदा ।
यथा जलधरं भित्त्वा दीप्तरश्मिर्दिवाकरः ॥ १०१

स महात्मा मुहूर्तेन पर्वतः सलिलावृतः ।
दर्शयामास शृङ्गाणि सागरेण नियोजितः ॥ १०२

शातकुम्भनिभैः शृङ्गैः सकिन्नरमहोरगैः
आदित्योदयसंकाशैरालिखद्भिरिवाम्बरम् ॥ १०३

ஹிரண்யநாபோ மைநாகோ நிஶம்ய லவணாம்பஸ: ।
உத்பபாத ஜலாத்தூர்ணம் மஹாத்ருமலதாயுத: ॥ **100**

ஸ ஸாகரஜலம் பித்வா பபூவாப்யுத்திதஸ்ததா ।
யதா ஜலதரம் பித்வா தீப்தரஶ்மிர்திவாகர: ॥ **101**

ஸ மஹாத்மா முஹூர்த்தேன பர்வத: ஸலிலாவ்ருத: ।
தர்ஶயாமாஸ ஶ்ருங்காணி ஸாகரேண நியோஜித: ॥ **102**

ஶாதகும்பநிபை: ஶ்ருங்கை: ஸகின்னரமஹோரகை: ।
ஆதித்யோதயஸம்காஶைராலிகத்பிரிவாம்பரம் ॥ **103**

தங்கமயமான சிகரத்தை உடைய மைநாகபர்வதம் ஸமுத்ர ராஜனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு பெரிய மரங்களோடும் கொடிகளோடும் கூடியதாய் ஜலத்தினின்றும் சீக்கிரம் மேலே எழுந்தது. (100)

மேகத்தைப் பிளந்துகொண்டு ஸூர்யன் வெளிவருவது போல அந்த ஸமுத்ர ஜலத்தினின்றும் அம்மலை மேலே கிளம்பிற்று. (101)

முஹூர்த்த காலத்தில் அந்த மஹாத்மாவும், ஜலம் சூழ்ந்தது மான மைநாகம் ஸமுத்ரராஜனால் உத்திரவிடப்பட்டதாய் தனது சிகரங்களை வெளிக்காட்டியது. (102)

கின்னரர், மஹோரதர் இவர்களோடு கூடியதுகளும், தங்கத்திற்கு ஒப்பானவைகளும், உதய ஸூர்யனின் காந்தி உள்ளதுகளும் ஆகாசத்தைத் தொடுகிறது போன்றதுகளுமான சிகரங்களுடன் கூடிய அம்மலை தனது சிகரங்களை வெளிக்காட்டியது. (103)

तप्तजाम्बूनदैः शृङ्गैः पर्वतस्य समुत्थितैः।
आकाशं शस्त्रसंकाशमभवत्काञ्चनप्रभम्॥ १०४

जातरूपमयैः शृङ्गैर्भ्राजमानैः स्वयंप्रभैः।
आदित्यशतसंकाशः सोऽभवद्गिरिसत्तमः॥ १०५

तमुत्थितमसङ्गेन हनुमानग्रतः स्थितम्।
मध्ये लवणतोयस्य विघ्नोऽयमिति निश्चितः॥ १०६

स तमुच्छ्रितमत्यर्थं महावेगो महाकपिः।
उरसा पातयामास जीमूतमिव मारुतः॥ १०७

स तदा पातितस्तेन कपिना पर्वतोत्तमः।
बुद्ध्वा तस्य कपेर्वेगं जहर्ष च ननन्द च॥ १०८

தப்தஜாம்பூநதை: ஶ்ருங்கை: பர்வதஸ்ய ஸமுத்திதை:
ஆகாஶம் ஶஸ்த்ரஸம்காஶமபவத்காஞ்சனப்ரபம் ॥ 104

ஜாதரூபமயை: ஶ்ருங்கைர்ப்ராஜமானை: ஸ்வயம்ப்ரபை: ।
ஆதித்யஶதஸம்காஶ: ஸோऽபவத்கிரிஸத்தம: ॥ 105

தமுத்திதமஸங்கேன ஹனுமானக்ரத: ஸ்திதம் ।
மத்யே லவணதோயஸ்ய விக்னோऽயமிதி நிஶ்சித: ॥ 106

ஸ தமுச்ச்ரிதமத்யர்த்தம் மஹாவேகோ மஹாகபி: ।
உரஸா பாதயாமாஸ ஜீமூதமிவ மாருத: ॥ 107

ஸ ததா பாதிதஸ்தேன கபினா பர்வதோத்தம: ।
புத்த்வா தஸ்ய கபேர்வேகம் ஜஹர்ஷ ச நநந்த ச ॥ 108

மேலே கிளம்பிய துகளும் தங்கமயமான துகளுமான பர்வதத்தின் சிகரங்களால் நீல ஆகாசமானது தங்க ஒளி உள்ளதாக ஆயிற்று. (104)

ப்ரகாசிக்கின்றதுகளும், தங்கமயமானதுகளும், ஸ்வயமாகவே ஒளி உள்ளவைகளுமான சிகரங்களால் பர்வதஸ்ரேஷ்டமானது நூற்றுக்கணக்கான ஸூர்யனுக்கொப்பானதாய் ஆயிற்று. (105)

தடங்கலில்லாமல் மேலே கிளம்பியதும், எதிரிலிருப்பதுமான அம்மலையை ஹனுமார் உப்பு ஸமுத்ரத்தின் நடுவில் தனக்கு நேர்ந்த இடையூறென்றே தீர்மானித்தார். (106)

நன்கு மேலெழும்பிய அம்மலையை மஹாவேகமுள்ள ஹனுமார் மார்பினால், காற்று மேகத்தைத் தள்ளுவதுபோல் தள்ளினார். (107)

அப்பொழுது தள்ளப்பட்ட அப்பர்வத ஸ்ரேஷ்டமானது அந்த ஹனுமாரின் வேகத்தை உணர்ந்து ஆச்சரியத்தையும் ஆனந்தத்தையும் அடைந்தது. (108)

तमाकाशगतं वीरमाकाशे समुपस्थितः।
प्रीतो हृष्टमना वाक्यमब्रवीत्पर्वतः कपिम्॥
मानुषं धारयन्रूपमात्मनः शिखरे स्थितः॥ १०९

दुष्करं कृतवान्कर्म त्वमिदं वानरोत्तम।
निपत्य मम शृङ्गेषु विश्रमस्व यथासुखम्॥ ११०

राघवस्य कुले जातैरुदधिः परिवर्धितः।
स त्वां रामहिते युक्तं प्रत्यर्चयति सागरः॥ १११

कृते च प्रतिकर्तव्यमेष धर्मः सनातनः।
सोऽयं तत्प्रतिकारार्थी त्वत्तः संमानमर्हति॥ ११२

தமாகாஶகதம் வீரமாகாஶே ஸமுபஸ்தித:।
ப்ரீதோ ஹ்ருஷ்டமநா வாக்யமப்ரவீத்பர்வத: கபிம்॥
மாநுஷம் தாரயன்ரூபமாத்மந: ஶிகரே ஸ்தித:॥ **109**

துஷ்கரம் க்ருதவான்கர்ம த்வமிதம் வாநரோத்தம।
நிபத்ய மம ஶ்ருங்கேஷு விஶ்ரமஸ்வ யதாஸுகம்॥ **110**

ராகவஸ்ய குலே ஜாதைருததி: பரிவர்த்தித:।
ஸ த்வாம் ராமஹிதே யுக்தம் ப்ரத்யர்சயதி ஸாகர:॥ **111**

க்ருதே ச ப்ரதிகர்தவ்யமேஷ தர்ம: ஸநாதந:।
ஸோऽயம் தத்ப்ரதிகாரார்த்தீ த்வத்த: ஸம்மாநமர்ஹதி॥ **112**

மறுபடி ஆகாசத்தில் எழும்பி ப்ரீதியடைந்த அப்பர்வதமானது மாநுஷமான ரூபத்தைத் தரித்துக்கொண்டு தனது சிகரத்திலிருந்த வண்ணம் ஆகாசத்திலிருக்கும் வீரனை அந்த வானரரைப் பார்த்துச் சொல்லிற்று. (109)

ஓ வானர ஶ்ரேஷ்டனே, நீ செய்யமுடியாத காரியத்தைச் செய்தாய். ஆகையால் எனது முடிகளில் இறங்கி இளைப்பாறிக் கொள். (110)

ஸ்ரீராகவனது குலத்திலுதித்தவர்களால் தோண்டப்பட்ட ஸமுத்திரராஜன் ராமனுக்கு நன்மை செய்யும் உன்னை பூஜிக்கிறான். (111)

உபகாரத்துக்குப் பதில் உபகாரம் செய்வது வேதத்தில் கூறிய அநாதியான தர்மமாகும். அப்பேர்ப்பட்ட இந்த ஸமுத்ர ராஜன் அதற்குப்பதிலாக பூஜிப்பதற்கு என்னைக்கொண்டு நீ பெற்றுக்கொள்ளும் பூஜையை தனது பூஜையாக எண்ணுகிறான். (112)

त्वन्निमित्तमनेनाहं बहुमानात्प्रचोदितः ।
तिष्ठ त्वं कपिशार्दूल मयि विश्रम्य गम्यताम् ॥ ११३

योजनानां शतं चापि कपिरेष समाप्लुतः ।
तव सानुषु विश्रान्तः शेषं प्रक्रमतामिति ॥ ११४

तदिदं गन्धवत्स्वादु कन्दमूलफलं बहु ।
तदास्वाद्य हरिश्रेष्ठ विश्रान्तोऽनुगमिष्यसि ॥ ११५

अस्माकमपि संबन्धः कपिमुख्य त्वयास्ति वै ।
प्रख्यातस्त्रिषु लोकेषु महागुणपरिग्रहः ॥ ११६

वेगवन्तः प्लवन्तो ये प्लवगा मारुतात्मज ।
तेषां मुख्यतमं मन्ये त्वामहं कपिकुञ्जर ॥ ११७

த்வந்நிமித்தமனேனஹம் பஹு⁻மாநாத்ப்ரசோதித: ।
திஷ்ட த்வம் கபிஶார்தூல மயி விஶ்ரம்ய கம்யதாம் ॥ 113

யோஜனனும் ஶதம் சாபி கபிரேஷ ஸமாப்லுத: ।
தவ ஸானுஷு⁻ விஶ்ராந்த: ஶேஷம் ப்ரக்ரமதாமிதி ॥ 114

ததிதம் கந்தவத்ஸ்வாது கந்தமூலபலம் பஹு⁻ ।
ததாஸ்வாத்ய ஹரிஶ்ரேஷ்ட விஶ்ராந்தோऽநுகமிஷ்யஸி ॥ 115

அஸ்மாகமபி ஸம்பந்த: கபிமுக்ய த்வயாஸ்தி வை ।
ப்ரக்யாதஸ்த்ரிஷு⁻ லோகேஷு⁻ மஹாகுணபரிக்ரஹ: ॥ 116

வேகவந்த: ப்லவந்தோ யே ப்லவகா மாருதாத்மஜ ।
தேஷாம் முக்யதமம் மன்யே த்வாமஹம் கபிகுஞ்ஜர ॥ 117

உனக்காக பெருமையுடன் ஸமுத்ரராஜனல் ஏவப்பட்டேன். ஹே கபிஶ்ரேஷ்டனே, என்னிடம் தங்கி களைப்பாறிப்போகலாம். ஆயிரக்கணக்கான மைல்களை இவ்வனுமார் தாண்டுவார். ஆயினும் உன்மேல் தங்கி இளைப்பாறி மேலும் செல்லட்டும் என்று சொன்னன். (113, 114)

ஏ கபிஶ்ரேஷ்டனே, ஆகையால் நல்ல வாஸனை உள்ளதும் ப்ரஸித்திபெற்றதும் ருசி உள்ளதும் அளவற்றதுமான கந்தமூலங்களைச் சாப்பிட்டு ஶ்ரமபரிஹாரம் செய்துகொண்டு பிறகு போவாய். (115)

ஏ கபிஶ்ரேஷ்டனே, பெரியோர்களைப் பூஜிக்கவேண்டுமென்பது மூவுலகிலும் ப்ரஸித்தி பெற்றது. உனக்கும் நமக்கும் கூட இவ்வித ஸம்பந்தமிருக்கிறது. (116)

ஹே கபிஶ்ரேஷ்டனே, வேகமுள்ளவர்களும் ஆகாசத்தில் பறப்பவர்களுமான வானரங்களுள் நான் உன்னை சிறந்தவனுகக் கருதுகிறேன். (117)

अतिथिः किल पूजार्हः प्राकृतोऽपि विजानता।
धर्मं जिज्ञासमानेन किं पुनस्त्वादृशो महान्॥ ११८

त्वं हि देववरिष्ठस्य मारुतस्य महात्मनः।
पुत्रः तस्यैव वेगेन सदृशः कपिकुञ्जर॥ ११९

पूजिते त्वयि धर्मज्ञ पूजां प्राप्नोति मारुतः।
तस्मात्त्वं पूजनीयो मे शृणु चाप्यत्र कारणम्॥ १२०

पूर्वं कृतयुगे तात पर्वताः पक्षिणोऽभवन्।
ते हि जग्मुर्दिशः सर्वा गरुडानिलवेगिनः॥ १२१

ततस्तेषु प्रयातेषु देवसङ्घाः सहर्षिभिः।
भूतानि च भयं जग्मुस्तेषां पतनशङ्कया॥ १२२

அதிதி: கில பூஜார்ஹ: ப்ராக்ருதோऽபி விஜானதா।
தர்மம் ஜிக்ஞாஸமானேன கிம் புனஸ்த்வாத்ருஶோ மஹான்॥

த்வம் ஹி தேவவரிஷ்டஸ்ய மாருதஸ்ய மஹாத்மன:।
புத்ர: தஸ்யைவ வேகேன ஸத்ருஶ: கபிகுஞ்ஜர॥ **119**

பூஜிதே த்வயி தர்மக்ஞ பூஜாம் ப்ராப்னோதி மாருத:।
தஸ்மாத்வம் பூஜனீயோ மே ஶ்ருணு சாப்யத்ர காரணம்॥ **120**

பூர்வம் க்ருதயுகே தாத பர்வதா: பக்ஷிணோऽபவன்।
தே ஹி ஜக்முர்திஶ: ஸர்வா கருடாநிலவேகின:॥ **121**

ததஸ்தேஷு ப்ரயாதேஷு தேவஸங்கா: ஸஹர்ஷிபி:।
பூதானி ச பயம் ஜக்முஸ்தேஷாம் பதனஶங்கயா॥ **122**

அதிதி வித்யையற்றவனுயினும் தர்மமறிந்தவரால் பூஜிக்கத் தக்கவனுவான். அப்படி இருக்க உன்போன்ற அறிவாளிகள் பூஜிக்கத் தக்கவர் என்பதில் ஸந்தேகமென்ன? (118)

கபிஶ்ரேஷ்டனே, நீயோவெனில் தேவஶ்ரேஷ்டனும் மஹாத்மாவுமான வாயுவின் புத்ரன். அவருக்கொப்பான வேகமும் படைத்தவன். (119)

ஓ தர்மமறிந்தவனே, நீ பூஜிக்கப்பட்டால் வாயு பூஜிக்கப்பட்டவராவார். ஆகையால் நீ என்னுல் பூஜிக்கத்தக்கவன். இது விஷயத்தில் மற்றுமொரு காரணத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேள். (120)

குழந்தாய்! முன்பு க்ருதயுகத்தில் பர்வதங்கள் இறக்கை உள்ளவைகளாய் இருந்தன. அவைகள் எல்லா திக்கிலும் கருடன் போலும் வாயு போலும் வேகமாகச் சென்றன. (121)

பிறகு அவைகள் பறக்கும்போது ரிஷிகளும் தேவக் கூட்டங்களும் மற்றுமுள்ள ப்ராணிகளும் அம்மலைகள் தங்கள்மேல் விழுந்துவிடுமோ என்று ஸந்தேகித்து பயத்தை அடைந்தன. (122)

ततः क्रुद्धः सहस्राक्षः पर्वतानां शतक्रतुः ।
पक्षांश्चिच्छेद वज्रेण तत्र तत्र सहस्रशः ॥ १२३
स मामुपागतः क्रुद्धो वज्रमुद्यम्य देवराट् ।
ततोऽहं सहसा क्षिप्तः श्वसनेन महात्मना ॥ १२४
अस्मिँल्लवणतोये च प्रक्षिप्तः प्लवगोत्तम ।
गुप्तपक्षसमग्रश्च तव पित्राऽभिरक्षितः ॥ १२५
ततोऽहं मानयामि त्वां मान्यो हि मम मारुतः ।
त्वया मे ह्येष संबन्धः कपिमुख्य महागुणः ॥ १२६
अस्मिन्नेवंगते कार्ये सागरस्य ममैव च ।
प्रीतिं प्रीतमनाः कर्तुं त्वमर्हसि महाकपे ॥ १२७

தத: க்ருத்த: ஸஹஸ்ராக்ஷ: பர்வதானும் ஶதக்ரது: ।
பக்ஷாம்ஶ்சிச்சேத வஜ்ரேண தத்ர தத்ர ஸஹஸ்ரஶ: ॥ 123

ஸ மாமுபாகத: க்ருத்தோ வஜ்ரமுத்யம்ய தேவராட் ।
ததோஹம் ஸஹஸா க்ஷிப்த: ஶ்வஸனேன மஹாத்மனு ॥ 124

அஸ்மின்லவணதோயே ச ப்ரக்ஷிப்த: ப்லவகோத்தம ।
குப்தபக்ஷஸமக்ரஶ்ச தவ பித்ராऽபிரக்ஷித: ॥ 125

ததோஹம் மானயாமி த்வாம் மான்யோ ஹி மம மாருத: ।
த்வயா மே ஹ்யேஷ ஸம்பந்த: கபிமுக்ய மஹாகுண: ॥ 126

அஸ்மின்னேவம்கதே கார்யே ஸாகரஸ்ய மமைவ ச ।
ப்ரீதிம் ப்ரீதமனு: கர்தும் த்வமர்ஹஸி மஹாகபே ॥ 127

பிறகு கோபமடைந்தவனும் நூறு அச்வமேதம் செய்தவனுமான தேவேந்திரன் ஆங்காங்கு பர்வதங்கள் வரும்போது வஜ்ராயுதத்தால் அவைகளின் இறக்கைகளை ஆயிரக்கணக்கில் வெட்டிவிட்டான். (123)

அப்படிப்பட்ட தேவேந்திரன் கோபங்கொண்டு வஜ்ராயுதத்துடன் என்னிடம் வந்தான். அப்பொழுது மஹாத்மாவான வாயுபகவான் என்னை ஸமுத்ரத்தில் தள்ளினார். (124)

வானரஶ்ரேஷ்டனே, இந்த ஸமுத்ரத்தில் தள்ளப்பட்டு ரக்ஷிக்கப்பட்ட இறக்கைகளுடன் உன் பிதாவால் நன்கு காப்பாற்றப்பட்டேன். (125)

ஏ கபிஶ்ரேஷ்டனே, ஆகையால் நான் உன்னைப் பூஜிக்கிறேன். வாயுவும் எனக்குப் பூஜிக்கத்தக்கவன். உன்னோடு எனக்கு இச்சிறந்த ஸம்பந்தம் இருக்கின்றதல்லவா? (126)

ஓ மஹாகபியே, இம்மாதிரியான கார்யமிருக்கும்போது நீ ஸமுத்ரராஜனுக்கும் எனக்கும் ஸந்தோஷமுற்ற மனமுடையவனாய் ப்ரீதியைச் செய்ய வேண்டும். (127)

श्रमं मोक्षय पूजां च गृहाण कपिसत्तम ।
प्रीतिं च बहु मन्यस्व प्रीतोऽस्मि तव दर्शनात् ॥
एवमुक्तः कपिश्रेष्ठस्तं नगोत्तममब्रवीत् ॥ १२८

प्रीतोऽस्मि कृतमातिथ्यं मन्युरेषोऽपनीयताम् ।
त्वरते कार्यकालो मे अहश्चाप्यतिवर्तते ॥
प्रतिज्ञा च मया दत्ता न स्थातव्यमिहान्तरे ॥ १२९

इत्युक्त्वा पाणिना शैलमालभ्य हरिपुङ्गवः ।
जगामाकाशमाविश्य वीर्यवान्प्रहसन्निव ॥ १३०

स पर्वतसमुद्राभ्यां बहुमानादवेक्षितः ।
पूजितश्चोपपन्नाभिराशीर्भिरनिलात्मजः ॥ १३१

ஶ்ரமம் மோக்ஷய பூஜாம் ச க்ருஹாண கபிஸத்தம ।
ப்ரீதிம் ச பஹு மன்யஸ்வ ப்ரீதோऽஸ்மி தவ தர்ஶனாத் ॥
ஏவமுக்த: கபிஶ்ரேஷ்டஸ்தம் நகோத்தமமப்ரவீத் ॥ 128

ப்ரீதோऽஸ்மி க்ருதமாதித்யம் மன்யுரேஷோऽபநீயதாம் ।
த்வரதே கார்யகாலோ மே அஹஶ்சாப்யதிவர்த்ததே ॥
ப்ரதிக்ஞா ச மயா தத்தா ந ஸ்தாதவ்யமிஹாந்தரே ॥ 129

இத்யுக்த்வா பாணிநா ஶைலமாலப்ய ஹரிபுங்கவ: ।
ஜகாமாகாஶமாவிஶ்ய வீர்யவான்ப்ரஹஸன்னிவ ॥ 130

ஸ பர்வதஸமுத்ராப்யாம் பஹுமாநாதவேக்ஷித: ।
பூஜிதஶ்சோபபந்நாபி: ஆஶீர்பிரநிலாத்மஜ: ॥ 131

ஏ கபிஶ்ரேஷ்டனே, ச்ரமத்தைப் போக்கிக்கொள். பூஜையை ஏற்றுக்கொள். எங்கள் ப்ரியத்தைப் பெரிதாக எண்ணு. உனது தரிசனத்தால் ப்ரீதி யடைந்திருக்கிறேன் என்று சொல்லப்பட்ட கபிஶ்ரேஷ்டரான ஹனுமார் மலை ஶ்ரேஷ்டனைப்பார்த்துச் சொன்னார். (128)

விருந்து அளிக்கப்பட்டது. அதனுல் ப்ரீதியடைந்தேன். நான் தங்களிடம் தங்காததாலும், மார்பினுல் இடித்ததாலும் கோபங்கொள்ள வேண்டாம். கார்யத்தைச் செய்து முடிப்பதற்கான காலம் என்னைத் தாண்டுகிறது. பகலும் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. வானரங்களின் முன்னிலையில் ப்ரதிக்ஞையும் செய்து கொடுத்திருக்கிறேன். ஆகையால் இங்கு நடு ஸமுத்ரத்தில் தங்குவதற்கில்லை. (129)

வானர ஶ்ரேஷ்டரான ஹனுமார் இம்மாதிரி சொல்லிவிட்டு கையினுல் மைனகத்தைத் தழுவிக்கொண்டு வீர்யமுள்ள அவர் ஆகாசத்தில் கிளம்பிச்சென்றுர். (130)

வாயுபுத்ரரான அந்த ஹனுமார் பர்வதம் ஸமுத்ரம் இவ்

अथोर्ध्वं दूरमुत्पत्य हित्वा शैलमहार्णवौ ।
पितुः पन्थानमास्थाय जगाम विमलेऽम्बरे ॥ १३२

भूयश्चोर्ध्वगतिं प्राप्य गिरिं तमवलोकयन् ।
वायसूनुर्निरालम्बे जगाम विमलेऽम्बरे ॥ १३३

तद्द्वितीयं हनुमतो दृष्ट्वा कर्म सुदुष्करम् ।
प्रशशंसुः सुराः सर्वे सिद्धाश्च परमर्षयः ॥ १३४

देवताश्चाभवन्हृष्टास्तत्रस्थास्तस्य कर्मणा ।
काञ्चनस्य सुनाभस्य सहस्राक्षश्च वासवः ॥ १३५

அதோர்த்வம் தூரமுத்பத்ய ஹித்வா ஶைலமஹார்ணவௌ ।
பிது: பந்தாநமாஸ்தாய ஜகாம விமலேऽம்பரே ॥ **132**

பூயஶ்சோர்த்வகதிம் ப்ராப்ய கிரிம் தமவலோகயந் ।
வாயஸூநுர்நிராலம்பே ஜகாம விமலேऽம்பரே ॥ **133**

தத்விதீயம் ஹநுமதோ த்ருஷ்ட்வா கர்ம ஸுதுஷ்கரம் ।
ப்ரஶஶம்ஸு: ஸுரா: ஸர்வே ஸித்தாஶ்ச பரமர்ஷய: ॥ **134**

தேவதாஶ்சாபவந்ஹ்ருஷ்டாஸ்தத்ரஸ்தாஸ்தஸ்ய கர்மணா ।
காஞ்சநஸ்ய ஸுநாபஸ்ய ஸஹஸ்ராக்ஷஶ்ச வாஸவ: ॥ **135**

விரண்டினும் பெருமையோடு பார்க்கப்பட்டதோடு ஸ்ரீராம கார்யஸித்தியைக் கொடுக்கவல்ல ஆசீர்வாதங்களாலும் பூஜிக்கப் பட்டார். (131)

பர்வதம் ஸமுத்ரம் இவ்விரண்டையும் விட்டுவிட்டு பிறகு வெகுதூரம் மேலே கிளம்பி பிதாவின் மார்க்கத்தையடைந்து நிர்மலமான ஆகாசத்தில் சென்றார். (132)

மறுபடியும் மேலே போய் அப்பர்வதத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு வாயுபுத்திரன் பிடிப்பில்லாததும் களங்கமற்றதுமான ஆகாசத்தில் சென்றார். (133)

பிறரால் செய்யமுடியாததும் இரண்டாவதுமான பர்வ தத்தை ஜயித்த கார்யத்தைப்பார்த்து எல்லா தேவர்களும் ஸித்தர் களும் மஹர்ஷிகளும் அவரைப் புகழ்ந்தனர். (134)

ஸ்வர்ணமயமானதும் அழகிய மத்யபாகத்தை உடையது மான அந்த மைநாகத்தின் செய்கையினால் ஆகாசத்திலுள்ள தேவர்களும் இந்திரனும் ஸந்தோஷமடைந்தனர். (135)

उवाच वचनं धीमान्परितोषात्सगद्गदम्।
सुनाभं पर्वतश्रेष्ठं स्वयमेव शचीपतिः॥ १३६

हिरण्यनाभ शैलेन्द्र परितुष्टोऽस्मि ते भृशम्।
अभयं ते प्रयच्छामि तिष्ठ सौम्य यथासुखम्॥ १३७

साह्यं कृतं ते सुमहद्विक्रान्तस्य हनूमतः।
क्रमतो योजनशतं निर्भयस्य भये सति॥ १३८

रामस्यैष हि दूत्येन याति दाशरथेर्हरिः।
सत्क्रियां कुर्वता तस्य तोषितोऽस्मि दृढं त्वया॥ १३९

ततः प्रहर्षमगमद्विपुलं पर्वतोत्तमः।
देवतानां पतिं दृष्ट्वा परितुष्टं शतक्रतुम्॥ १४०

உவாச வசநம் தீமான்பரிதோஷாத்ஸகத்கதம் ।
ஸுநாபம் பர்வதஶ்ரேஷ்டம் ஸ்வயமேவ ஶசீபதி: ॥ **136**

ஹிரண்யநாப ஶைலேந்த்ர பரிதுஷ்டோऽஸ்மி தே ப்ருஶம் ।
அபயம் தே ப்ரயச்சாமி திஷ்ட ஸௌம்ய யதாஸுகம் ॥ **137**

ஸாஹ்யம் க்ருதம் தே ஸுமஹத்விக்ராந்தஸ்ய ஹநூமத: ।
க்ரமதோ யோஜநஶதம் நிர்பயஸ்ய பயே ஸதி ॥ **138**

ராமஸ்யைஷ ஹி தூத்யேந யாதி தாஶரதேர்ஹரி: ।
ஸத்க்ரியாம் குர்வதா தஸ்ய தோஷிதோऽஸ்மி த்ருடம் த்வயா ॥

தத: ப்ரஹர்ஷமகமத்விபுலம் பர்வதோத்தம: ।
தேவதாநாம் பதிம் த்ருஷ்ட்வா பரிதுஷ்டம் ஶதக்ரதும் ॥ **140**

புத்திமானும் இந்த்ராணிக்குப் பதியுமான தேவேந்திரன் தழைந்த குரலுடன் அழகிய மத்திய பாகத்தை உடைய பர்வத ஶ்ரேஷ்டனைக் குறித்து இவ்விதம் சொன்னான். (136)

ஸ்வர்ணமயமான சிகரத்தை உடைய ஹேம பர்வத ஶ்ரேஷ்டனே, உன்னிடம் மிக ஸந்தோஷமுள்ளவனாக இருக்கிறேன். உனக்கு நான் அபயம் தருகிறேன். நீ ஸுகமாய் இரு. (137)

பயப்படுவதற்கான காரணங்களிருந்தும் பயமற்றவரும் நூறு யோஜனை தூரம் தாண்டிச் செல்லுகிறவரும் பராக்ரம சாலியுமான ஹனுமாருக்கு நீ மஹத்தான உதவி புரிந்திருக்கிறாய். (138)

தசரத புத்ரனான ஸ்ரீராமனுடைய தூதனாக இந்த ஹனுமார் போகிறார். இவரைப் பூஜித்த உன்னால் நான் மிகவும் ஸந்தோஷமடையச் செய்யப்பட்டிருக்கிறேன். (139)

பிறகு பர்வதஶ்ரேஷ்டனான மைனாகம் தேவர்களின் பதியும்

स वै दत्तवरः शैलो बभूवावस्थितस्तदा ।
हनूमांश्च मुहूर्तेन व्यतिचक्राम सागरम् ॥ १४१

ततो देवाः सगन्धर्वाः सिद्धाश्च परमर्षयः ।
[तं प्रयान्तं समुद्वीक्ष्य ह्याकाशे मारुतात्मजम् ॥]
अब्रुवन्सूर्यसंकाशां सुरसां नागमातरम् ॥ १४२

अयं वातात्मजः श्रीमान्प्लवते सागरोपरि ।
हनुमान्नाम तस्य त्वं मुहूर्तं विघ्नमाचर ॥ १४३

राक्षसं रूपमास्थाय सुघोरं पर्वतोपमम् ।
दंष्ट्राकरालं पिङ्गाक्षं वक्त्रं कृत्वा नभस्समम् ॥ १४४

ஸ வை தத்தவர: ஶைலோ பபூவாவஸ்திதஸ்ததா ।
ஹனுமாம்ஶ்ச முஹூர்த்தேன வ்யதிசக்ராம ஸாகரம் ॥ 141

ததோ தேவா: ஸகந்தர்வா: ஸித்தாஶ்ச பரமர்ஷய: ।
[தம் ப்ரயாந்தம் ஸமுத்வீக்ஷ்ய ஹ்யாகாஶே மாருதாத்மஜம் ॥]
அப்ருவன் ஸூர்யஸங்காஶாம் ஸுரஸாம் நாகமாதரம் ॥ 142

அயம் வாதாத்மஜ: ஶ்ரீமான்ப்லவதே ஸாகரோபரி ।
ஹனுமாந்நாம தஸ்ய த்வம் முஹூர்த்தம் விக்னமாசர ॥ 143

ராக்ஷஸம் ரூபமாஸ்தாய ஸுகோரம் பர்வதோபமம் ।
தம்ஷ்ட்ராகராலம் பிங்காக்ஷம் வக்த்ரம் க்ருத்வா நபஸ்ஸமம் ॥

நூறு யாகங்கள் செய்தவனுமான தேவேந்திரனை ஸந்தோஷமடைந்திருக்கக்கண்டு அதிக ஸந்தோஷமடைந்தது. (140)

வரத்தைப் பெற்ற அந்த மலையும் அப்பொழுது ஸமுத்திரத்திற்குள் மூழ்கியது. ஹனுமாரும் சிறிது நேரத்தில் மைனைகம் வஸித்துவந்த ஸமுத்ர பாகத்தைத் தாண்டினர். (141)

பிறகு கந்தர்வர்களுடன் கூடிய தேவர்களும் ஸித்தர்களும் மாபெரும் ரிஷிகளும் ஆகாசத்தில் பறந்து செல்லுகின்ற அந்த வாயு புத்ரரான ஹனுமாரைப் பார்த்து, ஸூர்யனுக்கொப்பான காந்தி படைத்தவளும் ஸர்ப்பங்களுக்குத் தாயுமான ஸுரஸா என்பவளிடம் இவ்விதம் கூறினர்கள். (142)

ஸ்ரீமானும் ஹனுமான் எனும் பெயர் படைத்தவருமான இந்த வாயுபுத்திரர் ஸமுத்ரத்துக்குமேல் பறந்து செல்லுகிறார். மிகக்கோரமானதும் வானளாவி நிற்கும் மலைக்கொப்பானதுமான ராக்ஷஸ ரூபத்தையடைந்து முகத்தையும் கோரைப்பற்களுள்ளதாகவும் சிவந்த கண்களை உடையதாகவும் செய்து அவருக்குச் சற்று விக்னத்தைச் செய். 143, 144)

बलमिच्छामहे ज्ञातुं भूयश्चास्य पराक्रमम्।
त्वां विजेष्यत्युपायेन विषादं वा गमिष्यति॥ १४५

एवमुक्ता तु सा देवी दैवतैरभिसत्कृता।
समुद्रमध्ये सुरसा बिभ्रती राक्षसं वपुः॥ १४६

विकृतं च विरूपं च सर्वस्य च भयावहम्।
प्लवमानं हनूमन्तमावृत्येदमुवाच ह॥ १४७

मम भक्षः प्रदिष्टस्त्वमीश्वरैर्वानरर्षभ।
अहं त्वां भक्षयिष्यामि प्रविशेदं ममाननम्॥ १४८

[वर एष पुरा दत्तो मम धात्रेति सत्वरा।
व्यादाय वक्त्रं विपुलं स्थिता सा मारुतेः पुरः] १४९

பலமிச்சாமஹே க்ஞாதும் பூயஶ்சாஸ்ய பராக்ரமம் ।
த்வாம் விஜேஷ்யத்யுபாயேன விஷாதம் வா கமிஷ்யதி ॥ 145

ஏவமுக்தா து ஸா தேவீ தைவதைரபிஸத்க்ருதா ।
ஸமுத்ரமத்யே ஸுரஸா பிப்ரதீ ராக்ஷஸம் வபு: ॥ 146

விக்ருதம் ச விரூபம் ச ஸர்வஸ்ய ச பயாவஹம் ।
ப்லவமானம் ஹனுமந்தமாவ்ருத்யேதமுவாச ஹ ॥ 147

மம பக்ஷ: ப்ரதிஷ்டஸ்த்வமீஶ்வரைர்வானரர்ஷப ।
அஹம் த்வாம் பக்ஷயிஷ்யாமி ப்ரவிஶேதம் மமானனம் ॥ 148

[வர ஏஷ புரா தத்தோ மம தாத்ரேதி ஸத்வரா ।
வ்யாதாய வக்த்ரம் விபுலம் ஸ்திதா ஸா மாருதே: புர: ॥] 149

மறுபடியும் இவருடைய பராக்ரமத்தை அறிவதற்கு விரும்புகிறோம். உன்னை ஏதாவது உபாயத்தால் ஜயித்துவிடுவார். அல்லது சிரமத்தையாவது அடைவார். (145)

தெய்வங்களால் நன்கு கௌரவிக்கப்பட்டவளும் இம்மாதிரி சொல்லப்பட்டவளும், தேவியும் நாகமாதாவுமான அந்த ஸுரஸை ராக்ஷஸ உருவத்தை எடுத்துக்கொண்டு, மாறுபாட்டை அடைந்த வரும் கோர ரூபமுள்ளவரும், பயங்கரமானவரும், தாண்டுகின்றவருமான ஹனுமாரை சூழ்ந்துகொண்டு இவ்விதம் சொன்னாள். (146, 147)

ஓ வானரஶ்ரேஷ்டனே, தேவர்களால் நீ எனக்கு ஆகாரமாகச் செய்யப்பட்டிருக்கிறாய். நான் உன்னைச் சாப்பிடப் போகிறேன். என்னுடைய வாயில் நீ செல்லவேண்டும். (148)

एवमुक्तः सुरसया प्राञ्जलिर्वानरर्षभः ।
प्रहृष्टवदनः श्रीमानिदं वचनमब्रवीत् ॥ १५०
रामो दाशरथिः श्रीमान्प्रविष्टो दण्डकावनम् ।
लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा वैदेह्या चापि भार्यया ॥ १५१
अन्यकार्यविषक्तस्य बद्धवैरस्य राक्षसैः ।
तस्य सीता हृता भार्या रावणेन यशस्विनी ॥ १५२
तस्याः सकाशं दूतोऽहं गमिष्ये रामशासनात् ।
कर्तुमर्हसि रामस्य साह्यं विषयवासिनी ॥ १५३

ஏவமுக்த: ஸுரஸயா ப்ராஞ்ஜலிர்வானரர்ஷப: ।
ப்ரஹ்ருஷ்டவதன: ஶ்ரீமானிதம் வசனமப்ரவீத் ॥ 150
ராமோ தாஶரதி: ஶ்ரீமான்ப்ரவிஷ்டோ தண்டகாவனம் ।
லக்ஷ்மணேன ஸஹ ப்ராத்ரா வைதேஹ்யா சாபி பார்யயா ॥
அன்யகார்யவிஷக்தஸ்ய பத்தவைரஸ்ய ராக்ஷஸை: ।
தஸ்ய ஸீதா ஹ்ருதா பார்யா ராவணேன யஶஸ்விநீ ॥ 152
தஸ்யா: ஸகாஶம் தூதோऽஹம் கமிஷ்யே ராமஶாஸனாத் ।
கர்துமர்ஹஸி ராமஸ்ய ஸாஹ்யம் விஷயவாஸிநீ ॥ 153

இவ்விதம் ஸுரஸையால் சொல்லப்பட்ட ஹனுமார் அஞ்ஜலியுடனும் மலர்ந்த முகத்துடனும் ஶ்ரீயுடன் கூடியவராயிருந்துகொண்டு இவ்வார்த்தையைச் சொன்னார். (150)

(இங்கு மேல் ஶ்லோகத்தில் ஶ்ரீராமசரிதத்தைச் சொல்லப் போவதால் அஞ்ஜலி ஶ்ரீஸம்ருத்தி முதலிய உத்தம குணங்கள் ஶ்ரீஹனுமாரிடம் ப்ரகாசித்தன வென்பதை வால்மீகி குறிப்பிடுகிறார்.)

ஶ்ரீராமனென்று ப்ரஸித்திபெற்ற தசரதபுத்திரன் தண்டகை எனும் காட்டுக்குத் தம்பி லக்ஷ்மணனுடனும் மனைவி ஶ்ரீ ஸீதையுடனும் புறப்பட்டுவந்தான். (151)

மாறுவேஷம் தரித்த மாரீசனைத் துரத்துவதாகிய வேறு கார்யத்திலீடுபட்டவனும் சூர்பணகையின் விரூபகரணத்தின் மூலம் ராக்ஷஸர்களால் த்வேஷிக்கப்பட்டவனுமான அந்த ராமனுடைய மனைவியும் பாதிவ்ரத்ய தர்மத்தால் மிகுந்த கீர்த்தியை அடைந்தவளுமான ஸீதையை ராவணன் அபஹரித்தான். (152)

ஶ்ரீராமனுடைய உத்திரவின்பேரில் நான் அந்த ஸீதையின் ஸமீபத்துக்கு தூதனாகச் செல்லுகிறேன். ஶ்ரீராமனுடைய தேசத்தில் வஸிக்கும் நீ அவருக்கு உதவிபுரியக் கடமைப்பட்டிருக்கிறாய். (153)

अथवा मैथिलीं दृष्ट्वा रामं चाक्लिष्टकारिणम्।
आगमिष्यामि ते वक्त्रं सत्यं प्रतिशृणोमि ते ॥　१५४

एवमुक्ता हनुमता सुरसा कामरूपिणी।
अब्रवीन्नातिवर्तेन्मां कश्चिदेष वरो मम ॥　१५५

[प्रक्षिप्तश्लोकाः।

तं प्रयान्तं समुद्वीक्ष्य सुरसा वाक्यमब्रवीत्।
बलं जिज्ञासमाना वै नागमाता हनूमतः ॥　१५६

प्रविश्य वदनं मेऽद्य गन्तव्यं वानरोत्तम।
वर एष पुरा दत्तो मम धात्रेति सत्वरा ॥　१५७

व्यादाय वक्त्रं विपुलं स्थिता सा मारुतेः पुरः।
एवमुक्तः सुरसया क्रुद्धो वानरपुंगवः ॥　१५८

अब्रवीत्कुरु वै वक्त्रं येन मां विषहिष्यसे।
इत्युक्त्वा सुरसां क्रुद्धो दशयोजनमायतः ॥　१५९

அதவா மைதிலீம் த்ருஷ்ட்வா ராமம் சாக்லிஷ்டகாரிணம் ।
ஆகமிஷ்யாமி தே வக்த்ரம் ஸத்யம் ப்ரதிஸ்ருணோமி தே ॥　**154**

ஏவமுக்தா ஹனுமதா ஸுரஸா காமரூபிணீ ।
அப்ரவீன்னாதிவர்தேன்மாம் கஸ்சிதேஷ வரோ மம ॥　**155**

[ப்ரக்ஷிப்தஸ்லோகா: ।

[தம் ப்ரயாந்தம் ஸமுத்வீக்ஷ்ய ஸுரஸா வாக்யமப்ரவீத் ।
பலம் ஜிக்ஞாஸமானா வை நாகமாதா ஹனூமத:　**156**

ப்ரவிஸ்ய வதனம் மேऽத்ய கந்தவ்யம் வானரோத்தம ।
வர ஏஷ புரா தத்தோ மம தாத்ரேதி ஸத்வரா ॥　**157**

வ்யாதாய வக்த்ரம் விபுலம் ஸ்திதா ஸா மாருதே: புர: ।
ஏவமுக்த: ஸுரஸயா க்ருத்தோ வானரபுங்கவ: ॥　**158**

அப்ரவீத்குரு வை வக்த்ரம் யேன மாம் விஷஹிஷ்யஸே ।
இத்யுக்த்வா ஸுரஸாம் க்ருத்தோ தஸயோஜனமாயத: ॥　**159**

அல்லது தேவியைப்பார்த்து பிறகு குற்றமற்ற ஸ்ரீராமனையும் பார்த்து உனது வாயில் புகுகிறேன். உன்னிடம் ஸத்யமாய் ப்ரதிக்ஞை செய்கிறேன்.　(154)

இஷ்டப்பட்ட ரூபத்தை எடுத்துக்கொள்ளக்கூடிய ஸுரஸை இவ்விதம் ஹனுமாரால் சொல்லப்பட்டவளாய்க் கொண்டு, எவனும் என்னை வெல்ல முடியாது. எனக்கு இது வரன், என்று சொன்னாள்.　(155)

दशयोजनविस्तारो बभूव हनुमांस्तदा।
तं दृष्ट्वा मेघसंकाशं दशयोजनमायतम्॥ १६०

चकार सुरसा चास्यं विंशद्योजनमायतम्।
तां दृष्ट्वा विस्तृतास्यां तु वायुपुत्रः सुबुद्धिमान्॥ १६१

हनूमांस्तु ततः क्रुद्धः त्रिंशद्योजनमायतः।
चकार सुरसा वक्त्रं चत्वारिंशत्तथोच्छ्रितम्॥ १६२

बभूव हनुमान्वीरः पञ्चाशद्योजनोच्छ्रितः।
चकार सुरसा वक्त्रं षष्टियोजनमायतम्॥ १६३

तथैव हनुमान्वीरः सप्ततीयोजनोच्छ्रितः।
चकार सुरसा वक्त्रमशीतीयोजनायतम्॥ १६४

हनुमानचलप्रख्यो नवतीयोजनोच्छ्रितः।
चकार सुरसा वक्त्रं शतयोजनमायतम्॥] १६५

तद्दृष्ट्वा व्यादितं त्वास्यं वायुपुत्रः सुबुद्धिमान्।
[दीर्घजिह्वं सुरसया सुघोरं नरकोपमम्॥]
स संक्षिप्यात्मनः कायं बभूवाङ्गुष्ठमात्रकः॥ १६६

தஶயோஜனவிஸ்தாரோ பபூவ ஹனுமாம்ஸ்ததா।
தம் த்ருஷ்ட்வா மேகஸங்காஶம் தஶயோஜனமாயதம்॥ **160**

சகார ஸுரஸா சாஸ்யம் விம்ஶத்யோஜனமாயதம்।
தாம் த்ருஷ்ட்வா விஸ்த்ருதாஸ்யாம் து வாயுபுத்ர: ஸுபுத்திமான்॥

ஹனூமாம்ஸ்து தத: க்ருத்த: த்ரிம்ஶத்யோஜனமாயத:।
சகார ஸுரஸா வக்த்ரம் சத்வாரிம்ஶத்ததோச்ச்ரிதம்॥ **162**

பபூவ ஹனுமான்வீர: பஞ்சாஶத்யோஜனோச்ச்ரித:।
சகார ஸுரஸா வக்த்ரம் ஷஷ்டியோஜனமாயதம்॥ **163**

ததைவ ஹனுமான்வீர: ஸப்ததீயோஜனோச்ச்ரித:।
சகார ஸுரஸா வக்த்ரமஶீதீயோஜனயதம்॥ **164**

ஹனுமானசலப்ரக்யோ நவதீயோஜனோச்ச்ரித:।
சகார ஸுரஸா வக்த்ரம் ஶதயோஜனமாயதம்॥] **165**

தத்த்ருஷ்ட்வா வ்யாதிதம் த்வாஸ்யம் வாயுபுத்ர: ஸுபுத்திமான்।
[தீர்க்கஜிஹ்வம் ஸுரஸயா ஸுகோரம் நரகோபமம்॥]
ஸ ஸம்க்ஷிப்யாத்மன: காயம் பபூவாங்குஷ்டமாத்ரக:॥ **166**

மிகப் புத்திமானாகிய வாயுபுத்திரன் விரிந்த அந்த வாயைப் பார்த்து தனது சரீரத்தைச் சுருக்கிக்கொண்டு கட்டைவிரல் ப்ரமாணமாக ஆனார். (166)

सोऽभिपत्याशु तद्वक्त्रं निष्पत्य च महाजवः ।
अन्तरिक्षे स्थितः श्रीमानिदं वचनमब्रवीत् ॥ १६७

प्रविष्टोऽस्मि हि ते वक्त्रं दाक्षायणि नमोऽस्तु ते ।
गमिष्ये यत्र वैदेही सत्यं चासीद्वरस्तव ॥ १६८

तं दृष्ट्वा वदनान्मुक्तं चन्द्रं राहुमुखादिव ।
अब्रवीत्सुरसा देवी स्वेन रूपेण वानरम् ॥ १६९

अर्थसिद्ध्यै हरिश्रेष्ठ गच्छ सौम्य यथासुखम् ।
समानयस्व वैदेहीं राघवेण महात्मना ॥ १७०

तत्तृतीयं हनुमतो दृष्ट्वा कर्म सुदुष्करम् ।
साधु साध्विति भूतानि प्रशशंसुस्तदा हरिम् ॥ १७१

ஸோऽபிபத்யாஶு தத்வக்த்ரம் நிஷ்பத்ய ச மஹாஜவ: ।
அந்தரிக்ஷே ஸ்தித: ஶ்ரீமானிதம் வசனமப்ரவீத் ॥ **167**

ப்ரவிஷ்டோऽஸ்மி ஹி தே வக்த்ரம் தாக்ஷாயணி நமோஸ்துதே ।
கமிஷ்யே யத்ர வைதேஹீ ஸத்யம் சாஸீத்வரஸ்தவ ॥ **168**

தம் த்ருஷ்ட்வா வதனான்முக்தம் சந்த்ரம் ராஹுமுகாதிவ ।
அப்ரவீத்ஸுரஸா தேவீ ஸ்வேன ரூபேண வானரம் ॥ **169**

அர்த்தஸித்யை ஹரிஶ்ரேஷ்ட கச்ச ஸௌம்ய யதாஸுகம் ।
ஸமானயஸ்வ வைதேஹீம் ராகவேண மஹாத்மனா ॥ **170**

தத்த்ருதீயம் ஹனுமதோ த்ருஷ்ட்வா கர்ம ஸுதுஷ்கரம் ।
ஸாது ஸாத்விதி பூதானி ப்ரஶஶம்ஸுஸ்ததா ஹரிம் ॥ **171**

ஶ்ரீமானும் அதிக வேகமுள்ளவருமான அந்த ஹனுமார் அவள் வாயில் புகுந்து வெளிக்கிளம்பி ஆகாசத்தில் உள்ளவராகி இவ்வார்த்தையைச் சொன்னார். (167)

ஓ தக்ஷனுடைய பெண்ணே, உன் வாயில் புகுந்தேன். உனக்கு நமஸ்காரம். எங்கு வைதேஹி இருக்கிறாளோ அங்கு செல்லுகிறேன். உனக்கு தேவர்களால் கொடுக்கப்பட்ட வரனும் ஸத்யமாயிற்று. (168)

ராஹுவின் வாயிலிருந்து விடுபட்ட சந்திரனைப்போன்ற அந்த ஹனுமாரைப் பார்த்து தேவியான ஸுரஸை தனது சுய ரூபத்துடன் சொன்னாள். (169)

அழகிய ஓ வானரஶ்ரேஷ்டனே, ஶ்ரீராம கார்ய ஸித்திக்காக ஸுகமாய்ச் செல். மஹாத்மாவான ஶ்ரீ ராமனுடன் வைதேஹியைச் சேர்த்து வை. (170)

பிறரால் செய்யமுடியாத அந்த ஹனுமாருடைய மூன்றாவ

स सागरमनाधृष्यमभ्येत्य वरुणालयम्।
जगामाकाशमाविश्य वेगेन गरुडोपमः॥ १७२

सेविते वारिधाराभिः पतगैश्च निषेविते।
चरिते कैशिकाचार्यैरैरावतनिषेविते॥ १७३

सिंहकुञ्जरशार्दूलपतगोरगवाहनैः।
विमानैः संपतद्भिश्च विमलैः समलङ्कृते॥ १७४

वज्राशनिसमाघातैः पावकैरुपशोभिते।
कृतपुण्यैर्महाभागैः स्वर्गजिद्भिरलङ्कृते॥ १७५

वहता हव्यमत्यर्थं सेविते चित्रभानुना।
ग्रहनक्षत्रचन्द्रार्कतारागणविभूषिते॥ १७६

महर्षिगणगन्धर्वनागयक्षसमाकुले।
विविक्ते विमले विश्वे विश्वावसुनिषेविते॥ १७७

ஸ ஸாகரமநாத்ருஷ்யமப்யேத்ய வருணாலயம்।
ஜகாமாகாஶமாவிஶ்ய வேகேந கருடோபம:॥ 172

ஸேவிதே வாரிதாராபி: பதகைஶ்ச நிஷேவிதே।
சரிதே கைஶிகாசார்யைரைராவதநிஷேவிதே॥ 173

ஸிம்ஹகுஞ்ஜரஶார்தூலபதகோரகவாஹநை:।
விமாநை: ஸம்பதத்பிஶ்ச விமலை: ஸமலங்க்ருதே॥ 174

வஜ்ராஶநிஸமாகாதை: பாவகைருபஶோபிதே।
க்ருதபுண்யைர்மஹாபாகை: ஸ்வர்கஜித்பிரலங்க்ருதே॥ 175

வஹதா ஹவ்யமத்யர்த்தம் ஸேவிதே சித்ரபாநுநா।
க்ரஹநக்ஷத்ரசந்த்ரார்க்கதாராகணவிபூஷிதே॥ 176

மஹர்ஷிகணகந்தர்வநாகயக்ஷஸமாகுலே।
விவிக்தே விமலே விஶ்வே விஶ்வாவஸுநிஷேவிதே॥ 177

தான காரியத்தைப் பார்த்து ஸர்வப்ராணிகளும் மிகவும் நல்லது என்று அப்பொழுது ஹநுமாரைக் கொண்டாடின. (171)

தாண்டமுடியாத அந்த ஸமுத்ரத்தை அடைந்து அந்த ஹநுமார் வேகத்தில் கருடனுக் கொப்பாகச் சென்றார்.

இங்கு லங்கைக்கு ஸமீபத்தில் கருட சகுனத்தைக் கவி குறிப்பிடுகிறார். (172)

மேகங்களாலும் பக்ஷிகளாலும் ஸேவிக்கப்பட்டதும், கானம் நர்த்தனம் இவைகளுக்கு ஆசார்யர்களான தும்புரு முதலிய கந்தர்வர்களால் ஸஞ்சரிக்கப்பட்டதும், இந்த்ர வில்லால் அலங்கரிக்கப் பட்டதும், சிங்கம், யானை, ஸர்ப்பம், புலி முதலியவைகளை

देवराजगजाक्रान्ते चन्द्रसूर्यपथे शिवे ।
विताने जीवलोकस्य वितते ब्रह्मनिर्मिते ॥ १७८

बहुशः सेविते वीरैर्विद्याधरगणैर्वरैः ।
जगाम वायुमार्गे तु गरुत्मानिव मारुतिः ॥ १७९

[हनूमान्मेघजालानि प्रकर्षन्मारुतो यथा ।
कालागरुसवर्णानि रक्तपीतसितानि च ॥ १८०

कपिनाऽऽकृष्यमाणानि महाभ्राणि चकाशिरे ।
प्रविशन्नभ्रजालानि निष्पतंश्च पुनः पुनः ॥
प्रावृषींदुरिवाभाति निष्पतन्प्रविशंस्तदा ॥] १८१

தேவராஜகஜாக்ராந்தே சந்த்ரஸூர்யபதே ஶிவே ।
விதானே ஜீவலோகஸ்ய விததே ப்ரஹ்மநிர்மிதே ॥ **178**

பஹுஶ: ஸேவிதே வீரைர்வித்யாதரகணைர்வரை: ।
ஜகாம வாயுமார்கே து கருத்மானிவ மாருதி: ॥ **179**

[ஹனூமான்மேகஜாலானி ப்ரகர்ஷன்மாருதோ யதா ।
காலாகருஸவர்ணானி ரக்தபீதஸிதானி ச ॥ **180**

கபினாऽऽக்ருஷ்யமாணானி மஹாப்ராணி சகாஶிரே ।
ப்ரவிஶன்னப்ரஜாலானி நிஷ்பதம்ஶ்ச புன: புன: ॥
ப்ராவ்ருஷீந்துரிவாபாதி நிஷ்பதன்ப்ரவிஶம்ஸ்ததா ॥] **181**

வாஹனமாக உடையதுகளும் ஆகாசத்தில் கிளம்புகிறதுகளுமான விமானங்களால் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டதும், வஜ்ராயுதம், இடி இவைகளின் உரசலால் ஏற்பட்ட அக்னியால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், மிகுந்த புண்யம் செய்தவர்களும் மஹா பாக்யசாலிகளும், ஸ்வர்க்கத்தை ஜயித்தவர்களுமான தேவர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், தேவர்களின் ஹவிஸ்ஸை வஹிக்கும் அக்னியினால் ஸேவிக்கப்பட்டதும், நவக்ரஹங்கள் நக்ஷத்ரங்கள் சந்த்ரன் ஸூர்யன் மற்றுமுள்ள நக்ஷத்ரக் கூட்டங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், மஹரிஷி கணங்கள், கந்தர்வர்கள், நாகர், யக்ஷர் இவர்களால் சூழப்பட்டதும், தனித்ததும், நிர்மலமானதும், எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமானதும், கந்தர்வ ராஜனான விஶ்வாவஸுவினால் ஸேவிக்கப்பட்டதும், தேவராஜனின் யானையால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டதும், சந்த்ர ஸூர்யர்களின் மார்க்கமும் மங்களகரமும், உலகத்திற்கு பிரம்மாவினால் செய்யப்பட்ட விஸ்தாரமான அஸமானகிரி போன்றதும், வீரர்களும் ஶ்ரேஷ்டர்களுமான வித்யாதரர்களின் கூட்டங்களால் பலமுறை ஸேவிக்கப்பட்டதுமான வாயுமார்க்கமான ஆகாசத்தில் வாயுபுத்ரரான ஹநுமார் கருடன் போலச் சென்றார். (173 — 179)

प्रदृश्यमानः सर्वत्र हनुमान्मारुतात्मजः ।
भेजेऽम्बरं निरालम्बं लम्बपक्ष इवाद्रिराट् ॥ १८२

प्लवमानं तु तं दृष्ट्वा सिंहिका नाम राक्षसी ।
मनसा चिन्तयामास प्रवृद्धा कामरूपिणी ॥ १८३

अद्य दीर्घस्य कालस्य भविष्याम्यहमाशिता ।
इदं हि मे महत्सत्त्वं चिरस्य वशमागतम् ॥ १८४

इति संचिन्त्य मनसा छायामस्य समाक्षिपत् ।
छायायां गृह्यमाणायां चिन्तयामास वानरः ॥ १८५

समाक्षिप्तोऽस्मि सहसा पङ्गूकृतपराक्रमः ।
प्रतिलोमेन वातेन महानौरिव सागरे ॥ १८६

ப்ரத்ருஶ்யமான: ஸர்வத்ர ஹனுமான்மாருதாத்மஜ: ।
பேஜேऽம்பரம் நிராலம்பம் லம்பபக்ஷ இவாத்ரிராட் ॥ **182**

ப்லவமானம் து தம் த்ருஷ்ட்வா ஸிம்ஹிகா நாம ராக்ஷஸீ ।
மனஸா சிந்தயாமாஸ ப்ரவ்ருத்தா காமரூபிணீ ॥ **183**

அத்ய தீர்க்கஸ்ய காலஸ்ய பவிஷ்யாம்யஹமாஶிதா ।
இதம் ஹி மே மஹத்ஸத்வம் சிரஸ்ய வஶமாகதம் ॥ **184**

இதி ஸம்சிந்த்ய மனஸா சாயாமஸ்ய ஸமாக்ஷிபத் ।
சாயாயாம் க்ருஹ்யமாணாயாம் சிந்தயாமாஸ வானர: ॥ **185**

ஸமாக்ஷிப்தோऽஸ்மி ஸஹஸா பங்கூக்ருதபராக்ரம: ।
ப்ரதிலோமேன வாதேன மஹானௌரிவ ஸாகரே ॥ **186**

வாயுபுத்ரரான ஹனுமார் தொங்கும் சிறகுகளை உடைய பர்வதராஜன்போல் எங்கும் காணப்பட்டவராய் பிடிப்பற்ற ஆகாயத்தை அடைந்தார். (182)

இஷ்டப்பட்டபடி ரூபம் தரிக்கக்கூடியவளும் மிகப்பருத்த வளுமான ஸிம்ஹிகா எனும் பெயர் கொண்ட ராக்ஷஸி தாவிச் செல்லுகின்ற அந்த ஹனுமாரைப் பார்த்து, மனதால் ஆலோ சித்தாள். (183)

வெகுகாலமாய் பசியோடிருந்த எனக்கு இப்பொழுது ஆஹாரம் கிடைத்தது. வெகுகாலம் சென்று இப்பெரிய ப்ராணி எனக்கு கிடைத்திருக்கிறது. (184)

இவ்விதம் மனதால் நினைத்து ஸ்ரீஹனுமாருடைய நிழலைப் பிடித்திழுத்தாள். நிழலை இழுக்கும்போது ஹனுமார் யோசித் தார். (185)

ஸமுத்ரத்தில் எதிர்காற்றினால் தடுக்கப்பட்ட கப்பல் போல் வெகு சீக்கிரத்தில் பராக்ரமம் குறைந்தவனாகி ஆகி இழுக்கப் பட்டேன். (186)

तिर्यगूर्ध्वमधश्चैव वीक्षमाणस्ततः कपिः।
ददर्श स महत्सत्त्वमुत्थितं लवणाम्भसि ॥ १८७

तद्दृष्ट्वा चिन्तयामास मारुतिर्विकृताननम्।
कपिराजेन कथितं सत्वमद्भुतदर्शनम् ॥ १८८

छायाग्राहि महावीर्यं तदिदं नात्र संशयः।
स तां बुद्ध्वार्थतत्त्वेन सिंहिकां मतिमान्कपिः ॥
व्यवर्धत महाकायः प्रावृषीव वलाहकः ॥ १८९

तस्य सा कायमुद्वीक्ष्य वर्धमानं महाकपेः।
वक्त्रं प्रसारयामास पातालान्तरसन्निभम् ॥
घनराजीव गर्जन्ती वानरं समभिद्रवत् ॥ १९०

திர்யகூர்த்வமதஶ்சைவ வீக்ஷமாணஸ்தத: கபி: ।
ததர்ஶ ஸ மஹத்ஸத்வம் உத்திதம் லவணாம்பஸி ॥ **187**

தத்த்ருஷ்ட்வா சிந்தயாமாஸ மாருதிர்விக்ருதானனம் ।
கபிராஜேன கதிதம் ஸத்வமத்புததர்ஶனம் ॥ **188**

சாயாக்ராஹி மஹாவீர்யம் ததிதம் நாத்ர ஸம்ஶய: ।
ஸ தாம் புத்வார்த்ததத்வேன ஸிம்ஹிகாம் மதிமான்கபி: ॥
வ்யவர்த்தத மஹாகாய: ப்ராவ்ருஷீவ வலாஹக: ॥ **189**

தஸ்ய ஸா காயமுத்வீக்ஷ்ய வர்த்தமானம் மஹாகபே: ।
வக்த்ரம் ப்ரஸாரயாமாஸ பாதாலாந்தரஸன்னிபம் ॥
கனராஜீவ கர்ஜந்தீ வானரம் ஸமபித்ரவத் ॥ **190**

பிறகு ஹனுமார் கீழும் மேலும் பக்கங்களிலும் பார்த்து ஸமுத்ரத்திலிருந்து கிளம்பிய பெரிய ப்ராணியைக் கண்டார்.

வாயுபுத்ரன் விகாரமான முகத்துடன்கூடிய அதைப்பார்த்து வானரராஜனை ஸுக்ரீவனுல் சொல்லப்பட்ட ப்ராணி இது தானே என யோசித்தார். (188)

மஹா வீர்யமுள்ள இது ஸுக்ரீவனுல் சொல்லப்பட்ட அந்த நிழலை இழுக்கும் ப்ராணியே யாகும். இதில் ஸந்தேகமே இல்லை. நிழலை இழுக்கும் காரியத்தினுலேயே அந்த புத்திமானுன ஹனுமான் அவளை ஸிம்ஹிகை என அறிந்து வர்ஷா காலத்து மேகம்போல் வளர்ந்தார். (189)

அந்த ஸிம்ஹிகை விருத்தியடைகின்ற அந்தப்பெரிய குரங்கின் சரீரத்தைப்பார்த்து தனது வாயைப் பாதாளத்துக்கொப்பாக விரித்து மேகக்கூட்டம் போல் கர்ஜித்துக்கொண்டு குரங்கை நோக்கி ஓடினுள். (190)

स ददर्श ततस्तस्या विवृतं सुमहन्मुखम्।
कायमात्रं च मेधावी मर्माणि च महाकपिः॥ १९१

स तस्या विवृते वक्त्रे वज्रसंहननः कपिः।
संक्षिप्य मुहुरात्मानं निष्पपात महाबलः॥ १९२

आस्ये तस्या निमज्जन्तं ददृशुः सिद्धचारणाः।
ग्रस्यमानं यथा चन्द्रं पूर्णं पर्वणि राहुणा॥ १९३

ततस्तस्या नखैस्तीक्ष्णैर्मर्माण्युत्कृत्य वानरः।
उत्पपाताथ वेगेन मनस्संपातविक्रमः॥ १९४

ஸ ததர்ஶ ததஸ்தஸ்யா விவ்ருதம் ஸுமஹன்முகம்।
காயமாத்ரம் ச மேதாவீ மர்மாணி ச மஹாகபி:॥ 191

ஸ தஸ்யா விவ்ருதே வக்த்ரே வஜ்ரஸம்ஹனன: கபி:।
ஸம்க்ஷிப்ய முஹுராத்மானம் நிஷ்பபாத மஹாபல:॥ 192

ஆஸ்யே தஸ்யா நிமஜ்ஜந்தம் தத்ருஶு: ஸித்தசாரணா:।
க்ரஸ்யமானம் யதா சந்த்ரம் பூர்ணம் பர்வணி ராஹுணா॥ 193

ததஸ்தஸ்யா நகைஸ்தீக்ஷ்ணைர்மர்மாண்யுத்க்ருத்ய வானர:।
உத்பபாதாத வேகேன மனஸ்ஸம்பாதவிக்ரம:॥ 194

பிறகு மேதாவியும் மஹாகபியுமான அந்த ஹனுமார் தன்னுடைய சரீரம் போல பெரிதாக விரிந்த அவளுடைய வாயையும், பிளப்பதற்காக ப்ராணவாயு தங்கும் மர்மஸ்தானங்களையும் பார்த்தார். (191)

வஜ்ராயுதம் போன்ற சரீரமுடைய அந்த ஹனுமார் விரிந்த அவளுடைய வாயில் மஹாபலத்துடன் கூட தனது சரீரத்தைச் சுருக்கிக்கொண்டு குதித்தார். (192)

அவளுடைய வாயில் குதிக்கும் ஹனுமாரை ஸித்தசாரணர்கள் பௌர்ணமியன்று ராஹுவினால் விழுங்கப்படும் பூர்ண சந்திரனைப்போல் பார்த்தார்கள். (193)

பிறகு கூர்மையான நகங்களால் அவளுடைய மர்மஸ்தானங்களைப் பிளந்து மனோவேகம் போன்ற வேகம் படைத்த அந்த ஹனுமார் வெகு சீக்கிரமாக மேலே கிளம்பினார். (194)

तां तु दृष्ट्या च धृत्या च दाक्षिण्येन निपात्य च।
स कपिप्रवरो वेगाद्ववृधे पुनरात्मवान्॥ १९५

हृतहृत्सा हनुमता पपात विधुराऽम्भसि।
तां हतां वानरेणाशु पतितां वीक्ष्य सिंहिकाम्॥
भूतान्याकाशचारीणि तमूचुः प्लवगोत्तमम्॥ १९६

भीममद्य कृतं कर्म महत्सत्त्वं त्वया हतम्।
साधयार्थमभिप्रेतमरिष्टं प्लवतां वर॥ १९७

यस्य त्वेतानि चत्वारि वानरेन्द्र यथा तव।
धृतिर्दृष्टिर्मतिर्दाक्ष्यं स्वकर्मसु न सीदति॥ १९८

தாம் து த்ருஷ்ட்யா ச த்ருத்யா ச தாக்ஷிண்யேன நிபாத்ய ச ।
ஸ கபிப்ரவரோ வேகாத்வவ்ருதே புனராத்மவான் ॥ **195**

ஹ்ருதஹ்ருத்ஸா ஹனுமதா பபாத விதுராம்பஸி ।
தாம் ஹதாம் வானரேணாஶு பதிதாம் வீக்ஷ்ய ஸிம்ஹிகாம் ॥
பூதான்யாகாஶசாரீணி தமூசு: ப்லவகோத்தமம் ॥ **196**

பீமமத்ய க்ருதம் கர்ம மஹத்ஸத்வம் த்வயா ஹதம் ।
ஸாதயார்த்தமபிப்ரேதமரிஷ்டம் ப்லவதாம் வர ॥ **197**

யஸ்ய த்வேதானி சத்வாரி வானரேந்த்ர யதா தவ ।
த்ருதிர்த்ருஷ்டிர்மதிர்தாக்ஷ்யம் ஸ்வகர்மஸு ந ஸீததி ॥ **198**

தைவானுக்கிரஹம் உள்ள அந்த வானரஶ்ரேஷ்டன் கூர்மையான புத்தியாலும், தைர்யத்தாலும் கார்யத்தை நன்கு செய்யும் திறமையாலும் அந்த ராக்ஷஸியைப் பிளந்து மறுபடியும் சரீரத்தைப் பெரிதாக்கிக் கொண்டார். (195)

ஹனுமாரால் பிளக்கப்பட்ட ஹ்ருதயத்தை உடைய அந்த ஸிம்ஹிகை பீடிக்கப்பட்டு ஜலத்தில் விழுந்தாள். வானரத்தால் வெகு சீக்கிரமாகக் கொல்லப்பட்டு வீழ்ந்த அந்த ஸிம்ஹிகையைப் பார்த்து ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் ப்ராணிகள் ப்லவகோத்தமனை ஹனுமானைப் பார்த்துச் சொன்னார்கள். (196)

தாண்டுகிறவர்களுள் சிறந்தவனே, உன்னால் இப்பொழுது பெரியதான ப்ராணி கொல்லப்பட்டது பயங்கரமானகார்யம் செய்யப்பட்டதாகும். மங்களகரமான நீ நினைத்த கார்யத்தை பூர்த்திசெய். (197)

வானரஶ்ரேஷ்டனே, எவனொருவனிடத்தில் தைர்யம், வரப் போவதை யோசிக்கும் தன்மை, ஆலோசிக்கும் வல்லமை, கார்யத்தை நன்கு நிறைவேற்றும் ஸாமர்த்யம், ஆகிய இந்நான்கும் இருக்கின்றனவோ அவன், தான் செய்யும் கார்யத்தில் குறைவை அடையமாட்டான். (198)

स तैः संभावितः पूज्यः प्रतिपन्नप्रयोजनः।
जगामाकाशमाविश्य पन्नगाशनवत्कपिः॥ १९९

प्राप्तभूयिष्ठपारस्तु सर्वतः प्रतिलोकयन्।
योजनानां शतस्यान्ते वनराजिं ददर्श सः॥ २००

ददर्श च पतन्नेव विविधद्रुमभूषितम्।
द्वीपं शाखामृगश्रेष्ठो मलयोपवनानि च॥ २०१

सागरं सागरानूपं सागरानूपजान्द्रुमान्।
सागरस्य च पत्नीनां मुखान्यपि विलोकयन्॥ २०२

स महामेघसंकाशं समीक्ष्यात्मानमात्मवान्।
निरुन्धन्तमिवाकाशं चकार मतिमान्मतिम्॥ २०३

ஸ தை: ஸம்பாவித: பூஜ்ய: ப்ரதிபன்னப்ரயோஜன: ।
ஜகாமாகாஶமாவிஶ்ய பன்னகாஶனவத்கபி: ॥ 199

ப்ராப்தபூயிஷ்டபாரஸ்து ஸர்வத: ப்ரதிலோகயன் ।
யோஜனானாம் ஶதஸ்யாந்தே வனராஜிம் ததர்ஶ ஸ: ॥ 200

ததர்ஶ ச பதன்னேவ விவிதத்ருமபூஷிதம் ।
த்வீபம் ஶாகாம்ருகஶ்ரேஷ்டோ மலயோபவனானி ச ॥ 201

ஸாகரம் ஸாகரானூபம் ஸாகரானூபஜாந்த்ருமான் ।
ஸாகரஸ்ய ச பத்னீனாம் முகான்யபி விலோகயன் ॥ 202

ஸ மஹாமேகஸம்காஶம் ஸமீக்ஷ்யாத்மானமாத்மவான் ।
நிருந்தந்தமிவாகாஶம் சகார மதிமான்மதிம் ॥ 203

ஆகாஶசாரிகளால் கொண்டாடப்பட்டவரும் பூஜிக்கத் தக்கவரும் நினைத்த கார்யத்தைப் பூர்த்தி செய்து கொண்டவருமான ஹனுமார் வாயுபோல் மேலே சென்றார். (199)

அந்த ஹனுமார் பெரும்பாலும் கடலைத்தாண்டியவராய் நான்கு பக்கத்திலும் பார்த்து நூறு யோஜனைகளுக்கு அப்பால் மரக்கூட்டங்களைப் பார்த்தார். (200)

கீழே இறங்கும்போதே வானரஶ்ரேஷ்டனை ஹனுமார் பலவகை மரங்களாலலங்கரிக்கப்பட்ட தீவையும், தென்கரையிலுள்ள மலயபர்வதத்தின் உபவனங்களையும் பார்த்தார். (201)

ஸமுத்ரத்தையும் அதன் ஓரத்தையும் அங்குள்ள மரங்களையும் அங்கு ஸமுத்ரராஜனின் பத்னிகளாகிய நதிகளின் ஸங்கமத்தையும் பார்த்துக்கொண்டு தைர்யமும் புத்தியுமுள்ள அந்த ஹனுமார் பெரிய மேகத்துக் கொப்பான தன் உருவமானது ஆகாசம் முழுவதும் பரவியிருப்பதைப்பார்த்து நினைத்தார். (202, 203)

कायवृद्धिं प्रवेगं च मम दृष्ट्वैव राक्षसाः।
मयि कौतूहलं कुर्युरिति मेने महाकपिः॥ २०४

ततः शरीरं संक्षिप्य तन्महीधरसन्निभम्।
पुनः प्रकृतिमापेदे वीतमोह इवात्मवान्॥ २०५

तद्रूपमतिसंक्षिप्य हनुमान्प्रकृतौ स्थितः।
त्रीन्क्रमानिव विक्रम्य बलिवीर्यहरो हरिः॥ २०६

स चारुनानाविधरूपधारी परं समासाद्य समुद्रतीरम्।
परैरशक्यः प्रतिपन्नरूपः समीक्षितात्मा समवेक्षितार्थः॥ २०७

ततः स लम्बस्य गिरेः समृद्धे विचित्रकूटे निपपात कूटे।
सकेतकोद्दालकनालिकेरे महाद्रिकूटप्रतिमो महात्मा॥ २०८

காயவ்ருத்திம் ப்ரவேகம் ச மம த்ருஷ்ட்வைவ ராக்ஷஸா: ।
மயி கௌதூஹலம் குர்யுரிதி மேனே மஹாகபி: **204**

தத: ஶரீரம் ஸம்க்ஷிப்ய தன்மஹீதரஸன்னிபம் ।
புன: ப்ரக்ருதிமாபேதே வீதமோஹ இவாத்மவான் ॥ **205**

தத்ரூபமதிஸம்க்ஷிப்ய ஹனுமான்ப்ரக்ருதௌ ஸ்தித: ।
த்ரீன்க்ரமானிவ விக்ரம்ய பலிவீர்யஹரோ ஹரி: ॥ **206**

ஸ சாருநாநாவிதரூபதாரீ பரம் ஸமாஸாத்ய ஸமுத்ரதீரம் ।
பரைரஶக்ய: ப்ரதிபன்னரூப: ஸமீக்ஷிதாத்மா ஸமவேக்ஷிதார்த்த: ॥

தத: ஸ லம்பஸ்ய கிரே: ஸம்ருத்தே விசித்ரகூடே நிபபாத கூடே ।
ஸகேதகோத்தாலகநாலிகேரே மஹாத்ரிகூடப்ரதிமோ மஹாத்மா ॥

மஹாகபியான ஹனுமார் தன் சரீரப்பெருக்கையும் வேகத்தையும் பார்த்து தன்னை ராக்ஷஸர்கள் ஆவலுடன் பார்ப்பார்கள் என எண்ணினார். (204)

பிறகு மலைக்கொப்பான அச்சரீரத்தைச் சுருக்கிக்கொண்டு ஸ்ரீஹனுமார், வாஸனாபலத்தாலேற்பட்ட காமாதிமோஹமற்ற ஜீவன்முக்தன், ஸ்வஸ்வரூபத்தை அடைவதைப்போல் திரும்ப தன் ரூபத்தை யடைந்தார். (205)

இயற்கை நிலையிலுள்ள ஸ்ரீஹனுமார். அந்த உருவத்தை மிகவும் சுருக்கிக்கொண்டு, மூன்றடி அளந்து மஹாபலியின் வீர்யத்தை அபகரித்து பிறகு வாமன ரூபத்தை அடைந்த ஸ்ரீமஹா விஷ்ணுவைப்போல ப்ரகாசித்தார். (206)

பலவித ரூபங்களைத்தரிக்க வல்லவரான அந்த ஹனுமார் ஸமுத்ரத்தின் அக்கரையை அடைந்து பிறரால் அடக்கமுடியாத வரும் சுருக்கிய தன் சரீரத்தைப் பார்த்தவரும் மேல் செய்ய

ततस्तु संप्राप्य समुद्रतीरं समीक्ष्य लङ्कां गिरिवर्यमूर्ध्नि।
कपिस्तु तस्मिन्निपपात पर्वते विधूय रूपं व्यथयन्मृगद्विजान्॥ २०९

स सागरं दानवपन्नगायुतं बलेन विक्रम्य महोर्मिमालिनम्।
निपत्य तीरे च महोदधेस्तदा ददर्श लङ्काममरावतीमिव॥ २१०

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
प्रथमः सर्गः॥ १ ॥

ததஸ்து ஸம்ப்ராப்ய ஸமுத்ரதீரம்
ஸமீக்ஷ்ய லங்காம் கிரிவர்யமூர்த்னி।
கபிஸ்து தஸ்மின்நிபபாத பர்வதே
விதூய ரூபம் வ்யதயன்ம்ருகத்விஜான்॥ 209

ஸ ஸாகரம் தானவபன்னகாயுதம்
பலேன விக்ரம்ய மஹோர்மிமாலினம்।
நிபத்ய தீரே ச மஹோததேஸ்ததா
ததர்ஶ லங்காமமராவதீமிவ॥ 210

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீய ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே ப்ரதம: ஸர்க:

வேண்டிய கார்யத்தைத் தீர்மானித்துக்கொண்டவரும், மஹாத்மாவும், பெரிய மலையின் சிகரம் போன்றவருமான அந்த ஹனுமார் பிறகு அவாந்தர சிகரத்துடன் கூடியதும் ஸர்வஸம்ருத்தியுடன் கூடியதும், தாழை, உத்தாலகம் எனும் நருவிலி, தென்னை இவைகளுடன் கூடியதுமான லம்ப பர்வதத்தின் சிகரத்தில் இறங்கினார். (207, 208)

பிறகு ஸமுத்ரத்தை அடைந்து பர்வதஸ்ரேஷ்டத்தின் சிகரத்தில் லங்கையையும் பார்த்து ஹனுமார் ம்ருகங்களையும் பக்ஷிகளையும் கலங்கச் செய்கிறவனாயும், பூர்வரூபத்தை விட்டவராயுமிருந்து கொண்டு அம்மலையில் இறங்கினார். (209)

அந்த ஹனுமார் அஸுரர்கள் பன்னகர்கள், நிறைந்ததும் பெரிதான அலைகளோடு கூடியதுமான ஸமுத்ரத்தை தனது சக்தியினால் தாண்டி அக்கரையில் இறங்கி அமராவதி போன்ற லங்கையைப் பார்த்தார். (210)

முதல் ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

द्वितीयः सर्गः — இரண்டாவது ஸர்கம் ॥ २ ॥

"लङ्काप्रवेशः" – லங்கையில் ப்ரவேசித்தல்.

स सागरमनाधृष्यमतिक्रम्य महाबलः ।
त्रिकूटशिखरे लङ्कां स्थितां स्वस्थो ददर्श ह ॥ १

ततः पादपमुक्तेन पुष्पवर्षेण वीर्यवान् ।
अभिवृष्टः स्थितस्तत्र बभौ पुष्पमयो यथा ॥ २

योजनानां शतं श्रीमांस्तीर्त्वाप्युत्तमविक्रमः ।
अनिःश्वसन्कपिस्तत्र न ग्लानिमधिगच्छति ॥ ३

शतान्यहं योजनानां क्रमेयं सुबहून्यपि ।
किं पुनःसागरस्यान्तं संख्यातं शतयोजनम् ॥ ४

ஸ ஸாகரமனாத்ருஷ்யமதிக்ரம்ய மஹாபல: ।
த்ரிகூடசிகரே லங்காம் ஸ்திதாம் ஸ்வஸ்தோ ததர்ஶ ஹ ॥ 1

தத: பாதபமுக்தேன புஷ்பவர்ஷேண வீர்யவான் ।
அபிவ்ருஷ்ட: ஸ்திதஸ்தத்ர பபௌ புஷ்பமயோ யதா ॥ 2

யோஜனானாம் சதம் ஸ்ரீமாம்ஸ்தீர்த்வாப்யுத்தமவிக்ரம: ।
அநி:ஶ்வஸன்கபிஸ்தத்ர ந க்லானிமதிகச்சதி ॥ 3

ஶதான்யஹம் யோஜனானாம் க்ரமேயம் ஸுபஹூன்யபி ।
கிம் புன:ஸாகரஸ்யாந்தம் ஸம்க்யாதம் ஶதயோஜனம் ॥ 4

மஹாபலிஷ்டனும் கவலையற்றவருமான அந்த ஹனுமார் தாண்டமுடியாத ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டி த்ரிகூட சிகரத்திலுள்ள லங்கையைக் கண்டார்.

சத்ருதேசம் சென்றும் ஸ்ரீராமானுக்ரஹத்தால் ஸ்ரீ ஹனுமார் கவலையற்றவராக இருந்தார் என்பதை ஸ்ரீ வால்மீகி தெரியப் படுத்துகிறார். (1)

பிறகு மரங்களால் விடப்பட்ட புஷ்ப வர்ஷத்தால் வர்ஷிக் கப்பட்ட வீர்யவானான அந்த ஹனுமார் புஷ்பமயமாகப் ப்ரகாசித் தார். (2)

உத்தம பராக்ரமமுள்ளவரும் ஸ்ரீமானுமான அந்த ஹனுமார் நூறுயோஜனை சென்றும் ஶ்ரமத்தினால் பெருமூச்சு விடாதவராய் வாட்டத்தை அடையவில்லை. (3)

எத்தனையோ நூற்றுக்கணக்கான யோஜனைகள் நான் தாண்டிச் செல்லுவேன். அப்படி இருக்க என் ஸமுத்ரத்தின் நூறு யோஜனையை சொன்னேன் என்று நினைத்தார். (4)

स तु वीर्यवतां श्रेष्ठः प्लवतामपि चोत्तमः।
जगाम वेगवाँल्लङ्कां लङ्घयित्वा महोदधिम्॥ ५

शाद्वलानि च नीलानि गन्धवन्ति वनानि च।
गण्डवन्ति च मध्येन जगाम नगवन्ति च॥ ६

शैलांश्च तरुसंछन्नान्वनराजीश्च पुष्पिताः।
अभिचक्राम तेजस्वी हनुमान्प्लवगर्षभः॥ ७

स तस्मिन्नचले तिष्ठन्वनान्युपवनानि च।
स नगाग्रे च तां लङ्कां ददर्श पवनात्मजः॥ ८

सरलान्कर्णिकारांश्च खर्जूरांश्च सुपुष्पितान्।
प्रियालान्मुचुलिन्दांश्च कुटजान्केतकानपि॥ ९

ஸ து வீர்யவதாம் ஶ்ரேஷ்ட: ப்லவதாமபி சோத்தம:।
ஜகாம வேகவான்லங்காம் லங்கயித்வா மஹோததிம்॥ 5

ஶாத்வலானி ச நீலானி கந்தவந்தி வனானி ச।
கண்டவந்தி ச மத்யேன ஜகாம நகவந்தி ச॥ 6

ஶைலாம்ஶ்ச தருஸம்சன்னான்வனராஜீஶ்ச புஷ்பிதா:
அபிசக்ராம தேஜஸ்வீ ஹனுமான்ப்லவகர்ஷப:॥ 7

ஸ தஸ்மின்னசலே திஷ்டன்வனான்யுபவனானி ச।
ஸ நகாக்ரே ச தாம் லங்காம் ததர்ஶ பவனாத்மஜ:॥ 8

ஸரலான்கர்ணிகாராம்ஶ்ச கர்ஜூராம்ஶ்ச ஸுபுஷ்பிதான்।
ப்ரியாலான்முசுலிந்தாம்ஶ்ச குடஜான்கேதகானபி॥ 9

தாண்டுகிறவர்களுள் சிறந்தவரும், வீரம் படைத்தவர்களுள் தலைவருமான அந்த ஹனுமார் ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டி வேகமாக லங்கைக்குச் சென்றார். (5)

நீலமான புல் புதற்களுக்கும் வாஸனை உள்ள காடுகளுக்கும் சிறு கற்களுடன் கூடிய சின்ன மலைகளுக்கும் நடுவில் சென்றார். (6)

தேஜஸ்வியும் வானரஶ்ரேஷ்டருமான ஹனுமார் வ்ருக்ஷங்களால் மூடப்பட்ட மலைகளையும் புஷ்பித்த காடுகளையும் தாண்டினார். (7)

வாயுபுத்ரரான ஹனுமார் கொடிமுடிகளுடன் கூடிய அம்மலையிலிருந்துகொண்டு உபவனங்களையும் அந்த லங்கையையும் பார்த்தார். (8)

தேவதாரு, கோங்கு, பேரீச்சை, நன்கு புஷ்பித்த முரளி, எலுமிச்சை, மலை மல்லிகை, தாழை, வாஸனைமிக்க ப்ரியங்கு,

प्रियङ्गून्गन्धपूर्णांश्च नीपान्सप्तच्छदांस्तथा।
असनान्कोविदारांश्च करवीरांश्च पुष्पितान्। १०

पुष्पभारनिबद्धांश्च तथा मुकुलितानपि।
पादपान्विहगाकीर्णान्पवनाधूतमस्तकान्॥ ११

हंसकारण्डवाकीर्णा वापीः पद्मोत्पलायुताः।
आक्रीडान्विविधान्रम्यान्विविधांश्च जलाशयान्॥ १२

संततान्विविधैर्वृक्षैः सर्वर्तुफलपुष्पितैः।
उद्यानानि च रम्याणि ददर्श कपिकुञ्जरः॥ १३

समासाद्य च लक्ष्मीवाँल्लङ्कां रावणपालिताम्।
परिघाभिः सपद्माभिः सोत्पलाभिरलङ्कृताम्॥ १४

ப்ரியங்கூன்கந்தபூர்ணாம்ஸ்ச நீபான்ஸப்தச்சதாம்ஸ்ததா।
அஸனான்கோவிதாராம்ஸ்ச கரவீராம்ஸ்ச புஷ்பிதான்॥ 10

புஷ்பபாரநிபத்தாம்ஸ்ச ததா முகுலிதானபி।
பாதபான்விஹகாகீர்ணான்பவனாதூதமஸ்தகான்॥ 11

ஹம்ஸகாரண்டவாகீர்ணா வாபீ: பத்மோத்பலாயுதா:।
ஆக்ரீடான்விவிதான்ரம்யான்விவிதாம்ஸ்ச ஜலாஸயான்॥ 12

ஸந்ததான்விவிதைர்வ்ருக்ஷை: ஸர்வர்துபலபுஷ்பிதை:।
உத்யானானி ச ரம்யாணி ததர்ஸ கபிகுஞ்ஜர:॥ 13

ஸமாஸாத்ய ச லக்ஷ்மீவான் லங்காம் ராவணபாலிதாம்।
பரிகாபி: ஸபத்மாபி: ஸோத்பலாபிரலங்க்ருதாம்॥ 14

கடம்பம், ஏழிலைப்பால், மருதை, மல்லிச்சாத்தி, புஷ்பிக்கப்பட்ட அரளி என்ற பலவகைகளான புஷ்பபாரங்களால் நிரம்பியதும், மொட்டுக்களுள்ளதும், பக்ஷிகளால் சூழப்பட்டதும், காற்றூலசைக்கப்பட்ட நுனியை உடையதுகளுமான மரங்களையும், அன்னம், நீர்க்காகம் இவைகளால் சூழப்பட்டதும், செந்தாமரை நீலோத்பலம் இவைகளோடு கூடியதுமான ஓடைகளையும், அழகிய பலவித விளையாடுமிடங்களையும், பலவகைப்பட்டதும், எல்லா ருதுக்களிலுமுள்ள புஷ்பம், பலம் இவைகளோடு கூடிய நானாவித மரங்களால் சூழப்பட்டதுமான குளங்களையும், அழகிய தோட்டங்களையும் கபிஸ்ரேஷ்டரான ஹனுமார் கண்டார். (9—13)

லக்ஷ்மீவானான ஸ்ரீ ஹனுமார் ராவணனால் காக்கப்பட்ட லங்கையை அடைந்து தாமரை நீலோத்பலம் இவைகளால் சூழப்பட்ட அகழ்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், ஸீதையைத் திருடி வந்ததினால் ராவணனால் ஏவப்பட்டு நன்கு காவலுடன் நாலா பக்கத்திலும் ஸஞ்சரிப்பவர்களும், பயங்கரமான வில்லைத்தரித்தவர்

सीतापहरणार्थेन रावणेन सुरक्षिताम्।
समन्ताद्विचरद्भिश्च राक्षसैरुग्रधन्विभिः॥ १५

काञ्चनेनावृतां रम्यां प्राकारेण महापुरीम्।
गृहैश्च ग्रहसंकाशैः शारदाम्बुदसन्निभैः॥ १६

पाण्डुराभिः प्रतोलीभिरुच्चाभिरभिसंवृताम्।
अट्टालकशताकीर्णां पताकाध्वजमालिनीम्॥ १७

तोरणैः काञ्चनैर्दिव्यैः लतापङ्क्तिविचित्रितैः।
ददर्श हनुमाँल्लङ्कां दिवि देवपुरीमिव॥ १८

गिरिमूर्ध्नि स्थितां लङ्कां पाण्डुरैर्भवनैः शुभैः।
ददर्श स कपिश्रेष्ठः पुरमाकाशगं यथा॥ १९

ஸீதாபஹரணார்த்தேன ராவணேன ஸுரக்ஷிதாம் ।
ஸமந்தாத்விசரத்பிஶ்ச ராக்ஷஸைருக்ரதந்விபி: ॥ 15

காஞ்சனேனாவ்ருதாம் ரம்யாம் ப்ராகாரேண மஹாபுரீம் ।
க்ருஹைஶ்ச க்ரஹஸம்காஶை: ஶாரதாம்புதஸந்நிபை: ॥ 16

பாண்டுராபி: ப்ரதோலீபி: உச்சாபிரபிஸம்வ்ருதாம் ।
அட்டாலகஶதாகீர்ணாம் பதாகாத்வஜமாலினீம் ॥ 17

தோரணை: காஞ்சனைர்திவ்யை: லதாபங்க்திவிசித்ரிதை: ।
ததர்ஶ ஹனுமான்லங்காம் திவி தேவபுரீமிவ ॥ 18

கிரிமூர்த்னி ஸ்திதாம் லங்காம் பாண்டுரைர்பவனை: ஶுபை: ।
ததர்ஶ ஸ கபிஶ்ரேஷ்ட: புரமாகாஶகம் யதா ॥ 19

களுமான ராக்ஷஸர்களால் காக்கப்பட்டதும், தங்கமயமான மதில்களால் சூழப்பட்டதும் அழகியதும் ஸூர்யாதிக்ரஹங்களுக்கு ஒப்பானதுமான வீடுகளால் சூழப்பட்டதும், வெண்மை நிறமுள்ளதும், உயர்ந்ததுமான வீதிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், அளவற்ற மதில்களின் அக்ரபாகங்களால் சூழப்பட்டதும், கொடிமரங்களுடன் கூடியதும், தங்கமயமும் தேவலோகத்திலுள்ளது போன்றதும், கொடிகளின் வரிசைகளால் சித்திரிக்கப்பட்டதுகளுமான தோரண வாசல்களுடன் கூடியதுமான லங்கையை ஹனுமார் தேவர்களின் பட்டணமான அமராவதியைப்போல் பார்த்தார். (14—18)

கபிஶ்ரேஷ்டரான அந்த ஹனுமார் வெண்மையானவைகளும் மங்களமானதுகளுமான வீடுகளோடு த்ரிகூடமலையின் உச்சியிலிருக்கும் லங்கையை ஆகாசத்தில் உள்ள ஒரு நகரத்தைப் போலக்கண்டார். 19

पालितां राक्षसेन्द्रेण निर्मितां विश्वकर्मणा ।
प्लवमानामिवाकाशे ददर्श हनुमान्कपिः ॥ २०

वप्रप्राकारजघनां विपुलाम्बुनवाम्बराम् ।
शतघ्नीशूलकेशां तामट्टालकवतंसकाम् ॥ २१

मनसेव कृतां लङ्कां निर्मितां विश्वकर्मणा ।
द्वारमुत्तरमासाद्य चिन्तयामास वानरः ॥ २२

कैलासशिखरप्रख्यामालिखन्तीमिवाम्बरम् ।
डीयमानामिवाकाशमुच्छ्रितैर्भवनोत्तमैः ॥ २३

संपूर्णां राक्षसैर्घोरैर्नागैर्भोगवतीमिव ।
अचिन्त्यां सुकृतां स्पष्टां कुबेराध्युषितां पुरा ॥ २४

பாலிதாம் ராக்ஷஸேந்த்ரேண நிர்மிதாம் விஶ்வகர்மணா ।
ப்லவமானாமிவாகாஶே ததர்ஶ ஹனுமான்கபி: ॥ 20

வப்ரப்ராகாரஜகனாம் விபுலாம்புநவாம்பராம் ।
ஶதக்னீஶூலகேஶாம் தாமட்டாலகவதம்ஸகாம் ॥ 21

மனஸேவ க்ருதாம் லங்காம் நிர்மிதாம் விஶ்வகர்மணா ।
த்வாரமுத்தரமாஸாத்ய சிந்தயாமாஸ வானர: ॥ 22

கைலாஸஶிகரப்ரக்யாமாலிகந்தீமிவாம்பரம் ।
டீயமானாமிவாகாஶமுச்ச்ரிதைர்பவனோத்தமை: ॥ 23

ஸம்பூர்ணாம் ராக்ஷஸைர்கோரைர்நாகைர்போகவதீமிவ ।
அசிந்த்யாம் ஸுக்ருதாம் ஸ்பஷ்டாம் குபேராத்யுஷிதாம் புரா ॥

குரங்கான அந்த ஹனுமார் ராக்ஷஸர்களுக்குத் தலைவனை ராவணனால் காக்கப்பட்டதும் விஸ்வகர்மாவினால் அமைக்கப் பட்டதுமான லங்கையை ஆகாசத்தில் மிதப்பதைப்போலக் கண்டார். (20)

அடியில் திண்ணையுடன் கூடிய மதிற்சுவற்றை மத்ய பாக மாக உடையதும் அகழியிலுள்ள அதிகமான ஜலமாகிற புதுப் புடவை தரித்ததும், நூறு பேர்களைக் கொல்லும் பீரங்கி, சூலம் இவற்றை கேசபாசங்களாக உடையதும், கோட்டையின் மேல் பாகத்தில் முன்பக்கமாக நீண்டிருக்கும் பாகத்தை கர்ணபூஷண மாக உடையதும், மனதினால் செய்யப்பட்ட பெண்போலிருப்பது மான விஸ்வகர்மாவினால் நிர்மாணிக்கப்பட்ட லங்கையின் வடக்கு வாசற்படியை அடைந்து வானரனை ஹனுமார் எப்படிப்புகலாம், ஸ்ரீ ஸீதாதேவியை எப்படி எப்பொழுது காணலாமென சிந்தித் தார். (21, 22)

கைலாஸசிகரம் போன்றதும், ஆகாசத்தைத் தொடுவது

दंष्ट्रिभिर्बहुभिः शूरैः शूलपट्टसपाणिभिः ।
रक्षितां राक्षसैर्घोरैर्गुहामाशीविषैरिव ॥ २५

तस्याश्च महतीं गुप्तिं सागरं च निरीक्ष्य सः ।
रावणं च रिपुं घोरं चिन्तयामास वानरः ॥ २६

आगत्यापीह हरयो भविष्यन्ति निरर्थकाः ।
न हि युद्धेन वै लङ्का शक्या जेतुं सुरैरपि ॥ २७

इमां तु विषमां दुर्गां लङ्कां रावणपालिताम् ।
प्राप्यापि स महाबाहुः किं करिष्यति राघवः ॥ २८

தம்ஷ்ட்ரிபிர்பஹுபி: ஶூரை: ஶூலபட்டஸபாணிபி: ।
ரக்ஷிதாம் ராக்ஷஸைர்கோரைர்குஹாமாஶீவிஷைரிவ ॥ 25

தஸ்யாஶ்ச மஹதீம் குப்திம் ஸாகரம் ச நிரீக்ஷ்ய ஸ: ।
ராவணம் ச ரிபும் கோரம் சிந்தயாமாஸ வானர: ॥ 26

ஆகத்யாபீஹ ஹரயோ பவிஷ்யந்தி நிரர்த்தகா: ।
ந ஹி யுத்தேன வை லங்கா ஶக்யா ஜேதும் ஸுரைரபி ॥ 27

இமாம் து விஷமாம் துர்காம் லங்காம் ராவணபாலிதாம் ।
ப்ராப்யாபி ஸ மஹாபாஹு: கிம் கரிஷ்யதி ராகவ: ॥ 28

போன்றதும், உயர்ந்த உத்தம க்ருஹங்களால் ஆகாசத்தில் பறப்பதுபோலும், பயங்கரர்களான ராக்ஷஸர்களால் நிரம்பியிருப்பதால் ஸர்ப்பங்கள் நிறைந்த போகவதி போன்றதும், மனதினால் நினைக்க முடியாததும், நன்கு செய்யப்பட்டதும், சுத்தமாக விளங்குகிறதும், முன்பு குபேரன் வஸித்ததும், தித்திப்பற்களுடன் கூடியவர்களும், சூரர்களும், சூலம், பட்டஸம் இவைகளை கையில் தரித்தவர்களுமான வெகு ராக்ஷஸர்களால் ஸர்ப்பங்களால் ரக்ஷிக்கப்பட்ட குகைபோல் ரக்ஷிக்கப்பட்டதுமான லங்கையையும் மஹத்தான அதன் காவலையும் பார்த்தும், பயங்கரனும் சத்ருவுமான ராவணனை நினைத்தும் அந்த ஹனுமார் கவலைப்பட்டார். (23 — 26)

குரங்குகள் இங்கு வருவதே ஶ்ரமம். அப்படி வந்தாலும் தோற்றுப்போய் விடுவார்கள். ஏனெனில் தேவர்களாலும் கூட யுத்தம் செய்து லங்கையை ஜயிக்கமுடியாது. (27)

இடைஞ்சலான இடத்திலுள்ளதும் அதனால் பிறர் புகமுடியாததும் ராவணனால் ரக்ஷிக்கப்பட்டதுமான லங்கையை பெருத்த புஜங்களுள்ள ஸ்ரீராகவன் அடைந்துதான் என்ன செய்யப் போகிறார்? (28)

अवकाशो न सान्त्वस्य राक्षसेष्वभिगम्यते।
न दानस्य न भेदस्य नैव युद्धस्य दृश्यते॥ २९

चतुर्णामेव हि गतिर्वानराणां महात्मनाम्।
वालिपुत्रस्य नीलस्य मम राज्ञश्च धीमतः॥ ३०

यावज्जानामि वैदेहीं यदि जीवति वा नवा।
तत्रैव चिन्तयिष्यामि दृष्ट्वा तां जनकात्मजाम्॥ ३१

ततः स चिन्तयामास मुहूर्तं कपिकुञ्जरः।
गिरिशृङ्गे स्थितः तस्मिन्रामस्याभ्युदये स्थितः॥ ३२

अनेन रूपेण मया न शक्या रक्षसां पुरी।
प्रवेष्टुं राक्षसैर्गुप्ता क्रूरैर्बलसमन्वितैः॥ ३३

அவகாஶோ ந ஸாந்த்வஸ்ய ராக்ஷஸேஷ்வபிகம்யதே।
ந தானஸ்ய ந பேதஸ்ய நைவ யுத்தஸ்ய த்ருஶ்யதே॥ **29**

சதுர்ணமேவ ஹி கதிர்வானராணம் மஹாத்மனும்।
வாலிபுத்ரஸ்ய நீலஸ்ய மம ராக்ஞஶ்ச தீமத:॥ **30**

யாவஜ்ஜானமி வைதேஹீம் யதி ஜீவதி வா நவா।
தத்ரைவ சிந்தயிஷ்யாமி த்ருஷ்ட்வா தாம் ஜனகாத்மஜாம்॥ **31**

தத: ஸ சிந்தயாமாஸ முஹூர்த்தம் கபிகுஞ்ஜர:।
கிரிஶ்ருங்கே ஸ்தித: தஸ்மின்ராமஸ்யாப்யுதயே ஸ்தித:॥ **32**

அனேன ரூபேண மயா ந ஶக்யா ரக்ஷஸாம் புரீ।
ப்ரவேஷ்டும் ராக்ஷஸைர்குப்தா க்ரூரைர்பலஸமன்விதை:॥ **33**

தமோகுணமுள்ள ராக்ஷஸர்களிடத்தில் ஸமாதானத்துக்கு இடமில்லை. அர்த்தம் நிறைந்திருப்பதால் தானத்துக்கும் இடமில்லை. பலமிருப்பதால் பேதத்துக்கும், புத்தியும் பராக்ரமுமிருப்பதால் யுத்தத்துக்கும் இடமில்லை. (29)

மஹாத்மாக்களான வாலிபுத்ரன், நீலன், நான், ராஜாவும் புத்திமானுமான ஸுக்ரீவன் இந்நால்வரே இங்கு வர முடியும். (30)

இம்மாதிரி யோசித்து இந்த சிந்தைக்கு இப்போது இடமில்லை என்று மறுபடியும் யோசிக்கிறார். அதாவது ஸீதை உயிரோடிருக்கிறாளா, இல்லையா என்று எப்பொழுது அறிகிறேனே அப்பொழுது ஸீதையைப்பார்த்து இந்த யோசனையைச் செய்கிறேன். (31)

பிறகு கபிஶ்ரேஷ்டரான ஹனுமார் அம்மலையின் சிகரத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு ஸ்ரீராமனது க்ஷேமத்தில் ஆவல் கொண்டு ஒரு முஹூர்த்தம் ஆலோசித்தார். (32)

க்ரூரர்களும் பலமுள்ளவர்களுமான ராக்ஷஸர்களால் ரக்ஷிக்

उग्रौजसो महावीर्या बलवन्तश्च राक्षसाः।
वञ्चनीया मया सर्वे जानकीं परिमार्गता॥ ३४

लक्ष्यालक्ष्येण रूपेण रात्रौ लङ्कापुरी मया।
प्रवेष्टुं प्राप्तकालं मे कृत्यं साधयितुं महत्॥ ३५

तां पुरीं तादृशीं दृष्ट्वा दुराधर्षां सुरासुरैः।
हनुमांश्चिन्तयामास विनिश्वस्य मुहुर्मुहुः॥ ३६

केनोपायेन पश्येयं मैथिलीं जनकात्मजाम्।
अदृष्टो राक्षसेन्द्रेण रावणेन दुरात्मना॥ ३७

உக்ரௌஜஸோ மஹாவீர்யா பலவந்தஶ்ச ராக்ஷஸா: ।
வஞ்சனீயா மயா ஸர்வே ஜானகீம் பரிமார்கதா ॥ 34

லக்ஷ்யாலக்ஷ்யேண ரூபேண ராத்ரௌ லங்காபுரீ மயா ।
ப்ரவேஷ்டும் ப்ராப்தகாலம் மே க்ருத்யம் ஸாதயிதும் மஹத் ॥

தாம் புரீம் தாத்ருஶீம் த்ருஷ்ட்வா துராதர்ஷாம் ஸுராஸுரை: ।
ஹனுமாம்ஶ்சிந்தயாமாஸ விநிஶ்வஸ்ய முஹுர்முஹு: ॥ 36

கேனோபாயேன பஶ்யேயம் மைதிலீம் ஜனகாத்மஜாம் ।
அத்ருஷ்டோ ராக்ஷஸேந்த்ரேண ராவணேன துராத்மனா ॥ 37

கப்பட்ட இந்த லங்கையானது என்னுல் இந்த ரூபத்தால் ப்ரவேசிக்கத்தக்கதல்ல. (33)

கடோரமான இந்த்ரிய பலமுள்ளவர்களும் மஹத்தான வீர்யமுள்ளவர்களும் சரீரபலமுள்ளவர்களுமான எல்லா ராக்ஷஸர்களையும் ஸ்ரீ ஸீதையைத் தேடும் நான் வஞ்சித்தேயாக வேண்டும். (34)

அறியக்கூடியதும், அறியக்கூடாததுமான ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தால் ராத்ரி காலத்தில் லங்கையில் ப்ரவேசித்து மஹத்தான கார்யத்தை ஸாதிப்பதற்கு இது உசிதமான காலம். (35)

அப்படிப்பட்டதும் தேவாஸுரர்களால் ஆக்ரமிக்கமுடியாததுமான அப்பட்டிணத்தைப்பார்த்து ஹனுமார் அடிக்கடி பலவிதமான யோசனைகளைச் செய்து கவலைப்பட்டார். (36)

துராத்மாவும் ராக்ஷஸஶ்ரேஷ்டனுமான ராவணனுல் நான் பார்க்கப்படாமலிருந்துகொண்டு ஜனக புத்ரியான மைதிலியை எவ்வுபாயத்தால் பார்ப்பேன்? (37)

न विनश्येत्कथं कार्यं रामस्य विदितात्मनः।
एकामेकश्च पश्येयं रहिते जनकात्मजाम्॥ ३८

भूताश्चार्था विपद्यन्ते देशकालविरोधिताः।
विक्लबं दूतमासाद्य तमः सूर्योदये यथा॥ ३९

अर्थानर्थान्तरे बुद्धिर्निश्चितापि न शोभते।
घातयन्ति हि कार्याणि दूताः पण्डितमानिनः॥ ४०

न विनश्येत्कथं कार्यं वैक्लव्यं न कथं भवेत्।
लङ्घनं च समुद्रस्य कथं नु न वृथा भवेत्॥ ४१

ந விநஶ்யேத்கதம் கார்யம் ராமஸ்ய விதிதாத்மந:।
ஏகாமேகஶ்ச பஶ்யேயம் ரஹிதே ஜநகாத்மஜாம்॥ **38**

பூதாஶ்சார்த்தா: விபத்யந்தே தேஶகாலவிரோதிதா:।
விக்லபம் தூதமாஸாத்ய தம: ஸூர்யோதயே யதா॥ **39**

அர்த்தாநர்த்தாந்தரே புத்திர்நிஶ்சிதாபி ந ஶோபதே।
காதயந்தி ஹி கார்யாணி தூதா: பண்டிதமாநிந:॥ **40**

ந விநஶ்யேத்கதம் கார்யம் வைக்லவ்யம் ந கதம் பவேத்।
லங்கநம் ச ஸமுத்ரஸ்ய கதம் நு ந வ்ருதா பவேத்॥ **41**

ஜிதேந்திரியனை ஸ்ரீராமனின் கார்யம் எப்படி கெடாமலிருக்குமோ அப்படி ஒருவனாக இருந்துகொண்டு தனித்துப் பார்க்கிறேன். (38)

விவேகமற்ற தூதரை ஏவினால் ஸாதித்த காரியங்கள் கூட தேசகாலத்தின் மாறுபாட்டினால் கெடுக்கப்பட்டு, ஸூர்யோதயமானதும் இருட்டு போல், நஷ்டமாகிவிடும். (39)

இன்னது செய்யத்தக்கது இன்னது செய்யத்தகாதது என்று யஜமானர்களால் தீர்மானித்த புத்தியும் ப்ரகாசிக்காமல் போய் விடும். தன்னைப் பண்டிதனென்று நினைத்துக்கொண்ட தூதர்கள் கார்யத்தைக்கெடுத்து விடுவார்கள். (40)

முன்கூறியபடி கெட்ட தூதனின் செயல் தன்னிடத்தில் நேராமலிருக்க யோசிக்கிறார்.

ஸ்ரீராம காரியம் எப்படிச்செய்தால் கெடாமலிருக்கும்; புத்தியின்மை எப்படி வராமலிருக்கும்; ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டியது எப்படி வீணாகாமலிருக்கும் என்றவாறு யோசித்தார். (41)

मयि दृष्टे तु रक्षोभी रामस्य विदितात्मनः।
भवेद्व्यर्थमिदं कार्यं रावणानर्थमिच्छतः॥ ४२

नहि शक्यं क्वचित्स्थातुमविज्ञातेन राक्षसैः।
अपि राक्षसरूपेण किमुतान्येन केनचित्॥ ४३

वायुरप्यत्र न ज्ञातश्चरेदिति मतिर्मम।
न ह्यस्त्यविदितं किंचिद्राक्षसानां बलीयसाम्॥ ४४

इहाहं यदि तिष्ठामि स्वेन रूपेण संवृतः।
विनाशमुपयास्यामि भर्तुरर्थश्च हीयते॥ ४५

तदहं स्वेन रूपेण रजन्यां ह्रस्वतां गतः।
लङ्कामभिपतिष्यामि राघवस्यार्थसिद्धये॥ ४६

மயி த்ருஷ்டே து ரக்ஷோபீ ராமஸ்ய விதிதாத்மன: ।
பவேத்வ்யர்த்தமிதம் கார்யம் ராவணானர்த்தமிச்சத: ॥ 42

நஹி ஶக்யம் க்வசித்ஸ்தாதுமவிக்ஞாதேன ராக்ஷஸை: ।
அபி ராக்ஷஸரூபேண கிமுதான்யேன கேனசித் ॥ 43

வாயுரப்யத்ர ந க்ஞாதஶ்சரேதிதி மதிர்மம ।
ந ஹ்யஸ்த்யவிதிதம் கிம்சித்ராக்ஷஸானாம் பலீயஸாம் ॥ 44

இஹாஹம் யதி திஷ்டாமி ஸ்வேன ரூபேண ஸம்வ்ருத: ।
விநாஶமுபயாஸ்யாமி பர்துரர்த்தஶ்ச ஹீயதே ॥ 45

ததஹம் ஸ்வேன ரூபேண ரஜன்யாம் ஹ்ரஸ்வதாம் கத: ।
லங்காமபிபதிஷ்யாமி ராகவஸ்யார்த்தஸித்தயே ॥ 46

நான் ராக்ஷஸர்களால் பார்க்கப்பட்டால் ஜிதேந்திரியனும் ராவணனுக்கு அழிவை விரும்புகிறவனுமான ஸ்ரீராமனுடைய இக்கார்யம் வ்யர்த்தமாக ஆகும். (42)

ராக்ஷஸ உருவத்தோடே ராக்ஷஸர்களால் அறியப்படாமல் நான் ஓரிடத்திலும் இருப்பதற்கில்லை. வேறு ஏதாவதொரு வேஷத்தினாலோவெனில் சொல்லவும் வேண்டுமோ. (43)

வாயு பகவானும் இங்கு பிறரால் அறியப்படாமல் ஸஞ்சரிக்கக்கூடுமென்று எண்ணுகிறேன். மஹாபலவான்களான ராக்ஷஸர்களுக்குத் தெரியாதது ஒன்றுமில்லை. (44)

இங்கு நான் எனது நிஜரூபத்தோடு இருந்தால் நாசத்தை அடைவேன். எனது நாதனை ஸ்ரீராமனுடைய கார்யமும் கெட்டுவிடும். (45)

ஆகையால் நான் எனது ஸொந்த ரூபத்தை மிகச் சுருக்கிக் கொண்டு ஸ்ரீராகவனுடைய கார்ய ஸித்தியின்பொருட்டு இரவில் லங்காபட்டணத்துக்குள் ப்ரவேசிக்கிறேன். (46)

रावणस्य पुरीं रात्रौ प्रविश्य सुदुरासदाम्।
विचिन्वन्भवनं सर्वं द्रक्ष्यामि जनकात्मजाम्॥ ४७

इति संचिन्त्य हनुमान्सूर्यस्यास्तमयं कपिः।
आचकाङ्क्ष तदा वीरो वैदेह्या दर्शनोत्सुकः॥ ४८

सूर्ये चास्तं गते रात्रौ देहं संक्षिप्य मारुतिः।
पृषदंशकमात्रः सन्बभूवाद्भुतदर्शनः॥ ४९

प्रदोषकाले हनुमांस्तूर्णमुत्प्लुत्य वीर्यवान्।
प्रविवेश पुरीं रम्यां सुविभक्तमहापथाम्॥ ५०

प्रासादमालाविततां स्तम्भैः काञ्चनराजतैः॥
शातकुम्भमयैर्जालैर्गन्धर्वनगरोपमाम्॥ ५१

ராவணஸ்ய புரீம் ராத்ரௌ ப்ரவிஶ்ய ஸுதுராஸதாம் ।
விசின்வன்பவனம் ஸர்வம் த்ரக்ஷ்யாமி ஜனகாத்மஜாம் ॥ 47

இதி ஸம்சிந்த்ய ஹனுமான்ஸூர்யஸ்யாஸ்தமயம் கபி: ।
ஆசகாங்க்ஷ ததா வீரோ வைதேஹ்யா தர்ஶனோத்ஸுக: ॥

ஸூர்யே சாஸ்தம் கதே ராத்ரௌ தேஹம் ஸம்க்ஷிப்ய மாருதி: ।
ப்ருஷதம்ஶகமாத்ர: ஸன்பபூவாத்புததர்ஶன: ॥ 49

ப்ரதோஷகாலே ஹனுமான் தூர்ணமுத்ப்லுத்ய வீர்யவான் ।
ப்ரவிவேஶ புரீம் ரம்யாம் ஸுவிபக்தமஹாபதாம் ॥ 50

ப்ராஸாதமாலாவிததாம் ஸ்தம்பை: காஞ்சனராஜதை: ।
ஶாதகும்பமயைர்ஜாலைர்கந்தர்வநகரோபமாம் ॥ 51

இரவில் ராவணனுடைய அடையமுடியாத பட்டணத்தை பிரவேசித்து எல்லா வீட்டையும் தேடுகிறவனுகி ஜனக புத்ரியான ஜானகியைப் பார்க்கிறேன். (47)

இவ்விதம் எண்ணி அப்பொழுது வீரரும் ஸீதையைப் பார்க்க வேண்டுமென்று ஆசைகொண்டவருமான ஹனுமார் ஸூர்யாஸ்தமயத்தை எதிர்பார்த்திருந்தார். (48)

ஸூர்யன் அஸ்தமனமடைந்ததும் இரவில் வாயுபுத்ரரான ஹனுமார் உடலைச் சுருக்கிக்கொண்டு பூனைபோன்ற அளவுள்ளவராய்க்கொண்டு ஆச்சர்யமாய் விளங்கினர். (49)

வீர்யவானன ஹனுமார் ப்ரதோஷகாலத்தில் சீக்ரமாகத் தாவி அழகாகப் பிரிக்கப்பட்ட தெருக்களுடன் கூடிய பட்டணத்தைப் ப்ரவேசித்தார். (50)

மாளிகைகளின் வரிசையால் தொகுக்கப்பட்டதும், தங்கத் தூண்களாலும் வெள்ளித்தூண்களாலும், தங்க ஜன்னல்

सप्तभौमाष्टभौमैश्च स ददर्श महापुरीम् ।
तलैः स्फाटिकसंकीर्णैः कार्तस्वरविभूषितैः ॥ ५२

वैडूर्यमणिचित्रैश्च मुक्ताजालविभूषितैः ।
तलैः शुशुभिरे तानि भवनान्यत्र रक्षसाम् ॥ ५३

काञ्चनानि विचित्राणि तोरणानि च रक्षसाम् ।
लङ्कामुद्योतयामासुः सर्वतः समलङ्कृताम् ॥ ५४

अचिन्त्यामद्भुताकारां दृष्ट्वा लङ्कां महाकपिः ।
आसीद्विषण्णो हृष्टश्च वैदेह्या दर्शनोत्सुकः ॥ ५५

ஸப்தபௌமாஷ்டபௌமைஶ்ச ஸ ததர்ஶ மஹாபுரீம் ।
தலை: ஸ்பாடிகஸம்கீர்ணை: கார்த்தஸ்வரவிபூஷிதை: ॥ 52

வைடூர்யமணிசித்ரைஶ்ச முக்தாஜாலவிபூஷிதை: ।
தலை: ஶுஶுபிரே தானி பவனான்யத்ர ரக்ஷஸாம் ॥ 53

காஞ்சனானி விசித்ராணி தோரணானி ச ரக்ஷஸாம் ।
லங்காமுத்யோதயாமாஸு: ஸர்வத: ஸமலங்க்ருதாம் ॥ 54

அசிந்த்யாமத்புதாகாராம் த்ருஷ்ட்வா லங்காம் மஹாகபி: ।
ஆஸீத்விஷண்ணோ ஹ்ருஷ்டஶ்ச வைதேஹ்யா
தர்ஶனோத்ஸுக: ॥ 55

களாலும், கந்தர்வ நகரம் போன்றதும், ஏழெட்டு மாடிகளுடன் கூடியதும், ஸ்படிகங்களால் தளவரிசை செய்யப்பட்டதும், தங்கம் வைத்திழைத்ததுமான தரைகளால் ப்ரகாசிக்கும் அப்பட்டிணத்தை ஹனுமார் பார்த்தார். (51, 52)

வைடூர்யமணிகளால் சித்ரிக்கப்பட்டதும், முத்துக்களின் கூட்டங்களினால் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான அந்த ராக்ஷஸர்களுடைய வீடுகள் ப்ரகாசித்தன. (53)

நான்கு பக்கத்திலும் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்ட ராக்ஷஸர்களுடைய லங்கையை விசித்ரமான தங்கத்தோரணவாயில்கள் ப்ரகாசிக்கச்செய்தன. (54)

மஹாகபியானவர் சிந்திக்கமுடியாததும், ஆஸ்சர்யகரமும் வெண்மை நிறமுள்ள மாடிகளின் வரிசைகளை உடையதும், விலையுயர்ந்த தங்க ஜன்னல்களை உடைய வாசலை உடையதும், மிகக் கீர்த்தி வாய்ந்ததும், ராவணனுடைய கைகளால் ரக்ஷிக்கப்பட்டதும், பயங்கரமான பலமுள்ள ராக்ஷஸர்களால் சூழப்பட்டதுமான லங்கையைப் பார்த்து கவலை அடைந்தவராகவும் வைதேஹி

स पाण्डुरोद्विद्धविमानमालिनीं महार्हजाम्बूनदजालतोरणाम् ।
यशस्विनीं रावणबाहुपालितां क्षपाचरैर्भीमबलैः समावृताम् ॥ ५६

चन्द्रोऽपि साचिव्यमिवास्य कुर्वंस्तारागणैर्मध्यगतो विराजन् ।
ज्योत्स्नावितानेन वितत्य लोकमुत्तिष्ठते नैकसहस्ररश्मिः ॥ ५७

शङ्खप्रभं क्षीरमृणालवर्णमुद्गच्छमानं व्यवभासमानम् ।
ददर्श चन्द्रं स हरिप्रवीरः पोप्लूयमानं सरसीव हंसम् ॥ ५८

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
द्वितीयः सर्गः ॥२॥

ஸ பாண்டுரோத்வித்தவிமானமாலினீம்
மஹார்ஹஜாம்பூநதஜாலதோரணாம் ।
யஶஸ்வினீம் ராவணபாஹுபாலிதாம்
க்ஷபாசரைர்பீமபலை: ஸமாவ்ருதாம் ॥ 56

சந்த்ரோऽபி ஸாசிவ்யமிவாஸ்ய
குர்வம்ஸ்தாராகணைர்மத்யகதோ விராஜன் ।
ஜ்யோத்ஸ்னாவிதானேன விதத்யலோக
முத்திஷ்டதே நைகஸஹஸ்ரரஶ்மி: ॥ 57

ஶங்கப்ரபம் க்ஷீரம்ருணாலவர்ண
முத்கச்சமானம் வ்யவபாஸமானம் ।
ததர்ஶ சந்த்ரம் ஸ ஹரிப்ரவீர: போப்லூயமானம்
ஸரஸீவ ஹம்ஸம் ॥ 58

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீய ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே த்விதீய: ஸர்க: ॥

யைப் பார்க்கப்போகிறோமென்ற ஆசையினால் ஸந்தோஷமடைந்தவராகவும் ஆனார். (55, 56)

சந்த்ரனும் இவருக்கு உதவி செய்பவன் போல நடுவில் இருந்துகொண்டு நக்ஷத்ர கணங்களால் ப்ரகாசிக்கிறவரும் சந்திரிகையின் கூட்டத்தால் உலகத்தில் பரவி ஆயிரக்கணக்கான கிரணங்களுள்ளவனாய் கிளம்பினான். (57)

சங்கம்போன்ற காந்தி உள்ளதும், பால்போல் வெண்மை நிறமுள்ளதும், வெளியில் கிளம்புகிறதும், நன்கு ப்ரகாசிக்கின்றதுமான சந்த்ரனை வானரங்களுள் வீரனான அந்த ஹனுமார் ஓடையில் துள்ளிக்கிளம்புகின்ற ஹம்ஸத்தைப்போல் பார்த்தார். (58)

இரண்டாவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

तृतीयः सर्गः — மூன்றாவது ஸர்கம் ॥३॥

'लङ्काधिदेवताविजयः' - லங்காதேவியை ஜயித்தல்

स लम्बशिखरे लम्बे लम्बतोयदसन्निभे ।
सत्त्वमास्थाय मेधावी हनुमान्मारुतात्मजः ॥ १

निशि लङ्कां महासत्त्वो विवेश कपिकुञ्जरः ।
रम्यकाननतोयाढ्यां पुरीं रावणपालिताम् ॥ २

शारदाम्बुधरप्रख्यैर्भवनैरुपशोभिताम् ।
सागरोपमनिर्घोषां सागरानिलसेविताम् ॥ ३

सुपुष्टबलसंघुष्टां यथैव विटपावतीम् ।
चारुतोरणनिर्यूहां पाण्डुरद्वारतोरणाम् ॥ ४

ஸ லம்பஶிகரே லம்பே லம்பதோயதஸன்னிபே ।
ஸத்வமாஸ்தாய மேதாவீ ஹனுமான்மாருதாத்மஜ: ॥ 1

நிஶி லங்காம் மஹாஸத்வோ விவேஶ கபிகுஞ்ஜர: ।
ரம்யகானனதோயாட்யாம் புரீம் ராவணபாலிதாம் ॥ 2

ஶாரதாம்புதரப்ரக்யைர்பவனைருபஶோபிதாம் ।
ஸாகரோபமநிர்கோஷாம் ஸாகரானிலஸேவிதாம் ॥ 3

ஸுபுஷ்டபலஸம்குஷ்டாம் யதைவ விடபாவதீம் ।
சாருதோரணநிர்யூஹாம் பாண்டுரத்வாரதோரணாம் ॥ 4

வானரஶ்ரேஷ்டரும் மஹாபலிஷ்டரும் மேதாவியும் வாயுபுத்ரருமான அந்த ஹனுமார் தொங்குகின்ற மேகம் போன்றதும் லம்பமென்னும் பர்வதத்தின் சிகரத்தில் இருக்கின்றதும் அழகிய காடு ஜலம் இவைகளால் நிரம்பியதும் ராவணனால் காக்கப்பட்டதுமான லங்காபுரியை இரவில் ப்ரவேசித்தார். (1, 2)

ஶரத்கால மேகத்துக்கு ஒப்பான வீடுகளால் மிகச்சோபையை அடைந்ததும், ஸமுத்ரத்தின் ஶப்தம்போன்ற ஶப்தத்தோடு கூடியதும் ஸமுத்ரக்காற்றால் ஸேவிக்கப்பட்டதும், வலுவுள்ள ஸைன்யங்களின் ஶப்தத்தோடு கூடியதும் அலகாபுரியைப்போன்றதும் அழகிய தோரண வாசல்களில் உள்ள மதம்பிடித்த யானைகளை உடையதும் வெண்மை நிறமான வாசல் தோரணங்களை உடையதும் ஸர்ப்பங்களால் ஸஞ்சரிக்கப்பட்டதும் காக்கப்பட்டதும் அழகியதுமான போகவதியைப் போன்றதும் மின்னல்களுடன் கூடிய மேகங்களால் சூழப்பட்டதும் நக்ஷத்ர மண்ட

भुजगाचरितां गुप्तां शुभां भोगवतीमिव ।
तां सविद्युद्घनाकीर्णां ज्योतिर्मार्गनिषेविताम् ॥ ५

मन्दमारुतसंचारां यथेन्द्रस्यामरावतीम् ।
शातकुम्भेन महता प्राकारेणाभिसंवृताम् ॥ ६

किङ्किणीजालघोषाभिः पताकाभिरलङ्कृताम् ।
आसाद्य सहसा हृष्टः प्राकारमभिपेदिवान् ॥
विस्मयाविष्टहृदयः पुरीमालोक्य सर्वतः ॥ ७

जाम्बूनदमयैर्द्वारैर्वैडूर्यकृतवेदिकैः ।
वज्रस्फटिकमुक्ताभिर्मणिकुट्टिमभूषितैः ॥
तप्तहाटकनिर्यूहै राजतामलपाण्डुरैः ॥ ८

புஜகாசரிதாம் குப்தாம் ஶுபாம் போகவதீமிவ ।
தாம் ஸ வித்யுத்கனாகீர்ணாம் ஜ்யோதிர்மார்கநிஷேவிதாம் ॥ 5

மந்தமாருதஸம்சாராம் யதேந்த்ரஸ்யாமராவதீம் ।
ஶாதகும்பேன மஹதா ப்ராகாரேணாபிஸம்வ்ருதாம் ॥ 6

கிங்கிணீஜாலகோஷாபி: பதாகாபிரலங்க்ருதாம் ।
ஆஸாத்ய ஸஹஸா ஹ்ருஷ்ட: ப்ராகாரமபிபேதிவான் ॥
விஸ்மயாவிஷ்டஹ்ருதய: புரீமாலோக்ய ஸர்வத: ॥ 7

ஜாம்பூநதமயைர்த்வாரைர்வைடூர்யக்ருதவேதிகை: ।
வஜ்ரஸ்படிகமுக்தாபி: மணிகுட்டிமபூஷிதை: ॥
தப்தஹாடகநிர்யூஹை ராஜதாமலபாண்டுரை: ॥ 8

லத்தை அளாவியதும் இளம் காற்றின் ஸஞ்சாரத்தை உடையதும் அமராவதி போன்றதும், தங்கமயமான பெருத்த மதிற்சுவரால் சூழப்பட்டதும், சின்ன மணிக்கூட்டங்களின் ஶப்தங்களுடன் கூடிய த்வஜஸ்தம்பத்தினுல் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான, லங்கா புரியை வேகமாக அடைந்து ஸந்தோஷமடைந்தவராய் ஆஶ்சர்யத்தால் நிறைந்த ஹ்ருதயத்துடன் நான்கு பக்கத்திலும் பட்டணத்தைப் பார்த்து மதிற் சுவற்றின் ஸமீபத்தை அடைந்தார்.

அடுத்த ஸர்கத்தின் ஆரம்பத்தில் "**अद्वारेण महाबाहुः प्राकारमभिपुप्लुवे**" என்று சொல்லப்போவதால் இங்கு "**प्राकारमभिपेदिवान्**" என்பதற்கு மதிலின் ஸமீபம் என்றே அர்த்தம் கொள்வது உசிதம் என்பது சில வ்யாக்யானக்காரர்களின் கருத்து. (3 — 7)

தங்கமயமான வாசற்படிகளாலும் வைடூர்யத்தால் செய்யப்பட்ட மேடைகளாலும், வஜ்ரம், ஸ்படிகம், முத்து இவைகளா

वैडूर्यकृतसोपानैः स्फाटिकान्तरपांसुभिः ।
चारुसंजवनोपेतैः खमिवोत्पतितैः शुभैः ॥ ९

क्रौञ्चबर्हिणसंघुष्टै राजहंसनिषेवितैः ।
तूर्याभरणनिर्घोषैः सर्वतः प्रतिनादिताम् ॥ १०

वस्वोकसाराप्रतिमां तां वीक्ष्य नगरीं ततः ।
खमिवोत्पतितां लङ्कां जहर्ष हनुमान्कपिः ॥ ११

तां समीक्ष्य पुरीं रम्यां राक्षसाधिपतेः शुभाम् ।
अनुत्तमामृद्धियुतां चिन्तयामास वीर्यवान् ॥ १२

வைடூர்யக்ருதஸோபாநை: ஸ்பாடிகாந்தரபாம்ஸுபி: ।
சாருஸம்ஜவநோபேதை: கமிவோத்பதிதை: ஶுபை: ॥ 9

க்ரௌஞ்சபர்ஹிணஸம்குஷ்டை ராஜஹம்ஸநிஷேவிதை: ।
தூர்யாபரணநிர்கோஷை: ஸர்வத: ப்ரதிநாதிதாம் ॥ 10

வஸ்வோகஸாராப்ரதிமாம் தாம் வீக்ஷ்ய நகரீம் தத: ।
கமிவோத்பதிதாம் லங்காம் ஜஹர்ஷ ஹநுமான்கபி: ॥ 11

தாம் ஸமீக்ஷ்ய புரீம் ரம்யாம் ராக்ஷஸாதிபதே: ஶுபாம் ।
அநுத்தமாம்ருத்தியுதாம் சிந்தயாமாஸ வீர்யவான் ॥ 12

ளும், ரத்தினங்களால் செய்யப்பட்ட திண்ணைகளாலும், உருக்கிய தங்கத்தினாலும் செய்யப்பட்ட யானைகளாலும் வெள்ளிபோல் வெண்ணிறமுள்ள வைடூர்யத்தால் செய்யப்பட்ட படிக்கட்டுகளாலும் ஸ்படிகத்தால் செய்யப்பட்ட மத்யபாகத்தை உடையதும் புழுதியற்றதுமான வைடூர்யப்படிக்கட்டுகளாலும் அழகிய நாற்புறத்தாழ்வாரங்களாலும் ஆகாசத்தை அளாவியதும் மங்களகரமானவைகளும் க்ரௌஞ்சம் மயில் இவற்றின் ஶப்தங்களோடு கூடியதும் ராஜஹம்ஸங்களால் ஸேவிக்கப்பட்டதுகளுமான வீடுகளுடன் கூடியதும் வாத்யங்கள் ஆபரணம் இவற்றின் ஶப்தங்களால் நான்கு பக்கத்திலும் நாதத்துடன் கூடியதும் இந்திரபுரிக்கொப்பானதும் ஆகாசத்தில் கிளம்பியதுபோல் இருக்கின்றதுமான அந்த நகரத்தைப் பார்த்து ஹநுமார் ஸந்தோஷப்பட்டார். (8—11)

வீர்யவானான ஹநுமார் ஸர்வோத்தமமும் ஸர்வ ஸம்ருத்தியுடன் கூடியதும் அழகு வாய்ந்ததும் மங்களமானதுமான அந்த ராக்ஷஸாதிபதியினுடைய பட்டணத்தைப் பார்த்து யோசித்தார். (12)

नेयमन्येन नगरी शक्या धर्षयितुं बलात्।
रक्षिता रावणबलैरुद्यतायुधधारिभिः॥　　१३

कुमुदाङ्गदयोर्वापि सुषेणस्य महाकपेः।
प्रसिद्धेयं भवेद्भूमिर्मैन्दद्विविदयोरपि॥　　१४

विवस्वतस्तनूजस्य हरेश्च कुशपर्वणः।
ऋक्षस्य केतुमालस्य मम चैव गतिर्भवेत्॥　　१५

समीक्ष्य तु महाबाहू राघवस्य पराक्रमम्।
लक्ष्मणस्य च विक्रान्तमभवत्प्रीतिमान्कपिः॥　　१६

तां रत्नवसनोपेतां गोष्ठागारावतंसकाम्।
यन्त्रागारस्तनीमृद्धां प्रमदामिव भूषिताम्॥　　१७

நேயமன்யேன நகரீ ஶக்யா தர்ஷயிதும் பலாத்।
ரக்ஷிதா ராவணபலை: உத்யதாயுததாரிபி:॥　　13

குமுதாங்கதயோர்வாபி ஸுஷேணஸ்ய மஹாகபே:।
ப்ரஸித்தேயம் பவேத்பூமிர்மைந்தத்விவிதயோரபி॥　　14

விவஸ்வதஸ்தனூஜஸ்ய ஹரேஶ்ச குஶபர்வண:।
ருக்ஷஸ்ய கேதுமாலஸ்ய மம சைவ கதிர்பவேத்॥　　15

ஸமீக்ஷ்ய து மஹாபாஹூ ராகவஸ்ய பராக்ரமம்।
லக்ஷ்மணஸ்ய ச விக்ராந்தமபவத்ப்ரீதிமான்கபி:॥　　16

தாம் ரத்னவஸனோபேதாம் கோஷ்டாகாராவதம்ஸகாம்।
யந்த்ராகாரஸ்தனீம்ருத்தாம் ப்ரமதாமிவ பூஷிதாம்॥　　17

ஆயுதம் தரித்தவர்களான ராவணனது ஸேனைகளால் ரக்ஷிக்கப்பட்ட இந்த நகரமானது ஒருவராலும் பலத்தினால் ஆக்ரமிக்க முடியாது. (13)

இந்த லங்கையானது குமுதன் அங்கதன் மஹாகபியாகிய ஸுஷேணன் மைந்தன் த்விவிதன் இவர்களுக்குப் ப்ரஸித்தமாகத் தெரிந்திருக்கும். (14)

இந்த லங்கையானது ஸூர்யபுத்ரனை ஸுக்ரீவனுக்கும் குஶபர்வா எனும் வானரனுக்கும் ரிக்ஷனுக்கும் கேதுமாலனுக்கும் எனக்கும் செல்லத்தக்கதாகும். (15)

பெருத்த புஜமுள்ள கபியான ஹனுமார் ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களுடைய பராக்ரமத்தை நினைத்து ராமலக்ஷ்மணர்களால் இந்த லங்கையானது அனாயாஸமாய் ஜயிக்கப்படும் என்று எண்ணத்தால் மிக ஸந்தோஷத்தை அடைந்தார். (16)

அந்த ஹனுமார் ரத்னமயமான ப்ராகாரங்களால் வஸ்த்ரம் தரித்திருப்பவள் போலும், பஶுக்கள் அஶ்வங்கள் கட்டும் ஶாலைக

तां नष्टतिमिरां दीपैर्भास्वरैश्च महागृहैः ।
नगरीं राक्षसेन्द्रस्य ददर्श स महाकपिः ॥ १८

अथ सा हरिशार्दूलं प्रविशन्तं महाबलम् ।
नगरी स्वेन रूपेण ददर्श पवनात्मजम् ॥ १९

सा तं हरिवरं दृष्ट्वा लङ्का रावणपालिता ।
स्वयमेवोत्थिता तत्र विकृताननदर्शना ॥ २०

पुरस्तात्कपिवर्यस्य वायुसूनोरतिष्ठत ।
मुञ्चमाना महानादमब्रवीत्पवनात्मजम् ॥ २१

தாம் நஷ்டதிமிராம் தீபைர்பாஸ்வரைஶ்ச மஹாக்ருஹை: ।
நகரீம் ராக்ஷஸேந்த்ரஸ்ய ததர்ஶ ஸ மஹாகபி: ॥ 18

அத ஸா ஹரிஶார்தூலம் ப்ரவிஶந்தம் மஹாபலம் ।
நகரீ ஸ்வேன ரூபேண ததர்ஶ பவனாத்மஜம் ॥ 19

ஸா தம் ஹரிவரம் த்ருஷ்ட்வா லங்கா ராவணபாலிதா ।
ஸ்வயமேவோத்திதா தத்ர விக்ருதானனதர்சனா ॥ 20

புரஸ்தாத்கபிவர்யஸ்ய வாயுஸூனோரதிஷ்டத ।
முஞ்சமானா மஹாநாதம் அப்ரவீத்பவனாத்மஜம் ॥ 21

ளாலும், வீடுகளாலும் கர்ணபூஷணம் தரித்தவள் போலும், ஆயுத மாலைகளால் ஸ்தனங்கள் உள்ளவள் போலும் இருப்பவளும் ஸம்ருத்தியுடன் கூடியவளும், அலங்கரிக்கப்பட்டவளுமான ஸ்திரீபோல் இருக்கக்கூடிய அந்த லங்கையைப் பார்த்தார். (17)

மஹாகபியான அந்த ஹனுமார் ப்ரகாசிக்கின்ற மிகப்பெரிய வீடுகளாலும் தீபங்களாலும், போக்கப்பட்ட இருட்டை உடையதாய் இருக்கிற அந்த ராக்ஷஸேந்த்ரனுடைய பட்டணத்தைப் பார்த்தார். (18)

பிறகு அந்த நகரத்து அதிஷ்டான தேவதையானவள் தனது ஸ்வய உருவத்துடன் பட்டணத்தில் ப்ரவேசிக்கும் மஹாபலிஷ்டனும் வாயுபுத்ரனுமான வானர ஶ்ரேஷ்டனைக் கண்டாள். (19)

அந்த லங்காதேவதையானவள் ராவணனால் காக்கப்பட்டவளும் விகாரமான முகத்தை உடையவளுமாய்க்கொண்டு அந்த ஹனுமாரைப்பார்த்து தானே எழுந்தாள். (20)

கபிஶ்ரேஷ்டனுடைய எதிரில் வந்து நின்றாள். பெரிய ஶப்தத்தைச் செய்து கொண்டு வாயுபுத்ரனைப் பார்த்துச் சொன்னாள். (21)

कस्त्वं केन च कार्येण इह प्राप्तो वनालय ।
कथयस्वेह यत्तत्त्वं यावत्प्राणा धरन्ति ते ॥ २२

न शक्यं खल्वियं लङ्का प्रवेष्टुं वानर त्वया ।
रक्षिता रावणबलैरभिगुप्ता समन्ततः ॥ २३

अथ तामब्रवीद्वीरो हनूमानग्रतः स्थिताम् ।
कथयिष्यामि ते तत्त्वं यन्मां त्वं परिपृच्छसि ॥ २४

का त्वं विरूपनयना पुरद्वारेऽवतिष्ठसे ।
किमर्थं चापि मां रुद्ध्वा निर्भर्त्सयसि दारुणा ॥ २५

हनुमद्वचनं श्रुत्वा लङ्का सा कामरूपिणी ।
उवाच वचनं क्रुद्धा परुषं पवनात्मजम् ॥ २६

கஸ்த்வம் கேன ச கார்யேண இஹ ப்ராப்தோ வனாலய ।
கதயஸ்வேஹ யத்தத்வம் யாவத்ப்ராணா தரந்தி தே ॥ **22**

ந ஶக்யம் கல்வியம் லங்கா ப்ரவேஷ்டும் வானர த்வயா ।
ரக்ஷிதா ராவணபலைரபிகுப்தா ஸமந்தத: ॥ **23**

அத தாமப்ரவீத்வீரோ ஹனூமானக்ரத: ஸ்திதாம் ।
கதயிஷ்யாமி தே தத்வம் யன்மாம் த்வம் பரிப்ருச்சஸி ॥ **24**

கா த்வம் விரூபநயனா புரத்வாரேऽவதிஷ்டஸே ।
கிமர்தம் சாபி மாம் ருத்வா நிர்பர்த்ஸயஸி தாருணா ॥ **25**

ஹனுமத்வசனம் ஶ்ருத்வா லங்கா ஸா காமரூபிணீ ।
உவாச வசனம் க்ருத்தா பருஷம் பவனாத்மஜம் ॥ **26**

காட்டில் குடியிருக்கும் குரங்கே, நீ யார், எதற்காக இங்கு வந்தாய்? உயிர்போகுமுன் உண்மையைச் சொல். (22)

ராவணனுடைய ஸைன்யத்தால் நாலுபக்கத்திலும் நன்கு சூழப்பட்டு ரக்ஷிக்கப்பட்டதான இந்த லங்கையானது உன்னால் ப்ரவேசிக்கக்கூடியதல்ல. (23)

பிறகு வீரனான ஹனுமார் முன்னிலையிலிருக்கும் லங்கையைப் பார்த்து நீ எதைக் கேட்கிறாயோ அந்த உண்மையை உனக்குச் சொல்லுகிறேன். நீ யார்? பயங்கர ரூபத்துடன் எதிரில் இருக்கிறாயே. கோரமானவளாய் இருந்துகொண்டு எதற்காக என்னைத் தகர்த்து பயத்தை உண்டு பண்ணுகிறாய்? என்று சொன்னார். (24, 25)

ஹனுமாரின் வார்த்தையைக்கேட்டு கோரமான அந்த லங்கை கோபமடைந்தவளாகி வாயுபுத்ரரான ஹனுமாரைப் பார்த்துச் சொன்னாள். (26)

अहं राक्षसराजस्य रावणस्य महात्मनः।
आज्ञाप्रतीक्षा दुर्धर्षा रक्षामि नगरीमिमाम्॥ २७
न शक्या मामवज्ञाय प्रवेष्टुं नगरी त्वया।
अद्य प्राणैः परित्यक्तः स्वप्स्यसे निहतो मया॥ २८
अहं हि नगरी लङ्का स्वयमेव प्लवंगम।
सर्वतः परिरक्ष्यामि ह्येतत्ते कथितं मया॥ २९
लङ्काया वचनं श्रुत्वा हनुमान्मारुतात्मजः।
यत्नवान्स हरिश्रेष्ठः स्थितः शैल इवापरः॥ ३०
स तां स्त्रीरूपविकृतां दृष्ट्वा वानरपुङ्गवः।
आबभाषेऽथ मेधावी सत्ववान्प्लवगर्षभः॥ ३१

அஹம் ராக்ஷஸராஜஸ்ய ராவணஸ்ய மஹாத்மன:।
ஆக்ஞாப்ரதீக்ஷா துர்தர்ஷா ரக்ஷாமி நகரீமிமாம்॥ 27
ந ஶக்யா மாமவக்ஞாய ப்ரவேஷ்டும் நகரீ த்வயா।
அத்ய ப்ராணை: பரித்யக்த: ஸ்வப்ஸ்யஸே நிஹதோ மயா॥ 28
அஹம் ஹி நகரீ லங்கா ஸ்வயமேவ ப்லவங்கம।
ஸர்வத: பரிரக்ஷ்யாமி ஹ்யேதத்தே கதிதம் மயா॥ 29
லங்காயா வசனம் ஶ்ருத்வா ஹநுமான்மாருதாத்மஜ:।
யத்னவான் ஸ ஹரிஶ்ரேஷ்ட: ஸ்தித: ஶைல இவாபர:॥ 30
ஸ தாம் ஸ்த்ரீரூபவிக்ருதாம் த்ருஷ்ட்வா வானரபுங்கவ:।
ஆபபாஷேऽத மேதாவீ ஸத்வவான்ப்லவகர்ஷப:॥ 31

நான் ராக்ஷஸராஜனும் மஹாத்மாவுமான ராவணனுடைய வேலைக்காரி. ஒருவராலும் தகர்க்க முடியாதவள். இப்பட்டிணத்தை ரக்ஷித்து வருகிறேன். (27)

என்னை அவமதித்து இப்பட்டிணத்தில் செல்லமுடியாது. இப்பொழுது என்னால் கொல்லப்பட்டு ஜீவனற்று பூமியில் படுக்கப்போகிறாய். (28)

மறுபடியும் ஹனுமார் ஸந்தேகித்ததால் திரும்பவும் லங்கை சொல்லுகிறாள்.

ஏ ப்லவங்கம, நானே லங்காதிதேவதை. நான்கு பக்கத்திலும் நானே ரக்ஷிக்கிறேன். இதை உனக்கு முன்பே தெரிவித்து விட்டேன். (29)

வாயுபுத்ரனான ஹனுமார் லங்கையின் வார்த்தையைக்கேட்டு முயற்சியுடன் மற்றோர் மலைபோல் நின்றார். (30)

பிறகு வானரஶ்ரேஷ்டரும் மேதாவியும் மஹாபலம் வாய்ந்தவரும் தாண்டுபவர்க்குள் சிறந்தவருமான ஹனுமார் விகாரமான ஸ்த்ரீரூபத்தை உடைய அந்த ராக்ஷஸியைக் குறித்துச் சொன்னார். (31)

द्रक्ष्यामि नगरीं लङ्कां साट्टप्राकारतोरणाम् ।
[निर्विशङ्कमिमं लोकं पश्यन्त्यास्तव सांप्रतम् ॥]
इत्यर्थमिह संप्राप्तः परं कौतूहलं हि मे ॥ ३२

वनान्युपवनानीह लङ्कायाः काननानि च ।
सर्वतो गृहमुख्यानि द्रष्टुमागमनं हि मे ॥ ३३

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा लङ्का सा कामरूपिणी ।
भूय एव पुनर्वाक्यं बभाषे परुषाक्षरम् ॥ ३४

मामनिर्जित्य दुर्बुद्धे राक्षसेश्वरपालिताम् ।
न शक्यमद्य ते द्रष्टुं पुरीयं वानराधम ॥ ३५

த்ரக்ஷ்யாமி நகரீம் லங்காம் ஸாட்டப்ராகாரதோரணாம் ।
[நிர்விஶங்கமிமம் லோகம் பஶ்யந்த்யாஸ்தவ ஸாம்ப்ரதம் ॥]
இத்யர்தமிஹ ஸம்ப்ராப்த: பரம் கௌதூஹலம் ஹி மே ॥ **32**

வனான்யுபவனானீஹ லங்காயா: கானனானி ச ।
ஸர்வதோ க்ருஹமுக்யானி த்ரஷ்டுமாகமனம் ஹி மே ॥ **33**

தஸ்ய தத்வசனம் ஶ்ருத்வா லங்கா ஸா காமரூபிணீ ।
பூய ஏவ புனர்வாக்யம் பபாஷே பருஷாக்ஷரம் ॥ **34**

மாமநிர்ஜித்ய துர்புத்தே ராக்ஷஸேஶ்வரபாலிதாம் ।
ந ஶக்யமத்ய தே த்ரஷ்டும் புரீயம் வானராதம ॥ **35**

லங்காநகரத்தையும், இங்குள்ள திண்ணை, மதிற்சுவர்கள் வாசல் பாகங்கள் இவைகளையும் பார்ப்பதற்காகவே இங்கு வந்தேன். இதில் எனக்கு மிகவும் ஆசையிருக்கிறது. (32)

பயிர்பண்ணப்பட்ட காடுகளையும், இயற்கையான காடுகளையும், அரண்மனைச் சுற்றுபுறமுள்ள புஷ்பத்தோட்டங்களையும், லங்கையில் நாற்புறமிருக்கும் வீடுகளையும் பார்ப்பதற்காகவே நான் இங்கு வந்தேன். (33)

காமரூபிணியான அந்த லங்கை அவருடைய அவ்வார்த்தையைக்கேட்டு மறுபடியும் கடுமையாகச் சொன்னாள். (34)

வானரர்களுள் தாழ்ந்தவனும், துர்புத்தி படைத்தவனுமான ஏ வானரனே, ராக்ஷஸேஶ்வரனால் காக்கப்படும் இந்தப் பட்டணத்தை என்னை ஜயிக்காமல் இப்பொழுது நீ பார்க்க முடியாது. (35)

ततः स कपिशार्दूलस्तामुवाच निशाचरीम्।
दृष्ट्वा पुरीमिमां भद्रे पुनर्यास्ये यथागतम्॥ ३६
ततः कृत्वा महानादं सा वै लङ्का भयावहम्।
तलेन वानरश्रेष्ठं ताडयामास वेगिता॥ ३७
ततः स कपिशार्दूलो लङ्कया ताडितो भृशम्।
ननाद सुमहानादं वीर्यवान्पवनात्मजः॥ ३८
ततः संवर्तयामास वामहस्तस्य सोऽङ्गुलीः।
मुष्टिनाऽभिजघानैनां हनूमान्क्रोधमूर्छितः॥
स्त्री चेति मन्यमानेन नातिक्रोधः स्वयं कृतः॥ ३९
सा तु तेन प्रहारेण विह्वलाङ्गी निशाचरी।
पपात सहसा भूमौ विकृताननदर्शना॥ ४०

ததஃ ஸ கபிஶார்தூலஸ்தாமுவாச நிஶாசரீம் ।
த்ருஷ்ட்வா புரீமிமாம் பத்ரே புனர்யாஸ்யே யதாகதம் ॥ 36
ததஃ க்ருத்வா மஹாநாதம் ஸா வை லங்கா பயாவஹம் ।
தலேன வானரஶ்ரேஷ்டம் தாடயாமாஸ வேகிதா ॥ 37
ததஃ ஸ கபிஶார்தூலோ லங்கயா தாடிதோ ப்ருஶம் ।
நநாத ஸுமஹாநாதம் வீர்யவான்பவனாத்மஜஃ ॥ 38
ததஃ ஸம்வர்த்தயாமாஸ வாமஹஸ்தஸ்ய ஸோऽங்குலீஃ ।
முஷ்டிநாऽபிஜகானைனாம் ஹனூமான்க்ரோதமூர்ச்சிதஃ ॥
ஸ்த்ரீ சேதி மன்யமானேன நாதிக்ரோதஃ ஸ்வயம் க்ருதஃ 39
ஸா து தேன ப்ரஹாரேண விஹ்வலாங்கீ நிஶாசரீ ।
பபாத ஸஹஸா பூமௌ விக்ருதானனதர்ஶனா ॥ 40

பிறகு அந்த கபிஶ்ரேஷ்டரான ஹனுமார் அந்த ராக்ஷஸியைப் பார்த்து ஓ மங்கள ரூபிணியே, இப்பட்டிணத்தைப் பார்த்துவிட்டு வந்தபடியே திரும்பி விடுகிறேன் என்று சொன்னார். (36)

பிறகு அந்த லங்கையானவள் பயங்கரமான பெரிய ஶப்தத்தைச் செய்து வேகத்துடன்கூட வானரஶ்ரேஷ்டனைக் கையால் அடித்தாள். (37)

பிறகு லங்கையால் நன்கு அடிக்கப்பட்டவரும் வீர்யவானும் வாயுபுத்ரனுமான அந்த ஹனுமார் பெருத்த ஶப்தமிட்டார். (38)

கோபத்தினால் தன்னை மறந்து அந்த ஹனுமார் இடது கை விரல்களை முஷ்டியாகச் செய்து கொண்டு இவளை அடித்தார். ஸ்த்ரீ என்ற காரணத்தால் அதிகம் கோபங்கொள்ளவில்லை. (39)

அந்த ராக்ஷஸியோவெனில் அந்த அடியினால் வெகு ஶீக்ரமாய் விகாரமான முகம் கண் இவைகளை உடையவளாய் பூமியில் விழுந்தாள். (40)

ततस्तु हनुमान्प्राज्ञस्तां दृष्ट्वा विनिपातिताम्।
कृपां चकार तेजस्वी मन्यमानः स्त्रियं तु ताम्॥ ४१

ततो वै भृशसंविग्ना लङ्का सा गद्गदाक्षरम्।
उवाचागर्वितं वाक्यं हनुमन्तं प्लवङ्गमम्॥ ४२

प्रसीद सुमहाबाहो त्रायस्व हरिसत्तम।
समये सौम्य तिष्ठन्ति सत्त्ववन्तो महाबलाः॥ ४३

अहं तु नगरी लङ्का स्वयमेव प्लवङ्गम।
निर्जिताऽहं त्वया वीर विक्रमेण महाबल॥ ४४

ததஸ்து ஹனுமான்ப்ராக்ஞஸ்தாம் த்ருஷ்ட்வா விநிபாதிதாம்।
க்ருபாம் சகார தேஜஸ்வீ மன்யமான: ஸ்த்ரியம் து தாம்॥ **41**

ததோ வை ப்ருஶஸம்விக்ஞ லங்கா ஸா கத்கதாக்ஷரம்।
உவாசாகர்விதம் வாக்யம் ஹனுமந்தம் ப்லவங்கமம்॥ **42**

ப்ரஸீத ஸுமஹாபாஹோ த்ராயஸ்வ ஹரிஸத்தம।
ஸமயே ஸௌம்ய திஷ்டந்தி ஸத்வவந்தோ மஹாபலா:॥ **43**

அஹம் து நகரீ லங்கா ஸ்வயமேவ ப்லவங்கம।
நிர்ஜிதாऽஹம் த்வயா வீர விக்ரமேண மஹாபல॥ **44**

பிறகு கோபம் தணிந்தவரும் தேஜஸ்வியுமான அந்த ஹனுமார் கீழேவிழுந்த அவளைப் பார்த்து அவள் ஸ்த்ரீயாக இருப்பதையும் உணர்ந்து அவளிடம் கருணையைச் செய்தார். (41)

பிறகு மிகவும் கலங்கிய அந்த லங்கையானவள் தழுதழுத்த அக்ஷரங்களுடன் கர்வமற்றதான வார்த்தையைச் சொன்னாள். (42)

அழகியவனே, பெருத்த கைகளை உடைய ஏ வானரஸ்ரேஷ்டனே, தெளிவடைந்தவனாய்க் கொண்டு நீ என்னைக் காக்கவேண்டும். மஹாபலம் படைத்தவர்களும் ஸத்வ குணமுள்ளவர்களும் ஶாஸ்த்ர மரியாதையாகிற ஸ்த்ரீகளைக்கொல்லக்கூடாதென்கிற வரம்பில் இருக்கின்றனர்.

(இங்கு அடிபட்டபிறகே ஹனுமாரை மஹாபாஹு என்றழைப்பதால் துஷ்டர்களுக்கு ஆபத்து நேர்ந்தபிறகே நல்லோரின் பெருமை தெரியவருகிறதென்பது புலப்படுகிறது.) (43)

ஓ ப்லவங்கம, நான்தான் லங்காநகரதேவதை. ஓ வீர, ஓ மஹாபல, உன்னுடைய பராக்ரமத்தால் நான் ஜயிக்கப்பட்டேன். (44)

इदं तु तथ्यं शृणु वै ब्रुवन्त्या मे हरीश्वर।
स्वयं स्वयंभुवा दत्तं वरदानं यथा मम॥ ४५

यदा त्वां वानरः कश्चिद्विक्रमाद्वशमानयेत्।
तदा त्वया हि विज्ञेयं रक्षसां भयमागतम्॥ ४६

स हि मे समयः सौम्य प्राप्तोऽद्य तव दर्शनात्।
स्वयंभूविहितः सत्यो न तस्यास्ति व्यतिक्रमः॥ ४७

सीतानिमित्तं राज्ञस्तु रावणस्य दुरात्मनः।
रक्षसां चैव सर्वेषां विनाशः समुपागतः॥ ४८

तत्प्रविश्य हरिश्रेष्ठ पुरीं रावणपालिताम्।
विधत्स्व सर्वकार्याणि यानि यानीह वाञ्छसि॥ ४९

இதம் து தத்யம் ஶ்ருணுவை ப்ருவந்த்யா மே ஹரீஶ்வர।
ஸ்வயம் ஸ்வயம்புவா தத்தம் வரதானம் யதா மம॥ 45

யதா த்வாம் வானர: கஶ்சித்விக்ரமாத்வஶமானயேத்।
ததா த்வயா ஹி விக்ஞேயம் ரக்ஷஸாம் பயமாகதம்॥ 46

ஸ ஹி மே ஸமய: ஸௌம்ய ப்ராப்தோऽத்ய தவ தர்ஶனாத்।
ஸ்வயம்பூவிஹித: ஸத்யோ ந தஸ்யாஸ்தி வ்யதிக்ரம:॥ 47

ஸீதாநிமித்தம் ராக்ஞஸ்து ராவணஸ்ய துராத்மன:।
ரக்ஷஸாம் சைவ ஸர்வேஷாம் விநாஶ: ஸமுபாகத: 48

தத்ப்ரவிஶ்ய ஹரிஶ்ரேஷ்ட புரீம் ராவணபாலிதாம்।
விதத்ஸ்வ ஸர்வகார்யாணி யானி யானீஹ வாஞ்சஸி॥ 49

ஓ ஹரீஶ்வரனே, ஸத்யமான வார்த்தையைச் சொல்லுகிறேன் கேள். ப்ரம்மதேவனால் தானாகவே எனக்கு இப்படிவரம் அளிக்கப்பட்டது. அதாவது எப்பொழுது ஓர் வானரம் பராக்ரமத்தால் உன்னை வஶப்படுத்துகிறதோ அப்பொழுது ராக்ஷஸர்களுக்கு பயம் வரப்போகிறதென்பதைத் தெரிந்துகொள். (45, 46)

ஓ அழகியவனே, உன்னைப் பார்த்தபிறகு அந்த ஸமயம் இப்பொழுது வந்துவிட்டது. ப்ரம்மாவினால் சொல்லப்பட்டது ஸத்யம்தான்; அதற்கு மாறுதல் கிடையாது. (47)

ஸீதையின் காரணமாக துஷ்ட ராஜாவான ராவணனுக்கும், எல்லா ராக்ஷஸர்களுக்கும் அழிவு வந்துவிட்டது. (48)

ஆகையால் ஓ ஹரிஶ்ரேஷ்டனே, ராவணனால் காக்கப்பட்ட பட்டணத்தில் சென்று எதை எதைச் செய்ய வேண்டுமென்று எண்ணுகிறாயோ அந்த எல்லாவற்றையும் செய்து முடித்துக் கொள். (49)

प्रविश्य शापोपहतां हरीश्वरः शुभां पुरीं राक्षसमुख्यपालिताम्।
यदृच्छया त्वं जनकात्मजां सतीं विमार्ग सर्वत्र गतो यथासुखम्॥ ५०

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
तृतीयः सर्गः ॥ ३ ॥

ப்ரவிஶ்ய ஶாபோபஹதாம் ஹரீஶ்வர:
ஶுபாம் புரீம் ராக்ஷஸமுக்யபாலிதாம் ।
யத்ருச்சயா த்வம் ஜனகாத்மஜாம் ஸதீம்
விமார்க்க ஸர்வத்ர கதோ யதாஸுகம் ॥ 50

இத்யார்ஷே ஶ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகிய ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே த்ருதீய: ஸர்க: ॥

ஹரீஶ்வரனே நீ ராக்ஷஸஶ்ரேஷ்டனால் காக்கப்பட்டதும், மங்களமானதும், ஶாபத்தால் கேடு அடைந்ததுமான பட்டணத்தை அடைந்து தன் இஷ்டப்படி ஸௌக்யமாய் ராவணனுடைய அந்த:புரம் முதலிய எல்லா இடங்களிலும் சென்று பதிவ்ரதையான ஜனகபுத்ரியை எங்கும் தேடு, என்றும் லங்காதிதேவதை சொன்னாள்.

(இங்கு உபயோகப்படுத்தப்பட்டுள்ள "ஸதீ" என்ற பதம் ஸீதை கற்புடனிருப்பதை எடுத்துக் காட்டுகிறது.) (50)

மூன்றாவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஶ்ரீ:

चतुर्थः सर्गः — நான்காவது ஸர்கம் ॥ ४ ॥

“लङ्कापुरी-परिभ्रमणम्” — லங்கையில் சுற்றுதல்.

स निर्जित्य पुरीं श्रेष्ठां लङ्कां तां कामरूपिणीम् ।
विक्रमेण महातेजा हनूमान्कपिसत्तमः ॥ १

अद्वारेण महाबाहुः प्राकारमभिपुप्लुवे ।
[निशि लङ्कां महासत्वो विवेश कपिकुञ्जरः ॥] २

प्रविश्य नगरीं लङ्कां कपिराजहितंकरः ।
चक्रेऽथ पादं सव्यं च शत्रूणां स तु मूर्धनि ॥ ३

ஸ நிர்ஜித்ய புரீம் ஶ்ரேஷ்டாம் லங்காம் தாம் காமரூபிணீம் ।
விக்ரமேண மஹாதேஜா: ஹனூமான் கபிஸத்தம: ॥ 1

அத்வாரேண மஹாபாஹு: ப்ராகாரமபிபுப்லுவே ।
[நிஶி லங்காம் மஹாஸத்வோ விவேஶ கபிகுஞ்ஜர:] 2

ப்ரவிஶ்ய நகரீம் லங்காம் கபிராஜஹிதம்கர: ।
சக்ரேऽத பாதம் ஸவ்யம் ச ஶத்ரூணாம் ஸ து மூர்தனி ॥ 3

மஹாதேஜஸ்வியும் கபிஶ்ரேஷ்டருமான அந்த ஹனுமார் காமரூபிணியும் மிகச்சிறந்தவளுமாகிய அந்த லங்காதேவதையை வென்று பெருத்த கைகளை உடையவராய்க் கொண்டு வழியில்லாத இடமாக மதில் சுவற்றைத் தாண்டினார்.

(இங்கு “அத்வாரேண அபிபுப்லுவே” என்றதால் லங்காதிதேவதைக்கு நேர்ந்த அபமானம், ராக்ஷஸர்களுக்குத் தெரிவதற்கில்லை எனப்புலப்படுகிறது.) (1, 2)

ஸுக்ரீவனுக்கு நன்மை செய்யும் அந்த ஹனுமார் லங்காநகரத்துள் இடதுகாலை முதலில் வைத்து ப்ரவேசித்தார். அது ஶத்ருவின் தலையில் கால் வைத்தது போலாம்.

प्रयाणकालेचगृहप्रवेशे विवाहकालेऽपि च दक्षिणाङ्घ्रिम् ।
कृत्वाग्रतः शत्रुपुरप्रवेशे वामं निदध्याच्चरणं नृपालः ॥

என்று வீட்டிற்குச்செல்லும்போதும் விவாஹகாலத்திலும் வலதுகாலை முதலில் வைக்கவேண்டும். ஶத்ருவின் ஊரில் இடதுகாலை முன்வைத்துப் ப்ரவேசிக்கவேண்டும் எனவும் ராஜநீதியை உபதேசித்திருக்கிறார். இதை ஒட்டியே இங்கு ஹனுமாரும் இடதுகாலை முதலில் வைத்ததாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. (3)

प्रविष्टः सत्त्वसंपन्नो निशायां मारुतात्मजः।
स महापथमास्थाय मुक्तपुष्पविराजितम्॥ ४
[सेवितां राक्षसैर्भीमैर्बलिभिः शस्त्रपाणिभिः।]
ततस्तु तां पुरीं रम्यां लङ्कामभिययौ कपिः॥ ५

हसितोत्कृष्टनिनदैस्तूर्यघोषपुरस्सरैः।
वज्राङ्कुशनिकाशैश्च वज्रजालविभूषितैः॥ ६

गृहमेघैः पुरी रम्या बभासे द्यौरिवाम्बुदैः।
प्रजज्वाल तदा लङ्का रक्षोगणगृहैः शुभैः॥ ७

सिताभ्रसदृशैश्चित्रैः पद्मस्वस्तिकसंस्थितैः।
वर्धमानगृहैश्चापि सर्वतः सुविभूषिता॥ ८

ப்ரவிஷ்ட: ஸத்வஸம்பன்னோ நிஶாயாம் மாருதாத்மஜ: ।
ஸமாஹபதமாஸ்தாய முக்தபுஷ்பவிராஜிதம் ॥ 4
[ஸேவிதாம் ராக்ஷஸைர்பீமைர்பலிபி: ஶஸ்த்ரபாணிபி: ।]
ததஸ்து தாம் புரீம் ரம்யாம் லங்காமபியயௌ கபி: ॥ 5

ஹஸிதோத்க்ருஷ்டநினதைஸ்தூர்யகோஷபுரஸ்ஸரை: ।
வஜ்ராங்குஶநிகாஶைஶ்ச வஜ்ரஜாலவிபூஷிதை: ॥ 6

க்ருஹமேகை: புரீ ரம்யா பபாஸே த்யௌரிவாம்புதை: ।
ப்ரஜஜ்வால ததா லங்கா ரக்ஷோகணக்ருஹை: ஶுபை: ॥ 7

ஸிதாப்ரஸத்ருஶைஶ்சித்ரை: பத்மஸ்வஸ்திகஸம்ஸ்திதை: ।
வர்தமானக்ருஹைஶ்சாபி ஸர்வத: ஸுவிபூஷிதா ॥ 8

நல்ல பலமுள்ள வாயுபுத்ரரான அந்த ஹனுமார் இரவில் உதிர்ந்த புஷ்பங்களால் ப்ரகாசிக்கின்ற ராஜமார்க்கத்தின் வழியாகச் சென்றார். (4)

பிறகு ஹனுமார் அந்த அழகிய லங்காபட்டணத்தைக் குறித்துச் சென்றார். (5)

தூர்யவாத்யத்தின் ஶப்தத்துடன் கூடிய சிரிக்கின்றவர்களுடைய அட்டஹாஸங்களாலும், வஜ்ராயுதம், அங்குஶம் என்ற ஆயுதம் இவற்றிற் கொப்பானவைகளும் வஜ்ரமணிகளின் கூட்டங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவைகளுமான உத்தமக்ருஹங்களாலும், அந்த நகரமானது, மேகங்களால் ஆகாஶம்போல ப்ரகாஶித்தது. அப்பொழுது மங்களமான ராக்ஷஸக்கூட்டங்களின் வீடுகளால் அந்த லங்காபட்டணம் ஜ்வலித்தது.

சிரிக்கின்றவர்களின் அட்டஹாஸம் தூர்யவாத்யத்தின் ஶப்தம் இவை நிறைந்திருப்பதாகக் கூறியதால் லங்கையில் துக்கமே இல்லை எனத்தெரிகிறது. (6, 7)

வெண்மையான மேகங்களுக்கு ஒப்பானவைகளும் பல

तां चित्रमाल्याभरणां कपिराजहितंकरः।
राघवार्थं चरञ्श्रीमान्ददर्श च ननन्द च ॥ ९

भवनाद्भवनं गच्छन्ददर्श पवनात्मजः।
विविधाकृतिरूपाणि भवनानि ततस्ततः ॥ १०

शुश्राव मधुरं गीतं त्रिस्थानस्वरभूषितम्।
स्त्रीणां मदसमृद्धानां दिवि चाप्सरसामिव ॥ ११

தாம் சித்ரமால்யாபரணாம் கபிராஜஹிதம்கர: ।
ராகவார்த்தம் சரன்ஸ்ரீமான்ததர்ஶ ச நநந்த ச ॥ 9

பவனாத்பவனம் கச்சன்ததர்ஶ பவனாத்மஜ: ।
விவிதாக்ருதிரூபாணி பவனானிததஸ்தத: ॥ 10

ஶுஶ்ராவ மதுரம் கீதம் த்ரிஸ்தானஸ்வரபூஷிதம் ।
ஸ்த்ரீணாம் மதஸம்ருத்தானாம் திவி சாப்ஸரஸாமிவ ॥ 11

வர்ணமுள்ளவைகளும், தாமரைபோல் வட்டமான உருவத்தில் அமைக்கப்பட்டதும் கிழக்கு வாசல் இல்லாததும் புத்ரன், தனம் இவைகளைக் கொடுக்கக்கூடியதுமான ஸ்வஸ்திகம் என்ற அமைப்புடன் கூடியதுகளும், தெற்கு வாசற்படி இல்லாததும் ஐஸ்வர்யத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதுமான வர்தமானம் என்ற அமைப்புடன் கூடியதுகளுமான வீடுகளால் நான்கு பக்கத்திலும் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டதாகவும் அந்த லங்கா நகரம் விளங்கியது. (8)

வானரராஜனை ஸுக்ரீவனுக்கு பெருமையைக்கொடுக்க வேண்டி ஸ்ரீராம கார்யத்திற்காக ஸஞ்சரிக்கும் ஸ்ரீமானை ஹனுமார் பலவகை சித்ரங்களோடும் ஆபரணங்களோடும் கூடியதான அந்த லங்கையைப் பார்த்து ஸந்தோஷப்பட்டார்.

(இங்கு ஸந்தோஷப்பட்டார் என்பதால் தங்கு தடையின்றி லங்கா நகரத்தில் ஸஞ்சரித்து எல்லா க்ருஹங்களையும் பார்ப்பதால் ஸ்ரீராம ஸுக்ரீவர்களின் மனோபீஷ்டம் தடையின்றி நடக்கப் போகிறதென்பது புலப்படுகிறது.) (9)

வாயுபுத்ரன் வீட்டுக்கு வீடு தாவிச்சென்றுகொண்டு ஆங்காங்கு பல உருவங்களுடன் கூடிய வீடுகளைக்கண்டார். (10)

தேவலோகத்தில் அப்ஸரஸுகளுடையது போன்ற மதம் நிறைந்த லங்கையிலுள்ள ஸ்த்ரீகளின் மார்பு கண்டம் சிரஸ் என்ற மூன்று ஸ்தானங்களிலுண்டான மந்த்ர மத்ய தாரமென்கிற ஸ்வரங்களால் அழகியதும் மதுரமுமான கானத்தைக்கேட்டார். (11)

शुश्राव काञ्चीनिनदं नूपुराणां च निस्वनम् ।
सोपाननिनदांश्चैव भवनेषु महात्मनाम् ॥ १२

आस्फोटितनिनादांश्च क्ष्वेलितांश्च ततस्ततः
शुश्राव जपतां तत्र मन्त्रान्रक्षोगृहेषु वै ॥ १३

स्वाध्यायनिरतांश्चैव यातुधानान्ददर्श सः
रावणस्तवसंयुक्तान्गर्जतो राक्षसानपि ॥ १४

राजमार्गं समावृत्य स्थितं रक्षोबलं महत् ।
ददर्श मध्यमे गुल्मे रावणस्य चरान्बहून् ॥ १५

ஶு²ஶ்ராவ காஞ்சீநிநத³ம் நூபுராணாம் ச நிஸ்வனம் ।
ஸோபாநநிநதா³ம்ஶ்சைவ ப⁴வநேஷு மஹாத்மநாம் ॥ 12

ஆஸ்போடிதநிநாதா³ம்ஶ்ச க்ஷ்வேலிதாம்ஶ்ச ததஸ்தத: ।
ஶு²ஶ்ராவ ஜபதாம் தத்ர மந்த்ரான்ரக்ஷோக்³ருஹேஷு வை ॥

ஸ்வாத்⁴யாயநிரதாம்ஶ்சைவ யாதுதா⁴நாந்த³த³ர்ஶ ஸ: ।
ராவணஸ்தவஸம்யுக்தான்கர்ஜதோ ராக்ஷஸாநபி ॥ 14

ராஜமார்க³ம் ஸமாவ்ருத்ய ஸ்தி²தம் ரக்ஷோபலம் மஹத் ।
த³த³ர்ஶ மத்⁴யமே கு³ல்மே ராவணஸ்ய சரான்ப³ஹூன் ॥ 15

மஹாத்மாக்களான ராக்ஷஸர்களுடைய வீடுகளில் ஸ்த்ரீகளின் ஒட்டியாணத்திலுள்ள சிறுமணிகளின் ஶப்தத்தையும் காலிலுள்ள தண்டைகளின் ஶப்தத்தையும், ஸ்த்ரீகள் மாடிப்படி ஏறும் போது ஏற்பட்ட அழகிய ஶப்தத்தையும், கேட்டார். (12)

ஆங்காங்கு ஸந்தோஷத்தால் கைகளால் தோளில் தட்டிக் கொள்ளும் ஶப்தங்களையும் ஸிம்மநாதங்களையும் அங்கு ராக்ஷஸர்களின் க்ருஹங்களில் ஜபிக்கின்றவர்களுடைய மந்த்ரங்களையும் கேட்டார். (13)

அந்த ஹனுமார் ப்ரம்ஹயக்ஞத்திற்காக வேதங்களை உறுதியாக ஜபிக்கின்றவர்களான ராக்ஷஸர்களையும், ராவணனுடைய குணங்களை வர்ணித்துக்கொண்டு கர்ஜிக்கின்ற ராக்ஷஸர்களையும் பார்த்தார்.

(இங்கு ராக்ஷஸர்கள் வேதமந்த்ரங்களை ஜபிக்கின்றனர் என்றதால் வேதத்தாலேயே இவ்விதச் சிறப்பு லங்கைக்கு ஏற்பட்டது என்பது தெரிகிறது.) (14)

ராஜவீதியை சூழ்ந்துகொண்டு இருக்கும் மிகப்பெரிய ராக்ஷஸ ஸைன்யத்தையும், பட்டணத்தின் நடுவிலுள்ள ஸைன்யத்தின் கூட்டத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் ராவணனுடைய சாரணர்களையும் கண்டார். (15)

दीक्षिताञ्जटिलान्मुण्डान्गोजिनाम्बरवाससः ।
दर्भमुष्टिप्रहरणानग्निकुण्डायुधांस्तथा ॥ १६

कूटमुद्गरपाणींश्च दण्डायुधधरानपि ।
एकाक्षानेककर्णांश्च लम्बोदरपयोधरान् ॥ १७

करालान्भुग्नवक्त्रांश्च विकटान्वामनांस्तथा ।
धन्विनः खड्गिनश्चैव शतघ्नीमुसलायुधान् ॥ १८

परिघोत्तमहस्तांश्च विचित्रकवचोज्ज्वलान् ।
नातिस्थूलान्नातिकृशान्नातिदीर्घातिह्रस्वकान् ॥ १९

தீக்ஷிதான்ஜடிலான்முண்டான்கோஜிநாம்பரவாஸஸ: ।
தர்ப்பமுஷ்டிப்ரஹரணான் அக்னிகுண்டாயுதாம்ஸ்ததா ॥ 16

கூடமுத்கரபாணீம்ஶ்ச தண்டாயுததரானபி ।
ஏகாக்ஷானேககர்ணாம்ஶ்ச லம்போதரபயோதரான் ॥ 17

கராலான்புக்னவக்த்ராம்ஶ்ச விகடான்வாமனாம்ஸ்ததா ।
தன்வின: கட்கினஶ்சைவ ஶதக்னீமுஸலாயுதான் ॥ 18

பரிகோத்தமஹஸ்தாம்ஶ்ச விசித்ரகவசோஜ்வலான் ।
நாதிஸ்தூலான்நாதிக்ருஶான்நாதிதீர்காதிஹ்ரஸ்வகான் ॥ 19

யக்ஞதீக்ஷை தரித்தவர்களையும், ஜடை தரித்தவர்களையும், மொட்டையடித்துக்கொண்டிருப்பவர்களையும், காளைமாட்டின் தோலையுடுத்தியிருப்பவர்களையும், தர்ப்ப முஷ்டியை ஆயுதமாகக் கையில் தரித்திருப்பவர்களையும், ஆபிசார ஹோமம் செய்யும் அக்னி குண்டத்தை ஆயுதமாகத் தரித்தவர்களையும், கூடம், முத்கரம் என்ற ஆயுதங்களைத் தரித்தவர்களையும், தண்டத்தை ஆயுதமாக உடையவர்களையும், ஒற்றைக்கண் படைத்தவர்களையும், ஒற்றைக்காது படைத்தவர்களையும், தொங்குகின்ற வயறு, ஸ்தனம் இவைகளை உடையவர்களையும், பயங்கரர்களையும், கோணலான முகத்தை உடையவர்களையும், கரடுமுரடான அவயவங்களை உடையவர்களையும், குள்ளர்களையும், வில்லாளிகளையும், கத்திகளைத் தரித்தவர்களையும், பீரங்கி, உலக்கை இவற்றை ஆயுதமாக உடையவர்களையும், தாழ்ப்பாள்களை ஆயுதமாக தரித்தவர்களையும், பலவிதமான கவசங்களால் ப்ரகாசிக்கின்றவர்களையும், மிகப்பெருக்காதவர்களையும், மிக இளைக்காதவர்களையும், அதிக உயரமில்லாதவர்களையும், அதிக குள்ளமில்லாதவர்களையும், அதிக வெண்மைநிறம் இல்லாதவர்களையும், மிகக் கருப்பு நிறம் இல்லாதவர்களையும், அதிக கூனல் இல்லாதவர்களையும், குள்ளமில்லாதவர்களையும், விகாரமான ரூபமுள்ளவர்களையும், அநேக ரூபங்களை உடையவர்களையும், அழகியவர்களையும், நல்ல தேஜஸ் உள்ளவர்களையும், த்வஜம் பிடித்தவர்களையும், சிறுகொடி பிடித்திருப்

नातिगौरान्नातिकृष्णान्नातिकुब्जान्न वामनान्।
विरूपान्बहुरूपांश्च सुरूपांश्च सुवर्चसः॥ २०

ध्वजीन्पताकिनश्चैव ददर्श विविधायुधान्।
शक्तिवृक्षायुधांश्चैव पट्टसाशनिधारिणः॥ २१

क्षेपणीपाशहस्तांश्च ददर्श स महाकपिः।
स्रग्विणस्त्वनुलिप्तांश्च वराभरणभूषितान्॥ २२

नानावेषसमायुक्तान्यथास्वैरगतान्बहून्।
तीक्ष्णशूलधरांश्चैव वज्रिणश्च महाबलान्॥ २३

நாதிகௌராந்நாதிக்ருஷ்ணாந்நாதிகுப்ஜாந் ந வாமநாந்।
விரூபாந் பஹுரூபாம்ஶ்ச ஸுரூபாம்ஶ்ச ஸுவர்சஸ:॥ 20

த்வஜீந்பதாகிநஶ்சைவ ததர்ஶ விவிதாயுதாந்।
ஶக்திவ்ருக்ஷாயுதாம்ஶ்சைவ பட்டஸாஶநிதாரிண:॥ 21

க்ஷேபணீபாஶஹஸ்தாம்ஶ்ச ததர்ஶ ஸ மஹாகபி:।
ஸ்ரக்விணஸ்த்வநுலிப்தாம்ஶ்ச வராபரணபூஷிதாந்॥ 22

நாநாவேஷஸமாயுக்தாந்யதாஸ்வைரகதாந்பஹூந்।
தீக்ஷ்ணஶூலதராம்ஶ்சைவ வஜ்ரிணஶ்ச மஹாபலாந்॥ 23

பவர்களேயும், பலவித ஆயுதம் தரித்தவர்களேயும், வேல்களேயும் மரங்களேயும் ஆயுதமாக உள்ளவர்களேயும், பட்டஸம் அஶனி என்ற ஆயுத விஶேஷங்களே உடையவர்களேயும் ஹனுமார் பார்த்தார்.

(இங்கு ராவணனுக்கு படைபலம் மிக இருந்தும் வைதிகமான ஹோமம் முதலியவை நடந்ததாகக் கூறியிருப்பது எல்லா பலத்துக்கும் இதுவே அடிப்படை என்பதைக் காட்டுகிறது.) (16—21)

மஹாகபியான அந்த ஹனுமார் ஶத்ருக்களேப் பிடிப்பதற்காக வீஶக்கூடிய பெரியதான பாஶக்கயற்றைக் கையில் தரித்தவர்களேயும், புஷ்பமாலே தரித்தவர்களேயும் சந்தனம் பூசியவர்களேயும், ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களேயும் பார்த்தார்.

(மஹாகபி என்றதால் இங்கு சொல்லப்பட்ட கயற்ருல் அவரைக் கட்ட முடியாது என்பது தெரியவருகிறது.) (22)

வெகுவேஷம் தரித்தவர்களேயும், இஷ்டப்படி ஸஞ்சரிப்பவர்களேயும், கூர்மையான சூலத்தைத் தரித்தவர்களேயும், வஜ்ராயுதத்தை தரித்தவர்களேயும், மஹாபலிஷ்டர்களேயும், பலவகைப்பட்ட ராக்ஷஸர்களேயும் கண்டார். (23)

शतसाहस्रमव्यग्रमारक्षं मध्यमं कपिः।
रक्षोधिपतिनिर्दिष्टं ददर्शान्तःपुराग्रतः॥ २४

स तदा तद्गृहं दृष्ट्वा महाहाटकतोरणम्।
राक्षसेन्द्रस्य विख्यातमद्रिमूर्ध्नि प्रतिष्ठितम्॥ २५

पुण्डरीकावतंसाभिः परिघाभिरलंकृतम्।
प्राकारावृतमत्यन्तं ददर्श स महाकपिः॥ २६

त्रिविष्टपनिभं दिव्यं दिव्यनादविनादितम्।
वाजिहेषितसंघुष्टं नादितं भूषणैस्तथा॥ २७

रथैर्यानैर्विमानैश्च तथा हयगजैः शुभैः।
वारणैश्च चतुर्दन्तैः श्वेताभ्रनिचयोपमैः॥ २८

ஶதஸாஹஸ்ரமவ்யக்ரமாரக்ஷம் மத்யமம் கபி:।
ரக்ஷோதிபதிநிர்திஷ்டம் ததர்ஶாந்த: புராக்ரத:॥ 24

ஸ ததா தத்க்ருஹம் த்ருஷ்ட்வா மஹாஹாடகதோரணம்।
ராக்ஷஸேந்த்ரஸ்ய விக்யாதமத்ரிமூர்த்னி ப்ரதிஷ்டிதம்॥ 25

புண்டரீகாவதம்ஸாபி: பரிகாபிரலங்க்ருதம்।
ப்ராகாராவ்ருதமத்யந்தம் ததர்ஶ ஸ மஹாகபி:॥ 26

த்ரிவிஷ்டபநிபம் திவ்யம் திவ்யநாதவிஞுதிதம்।
வாஜிஹேஷிதஸம்குஷ்டம் நாதிதம் பூஷணைஸ்ததா॥ 27

ரதைர்யானைர் விமானைஶ்ச ததா ஹயகஜை: ஶுபை:।
வாரணைஶ்ச சதுர்தந்தை: ஶ்வேதாப்ரநிசயோபமை:॥ 28

கபியான ஹனுமார் ராக்ஷஸாதிபனுல் கட்டளையிடப்பட்டதும் நூறுஆயிரம் எண்ணிக்கை உள்ளதும் மிக ஜாக்ரதையோடு கூடியதும் நடுவிலுள்ளதும் அந்தப்புரத்துக்கு எதிரில் உள்ளதுமான மூலபலத்தைக் கண்டார். (24)

அந்த மூலபலத்தை அப்பொழுது பார்த்து அந்த ஹனுமார் தங்கமயமான பெரிய தோரணத்துடன் கூடியதும், மிக ப்ரஸித்தி பெற்றதும், பர்வதத்தின் உச்சியில் கட்டப்பட்டதும், வெண் தாமரை புஷ்பங்களை அலங்காரமாகக் கொண்ட அகழ்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், மதிற் சுவர்களால் மிகவும் சூழப்பட்டதுமான அந்த ராக்ஷஸ ராஜனுடைய வீட்டைப்பார்த்தார். (25, 26)

ஸ்வர்கத்திற்கொப்பானதும், தேவர்களால் செய்யப்பட்டதும், திவ்யமான ஶப்தத்துடன் கூடியதும், குதிரைகளின் ஶப்தத்துடன் கூடியதும், ஆபரணங்களின் ஶப்தத்தை உடையதும், தேர்களாலும் புஷ்பகம் முதலிய ஆகாஶ விமானங்களாலும் அப்

भूषितं रुचिरद्वारं मत्तैश्च मृगपक्षिभिः ।
रक्षितं सुमहावीर्यैर्यातुधानैः सहस्रशः ॥
राक्षसाधिपतेर्गुप्तमाविवेश महाकपिः ॥ २९

सहेमजाम्बूनदचक्रवालं महार्हमुक्तामणिभूषितान्तम् ।
परार्ध्यकालागरुचन्दनाक्तं स रावणान्तःपुरमाविवेश ॥ ३०

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
चतुर्थः सर्गः ॥ ४ ॥

பூஷிதம் ருசிரத்வாரம் மத்தைஶ்ச ம்ருகபக்ஷிபி: ।
ரக்ஷிதம் ஸுமஹாவீர்யையர்யாதுதானை: ஸஹஸ்ரஶ: ॥
ராக்ஷஸாதிபதேர்குப்தம் ஆவிவேஶ மஹாகபி: ॥ **29**

ஸஹேமஜாம்பூநத சக்ரவாலம்
மஹார்ஹமுக்தாமணி பூஷிதாந்தம் ।
பரார்த்யகாலாகருசந்தனாக்தம்
ஸ ராவணாந்த:புரமாவிவேஶ ॥ **30**

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீய ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே சதுர்த்த: ஸர்க: ॥

படியே அழகிய குதிரை யானை இவைகளாலும் வெண்மேகக் கூட்டங்களுக் கொப்பானவைகளும், நான்கு தந்தங்களை உடைய வைகளுமான யானைகளாலும் மதம் பிடித்த ம்ருகம் பக்ஷி இவை களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதாயும், அதிக வீர்யமுள்ள ஆயிரக் கணக்கான ராக்ஷஸர்களால் ரக்ஷிக்கப்பட்டதாயும், அழகிய வாசற் படியுடன் கூடியதாயுமுள்ள ராக்ஷஸ ராஜனுடைய க்ருஹத்தை மஹாகபியான ஹனுமார் ப்ரவேசித்தார். (27, 28, 29)

அந்த ஹனுமார் தங்கம், பொன் இவற்றால் இழைக்கப்பட்ட மதிற்சுவற்றுடன் கூடியதும், விலையுயர்ந்த முத்துமணி இவைக ளாலங்கரிக்கப்பட்ட மத்யபாகத்தை உடையதும், மிகச்சிறந்த அகில், சந்தனம் இவைகளால் பூசப்பட்டதுமான ராவணனுடைய அந்த:புரத்தில் ப்ரவேசித்தார். (30)

நான்காவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

पञ्चमः सर्गः — ஐந்தாவது ஸர்கம் ॥ ५ ॥

"भवनविचयः" — வீடுகளில் தேடல்.

ततः स मध्यंगतमंशुमन्तं ज्योत्स्नावितानं महदुद्वमन्तम् ।
ददर्श धीमान्दिवि भानुमन्तं गोष्ठे वृषं मत्तमिव भ्रमन्तम् ॥ १

लोकस्य पापानि विनाशयन्तं महोदधिं चापि समेधयन्तम् ।
भूतानि सर्वाणि विराजयन्तं ददर्श शीतांशुमथाभियान्तम् ॥ २

या भाति लक्ष्मीर्भुवि मन्दरस्था तथा प्रदोषेषु च सागरस्था ।
तथैव तोयेषु च पुष्करस्था रराज सा चारुनिशाकरस्था ॥ ३

ததः ஸ மத்யம்கதமம்ஶுமந்தம்
ஜ்யோத்ஸ்னாவிதானம் மஹதுத்வமந்தம் ।
ததர்ஶ தீமான்திவி பானுமந்தம்
கோஷ்டே வ்ருஷம் மத்தமிவ ப்ரமந்தம் ॥ 1

லோகஸ்ய பாபானி விநாஶயந்தம்
மஹோததிம் சாபி ஸமேதயந்தம் ।
பூதானி ஸர்வாணி விராஜயந்தம்
ததர்ஶ ஶீதாம்ஶுமதாபியாந்தம் ॥ 2

யா பாதி லக்ஷ்மீர்புவி மந்தரஸ்தா
ததா ப்ரதோஷேஷு ச ஸாகரஸ்தா ।
ததைவ தோயேஷு ச புஷ்கரஸ்தா
ரராஜ ஸா சாருநிஶாகரஸ்தா ॥ 3

பிறகு புத்திமானான ஹனுமார் ஆகாஶத்தின் நடுவில் கிரணங்களுடன் கூடியதும், மஹத்தான சந்த்ரிகையை கக்குகின்றதுமான சந்த்ரனை கொட்டிலில் மதம் பிடித்து அலைகின்ற காளைபோல் கண்டார்.

(இங்கு ஸீதையைப் பார்ப்பதற்கு முன்பு சந்த்ரனைப் பார்த்ததாகக் குறிப்பிட்டது, ஸ்ரீவித்யோபாஸகர்கள் "ப்ரம்ஹவித்யாஸ்வரூபிணியான ஸ்ரீபராஶக்தியை சந்த்ரமண்டலத்தில் ஆவாஹனம் செய்து த்யானிப்பது போல், ஸ்ரீஹனுமாருக்கும் அத்தேவியின் அருள் கிட்டுவதற்கான மார்கத்தைத் தெரிவிக்கிறது.) (1)

உலகத்தின் பாபத்தை நன்கு போக்குகின்றவரும், ஸமுத்ரத்தை விருத்தி செய்கிறவரும், ஸர்வப்ராணிகளையும் உற்சாகப்படுத்துகிறவரும், வெளிக்கிளம்பி வருகின்றவருமான சந்த்ரனைக் கண்டார். (2)

எந்த மஹாலக்ஷ்மி பூமியில் மந்தரமலையிலும், ப்ரதோஷகாலத்

हंसो यथा राजतपञ्जरस्थः सिंहो यथा मन्दरकन्दरस्थः ।
वीरो यथा गर्वितकुञ्जरस्थः चन्द्रोऽपि बभ्राज तथाम्बरस्थः ॥ ४

स्थितः ककुद्मानिव तीक्ष्णशृङ्गो महाचलः श्वेत इवोच्चशृङ्गः ।
हस्तीव जाम्बूनदबद्धशृङ्गो रराज चन्द्रः परिपूर्णशृङ्गः ॥ ५

विनष्टशीताम्बुतुषारपङ्को महाग्रहग्राहविनष्टपङ्कः ।
प्रकाशलक्ष्म्याश्रयनिर्मलाङ्को रराज चन्द्रो भगवाञ्शशाङ्कः ॥ ६

ஹம்ஸோ யதா ராஜதபஞ்ஜரஸ்த:
ஸிம்ஹோ யதா மந்தரகந்தரஸ்த: ।
வீரோ யதா கர்விதகுஞ்ஜரஸ்த:
சந்த்ரோऽபி பப்ராஜ ததாம்பரஸ்த: ॥ 4

ஸ்தித: ககுத்மானிவ தீக்ஷ்ணஶ்ருங்கோ
மஹாசல: ஶ்வேத இவோச்சஶ்ருங்க: ।
ஹஸ்தீவ ஜாம்பூநதபத்தஶ்ருங்கோ
ரராஜ சந்த்ர: பரிபூர்ணஶ்ருங்க: ॥ 5

விநஷ்டஶீதாம்புதுஷாரபங்கோ
மஹாக்ரஹக்ராஹவினஷ்டபங்க: ।
ப்ரகாஶலக்ஷ்ம்யாஶ்ரயநிர்மலாங்கோ
ரராஜ சந்த்ரோ பகவான்ஶஶாங்க: ॥ 6

தில் ஸாகரத்திலும் ஜலத்தில் தாமரையிலும் ப்ரகாஶிக்கிருளோ, அவள் இரவில் சந்த்ரனிடமிருந்து கொண்டு ப்ரகாஶிக்கிருள். (3)

எப்படி வெள்ளிக்கூட்டில் ஹம்ஸம் ப்ரகாஶிக்கிறதோ, எப்படி மந்தரமலேயின் குகையில் சிங்கம் ப்ரகாஶிக்கிறதோ, எப்படி வீரன் யானேமீதிருந்துகொண்டு ப்ரகாஶிக்கிருனே அப்படி சந்த்ரனும் ஆகாஶத்திலிருந்துகொண்டு ப்ரகாஶித்தான். (4)

கூர்மையான கொம்புடன் கூடிய காளேபோலவும், உயர்ந்த ஶிகரத்துடன் கூடிய கைலாஸம் போலவும், தங்கப்பூண் கட்டிய யானேபோலவும் நிறைந்த கலேகளுடன் கூடிய சந்த்ரன் ப்ரகாஶித்தான். (5)

குளிர்ந்த பனித்திவிலேகளின் ஸம்பந்தமில்லாதவனும், ஸூர்ய கிரண ஸம்பந்தத்தால் போக்கப்பட்ட இருளே உடையவனும், ப்ரகாஶமாகிற லக்ஷ்மிக்கு ஆஶ்ரயமாயிருப்பதால் நிர்மலமான களங்கத்தை உடையவனும், முயலே அடையாளமாக உடையவனுமான பகவானுன சந்த்ரன் ப்ரகாஶித்தான். (6)

शिलातलं प्राप्य यथा मृगेन्द्रो महारणं प्राप्य यथा गजेन्द्रः ।
राज्यं समासाद्य यथा नरेन्द्रस्तथाप्रकाशो विरराज चन्द्रः ॥ ७

प्रकाशचन्द्रोदयनष्टदोषः प्रवृद्धरक्षःपिशिताशदोषः ।
रामाभिरामेरितचित्तदोषः स्वर्गप्रकाशो भगवान्प्रदोषः ॥ ८

तन्त्रीस्वनाः कर्णसुखाः प्रवृत्ताः स्वपन्ति नार्यः पतिभिः सुवृत्ताः ।
नक्तंचराश्चापि तथा प्रवृत्ता विहर्तुमत्यद्भुतरौद्रवृत्ताः ॥ ९

मत्तप्रमत्तानि समाकुलानि रथाश्वभद्रासनसंकुलानि ।
वीरश्रिया चापि समाकुलानि ददर्श धीमान्स कपिः कुलानि ॥ १०

ஶிலாதலம் ப்ராப்ய யதா ம்ருகேந்த்ரோ
மஹாரணம் ப்ராப்ய யதா கஜேந்த்ர: ।
ராஜ்யம் ஸமாஸாத்ய யதா நரேந்த்ர:
ததாப்ரகாஶோ விரராஜ சந்த்ர: ॥ 7
ப்ரகாஶசந்த்ரோதயநஷ்டதோஷ:
ப்ரவ்ருத்தரக்ஷ: பிஶிதாஶதோஷ: ।
ராமாபிராமேரித சித்ததோஷ:
ஸ்வர்கப்ரகாஶோ பகவான் ப்ரதோஷ: ॥ 8
தந்த்ரீஸ்வனா: கர்ணஸுகா: ப்ரவ்ருத்தா:
ஸ்வபந்தி நார்ய: பதிபி: ஸுவ்ருத்தா: ।
நக்தம்சராஶ்சாபி ததா ப்ரவ்ருத்தா
விஹர்துமத்யத்புதரௌத்ரவ்ருத்தா: ॥ 9
மத்தப்ரமத்தானி ஸமாகுலானி ரதாஶ்வபத்ராஸனஸம்குலானி ।
வீரஶ்ரியாசாபி ஸமாகுலானி ததர்ஶ தீமான் ஸ கபி: குலானி ॥

குஹைக்கு வெளிப்பாகத்தை அடைந்த சிங்கம்போலும், பெரிய யுத்தகளத்தை அடைந்த மஹாகஜத்தைப்போலும், ராஜ்யத்தை அடைந்த அரசன் போலும் சந்த்ரன் ப்ரகாசித்தான். (7)

காந்தியுடன் கூடிய சந்த்ரோதயத்தால் போக்கப்பட்ட இருளை உடையதும், மிகவும் விருத்தியடைந்த ராக்ஷஸர்களின் மாம்ஸ போஜன ரூபமான தோஷத்தை உடையதும், ஸ்த்ரீகள் புருஷர்கள் இவர்களின் கோபத்தைப் போக்குகிறதும் ஸ்வர்க்கத்தைப் போல் ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கிறதும் பகவானுமான ப்ரதோஷகாலம் ப்ரகாசித்தது. (8)

தந்தியால் ஏற்பட்ட நாதங்கள் காதுக்கு இனிமையாக வாசிக்கப்பட்டன. நன்னடத்தை உடைய ஸ்த்ரீகள் பர்த்தர்க்களுடன் தூங்குகிறார்கள். மிகக் கடூரமான நடத்தை உடைய ராக்ஷஸர்களும் அப்படியே விளையாடுவதற்கு யத்தனித்தனர். (9)

கள் குடியினால் மதம்பிடித்தவர்களை உடையதுகளும், வீர

परस्परं चाधिकमाक्षिपन्ति भुजांश्च पीनानधिनिक्षिपन्ति ।
मत्तप्रलापानधिविक्षिपन्ति मत्तानि चान्योन्यमधिक्षिपन्ति ॥ ११

रक्षांसि वक्षांसि च विक्षिपन्ति
गात्राणि कान्तासु च विक्षिपन्ति ।
रूपाणि चित्राणि च विक्षिपन्ति
दृढानि चापानि च विक्षिपन्ति ॥ १२

ददर्श कान्ताश्च समालभन्त्य
स्तथाऽपरास्तत्र पुनः स्वपन्त्यः ।
सुरूपवक्त्राश्च तथा हसन्त्यः
क्रुद्धाः पराश्चापि विनिःश्वसन्त्यः ॥ १३

பரஸ்பரம் சாதிகமாக்ஷிபந்தி
புஜாம்ஶ்ச பீனானதிநிக்ஷிபந்தி ।
மத்தப்ரலாபானதிவிக்ஷிபந்தி
மத்தானி சான்யோன்யமதிக்ஷிபந்தி ॥ 11

ரக்ஷாம்ஸி வக்ஷாம்ஸி ச விக்ஷிபந்தி
காத்ராணி காந்தாஸு ச விக்ஷிபந்தி ।
ரூபாணி சித்ராணி ச விக்ஷிபந்தி
த்ருடானி சாபானி ச விக்ஷிபந்தி ॥ 12

ததர்ஶ காந்தாஶ்ச ஸமாலபந்த்ய:
ததாऽபராஸ்தத்ர புன: ஸ்வபந்த்ய: ।
ஸுரூபவக்த்ராஶ்ச ததா ஹஸந்த்ய:
க்ருத்தா: பராஶ்சாபி விநி:ஶ்வஸந்த்ய: ॥ 13

லக்ஷ்மியினால் நிறைந்தவைகளுமான அந்த வீடுகளை ஹனுமார் பார்த்தார். (10)

ஒருவர்க்கொருவர் மேல் மேல் கக்ஷி பேசுகிறவர்களும், பெருத்த கைகளை ஒருவர்க்கொருவர் மேல் போட்டுக்கொள்ளுகிறவர்களும், குடிமதத்தால் புலம்புகிறவர்களும், மதத்தால் ஒருவர்க்கொருவர் மிரட்டிக்கொள்ளுகிறவர்களும், ஒருவர்க்கொருவர் மார்பில் உரசிக்கொள்ளுகிறவர்களும், ஸ்த்ரீகளிடத்தில் ஶரீரத்தை உரைந்துகொள்ளுகிறவர்களும், ஸ்த்ரீகளின் ப்ரியத்துக்காக பலவித வேஷத்தைத் தரிக்கின்றவர்களும், வலுவான வில்களை நாணேற்றுகிறவர்களுமான ராக்ஷஸர்களை அந்த ஹனுமார் பார்த்தார். (11, 12)

ப்ரியமான மனைவிகள் தன்புருஷனுக்கு சந்தனம் பூசுகிறவர்களாகவும், மற்றும் சில ஸ்த்ரீகள் அங்கு தூங்குகின்றவர்களாகவும், அழகிய முகம் ரூபம் இவற்றுடன் சிரிக்கின்றவர்களாகவுமிருந்தனர். இத்தகைய ஸ்த்ரீகளை இந்த ஹனுமார் பார்த்தார். (13)

महागजैश्चापि तथा नदद्भिः सुपूजितैश्चापि तथा सुसद्भिः।
रराज वीरैश्च विनिःश्वसद्भिर्ह्रदो भुजङ्गैरिव निःश्वसद्भिः॥ १४

बुद्धिप्रधानान्रुचिराभिधानान्संश्रद्दधानाञ्जगतः प्रधानान्।
नानाविधानान्रुचिराभिधानान्ददर्श तस्यां पुरि यातुधानान्॥ १५

ननन्द दृष्ट्वा स च तान्सुरूपान्नानागुणानात्मगुणानुरूपान्।
विद्योतमानान्स तदाऽनुरूपान्ददर्श कांश्चिच्च पुनर्विरूपान्॥ १६

ततो वरार्हाः सुविशुद्धभावास्तेषां स्त्रियस्तत्र महानुभावाः।
प्रियेषु पानेषु च सक्तभावा ददर्श तारा इव सुप्रभावाः॥ १७

மஹாகஜைஸ்சாபி ததா நதத்பி:
ஸுபூஜிதைஸ்சாபி ததா ஸுஸத்பி: ।
ரராஜ வீரைஸ்ச விநிஸ்வஸத்பி:
ஹ்ரதோ புஜங்கைரிவ நிஸ்வஸத்பி: ॥ 14

புத்திப்ரதாநான்ருசிராபிதாநான்
ஸம்ஸ்ரத்ததாநாஞ்ஜகத: ப்ரதாநான் ।
நாநாவிதாநான்ருசிராபிதாநான்
ததர்ஸ தஸ்யாம் புரி யாதுதாநான் ॥ 15

நநந்த த்ருஷ்ட்வா ஸ ச தான்ஸுரூபான்
நாநாகுணாநாத்மகுணாநுரூபான் ।
வித்யோதமாநான்ஸ ததாऽநுரூபான்
ததர்ஸ காம்ஸ்சிச்ச புநர்விரூபான் ॥ 16

ததோ வரார்ஹா: ஸுவிஸுத்தபாவா:
தேஷாம் ஸ்த்ரியஸ்தத்ர மஹாநுபாவா: ।
ப்ரியேஷு பாநேஷு ச ஸக்தபாவா
ததர்ஸ தாரா இவ ஸுப்ரபாவா: ॥ 17

கர்ஜிக்கின்ற பெரும் யானைகளாலும், நன்கு பூஜிக்கப்பட்ட ஸாதுக்களாலும், பெருமூச்சு விடுகின்ற வீரர்களாலும் அப்பட்டணமானது பெருமூச்சுவிடும் ஸர்பங்களால் மடுபோல் ப்ரகாசித்தது. (14)

மிகுந்த புத்தியுள்ளவர்களும் நல்ல ஆஸ்திக்யமுள்ளவர்களும், உலகில் சிறந்தவர்களும், பலவகையான வேஷம் தரித்தவர்களுமான ராக்ஷஸர்களை அங்கு கண்டார். (15)

அந்த ஹநுமார் நல்ல அழகுள்ளவர்களும், தங்கள் குணத்துக்குத்தக்க செயலுள்ளவர்களுமான ராக்ஷஸர்களைக் கண்டு ஆனந்தமடைந்தார். மேலும் அவர் ப்ரகாசிக்கின்றவர்களும் ஸ்த்ரீகளுக்கொத்தவர்களுமான சில ராக்ஷஸர்களையும் இன்னும் சில க்ரூரமான ராக்ஷஸர்களையும் பார்த்தார். (16)

பிறகு மிகஸ்ரேஷ்டர்களும், பரிசுத்தமான கருத்தை உடையவர்களும், ச்ருங்கார சேஷ்டை உள்ளவர்களும், கணவர்களிடத்

श्रिया ज्वलन्तीस्त्रपयोपगूढा निशीथकाले रमणोपगूढाः ।
ददर्श काश्चित्प्रमदोपगूढा यथा विहंगाः कुसुमोपगूढाः ॥ १८

अन्याः पुनर्हर्म्यतलोपविष्टास्तत्र प्रियाङ्केषु सुखोपविष्टाः ।
भर्तुः प्रिया धर्मपरा निविष्टा ददर्श धीमान्मदनाभिविष्टाः ॥ १९

अप्रावृताः काञ्चनराजिवर्णाः काश्चित्परार्ध्यास्तपनीयवर्णाः ।
पुनश्च काश्चिच्छशलक्ष्मवर्णाः कान्तप्रहीणा रुचिराङ्गवर्णाः ॥ २०

ஶ்ரியா ஜ்வலந்தீஸ்த்ரபயோபகூடா
நிஶீதகாலே ரமணோபகூடா: ।
ததர்ஶ காஶ்சித்ப்ரமதோபகூடா
யதா விஹங்கா: குஸுமோபகூடா: ॥ 18

அன்யா: புனர்ஹர்ம்யதலோபவிஷ்டா
ஸ்தத்ர ப்ரியாங்கேஷு ஸுகோபவிஷ்டா: ।
பர்து: ப்ரியா தர்மபரா நிவிஷ்டா
ததர்ஶ தீமான்மதநாபிவிஷ்டா: ॥ 19

அப்ராவ்ருதா: காஞ்சனராஜிவர்ணா:
காஶ்சித்பரார்த்யாஸ்தபநீயவர்ணா: ।
புனஶ்ச காஶ்சிச்சஶலக்ஷ்மவர்ணா:
காந்தப்ரஹீணா ருசிராங்கவர்ணா: ॥ 20

திலும் குடியிலும் பற்றுள்ள மனமுள்ளவர்களுமான அந்த ராக்ஷஸர்களுடைய ஸ்த்ரீகளை ப்ரஸித்த நக்ஷத்ரங்களைப்போல் கண்டார். (17)

காந்தியால் ப்ரகாசிக்கின்றவர்களும் லஜ்ஜையினல் அவயவங்களை மூடிக்கொள்ளுகிறவர்களும் நடுஇரவில் கணவர்களால் அள்ளிக்கட்டி ஆலிங்கனம் செய்யப்பட்டவர்களும் அதனல் மிக்க ஸந்தோஷத்தை அடைந்தவர்களுமான சில ஸ்த்ரீகளை பூங்கொத்துகளில் மறைந்த பெண்பக்ஷிகளைப் போல் பார்த்தார். (18)

மற்றும் சிலர் விதிவத்தாய் விவாஹம் செய்து கொண்டவர்களும், மாளிகையின் மேல்பாகத்திலிருக்கின்றவர்களும், அன்பு நிறைந்த தன் கணவர்களுடைய மடியில் தூங்குகிறவர்களும், கணவனுடைய ப்ரியத்துக்கு பாத்ரர்களும், தர்மத்திலீடுபட்டவர்களும், மன்மத விகாரத்தை அடைந்தவர்களுமான ஸ்த்ரீகளை ஹனுமார் கண்டார்.

(இங்கு ப்ரம்ஹதேவன் ப்ரஸாதத்தால் கவியான வால்மீகிக்கு ஸ்த்ரீகள் தூங்கும்போதுகூட அவர்கள் தர்மத்திலீடுபட்டிருப்பது தெரியவந்தது.) (19)

தங்கம்போன்ற நிறமுள்ள சில ஸ்த்ரீகள் மேலாக்கு இல்லாதவர்களாகவும், மற்றும் சிலர் உருக்கிய தங்கம்போன்ற நிற

ततः प्रियान्प्राप्य मनोभिरामान्सुप्रीतियुक्ताः प्रसमीक्ष्य रामाः ।
गृहेषु हृष्टाः परमाभिरामा हरिप्रवीरः स ददर्श रामाः ॥ २१

चन्द्रप्रकाशाश्च हि वक्त्रमाला वक्त्राक्षिपक्ष्माश्च सुनेत्रमालाः ।
विभूषणानां च ददर्श मालाः शतह्रदानामिव चारुमालाः ॥ २२

न त्वेव सीतां परमाभिजातां पथि स्थिते राजकुले प्रजाताम् ।
लतां प्रफुल्लामिव साधुजातां ददर्श तन्वीं मनसाऽभिजाताम् ॥

தத: ப்ரியான்ப்ராப்ய மனோபிராமான்
ஸுப்ரீதியுக்தா: ப்ரஸமீக்ஷ்ய ராமா: ।
க்ருஹேஷு ஹ்ருஷ்டா: பரமாபிராமா
ஹரிப்ரவீர: ஸ ததர்ஶ ராமா: ॥ 21

சந்த்ரப்ரகாஶாஶ்ச ஹி வக்த்ரமாலா
வக்த்ராக்ஷிபக்ஷ்மாஶ்ச ஸுநேத்ரமாலா: ।
விபூஷணானாம் ச ததர்ஶ மாலா:
ஶதஹ்ரதானாமிவ சாருமாலா: ॥ 22

ந த்வேவ ஸீதாம் பரமாபிஜாதாம்
பதி ஸ்திதே ராஜகுலே ப்ரஜாதாம் ।
லதாம் ப்ரபுல்லாமிவ ஸாதுஜாதாம்
ததர்ஶ தன்வீம் மனஸாऽபிஜாதாம் ॥ 23

முள்ளவர்களாகவும் மற்றும் சிலர் அழகிய உருவத்துடன் பர்த்தாவை விட்டுப்பிரிந்தவர்களாகவுமிருந்தனர். அவர்களையும் ஹனுமார் கண்டார். (20)

பிறகு பர்த்தாக்களை அடைந்து மனதுக்கு இனிமையானவர்களும் நல்ல ப்ரீயத்துடன் கூடியவர்களும் வீடுகளில் ஸந்தோஷத்தோடு வஸிப்பவர்களும் மிகவும் அழகுவாய்ந்தவர்களுமான ஸ்த்ரீகளை அந்த ஹனுமார் கண்டார். (21)

சந்த்ரன் போல் ப்ரகாசிக்கும் முகவரிசைகளையும் வளைவான இமைகளுடன் கூடிய அழகிய கண் வரிசைகளையும் ஆபரணங்களுடைய வரிசைகளையும் மின்னல்களுடைய அழகிய மாலைகள் போல் கண்டார்.

(இங்கு மனுஷ்ய ஸ்த்ரீயான ஸீதையையும், ஸ்ரீராமனால் காட்டப்பட்டு தான் பார்த்து வந்த ஸீதாதேவியின் ஆபரணங்களையும் கண்டு கொள்ளுவதற்காகவே ஸ்ரீஹனுமார் லங்கையில் ஸ்த்ரீகளின் ஆபரணங்களையும் முகங்களையும் உற்றுப்பார்த்ததாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.) (22)

ஸன்மார்கத்தில் உள்ள ராஜகுலத்தில் பிறந்தவளும், அழகியவளும், அழகிய அங்கங்கள் உள்ளவளும், அயோனிஜையும், நல்ல இடத்தில் உண்டான பூங்கொத்தைப் போல் இருப்பவளுமான ஸ்ரீஸீதையைக் காணவில்லை. (23)

सनातने वर्त्मनि संनिविष्टां रामेक्षणान्तां मदनाभिविष्टाम् ।
भर्तुर्मनः श्रीमदनुप्रविष्टां स्त्रीभ्यो वराभ्यश्च सदा विशिष्टाम् ॥ २४

उष्णार्दितां सानुसृतास्रकण्ठीं पुरा वरार्होत्तमनिष्ककण्ठीम् ।
सुजातपक्ष्मामभिरक्तकण्ठीं वने प्रनृत्तामिव नीलकण्ठीम् ॥ २५

अव्यक्तरेखामिव चन्द्ररेखां पांसुप्रदिग्धामिव हेमरेखाम् ।
क्षतप्ररूढामिव बाणरेखां वायुप्रभिन्नामिव मेघरेखाम् ॥ २६

ஸனாதனே வர்த்மனி ஸம்நிவிஷ்டாம்
ராமேக்ஷணாந்தாம் மதனாபிவிஷ்டாம் ।
பர்துர்மன: ஶ்ரீமதனுப்ரவிஷ்டாம்
ஸ்த்ரீப்யோ வராப்யஶ்ச ஸதா விஶிஷ்டாம் ॥ **24**

உஷ்ணார்திதாம் ஸானுஸ்ருதாஸ்ரகண்டீம்
புரா வரார்ஹோத்தமநிஷ்ககண்டீம் ।
ஸுஜாதபக்ஷ்மாமபிரக்தகண்டீம்
வனே ப்ரந்ருத்தாமிவ நீலகண்டீம் ॥ **25**

அவ்யக்தரேகாமிவ சந்த்ரரேகாம்
பாம்ஸுப்ரதிக்தாமிவ ஹேமரேகாம் ।
க்ஷதப்ரரூடாமிவ பாணரேகாம்
வாயுப்ரபின்னாமிவ மேகரேகாம் ॥ **26**

ஸ்ரீ ஹநுமார் ஸனாதன மார்கமாகிய பதிவ்ரதாதர்மத்தில் நிலைபெற்றிருப்பவளும், ஸ்ரீராமனையே த்யானிப்பவளும், மன்மதனால் பீடிக்கப்பட்டவளும், எப்பொழுதும் பர்த்தாவின் மங்களமான மனதை ப்ரவேசித்திருப்பவளும், உத்தம ஸ்த்ரீகளுக்குள் ஶ்ரேஷ்டமானவளும், விரஹதாபத்தை உடையவளும், பெருகுகின்ற கண் ஜலத்தால் தழுதழுத்த குரலை உடையவளும், முன்பு ஸ்ரீராமனுடைய ஸமீபத்தில் இருக்கும்போது உயர்ந்த ஆபரணம் தரித்த கண்டத்தை உடையவளும், அழகிய இமைக்கொட்டலை உடையவளும், அழகிய குரலை உடையவளும், காட்டில் நர்த்தனம் செய்யும் பெண்மயிலைப் போன்றவளும், நன்கு வெளிப்படாத சந்த்ரகலை போன்றவளும், புழுதிபடிந்த தங்கக்கோல் போன்றவளும், காயம் பட்ட இடத்தில் புகுந்த அம்பு போன்றவளும், வாயுவினால் சிதறும்படிச் செய்யப்பட்ட மேகச்சிதள் போன்றவளுமான சக்ரவர்த்தி குமாரனும் அழகிய பேச்சு உள்ளவர்களுள் சிறந்தவனுமாகிய ஸ்ரீராமனுடைய மனைவியான ஸீதையை வெகுகாலம் தேடியும் பாராமல் அப்பொழுது அதிக துக்கத்தால் மிகக்கலங்கி அறிவற்றவர்போல் இருந்தார்.

सीतामपश्यन्मनुजेश्वरस्य रामस्य पत्नीं वदतां वरस्य ।
बभूव दुःखाभिहतश्चिरस्य प्लवङ्गमो मन्द इवाचिरस्य ॥ २७

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
पञ्चमः सर्गः ॥ ५ ॥

ஸீதாமபஶ்யன்மனுஜேஶ்வரஸ்ய
ராமஸ்ய பத்னீம் வததாம் வரஸ்ய ।
பபூவ து:காபிஹதஶ்சிரஸ்ய
ப்லவங்கமோ மந்த இவாசிரஸ்ய ॥ 27

இத்யார்ஷே ஶ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே பஞ்சம: ஸர்க: ॥

(இங்கு 24-வது ஶ்லோகத்தில் ராமனையே த்யானிப்பவளும் பர்த்தாவின் மங்களமான மனதை ப்ரவேஶித்திருப்பவளும் என்று சொன்னதால் பரஸ்பரம் தம்பதிகளுக்குள்ள ப்ரேமாதிஶயம் வெளிப்படுகிறது.) (24—27)

ஐந்தாவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

षष्ठः सर्गः — ஆருவது ஸர்கம் ॥ ६ ॥

"रावणगृहप्रवेशः"

ராவணனுடைய வீட்டில் ப்ரவேசித்தல்.

स निकामं विमानेषु विषण्णः कामरूपधृक् ।
विचचार पुनर्लङ्कां लाघवेन समन्वितः ॥ १

आससादाथ लक्ष्मीवान्राक्षसेन्द्रनिवेशनम् ।
प्राकारेणार्कवर्णेन भास्वरेणाभिसंवृतम् ॥ २

रक्षितं राक्षसैर्घोरैः सिंहैरिव महद्वनम् ।
समीक्षमाणो भवनं चकाशे कपिकुञ्जरः ॥ ३

रूप्यकोपहितैश्चित्रैस्तोरणैर्हेमभूषितैः ।
विचित्राभिश्च कक्ष्याभिर्द्वारैश्च रुचिरैर्वृतम् ॥ ४

ஸ நிகாமம் விமானேஷு விஷண்ண: காமரூபத்ருக் ।
விசசார புனர்லங்காம் லாகவேன ஸமன்வித: ॥ 1

ஆஸஸாதாத லக்ஷ்மீவான்ராக்ஷஸேந்த்ரநிவேஶனம் ।
ப்ராகாரேணார்க்கவர்ணேன பாஸ்வரேணாபிஸம்வ்ருதம் ॥ 2

ரக்ஷிதம் ராக்ஷஸைர்கோரை: ஸிம்ஹைரிவ மஹத்வனம் ।
ஸமீக்ஷமாணோ பவனம் சகாஶே கபிகுஞ்ஜர: ॥ 3

ரூப்யகோபஹிதைஶ்சித்ரைஸ்தோரணைர்ஹேமபூஷிதை: ।
விசித்ராபிஶ்ச கக்ஷ்யாபிர்த்வாரைஶ்ச ருசிரைர்வ்ருதம் ॥ 4

இஷ்டப்பட்ட ரூபத்தைத் தரிக்கக்கூடிய அந்த ஹனுமார் பெரிய மாளிகைகளில் மிகவும் கவலை கொண்டவராகவும் வேகத் தோடுகூடியவராயும் கொண்டு இலங்கையில் ஸஞ்சரித்தார். (1)

பிறகு ஸ்ரீமானான ஹனுமார் ப்ரகாஶத்தில் ஸூர்யனை ஒத்த தும் மிக ஒளியுள்ளதுமான மதில்சுவற்றால் சூழப்பட்ட ராக்ஷஸ ராஜனுடைய க்ருஹத்தை அடைந்தார். (2)

ஸிம்ஹங்கள் பெருங்காட்டைக் காப்பது போல் பயங்கர மான ராக்ஷஸர்களால் காக்கப்பட்ட ராவணனுடைய க்ருஹத்தை நன்கு உற்றுப் பார்க்கின்றவராக ஸ்ரீ கபிஶ்ரேஷ்டர் விளங் கினர். (3)

வெள்ளியினல் செய்யப்பட்டதுகளும், விசித்திரமானவை களும் தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டவைகளுமான அரண்மனை

गजास्थितैर्महामात्रैः शूरैश्च विगतश्रमैः ।
उपस्थितमसंहार्यैर्हयैः स्यन्दनयायिभिः ॥ ५

सिंहव्याघ्रतनुत्राणैर्दान्तकाञ्चनराजतैः ।
घोषवद्भिर्विचित्रैश्च सदा विचरितं रथैः ॥ ६

बहुरत्नसमाकीर्णं परार्ध्यासनभाजनम् ।
महारथसमावासं महारथमहास्वनम् ॥ ७

दृश्यैश्च परमोदारैस्तैस्तैश्च मृगपक्षिभिः ।
विविधैर्बहुसाहस्रैः परिपूर्णं समन्ततः ॥ ८

विनीतैरन्तपालैश्च रक्षोभिश्च सुरक्षितम् ।
मुख्याभिश्च वरस्त्रीभिः परिपूर्णं समन्ततः ॥ ९

கஜாஸ்திதைர்மஹாமாத்ரை: ஶூரைஶ்ச விகதஶ்ரமை: ।
உபஸ்திதமஸம்ஹார்யைர்ஹயை: ஸ்யந்தனயாயிபி: ॥ 5

ஸிம்ஹவ்யாக்ரதனுத்ராணைர்தாந்தகாஞ்சனராஜதை: ।
கோஷவத்பிர்விசித்ரைஶ்ச ஸதா விசரிதம் ரதை: ॥ 6

பஹுரத்னஸமாகீர்ணம் பரார்த்யாஸனபாஜனம் ।
மஹாரதஸமாவாஸம் மஹாரதமஹாஸ்வனம் ॥ 7

த்ருஶ்யைஶ்சபரமோதாரைஸ்தைஸ்தைஶ்ச ம்ருகபக்ஷிபி: ।
விவிதைர்பஹுஸாஹஸ்ரை: பரிபூர்ணம் ஸமந்தத: ॥ 8

விநீதைரந்தபாலைஶ்ச ரக்ஷோபிஶ்ச ஸுரக்ஷிதம் ।
முக்யாபிஶ்ச வரஸ்த்ரீபி: பரிபூர்ணம் ஸமந்தத: ॥ 9

வாசல்களும் வெகு சித்ரமான கட்டுகளாலும், அழகிய வாசற்படிகளாலும் சூழப்பட்டதும், யானைமேலிருக்கின்றவர்களும், ஶூரர்களும், ஶிரமமற்றவர்களுமான யானைப்பாகர்களாலும் தடுக்க முடியாத வேகமுள்ளவைகளும், தேரில் பூட்டப்பட்டவைகளுமான குதிரைகளாலும் நெருக்கமாக இருக்கப்பட்டதும், சிங்கம், புலி இவற்றின் தோலை கவசமாகக் கொண்டதுகளும், தந்தம், தங்கம், வெள்ளி இவைகளால் செய்யப்பட்டவைகளும், நல்ல ஶப்தத்துடன் கூடியதுகளும், நானாவர்ணங்களுள்ளதுகளுமான தேர்களால் எப்பொழுதும் ஸஞ்சரிக்கப்பட்டதும், வெகு ரத்னங்கள் வைத்து இழைத்ததும், உயர்ந்த ஆஸனம், பாத்ரம் இவைகளுள்ளதும், (ஒருவனுக ஆயிரம் வில்லாளிகளோடு போர் புரிவதுடன் ஶஸ்திர வித்தையிலும் தேர்ந்தவன் மஹாரதன் எனப்படுவான். அப்படிப்பட்ட) மஹாரதர்களுக்கு இருப்பிடமானதும், பெரிய தேர்களின் ஶப்தத்தை உடையதும், பார்க்கத் தகுந்ததுகளும், மிகப் பருத்தவைகளும், பலவகைப்பட்டதுகளும், பல

मुदितप्रमदारत्नं राक्षसेन्द्रनिवेशनम् ।
वराभरणसंह्रादैः समुद्रस्वननिःस्वनम् ॥ १०

तद्राजगुणसंपन्नं मुख्यैश्चागुरुचन्दनैः ।
महाजनैः समाकीर्णं सिंहैरिव महद्वनम् ॥ ११

भेरीमृदङ्गाभिरुतं शङ्खघोषनिनादितम् ।
नित्यार्चितं पर्वहुतं पूजितं राक्षसैः सदा ॥ १२

समुद्रमिव गम्भीरं समुद्रमिव निःस्वनम् ।
महात्मनो महद्वेश्म महारत्नपरिच्छदम् ॥ १३

முதிதப்ரமதாரத்னம் ராக்ஷஸேந்த்ரநிவேமனம் ।
வராபரணஸம்ஹ்ராதை: ஸமுத்ரஸ்வனநி:ஸ்வனம் ॥ 10

தத்ராஜகுணஸம்பன்னம் முக்யைம்சாகுருசந்தனை: ।
மஹாஜனை: ஸமாகீர்ணம் ஸிம்ஹைரிவ மஹத்வனம் ॥ 11

பேரீம்ருதங்காபிருதம் மங்ககோஷநிநாதிதம் ।
நித்யார்சிதம் பர்வஹுதம் பூஜிதம் ராக்ஷஸை: ஸதா ॥ 12

ஸமுத்ரமிவ கம்பீரம் ஸமுத்ரமிவ நி:ஸ்வனம் ।
மஹாத்மனோ மஹத்வேம்ம மஹாரத்னபரிச்சதம் ॥ 13

ஆயிரக் கணக்குள்ளதுகளுமான அந்தந்த ம்ருக பக்ஷிகளால் நான்கு பக்கத்திலும் நிரம்பியிருக்கிறதும், நன்கு சிக்ஷிக்கப்பட்டவர்களும், வெளிக்காவலாளர்களுமான ராக்ஷஸர்களால் நன்கு காக்கப்பட்டதும், முக்யமானவர்களும், ம்ரேஷ்டமானவர்களுமான ஸ்த்ரீகளால் நாலு பக்கத்திலும் நிரம்பியதும், ஸந்தோஷமடைந்த ஸ்த்ரீரத்னங்களை உடையதும், மஹாபார்ம்வன் முதலிய சிறந்த ராக்ஷஸர்களுக்கு இருப்பிடமானதும், சிறந்த ஆபரணங்களின் மப்தங்களால் ஸமுத்ரத்தின் மப்தம் போன்றதும், ராஜாக்களின் அடையாளமாகிற குடை, வெண்சாமரம் இவைகளால் நிரம்பியதும், சிறந்த அகில்கட்டை சந்தனம் இவைகளால் நிரம்பியதும், மஹாஜனங்களால் சிங்கங்களால் பெருங்காடு போல் நன்கு சூழப்பட்டதும், பேரீ ம்ருதங்கம் இவைகளின் மப்தத்தை உடையதும், மங்கநாதத்துடன் கூடியதும் தினம் பூஜிக்கப்பட்டதும், பர்வ காலங்களில் செய்யப்பட்ட ஹோமங்களோடு கூடியதும், எப்பொழுதும் ராக்ஷஸர்களால் வணங்கப்பட்டதும், ஸமுத்ரம்போல் கம்பீரமானதும், பெரும் மப்தத்தோடு கூடியதும், மஹாரத்னங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மேல்பாகத்தை உடையதும், மஹாரத்னங்கள் வைத்து இழைத்த கீழ்பாகத்தை உடையதும், அழகிய உருவத்தால் ப்ரகாசிக்கிறதும், யானை, குதிரை தேர்

महारत्नसमाकीर्णं ददर्श स महाकपिः ।
विराजमानं वपुषा गजाश्वरथसंकुलम् ॥ १४

लङ्काभरणमित्येव सोऽमन्यत महाकपिः ।
चचार हनुमांस्तत्र रावणस्य समीपतः ॥ १५

गृहाद्गृहं राक्षसानामुद्यानानि च वानरः ।
वीक्षमाणो ह्यसंत्रस्तः प्रासादांश्च चचार सः १६

अवप्लुत्य महावेगः प्रहस्तस्य निवेशनम् ।
ततोऽन्यत्पुप्लुवे वेश्म महापार्श्वस्य वीर्यवान् ॥ १७

अथ मेघप्रतीकाशं कुम्भकर्णनिवेशनम् ।
विभीषणस्य च तदा पुप्लुवे स महाकपिः ॥ १८

மஹாரத்னஸமாகீர்ணம் ததர்ஶ ஸ மஹாகபி: ।
விராஜமானம் வபுஷா கஜாஶ்வரதஸம்குலம் ॥ 14

லங்காபரணமித்யேவ ஸோऽமன்யத மஹாகபி: ।
சசார ஹனுமாம்ஸ்தத்ர ராவணஸ்ய ஸமீபத: ॥ 15

க்ருஹாத்க்ருஹம் ராக்ஷஸாஞம் உத்யாஞனிச வானர: ।
வீக்ஷமாணோ ஹ்யஸம்த்ரஸ்த: ப்ராஸாதாம்ஶ்ச சசார ஸ: ॥ 16

அவப்லுத்ய மஹாவேக: ப்ரஹஸ்தஸ்ய நிவேஶனம் ।
ததோऽன்யத்புப்லுவே வேஶ்ம மஹாபார்ஶ்வஸ்ய வீர்யவான் ॥

அத மேகப்ரதீகாஶம் கும்பகர்ணநிவேஶனம் ।
விபீஷணஸ்ய ச ததா புப்லுவே ஸ மஹாகபி: ॥ 18

இவை நிறைந்ததுமான மஹாத்மாவான அந்தராவணனுடைய பெரிய வீட்டை மஹாகபி கண்டார். (4—14)

இந்த வீட்டை லங்கைக்கு ஆபரணமென்றே மஹாகபியான ஹனுமார் எண்ணினர். அங்கு ராவணனுடைய வீட்டுக்கு ஸமீபத்தில் ஹனுமார் ஸஞ்சரித்தார். (15)

அந்த ஹனுமார் ராக்ஷஸர்களுடைய ஒவ்வொரு வீட்டையும் தோட்டங்களையும் பயமின்றிப் பார்த்துக்கொண்டு மாடிகளிலும் ஸஞ்சரித்தார். (16)

அதிகவேகம் படைத்தவரும் வீர்யவானுமான அந்த ஹனுமார் ப்ரஹஸ்தனுடைய வீட்டைத்தாவி பிறகு அங்கிருந்தும் வேறான மஹாபார்ஶ்வனுடைய வீட்டில் குதித்தார். (17)

பிறகு மஹாகபியான அந்த ஹனுமார் அப்பொழுது மேகத்திற்கு ஒப்பான கும்பகர்ணனின் வீட்டையும் விபீஷணரின் வீட்டையும் தாவினர். (18)

महोदरस्य च गृहं विरूपाक्षस्य चैव हि ।
विद्युज्जिह्वस्य भवनं विद्युन्मालेस्तथैव च ॥
वज्रदंष्ट्रस्य च तथा पुप्लुवे स महाकपिः ॥ १९

शुकस्य च महातेजाः सारणस्य च धीमतः ।
तथा चेन्द्रजितो वेश्म जगाम हरियूथपः ॥ २०

जम्बुमालेः सुमालेश्च जगाम हरिसत्तमः ।
रश्मिकेतोश्च भवनं सूर्यशत्रोस्तथैव च ॥ २१

वज्रकायस्य च तथा पुप्लुवे स महाकपिः ।
धूम्राक्षस्य च संपातेर्भवनं मारुतात्मजः ॥
विद्युद्रूपस्य भीमस्य घनस्य विघनस्य च ॥ २२

மஹோதரஸ்ய ச க்ருஹம் விரூபாக்ஷஸ்ய சைவ ஹி ।
வித்யுஜ்ஜிஹ்வஸ்ய பவனம் வித்யுன்மாலேஸ்ததைவ ச ॥
வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரஸ்ய ச ததா புப்லுவே ஸ மஹாகபி: ॥ 19

ஶுகஸ்ய ச மஹாதேஜா: ஸாரணஸ்ய ச தீமத: ।
ததா சேந்த்ரஜிதோ வேஶ்ம ஜகாம ஹரியூதப: ॥ 20

ஜம்புமாலே: ஸுமாலேஶ்ச ஜகாம ஹரிஸத்தம: ।
ரஶ்மிகேதோஶ்ச பவனம் ஸூர்யஶத்ரோஸ்ததைவ ச ॥ 21

வஜ்ரகாயஸ்ய ச ததா புப்லுவே ஸ மஹாகபி: ।
தூம்ராக்ஷஸ்ய ச ஸம்பாதேர்பவனம் மாருதாத்மஜ: ॥
வித்யுத்ரூபஸ்ய பீமஸ்ய கனஸ்ய விகனஸ்ய ச ॥ 22

மஹாகபியான அந்த ஹனுமார், மஹோதரன் விரூபாக்ஷன் வித்யுஜ்ஜிஹ்வன் அப்படியே வித்யுன்மாலி வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரன் இவர்களின் வீட்டையும் தாவினார். (19)

மஹாதேஜஸ்வியும் ஹரிஶ்ரேஷ்டருமான ஹனுமார் ஶுகன், புத்திமானான ஸாரணன், அப்படியே இந்த்ரஜித் இவர்களுடைய வீட்டையும் அடைந்தார். (20)

ஹரிஶ்ரேஷ்டரான ஹனுமார் ஜம்புமாலி, ஸுமாலி ரஶ்மிகேது, ஸூர்ய ஶத்ரு இவர்களின் வீட்டையும் அடைந்தார். (21)

மஹாகபியும் வாயுபுத்ரருமான அந்த ஹனுமார் அப்படியே வஜ்ரகாயன், தூம்ராக்ஷன், ஸம்பாதி, வித்யுத்ரூபன், பீமன், கனன் விகனன் இவர்களின் வீடுகளையும் தாண்டினார். (22)

शुकनासस्य वक्रस्य शठस्य विकटस्य च।
ह्रस्वकर्णस्य दंष्ट्रस्य रोमशस्य च रक्षसः॥ २३

युद्धोन्मत्तस्य मत्तस्य ध्वजग्रीवस्य नादिनः।
विद्युज्जिह्वेन्द्रजिह्वानां तथा हस्तिमुखस्य च॥ २४

करालस्य पिशाचस्य शोणिताक्षस्य चैव हि।
क्रममाणः क्रमेणैव हनुमान्मारुतात्मजः॥ २५

तेषु तेषु महार्हेषु भवनेषु महायशाः।
तेषामृद्धिमतामृद्धिं ददर्श स महाकपिः॥ २६

सर्वेषां समतिक्रम्य भवनानि समन्ततः।
आससादाथ लक्ष्मीवान्राक्षसेन्द्रनिवेशनम्॥ २७

ஶுகநாஸஸ்ய வக்ரஸ்ய ஶடஸ்ய விகடஸ்ய ச ।
ஹ்ரஸ்வகர்ணஸ்ய தம்ஷ்ட்ரஸ்ய ரோமஶஸ்ய ச ரக்ஷஸ: ॥ 23

யுத்தோன்மத்தஸ்ய மத்தஸ்ய த்வஜக்ரீவஸ்ய நாதின: ।
வித்யுஜ்ஜிஹ்வேந்த்ரஜிஹ்வானாம் ததா ஹஸ்திமுகஸ்ய ச ॥ 24

கராலஸ்ய பிஶாசஸ்ய ஶோணிதாக்ஷஸ்ய சைவஹி ।
க்ரமமாண: க்ரமேணைவ ஹனுமான்மாருதாத்மஜ: ॥ 25

தேஷு தேஷு மஹார்ஹேஷு பவனேஷு மஹாயஶா: ।
தேஷாம்ருத்திமதாம்ருத்திம் ததர்ஶ ஸ மஹாகபி: ॥ 26

ஸர்வேஷாம் ஸமதிக்ரம்ய பவனானி ஸமந்தத: ।
ஆஸஸாதாத லக்ஷ்மீவான்ராக்ஷஸேந்த்ரநிவேஶனம் ॥ 27

ஶுகநாஸன், வக்ரன், ஶடன், விகடன், ஹ்ரஸ்வகர்ணன், தம்ஷ்ட்ரன், ரோமஶன், யுத்தோன்மத்தன், மத்தன், த்வஜக்ரீவன், நாதி, வித்யுஜ்ஜிஹ்வன், இந்த்ரஜிஹ்வன், ஹஸ்திமுகன், கராலன், பிஶாசன், ஶோணிதாக்ஷன் என்ற ராக்ஷஸர்களின் வீடுகளையும் வாயுபுத்ரரும் மஹாயஶஸ்வியுமான அந்த மஹாகபியான ஹனுமார் முறையே தாண்டுகிறவராகி விலையுயர்ந்த அந்தந்த வீடுகளில் ஸம்ருத்தியுடன் கூடிய அந்த ராக்ஷஸர்களுடைய ஐஶ்வர்யத்தின் பெருக்கைக் கண்டார். (23—26)

பிறகு லக்ஷ்மீவானை அந்த ஹனுமார் எல்லோருடைய வீடுகளையும் தாண்டி ராக்ஷஸேந்த்ரனுடைய வீட்டை அடைந்தார். (27)

रावणस्योपशायिन्यो ददर्श हरिसत्तमः ।
विचरन्हरिशार्दूलो राक्षसीर्विकृतेक्षणाः ॥
शूलमुद्गरहस्ताश्च शक्तितोमरधारिणीः ॥ २८

ददर्श विविधान्गुल्मांस्तस्य रक्षःपतेर्गृहे ।
राक्षसांश्च महाकायान्नानाप्रहरणोद्यतान् ॥ २९

रक्ताञ्श्वेतान्सितांश्चैव हरींश्चापि महाजवान् ।
कुलीनान्रूपसंपन्नान्गजान्परगजारुजान् ॥ ३०

निष्ठितान्गजशिक्षायामैरावतसमान्युधि ।
निहन्तॄन्परसैन्यानां गृहे तस्मिन्ददर्श सः ॥ ३१

ராவணஸ்யோபஶாயின்யோ ததர்ஶ ஹரிஸத்தம: ।
விசரன்ஹரிஶார்தூலோ ராக்ஷஸீர்விக்ருதேக்ஷணா: ॥
ஶூலமுத்கரஹஸ்தாஸ்ச ஶக்திதோமரதாரிணீ: ॥ 28

ததர்ஶ விவிதான்குல்மாம்ஸ்தஸ்ய ரக்ஷ:பதேர்க்ருஹே ।
ராக்ஷஸாம்ஶ்ச மஹாகாயான்நாநாப்ரஹரணோத்யதான் ॥ 29

ரக்தான்ஶ்வேதான்ஸிதாம்ஶ்சைவ ஹரீம்ஶ்சாபி மஹாஜவான் ।
குலீனான்ரூபஸம்பன்னான்கஜான்பரகஜாருஜான் ॥ 30

நிஷ்டிதான்கஜஶிக்ஷாயாமைராவதஸமான்யுதி ।
நிஹந்த்ரூன்பரஸைன்யானாம் க்ருஹே தஸ்மின்ததர்ஶ ஸ: ॥ 31

கபிஶ்ரேஷ்டரான அவர் ஸஞ்சரிக்கின்றவராகி ராவணனுடைய படுக்கையறையில் முறையாக ஒருவர் மாறி ஒருவர் தூங்கி எழுந்து காவல் புரிகிறவர்களும் ஶூலம் முத்கரம் ஶக்திதோமரம் என்ற ஆயுதங்களை தரித்திருப்பவர்களுமான ராக்ஷஸிகளைக் கண்டார். (28)

அந்த ராக்ஷஸராஜனுடைய வீட்டில் பலவிதமான ஸேனைகளையும், பெருத்த ஶரீரம் படைத்தவர்களும் பலவகைப்பட்ட ஆயுதங்களை தரித்தவர்களுமான ராக்ஷஸர்களையும் பார்த்தார். (29)

அந்த ஹனுமார் சிகப்பானவைகளும் வெளுப்பானவைகளும் கட்டப்பட்டதுகளும் மிகவேகமுள்ளதுகளுமான குதிரைகளையும், நல்ல குலத்தில் பிறந்தவைகளும், அழகுபொருந்தியவைகளும் ஶத்ருகஜத்தைப் பீடிக்கிறதுகளும் பாகன் சொற்படி நடப்பதில் பயிற்சி பெற்றதுகளும், யுத்தத்தில் ஐராவதத்துக்கு ஒப்பானவைகளும், பிறஸைன்யங்களை அழிப்பவைகளும், மலையிலிருந்து மேகம் ஜலத்தைப் பெருகவிடுவதுபோல் மதஜலத்தைப் பெருகவிடுகிறது

क्षरतश्च यथा मेघान्स्रवतश्च यथा गिरीन्।
मेघस्तनितनिर्घोषान्दुर्धर्षान्समरे परैः॥ ३२

सहस्रं वाहिनीस्तत्र जाम्बूनदपरिष्कृताः।
हेमजालपरिच्छन्नास्तरुणादित्यसन्निभाः॥
ददर्श राक्षसेन्द्रस्य रावणस्य निवेशने॥ ३३

शिबिका विविधाकाराः स कपिर्मारुतात्मजः।
लतागृहाणि चित्राणि चित्रशालागृहाणि च॥ ३४

क्रीडागृहाणि चान्यानि दारुपर्वतकानपि।
कामस्य गृहकं रम्यं दिवागृहकमेव च॥
ददर्श राक्षसेन्द्रस्य रावणस्य निवेशने॥ ३५

க்ஷரதம்ச யதா மேகான்ஸ்ரவதம்ச யதா கிரீன் ।
மேகஸ்தனிதநிர்கோஷான்துர்தர்ஷான்ஸமரே பரை: ॥ 32

ஸஹஸ்ரம் வாஹினீஸ்தத்ர ஜாம்பூநதபரிஷ்க்ருதா: ।
ஹேமஜாலபரிச்சன்னாஸ்தருணாதித்யஸன்னிபா: ॥
ததர்ம ராக்ஷஸேந்த்ரஸ்ய ராவணஸ்ய நிவேமனே ॥ 33

மிபிகா விவிதாகாரா: ஸகபிர்மாருதாத்மஜ: ।
லதாக்ருஹாணி சித்ராணி சித்ரமாலாக்ருஹாணி ச ॥ 34

க்ரீடாக்ருஹாணி சான்யானி தாருபர்வதகானபி ।
காமஸ்ய க்ருஹகம் ரம்யம் திவாக்ருஹகமேவ ச ॥
ததர்ம ராக்ஷஸேந்த்ரஸ்ய ராவணஸ்ய நிவேமனே ॥ 35

களும், மேகத்தின் கர்ஜனை போல் கர்ஜிப்பவைகளும், யுத்தத்தில் மத்ருக்களால் தகர்க்க முடியாததுகளுமான கஜங்களையும் கண்டார். (30—32)

அங்கு ஸ்வர்ணாபரணம் தரித்த ஆயிரக்கணக்கான ஸைன்யங்களையும், தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட மூடியுடன் கூடியவைகளும் பாலஸூர்யன்போல் சிவந்த நிறமுள்ளதுகளும், பலவித உருவமுள்ளவைகளுமான பல்லக்குகளையும் ராக்ஷஸம்ரேஷ்டனை ராவணனுடைய வீட்டில் வாயுபுத்ரரான ஹனுமார் கண்டார். விசித்ரமான கொடிகளாலமைக்கப்பட்ட வீடுகளையும், சித்ரவீடுகளையும் கண்டார். (33, 34)

மற்றும் விளையாட்டிற்காக கட்டிய வீடுகளையும், விளையாட்டிற்காக மரத்தினுல் கட்டப்பட்ட மலைகளையும், ஸ்த்ரீகளுடன் போகத்திற்காக கட்டிய அழகிய வீட்டையும், பகலில் விளையாடுவதற்காக செய்த வீட்டையும் ராக்ஷஸேந்த்ரனை ராவணனுடைய வீட்டில் கண்டார். (35)

स मन्दरगिरिप्रख्यं मयूरस्थानसंकुलम्।
ध्वजयष्टिभिराकीर्णं ददर्श भवनोत्तमम्॥ ३६

अनेकरत्नसंकीर्णं निधिजालं समन्ततः।
धीरनिष्ठितकर्मान्तं गृहं भूतपतेरिव॥ ३७

अर्चिर्भिश्चापि रत्नानां तेजसा रावणस्य च।
विरराजाथ तद्वेश्म रश्मिमानिव रश्मिभिः॥ ३८

जाम्बूनदमयान्येव शयनान्यासनानि च।
भाजनानि च मुख्यानि ददर्श हरियूथपः॥ ३९

मध्वासवकृतक्लेदं मणिभाजनसंकुलम्।
मनोरममसंबाधं कुबेरभवनं यथा॥
नूपुराणां च घोषेण काञ्चीनां निनदेन च॥ ४०

ஸ மந்தரகிரிப்ரக்யம் மயூரஸ்தானஸம்குலம்।
த்வஜயஷ்டிபிராகீர்ணம் ததர்ஶ பவனோத்தமம்॥ 36

அநேகரத்னஸம்கீர்ணம் நிதிஜாலம் ஸமந்தத:।
தீரநிஷ்டிதகர்மாந்தம் க்ருஹம் பூதபதேரிவ॥ 37

அர்சிர்பிஶ்சாபி ரத்னானாம் தேஜஸா ராவணஸ்ய ச।
விரராஜாத தத்வேஶ்ம ரஶ்மிமானிவ ரஶ்மிபி:॥ 38

ஜாம்பூநதமயான்யேவ ஶயனான்யாஸனானி ச।
பாஜனானி ச முக்யானி ததர்ஶ ஹரியூதப:॥ 39

மத்வாஸவக்ருதக்லேதம் மணிபாஜனஸம்குலம்।
மனோரமமஸம்பாதம் குபேரபவனம் யதா॥
நூபுராணாம் ச கோஷேண காஞ்சீனாம் நிநதேன ச॥ 40

அந்த ஹனுமார் மந்தரமலைக்கு ஒப்பானதும், விளையாட்டிற்காக வளர்க்கப்பட்ட மயில் கூடுகளால் நிரம்பியதும், கொடிமரங்களால் வ்யாபிக்கப்பட்டதும், அநேக ரத்னங்கள் நிரம்பியதும், எங்கும் புதையல்களுடன் கூடியதும், தீரர்களால் செய்யப்பட்ட கர்மாவின் பலன் போன்றதுமான சிறந்த வீட்டை ப்ரமதகணங்களுக்கு அதிபனை பரமேஶ்வரனுடைய இருப்பிடமான கைலாஸ பர்வதம் போல் கண்டார். (36, 37)

பிறகு ரத்னங்களுடைய காந்திகளாலும் ராவணனுடைய தேஜஸாலும் அந்த வீடானது கிரணங்களோடு கூடிய ஸூர்யன் போல் ப்ரகாசித்தது. (38)

வானர ஸைன்யத்தைக் காக்கும் ஹனுமார் தங்கமயமான படுக்கை, ஆஸனம், உயர்ந்த பாத்ரம் இவற்றையும் பார்த்தார். (39)

தேன், கள், இவற்றால் நனைந்திருப்பதும், ரத்னமயமான பாத்

मृदङ्गतलघोषैश्च घोषवद्भिर्विनादितम् ।
प्रासादसंघातयुतं स्त्रीरत्नशतसंकुलम् ॥
सुव्यूढकक्ष्यं हनुमान्प्रविवेश महागृहम् ॥ ४१

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये
सुन्दरकाण्डे षष्ठः सर्गः ॥ ६ ॥

ம்ருதங்கதலகோஷைஶ்ச கோஷவத்பிர்விநாதிதம் ।
ப்ராஸாதஸம்காதயுதம் ஸ்த்ரீரத்னஶதஸம்குலம் ॥
ஸுவ்யூடகக்ஷ்யம் ஹனுமான்ப்ரவிவேஶ மஹாக்ருஹம் ॥ 41

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே ஷஷ்ட: ஸர்க: ॥

ரங்கள் நிறைந்ததும், மனதுக்கு ஆனந்தத்தைக் கொடுப்பதும், ஒன்றோடு ஒன்று சேராததும் குபேரனுடைய வீடுபோன்றதும், ஸ்த்ரீகளின் கால் தண்டை, ஒட்டியாணங்கள் இவற்றின் ஶப்தந்தாலும் நல்ல நாதமுள்ள ம்ருதங்க வாத்யங்களின் ஶப்தங்களாலும் நாதத்துடன் கூடியதும், வரிசை வரிசையாக கட்டப்பட்ட மாடிகளை உடையதும், பல ஸ்த்ரீரத்னங்களால் சூழ்ந்தும் நன்கு கட்டப்பட்ட கட்டுக்களை உடையதுமான பெரிய க்ருஹத்தில் அந்த ஹனுமார் ப்ரவேசித்தார். (40, 41)

ஆறுவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஶ்ரீ:

सप्तमः सर्गः — ஏழாவது ஸர்கம் ॥ ७ ॥

“पुष्पकदर्शनम्”

புஷ்பக விமானத்தைப் பார்த்தல்.

स वेश्मजालं बलवान्ददर्श व्यासक्तवैडूर्यसुवर्णजालम् ।
यथा महत्प्रावृषि मेघजालं विद्युत्पिनद्धं सविहङ्गजालम् ॥ १

निवेशनानां विविधाश्च शालाः प्रधानशङ्खायुधचापशालाः ।
मनोहराश्चापि पुनर्विशाला ददर्श वेश्माद्रिषु चन्द्रशालाः ॥ २

गृहाणि नानावसुराजितानि देवासुरैश्चापि सुपूजितानि ।
सर्वैश्च दोषैः परिवर्जितानि कपिर्ददर्श स्वबलार्जितानि ॥ ३

ஸ வேஶ்மஜாலம் பலவான்ததர்ஶ
வ்யாஸக்தவைடூர்யஸுவர்ணஜாலம் ।
யதா மஹத்ப்ராவ்ருஷி மேகஜாலம்
வித்யுத்பினத்தம் ஸவிஹங்கஜாலம் ॥ 1

நிவேஶனானாம் விவிதாஶ்ச ஶாலா:
ப்ரதானஶங்காயுதசாபஶாலா: ।
மனோஹராஶ்சாபி புனர்விஶாலா
ததர்ஶ வேஶ்மாத்ரிஷு சந்த்ரஶாலா: ॥ 2

க்ருஹாணி நானாவஸுராஜிதானி
தேவாஸுரைஶ்சாபி ஸுபூஜிதானி ।
ஸர்வைஶ்ச தோஷை: பரிவர்ஜிதானி
கபிர்ததர்ஶ ஸ்வபலார்ஜிதானி ॥ 3

பலவானான அந்த ஹனுமார் வைடூர்யம் வைத்து இழைத்த தங்க ஜன்னல்களுடன் கூடிய வீடுகளின் வரிசையை, வர்ஷா காலத்தில் மின்னல்களுடன் கூடியதும் பக்ஷிக்கூட்டங்களுடன் கூடியதுமான மேகங்களின் வரிசையைப்போல் கண்டார். (1)

மறுபடியும் ஶ்ரேஷ்டமான ஶங்கம், ஆயுதம், வில் இவைகளால் ப்ரகாசிக்கின்றதுகளும், மனோஹரங்களும், விஸ்தாரமுள்ளதுகளுமான வீடுகளின் பலவகைப்பட்ட கூடம் தாழ்வாரம் இவைகளையும், மலைகள் போன்ற வீடுகளின் சந்த்ரகாந்தக் கற்களால் அமைக்கப்பட்ட கூடம் தாழ்வாரங்களையும் கண்டார். (2)

பலவகைப்பட்ட பொருள்களால் ப்ரகாசிக்கின்றதுகளும் தேவர் அஸுரர் இவர்களால் நன்கு பூஜிக்கப்பட்டதுகளும் ஸகல தோஷங்களாலும் விடுபட்டதுகளும் தனது பலத்தால் ஸம்பாதிக்கப்பட்டதுகளுமான வீடுகளையும் ஹனுமார் கண்டார். (3)

तानि प्रयत्नाभिसमाहितानि मयेन साक्षादिव निर्मितानि।
महीतले सर्वगुणोत्तराणि ददर्श लङ्काधिपतेर्गृहाणि ॥ ४

ततो ददर्शोच्छ्रितमेघरूपं मनोहरं काञ्चनचारुरूपम्।
रक्षोधिपस्यात्मबलानुरूपं गृहोत्तमं ह्यप्रतिरूपरूपम् ॥ ५

महीतले स्वर्गमिव प्रकीर्णं श्रिया ज्वलन्तं बहुरत्नकीर्णम्।
नानातरूणां कुसुमावकीर्णं गिरेरिवाग्रं रजसाऽवकीर्णम् ॥ ६

नारीप्रवेकैरिव दीप्यमानं तडिद्भिरम्भोदवदर्च्यमानम्।
हंसप्रवेकैरिव वाह्यमानं श्रिया युतं खे सुकृतां विमानम् ॥ ७

தானி ப்ரயத்னாபிஸமாஹிதானி
மயேன ஸாக்ஷாதிவ நிர்மிதானி ।
மஹீதலே ஸர்வகுணோத்தராணி
ததர்ஶ லங்காதிபதேர்க்ருஹாணி ॥ 4

ததோ ததர்ஶோச்ச்ரிதமேகரூபம்
மனோஹரம் காஞ்சனசாருரூபம் ।
ரக்ஷோதிபஸ்யாத்மபலானுரூபம்
க்ருஹோத்தமம் ஹ்யப்ரதிரூபரூபம் ॥ 5

மஹீதலே ஸ்வர்கமிவ ப்ரகீர்ணம்
ஶ்ரியா ஜ்வலந்தம் பஹுரத்னகீர்ணம் ।
நானாதரூணாம் குஸுமாவகீர்ணம்
கிரேரிவாக்ரம் ரஜஸாऽவகீர்ணம் ॥ 6

நாரீப்ரவேகைரிவ தீப்யமானம்
தடித்பிரம்போதவதர்ச்யமானம் ।
ஹம்ஸப்ரவேகைரிவ வாஹ்யமானம்
ஶ்ரியா யுதம் கே ஸுக்ருதாம் விமானம் ॥ 7

முயற்சியுடன் நன்கு செய்யப்பட்டதுகளும் மாயாவியான மயனால் தானே கட்டப்பட்டதுபோன்றதுகளும் பூமியில் ஸர்வ குணங்களாலும் சிறந்ததுகளுமான லங்காதிபதியின் அவ்வீடுகளைக் கண்டார். (4)

பிறகு உயரே உள்ள மேகத்தின் உருவம்போன்றதும் தங்கத்தினால் அழகிய உருவங்கொண்டதும் ராவணனுடைய பலத்துக்கு ஒப்பானதும் உவமை அற்றதுமான க்ருஹஶ்ரேஷ்டமான புஷ்பக விமானத்தைக் கண்டார். (5)

பூமியில் இறங்கிய ஸ்வர்கம் போன்றதும், ஶோபையால் ப்ரகாசிக்கின்றதும், பலரத்தனங்களுள்ளதும், பலவகைப்பட்ட வ்ருக்ஷங்களின் உதிர்ந்த புஷ்பங்களுடன் கூடியதும், புஷ்பத்தின் தூளிகளால் இறைக்கப்பட்ட பர்வதத்தின் அக்ரபாகம் போன்ற

यथा नगाग्रं बहुधातुचित्रं यथा नभश्च ग्रहचन्द्रचित्रम् ।
ददर्श युक्तीकृतमेघचित्रं विमानरत्नं बहुरत्नचित्रम् ॥ ८

मही कृता पर्वतराजिपूर्णा शैलाः कृता वृक्षवितानपूर्णाः ।
वृक्षाः कृताः पुष्पवितानपूर्णाः पुष्पं कृतं केसरपत्रपूर्णम् ॥ ९

कृतानि वेश्मानि च पाण्डुराणि तथा सुपुष्पाण्यपि पुष्कराणि ।
पुनश्च पद्मानि सकेसराणि धन्यानि चित्राणि तथा वनानि ॥ १०

யதா நகாக்ரம் பஹு⁻தாதுசித்ரம்
யதா நபஸ்ச க்ரஹசந்த்ரசித்ரம் ।
ததர்ஸ யுக்தீக்ருதமேகசித்ரம்
விமானரத்னம் பஹு⁻ரத்னசித்ரம் ॥ 8

மஹீ க்ருதா பர்வதராஜிபூர்ணு
ஶைலா: க்ருதா வ்ருக்ஷவிதானபூர்ணு: ।
வ்ருக்ஷா: க்ருதா: புஷ்பவிதானபூர்ணு:
புஷ்பம் க்ருதம் கேஸரபத்ரபூர்ணம் ॥ 9

க்ருதானி வேஸ்மானி ச பாண்டுராணி
ததா ஸு⁻புஷ்பாண்யபி புஷ்கராணி ।
புனஸ்ச பத்மானி ஸகேஸராணி
தன்யானி சித்ராணி ததா வனானி ॥ 10

தும் உத்தம ஸ்த்ரீகளால், மின்னல்களால் ப்ரகாசிக்கும் மேகம் போன்றதும்,உத்தமஹம்ஸங்களால் வஹிக்கப்படுகிறதும் ஶோபை யுடன் கூடியதும், ஆகாசத்தில் புண்யஶாலிகளுடைய விமானம் போன்றதும் பல நற்செங்கற்பொடிகளால் சித்ரமான பர்வதத் தின் நுனிபோலும் சந்த்ரன் முதலிய க்ரஹங்களால் அலங்கரிக் கப்பட்ட ஆகாசம் போன்றதும், கூட்டங்களாகச் செய்யப்பட்ட மேகங்கள்போல் அழகு வாய்ந்ததும், பலவகை ரத்னங்களால் சித்தரிக்கப்பட்டதும், விமானங்களுள் சிறந்ததுமான புஷ்பகத் தைக் கண்டார். (6—8)

எந்த புஷ்பகத்தில் பூமியானது பர்வதக்கூட்டங்களால் நிரம்பி இருக்கிறதோ பர்வதங்களும் வ்ருக்ஷக்கூட்டங்களால் நிரம்பியிருக்கின்றனவோ அந்த வ்ருக்ஷங்களும் புஷ்பக் கூட் டங்களால் நிரம்பி இருக்கின்றதுகளோ அப்புஷ்பங்களும் கிஞ் ஜல்கங்களாலும் இதழ்களாலும் நிரம்பி இருக்கிறதுகளோ எந்த புஷ்பக விமானத்தில் வீடுகள் வெண்மை நிறமுள்ளதாகச் செய் யப்பட்டிருக்கின்றதுகளோ அப்படியே தாமரை ஓடைகளும் நல்ல புஷ்பங்களுடன் கூடி இருக்கின்றதுகளோ இன்னும் அத் தாமரைப் பூக்களும் கிஞ்ஜல்கங்களோடு கூடி இருக்கின்றது களோ நல்ல வளர்ச்சி பெற்ற காடுகளும் சித்ரமாயிருக்கின்றது

पुष्पाह्वयं नाम विराजमानं रत्नप्रभाभिश्च विवर्धमानम् ।
वेश्मोत्तमानामपि चोच्चमानं महाकपिस्तत्र महाविमानम् ॥ ११

कृताश्च वैडूर्यमया विहङ्गा रूप्यप्रवालैश्च तथा विहङ्गाः ।
चित्राश्च नानावसुभिर्भुजंगा जात्यानुरूपास्तुरगाः शुभाङ्गाः ॥ १२

प्रवालजाम्बूनदपुष्पपक्षाः
सलीलमावर्जितजिह्मपक्षाः ।
कामस्य साक्षादिव भान्ति पक्षाः
कृता विहङ्गाः सुमुखाः सुपक्षाः ॥ १३

புஷ்பாஹ்வயம் நாம விராஜமானம்
ரத்னப்ரபாபிஃச விவர்தமானம் ।
வேஃமோத்தமானாமபி சோச்சமானம்
மஹாகபிஸ்தத்ர மஹாவிமானம் ॥ 11

க்ருதாஃச வைடூர்யமயா விஹங்கா
ரூப்யப்ரவாலைஃச ததா விஹங்கா: ।
சித்ராஃச நானாவஸுபிர்புஜங்கா
ஜாத்யானுரூபாஸ்துரகா: ஶுபாங்கா: ॥ 12

ப்ரவாலஜாம்பூனதபுஷ்பபக்ஷா:
ஸலீலமாவர்ஜிதஜிஹ்மபக்ஷா: ।
காமஸ்ய ஸாக்ஷாதிவ பாந்தி பக்ஷா:
க்ருதா விஹங்கா: ஸுமுகா: ஸுபக்ஷா: ॥ 13

களோ அப்படிப்பட்ட புஷ்பகம் எனும் பெயர் உள்ளதும் ப்ரஸித்தி பெற்றதும் ரத்னங்களின் காந்திகளால் ப்ரகாசிக்கின்றதும் மேலே பறக்கக்கூடியதும் மிகச்சிறந்த வீடுகளைக் காட்டிலும் உயரமானதுமான மஹாவிமானத்தை மஹாகபியானவர் கண்டார். (9—11)

விமானத்திலுள்ள பக்ஷிகள் வைடூர்யக் கற்களால் செய்யப்பட்டன. அப்படியே மற்றும் சில வெள்ளி, பவழம் இவைகளால் செய்யப்பட்டன. நானாவித ரத்னங்களால் ஸர்பங்கள் சித்ரங்களாக எழுதப்பட்டன. தன்தனது ஜாதிக்கேற்ற குதிரைகளின் லக்ஷணங்களுடன் குதிரைகள் செய்யப்பட்டிருந்தன. (12)

விமானத்திலுள்ள பக்ஷிகள் பவழம், தங்கம் இவைகளால் செய்யப்பட்ட புஷ்பங்களை இரக்கைகளில் உடையதுகளும், வேடிக்கைக்காக வளைக்கப்பட்ட வக்ரமான இரக்கைகளை உடையதுகளும் மன்மதனுக்கு நேரில் உதவி பண்ணுகிறது போன்றதுகளும், அழகிய முகம் இரக்கை இவைகளுடன் கூடியதாக செய்யப்பட்டதுகளாயும் கொண்டு ப்ரகாசிக்கின்றன. (13)

नियुज्यमानास्तु गजाः सुहस्ताः सकेसराश्चोत्पलपत्रहस्ताः।
बभूव देवी च कृता सुहस्ता लक्ष्मीस्तथा पद्मिनि पद्महस्ता॥ १४

इतीव तद्गृहमभिगम्य शोभमानं
सविस्मयो नगमिव चारुशोभनम्।
पुनश्च तत्परमसुगन्धि सुन्दरं
हिमात्यये नगमिव चारुकन्दरम्॥ १५

ततः स तां कपिरभिपत्य पूजितां
चरन्पुरीं दशमुखबाहुपालिताम्।
अदृश्य तां जनकसुतां सुपूजितां
सुदुःखितः पतिगुणवेगनिर्जिताम्॥ १६

நியுஜ்யமாநாஸ்து கஜா: ஸுஹஸ்தா:
ஸகேஸராஶ்சோத்பலபத்ரஹஸ்தா:।
பபூவ தேவீ ச க்ருதா ஸுஹஸ்தா
லக்ஷ்மீஸ்ததா பத்மினி பத்மஹஸ்தா॥ **14**

இதீவ தத்க்ருஹமபிகம்ய ஶோபமானம்
ஸவிஸ்மயோ நகமிவ சாருஶோபனம்।
புனஶ்ச தத்பரமஸுகந்தி ஸுந்தரம்
ஹிமாத்யயே நகமிவ சாருகந்தரம்॥ **15**

தத: ஸ தாம் கபிரபிபத்ய பூஜிதாம்
சரன்புரீம் தஶமுகபாஹுபாலிதாம்।
அத்ருஶ்ய தாம் ஜனகஸுதாம் ஸுபூஜிதாம்
ஸுது:கித: பதிகுணவேகநிர்ஜிதாம்॥ **16**

தாமரை ஓடையில் தானாகவே வ்யாபித்து இருக்கிறது போன்றதுகளும், அழகிய துதிக்கையோடு கூடியதுகளும், உதிர்ந்த தாமரையின் கிஞ்ஜல்கங்களை உடையதுகளும், நீலோத்பலத்தை துதிக்கையில் தரித்தவைகளுமான யானைகளும், அவைகளால் அபிஷேகம் செய்யப்படுகிறவளும் நல்ல கைகளை உடையவளும், தாமரையை கையில் தரித்திருப்பவளும் ஸ்ரீவிஷ்ணு பத்னியுமான மஹாலக்ஷ்மியின் பிம்பமும் அங்கு செய்யப்படிருந்தது. (14)

இம்மாதிரி ப்ரகாசிக்கின்றதும் பர்வதம் போல் அழகுவாய்ந்ததும் நல்ல வாஸனையினால் ஸுந்தரமானதும் பனிகாலத்தின் முடிவில் அழகிய குகையுடன் கூடிய பர்வதம் போன்றதுமான அந்த புஷ்பகத்தை அடைந்து ஆச்சர்யமுற்றார். (15)

பிறகு அந்த ஹநுமார் பூஜிக்கப்பட்டதும் ராவணனுடைய கைகளால் ரக்ஷிக்கப்பட்டதுமான அந்த லங்கா நகரத்தை

ततस्तदा बहुविधभावितात्मनः
कृतात्मनो जनकसुतां सुवर्त्मनः ।
अपश्यतोऽभवदतिदुःखितं मनः
सुचक्षुषः प्रविचरतो महात्मनः ॥ १७

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये
सुन्दरकाण्डे सप्तमः सर्गः ॥ ७ ॥

ததஸ்ததா பஹுவிதபாவிதாத்மன:
க்ருதாத்மனோ ஜனகஸுதாம் ஸுவர்த்மன: |
அபஶ்யதோऽபவததிது:கிதம் மன:
ஸுசக்ஷுஷ: ப்ரவிசரதோ மஹாத்மன: ॥ 17

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீய ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே ஸப்தம: ஸர்க: ॥

அடைந்து எங்கும் ஸஞ்சரிக்கின்றவராகி நாயகனை ஸ்ரீராகவனது அனந்த கல்யாண குணங்களின் வேகத்தால் ஜயிக்கப்பட்டவளும் நன்கு பூஜிக்கப்பட்டவளுமான ஜனகபுத்ரியான ஸ்ரீஜானகியைக் காணமல் மிகவும் துக்கப்பட்டார். (16)

பிறகு நல்ல ஞானமுள்ளவரும், ந்யாய மார்கத்தை அவலம்பித்தவரும், பலவகையிலும் எல்லோராலும் கொண்டாடப்படும் ஸ்வபாவத்தை உடையவரும், ஶிக்ஷிக்கப்பட்ட மனதை உடையவரும், அலைந்து திரிகிறவரும், ஸ்ரீஜானகியைக் காணதவரும், மஹாத்மாவுமான அந்த ஹனுமாருடைய மனது அப்பொழுது மிகதுக்கமடைந்ததாக இருந்தது. (17)

ஏழாவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

अष्टमः सर्गः — எட்டாவது ஸர்கம் ॥ ८ ॥

"पुष्पकवर्णनम्"

புஷ்பக விமானத்தை வர்ணித்தல்.

स तस्य मध्ये भवनस्य संस्थितं महद्विमानं मणिवज्रचित्रितम् ।
प्रतप्तजाम्बूनदजालकृत्रिमं ददर्श वीरः पवनात्मजः कपिः ॥ १

तदप्रमेयाऽप्रतिकारकृत्रिमं कृतं स्वयं साध्विति विश्वकर्मणा ।
दिवं गतं वायुपथप्रतिष्ठितं व्यराजतादित्यपथस्य लक्ष्मवत् ॥ २

न तत्र किंचिन्न कृतं प्रयत्नतो न तत्र किंचिन्न महार्हरत्नवत् ।
न ते विशेषा नियताः सुरेष्वपि न तत्र किंचिन्न महाविशेषवत् ॥

ஸ தஸ்ய மத்யே பவனஸ்ய ஸம்ஸ்திதம்
மஹத்விமானம் மணிவஜ்ரசித்ரிதம் ।
ப்ரதப்தஜாம்பூநதஜாலக்ருத்ரிமம்
ததர்ஶ வீர: பவனாத்மஜ: கபி: ॥ 1

ததப்ரமேயாऽப்ரதிகாரக்ருத்ரிமம்
க்ருதம் ஸ்வயம் ஸாத்விதி விஶ்வகர்மணா ।
திவம் கதம் வாயுபதப்ரதிஷ்டிதம்
வ்யராஜதாதித்யபதஸ்ய லக்ஷ்மவத் ॥ 2

ந தத்ர கிம்சின்ன க்ருதம் ப்ரயத்னதோ
ந தத்ர கிம்சின்ன மஹார்ஹரத்னவத் ।
ந தே விஶேஷா நியதா: ஸுரேஷ்வபி
ந தத்ர கிம்சின்ன மஹாவிஶேஷவத் ॥ 3

வீரரும் வாயுபுத்ரருமான அந்த ஹனுமார் அந்த ராவணனுடைய க்ருஹத்தின் மத்தியில் இருக்கின்றதும் உத்தம மணிகளால் சித்ரிக்கப்பட்டதும் உருக்கிய தங்கத்தால் செய்த ஜன்னல்களை உடையதுமான பெரிதான விமானத்தைக் கண்டார். (1)

அளவிடமுடியாததும் நிகரற்றதுமான வேலைப்பாடுடையதும் தானாகவே விஶ்வகர்மாவினால் செய்யப்பட்டு தானே ஸந்தோஷப்பட்டு கொண்டாடப்பட்டதும், ஆகாசத்தில் செல்லுகிறதும் வாயுமார்கத்தில் நிலைபெற்றதும், ஸூர்யனுடைய மார்கத்திற்கு அடையாளம் போன்றதுமான அந்த விமானம் ப்ரகாஶித்தது. (2)

அவ்விமானத்தில் அதிக முயற்சிகொண்டு செய்யப்படாதது ஒன்றுமில்லை. மேலும் அதில் விலை உயர்வில்லாத ரத்னங்க

तपःसमाधानपराक्रमार्जितं मनःसमाधानविचारचारिणम् ।
अनेकसंस्थानविशेषनिर्मितं ततस्ततस्तुल्यविशेषदर्शनम् ॥ ४

मनः समाधाय तु शीघ्रगामिनं दुरावरं मारुततुल्यगामिनम् ।
महात्मनां पुण्यकृतां महर्द्धिनां यशस्विनामग्र्यमुदामिवालयम् ॥ ५

विशेषमालम्ब्य विशेषसंस्थितं विचित्रकूटं बहुकूटमण्डितम् ।
मनोभिरामं शरदिन्दुनिर्मलं विचित्रकूटं शिखरं गिरेर्यथा ॥ ६

தப: ஸமாதானபராக்ரமார்ஜிதம்
மன: ஸமாதானவிசாரசாரிணம் ।
அனேகஸம்ஸ்தானவிஶேஷநிர்மிதம்
ததஸ்ததஸ்துல்யவிஶேஷதர்ஶனம் ॥ 4

மன:ஸமாதாய து ஶீக்ரகாமினம்
துராவரம் மாருததுல்யகாமினம் ।
மஹாத்மனாம் புண்யக்ருதாம் மஹர்த்தினாம்
யஶஸ்வினாமக்ர்யமுதாமிவாலயம் ॥ 5

விஶேஷமாலம்ப்ய விஶேஷஸம்ஸ்திதம்
விசித்ரகூடம் பஹுகூடமண்டிதம் ।
மனோபிராமம் ஶரதிந்துநிர்மலம்
விசித்ரகூடம் ஶிகரம் கிரேர்யதா ॥ 6

ளொன்றுமில்லை. தேவர்களின் விமானத்தில் கூட அந்த விசே ஷங்கள் காணப்படவில்லை. அங்கு குணத்தின் உயர்வில்லாத தொன்றுமில்லை. (3)

தவத்தினாலும் பகவத்யானத்தாலும் பராக்ரமத்தாலும் ஸம் பாதிக்கப்பட்டதும், மனம் எண்ணிய இடத்திற்குச் செல்லக் கூடியதும், பலவகைப்பட்ட அமைப்பினால் செய்யப்பெற்றதும், ஆங்காங்கு உசிதமான விசேஷமான வேலைப்பாடுகளை உடையு தாயும், மனதின் கருத்தை நன்கு அறிந்து அதன்படி சீக்ரம் செல் லக்கூடியதும், ஶத்ருக்களால் தடுக்க முடியாததும், காற்றுக்கு ஒப்பாகச் செல்லக்கூடியதும், மஹாத்மாக்களும் புண்யம் செய் தவர்களும் அதிக ஸம்ருத்தியை உடையவர்களுமான இந்த்ராதி தேவர்களுடைய வீடுபோன்றதும், கதிவிசேஷத்தை அடைந்து ஆகாசமாகிற விசேஷ தேசத்தில் இருக்கிறதும், விசித்ரமான சிகரங் களுள்ளதும், வெகு சின்ன சிகரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தும், மனதிற்கு ப்ரியத்தை உண்டு பண்ணக்கூடியதும், ஶரத்கால சந்த்ரன் போல் நிர்மலமானதும், வெகு ஆஶ்சர்ய வஸ்துக்களின் சேர்க்கையை உடையதும், மலையின் உச்சி போன்றதும், குண்ட லத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட முகத்தை உடையதுகளும் நிரம்பச் சாப்பிடுகின்றதுகளும் ஆகாசத்தில் செல்லுகின்றதுகளும் இரவில்

वहन्ति यं कुण्डलशोभितानना
महाशना व्योमचरा निशाचराः ।
विवृत्तविध्वस्तविशाललोचना
महाजवा भूतगणाः सहस्रशः ॥ ७

वसन्तपुष्पोत्करचारुदर्शनं वसन्तमासादपि कान्तदर्शनम् ।
स पुष्पकं तत्र विमानमुत्तमं ददर्श तद्वानरवीरसत्तमः ॥ ८

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये
सुन्दरकाण्डेऽष्टमः सर्गः ॥ ८ ॥

வஹந்தி யம் குண்டலஶோபிதானனா
மஹாஶனா வ்யோமசரா நிஶாசரா: ।
விவ்ருத்தவித்வஸ்தவிஶாலலோசனா
மஹாஜவா பூதகணா: ஸஹஸ்ரஶ: ॥ 7

வஸந்தபுஷ்போத்கரசாருதர்ஶனம்
வஸந்தமாஸாதபி காந்ததர்ஶனம் ।
ஸ புஷ்பகம் தத்ர விமானமுத்தமம்
ததர்ஶ தத்வானரவீரஸத்தம: ॥ 8

இத்யார்ஷே ஶ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீய ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே அஷ்டம: ஸர்க: ॥

ஸஞ்சரிக்கின்றதுகளும் வர்த்துலாகாரமும் இமைக்கொட்டாததும் விஸ்தாரமானதுமான கண்களை உடையதுகளும் அதிகவேகமுடையதுகளுமான ஆயிரக்கணக்கான பூதகணங்களால் தூக்கப் படுகின்றதும், (இங்கு விமானத்தின் அடிப்பாகத்தில் பூதகணங்கள் போன்ற பல ராக்ஷஸர்களின் பிம்பங்கள் விமானத்தைத் தூக்குவதுபோல் அலங்கரிக்கபட்டிருக்கிறதென்பது கருத்து.) இல்லாவிடில் காமகமான விமானத்தை தூக்கிச் செல்லுகின்றன என்பது பொருந்தாது) வஸந்த காலத்து புஷ்பக்குவியல் போல அழகிய தோற்றமுள்ளதும், மிகச்சிறந்ததுமான புஷ்பக விமானத்தை அங்கு வானர வீரருக்குள் சிறந்தவரான அந்த ஹனுமார் கண்டார். (4—8)

எட்டாவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

नवमः सर्गः — ஒன்பதாவது ஸர்கம் ॥ ९ ॥

"पुष्पकवर्णनम्" — புஷ்பகத்தை வர்ணித்தல்.

तस्यालयवरिष्ठस्य मध्ये विपुलमायतम् ।
ददर्श भवनश्रेष्ठं हनुमान्मारुतात्मजः ॥ १

अर्धयोजनविस्तीर्णमायतं योजनं हि तत् ।
भवनं राक्षसेन्द्रस्य बहुप्रासादसंकुलम् ॥ २

मार्गमाणस्तु वैदेहीं सीतामायतलोचनाम् ।
सर्वतः परिचक्राम हनुमानरिसूदनः ॥ ३

उत्तमं राक्षसावासं हनुमानवलोकयन् ।
आससादाथ लक्ष्मीवान्राक्षसेन्द्रनिवेशनम् ॥ ४

தஸ்யாலயவரிஷ்டஸ்ய மத்யே விபுலமாயதம் ।
ததர்ஶ பவனஶ்ரேஷ்டம் ஹனுமான்மாருதாத்மஜ: ॥ 1

அர்தயோஜனவிஸ்தீர்ணமாயதம் யோஜனம் ஹி தத் ।
பவனம் ராக்ஷஸேந்த்ரஸ்ய பஹுப்ராஸாதஸம்குலம் ॥ 2

மார்கமாணஸ்து வைதேஹீம் ஸீதாமாயதலோசனாம் ।
ஸர்வத: பரிசக்ராம ஹனுமானரிஸூதன: ॥ 3

உத்தமம் ராக்ஷஸாவாஸம் ஹனுமானவலோகயன் ।
ஆஸஸாதாத லக்ஷ்மீவான் ராக்ஷஸேந்த்ரநிவேஶனம் ॥ 4

வாயுபுத்ரரான அந்த ஹனுமார் அந்த ராக்ஷஸ ராஜனுடைய அச்சிறந்த க்ருஹத்தின் மத்தியில் அகண்டும் நீண்டுமிருக்கிற புஷ்பகவிமானத்தைக் கண்டார். (1)

அந்த ராக்ஷஸராஜனுடைய வீடானது அரையோஜனை அகலமுள்ளதும் ஒரு யோஜனை நீளமுள்ளதும் பல மாளிகைகளுடன் கூடியதுமாக இருந்தது. (2)

ஶத்ருக்களை அழிக்கும் வல்லமை உள்ள ஹனுமார் ஜனக புத்ரியான ஸீதையைத் தேடுகிறவராய்க் கொண்டு நான்கு பக்கத்திலும் சுற்றினார். (3)

லக்ஷ்மீவானான ஹனுமார் பிறகு உத்தமமான ராக்ஷஸர்களுடைய இருப்பிடத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு ராவணனுடைய வீட்டை அடைந்தார். (4)

चतुर्विषाणैर्द्विरदैस्त्रिविषाणैस्तथैव च ।
परिक्षिप्तमसंबाधं रक्ष्यमाणमुदायुधैः ॥ ५

राक्षसीभिश्च पत्नीभी रावणस्य निवेशनम् ।
आहृताभिश्च विक्रम्य राजकन्याभिरावृतम् ॥ ६

तन्नक्रमकराकीर्णं तिमिंगिलझषाकुलम् ।
वायुवेगसमाधूतं पन्नगैरिव सागरम् ॥ ७

या हि वैश्रवणे लक्ष्मीर्या चेन्द्रे हरिवाहने ।
सा रावणगृहे सर्वा नित्यमेवानपायिनी ॥ ८

या च राज्ञः कुबेरस्य यमस्य वरुणस्य च ।
तादृशी तद्विशिष्टा वा ऋद्धी रक्षोगृहेष्विह ॥ ९

சதுர்விஷாணைர்த்விரதைஸ்த்ரிவிஷாணைஸ்ததைவ ச ।
பரிக்ஷிப்தமஸம்பாதம் ரக்ஷ்யமாணமுதாயுதை: ॥ 5

ராக்ஷஸீபிஸ்ச பத்னீபீ ராவணஸ்ய நிவேஶனம் ।
ஆஹ்ருதாபிஸ்ச விக்ரம்ய ராஜகன்யாபிராவ்ருதம் ॥ 6

தன்னக்ரமகராகீர்ணம் திமிங்கிலஜஷாகுலம் ।
வாயுவேகஸமாதூதம் பன்னகைரிவ ஸாகரம் ॥ 7

யா ஹி வைஶ்ரவணே லக்ஷ்மீர்யா சேந்த்ரே ஹரிவாஹனே ।
ஸா ராவணக்ருஹே ஸர்வா நித்யமேவானபாயினீ ॥ 8

யா ச ராக்ஞ: குபேரஸ்ய யமஸ்ய வருணஸ்ய ச ।
தாத்ருஶீ தத்விஶிஷ்டா வா ருத்தீ ரக்ஷோக்ருஹேஷ்விஹ ॥ 9

நான்கு தந்தமுள்ள யானைகளாலும் அப்படியே மூன்று தந்தங்களுள்ள யானைகளாலும் ஒன்றோடொன்று சேராமல் நான்கு பக்கத்திலும் சூழப்பட்டதும், ஆயுதம் தாங்கியவர்களால் காக்கப்படுகிறதும், ராவணனுடைய பத்னிகளாகிற ராக்ஷஸிகளாலும் பலாத்காரம்செய்து கொண்டுவரப்பட்ட ராஜகன்னிகைகளாலும் சூழப்பட்டதும், முதலை, பெரியமீன் இவற்றால் சூழப்பட்டதும் திமிங்கலம் சுறாமீன் இவற்றால் வ்யாபிக்கப்பட்டதும் காற்றின் வேகத்தால் எழுப்பப்பட்ட அலைகளை உடையதும், ஸர்ப்பங்களால் ப்ரகாசிக்கின்ற ஸமுத்ரம் போன்றதுமான அவ்வீட்டைக் கண்டார். (5—7)

குபேரனிடத்திலும் ஐராவதத்தை வாஹனமாகக் கொண்ட இந்திரனிடத்திலும் எந்த செல்வமிருக்கிறதோ அது எல்லாம் ராவணனுடைய க்ருஹத்தில் எப்பொழுதும் அழிவற்றிருந்தது (8)

இங்கு எல்லா ராக்ஷஸர்களுடைய வீடுகளிலும் ராஜாவான குபேரன் யமன் வருணன் இவர்களுடைய ஸம்ருத்தி போன்றதும் அதற்கு மேம்பட்டதுமான ஸம்ருத்தி காணப்பட்டது. (9)

तस्य हर्म्यस्य मध्यस्थं वेश्म चान्यत्सुनिर्मितम्।
बहुनिर्यूहसंकीर्णं ददर्श पवनात्मजः॥ १०

ब्रह्मणोऽर्थे कृतं दिव्यं दिवि यद्विश्वकर्मणा।
विमानं पुष्पकं नाम सर्वरत्नविभूषितम्॥ ११

परेण तपसा लेभे यत्कुबेरः पितामहात्।
कुबेरमोजसा जित्वा लेभे तद्राक्षसेश्वरः॥ १२

ईहामृगसमायुक्तैः कार्तस्वरहिरण्मयैः।
सुकृतैराचितं स्तम्भैः प्रदीप्तमिव च श्रिया॥ १३

தஸ்ய ஹர்ம்யஸ்ய மத்யஸ்தம் வேஶ்ம சான்யத்ஸுநிர்மிதம் ।
பஹுநிர்யூஹஸம்கீர்ணம் ததர்ஶ பவனாத்மஜ: ॥ 10

ப்ரம்ஹணோ(அ)ர்த்தே க்ருதம் திவ்யம் திவி யத்விஶ்வகர்மணா ।
விமானம் புஷ்பகம் நாம ஸர்வரத்னவிபூஷிதம் ॥ 11

பரேண தபஸா லேபே யத்குபேர: பிதாமஹாத் ।
குபேரமோஜஸா ஜித்வா லேபே தத்ராக்ஷஸேஶ்வர: ॥ 12

ஈஹாம்ருகஸமாயுக்தை: கார்த்தஸ்வரஹிரண்மயை: ।
ஸுக்ருதைராசிதம் ஸ்தம்பை: ப்ரதீப்தமிவ ச ஶ்ரியா ॥ 13

வாயுபுத்ரரான ஹனுமார் அந்த புஷ்பகத்தின் உப்ரிகைக்கு நடுவிலிருப்பதும், அழகாகச் செய்யப்பட்டதும், மதம் பிடித்த பல யானைகளால் சூழப்பட்டதுமான வேறொரு வீட்டையும் கண்டார். (10)

எந்த விமானம் புஷ்பகமென்று ப்ரஸித்திபெற்றதோ ஸர்வ ரத்னங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதோ ப்ரம்ஹதேவனுக்காக தேவலோகத்தில் விஶ்வகர்மாவினால் செய்யப்பட்டதோ, எந்த விமானத்தை ப்ரம்ஹதேவனிடமிருந்து குபேரன் தபஸினால் அடைந்தானோ அதை குபேரனிடமிருந்து ராக்ஷஸர்களுக்கு ஈஶ்வரனான ராவணன் பராக்ரமத்தால் பெற்றுக் கொண்டான். (11, 12)

அந்த விமானம் செந்நாய்களின் பிம்பங்களை உடையதுகளும், தங்கம் பொன்மயமானதுகளும், நன்கு செய்யப்பட்டவைகளுமான தூண்களாலும், காந்தியாலும் ப்ரகாசிப்பதுபோல் கட்டப்பட்டிருந்தது. (13)

मेरुमन्दरसंकाशैरुल्लिखद्भिरिवाम्बरम्।
कूटागारैः शुभाकारैः सर्वतः समलङ्कृतम्॥ १४

ज्वलनार्कप्रतीकाशं सुकृतं विश्वकर्मणा।
हेमसोपानसंयुक्तं चारुप्रवरवेदिकम्॥ १५

जालवातायनैर्युक्तं काञ्चनैः स्फाटिकैरपि।
इन्द्रनीलमहानीलमणिप्रवरवेदिकम्॥ १६

विद्रुमेण विचित्रेण मणिभिश्च महाधनैः।
निस्तुलाभिश्च मुक्ताभिस्तलेनाभिविराजितम्॥ १७

चन्दनेन च रक्तेन तपनीयनिभेन च।
सुपुण्यगन्धिना युक्तमादित्यतरुणोपमम्॥ १८

மேருமந்தரஸம்காஶைருல்லிகத்பிரிவாம்பரம் ।
கூடாகாரை: ஶுபாகாரை: ஸர்வத: ஸமலங்க்ருதம் ॥ 14

ஜ்வலனார்க்கப்ரதீகாஶம் ஸுக்ருதம் விஶ்வகர்மணா ।
ஹேமஸோபானஸம்யுக்தம் சாருப்ரவரவேதிகம் ॥ 15

ஜாலவாதாயனைர்யுக்தம் காஞ்சனை: ஸ்பாடிகைரபி ।
இந்த்ரநீலமஹாநீலமணிப்ரவரவேதிகம் ॥ 16

வித்ருமேண விசித்ரேண மணிபிஶ்சமஹாதனை: ।
நிஸ்துலாபிஶ்ச முக்தாபி: தலேனாபிவிராஜிதம் ॥ 17

சந்தனேன ச ரக்தேன தபனீயநிபேன ச ।
ஸுபுண்யகந்தினா யுக்தமாதித்யதருணோபமம் ॥ 18

மேலும் அது மேரு மந்தரம் போன்ற மலைகளுக்கொப்பானதுகளும் ஆகாசத்தை அளாவி நிற்பது போன்றவைகளும் மங்களமான ரூபத்தோடு கூடியதுகளுமான சிகரங்களால் நான்கு பக்கங்களிலும் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. (14)

மேலும் அவ்விமானம் அக்னி, ஸூர்யன் இவர்களுக்கொப்பான காந்தியை உடையதும் விஶ்வகர்மாவினால் நன்கு செய்யப்பட்டதும் தங்கமயமான படிகட்டுகளுடன் கூடியதும் அழகியதும் சிறந்ததுமான மேடைகளை உடையதுமாக இருந்தது. (15)

தங்கமயமானவைகளும் ஸ்படிகக்கல்வைத்து புதைக்கப்பட்டவைகளுமான சுவற்றிற்கு மேல் பாகத்தில் அலங்காரத்துக்காக அமைக்கப்பட்ட சிறு ஜன்னல்களோடும் கீழ்பாகத்தில் காற்றிற்காக அமைக்கப்பட்ட பெரிய ஜன்னல்களோடும் கூடியதும், சிறிதும் பெரிதுமான சிறந்த இந்த்ர நீலக்கற்களால் செய்யப்பட்ட மேடைகளை உடையதும் பலவிதமான பவழத்தாலும் விலையுயர்ந்த மணிகளாலும் ஒப்பற்ற முத்துக்களாலும் செய்யப்பட்ட

कूटागारैर्वराकारैर्विविधैः समलङ्कृतम् ।
विमानं पुष्पकं दिव्यमारुरोह महाकपिः ॥ १९

तत्रस्थः स तदा गन्धं पानभक्ष्यान्नसंभवम् ।
दिव्यं संमूर्च्छितं जिघ्रद्रूपवन्तमिवानिलम् ॥ २०

स गन्धस्तं महासत्त्वं बन्धुर्बन्धुमिवोत्तमम् ।
इत एहीत्युवाचेव तत्र यत्र स रावणः ॥ २१

ततस्तां प्रस्थितः शालां ददर्श महतीं शुभाम् ।
रावणस्य मनःकान्तां कान्तामिव वरस्त्रियम् ॥ २२

मणिसोपानविकृतां हेमजालविभूषिताम् ।
स्फाटिकैरावृततलां दन्तान्तरितरूपिकाम् ॥ २३

கூடாகாரைர்வராகாரைர்விவிதை: ஸமலங்க்ருதம் ।
விமானம் புஷ்பகம் திவ்யமாருரோஹ மஹாகபி: ॥ 19

தத்ரஸ்த: ஸ ததா கந்தம் பானபக்ஷ்யான்னஸம்பவம் ।
திவ்யம் ஸம்மூர்ச்சிதம் ஜிக்ரத்ரூபவந்தமிவாநிலம் ॥ 20

ஸ கந்தஸ்தம் மஹாஸத்வம் பந்துர்பந்துமிவோத்தமம் ।
இத ஏஹீத்யுவாசேவ தத்ர யத்ர ஸ ராவண: ॥ 21

ததஸ்தாம் ப்ரஸ்தித: ஶாலாம் ததர்ஶ மஹதீம் ஶுபாம் ।
ராவணஸ்ய மன: காந்தாம் காந்தாமிவ வரஸ்த்ரியம் ॥ 22

மணிஸோபானவிக்ருதாம் ஹேமஜாலவிபூஷிதாம் ।
ஸ்பாடிகைராவ்ருததலாம் தந்தாந்தரிதரூபிகாம் ॥ 23

தளவரிசையால் ப்ரகாசிக்கிறதும், உருக்கிய தங்கத்துக்கு ஒப்பானதும், சிவந்ததும், சிறந்த வாஸனையோடு கூடியதுமான சந்தனத்துடன் கூடியதும், பாலஸூரியனுக்கு ஒப்பானதும், மிகச் சிறந்த உருவத்துடன் கூடிய மேல் மாடிகளால் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டதும், தேவலோகத்தில் செய்ததுமான புஷ்பகமெனும் விமானத்தை மஹாகபியான ஹனுமார் ஏறினர். (16—19)

அந்த ஹனுமார் அப்பொழுது அவ்விமானத்திலிருப்பவராய், பானம் பக்ஷணம் அன்னம் இவற்றினின்று உண்டானதும், உருவ மெடுத்துவந்த காற்றைப்போல் எங்கும் வ்யாபித்ததுமான நல்ல வாஸனையை முகர்ந்தார். (20)

அந்த வாஸனையானது மஹாபலம் பொருந்திய அந்த ஹனுமாரை, ராவணன் எங்கு இருக்கிறுனே அங்கு, இங்குவா என்று பந்துவானவன் உத்தமமான பந்துவை அழைப்பது போல் கூறியதுபோலிருந்தது. (21)

பிறகு ஹனுமார் அங்கிருந்து புறப்பட்டவராய்க்கொண்டு பெரியதும் அழகியதும் ராவணனுடைய மனதுக்குப்பிடித்ததும்,

मुक्ताभिश्च प्रवालैश्च रूप्यचामीकरैरपि ।
विभूषितां मणिस्तम्भैः सुबहुस्तम्भभूषिताम् ॥ २४

समैर्ऋजुभिरत्युच्चैः समन्तात्सुविभूषितैः ।
स्तम्भैः पक्षैरिवात्युच्चैर्दिवं संप्रस्थितामिव ॥ २५

महत्या कुथयाऽऽस्तीर्णां पृथिवीलक्षणाङ्कया ।
पृथिवीमिव विस्तीर्णां सराष्ट्रगृहमालिनीम् ॥ २६

नादितां मत्तविहगैर्दिव्यगन्धाधिवासिताम् ।
परार्ध्यास्तरणोपेतां रक्षोधिपनिषेविताम् ॥ २७

धूम्रामगरुधूपेन विमलां हंसपाण्डुराम् ।
चित्रां पुष्पोपहारेण कल्माषीमिव सुप्रभाम् ॥ २८

முக்தாபிஸ்ச ப்ரவாலைஸ்ச ரூப்யசாமீகரைரபி ।
விபூஷிதாம் மணிஸ்தம்பை: ஸுபஹுஸ்தம்பபூஷிதாம் ॥ 24

ஸமைர்ருஜுபிரத்யுச்சை: ஸமந்தாத்ஸுவிபூஷிதை: ।
ஸ்தம்பை: பக்ஷைரிவாத்யுச்சைர்திவம் ஸம்ப்ரஸ்திதாமிவ ॥ 25

மஹத்யா குதயாऽऽஸ்தீர்ணாம் ப்ருதிவீலக்ஷணங்கயா ।
ப்ருதிவீமிவ விஸ்தீர்ணாம் ஸராஷ்ட்ரக்ருஹமாலினீம் ॥ 26

நாதிதாம் மத்தவிஹகைர்திவ்யகந்தாதிவாஸிதாம் ।
பரார்த்யாஸ்தரணோபேதாம் ரக்ஷோதிபநிஷேவிதாம் ॥ 27

தூம்ராமகருதூபேன விமலாம் ஹம்ஸபாண்டுராம் ।
சித்ராம் புஷ்போபஹாரேண கல்மாஷீமிவ ஸுப்ரபாம் ॥ 28

உத்தமஸ்த்ரீபோல் அழகு வாய்ந்ததும், ரத்னங்களால் செய்யப்பட்ட படிக்கட்டுகளோடு கூடியதும், தங்க ஜன்னல்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், ஸ்படிகங்களிழைத்து தளவரிசை செய்யப்பட்டதும், நடுவில் தந்தம் வைத்து புதைக்கப்பட்ட உருவத்தை உடையதும், முத்துக்களாலும் பவழங்களாலும் வெள்ளி, தங்கம் இவைகளாலும் ரத்ன மயமான தூண்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், மற்றும் பல தூண்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், ஸமமானவைகளும் நேரானவைகளும் மிக உயரமுள்ளவைகளும் சுற்றிலும் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டதுகளும் இறக்கைகள் போன்றதுகளுமான தூண்களால் ஸ்வர்கத்துக்குப் புறப்பட்டது போலிருப்பதும், மலை, கடல், ஆறு, காடு போன்ற சித்ரங்கள் வரையப்பட்ட பெரிய கம்பளத்தினல் விரிக்கப்பட்டிருப்பதும், நகரங்கள் வீடுகள் இவைகளுடன் கூடிய விஸ்தாரமான பூமி

मनःसंह्लादजननीं वर्णस्यापि प्रसादिनीम्।
तां शोकनाशिनीं दिव्यां श्रियः संजननीमिव॥ २९

इन्द्रियाणीन्द्रियार्थैस्तु पञ्च पञ्चभिरुत्तमैः।
तर्पयामास मातेव तदा रावणपालिता॥ ३०

स्वर्गोऽयं देवलोकोऽयमिन्द्रस्येयं पुरी भवेत्।
सिद्धिर्वेयं परा हि स्यादित्यमन्यत मारुतिः॥ ३१

மன:ஸம்ஹ்லாதஜனனீம் வர்ணஸ்யாபி ப்ரஸாதினீம் ।
தாம் ஶோகநாஶினீம் திவ்யாம் ஶ்ரிய: ஸம்ஜனனீமிவ ॥ 29

இந்த்ரியாணீந்த்ரியார்த்தைஸ்து பஞ்ச பஞ்சபிருத்தமை: ।
தர்ப்பயாமாஸ மாதேவ ததா ராவணபாலிதா ॥ 30

ஸ்வர்கோऽயம் தேவலோகோऽயமிந்த்ரஸ்யேயம் புரீ பவேத் ।
ஸித்திர்வேயம் பரா ஹி ஸ்யாதித்யமன்யத மாருதி: ॥ 31

போன்றதும், மதம் பிடித்த பக்ஷிகளால் ஶப்திக்கப்பட்டதும், திவ்யகந்தங்களால் வாஸனையுடன் கூடியதும், விலையுயர்ந்த விரிப்புக்களுடன் கூடியதும், ராக்ஷஸேஶ்வரனால் வஸிக்கப்பட்டதும், அகிலின் புகையால் மங்கிய புகை நிறமுள்ளதாயும், நிர்மலமாயும், ஹம்ஸம் போல் வெண்ணிறமுள்ளதாயும், அர்ச்சிக்கப்பட்ட புஷ்பங்களால் விசித்ரமாயும், நல்ல காந்தியுடன் கூடிய வஸிஷ்டரின் பசு போன்றதும், மனதிற்கு ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கிறதும், தேககாந்தியைக் கொடுக்கக்கூடியதும், ஶோகத்தைப் போக்குகிறதும், தேவலோகத்திலுண்டானதும், சோபையை நன்கு கொடுக்கக்கூடியது போல் இருக்கக்கூடியதுமான அந்த மண்டபத்தைக் கண்டார். (22—29)

அப்பொழுது சிறந்தவைகளும் ஐந்து வகைப்பட்டவைகளுமான இந்த்ரியங்களின் விஷயங்களான ரூபம், ரஸம், கந்தம், ஸ்பர்ஶம், ஶப்தம் இவைகளால் ஐந்து இந்த்ரியங்களையும் ராவணனால் காக்கப்பட்ட அந்த மண்டபம் தாய்போல் திருப்திசெய்வித்தது. (30)

இது போகபூமியாக இருக்கவேண்டும், அல்லது தேவர்களின் இருப்பிடமாக இருக்கவேண்டும், அல்லது இந்த்ரனுடைய பட்டணமான அமராவதியாக இருக்கவேண்டும், அல்லது உயர்ந்த ஸித்திகளைப் பெற்ற ப்ரம்ஹாவின் லோகமாயிருக்கவேண்டும் என வாயுபுத்ரரான ஹனுமார் நினைத்தார். (31)

प्रध्यायत इवापश्यत्प्रदीपांस्तत्र काञ्चनान् ।
धूर्तानिव महाधूर्तैर्देवनेन पराजितान् ॥ ३२

दीपानां च प्रकाशेन तेजसा रावणस्य च ।
अर्चिर्भिर्भूषणानां च प्रदीप्तेत्यभ्यमन्यत ॥ ३३

ततोऽपश्यत्कुथासीनं नानावर्णाम्बरस्रजम् ।
सहस्रं वरनारीणां नानावेषविभूषितम् ॥ ३४

परिवृत्तेऽर्धरात्रे तु पाननिद्रावशं गतम् ।
क्रीडित्वोपरतं रात्रौ सुष्वाप बलवत्तदा ॥ ३५

ப்ரத்யாயத இவாபஶ்யத்ப்ரதீபாம்ஸ்தத்ர காஞ்சனான் ।
தூர்த்தானிவ மஹாதூர்த்தைர்தேவனேன பராஜிதான் ॥ 32

தீபானாம் ச ப்ரகாஶேன தேஜஸா ராவணஸ்ய ச ।
அர்சிர்பிர்பூஷணானாம் ச ப்ரதீப்தேத்யப்யமன்யத ॥ 33

ததோऽபஶ்யத்குதாஸீனம் நானாவர்ணாம்பரஸ்ரஜம் ।
ஸஹஸ்ரம் வரநாரீணாம் நானாவேஷவிபூஷிதம் ॥ 34

பரிவ்ருத்தேऽர்தராத்ரேது பானநித்ராவஶம் கதம் ।
க்ரீடித்வோபரதம் ராத்ரௌ ஸுஷ்வாப பலவத்ததா ॥ 35

மேலும் அவர் அங்கு மஹாதூர்த்தர்களால் சூதாட்டத்தில் தோற்கடிக்கப்பட்ட சூதாட்டக்காரர் ஆழ்ந்து யோசனை செய்வது போலிருக்கக் கூடிய பெரிய தீபங்களைக் கண்டார்.

(அதாவது அங்கிருக்கும் அசையாத ஜ்வாலைகளுடன் கூடிய விளக்குகளைப் பார்த்தால் சூதாட்டத்தில் தோற்றவர்கள் அசையாது உட்கார்ந்து கொண்டு கவலைப்படுவதுபோல் இருந்ததென்பது கருத்தாம்.) (32)

தீபங்களின் ப்ரகாஶத்தாலும், ராவணனின் காந்தியாலும், ஆபரணங்களின் ஒளியினாலும் அந்த மண்டபத்தை தீப்பிடித்துக் கொண்டதாகவே எண்ணினார். (33)

பிறகு பல வேஷங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களும், பல வகைப்பட்ட நிறமுள்ள புடவைகளையும் பூமாலைகளையும் தரித்தவர்களும், ரத்ன கம்பளங்களில் உட்கார்ந்து இருப்பவர்களுமான ஆயிரக்கணக்கான ஸ்த்ரீகளைக் கண்டார். (34)

ராத்ரியில் விளையாடி நடுராத்ரி வந்ததும் ஓய்வை அடைந்ததும், குடி, தூக்கம் இவற்றிற்கு வசப்பட்டதுமான ஆயிரக்கணக்கான அப்பெண்களின் கூட்டமானது அப்பொழுது நன்கு தூங்கிற்று. (35)

तत्प्रसुप्तं विरुरुचे निःशब्दान्तरभूषणम् ।
निःशब्दहंसभ्रमरं यथा पद्मवनं महत् ॥ ३६

तासां संवृतदन्तानि मीलिताक्षाणि मारुतिः ।
अपश्यत्पद्मगन्धीनि वदनानि सुयोषिताम् ॥ ३७

प्रबुद्धानीव पद्मानि तासां भूत्वा क्षपाक्षये ।
पुनः संवृतपत्राणि रात्राविव बभुस्तदा ॥ ३८

इमानि मुखपद्मानि नियतं मत्तषट्पदाः ।
अम्बुजानीव फुल्लानि प्रार्थयन्ति पुनः पुनः ॥ ३९

इति चामन्यत श्रीमानुपपत्त्या महाकपिः ।
मेने हि गुणतस्तानि समानि सलिलोद्भवैः ॥ ४०

தத்ப்ரஸுப்தம் விருருசே நி:ஶப்தாந்தரபூஷணம் ।
நி:ஶப்தஹம்ஸப்ரமரம் யதா பத்மவனம் மஹத் ॥ 36

தாஸாம் ஸம்வ்ருததந்தானி மீலிதாக்ஷாணி மாருதி: ।
அபஶ்யத்பத்மகந்தீனி வதனானி ஸுயோஷிதாம் ॥ 37

ப்ரபுத்தானீவ பத்மானி தாஸாம் பூத்வா க்ஷபாக்ஷயே ।
புன: ஸம்வ்ருதபத்ராணி ராத்ராவிவ பபுஸ்ததா ॥ 38

இமானி முகபத்மானி நியதம் மத்தஷட்பதா: ।
அம்புஜானீவ புல்லானி ப்ரார்த்தயந்தி புன: புன: ॥ 39

இதி சாமன்யத ஸ்ரீமானுபபத்யா மஹாகபி: ।
மேனே ஹி குணதஸ்தானி ஸமானி ஸலிலோத்பவை: ॥ 40

நன்கு தூங்குகின்ற அப்பெண்களின் கூட்டமானது ஹம்ஸம் வண்டு இவைகளின் ஶப்தமற்ற பெரிய தாமரை ஓடைபோல் ஆபரணங்களின் பலவகைப்பட்ட ஶப்தமற்றதாய் ப்ரகாசித்தது. (36)

மறைக்கப்பட்ட பற்களை உடையதுகளும், மூடப்பட்ட கண்களை உடையதுகளும், தாமரையின் வாஸனையை உடையதுகளுமான அந்த அழகிய ஸ்த்ரீகளின் முகங்களை வாயுபுத்ரரான ஹனுமார் பார்த்தார். (37)

அப்பொழுது அந்த முகங்கள் காலையில் மலர்ந்து மறுபடி இரவில் மூடிக்கொண்ட இதழ்களை உடைய தாமரைகள் போல் ப்ரகாஶித்தன. (38)

இந்த தாமரை போன்ற முகங்களை மதம் பிடித்த வண்டுகள் நிஶ்சயமாய் மலர்ந்த தாமரைகளென்றே அடிக்கடி ப்ரார்த்திக்கின்றன என்று ஸ்ரீமானும் மஹாகபியுமான ஹனுமார் யுக்தியால் நினைத்தார். மேலும் அம்முகங்களை குளிர்ச்சி, வாஸனை முதலிய குணங்களால் தாமரைகளுக்கு ஸமமாகவே நினைத்தார். (39, 40)

सा तस्य शुशुभे शाला ताभिः स्त्रीभिर्विराजिता ।
शारदीव प्रसन्ना द्यौस्ताराभिरभिशोभिता ॥ ४१

स च ताभिः परिवृतः शुशुभे राक्षसाधिपः ।
यथा ह्युडुपतिः श्रीमांस्ताराभिरभिसंवृतः ॥ ४२

याश्च्यवन्तेऽम्बरात्ताराः पुण्यशेषसमावृताः ।
इमास्ताः सङ्गताः कृत्स्ना इति मेने हरिस्तदा ॥ ४३

ताराणामिव सुव्यक्तं महतीनां शुभार्चिषाम् ।
प्रभावर्णप्रसादाश्च विरेजुस्तत्र योषिताम् ॥ ४४

व्यावृत्तगुरुपीनस्त्रक्प्रकीर्णवरभूषणाः ।
पानव्यायामकालेषु निद्रापहृतचेतसः ॥ ४५

ஸா தஸ்ய ஶுஶுபே ஶாலா தாபி: ஸ்த்ரீபிர்விராஜிதா ।
ஶாரதீவப்ரஸன்னா த்யௌஸ்தாராபிரபிஶோபிதா ॥ 41

ஸ ச தாபி: பரிவ்ருத: ஶுஶுபே ராக்ஷஸாதிப: ।
யதா ஹ்யுடுபதி: ஶ்ரீமான்ஸ்தாராபிரபிஸம்வ்ருத: ॥ 42

யாஶ்ச்யவந்தேऽம்பராத்தாரா: புண்யஶேஷஸமாவ்ருதா: ।
இமாஸ்தா: ஸங்கதா: க்ருத்ஸ்னா இதி மேனே ஹரிஸ்தா ॥ 43

தாராணாமிவ ஸுவ்யக்தம் மஹதீனாம் ஶுபார்சிஷாம் ।
ப்ரபாவர்ணப்ரஸாதாஶ்ச விரேஜுஸ்தத்ரயோஷிதாம் ॥ 44

வ்யாவ்ருத்தகுருபீனஸ்ரக்ப்ரகீர்ணவரபூஷணா: ।
பானவ்யாயாமகாலேஷு நித்ராபஹ்ருதசேதஸ: ॥ 45

அந்த மண்டபமானது அந்த ராவணனுடைய ஸ்த்ரீகளால் ப்ரகாஶிக்கச் செய்யப்பட்டு ஶரத்காலத்து தெளிந்த ஆகாஶமானது நக்ஷத்ரகணங்களால் ப்ரகாஶிப்பது போல் ப்ரகாஶித்தது. (41)

அந்த ஸ்த்ரீகளால் சூழப்பட்ட அந்த ராக்ஷஸாதிபன் நக்ஷத்ரங்களால் சூழப்பட்டவனும் ஶ்ரீமானுமான சந்த்ரன் போல் ப்ரகாஶித்தான். (42)

ஆகாசத்திலிருந்து மீதமுள்ள ஸ்வல்பபுண்யத்துடன் கூடிய யாதொரு நக்ஷத்ரங்கள் உதிர்ந்தனவோ அவையாவும் இம்மாதிரி அப்பொழுது ஒன்று சேர்ந்து ப்ரகாஶித்ததென்று ஹனுமார் நினைத்தார். (43)

பெரிதும், அழகிய சோபை உள்ளதுமான நக்ஷத்ரங்களுடையதுபோல அந்த ஸ்த்ரீகளின் தேககாந்தி ரூபம் மலர்ச்சி இவைகள் ப்ரகாஶித்தன. (44)

குடித்த பிறகு கானம், ந்ருத்யம், ஸம்போகம் முதலிய விளையாட்டு ஸமயத்தில் புரண்டதுகளான பெரிதும் நீளமுமுள்ள

व्यावृत्ततिलकाः काश्चित्काश्चिदुद्भ्रान्तनूपुराः ।
पार्श्वे गलितहाराश्च काश्चित्परमयोषितः ॥ ४६

मुक्ताहारावृताश्चान्याः काश्चिद्विस्रस्तवाससः ।
व्याविद्धरशनादामाः किशोर्य इव वाहिताः ॥ ४७

सुकुण्डलधराश्चान्या विच्छिन्नमृदितस्रजः ।
गजेन्द्रमृदिताः फुल्ला लता इव महावने ॥ ४८

चन्द्रांशुकिरणाभाश्च हाराः कासांचिदुत्कटाः ।
हंसा इव बभुः सुप्ताः स्तनमध्येषु योषिताम् ॥ ४९

வ்யாவ்ருத்ததிலகா: காஸ்சித்காஸ்சிதுத்ப்ராந்தநூபுரா: ।
பார்ஸ்வே கலிதஹாராஸ்ச காஸ்சித்பரமயோஷித: ॥ **46**

முக்தாஹாராவ்ருதாஸ்சான்யா: காஸ்சித்விஸ்ரஸ்தவாஸஸ: ।
வ்யாவித்தரஸனாதாமா: கிஸோர்ய இவ வாஹிதா: ॥ **47**

ஸுகுண்டலதராஸ்சான்யா விச்சின்னம்ருதிதஸ்ரஜ: ।
கஜேந்த்ரம்ருதிதா: புல்லா லதா இவ மஹாவனே ॥ **48**

சந்த்ராம்ஸுகிரணாபாஸ்ச ஹாரா: காஸாம்சிதுத்கடா: ।
ஹம்ஸா இவ பபு: ஸுப்தா: ஸ்தனமத்யேஷு யோஷிதாம் ॥

புஷ்பமாலைகள், சிதறிய உயர்ந்த ஆபரணங்கள், இவைகளை உடையவர்களாகவும், தூக்கத்தினால் அபகரிக்கப்பட்ட மனதை உடையவர்களாகவும் ஸ்த்ரீகள் ப்ரகாஸித்தனர். (45)

உத்தம ஸ்த்ரீகள் சிலர் அழிந்த பொட்டுள்ளவர்களாகவும், இன்னும் சிலர் நழுவிய தண்டையை உடையவர்களாயும், மற்றும் சிலர் பக்கத்தில் நழுவிய புஷ்பமாலையை உடையவர்களுமாகப் ப்ரகாஸித்தனர். (46)

அறுந்த முக்தாஹாரத்தை உடையவர்களாகவும் அவிழ்ந்த புடவையை உடையவர்களாகவும், புடவை அவிழாமல் இருப்பதற்காக கட்டிய பட்டுக்கயறு அறுந்தவர்களுமான மற்றும் சில ஸ்த்ரீகள் ஶ்ரமத்தைப் போக்கிக்கொள்ள ஜேணம் முதலியவற்றைக் கழற்றி மணலில் அவிழ்த்து விடப்பட்ட பெண் குதிரைகள் போல் ப்ரகாஸித்தனர். (47)

அறுந்தும் கசங்கியதுமான மாலைகளை உடையவர்களும், அழகிய குண்டலங்களை தரித்திருப்பவர்களுமான மற்றும் சில ஸ்த்ரீகள் பெரும் காட்டில் மத்த கஜத்தால் கசக்கப்பட்டதுகளும் மலர்ந்ததுகளுமான கொடிகள் போல் விளங்கினர். (48)

சில ஸ்த்ரீகளின் ஸ்தன மத்திகளிலிருக்கும், சந்த்ர ஸூர்யர்களின் கிரணங்கள் போல் ப்ரகாஸிக்கின்றதுகளும் பெருத்தவை

अपरासां च वैडूर्याः कादम्बा इव पक्षिणः।
हेमसूत्राणि चान्यासां चक्रवाका इवाभवन्॥ ५०

हंसकारण्डवाकीर्णाश्चक्रवाकोपशोभिताः।
आपगा इव ता रेजुर्जघनैः पुलिनैरिव॥ ५१

किङ्किणीजालसंकोशास्ता हेमविपुलाम्बुजाः।
भावग्राहा यशस्तीराः सुप्ता नद्य इवाबभुः॥ ५२

मृदुष्वङ्गेषु कासांचित्कुचाग्रेषु च संस्थिताः।
बभूवुर्भ्रमराणीव शुभा भूषणराजयः॥ ५३

அபராஸாம் ச வைடூர்யா: காதம்பா இவ பக்ஷிண: ।
ஹேமஸூத்ராணி சான்யாஸாம் சக்ரவாகா இவாபவன் ॥ **50**

ஹம்ஸகாரண்டவாகீர்ணாஶ்சக்ரவாகோபஶோபிதா: ।
ஆபகா இவ தா ரேஜு: ஜகனை: புளினைரிவ ॥ **51**

கிங்கிணீஜாலஸம்கோஶாஸ்தா ஹேமவிபுலாம்புஜா: ।
பாவக்ராஹா யஶஸ்தீரா ஸுப்தா நத்ய இவாபபு: ॥ **52**

ம்ருதுஷ்வங்கேஷு காஸாம்சித்குசாக்ரேஷு ச ஸம்ஸ்திதா: ।
பபூவுர்ப்ரமராணீவ ஶுபா பூஷணராஜய: ॥ **53**

களுமான முத்துமாலைகள் தூங்கிய ஹம்ஸங்கள் போல் ப்ரகாஶித்தன. (49)

மற்றும் சிலருடைய வைடூர்யங்களாலான ஹாரங்கள் கள ஹம்ஸங்கள் போலும், மற்றும் சிலருடைய ஸ்வர்ணமயமான மாலைகள் சக்ரவாகப்பக்ஷிகள் போலும் இருந்தன. (50)

அந்த ஸ்த்ரீகள் தன் ஜகனங்களால், ஹம்ஸம், மீன்குத்தி இவை நிறைந்தவைகளும் சக்ரவாகப் பக்ஷிகளால் சோபிக்கின்றதுகளுமான ஆறுகள், மணற் திட்டுகளால் ப்ரகாஶிப்பதுபோல் ப்ரகாஶித்தனர். (51)

தூங்கும் சில ஸ்த்ரீகள் கால் சதங்கைகளாகிற மொட்டுகளை உடையதுகளும் முகங்களாகிற தங்கத்தாமரையை உடையதுகளும் மன்மத விகாரங்களாகிற முதலையை உடையதுகளும் புகழாகிற கரையை உடையதுகளுமான நதிகள் போலப் ப்ரகாஶித்தனர். (52)

மற்றும் சில ஸ்த்ரீகளின் ம்ருதுவான அங்கங்களிலும் ஸ்தனங்களின் அக்ரபாகங்களிலுமிருக்கின்ற அழகிய ஆபரண ஜாலங்கள் காமுகர்கள் போல் ப்ரகாஶித்தன. (53)

अंशुकान्ताश्च कासांचिन्मुखमारुतकम्पिताः।
उपर्युपरि वक्त्राणां व्याधूयन्ते पुनः पुनः॥ ५४

ताः पताका इवोद्धूताः पत्नीनां रुचिरप्रभाः।
नानावर्णसुवर्णानां वक्त्रमूलेषु रेजिरे॥ ५५

ववल्गुश्चात्र कासांचित्कुण्डलानि शुभार्चिषाम्।
मुखमारुतसंसर्गान्मन्दं मन्दं सुयोषिताम्॥ ५६

शर्करासवगन्धैश्च प्रकृत्या सुरभिः सुखः।
तासां वदननिःश्वासः सिषेवे रावणं तदा॥ ५७

रावणाननशङ्काश्च काश्चिद्रावणयोषितः।
मुखानि स्म सपत्नीनामुपाजिघ्रन्पुनः पुनः॥ ५८

அம்ஶுகாந்தாஶ்ச காஸாம்சின்முகமாருதகம்பிதா: ।
உபர்யுபரி வக்த்ராணாம் வ்யாதூயந்தே புன: புன: ॥ 54

தா: பதாகா இவோத்தூதா: பத்னீனாம் ருசிரப்ரபா: ।
நாநாவர்ணஸுவர்ணானாம் வக்த்ரமூலேஷு ரேஜிரே ॥ 55

வவல்குஶ்சாத்ர காஸாம்சித்குண்டலானி ஶுபார்சிஷாம் ।
முகமாருதஸம்ஸர்கான்மந்தம் மந்தம் ஸுயோஷிதாம் ॥ 56

ஶர்கராஸவகந்தைஶ்ச ப்ரக்ருத்யா ஸுரபி: ஸுக: ।
தாஸாம் வதனநி:ஶ்வாஸ: ஸிஷேவே ராவணம் ததா ॥ 57

ராவணானனஶங்காஶ்ச காஶ்சித்ராவணயோஷித: ।
முகானி ஸ்ம ஸபத்னீனாமுபாஜிக்ரன்புன: புன: ॥ 58

மற்றும் சிலருடைய மூச்சுக்காற்றால் அசைக்கப்பட்ட மேலாடையின் அக்ரபாகங்கள் முகங்களுக்கு மேல் திரும்பத் திரும்ப பறக்கின்றன. (54)

பலவித வர்ணங்களால் நல்ல சோபை உள்ளவர்களான ராவணனுடைய பத்னிகளுடைய முகங்களின் அடிப்பாகங்களில் அழகிய காந்தியுள்ள அந்த மேலாக்குகள் அசைந்ததுகளாய்க் கொண்டு கொடிகள் போல ப்ரகாஶித்தன. (55)

இங்கு மற்றும் அழகிய காந்தி உள்ள உத்தம ஸ்த்ரீகளுடைய குண்டலங்கள் மூச்சுக்காற்றின் சேர்க்கையினால் மெள்ள மெள்ள அசைந்தன. (56)

சர்க்கரைச் சாராயத்தின் வாஸனையினாலும், இயற்கையினாலும், வாஸனையுடன் கூடியதும், ஸுகமானதாயுமிருக்கிற அப் பெண்களின் முகத்தின் மூச்சுக்காற்றானது அப்பொழுது ராவணனை ஸேவித்தது. (57)

மற்றும் சில ராவணஸ்த்ரீகள் சக்களத்திகளின் முகங்களை

अत्यर्थं सक्तमनसो रावणे ता वरस्त्रियः ।
अस्वतन्त्राः सपत्नीनां प्रियमेवाचरंस्तदा ॥ ५९

बाहूनुपनिधायान्याः पारिहार्यविभूषितान् ।
अंशुकानि च रम्याणि प्रमदास्तत्र शिश्यिरे ॥ ६०

अन्या वक्षसि चान्यस्यास्तस्याः काश्चित्पुनर्भुजम् ।
अपरा त्वङ्कमन्यस्यास्तस्याश्चाप्यपरा भुजौ ॥ ६१

ऊरुपार्श्वकटीपृष्ठमन्योन्यस्य समाश्रिताः ।
परस्परनिविष्टाङ्ग्यो मदस्नेहवशानुगाः ॥ ६२

அத்யர்த்தம் ஸக்தமனஸோ ராவணே தா வரஸ்த்ரிய: ।
அஸ்வதந்த்ரா: ஸபத்னீனாம் ப்ரியமேவாசரம்ஸ்ததா ॥ 59

பாஹூனுபநிதாயான்யா: பாரிஹார்யவிபூஷிதான் ।
அம்ஶுகானி ச ரம்யாணி ப்ரமதாஸ்தத்ர ஶிஶ்யிரே ॥ 60

அன்யா வக்ஷஸி சான்யஸ்யாஸ்தஸ்யா: காஶ்சித்புனர்புஜம் ।
அபரா த்வங்கமன்யஸ்யாஸ்தஸ்யாஶ்சாப்யபரா புஜௌ ॥ 61

ஊருபார்ஶ்வகடீப்ருஷ்டமன்யோன்யஸ்ய ஸமாஶ்ரிதா: ।
பரஸ்பரநிவிஷ்டாங்க்யோ மதஸ்நேஹவஶானுகா: ॥ 62

ராவணனுடைய முகமென்று ஸந்தேஹித்தவர்களாய் திரும்பத் திரும்ப முகர்ந்து பார்த்தனர். (58)

ராவணனிடத்தில் மிகவும் பற்றுள்ள அந்த உத்தம ஸ்த்ரீகள் குடி தூக்கம் இவைகளுக்கு வசப்பட்டு அப்பொழுது சக்களத்திகளுக்குப் ப்ரியத்தையே செய்தனர்.

(அதாவது இவர்களும் அவர்களுடைய முகத்தைத் திரும்பப் பார்த்தனர் என்பது கருத்து.) (59)

மற்றும் சிலர் வளைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கைகளை தலைக்குத் தலையணையாக வைத்துக் கொண்டும் மற்றும் சில ஸ்த்ரீகள் அழகிய மேலாக்கைத் தலையணையாக வைத்துக்கொண்டும் தூங்கினர். (60)

மற்றொருவள் இன்னொரு ஸ்த்ரீயின் மார்பிலும் அவளுடைய கையை மற்றும் பலரும், மற்றொருவள் வேறொருவளுடைய மடியிலும் அவளுடைய கைகளை தலையணையாக வைத்துக்கொண்டு தூங்கினர். (61)

ஒருவர்க்கொருவர் துடையையும் பக்கத்தையும் பின்பாகத்தையும் அடைந்தவர்களாயும் ஒருவர்க்கொருவர் தொடுக்கப்பட்ட அங்கங்களை உடையவர்களாயும் மதத்தினாலேற்பட்ட ஸ்நேஹத்திற்கு உட்பட்டவர்களாயும் தூங்கினர். (62)

[अन्योन्यस्याङ्गसंस्पर्शात्प्रीयमाणाः सुमध्यमाः ।
एकीकृतभुजाः सर्वाः सुषुपुस्तत्र योषितः ॥] ६३

अन्योन्यभुजसूत्रेण स्त्रीमाला ग्रथिता हि सा ।
मालेव ग्रथिता सूत्रे शुशुभे मत्तषट्पदा ॥ ६४

लतानां माधवे मासि फुल्लानां वायुसेवनात् ।
अन्योन्यमालाग्रथितं संसक्तकुसुमोच्चयम् ॥ ६५

व्यतिवेष्टितसुस्कन्धमन्योन्यभ्रमराकुलम् ।
आसीद्वनमिवोद्धूतं स्त्रीवनं रावणस्य तत् ॥ ६६

उचितेष्वपि सुव्यक्तं न तासां योषितां तदा ।
विवेकः शक्य आधातुं भूषणाङ्गाम्बरस्रजाम् ॥ ६७

[அன்யோன்யஸ்யாங்கஸம்ஸ்பர்ஶாத்ப்ரீயமாணா: ஸுமத்யமா: ।
ஏகீக்ருதபுஜா: ஸர்வா: ஸுஷுபுஸ்தத்ர யோஷித: ॥] 63

அன்யோன்யபுஜஸூத்ரேண ஸ்த்ரீமாலா க்ரதிதாஹி ஸா ।
மாலேவ க்ரதிதா ஸூத்ரே ஶுஶுபே மத்தஷட்பதா ॥ 64

லதானாம் மாதவே மாஸி புல்லானாம் வாயுஸேவனாத் ।
அன்யோன்யமாலாக்ரதிதம் ஸம்ஸக்தகுஸுமோச்சயம் ॥ 65

வ்யதிவேஷ்டிதஸுஸ்கந்தமன்யோன்யப்ரமராகுலம் ।
ஆஸீத்வனமிவோத்தூதம் ஸ்த்ரீவனம் ராவணஸ்ய தத் ॥ 66

உசிதேஷ்வபி ஸுவ்யக்தம் ந தாஸாம் யோஷிதாம் ததா ।
விவேக: ஶக்ய ஆதாதும் பூஷணாங்காம்பரஸ்ரஜாம் ॥ 67

ஒருவர்க்கொருவருடைய கைகளாகிற கயற்றில் தொடுக்கப்பட்ட அந்த ஸ்த்ரீகளின் மாலையானது நூலில் தொடுக்கப்பட்டதும் மதம் பிடித்த வண்டுகளுடன் கூடியதுமான பூமாலைபோல் ப்ரகாஶித்தது. (63, 64)

வஸந்த ருதுவின் வைகாசி மாதத்தில் மலர்ந்த புஷ்பங்களுடன் கூடிய கொடிகளுடைய கூட்டம் போல் ஒன்றுக்கொன்று மாலையாக பின்னிக்கொண்டதும் ஒன்றுக்கொன்று பின்னிக்கொண்ட நல்ல கிளைகள் போன்ற தோள்களை உடையதும் ஒன்றுக்கொன்று கேஶங்களாலும் வண்டுக் கூட்டங்களாலும் சூழ்ந்ததும் காற்றடிப்பதால் அகன்றதுமாக அந்த ராவணனுடைய ஸ்த்ரீகளின் ஸமூகமானது ப்ரகாஶித்தது. (65, 66)

அந்த அந்த ஆபரணங்களும் உசிதமான ஸ்தானங்களிலிருந்த போதிலும் அப்பொழுது அந்த ஸ்த்ரீகளுடைய, ஆபரணம் அவ

रावणे सुखसंविष्टे ताः स्त्रियो विविधप्रभाः ।
ज्वलन्तः काञ्चना दीपाः प्रैक्षन्तानिमिषा इव ॥ ६८

राजर्षिपितृदैत्यानां गन्धर्वाणां च योषितः ।
राक्षसानां च याः कन्यास्तस्य कामवशं गताः ६९

युद्धकामेन ताः सर्वा रावणेन हृताः स्त्रियः ।
समदा मदनेनैव मोहिताः काश्चिदागताः ॥ ७०

ராவணே ஸுகஸம்விஷ்டே தா: ஸ்த்ரியோ விவிதப்ரபா:
ஜ்வலந்த: காஞ்சநா தீபா: ப்ரைக்ஷந்தாநிமிஷா இவ ॥ **68**

ராஜர்ஷிபித்ருதைத்யாநாம் கந்தர்வாணாம் ச யோஷித: ।
ராக்ஷஸாநாம் ச யா: கன்யாஸ்தஸ்ய காமவசம் கதா: ॥ **69**

யுத்தகாமேன தா: ஸர்வா: ராவணேன ஹ்ருதா: ஸ்த்ரிய: ।
ஸமதா மதனேனைவ மோஹிதா: காஸ்சிதாகதா: ॥ **70**

யவம், வஸ்த்ரம், மாலை, இவைகளின் பிரிவை இவை இன்னருடை யவை என ஸ்பஷ்டமாக அறிய முடியவில்லை. (அதாவது எல்லோருடைய ஆபரணங்களும் அங்கங்களும் வஸ்த்ரங்களும் ஒன்றுக்கொன்று பின்னிக்கொண்டிருந்ததால் இது இன்னருடைய தென பிரித்தறிய முடியவில்லை எனக்கருத்து.) (67)

ராவணன் ஸுகமாகத் தூங்குங்கால், ப்ரகாஸிக்கும் தங்க விளக்குகள் இமை கொட்டாதவை போல், பலவித காந்தியுள்ள அந்த ஸ்த்ரீகளைப் பார்க்கின்றவைபோல் இருந்தன.

(இதனல் ராவணன் விழித்துக் கொண்டிருக்கையில் தீபங்கள் கூட அவன் ஸ்த்ரீகளை பார்க்கமுடியாது என்பது கருத்து.) (68)

[இங்கு ஸீதை ஒருவளுக்குமட்டும் ராவணனிடத்தில் விருப்பமில்லை என்பதைக் காட்டுவதற்காக, பல ஸ்த்ரீகளுக்கு அவனிடத்திலுள்ள விருப்பத்தை எடுத்துக்காட்டுகிறார்.]

ராஜரிஷிகள், பித்ருக்கள், அஸுரர்கள் கந்தர்வர்கள் இவர்களின் ஸ்த்ரீகளும் ராக்ஷஸர்களின் கன்னிகைகளும் அவனிடம் ஆசை கொண்டு வந்தனர். அவர்கள் யாவரும் யுத்தம் செய்வதில் ஆவலுள்ள ராவணனல் அபஹரித்துக் கொண்டுவரப்பட்டவர்கள். அதாவது இவர்களை அபஹரித்துக் கொண்டு வருவதால் இவர்களின் உறவினர் சண்டைக்கு வரவேண்டுமென்பது அவனது கருத்து. மதம் பிடித்த சிலர் மன்மதனல் மோஹத்தை அடைவிக்கப்பட்டுத் தானே வந்தவர்கள். மிகஸ்ரேஷ்டமானவ

न तत्र काश्चित्प्रमदाः प्रसह्य वीर्योपपन्नेन गुणेन लब्धाः।
न चान्यकामाऽपि न चान्यपूर्वा विना वरार्हां जनकात्मजां ताम्॥ ७१

न चाकुलीना न च हीनरूपा नादक्षिणा नानुपचारयुक्ता।
भार्याऽभवत्तस्य न हीनसत्त्वा न चापि कान्तस्य न कामनीया॥ ७२

बभूव बुद्धिस्तु हरीश्वरस्य यदीदृशी राघवधर्मपत्नी।
इमा यथा राक्षसराजभार्याः सुजातमस्येति हि साधुबुद्धेः॥ ७३

ந தத்ர காஸ்சித்ப்ரமதா: ப்ரஸஹ்ய
வீர்யோபபன்னேன குணேன லப்தா: ।
ந சான்யகாமாऽபி ந சான்யபூர்வா
விநா வரார்ஹாம் ஜனகாத்மஜாம் தாம் ॥ 71

ந சாகுலீநா ந ச ஹீனரூபா
நாதக்ஷிணா நானுபசாரயுக்தா ।
பார்யாऽபவத்தஸ்ய ந ஹீனஸத்வா
ந சாபி காந்தஸ்ய ந காமநீயா ॥ 72

பபூவ புத்திஸ்து ஹரீஸ்வரஸ்ய
யதீத்ருஸீ ராகவதர்மபத்னீ ।
இமா யதா ராக்ஷஸராஜபார்யா:
ஸுஜாதமஸ்யேதி ஹி ஸாதுபுத்தே: ॥ 73

ளான ஸீதையைத்தவிர மதம் பிடித்த மற்ற ஸ்த்ரீகள் எல்லோரும் பராக்ரமத்தோடு கூடிய அவனுடைய குணத்தாலேயே அடையப்பட்டவர்கள். அதில் ஒருவளும் பலாத்காரமாகக் கொண்டு வரப்பட்டவளோ பிறனிடத்தில் தற்போது விருப்பமுள்ளவளோ அல்லது பிறனிடத்தில் முன்பு விருப்பம் கொண்டவளோ இல்லவே இல்லை. (69—71)

நல்ல குலத்தில் பிறக்காதவளோ, அழகில்லாதவளோ, ஸாமர்த்யமில்லாதவளோ, மரியாதை செய்யப்படாதவளோ, பலமற்றவளோ, கணவன் கண்டு ப்ரியப்படத்தகாதவளோ அப்பொழுது அந்த ராவணனுக்கு மனைவியாக இல்லை. (72)

ராக்ஷஸராஜனை ராவணனுடைய மனைவிகளான இந்த ஸ்த்ரீகளைப்போல் ஸ்ரீராகவனுடைய தர்மபத்னியான ஸ்ரீஸீதையும் இவ்விதம் பர்த்தாவுடன் சேர்ந்திருப்பாளேயாகில் இந்த ராவணனுக்கு அது க்ஷேமமாகுமென நல்ல புத்திமானை ஹனுமாருக்குப்பட்டது.

(இங்கு ஸாதுபுத்தி என ஹனுமாரைக் குறிப்பிட்டது ஸாது புத்திபடைத்தவர்களுக்குத்தான் ஸாதுவான மார்க்கமும் புலப்

पुनश्च सोऽचिन्तयदार्तरूपो ध्रुवं विशिष्टा गुणतो हि सीता।
अथायमस्यां कृतवान्महात्मा लङ्केश्वरः कष्टमनार्यकर्म ॥ ७४

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
नवमः सर्गः ॥ ९॥

புனஶ்ச ஸோऽசிந்தயதார்த்தரூபோ
த்ருவம் விஶிஷ்டா குணதோ ஹி ஸீதா ।
அதாயமஸ்யாம் க்ருதவான்மஹாத்மா
லங்கேஶ்வர: கஷ்டமனார்யகர்ம ॥ 74

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீய ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே நவம: ஸர்க: ॥

படும் என்பதை எடுத்துக்காட்டுவதற்கே என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இங்கு ஸாதுபுத்தியான ஹரீஸ்வரனுக்கு இந்த ஸீதையானவள் ஸ்வயம்வரத்துக்கு முன்பே மற்ற ராக்ஷஸ ஸ்த்ரீகளைப்போல் பத்னியாக கிடைத்திருந்தால் ராவணனுடைய ஜன்மா பயனுள்ளதாக ஆகுமெனத் தோன்றியதாகவும் பொருள் கூறுவதுண்டு. ஆனல் இதை "ஸாதுபுத்தே:" என்று விசேஷணம் கொடுத்திருப்பதால் ஸ்வயமாகத் தோன்றியதில்லை என்றும் குரங்கு ஜாதியில் பிறந்ததால் இந்த விபரீத புத்தி அவருக்கு உண்டாயிருக்கக்கூடுமென்றும் இதைத் தானே உணர்ந்து பச்சாதாபத்துடன் மேலும் வேறுவிதமாகவே யோசிப்பதாகவும் **"पुनश्च सोऽचिन्तयत्"** எனும் மேல் ஶ்லோகத்தால் குறிப்பிடுகிறுர்.) (73)

ஸ்ரீஸீதை நிஶ்சயமாக குணத்தில் சிறந்தவள். இப்படிப்பட்ட இவளிடத்தில் இந்த லங்கேஶ்வரனும் மஹாத்மாவுமான ராவணன் தகாத காரியத்தைச் செய்திருக்கிறுனே என மிகவருத்தப்பட்டு மறுபடியும் அவர் சிந்தித்தார். (74)

ஒன்பதாவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

श्रीः

दशमः सर्गः — பத்தாவது ஸர்கம் ॥ १० ॥

“मन्दोदरीदर्शनम्” - மந்தோதரியைப் பார்த்தல்.

तत्र दिव्योपमं मुख्यं स्फाटिकं रत्नभूषितम् ।
अवेक्षमाणो हनुमान्ददर्श शयनासनम् ॥ १

दान्तकाञ्चनचित्राङ्गैर्वैडूर्यैश्च वरासनैः ।
महार्हास्तरणोपेतैरुपपन्नं महाधनैः ॥ २

तस्य चैकतमे देशे सोऽग्र्यमालाविभूषितम् ।
ददर्श पाण्डुरं छत्रं ताराधिपतिसंनिभम् ॥ ३

जातरूपपरिक्षिप्तं चित्रभानुसमप्रभम् ।
अशोकमालाविततं ददर्श परमासनम् ॥ ४

தத்ர திவ்யோபமம் முக்யம் ஸ்பாடிகம் ரத்னபூஷிதம் ।
அவேக்ஷமாணோ ஹனுமான் ததர்ஶ ஶயனாஸனம் ॥ 1

தாந்தகாஞ்சனசித்ராங்கைர்வைடூர்யைஶ்ச வராஸனை: ।
மஹார்ஹாஸ்தரணோபேதைருபபன்னம் மஹாதனை: ॥ 2

தஸ்ய சைகதமே தேஶே ஸோऽக்ர்யமாலாவிபூஷிதம் ।
ததர்ஶ பாண்டுரம் சத்ரம் தாராதிபதிஸன்னிபம் ॥ 3

ஜாதரூபபரிக்ஷிப்தம் சித்ரபானுஸமப்ரபம் ।
அஶோகமாலாவிததம் ததர்ஶ பரமாஸனம் ॥ 4

ஹனுமார் அங்கு தேவலோகத்தில் செய்த இந்த்ரனுடைய படுக்கை போன்றதும், சிறந்ததும், ஸ்படிக மயமும், ரத்னங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், தந்தம், தங்கம் இவைகளால் சித்தரிக்கப் பட்ட கால் முதலிய அங்கங்களை உடையதும், வைடூர்ய மயமும் விலையுயர்ந்த விரிப்புக்களுடன் கூடியதும், அதிக விலையுள்ளதுகளு மான படுக்கக்கூடிய சிறந்த மெத்தைகளுடன் கூடிய கட்டிலைப் பார்த்தார். (1, 2)

அக்கட்டிலில் மேல்ப்ரதேசத்தில் சிறந்த மாலைகளால் அலங் கரிக்கப்பட்டதும் சந்த்ரனுக்கொப்பானதுமான வெண்குடையை அந்த ஹனுமார் கண்டார். (3)

திரும்பவும் கட்டிலை வர்ணிக்கிறார். தங்கத்தினால் செய்யப் பட்டதும் அக்னிக்கு ஒப்பான காந்தி உள்ளதும் தொங்குகின்ற அசோக புஷ்பத்தின் மாலைகளை உடையதுமான சிறந்த கட்டிலைக் கண்டார். (4)

वालव्यजनहस्ताभिर्वीज्यमानं समन्ततः ।
गन्धैश्च विविधैर्जुष्टं वरधूपेन धूपितम् ॥ ५

परमास्तरणास्तीर्णमाविकाजिनसंवृतम् ।
दामभिर्वरमाल्यानां समन्तादुपशोभितम् ॥ ६

तस्मिञ्जीमूतसंकाशं प्रदीप्तोत्तमकुण्डलम् ।
लोहिताक्षं महाबाहुं महारजतवाससम् ॥ ७

लोहितेनानुलिप्ताङ्गं चन्दनेन सुगन्धिना ।
सन्ध्यारक्तमिवाकाशे तोयदं सतडिद्गणम् ॥ ८

वृतमाभरणैर्दिव्यैः सुरूपं कामरूपिणम् ।
सवृक्षवनगुल्माढ्यं प्रसुप्तमिव मन्दरम् ॥ ९

வாலவ்யஜனஹஸ்தாபிர்வீஜ்யமானம் ஸமந்தத: |
கந்தைஸ்ச விவிதைர்ஜுஷ்டம் வரதூபேன தூபிதம் ||

பரமாஸ்தரணஸ்தீர்ணமாவிகாஜினஸம்வ்ருதம் |
தாமபிர்வரமால்யானும் ஸமந்தாதுபஸோபிதம் || 6

தஸ்மின்ஜீமூதஸம்காஸம் ப்ரதீப்தோத்தமகுண்டலம் |
லோஹிதாக்ஷம் மஹாபாஹும் மஹாராஜதவாஸஸம் || 7

லோஹிதேனனுலிப்தாங்கம் சந்தனேன ஸுகந்தின |
ஸந்த்யாரக்தமிவாகாஸே தோயதம் ஸதடித்கணம் || 8

வ்ருதமாபரணைர்திவ்யை: ஸுரூபம் காமரூபிணம் |
ஸவ்ருக்ஷவனகுல்மாட்யம் ப்ரஸுப்தமிவ மந்தரம் || 9

வெண்சாமரங்களை கையிலேந்திய ஸ்த்ரீகளால் வீசப்பட்டதும், பலவகைப்பட்ட வாஸனைகளால் நாலு பக்கத்திலும் ஸேவிக்கப்பட்டதும், மிகுந்த வாஸனையுள்ள தூபத்தால் வாஸனையுள்ளதாகச் செய்யப்பட்டதும், விரிக்கப்பட்ட மிகச்சிறந்த விரிப்பை உடையதும், செம்மறி ஆட்டின் தோலினல் உரைபோடப்பட்டதும் சிறந்த புஷ்பங்களின் மாலைகளால் நான்கு பக்கத்திலும் சோபையுடன் கூடியதுமான கட்டிலை அந்த ஹனுமார் கண்டார். (5, 6)

அந்தக் கட்டிலில் மேகத்துக்கு ஒப்பானவனும், மிக ப்ரகாசமுள்ள குண்டலங்களுடன் கூடியவனும், சிவந்த கண்களை உடையவனும், பெருத்த கைகளோடு கூடியவனும், சிறந்த ஜரிகை வஸ்த்ரம் உடுத்தியவனும், நல்ல வாஸனையுடன் கூடிய சந்தனத்தால் பூசப்பட்டவனும், ஆகாசத்தில் ஸந்த்யாகாலத்தால் சிவப்பு நிறமுள்ள மின்னல்களுடன் கூடிய கருமேகத்தைப்போன்றவனும், திவ்யமான ஆபரணங்களைத் தரித்தவனும், அழகு வாய்ந்தவனும், காமரூபியும், வ்ருக்ஷங்களுடன் கூடிய காடுகள் புதர்கள்

क्रीडित्वोपरतं रात्रौ वराभरणभूषितम् ।
प्रियं राक्षसकन्यानां राक्षसानां सुखावहम् ॥ १०

पीत्वाऽप्युपरतं चापि ददर्श स महाकपिः ।
भास्वरे शयने वीरं प्रसुप्तं राक्षसाधिपम् ॥ ११

निःश्वसन्तं यथा नागं रावणं वानरर्षभः ।
आसाद्य परमोद्विग्नः सोपासर्पत्सुभीतवत् ॥ १२

अथारोहणमासाद्य वेदिकान्तरमाश्रितः ।
सुप्तं राक्षसशार्दूलं प्रेक्षते स्म महाकपिः ॥ १३

க்ரீடித்வோபரதம் ராத்ரௌ வராபரணபூஷிதம் ।
ப்ரியம் ராக்ஷஸகன்யாஞம் ராக்ஷஸாஞம் ஸுகாவஹம் ॥ 10

பீத்வாऽப்யுபரதம் சாபி ததர்ஶ ஸ மஹாகபி: ।
பாஸ்வரே ஶயனே வீரம் ப்ரஸுப்தம் ராக்ஷஸாதிபம் ॥ 11

நி:ஶ்வஸந்தம் யதா நாகம் ராவணம் வானரர்ஷப: ।
ஆஸாத்ய பரமோத்விக்ன: ஸோபாஸர்பத்ஸுபீதவத் ॥ 12

அதாரோஹணமாஸாத்ய வேதிகாந்தரமாஶ்ரித: ।
ஸுப்தம் ராக்ஷஸஶார்தூலம் ப்ரேக்ஷதே ஸ்ம மஹாகபி: ॥ 13

இவைகள் நிறைந்ததும், அசைவற்றதுமான மந்தரமலை போன்றவனும், ராத்ரியில் விளையாடி ஓய்ச்சலை அடைந்தவனும், மிகச் சிறந்த ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவனும், ராக்ஷஸ கன்னிகைகளின் ப்ரியத்துக்கு பாத்ரமானவனும், ராக்ஷஸர்களுக்கு ஸுகத்தைச் செய்கிறவனும், மத்யத்தைக் குடித்து ஓய்வடைந்திருப்பவனும், வெண்மையான மெத்தையில் நன்கு தூங்குகின்றவனும், வீரனுமான அந்த ராக்ஷஸாதிபனை அந்த மஹாகபி கண்டார். (7 — 11)

பெருமூச்சு விடுகின்ற யானை போன்ற அந்த ராவணனை வானரஶ்ரேஷ்டர் அடைந்து மிகக் கவலைக்கொண்டு மிகப் பயந்தவன் போல கொஞ்சம் பின்னடைந்தார்.

(ஜகன்மாதாவான ஸ்ரீ ஸீதாதேவியை அபகரித்த பாபி இவன் என்ற அபிப்ராயத்தால் ஸமீபம் செல்லாது பின்வாங்கினார் என்பது கருத்து.) (12)

பிறகு படிக்கட்டை ஏறி ஓர் படியில் உட்கார்ந்துகொண்டு மஹாகபி தூங்குகின்ற ராக்ஷஸஶ்ரேஷ்டனைக் கண்டார். (13)

शुशुभे राक्षसेन्द्रस्य स्वपतः शयनोत्तमम् ।
गन्धहस्तिनि संविष्टे यथा प्रस्रवणं महत् ॥ १४

काञ्चनाङ्गदनद्धौ च ददर्श स महात्मनः ।
विक्षिप्तौ राक्षसेन्द्रस्य भुजाविन्द्रध्वजोपमौ ॥ १५

ऐरावतविषाणाग्रैरापीडनकृतव्रणौ ।
वज्रोल्लिखितपीनांसौ विष्णुचक्रपरिक्षतौ ॥ १६

पीनौ समसुजातांसौ सङ्गतौ बलसंयुतौ ।
सुलक्षणनखाङ्गुष्ठौ स्वङ्गुलीतललक्षितौ ॥ १७

संहतौ परिघाकारौ वृत्तौ करिकरोपमौ ।
विक्षिप्तौ शयने शुभ्रे पञ्चशीर्षाविवोरगौ ॥ १८

ஶுஶுபே ராக்ஷஸேந்த்ரஸ்ய ஸ்வபத: ஶயனோத்தமம் ।
கந்தஹஸ்தினி ஸம்விஷ்டே யதா ப்ரஸ்ரவணம் மஹத் ॥ 14

காஞ்சனாங்கதநத்தௌ ச ததர்ஶ ஸ மஹாத்மன: ।
விக்ஷிப்தௌ ராக்ஷஸேந்த்ரஸ்ய புஜாவிந்த்ரத்வஜோபமௌ ॥ 15

ஐராவதவிஷாணாக்ரைராபீடனக்ருதவ்ரணௌ ।
வஜ்ரோல்லிகிதபீனாம்ஸௌ விஷ்ணுசக்ரபரிக்ஷதௌ ॥ 16

பீனௌ ஸமஸுஜாதாம்ஸௌ ஸங்கதௌ பலஸம்யுதௌ ।
ஸுலக்ஷணநகாங்குஷ்டௌ ஸ்வங்குலீதலலக்ஷிதௌ ॥ 17

ஸம்ஹதௌ பரிகாகாரௌ வ்ருத்தௌ கரிகரோபமௌ ।
விக்ஷிப்தௌ ஶயனே ஶுப்ரே பஞ்சஶீர்ஷாவிவோரகௌ ॥

தூங்குகின்ற ராக்ஷஸ ஶ்ரேஷ்டனுடைய படுக்கையானது, எந்த யானையின் மதஜலத்தால் மற்ற யானைகள் பயந்து ஓடுமோ அப்படிப்பட்ட கந்தஹஸ்தியாகிற மதம்பிடித்த யானையானது தூங்கும்பொழுது பெரிய ப்ரஸ்ரவண மலைபோல் ப்ரகாசித்தது. (14)

அந்த மஹாகபியானவர் மஹாத்மாவான ராக்ஷஸ ஶ்ரேஷ்டனுடைய படுக்கையில் வைக்கப்பட்டதுகளும், தங்கவளைகள் போடப்பட்டவைகளும், இந்த்ரத்வஜத்திற்கு ஒப்பானவைகளும், ஐராவதத்தின் தந்தத்தின் நுனியின் உரசலால் செய்யப்பட்ட காயத்தின் வடுவை உடையதுகளும், வஜ்ராயுதத்தால் கீறப்பட்ட பெரிய தோள்களை உடையதுகளும், விஷ்ணு சக்கரத்தால் காயப்படுத்தப்பட்டவைகளும், பெருத்தவைகளும், ஒன்றோடொன்று ஸமமாய் இருப்பவைகளும், ஸமமானவைகளும், அழகியவைகளுமான தோள்களை உடையவைகளும், உடலுக்கு ஏற்றதுகளும், பலத்துடன் கூடியதுகளும், நல்ல லக்ஷணத்துடன் கூடிய நகங்

शशक्षतजकल्पेन सुशीतेन सुगन्धिना।
चन्दनेन परार्ध्येन स्वनुलिप्तौ स्वलंकृतौ॥ १९

उत्तमस्त्रीविमृदितौ गन्धोत्तमनिषेवितौ।
यक्षपन्नगगन्धर्वदेवदानवराविणौ॥ २०

ददर्श स कपिस्तस्य बाहू शयनसंस्थितौ।
मन्दरस्यान्तरे सुप्तौ महाही रुषिताविव॥ २१

ताभ्यां स परिपूर्णाभ्यां भुजाभ्यां राक्षसेश्वरः।
शुशुभेऽचलसंकाशः शृङ्गाभ्यामिव मन्दरः॥ २२

ஶஶக்ஷதஜகல்பேன ஸுஶீதேன ஸுகந்தினா।
சந்தனேன பரார்த்யேன ஸ்வனுலிப்தௌ ஸ்வலம்க்ருதௌ॥

உத்தமஸ்த்ரீவிம்ருதிதௌ கந்தோத்தமநிஷேவிதௌ।
யக்ஷபன்னககந்தர்வதேவதானவராவிணௌ॥ 20

ததர்ஶ ஸ கபிஸ்தஸ்ய பாஹூ ஶயனஸம்ஸ்திதௌ।
மந்தரஸ்யாந்தரே ஸுப்தௌ மஹாஹீ ருஷிதாவிவ॥ 21

தாப்யாம் ஸ பரிபூர்ணாப்யாம் புஜாப்யாம் ராக்ஷஸேஶ்வர:।
ஶுஶுபேऽசலஸம்காஶ: ஶ்ருங்காப்யாமிவ மந்தர:॥ 22

கள், கட்டை விரல்கள் இவைகளை உடையதுகளும், அழகிய விரல்கள், உள்ளங்கை இவைகளோடு கூடியவைகளும், கெட்டியான ஸந்திபந்தங்களை உடையதுகளும், தாழ்ப்பாள்கள் போன்றதுகளும், வட்டமாக உள்ளதுகளும், யானையின் துதிக்கை போன்றதுகளும், வெண்மையான படுக்கையில் விரிக்கப்பட்டதுகளுமான கைகளை ஐந்துதலை நாகங்களைப்போல் கண்டார். (15 — 18)

முயல் ரத்தத்திற்கொப்பானதும், மிகக் குளிர்ச்சியானதும், நல்ல வாசனை உள்ளதும், சிறந்ததுமான சந்தனத்தால் நன்கு பூசப்பட்டதுகளும், நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டவைகளும், உத்தம ஸ்த்ரீகளால் பிடிக்கப்பட்டவைகளும், சிறந்த வாஸனைகளுடன் கூடியதுகளும், யக்ஷர், பன்னகர், கந்தர்வர்கள், தேவர்கள், அஸுரர்கள் இவர்களை அலரச்செய்கிறதுகளும், படுக்கையில் இருப்பவைகளுமான அந்த ராவணனுடைய கைகளை, மந்தர மலையின் பொந்தில் நன்கு தூங்குகின்றவைகளும், கோபங்கொண்டவைகளுமான பெரிய ஸர்ப்பங்களைப்போல் அந்த கபியான ஹனுமார் பார்த்தார். (19 — 21)

ராக்ஷஸ ஶ்ரேஷ்டனும் மலைக்கு ஒப்பானவனுமான அந்த ராவணன் ஸர்வ லக்ஷணங்களும் நிரம்பிய அக்கைகளால், சிகரங்களோடு கூடிய மந்தரமலைபோல் ப்ரகாசித்தான். (22)

चूतपुन्नागसुरभिर्वकुलोत्तमसंयुतः ।
मृष्टान्नरससंयुक्तः पानगन्धपुरस्सरः ॥ २३

तस्य राक्षससिंहस्य निश्चक्राम महामुखात् ।
शयानस्य विनिःश्वासः पूरयन्निव तद्गृहम् ॥ २४

मुक्तामणिविचित्रेण काञ्चनेन विराजितम् ।
मुकुटेनापवृत्तेन कुण्डलोज्ज्वलिताननम् ॥ २५

रक्तचन्दनदिग्धेन तथा हारेण शोभिना ।
पीनायतविशालेन वक्षसाऽभिविराजितम् ॥ २६

पाण्डुरेणापविद्धेन क्षौमेण क्षतजेक्षणम् ।
महार्हेण सुसंवीतं पीतेनोत्तमवाससा ॥ २७

சூதபுன்னாகஸுரபிர்வகுலோத்தமஸம்யுத: ।
ம்ருஷ்டான்னரஸஸம்யுக்த: பானகந்தபுரஸ்ஸர: ॥ 23

தஸ்ய ராக்ஷஸஸிம்ஹஸ்ய நிஶ்சக்ராம மஹாமுகாத் ।
ஶயானஸ்ய விநி:ஶ்வாஸ: பூரயன்னிவ தத்க்ருஹம் ॥ 24

முக்தாமணிவிசித்ரேண காஞ்சனேன விராஜிதம் ।
முகுடேனாபவ்ருத்தேன குண்டலோஜ்வலிதானனம் ॥ 25

ரக்தசந்தனதிக்தேன ததா ஹாரேண ஶோபினா ।
பீனாயதவிஶாலேன வக்ஷஸாऽபிவிராஜிதம் ॥ 26

பாண்டுரேணாபவித்தேன க்ஷௌமேண க்ஷதஜேக்ஷணம் ।
மஹார்ஹேண ஸுஸம்வீதம் பீதேனோத்தமவாஸஸா ॥ 27

தூங்குகின்ற அந்த ராக்ஷஸ ராஜனுடைய முகத்திலிருந்து வரும் பெரிதான மூச்சுக்காற்றானது, மா, புன்னாகம் இவற்றின் வாஸனையை உடையதும், சிறந்த தாழம்பூவின் வாஸனையுள்ளதும், அறுசுவை உண்டியை உண்டதாலேற்பட்ட வாஸனையையுடையதும், மத்யபானம் செய்ததாலேற்பட்ட வாஸனையை முன்னிட்டுக் கொண்டதுமாய் அந்த வீட்டை நிரப்புகிறதுபோல வெளிக்கிளம்பிற்று.

(இங்கு மத்யபானம் செய்ததாலேற்பட்ட வாஸனையை முன்னிட்டுக் கொண்டதாய் என்றதால், திலகவ்யாக்யானத்தில் ராவணன் ராக்ஷஸனாய் இருப்பதால் வாமாசாரத்தால் ஸ்ரீ வித்யாராதனம்செய்து மத்யபானம் செய்தானென்று கூறப்பட்டுள்ளது.) (23, 24)

முத்து, மணி இவைகளால் சித்தரிக்கப்பட்டதும், தங்கத்தால் செய்யப்பட்டதும், புறண்டதுமான மகுடத்தால் ப்ரகாசிக்கச் செய்யப்பட்டவனும், குண்டலத்தினால் மிகப் ப்ரகாசிக்கின்ற முகத்தை உடையவனும், செஞ்சந்தனத்தால் பூசப்பட்டதும், ஹாரத்தால் சோபையுடன் கூடியதும், பருத்ததும், அகண்டது

माषराशिप्रतीकाशं निःश्वसन्तं भुजङ्गवत् ।
गाङ्गे महति तोयान्ते प्रसुप्तमिव कुञ्जरम् ॥ २८

चतुर्भिः काञ्चनैर्दीपैर्दीप्यमानैश्चतुर्दिशम् ।
प्रकाशीकृतसर्वाङ्गं मेघं विद्युद्गणैरिव ॥ २९

पादमूलगताश्चापि ददर्श सुमहात्मनः ।
पत्नीः स प्रियभार्यस्य तस्य रक्षःपतेर्गृहे ॥ ३०

शशिप्रकाशवदनाश्चारुकुण्डलभूषिताः ।
अम्लानमाल्याभरणा ददर्श हरियूथपः ॥ ३१

மாஷராஶிப்ரதீகாஶம் நி:ஶ்வஸந்தம் புஜங்கவத் ।
காங்கே மஹதி தோயாந்தே ப்ரஸுப்தமிவ குஞ்ஜரம் । 28

சதுர்பி: காஞ்சனைர்தீபைர்தீப்யமானைஶ்சதுர்திஶம் ।
ப்ரகாஶீக்ருதஸர்வாங்கம் மேகம் வித்யுத்கணைரிவ ॥ 29

பாதமூலகதாஶ்சாபி ததர்ஶ ஸுமஹாத்மன: ।
பத்னீ: ஸ ப்ரியபார்யஸ்ய தஸ்ய ரக்ஷ:பதேர்க்ருஹே ॥ 30

ஶஶிப்ரகாஶவதனாஶ்சாருகுண்டலபூஷிதா: ।
அம்லானமால்யாபரணா ததர்ஶ ஹரியூதப: ॥ 31

மான மார்பினல் ப்ரகாசிக்கின்றவனும், ரத்தம் போன்ற கண்களை உடையவனும், வெண்மைநிறமுள்ளதும், கொஞ்சம் விலகியதும், பட்டு நூலால் செய்யப்பட்டதும், விலையுயர்ந்ததுமான உத்தம பீதாம்பரத்தை உடுத்திஇருப்பவனும், உளுந்துக்குவியல் போன்றவனும், பாம்புபோல் பெருமூச்சு விடுகிறவனும், பெரியதான கங்கா நதியின் மத்தியில் படுத்து தூங்குகின்ற யானை போன்றவனும், நாலு திக்குகளிலும் ப்ரகாசிக்கின்ற நான்கு ஸ்வர்ண மயமான தீபங்களால், மின்னல் கூட்டங்களால் மேகம்போல் ப்ரகாசப்படுத்தப்பட்ட எல்லா அவயவங்களையும் உடையவனுமான ராவணனையும், நல்ல மஹாத்மாவும் மனைவிகளிடத்தில் ப்ரியமுள்ளவனுமான அந்த ராக்ஷஸ ராஜனுடைய காலடியை அடைந்தவர்களான அவனது பத்தினிகளையும் அவனுடைய வீட்டில் கண்டார். (25 — 30)

வானர ஶ்ரேஷ்டரான ஹனுமார் சந்த்ரனை ஒத்த முககாந்தியை உடையவர்களும், அழகிய குண்டலங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களுமான வாடாத மாலையை ஆபரணமாய் அணிந்த தேவ கன்னிகைகளையும் கண்டார். (31)

नृत्तवादित्रकुशला राक्षसेन्द्रभुजाङ्कगाः ।
वराभरणधारिण्यो निषण्णा ददृशे हरिः ॥ ३२

वज्रवैडूर्यगर्भाणि श्रवणान्तेषु योषिताम् ।
ददर्श तापनीयानि कुण्डलान्यङ्गदानि च ॥ ३३

तासां चन्द्रोपमैर्वक्त्रैः शुभैर्ललितकुण्डलैः ।
विरराज विमानं तन्नभस्तारागणैरिव ॥ ३४

मदव्यायामखिन्नास्ता राक्षसेन्द्रस्य योषितः ।
तेषु तेष्ववकाशेषु प्रसुप्तास्तनुमध्यमाः ॥ ३५

ந்ருத்தவாதித்ரகுமலா ராக்ஷஸேந்த்ரபுஜாங்ககா: ।
வராபரணதாரிண்யோ நிஷண்ணு தத்ருமே ஹரி: ॥ 32

வஜ்ரவைடூர்யகர்ப்பாணி ம்ரவணுந்தேஷு யோஷிதாம் ।
ததர்ம தாபனீயானி குண்டலான்யங்கதானி ச ॥ 33

தாஸாம் சந்த்ரோபமைர்வக்த்ரை: மூபைர்லலிதகுண்டலை:
விரராஜ விமானம் தந்நபஸ்தாராகணைரிவ ॥ 34

மதவ்யாயாமகின்னுஸ்தா ராக்ஷஸேந்த்ரஸ்ய யோஷித: ।
தேஷு தேஷ்வவகாமேஷு ப்ரஸுப்தாஸ்தனுமத்யமா: ॥ 35

ஹனுமார் நர்த்தனம் வாத்யம் இவைகளில் தேர்ந்தவர்களும், ராக்ஷஸேந்த்ரனுடைய தோள், மடி இவைகளில் படுத்து தூங்கு கிறவர்களும், சிறந்த ஆபரணங்களை தரித்திருப்பவர்களும், தூங்கு கின்றவர்களுமான தேவகன்னிகைகளைக் கண்டார். (32)

தங்கத்தால் செய்யப்பட்டதுகளும், நடுவில் வஜ்ரம் வைடூர் யம் வைத்து இழைக்கப்பட்டதுகளும் காதின் அடிப்பாகத்தை அடைந்ததுகளுமான ஸ்த்ரீகளுடைய குண்டலங்களையும் தோள் வளைகளையும் கண்டார்.
(இங்கு தூங்கும்போது கைகளை தலையின்கீழ் வைத்திருப்ப தால் தோள்வளைகளும் காதுகளின் அடிப்பாகத்திலிருப்பதாகக் கூறப்பட்டது.) (33)

சந்த்ரனுக்கொப்பானதுகளும், அழகிய குண்டலங்களை உடை யதுகளும், மங்களமானதுகளுமான அந்த ஸ்த்ரீகளின் முகங் களால் அந்த விமானுகாரமான கட்டிலானது நக்ஷத்ர கணங் களால் ஆகாமம்போல் ப்ரகாசித்தது. (34)

ஸம்போகத்தால் ம்ரமமடைந்தவர்களும், அழகிய இடையை உடையவர்களுமான ராக்ஷஸேந்த்ரனுடைய ஸ்த்ரீகள் அந்தந்த இடங்களில் தூங்கினுர்கள். (35)

अङ्गहारैस्तथैवान्या कोमलैर्नृत्तशालिनी ।
विन्यस्तशुभसर्वाङ्गी प्रसुप्ता वरवर्णिनी ॥ ३६

काचिद्वीणां परिष्वज्य प्रसुप्ता संप्रकाशते ।
महानदीप्रकीर्णेव नलिनी पोतमाश्रिता ॥ ३७

अन्या कक्षगतेनैव मड्डुकेनासितेक्षणा ।
प्रसुप्ता भामिनी भाति बालपुत्रेव वत्सला ॥ ३८

அங்கஹாரைஸ்ததைவான்யா கோமளைர்ந்ருத்தஶாலினீ ।
வின்யஸ்தஶுபஸர்வாங்கீ ப்ரஸுப்தா வரவர்ணினீ ॥ 36

காசித்வீணாம் பரிஷ்வஜ்ய ப்ரஸுப்தா ஸம்ப்ரகாஶதே ।
மஹாநதீப்ரகீர்ணேவ நளினீ போதமாஶ்ரிதா ॥ 37

அன்யா கக்ஷகதேனைவ மட்டுகேனாஸிதேக்ஷணா ।
ப்ரஸுப்தா பாமினீ பாதி பாலபுத்ரேவ வத்ஸலா ॥ 38

அழகிய அங்காபிநயங்களுடன் நர்த்தனம் செய்யும் ஸ்வபாவம் உள்ளவளும், படுக்கையில் அழகிய அங்கங்களை அழகாக வைத்துப் படுத்தவளும், சிறந்த நிறமுள்ளவளுமான மற்றொரு ஸ்த்ரீ அப்படியே தூங்கினாள்.

(இங்கு அங்காபிநயம் என்னும் பொருளைத்தரும் "अङ्गहार" எனும் பதத்துக்கு வ்யாக்யானம் பரதஶாஸ்த்ரத்தில்

अङ्गानां योग्यदेशेषु हरणेन यथोचितम् ।
अङ्गनिर्हरणीयत्वादङ्गहारस्तथोच्यते ॥

அங்கானாம் யோக்யதேஶேஷு ஹரணேன யதோசிதம் ।
அங்கநிர்ஹரணீயத்வாத் அங்கஹாரஸ்ததோச்யதே ॥

என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தூங்கும்போது அங்காபிநயம் என்று குறிப்பிட்டது வாஸனாபலத்தால் அப்படி நடக்கிறாள் என்பது கருத்து.) (36)

மற்றொரு ஸ்த்ரீ வீணையை கட்டிக்கொண்டு நன்கு தூங்குகின்றவளாய், பெரிய நதியில் போகின்றதும் யத்ருச்சையாகவந்த தெப்பக்கட்டையை அடைந்ததுமான தாமரைக் கொடிபோல் நன்கு ப்ரகாசிக்கிறாள். (37)

கருவிழியாளான மற்றொரு ஸ்த்ரீ கழுக்கட்டை அடைந்த ம்ருதங்க வாத்யத்தால் ப்ரேமையுடன் இளம் குழந்தையை ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டவள் போல் அழகுவாய்ந்தவளாய் ப்ரகாசிக்கிறாள். (38)

पटहं चारुसर्वाङ्गी पीड्य शेते शुभस्तनी ।
चिरस्य रमणं लब्ध्वा परिष्वज्येव भामिनी ॥ ३९

काचिद्वंशं परिष्वज्य सुप्ता कमललोचना ।
रहः प्रियतमं गृह्य सकामेव च कामिनी ॥ ४०

विपञ्चीं परिगृह्यान्या नियता नृत्तशालिनी ।
निद्रावशमनुप्राप्ता सहकान्तेव भामिनी ॥ ४१

अन्या कनकसंकाशैर्मृदुपीनैर्मनोरमैः ।
मृदङ्गं परिपीड्याङ्गैः प्रसुप्ता मत्तलोचना ॥ ४२

படஹம் சாருஸர்வாங்கீ பீட்ய ஶேதே ஶுபஸ்தனீ ।
சிரஸ்ய ரமணம் லப்த்வா பரிஷ்வஜ்யேவ பாமினீ ॥ 39

காசித்வம்ஶம் பரிஷ்வஜ்ய ஸுப்தா கமலலோசனா ।
ரஹ: ப்ரியதமம் க்ருஹ்ய ஸகாமேவ ச காமினீ ॥ 40

விபஞ்சீம் பரிக்ருஹ்யான்யா நியதா ந்ருத்தஶாலினீ ।
நித்ராவஶமனுப்ராப்தா ஸஹகாந்தேவ பாமினீ ॥ 41

அன்யா கனகஸம்காஶைர்ம்ருதுபீனைர்மனோரமை: ।
ம்ருதங்கம் பரிபீட்யாங்கை: ப்ரஸுப்தா மத்தலோசனா ॥ 42

அழகிய எல்லா அங்கங்களையும் உடையவளும், மங்களமான ஸ்தனங்களை உடையவளுமான அழகிய மற்றொரு ஸ்த்ரீ வெகு நாள் கழித்துவந்த தன் நாயகனை அடைந்து ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டவள்போல் படஹ வாத்யத்தை அணைத்துக்கொண்டு தூங்குகிறாள். (39)

தாமரைபோன்ற கண்களை உடைய மற்றொரு ஸ்த்ரீ காமத்தை உடையவளாய்க்கொண்டு தனிமையில் தனக்கு இஷ்டமான நாயகனை அடைந்து இஷ்டத்தை பூர்த்திசெய்து கொண்டவள்போல் குழலைக்கட்டிக்கொண்டு தூங்குகிறாள். (40)

நர்த்தனம் செய்யும் ஸ்வபாவம் உள்ளவளும், அடக்கத்துடன் கூடியவளுமான மற்றொரு அழகிய ஸ்த்ரீ, ஏழு தந்திகளுடன் கூடிய விபஞ்சி எனும் வீணையைக் கட்டிக்கொண்டு தன் நாயகனோடு கூடி இருப்பவள்போல நித்ரைக்கு வஶமானாள். (41)

மதத்தோடு கூடிய கண்களை உடைய மற்றொரு ஸ்த்ரீ தங்க வர்ணம் போன்றதும், ம்ருதுவாயும், பெருத்தும் இருக்கிறதுகளும், மனதிற்கு ப்ரியத்தைக் கொடுக்கக்கூடியவைகளுமான அவயவங்களால் மத்தளத்தை அணைத்துக்கொண்டு நன்கு தூங்குகிறாள். (42)

भुजपार्श्वान्तरस्थेन कक्षगेन कृशोदरी ।
पणवेन सहानिन्द्या सुप्ता मदकृतश्रमा ॥ ४३
डिण्डिमं परिगृह्यान्या तथैवासक्तडिण्डिमा ।
प्रसुप्ता तरुणं वत्समुपगूह्येव भामिनी ॥ ४४
काचिदाडम्बरं नारी भुजसंयोगपीडितम् ।
कृत्वा कमलपत्राक्षी प्रसुप्ता मदमोहिता ॥ ४५
कलशीमपविध्यान्या प्रसुप्ता भाति भामिनी ।
वसन्ते पुष्पशबला मालेव परिमार्जिता ॥ ४६
पाणिभ्यां च कुचौ काचित्सुवर्णकलशोपमौ ।
उपगूह्याबला सुप्ता निद्राबलपराजिता ॥ ४७

புஜபார்ஸ்வாந்தரஸ்தேன கக்ஷகேன க்ருஸோதரீ ।
பணவேன ஸஹாநிந்த்யா ஸுப்தா மதக்ருதஸ்ரமா ॥ 43
டிண்டிமம் பரிக்ருஹ்யான்யா ததைவாஸக்தடிண்டிமா ।
ப்ரஸுப்தா தருணம் வத்ஸமுபகூஹ்யேவ பாமினீ ॥ 44
காசிதாடம்பரம் நாரீ புஜஸம்யோகபீடிதம் ।
க்ருத்வா கமலபத்ராக்ஷீ ப்ரஸுப்தா மதமோஹிதா ॥ 45
கலஸீமபவித்யான்யா ப்ரஸுப்தா பாதி பாமினீ ।
வஸந்தே புஷ்பஸபலா மாலேவ பரிமார்ஜிதா ॥ 46
பாணிப்யாம் ச குசௌ காசித்ஸுவர்ணகலஸோபமௌ ।
உபகூஹ்யாபலா ஸுப்தா நித்ராபலபராஜிதா ॥ 47

சுருங்கிய வயிற்றை உடையவளும், ஸம்போகத்தால் ஸ்ரமத்தை உடையவளும், ஸர்வாங்க ஸுந்தரியுமான மற்றொரு ஸ்த்ரீ கக்ஷத்திலிருக்கிற பணவ வாத்யத்துடன் தூங்குகிறாள். (43)

மற்றொரு அழகிய ஸ்த்ரீ டிண்டிமம் எனும் வாத்யத்தை வைத்துக்கொண்டு தூக்கத்தில் மற்றொரு டிண்டிமத்தை ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டவளாய் இருந்துகொண்டு குழந்தையைக் கட்டிக்கொண்டு யுவாவான நாயகனை ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டவள்போல நன்கு தூங்கினாள். (44)

மத்யபானத்தால் மோஹத்தை அடைந்தவளும், செந்தாமரை இதழ்போன்ற கண்களை உடையவளுமான மற்றொரு ஸ்த்ரீ ஆடம்பரம் என்ற தூர்ய வாத்ய விசேஷத்தை ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டு நன்கு தூங்குகிறாள். (45)

தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் அழகிய மற்றொரு ஸ்த்ரீ, ஜலமுள்ள குடத்தைக் கவிழ்த்து வஸந்த ஸமயத்தில் ஜலம் தெளிக்கப்பட்டதும், புஷ்பங்கள் நிறைந்ததுமான மாலைபோல் ப்ரகாசிக்கிறாள். (46)

தூக்கத்தின் வலுவால் ஜயிக்கப்பட்டவளான மற்றொரு ஸ்த்ரீ கைகளால் தங்கக்குடங்களுக்கு ஒப்பான ஸ்தனங்களை ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டு தூங்குகிறாள். (47)

अन्या कमलपत्राक्षी पूर्णेन्दुसदृशानना ।
अन्यामालिङ्ग्य सुश्रोणीं प्रसुप्ता मदविह्वला ॥ ४८

आतोद्यानि विचित्राणि परिष्वज्य वरस्त्रियः ।
निपीड्य च कुचैः सुप्ताः कामिन्यः कामुकानिव ॥ ४९

तासामेकान्तविन्यस्ते शयानां शयने शुभे ।
ददर्श रूपसंपन्नामपरां स कपिः स्त्रियम् ॥ ५०

मुक्तामणिसमायुक्तैर्भूषणैः सुविभूषिताम् ।
विभूषयन्तीमिव तत्स्वश्रिया भवनोत्तमम् ॥ ५१

गौरीं कनकवर्णाङ्गीमिष्टामन्तःपुरेश्वरीम् ।
कपिर्मन्दोदरीं तत्र शयानां चारुरूपिणीम् ॥ ५२

அன்யா கமலபத்ராக்ஷீ பூர்ணேந்துஸத்ருஶானனா ।
அன்யாமாலிங்க்ய ஸுஶ்ரோணீம் ப்ரஸுப்தா மதவிஹ்வலா ॥

ஆதோத்யானி விசித்ராணி பரிஷ்வஜ்ய வரஸ்த்ரிய: ।
நிபீட்ய ச குசை: ஸுப்தா: காமின்ய: காமுகாநிவ ॥ 49

தாஸாமேகாந்தவின்யஸ்தே ஶயானாம் ஶயனே ஶுபே ।
ததர்ஶ ரூபஸம்பன்னாமபராம் ஸ கபி: ஸ்த்ரியம் ॥ 50

முக்தாமணிஸமாயுக்தைர்பூஷணை: ஸுவிபூஷிதாம் ।
விபூஷயந்தீமிவ தத்ஸ்வஶ்ரியா பவனோத்தமம் ॥ 51

கௌரீம் கனகவர்ணாங்கீமிஷ்டாமந்த:புரேஶ்வரீம் ।
கபிர்மந்தோதரீம் தத்ர ஶயானாம் சாருரூபிணீம் ॥ 52

செந்தாமரை இதழ்போன்ற கண்களை உடையவளும், பூர்ண சந்த்ரனுக்கு ஒப்பான முகத்தை உடையவளுமான மற்றொரு ஸ்த்ரீ மதத்தால் கலங்கியவளாய் இருந்துகொண்டு அழகிய பின் பாகத்தை உடையவளான மற்றொருவளை கட்டிக்கொண்டு தூங்கினாள். (48)

காமவேகம் கொண்ட சிறந்த மற்றும் சில ஸ்த்ரீகள் தன்னிடம் ஆசைகொண்டவர்களான நாயகர்களை அணைத்துக் கொண்டதுபோல் ஸ்தனங்களோடு பலவிதமான வாத்யங்களை இறுக அணைத்துக்கொண்டு தூங்கினர். (49)

அந்த ஹனுமார் அந்த ஸ்த்ரீகளை விட்டு விலகி தனியாக இருக்கின்ற அழகிய படுக்கையில் படுத்திருக்கின்ற ரூபத்தோடு கூடிய மற்றொரு ஸ்த்ரீயைப் பார்த்தார். (50)

முத்து, மணி இவைகளுடன் கூடிய ஆபரணங்களால் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டவளும், தனது காந்தியால் அந்த படுக்கை

स तां दृष्ट्वा महाबाहुर्भूषितां मारुतात्मजः ।
तर्कयामास सीतेति रूपयौवनसंपदा ॥ ५३

हर्षेण महता युक्तो ननन्द हरियूथपः ।
[दृष्ट्वा सीतेति हृष्टोऽभूद्दीनश्चारित्रदर्शनात् ॥] ५४

आस्फोटयामास चुचुम्ब पुच्छं ननन्द चिक्रीड जगौ जगाम ।
स्तम्भानरोहन्निपपात भूमौ निदर्शयन्स्वां प्रकृतिं कपीनाम् ॥ ५५

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
दशमः सर्गः ॥ १० ॥

ஸ தாம் த்ருஷ்ட்வா மஹாபாஹுர்பூஷிதாம் மாருதாத்மஜ: ।
தர்க்கயாமாஸ ஸீதேதி ரூபயௌவனஸம்பதா ॥ 53

ஹர்ஷேண மஹதா யுக்தோ நநந்த ஹரியூதப: ।
[த்ருஷ்டா ஸீதேதி ஹ்ருஷ்டோऽபூத்தீனஶ்சாரித்ரதர்ஶனாத் ॥

ஆஸ்போடயாமாஸ சுசும்ப புச்சம்
நநந்த சிக்ரீட ஜகௌ ஜகாம ।
ஸ்தம்பானரோஹன்நிபபாத பூமௌ
நிதர்ஶயன்ஸ்வாம் ப்ரக்ருதிம் கபீனாம் ॥ 55

இத்யார்ஷே ஶ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீய ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே தஶம: ஸர்க: ॥

அறையை அலங்கரிப்பவள் போன்றவளும், தங்கநிறமுள்ளவளும், மெருகு கொடுத்த தங்கம் போன்ற அங்கங்களை உடையவளும், ராவணனுக்குப் பிடித்தவளும் அந்தப்புரத்திற்கு நாயகியும், அழகியரூபம் வாய்ந்தவளும், அலங்கரிக்கப்பட்டவளும், தூங்குகின்றவளுமான அந்த மந்தோதரியை, வாயுபுத்ரரும் பெருத்த கைகளை உடையருமான அந்த ஹனுமார் அழகு, யௌவனம் இந்த ஸம்பத்தால் மட்டிலும் ஸீதை என்று எண்ணினர்.

(அதாவது ஸீதை இவ்விதம் படுப்பாளா என்று யோசிக்காமல் அழகு, யௌவனம் இவற்றை மட்டும்கொண்டு தீர்மானித்தார் என்பது கருத்து.) (51 — 53)

மேலும் அந்த வானர ஶ்ரேஷ்டர் மிகுந்த ஸந்தோஷத்தோடு கூடியவராய் மேன்மேலும் ஆனந்தப்பட்டார். (54)

தோளைத்தட்டினர், வாலை முத்தமிட்டார், ஆனந்தக்களிப்பெய்தினர், கூத்தாடினர், மெள்ளப் பாடினர், உல்லாஸமாக நடந்தார், குரங்குகளின் இயற்கைக் குணத்தைக் காண்பிக்கின்றவராய் தூண்களில் ஏறி பூமியில் குதித்தார். (55)

பத்தாவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஶ்ரீ:

एकादशः सर्गः — பதினோராவது ஸர்கம் ॥ ११ ॥

“पानभूमिविचयः” — பானசாலையில் தேடுதல்.

अवधूय च तां बुद्धिं बभूवावस्थितस्तदा ।
जगाम चापरां चिन्तां सीतां प्रति महाकपिः ॥ १

न रामेण वियुक्ता सा स्वप्तुमर्हति भामिनी ।
न भोक्तुं नाप्यलंकर्तुं न पानमुपसेवितुम् ॥ २

नान्यं नरमुपस्थातुं सुराणामपि चेश्वरम् ।
नहि रामसमः कश्चिद्विद्यते त्रिदशेष्वपि ॥
अन्येयमिति निश्चित्य पानभूमौ चचार सः ॥ ३

அவதூய ச தாம் புத்திம் பபூவாவஸ்திதஸ்ததா ।
ஜகாம சாபராம் சிந்தாம் ப்ரதி மஹாகபி: ॥ 1

ந ராமேண வியுக்தா ஸா ஸ்வப்துமர்ஹதி பாமினீ ।
ந போக்தும் நாப்யலம்கர்த்தும் ந பானமுபஸேவிதும் ॥ 2

நான்யம் நரமுபஸ்தாதும் ஸுராணாமபி சேஶ்வரம் ।
நஹி ராமஸம: கஶ்சித்வித்யதே த்ரிதஶேஷ்வபி ॥
அன்யேயமிதி நிஶ்சித்ய பானபூமௌ சசார ஸ: ॥ 3

அப்பொழுது மஹாகபியான ஹனுமார் மண்டோதரியை ஸீதை என்று நினைத்த அந்த புத்தியை உதறித் தள்ளிவிட்டு கவலையற்றவராய் இருந்துகொண்டு ஸீதையைக் குறித்து வேறொரு சிந்தையை அடைந்தார்.

(இந்த ஶ்லோகத்தில் மஹாகபி என்றதற்கு 'பெரும் குரங்கு' என்று அர்த்தம். இப்படிச் சொன்னதற்குக் காரணம் ராவணனுடைய ஸமீபத்தில் ஸௌக்யமாய் நித்ரைசெய்யும் மண்டோதரியை ஸீதை என்று நினைத்ததே காரணம்.) (1)

அழகிய பதிவ்ரதையான அந்த ஸீதை ஸ்ரீராமனை விட்டுப் பிரிந்து நித்ரை செய்யமாட்டாள். சாப்பிடவும் மாட்டாள். அலங்காரமும் செய்துகொள்ள மாட்டாள். மதுபானமும் செய்ய மாட்டாள். தேவர்களுக்கு அதிபனான தேவேந்த்ரனையிலும் வேறு புருஷனை அடையமாட்டாள். தேவர்களிலும் ஸ்ரீராமருக்கு ஸமமானவர் கிடையாது. ஆகையால் இவள் வேறு ஸ்த்ரீயாக இருக்கவேண்டுமென்று நிஶ்சயித்து ஸ்ரீ ஹனுமார் பானபூமியில் ஸஞ்சரித்தார். (2, 3)

क्रीडितेनापराः क्लान्ता गीतेन च तथा पराः।
नृत्तेन चापराः क्लान्ताः पानविप्रहतास्तथा॥ ४

मुरवेषु मृदङ्गेषु पीठिकासु च संस्थिताः।
तथाऽऽस्तरणमुख्येषु संविष्टाश्चापराः स्त्रियः॥ ५

अङ्गनानां सहस्रेण भूषितेन विभूषणैः।
रूपसँल्लापशीलेन युक्तगीतार्थभाषिणा॥ ६

देशकालाभियुक्तेन युक्तवाक्याभिधायिना।
रताभिरतसंसुप्तं ददर्श हरियूथपः॥ ७

க்ரீடிதேனபரா: க்லாந்தா கீதேன ச ததா பரா:।
ந்ருத்தேன சாபரா: க்லாந்தா: பானவிப்ரஹதாஸ்ததா॥ 4

முரவேஷு ம்ருதங்கேஷு பீடிகாஸு ச ஸம்ஸ்திதா:।
ததாऽஸ்தரணமுக்யேஷு ஸம்விஷ்டாஶ்சாபரா: ஸ்த்ரிய:॥ 5

அங்கனானும் ஸஹஸ்ரேண பூஷிதேன விபூஷணை:।
ரூபஸல்லாபஶீலேன யுக்தகீதார்த்தபாஷிணு॥ 6

தேஶகாலாபியுக்தேன யுக்தவாக்யாபிதாயிணு।
ரதாபிரதஸம்ஸுப்தம் ததர்ஶ ஹரியூதப:॥ 7

இந்த ஶ்லோகங்களால் பானபூமியில் பார்த்தவர்களைக் கூறுகிறார்.—

மற்றும் சில விளையாட்டினுல் வாடிய ஸ்த்ரீகளையும், கானத்தினுல் வாட்டமடைந்த சிலரையும், நர்த்தனத்தினுல் வாடிய சிலரையும், குடியினுல் வாடியவர்களையும், முறவமெனும் வாத்யங்களிலும், ம்ருதங்க வாத்யங்களிலும், சின்ன ஆஸனங்களிலும், அப்படியே உயர்ந்த விரிப்புகளிலும் இருந்துகொண்டே தூங்கும் மற்றும் சிலரையும், ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், நித்ரையில் ஏற்பட்ட ப்ரமையினுல் தங்கள் தங்களுடைய ரூப விஷயமான வர்ணனையை ஶ்லாகித்துப் பேசிக்கொண்டிருப்பதும், தூங்கும் ஸமயத்திலும் கான ஶாஸ்த்ரத்தின் பொருளை பிழையில்லாமல் யுக்தமாய் பேசும் ஸ்வபாவமுள்ளதும், தேஶ காலத்திற்கு ஏற்றதாயும் யுக்தமாயுமிருக்கிற வார்த்தையைப் பேசுகிறதுமான ஆயிரக்கணக்கான ஸ்த்ரீகளின் கூட்டத்தோடு உள்ளும் புறமும் இரண்டிலும் ஸுகத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய ஸ்த்ரீபோகத்தை அனுபவித்து தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் ராவணனையும் அந்த வானர ஸேனைக்கு அதிபரான ஹனுமார் கண்டார். (4 — 7)

तासां मध्ये महाबाहुः शुशुभे राक्षसेश्वरः।
गोष्ठे महति मुख्यानां गवां मध्ये यथा वृषः॥ ८

स राक्षसेन्द्रः शुशुभे ताभिः परिवृतः स्वयम्।
करेणुभिर्यथाऽरण्ये परिकीर्णो महाद्विपः॥ ९

सर्वकामैरुपेतां च पानभूमिं महात्मनः।
ददर्श हरिशार्दूलस्तस्य रक्षःपतेर्गृहे॥ १०

मृगाणां महिषाणां च वराहाणां च भागशः।
तत्र न्यस्तानि मांसानि पानभूमौ ददर्श सः॥ ११

தாஸாம் மத்யே மஹாபாஹு: ஶுஶுபே ராக்ஷஸேஶ்வர: ।
கோஷ்டே மஹதி முக்யாநாம் கவாம் மத்யே யதா வ்ருஷ: ॥ 8

ஸ ராக்ஷஸேந்த்ர: ஶுஶுபே தாபி: பரிவ்ருத: ஸ்வயம் ।
கரேணுபிர்யதாऽரண்யே பரிகீர்ணோ மஹாத்விப: ॥ 9

ஸர்வகாமைருபேதாம் ச பானபூமிம் மஹாத்மன: ।
ததர்ஶ ஹரிஶார்தூலஸ்தஸ்ய ரக்ஷ:பதேர்க்ருஹே ॥ 10

ம்ருகாணாம் மஹிஷாணாம் ச வராஹாணாம் ச பாகஶ: ।
தத்ர ந்யஸ்தானி மாம்ஸானி பானபூமௌ ததர்ஶ ஸ: ॥ 11

அப்படிப்பட்ட ஸ்த்ரீகளுடைய நடுவில் பெருத்த கைகளை உடையவனும், ராக்ஷஸ ஶ்ரேஷ்டனுமான ராவணன், பெரும் கொட்டிலில் சிறந்த பசுக்களின் நடுவில் காளைபோல் விளங்கினான். (8)

அந்த ஸ்த்ரீகளால் சூழப்பட்ட அந்த ராக்ஷஸ ஶ்ரேஷ்டனை ராவணன் தான் பெண் யானைகளால் சூழப்பட்ட பெரும் கஜம் போல் விளங்கினான். (9)

கபிஶ்ரேஷ்டரான ஹனுமார் எல்லா போக்ய வஸ்துக்களாலும் நிரம்பிய பானஶாலையையும், ராக்ஷஸாதிபதியும் மஹாத்மாவுமான அந்த ராவணனுடைய வீட்டில் பார்த்தார்.

(இங்கு ராவணனை மஹாத்மா எனக் குறிப்பிட்டது **"दानेन भोगो भवति"** "தானேன போகோ பவதி" *என்று ஸ்ரீ மஹாபாரதம் விதுர நீதியில் சொல்லிய வசனப்படி ராவணனுடைய தானத்தால் அவனுக்குக் கிடைத்திருக்கும் ஸகல ஸம்ருத்திகளையும் எடுத்துக் காட்டுவதற்கேயாகும்.)* (10)

மேலும் அந்த ஹனுமார், அங்கு பிரித்து தனித்தனியே வைக்கப்பட்டிருக்கும் மான், எருமை, பன்றி இவைகளுடைய மாம்ஸங்களையும் பார்த்தார். (11)

रौक्मेषु च विशालेषु भाजनेष्वर्धभक्षितान्।
ददर्श हरिशार्दूलो मयूरान्कुक्कुटांस्तथा॥ १२
वराहवार्ध्राणसकान्दधिसौवर्चलायुतान्।
शल्यान्मृगमयूरांश्च हनुमानन्ववैक्षत॥
क्रकरान्विविधान्सिद्धांश्चकोरानर्धभक्षितान्॥ १३
महिषानेकशल्यांश्च छागांश्च कृतनिष्ठितान्।
लेह्यानुच्चावचान्पेयान्भोज्यानि विविधानि च॥ १४
तथाऽऽम्ललवणोत्तंसैर्विविधै रागषाडवैः।
हारनूपुरकेयूरैरपविद्धैर्महाधनैः॥ १५

ரௌக்மேஷு ச விஶாலேஷு பாஜனேஷ்வர்தபக்ஷிதான்।
ததர்ஶ ஹரிஶார்தூலோ மயூரான்குக்குடாம்ஸ்ததா॥ 12
வராஹவார்த்ராணஸகான்ததிஸௌவர்சலாயுதான்।
ஶல்யான்ம்ருகமயூராம்ஶ்ச ஹநுமானன்வவைக்ஷத॥
க்ரகரான்விவிதான்ஸித்தாம்ஶ்சகோரானர்த்தபக்ஷிதான்॥ 13
மஹிஷானேகஶல்யாம்ஶ்ச சாகாம்ஶ்ச க்ருதநிஷ்டிதான்।
லேஹ்யானுச்சாவசான்பேயான்போஜ்யானி விவிதானி ச॥ 14
ததாऽऽம்லலவணோத்தம்ஸைர்விவிதை ராகஷாடவை:।
ஹாரநூபுரகேயூரைரபவித்தைர்மஹாதனை:॥ 15

ஹரிஶ்ரேஷ்டரான ஹநுமார் அகலமுள்ள தங்கமயமான பாத்ரங்களில் பாதி சாப்பிடப்பட்டு மீதி வைக்கப்பட்ட மயில்களேயும், கோழிகளேயும், அப்படியே தயிர் ஸௌவர்ச்சலம் எனும் ஒருவகை உப்பு இவைகளே கலந்து செய்யப்பட்ட பன்றிகளேயும், விஷ்ணு தர்மத்தில் கூறியபடி கறுத்த கழுத்தும், சிவந்த தலேயும், வெளுத்த இறக்கைகளுமுள்ள வார்த்ராணஸம் என்ற ஒருவகை பக்ஷிகளேயும், முள்ளம்பன்றி, மான், மயில் இவைகளேயும், பலவிதமான பக்வம் செய்யப்பட்ட க்ரகரமென்ற பக்ஷிகளேயும், பாதி சாப்பிட்டு மீதிவைக்கப்பட்ட சகோர பக்ஷிகளேயும் ஹநுமார் கண்டார்.

(இங்கு பலதடவை "மான் முதலிய ம்ருகங்களின் மாம்ஸங்களே" என்றது தேச பேதங்களில் ம்ருக பாஹுல்யத்தைக் குறிப்பிடுவதற்காகும்.) (12, 13)

மேலும் அங்கு எருமைகடா, ஒரு முள்உள்ள மத்ஸ்யம் இவைகளேயும், நன்கு பக்வம் செய்யப்பட்ட ஆடுகளேயும், நக்கிச் சாப்பிடக்கூடியவைகளேயும், உயர்ந்த பானம் செய்யக்கூடிய பொருள்களேயும், பலவகைப்பட்ட புஜிக்கக்கூடிய வஸ்துக்களேயும் இந்த யாவற்றையும் ஹநுமார் கண்டார். (14)

அப்படியே புளிப்பு உப்பு இவை அதிகமான பதார்த்தங்களா

पानभाजनविक्षिप्तैः फलैश्च विविधैरपि।
कृतपुष्पोपहारा भूरधिकं पुष्यति श्रियम्॥ १६

तत्र तत्र च विन्यस्तैः सुश्लिष्टैः शयनासनैः।
पानभूमिर्विना वह्निं प्रदीप्तेवोपलक्ष्यते॥ १७

बहुप्रकारैर्विविधैर्वरसंस्कारसंस्कृतैः।
मांसैः कुशलसंयुक्तैः पानभूमिगतैः पृथक्॥ १८

दिव्याः प्रसन्ना विविधाः सुराः कृतसुरा अपि।
शर्करासवमाध्वीकपुष्पासवफलासवाः॥ १९

वासचूर्णैश्च विविधैर्दृष्टास्तैस्तैः पृथक् पृथक्।
सन्तता शुशुभे भूमिर्माल्यैश्च बहुसंस्थितैः॥ २०

பானபாஜனவிக்ஷிப்தை: பலைஶ்ச விவிதைரபி।
க்ருதபுஷ்போபஹாரா பூரதிகம் புஷ்யதி ஶ்ரியம்॥ 16

தத்ர தத்ர ச வின்யஸ்தை: ஸுஶ்லிஷ்டை: ஶயநாஸனை:।
பானபூமிர்விநா வன்ஹிம் ப்ரதீப்தேவோபலக்ஷ்யதே॥ 17

பஹுப்ரகாரைர்விவிதைர்வரஸம்ஸ்காரஸம்ஸ்க்ருதை:।
மாம்ஸை: குஶலஸம்யுக்தை: பானபூமிகதை: ப்ருதக்॥ 18

திவ்யா: ப்ரஸன்னா விவிதா: ஸுரா: க்ருதஸுரா அபி।
ஶர்கராஸவமாத்வீகபுஷ்பாஸவபலாஸவா:॥ 19

வாஸசூர்ணைஶ்ச விவிதைர்த்ருஷ்டாஸ்தைஸ்தை: ப்ருதக் ப்ருதக்।
ஸந்ததா ஶுஶுபே பூமிர்மால்யைஶ்ச பஹுஸம்ஸ்திதை:॥ 20

லும், பலவிதமான வெண்கடுகோடு கூடிய ஆறுவித ரஸங்களுடன் கூடிய பக்ஷணங்களாலும், விலையுயர்ந்தவைகளும் நழுவினதுகளுமான முக்தாஹாரங்கள், தண்டைகள், தோள்வளைகள் இவற்றாலும், பானபாத்ரங்களில் சிதறிக்கிடந்த பலவகை பழங்களாலும், புஷ்பங்களாலும் பூஜிக்கப்பட்ட பூமியானது அதிகமான சோபையை வ்ருத்திசெய்கிறது. (15, 16)

நன்கு அமைக்கப்பட்டதுகளும், ஆங்காங்கு வைக்கப்பட்டதுகளுமான படுக்கைகளுடன் கூடிய கட்டில்களாலும் பானசாலையானது நெருப்பில்லாமலே ப்ரகாசிப்பதுபோல் தென்படுகிறது. (17)

பலவகை ரஸமுள்ளவைகளும், பலவகைப்பட்டவைகளும் சிறந்த சமையற்காரர்களால் சமைக்கப்பட்டவைகளும், கொண்டாடும்படிக்கு உப்பு உறப்புகள் சேர்க்கப்பட்டவைகளும், தனித்

हिरण्मयैश्च विविधैर्भाजनैः स्फाटिकैरपि ।
जाम्बूनदमयैश्चान्यैः करकैरभिसंवृता ॥ २१

राजतेषु च कुम्भेषु जाम्बूनदमयेषु च ।
पानश्रेष्ठं तदा भूरि कपिस्तत्र ददर्श सः ॥ २२

सोऽपश्यच्छातकुम्भानि शीधोर्मणिमयानि च ।
राजतानि च पूर्णानि भाजनानि महाकपिः ॥ २३

क्वचिदर्धावशेषाणि क्वचित्पीतानि सर्वशः ।
क्वचिन्नैव प्रपीतानि पानानि च ददर्श ह ॥ २४

ஹிரண்மயைஶ்ச விவிதைர்பாஜனை: ஸ்பாடிகைரபி ।
ஜாம்பூநதமயைஶ்சான்யை: கரகைரபிஸம்வ்ருதா ॥ 21

ராஜதேஷு ச கும்பேஷு ஜாம்பூநதமயேஷு ச ।
பானஶ்ரேஷ்டம் ததா பூரி கபிஸ்தத்ர ததர்ஶ ஸ: ॥ 22

ஸோऽபஶ்யச்சாதகும்பானி ஶீதோர்மணிமயானி ச ।
ராஜதானி ச பூர்ணானி பாஜனானி மஹாகபி: ॥ 23

க்வசிதர்தாவஶேஷாணி க்வசித்பீதானி ஸர்வஶ: ।
க்வசின்னைவ ப்ரபீதானி பானானி ச ததர்ஶ ஹ ॥ 24

தனியாக பானபூமியில் இருக்கின்றதுகளுமான மாம்ஸங்களோடு கூடிய அம்ருதமதன காலத்திலுண்டான வாருணீ என்ற மத்ய வகையைச் சேர்ந்த கள்ளுகளும், தெளிவானதுகளும், காய்ச்சப் பட்டதுகளும், தேனினல் செய்யப்பட்டவைகளும், பழரஸங் களால் செய்யப்பட்டவைகளுமான கள்ளுகள் தனித்தனியாக பலவகைப்பட்ட அந்தந்த வாஸனைப் பொடியுடன் கூடியவை களாகக் காணப்பட்டன. பல இடங்களில் வைக்கப்பட்ட புஷ்பங்களால் இடைவிடாது நிரம்பி இருக்கிறதும், பலவகைப் பட்ட தங்கப் பாத்திரங்களாலும், ஸ்படிகப் பாத்திரங்களாலும், பொன்னினல் செய்யப்பட்ட குடங்களாலும் நன்கு சூழப் பட்டதுமான பூமியானது நன்கு ப்ரகாசித்தது. (18 — 21)

அங்கு அந்த ஹனுமார் வெள்ளிக் குடங்களிலும், தங்கக் குடங்களிலும் நிரம்பியிருந்த கள்ளை அப்பொழுது கண்டார். (22)

அந்த ஹனுமார் கள்நிரம்பிய தங்கக் குடங்களையும், ரத்னக் குடங்களையும், வெள்ளிக் குடங்களையும் கண்டார். (23)

ஓரிடத்தில் பாதி குடித்து மிஞ்சியதுகளும், ஓரிடத்தில் முழுமையும் குடிக்கப்பட்டதுகளும், ஓரிடத்தில் குடிக்கப்படாத வைகளுமான பானங்களை அந்த ஹனுமார் கண்டார். (24)

क्वचिद्भक्ष्यांश्च विविधान्क्वचित्पानानि भागशः ।
क्वचिदन्नावशेषाणि पश्यन्वै विचचार ह ॥ २५

क्वचित्प्रभिन्नैः करकैः क्वचिदालोलितैर्घटैः ।
क्वचित्संपृक्तमाल्यानि जलानि च फलानि च ॥ २६

शयनान्यत्र नारीणां शुभ्राणि बहुधा पुनः ।
परस्परं समाश्लिष्य काश्चित्सुप्ता वराङ्गनाः ॥ २७

काश्चिच्च वस्त्रमन्यस्याः स्वपन्त्याः परिधाय च ।
आहृत्य चाबलाः सुप्ता निद्राबलपराजिताः ॥ २८

तासामुच्छ्वासवातेन वस्त्रं माल्यं च गात्रजम् ।
नात्यर्थं स्पन्दते चित्रं प्राप्य मन्दमिवानिलम् ॥ २९

க்வசித்பக்ஷ்யாம்ஶ்ச விவிதான்க்வசித்பாநானி பாகஶ: ।
க்வசிதன்னவஶேஷாணி பஶ்யந்வை விசசார ஹ ॥ 25
க்வசித்ப்ரபின்னை: கரகை: க்வசிதாலோலிதைர்கடை: ।
க்வசித்ஸம்ப்ருக்தமால்யானி ஜலானி ச பலானி ச ॥ 26
ஶயநான்யத்ர நாரீணாம் ஶுப்ராணி பஹுதா புன: ।
பரஸ்பரம் ஸமாஶ்லிஷ்ய காஶ்சித்ஸுப்தா வராங்கனா: ॥ 27
காஶ்சிச்ச வஸ்த்ரமன்யஸ்யா: ஸ்வபந்த்யா: பரிதாய ச ।
ஆஹ்ருத்ய சாபலா: ஸுப்தா நித்ராபலபராஜிதா: ॥ 28
தாஸாமுச்ச்வாஸவாதேன வஸ்த்ரம் மால்யம் ச காத்ரஜம் ।
நாத்யர்த்தம் ஸ்பந்ததே சித்ரம் ப்ராப்ய மந்தமிவானிலம் ॥ 29

ஓரிடத்தில் பலவகைப்பட்ட பக்ஷணங்களேயும், ஓரிடத்தில் பிரித்துவைக்கப்பட்ட பானங்களேயும், ஓரிடத்தில் சாப்பிட்டு மீதமுள்ள அன்னங்களேயும் பார்த்துக்கொண்டு ஸஞ்சரித்தார். (25)

ஓரிடத்தில் உடைந்த குடங்களோடு கூடியதாகவும், ஓரிடத்தில் ததும்பிய குடங்களோடு கூடியதாகவும், ஓரிடத்தில் புஷ்பமாலைகள் நிரம்பியதாகவுமுள்ள ஜலங்களேயும், பழங்களேயும் கண்டார். (26)

மறுபடியும் அந்த இடத்தில் நன்கு வெண்மை நிறமுள்ள ஸ்த்ரீகளின் படுக்கைகளேயும் சிறந்த அங்கங்களுடன் கூடிய சில பெண்கள் ஒருவர்க்கொருவர் ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டு தூங்குவதையும் கண்டார். (27)

நித்ரையின் வேகத்தால் பரவசர்களான ஸ்த்ரீகள் தூங்குகின்ற மற்றொருவளின் வஸ்த்ரத்தை இழுத்துக் கட்டிக்கொண்டு தூங்குவதையும் கண்டார். (28)

அவர்களுடைய மூச்சுக்காற்ருல் சரீரத்திலுள்ள வஸ்த்ரம், மாலை இவை மந்தமாருதத்தை அடைந்தது போல் ரொம்பவும் அசையவில்லை. இது என்ன ஆச்சர்யம்! (29)

चन्दनस्य च शीतस्य शीधोर्मधुरसस्य च ।
विविधस्य च माल्यस्य धूपस्य विविधस्य च ॥
बहुधा मारुतस्तत्र गन्धं विविधमुद्वहन् ॥ ३०
रसानां चन्दनानां च धूपानां चैव मूर्छितः ।
प्रववौ सुरभिर्गन्धो विमाने पुष्पके तदा ॥ ३१
श्यामावदातास्तत्रान्याः काश्चित्कृष्णा वराङ्गनाः ।
काश्चित्काञ्चनवर्णाङ्ग्यः प्रमदा राक्षसालये ॥ ३२
तासां निद्रावशत्वाच्च मदनेन विमूर्छितम् ।
पद्मिनीनां प्रसुप्तानां रूपमासीद्यथैव हि ॥ ३३
एवं सर्वमशेषेण रावणान्तःपुरं कपिः ।
ददर्श सुमहातेजा न ददर्श च जानकीम् ॥ ३४

சந்தனஸ்ய ச ஶீதஸ்ய ஶீதோர்மதுரஸஸ்ய ச ।
விவிதஸ்ய ச மால்யஸ்ய தூபஸ்ய விவிதஸ்ய ச ॥
பஹுதா மாருதஸ்தத்ர கந்தம் விவிதமுத்வஹன் ॥ 30
ரஸாநாம் சந்தநாநாம் ச தூபாநாம் சைவ மூர்ச்சித: ।
ப்ரவவௌ ஸுரபிர்கந்தோ விமானே புஷ்பகே ததா ॥ 31
ஶ்யாமாவதா: தத்ரான்யா: காஶ்சித்க்ருஷ்ணா வராங்கநா: ।
காஶ்சித்காஞ்சனவர்ணாங்க்ய: ப்ரமதா ராக்ஷஸாலயே ॥ 32
தாஸாம் நித்ராவஶத்வாச்ச மதனேன விமூர்ச்சிதம் ।
பத்மினீநாம் ப்ரஸுப்தாநாம் ரூபமாஸீத்யதைவ ஹி ॥ 33
ஏவம் ஸர்வமஶேஷேண ராவணாந்த:புரம் கபி: ।
ததர்ஶ ஸுமஹாதேஜா ந ததர்ஶ ச ஜானகீம் ॥ 34

பானசாலையிலிருந்து திரும்புகையில் மறுபடி புஷ்பகத்தைப் பார்த்ததை வர்ணிக்கிறார்.

அந்த இடத்தில் காற்றானது குளிர்ந்த சந்தனத்தினுடையவும் இனிமையான கள்ளினுடையவும் பலவகையான புஷ்பமாலைகளுடையவும் பலவகை தூபத்தினுடையதுமான பல வாஸனைகளை தாங்கிக்கொண்டு இருந்ததோடு ரஸங்களுடையவும் சந்தனத்தினுடையவும் தூபங்களுடையதுமான நல்ல வாஸனையானது பரவிக்கொண்டு அப்பொழுது அந்த விமானத்தில் வீசியது. (30, 31)

அங்கு ராக்ஷஸக்ருஹத்தில் நீலவர்ணமுள்ளவர்களும் வெண்நிறமுள்ளவர்களும் கறுப்புநிறமுள்ளவர்களும் தங்க நிறமுள்ளவர்களுமான உத்தம ஸ்த்ரீகள் தூங்கினர். (32)

நித்ரைக்கு வசப்பட்டிருப்பதாலும் காமத்தாலும் வாடிய அந்த ஸ்த்ரீகளின் ரூபமானது இரவில் மொட்டிட்ட தாமரைகளின் ரூபம்போல் ப்ரகாசமாகவே இருந்தது. (33)

மஹாதேஜஸ்வியான அந்த ஹனுமார் இப்படி ராவணனு

निरीक्षमाणश्च तदा ताः स्त्रियः स महाकपिः ।
जगाम महतीं चिन्तां धर्मसाध्वसशङ्कितः ॥ ३५
परदारावरोधस्य प्रसुप्तस्य निरीक्षणम् ।
इदं खलु ममात्यर्थं धर्मलोपं करिष्यति ॥ ३६
नहि मे परदाराणां दृष्टिर्विषयवर्तिनी ।
अयं चात्र मया दृष्टः परदारपरिग्रहः ॥ ३७
तस्य प्रादुरभूच्चिन्ता पुनरन्या मनस्विनः ।
निश्चितैकान्तचित्तस्य कार्यनिश्चयदर्शिनी ॥ ३८
कामं दृष्टा मया सर्वा विश्वस्ता रावणस्त्रियः ।
न हि मे मनसः किंचिद्वैकृत्यमुपपद्यते ॥ ३९

நிரீக்ஷமாணஸ்ச ததா தா: ஸ்த்ரிய: ஸ மஹாகபி: ।
ஜகாம மஹதீம் சிந்தாம் தர்மஸாத்வஸஸங்கித: ॥ 35
பரதாராவரோதஸ்ய ப்ரஸுப்தஸ்ய நிரீக்ஷணம் ।
இதம் கலு மமாத்யர்த்தம் தர்மலோபம் கரிஷ்யதி ॥ 36
நஹி மே பரதாராணும் த்ருஷ்டிர்விஷயவர்த்தினீ ।
அயம் சாத்ர மயா த்ருஷ்ட: பரதாரபரிக்ரஹ: ॥ 37
தஸ்ய ப்ராதுரபூச்சிந்தா புனரன்யா மனஸ்வின: ।
நிஸ்சிதைகாந்தசித்தஸ்ய கார்யநிஸ்சயதர்ஸினீ ॥ 38
காமம் த்ருஷ்டா மயா ஸர்வா விஸ்வஸ்தா ராவணஸ்த்ரிய: ।
ந ஹி மே மனஸ: கிம்சித்வைக்ருத்யமுபபத்யதே ॥ 39

டைய அந்த:புரம் முழுவதையும் மீதமில்லாமல் பார்த்தார். ஜானகியைமட்டும் காணவில்லை. (34)

அப்பொழுது மஹாகபியான அந்த ஹனுமார் அந்த ஸ்த்ரீகளைப் பார்த்துக்கொண்டு தர்மத்துக்கு லோபம் வந்துவிடுமோ என்ற பயத்தால் கவலையடைந்து பெருத்த யோசனையை அடைந்தார். (35)

தூங்குகின்ற பிறருடைய மனைவியைப் பார்த்தலானது எனது தர்மத்துக்குக் குறைவைச் செய்யப் போகிறது. (36)

எனது பார்வையானது பிறர் மனைவிகளைக் கண்டதில்லை. இங்கு பிறர் மனைவிகள் என்னால் பார்க்கப்பட்டனர். (37)

மனஸ்வியும் எப்பொழுதும் ஒரேவித எண்ணமுள்ளவருமான அந்த ஹனுமாருக்கு மறுபடியும் இந்த கார்யத்தைச் செய்வது, இந்த கார்யத்தைச் செய்யக் கூடாது என தீர்மானத்தைக் கண்ட மற்றொரு எண்ணம் தோன்றிற்று. (38)

ராவணனுடைய எல்லா ஸ்த்ரீகளும் என்னால் பார்க்கப்பட்டனர். என் மனதுக்கு கொஞ்சமும் மாறுதல் ஏற்படவில்லை. (39)

मनो हि हेतुः सर्वेषामिन्द्रियाणां प्रवर्तने ।
शुभाशुभास्ववस्थासु तच्च मे सुव्यवस्थितम् ॥ ४०

नान्यत्र हि मया शक्या वैदेही परिमार्गितुम् ।
स्त्रियो हि स्त्रीषु दृश्यन्ते सदा संपरिमार्गणे ॥ ४१

यस्य सत्त्वस्य या योनिस्तस्यां तत्परिमार्ग्यते ।
न शक्या प्रमदा नष्टा मृगीषु परिमार्गितुम् ॥ ४२

तदिदं मार्गितं तावच्छुद्धेन मनसा मया ।
रावणान्तःपुरं सर्वं दृश्यते न च जानकी ॥ ४३

மநோ ஹி ஹேது: ஸர்வேஷாமிந்த்ரியாணாம் ப்ரவர்த்தநே ।
ஶுபாஶுபாஸ்வவஸ்தாஸு தச்ச மே ஸுவ்யவஸ்திதம் ॥ **40**

நான்யத்ர ஹி மயா ஶக்யா வைதேஹீ பரிமார்கிதும் ।
ஸ்த்ரியோ ஹி ஸ்த்ரீஷு த்ருஶ்யந்தே ஸதா ஸம்பரிமார்கணே ॥

யஸ்ய ஸத்வஸ்ய யா யோநி: தஸ்யாம் தத்பரிமார்க்யதே ।
ந ஶக்யா ப்ரமதா நஷ்டா ம்ருகீஷு பரிமார்கிதும் ॥ **42**

ததிதம் மார்கிதம் தாவச்சுத்தேந மநஸா மயா ।
ராவணாந்த:புரம் ஸர்வம் த்ருஶ்யதே ந ச ஜாநகீ ॥ **43**

புண்ய பாபகார்யங்களில் எல்லா இந்த்ரியங்களையும் தூண்டுவதற்கு மனதல்லவா காரணம். அந்த என் மனதோ நிலைத்திருக்கிறது. (40)

இன்னும் மஹாராஜாவின் தூதனாக வந்த தான் செய்த கார்யம் தப்பில்லை என்பதை இதனால் எடுத்துச் சொல்லுகிறார்.

நான் ஸீதையை வேறு இடத்தில் தேட முடியாது. ஏனெனில் ஸ்த்ரீகள் ஸ்த்ரீகளிருக்குமிடங்களில்தான் எப்பொழுதும் காணப்படுவார்கள். (41)

எந்த ப்ராணி எந்த ஜாதியைச் சேர்ந்ததோ அங்கேதான் அது காணப்படும். ஸ்த்ரீயைக் காணவில்லை என்றால் பெண் மான்களுள்ள இடத்தில் தேட முடியாது. (42)

(அதனால் ராவணனுடைய அந்த:புரத்தில் ஸீதையைத் தேடினேன் என்பது கருத்து.)

ஆகையால் ஶுத்தமான மனதோடு ராவணனுடைய அந்த:புரம் முழுவதையும் தேடினேன். ஆனால் ஜனகபுத்ரியான ஸீதை காணப்படவில்லை. (43)

देवगन्धर्वकन्याश्च नागकन्याश्च वीर्यवान् ।
अवेक्षमाणो हनुमान्नैवापश्यत जानकीम् ॥ ४४

तामपश्यन्कपिस्तत्र पश्यंश्चान्या वरस्त्रियः ।
अपक्रम्य तदा वीरः प्रध्यातुमुपचक्रमे ॥ ४५

स भूयस्तु परं श्रीमान्मारुतिर्यत्नमास्थितः ।
आपानभूमिमुत्सृज्य तद्विचेतुं प्रचक्रमे ॥ ४६

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
एकादशः सर्गः ॥ ११ ॥

தேவகந்தர்வகன்யாஸ்ச நாககன்யாஸ்ச வீர்யவான் ।
அவேக்ஷமாணோ ஹநுமான்நைவாபஸ்யத ஜானகீம் ॥ **44**

தாமபஸ்யன்கபிஸ்தத்ர பஸ்யம்ஸ்சான்யா வரஸ்த்ரிய: ।
அபக்ரம்ய ததா வீர: ப்ரத்யாதுமுபசக்ரமே ॥ **45**

ஸ பூயஸ்து பரம் ஸ்ரீமான்மாருதிர்யத்னமாஸ்தித: ।
ஆபானபூமிமுத்ஸ்ருஜ்ய தத்விசேதும் ப்ரசக்ரமே ॥ **46**

*இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீய ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே ஏகாதஸ: ஸர்க: ॥*

வீர்யவானான ஹநுமார் தேவகன்னிகைகளையும் கந்தர்வ கன்னிகைகளையும் நாககன்னிகைகளையும் பார்க்கின்றவராகி ஸீதையைமட்டும் பார்க்கவில்லை. (44)

அங்கு வீரரான அந்த ஹநுமார் ஸீதையைக் காணமல்மற்ற சிறந்த ஸ்த்ரீகளை பார்க்கின்றவராய் அப்பொழுது சற்று வெளியே நகர்ந்து ஆழ்ந்து ஆலோசிக்க ஆரம்பித்தார். (45)

ஸ்ரீமானும் வாயுபுத்ரனுமான அந்த ஹநுமார் பானசாலையை விட்டு வெளியே சென்று மறுபடியும் பெருமுயற்சி கொண்டவராய் அந்த ஸீதையை வேறு இடத்தில் தேட ஆரம்பித்தார். (46)

பதினோராவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஶ்ரீ:

द्वादशः सर्गः — பன்னிரண்டாவது ஸர்கம் ॥ १२ ॥

"हनूमद्विषादः" — ஹனுமாரின் துக்கம்.

स तस्य मध्ये भवनस्य मारुतिर्लतागृहांश्चित्रगृहान्निशागृहान् ।
जगाम सीतां प्रति दर्शनोत्सुको न चैव तां पश्यति चारुदर्शनाम् ॥ १

स चिन्तयामास ततो महाकपिः प्रियामपश्यन्रघुनन्दनस्य ताम् ।
ध्रुवं हि सीता म्रियते यथा न मे विचिन्वतो दर्शनमेति मैथिली ॥ २

ஸ தஸ்ய மத்யே பவனஸ்ய மாருதிர்
லதாக்ருஹாம்ஶ்சித்ரக்ருஹான்நிஶாக்ருஹான் ।
ஜகாம ஸீதாம் ப்ரதி தர்ஶனோத்ஸுகோ
ந சைவ தாம் பஶ்யதி சாருதர்ஶனாம் ॥ 1

ஸ சிந்தயாமாஸ ததோ மஹாகபி:
ப்ரியாமபஶ்யன்ரகுநந்தனஸ்ய தாம் ।
த்ருவம் ஹி ஸீதா ம்ரியதே யதா ந மே
விசின்வதோ தர்ஶனமேதி மைதிலீ ॥ 2

மிகத்தேடியும் ஸீதையைக் காணமல் கவலை கொண்டவராய் திரும்பத்திரும்ப தேடிய இடத்தையே தேடினார் என்பதை இதனால் சொல்லுகிறார்:-

அந்த வாயுபுத்ரரான ஹனுமார் அந்த ராவணனுடைய மாளிகையின் மத்தியில் கொடிகளாலான வீடுகளையும், ச்ருங்காரமான வீடுகளையும், இரவில் தூங்குவதற்கான வீடுகளையும் அடைந்தார். ஸீதையைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற விருப்பம் கொண்ட அவர் அழகிய பார்வையை உடையவளான அவளை மட்டும் பார்க்கவில்லை. (1)

பிறகு அந்த மஹாகபியான ஹனுமார் ராகவனுடைய பத்னியான அந்த ஸீதையைக் காணாதவராகி நிஸ்சயமாகவே ஸீதை மரித்திருந்தால் எப்படி தென்படமாட்டாளோ அப்படி எனக்கு இதுவரை காணப்படவில்லையே என்று எண்ணி மிகக்கவலை கொண்டார். (2)

सा राक्षसानां प्रवरेण जानकी स्वशीलसंरक्षणतत्परा सती ।
अनेन नूनं प्रतिदुष्टकर्मणा हता भवेदार्यपथे परे स्थिता ॥ ३

विरूपरूपा विकृता विवर्चसो महानना दीर्घविरूपदर्शनाः ।
समीक्ष्य सा राक्षसराजयोषितो भयाद्विनष्टा जनकेश्वरात्मजा ॥ ४

सीतामदृष्ट्वा ह्यनवाप्य पौरुषं विहृत्य कालं सह वानरैश्चिरम् ।
न मेऽस्ति सुग्रीवसमीपगा गतिः सुतीक्ष्णदण्डो बलवांश्च वानरः ॥ ५

ஸா ராக்ஷஸானாம் ப்ரவரேண ஜானகீ
ஸ்வஶீலஸம்ரக்ஷணதத்பரா ஸதீ ।
அனேன நூனம் ப்ரதிதுஷ்டகர்மணா
ஹதா பவேதார்யபதே பரே ஸ்திதா ॥ 3

விரூபரூபா விக்ருதா விவர்சஸோ
மஹானனா தீர்கவிரூபதர்ஶனா: ।
ஸமீக்ஷ்ய ஸா ராக்ஷஸராஜயோஷிதோ
பயாத்விநஷ்டா ஜனகேஶ்வராத்மஜா ॥ 4

ஸீதாமத்ருஷ்ட்வா ஹ்யனவாப்ய பௌருஷம்
விஹ்ருத்ய காலம் ஸஹ வானரைஶ்சிரம் ।
ந மேऽஸ்தி ஸுக்ரீவஸமீபகா கதி:
ஸுதீக்ஷ்ணதண்டோ பலவாம்ஶ்ச வானர: ॥ 5

கவலையின் ப்ரகாரங்களைச் சொல்லுகிறார்:-

மிகச்சிறந்த முன்னோர்களின் வழியில் இருப்பவளும், பதிவ்ரதையும் ஜனகபுத்ரியும் தன் பதிவ்ரதாதர்மத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதில் ஈடுபட்டவளுமான அந்த ஸீதை ராக்ஷஸர்களுள் சிறந்தவனும் கெட்ட கார்யத்தையே செய்கிறவனுமான இந்த ராவணனால் நிஶ்சயம் கொல்லப்பட்டிருப்பாள். (3)

அந்த ஜனகபுத்ரியான ஸீதை கைகால் முதலிய சில அவயவங்களற்றவர்களும் விகாரமான வேஷங்கள் உள்ளவர்களும் பெருத்த முகத்தை உடையவர்களும் நீண்டதுகளும் விகாரமான துகளுமான பார்வையை உடையவர்களுமான ராக்ஷஸராஜனை ராவணனுடைய ஸ்த்ரீகளைப் பார்த்து பயத்தால் தானே மரித்திருக்கக்கூடும். (4)

ஸீதையைப் பார்க்காமலும் பராக்ரம ஸாத்யமான ப்ரயோஜனத்தை அடையாமலும் வானரர்களோடு பலகாலம் அலைந்து திரிந்துவிட்டு பிறகு நான் ஸுக்ரீவ ஸமீபத்திற்குப் போகவேண்டிய அவஶ்யமே இல்லை. ஏனெனில் வானரனும் பலவானுமான ஸுக்ரீவன் மிகக்கடுமையான தண்டனை உடையவனல்லவா! (5)

दृष्टमन्तःपुरं सर्वं दृष्टा रावणयोषितः ।
न सीता दृश्यते साध्वी वृथा जातो मम श्रमः ॥ ६

किं नु मां वानराः सर्वे गतं वक्ष्यन्ति संगताः ।
गत्वा तत्र त्वया वीर किं कृतं तद्वदस्व नः ॥ ७

अदृष्ट्वा किं प्रवक्ष्यामि तामहं जनकात्मजाम् ।
ध्रुवं प्रायमुपैष्यन्ति कालस्य व्यतिवर्तने ॥ ८

किं वा वक्ष्यति वृद्धश्च जाम्बवानङ्गदश्च सः ।
गतं पारं समुद्रस्य वानराश्च समागताः ॥ ९

த்ருஷ்டமந்த:புரம் ஸர்வம் த்ருஷ்டா ராவணயோஷித: ।
ந ஸீதா த்ருஶ்யதே ஸாத்வீ வ்ருதா ஜாதோ மம ஶ்ரம: ॥ 6

கிம் நு மாம் வானரா: ஸர்வே கதம் வக்ஷ்யந்தி ஸங்கதா: ।
கத்வா தத்ர த்வயா வீர கிம் க்ருதம் தத்வதஸ்வ ந: ॥ 7

அத்ருஷ்ட்வா கிம் ப்ரவக்ஷ்யாமி தாமஹம் ஜனகாத்மஜாம் ।
த்ருவம் ப்ராயமுபைஷ்யந்தி காலஸ்ய வ்யதிவர்த்தனே ॥ 8

கிம் வா வக்ஷ்யதி வ்ருத்தஶ்ச ஜாம்பவானங்கதஶ்ச ஸ: ।
கதம் பாரம் ஸமுத்ரஸ்ய வானராஶ்ச ஸமாகதா: ॥ 9

அந்த:புரம் முழுவதையும் பார்த்தேன். ராவணனுடைய ஸ்த்ரீகளையும் பார்த்தேன். பதிவ்ரதையான ஸீதையை மட்டும் பார்க்கவில்லை. இதனால் நான் பட்ட ஶ்ரமமெல்லாம் வீணாயிற்று. (6)

ஸுக்ரீவனிடம் போகாதபோனாலும் அங்கதன் முதலியவர்களிடம் செல்வதால் உண்டாகும் ஶ்ரமத்தை எண்ணுகிறார்.

ஸீதையைப் பார்க்காமல் திரும்பிச்சென்ற என்னை எல்லா வானரங்களும் சேர்ந்து என்ன சொல்லுவார்களோ! ஓ வீர, லங்கைக்குச் சென்று என்ன செய்தாய்? அதை எங்களுக்குச்சொல் என்றும் கேட்பார்களே! (7)

அந்த ஜனக புத்ரியை பார்க்காமல் அவர்களுக்கு நான் என்ன பதில் சொல்லுவேன். நான் சொல்லாமலிருந்தால், வெகு கால மானதைப் பார்த்து அவர்கள் நிஶ்சயம் உயிரை விட்டுவிடுவார்கள். (8)

திரும்பிச்சென்ற என்னைப்பார்த்து வயது முதிர்ந்த ஜாம்பவானும் அந்த அங்கதனும் மற்ற வானரங்களும் சேர்ந்து குறைவாகச் சொல்லுவார்கள். (9)

अनिर्वेदः श्रियो मूलमनिर्वेदः परं सुखम् ।
अनिर्वेदो हि सततं सर्वार्थेषु प्रवर्तकः ॥ १०

करोति सफलं जन्तोः कर्म यत्तत्करोति सः ।
तस्मादनिर्वेदकृतं यत्नं चेष्टेऽहमुत्तमम् ॥ ११

भूयस्तावद्विचेष्यामि देशान्रावणपालितान् ।
आपानशाला विचितास्तथा पुष्पगृहाणि च ॥ १२

चित्रशालाश्च विचिता भूयः क्रीडागृहाणि च ।
निष्कूटान्तररथ्याश्च विमानानि च सर्वशः ॥ १३

அநிர்வேத: ஶ்ரியோமூலம் அநிர்வேத: பரம் ஸுகம் ।
அநிர்வேதோ ஹி ஸததம் ஸர்வார்த்தேஷு ப்ரவர்த்தக: ॥ 10

கரோதி ஸபலம் ஜந்தோ: கர்ம யத்தத்கரோதி ஸ: ।
தஸ்மாதனிர்வேதக்ருதம் யத்னம் சேஷ்டே஽ஹமுத்தமம் ॥ 11

பூயஸ்தாவத்விசேஷ்யாமி தேஶான்ராவணபாலிதான் ।
ஆபானஶாலா விசிதாஸ்ததா புஷ்பக்ருஹாணி ச ॥ 12

சித்ரஶாலாஶ்ச விசிதா பூய: க்ரீடாக்ருஹாணி ச ।
நிஷ்கூடாந்தரரத்யாஶ்ச விமானானி ச ஸர்வஶ: ॥ 13

உற்சாகத்தை விடுவது கெடுதலென்று நினைத்து உற்சாகத்தை அடையவேண்டி அதைப் புகழ்ந்து பேசுகிறார்.

இந்த்ரியங்களைத் தன்தனது கார்யங்களில் நன்கு ஈடுபடுத்துவது உற்சாகமாகும். அப்படிச் செய்யாதது நிர்வேதமாகும்.

லக்ஷ்மி வருவதற்கு மூலகாரணம் உற்சாகமேயாகும். ஸுகத்துக்குக் காரணமும் அதுவேயாகும். எல்லா காரியங்களிலும் எப்பொழுதும் ஏவுவது உற்சாகமல்லவா? (10)

ப்ராணிகள் செய்யும் யாதொரு கார்யமுண்டோ அதைப் பயனுள்ளதாகச் செய்வது உற்சாகமேயாகும். ஆகையால் உற்சாகத்தால் செய்யக்கூடிய உத்தம முயற்சியை நான் ஆரம்பிக்கிறேன். (11)

ராவணனால் ரக்ஷிக்கப்பட்ட தேசங்களை மறுபடியும் தேடுகிறேன். குடிக்குமிடங்கள், புஷ்பக்ருஹங்கள், சித்ரமெழுதும் இடங்கள், மறுபடி விளையாடுமிடங்கள், வீட்டிலுள்ள தோட்டங்கள், சின்ன தெருக்கள், எங்கும் உள்ள விமானங்கள் முதலிய இடங்கள் வெகுதடவை தேடப்பட்டன. (12, 13)

इति संचिन्त्य भूयोऽपि विचेतुमुपचक्रमे ।
भूमीगृहांश्चैत्यगृहान्गृहातिगृहकानपि ॥ १४

उत्पतन्निपतंश्चापि तिष्ठन्गच्छन्पुनः पुनः ।
अपावृण्वंश्च द्वाराणि कवाटान्यवघाटयन् ॥ १५

प्रविशन्निष्पतंश्चापि प्रपतन्नुत्पतन्नपि ।
सर्वमप्यवकाशं स विचचार महाकपिः ॥ १६

चतुरङ्गुलमात्रोऽपि नावकाशः स विद्यते ।
रावणान्तःपुरे तस्मिन्यं कपिर्न जगाम सः ॥ १७

प्राकारान्तररथ्याश्च वेदिकाश्चैत्यसंश्रयाः ।
दीर्घिकाः पुष्करिण्यश्च सर्वं तेनावलोकितम् ॥ १८

இதி ஸம்சிந்த்ய பூயோऽபி விசேதுமுபசக்ரமே ।
பூமீக்ருஹாம்ஶ்சைத்யக்ருஹான்க்ருஹாதிக்ருஹகானபி ॥ 14
உத்பதன்நிபதம்ஶ்சாபி திஷ்டன்கச்சன்புன: புன: ।
அபாவ்ருண்வம்ஶ்ச த்வாராணி கவாடான்யவகாடயன் ॥ 15
ப்ரவிஶன்நிஷ்பதம்ஶ்சாபி ப்ரபதன்னுத்பதன்னபி ।
ஸர்வமப்யவகாஶம் ஸ விசசார மஹாகபி: ॥ 16
சதுரங்குலமாத்ரோऽபி நாவகாஶ: ஸ வித்யதே ।
ராவணாந்த:புரே தஸ்மின்யம் கபிர்ந ஜகாம ஸ: ॥ 17
ப்ராகாராந்தரரத்யாஶ்ச வேதிகாஶ்சைத்யஸம்ஶ்ரயா: ।
தீர்கிகா: புஷ்கரிண்யஶ்ச ஸர்வம் தேனாவலோகிதம் ॥ 18

இவ்விதம் எண்ணி மறுபடியும் சுரங்கங்களையும், நாலு சந்துகள் கூடுமிடங்களிலுள்ள மண்டபங்களையும், வீடுகளையும், விளையாடுவதற்காக வீட்டுக்கு வெகுதூரத்தில் கட்டப்பட்ட மாளிகைகளையும் தேட ஆரம்பித்தார். (14)

மேலே ஏறுவதும் கீழே குதிப்பதும், நிற்பதும் திரும்பத் திரும்பப்போவதும் வாசற்படிகளை மறைத்துக்கொண்டும் கதவுகளைத் திறந்துகொண்டும் உள்ளே புகுந்தும் வெளியே வந்தும் சுரங்கங்களில் குதித்தும் மேலே கிளம்பியும் ஆக இவ்வாறு அந்த ஹனுமார் எல்லா இடங்களையும் தேடினார். (15, 16)

ராவணனுடைய அந்த:புரத்தில் அந்த ஹனுமார் சென்று தேடாத இடம் நாலு அங்குலம்கூட கிடையாது. (17)

ப்ராகாரத்தின் மத்தியிலுள்ள மந்த்ரிகுமாரர் வீடுகள், நான்கு சந்துகள் கூடுமிடங்களிலுள்ள மரங்களின் அடிப்பாகங்களிலுள்ள மேடைகள், ஏரிகள், குளங்கள் எல்லாம் அவரால் பார்க்கப்பட்டது. (18)

राक्षस्यो विविधाकारा विरूपा विकृतास्तदा।
दृष्टा हनुमता तत्र न तु सा जनकात्मजा॥ १९
रूपेणाप्रतिमा लोके वरा विद्याधरस्त्रियः।
दृष्टा हनुमता तत्र नतु राघवनन्दिनी॥ २०
नागकन्या वरारोहाः पूर्णचन्द्रनिभाननाः।
दृष्टा हनुमता तत्र न तु सीता सुमध्यमा॥ २१
प्रमथ्य राक्षसेन्द्रेण नागकन्या बलाद्धृताः।
दृष्टा हनुमता तत्र न सा जनकनन्दिनी॥ २२

ராக்ஷஸ்யோ விவிதாகாரா விரூபா விக்ருதாஸ்ததா।
த்ருஷ்டா ஹனுமதா தத்ர ந து ஸா ஜனகாத்மஜா॥ 19
ரூபேணாப்ரதிமா லோகே வரா வித்யாதரஸ்த்ரிய:।
த்ருஷ்டா ஹனுமதா தத்ர நது ராகவநந்திநீ॥ 20
நாககன்யா வராரோஹா: பூர்ணசந்த்ரநிபானனா:।
த்ருஷ்டா ஹனுமதா தத்ர ந து ஸீதா ஸுமத்யமா॥ 21
ப்ரமத்ய ராக்ஷஸேந்த்ரேண நாககன்யா பலாத்த்ருதா:।
த்ருஷ்டா ஹனுமதா தத்ர ந ஸா ஜனகநந்தினீ॥ 22

அங்கு அப்பொழுது பலவகைப்பட்ட உருவ முள்ளவர்களும் அழகற்றவர்களும் விகாரமானவர்களுமான ராக்ஷஸிகள் ஹனுமாரால் பார்க்கப்பட்டனர். ஜனகபுத்ரியான ஸீதையோ வெனில் பார்க்கப்படவில்லை. (19)

உலகில் உருவத்தில் நிகரற்றவர்களும் மிகச்சிறந்தவர்களுமான வித்யாதர ஸ்த்ரீகள் அங்கு ஹனுமாரால் பார்க்கப்பட்டனர். (20)

அங்கு ஹனுமாரால் நல்ல அழகுவாய்ந்தவர்களும் பூர்ண சந்த்ரனுக்கு ஒப்பான முகத்தை உடையவர்களுமான நாக கன்னிகைகள் பார்க்கப்பட்டனர். அழகிய இடையை உடையவளான ஸீதையோவெனில் பார்க்கப்படவில்லை. (21)

இங்கு நாககன்னிகைகளை பலாத்காரத்தால் கொண்டுவரப் பட்டதாகச் சொல்வதால் கீழ் ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட நாககன்னிகைகள் முறைப்படி விவாஹம் செய்து கொள்ளப் பட்டவர்கள் என்பது தெரிகிறது.

ராக்ஷஸ ஶ்ரேஷ்டனை ராவணனால் சண்டையில் சத்ருக்களை ஜயித்து பலாத்காரத்தால் கொண்டுவரப்பட்ட நாககன்னிகைகள் ஹனுமாரால் பார்க்கப்பட்டனர். அந்த இடத்தில் ஜனகனுடைய பெண்மட்டும் பார்க்கப்படவில்லை. (22)

सोऽपश्यंस्तां महाबाहुः पश्यंश्चान्या वरस्त्रियः।
विषसाद मुहुर्धीमान्हनुमान्मारुतात्मजः॥ २३

उद्योगं वानरेन्द्राणां प्लवनं सागरस्य च।
व्यर्थं वीक्ष्यानिलसुतश्चिन्तां पुनरुपागमत्॥ २४

अवतीर्य विमानाच्च हनुमान्मारुतात्मजः।
चिन्तामुपजगामाथ शोकोपहतचेतनः॥ २५

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
द्वादशः सर्गः॥ १२॥

ஸோऽபஶ்யம்ஸ்தாம் மஹாபாஹு: பஶ்யம்ஶ்சான்யா
வரஸ்த்ரிய: ।
விஷஸாத முஹுர்தீமான்ஹனுமான்மாருதாத்மஜ: ॥ 23

உத்யோகம் வானரேந்த்ராணாம் ப்லவனம் ஸாகரஸ்ய ச ।
வ்யர்த்தம் வீக்ஷ்யானிலஸுதஶ்சிந்தாம் புனருபாகமத் ॥ 24

அவதீர்ய விமானச்ச ஹனுமான்மாருதாத்மஜ: ।
சிந்தாமுபஜகாமாத ஶோகோபஹததசேதன: ॥ 25

இத்யார்ஷே ஶ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே த்வாதஶ: ஸர்க: ॥

பெருத்த கைகளை உடையவரும் புத்திமானும் வாயுபுத்ரனுமான அந்த ஹனுமார் அந்த ஸீதையைப் பாராமல் மற்ற உத்தம ஸ்த்ரீகளைப் பார்த்து பல தடவை வருந்தினர். (23)

வானரஶ்ரேஷ்டர்களின் முயற்சியையும், ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டியதையும் வீணனதாக எண்ணி அந்த வாயுபுத்ரன் மறுபடி கவலையை அடைந்தார். (24)

வாயுபுத்ரரான ஹனுமார் விமானத்திலிருந்து கீழே இறங்கி ஶோகத்தால் தடைபட்ட சித்தத்துடன்கூட கவலைப்பட்டார். (25)

பன்னிரண்டாவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

त्रयोदशः सर्गः — பதிமூன்றுவது ஸர்கம் ॥ १३ ॥

"हनुमान्निर्वेदः" — ஹனுமார் கலக்கமடைதல்.

विमानात्तु सुसंक्रम्य प्राकारं हरियूथपः।
हनुमान्वेगवानासीद्यथा विद्युद्धनान्तरे ॥ १

संपरिक्रम्य हनुमान्रावणस्य निवेशनात्।
अदृष्ट्वा जानकीं सीतामब्रवीद्वचनं कपिः ॥ २

भूयिष्ठं लोलिता लङ्का रामस्य चरता प्रियम्।
न हि पश्यामि वैदेहीं सीतां सर्वाङ्गशोभनाम् ॥ ३

पल्वलानि तटाकानि सरांसि सरितस्तथा।
नद्योऽनूपवनान्ताश्च दुर्गाश्च धरणीधराः ॥
लोलिता वसुधा सर्वा न तु पश्यामि जानकीम् ॥ ४

விமானாத்து ஸுஸங்க்ரம்ய ப்ராகாரம் ஹரியூதப: ।
ஹனுமான்வேகவானாஸீத்யதா வித்யுத்கனாந்தரே ॥ 1

ஸம்பரிக்ரம்ய ஹனுமான்ராவணஸ்ய நிவேஶனாத் ।
அத்ருஷ்ட்வா ஜானகீம் ஸீதாமப்ரவீத்வசனம் கபி: ॥ 2

பூயிஷ்டம் லோலிதா லங்கா ராமஸ்ய சரதா ப்ரியம் ।
ந ஹி பஶ்யாமி வைதேஹீம் ஸீதாம் ஸர்வாங்கஶோபனாம் ॥

பல்வலானி தடாகானி ஸராம்ஸி ஸரிதஸ்ததா ।
நத்யோऽனூபவனாந்தாஶ்ச துர்காஶ்ச தரணீதரா: ॥
லோலிதா வஸுதா ஸர்வா ந து பஶ்யாமி ஜானகீம் ॥ 4

வானர ஸைன்யத்தைக் காப்பவரும் வேகமுள்ளவருமான ஹனுமார் விமானத்திலிருந்து மதிலில் தாவிக்குதித்து நடு மேகத்தில் மின்னல்போல் ப்ரகாசித்தார். (1)

கபியான ஹனுமார் ராவணனுடைய வீட்டிலிருந்து ப்ராகாரத்துக்குத்தாண்டி ஸீதையைப்பாராமல் இவ்விதம் சொன்னார். (2)

ஸ்ரீராமனுக்குப் ப்ரியத்தைச்செய்யும் என்னால் லங்கை பலதடவை தேடப்பட்டது. ஸர்வாங்க ஸுந்தரியான விதேஹ குலத்தில் பிறந்த ஸீதையை நான் காணவில்லை. (3)

குளம், குட்டைகள், ஓடைகள், வாய்க்கால்கள், நதிகள், ஈரமுள்ள காட்டுப்பிரதேசங்கள், அகழ்கள், மலைகள் எல்லா ப்ரதேசங்களும் தேடப்பட்டன. ஜனக புத்ரியை மட்டும் காணவில்லை. (4)

इह संपातिना सीता रावणस्य निवेशने।
आख्याता गृध्रराजेन न च पश्यामि तामहम्॥ ५

किंनु सीताऽथ वैदेही मैथिली जनकात्मजा।
उपतिष्ठेत विवशा रावणं दुष्टचारिणम्॥ ६

क्षिप्रमुत्पततो मन्ये सीतामादाय रक्षसः।
बिभ्यतो रामबाणानामन्तरा पतिता भवेत्॥ ७

अथवा ह्रियमाणायाः पथि सिद्धनिषेविते।
मन्ये पतितमार्याया हृदयं प्रेक्ष्य सागरम्॥ ८

இஹ ஸம்பாதிநா ஸீதா ராவணஸ்ய நிவேஶனே ।
ஆக்யாதா க்ருத்ரராஜேன ந ச பஶ்யாமி தாமஹம் ॥ 5

கிம்னு ஸீதாऽத வைதேஹீ மைதிலீ ஜனகாத்மஜா ।
உபதிஷ்டேத விவஶா ராவணம் துஷ்டசாரிணம் ॥ 6

க்ஷிப்ரமுத்பததோ மன்யே ஸீதாமாதாய ரக்ஷஸ: ।
பிப்யதோ ராமபாணாநாமந்தரா பதிதா பவேத் ॥ 7

அதவா ஹ்ரியமாணாயா: பதி ஸித்தநிஷேவிதே ।
மன்யே பதிதமார்யாயா ஹ்ருதயம் ப்ரேக்ஷ்ய ஸாகரம் ॥ 8

கழுகுகளுக்கு அரசனை ஸம்பாதியால் ராவணன் வீட்டில் இருப்பதாகச் சொல்லப்பட்ட ஸீதையை மட்டும் காணவில்லே. (5)

விதேஹ குலத்தில் பிறந்தவளும் மிதிலா நகரத்தைச் சேர்ந்தவளும் ஜனக புத்ரியும் அயோனிஜையுமான ஸீதையானவள் பரவசையாகி துஷ்டசாரியான ராவணனை அடைந்திருப்பாளா என்ன? (அதாவது அடைந்திருக்கமாட்டாள் என்பது கருத்து.) (இங்கு, முன்பு மந்தோதரியை ஸீதை என்று நினைத்தது சரியா என்று மறுபடி ஆலோசித்து ஸீதையின் குலம், தேசம் முதலியவற்ருல் அவள் மந்தோதரிதான், ஸீதையல்ல என்பதை உணருகிருர்.) (6)

(ஆனால் தேவியைக் காணவில்லேயே என்பதற்குச் சில காரணங்களை ஊஹிக்கிருர்.)

ஸீதையை எடுத்துக்கொண்டு ராவணன் வேகமாக மேலே செல்லும்போது ராமபாணம் வந்துவிழுமோ என்ற பயத்தால் நடுங்கிய அவன் கையிலிருந்து ஸீதை நழுவி கீழே விழுந்திருக்க வேண்டும். (7)

அப்படி இல்லாவிட்டால் ஸித்தர்களால் ஸேவிக்கப்பட்ட ஆகாசமார்க்கத்தில் அபகரித்து எடுத்துச்செல்லப்படுகின்ற ஸீதையின் மனம் ஸமுத்ரத்தைக்கண்டு வெளிக்கிளம்பி இருக்கக்

रावणस्योरुवेगेन भुजाभ्यां पीडितेन च ।
तया मन्ये विशालाक्ष्या त्यक्तं जीवितमार्यया ॥ ९

उपर्युपरि वा नूनं सागरं क्रमतस्तदा ।
विवेष्टमाना पतिता समुद्रे जनकात्मजा ॥ १०

अहो क्षुद्रेण वाऽनेन रक्षन्ती शीलमात्मनः ।
अबन्धुर्भक्षिता सीता रावणेन तपस्विनी ॥ ११

अथवा राक्षसेन्द्रस्य पत्नीभिरसितेक्षणा ।
अदुष्टा दुष्टभावाभिर्भक्षिता सा भविष्यति ॥ १२

ராவணஸ்யோருவேகேன புஜாப்யாம் பீடிதேன ச ।
தயா மன்யே விஶாலாக்ஷ்யா த்யக்தம் ஜீவிதமார்யயா ॥ 9

உபர்யுபரி வா நூனம் ஸாகரம் க்ரமதஸ்ததா ।
விவேஷ்டமாநா பதிதா ஸமுத்ரே ஜனகாத்மஜா ॥ 10

அஹோ க்ஷுத்ரேண வாऽனேன ரக்ஷந்தீ ஶீலமாத்மன: ।
அபந்துர்பக்ஷிதா ஸீதா ராவணேன தபஸ்விநீ ॥ 11

அதவா ராக்ஷஸேந்த்ரஸ்ய பத்னீபிரஸிதேக்ஷணா ।
அதுஷ்டா துஷ்டபாவாபிர்பக்ஷிதா ஸா பவிஷ்யதி ॥ 12

கூடும் என்று நினைக்கிறேன். (அதாவது மரணம் ஏற்பட்டிருக்கும் என்று கருத்து.)

பெரும் துக்கத்தையோ பெரும் சந்தோஷத்தையோ சிலர் கேட்டாலும் பார்த்தாலும் மரணமடைந்து விடுவதை நாம் பார்த்திருக்கின்றோம். அம்மாதிரி இங்கு ஸமுத்ரத்தைப் பார்த்ததும் ஸ்ரீராமன் இவ்வளவு பெரிய ஸமுத்ரத்தை எப்படி தாண்டி நம்மை அழைத்துச் செல்லப்போகிறார் என எண்ணி பயந்து ஸீதை மரணமடைந்திருக்கக்கூடும். (8)

ராவணனுடைய துடைகளின் வேகத்தாலும் கைகளால் ஏற்பட்ட நெருக்கலாலும் விசாலமான கண்களைப்படைத்தவளும் அப்படியே மிகச் சிறந்தவளுமான ஸீதையினால் உயிர் விடப்பட்டிருக்குமென எண்ணுகிறேன். (9)

அப்படியே மேன்மேலும் ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டிச்செல்லுகின்ற அந்த ராவணனிடமிருந்து அந்த ஜானகி பிரளுகின்றவளாய் ஸமுத்ரத்தில் வீழ்ந்திருக்கக்கூடும். (10)

மஹா தபஸ் சக்தி படைத்தவளும், பந்து ஜனங்கள் ஸமீபத்திலில்லாதவளும், தனது ஒழுக்கத்தை காக்கிறவளுமான ஸீதை நீசனான இந்த ராவணனால் சாப்பிடப்பட்டிருக்கக்கூடும். (11)

கெட்ட எண்ணமுள்ளவர்களான ராவணனுடைய மனைவிகளால் கருவிழிகளை உடையவளும், துஷ்டை இல்லாதவளுமான அந்த ஜானகி சாப்பிடப்பட்டிருக்கக்கூடும். (12)

संपूर्णचन्द्रप्रतिमं पद्मपत्रनिभेक्षणम्।
रामस्य ध्यायती वक्त्रं पञ्चत्वं कृपणा गता॥ १३

हा राम लक्ष्मणेत्येवं हाऽयोध्ये चेति मैथिली।
विलप्य बहु वैदेही न्यस्तदेहा भविष्यति॥ १४

अथवा निहिता मन्ये रावणस्य निवेशने।
नूनं लालप्यते सीता पञ्जरस्थेव शारिका॥ १५

जनकस्य सुता सीता रामपत्नी सुमध्यमा।
कथमुत्पलपत्राक्षी रावणस्य वशं व्रजेत्॥ १६

विनष्टा वा प्रणष्टा वा मृता वा जनकात्मजा।
रामस्य प्रियभार्यस्य न निवेदयितुं क्षमम्॥ १७

ஸம்பூர்ணசந்த்ரப்ரதிமம் பத்மபத்ரநிபேக்ஷணம்।
ராமஸ்ய த்யாயதீ வக்த்ரம் பஞ்சத்வம் க்ருபணா கதா॥ 13

ஹா ராம லக்ஷ்மணேத்யேவம் ஹாऽயோத்யே சேதி மைதிலீ।
விலப்ய பஹு வைதேஹீ ந்யஸ்ததேஹா பவிஷ்யதி॥ 14

அதவா நிஹிதா மன்யே ராவணஸ்ய நிவேஶனே।
நூனம் லாலப்யதே ஸீதா பஞ்ஜரஸ்தேவ ஶாரிகா॥ 15

ஜனகஸ்ய ஸுதா ஸீதா ராமபத்னீ ஸுமத்யமா।
கதமுத்பலபத்ராக்ஷீ ராவணஸ்ய வஶம் வ்ரஜேத்॥ 16

விநஷ்டா வா ப்ரணஷ்டா வா ம்ருதா வா ஜனகாத்மஜா।
ராமஸ்ய ப்ரியபார்யஸ்ய ந நிவேதயிதும் க்ஷமம்॥ 17

பூர்ண சந்த்ரனை ஒத்ததும் தாமரை இதழுக்கு ஸமமான கண்களை உடையதுமான ஸ்ரீராமனுடைய முகத்தை த்யானம் செய்கின்றவளும் வேறு திக்கற்றவளுமான ஸீதை மரணமடைந்திருக்கக்கூடும். (13)

மிதிலையைச் சேர்ந்தவளும் விதேஹ ராஜனின் பெண்ணுமான அந்த ஸீதை, ஏ ராம, ஏ லக்ஷ்மண, அயோத்தியாபுரியே என்றிவ்வாறு புலம்பி ஶரீரத்தை விட்டிருக்கக்கூடும். (14)

அப்படி இல்லாவிட்டால் ராவணனுடைய க்ருஹத்தில் ஸீதை ரஹஸ்யமாக வைக்கப்பட்டு கூட்டிலுள்ள நாரைபக்ஷி போல் அடிக்கடி புலம்பிக்கொண்டிருப்பாள். (15)

ஜனகபுத்ரியும் ஸ்ரீராகவனது தர்மபத்னியும் அழகிய மத்ய பாகத்தை உடையவளும் நீலோத்பலத்தின் இதழ்போன்ற கண்களை உடையவளுமான ஸீதை ராவணனுக்கு எப்படி வசப்படுவாள்! (16)

ஜனகபுத்ரியான ஸீதை சுரங்கம் முதலியவற்றில் வைக்கப்பட்டிருப்பாளோ அல்லது ஸமுத்ரம் முதலியவற்றில் விழுந்து ஜீவனை

निवेद्यमाने दोषः स्याद्दोषः स्याद‍निवेदने ।
कथं नु खलु कर्तव्यं विषमं प्रतिभाति मे ॥ १८

अस्मिन्नेवं गते कार्ये प्राप्तकालं क्षमं च किम् ।
भवेदिति मतं भूयो हनुमान्प्रविचारयत् ॥ १९

यदि सीतामदृष्ट्वाऽहं वानरेन्द्रपुरीमितः ।
गमिष्यामि ततः को मे पुरुषार्थो भविष्यति ॥ २०

ममेदं लङ्घनं व्यर्थं सागरस्य भविष्यति ।
प्रवेशश्चैव लङ्कायां राक्षसानां च दर्शनम् ॥ २१

நிவேத்யமானே தோஷ: ஸ்யாத்தோஷ: ஸ்யாதநிவேதனே ।
கதம் நு கலு கர்த்தவ்யம் விஷமம் ப்ரதிபாதி மே ॥ 18

அஸ்மின்னேவம் கதே கார்யே ப்ராப்தகாலம் க்ஷமம் ச கிம் ।
பவேதிதி மதம் பூயோ ஹனுமான்ப்ரவிசாரயத் ॥ 19

யதி ஸீதாமத்ருஷ்ட்வாऽஹம் வானரேந்த்ரபுரீமித: ।
கமிஷ்யாமி தத: கோ மே புருஷார்த்தோ பவிஷ்யதி ॥ 20

மமேதம் லங்கனம் வ்யர்த்தம் ஸாகரஸ்ய பவிஷ்யதி ।
ப்ரவேஶஸ்சைவ லங்காயா ராக்ஷஸானாம் ச தர்ஶனம் ॥ 21

விட்டாளோ அல்லது ஸ்வயமாகவே ஜீவனை விட்டுவிட்டாளோ ப்ரியமான மனைவியை உடைய ராமனுக்கு இந்தச் செய்தி தெரிவிப்பதற்கு உசிதமானதல்ல. (17)

தெரிவித்தாலும் தோஷமேற்படும். அதாவது ஸ்ரீராமன் இச் செய்தி கேட்டதும் ப்ராணனை விட்டுவிடுவார். தெரிவிக்காமலிருந்தாலும் யஜமானனை வஞ்சித்த தோஷமேற்படும். இதற்கு என்ன செய்வது? இவ்விரண்டும் செய்யமுடியாததாகத் தோன்றுகிறதே. (18)

இப்படிப்பட்ட இந்த கார்யத்தில் காலத்திற்கு உசிதமாயும், சொல்லுதற்கு யோக்யமாயும் ஸர்வஸம்மதமாயுமுள்ளது எது ஆகும் என்று மறுபடியும் ஹனுமார் யோசித்தார். (19)

நான் ஸீதையைப் பார்க்காமல் இங்கிருந்து கிஷ்கிந்தைக்குச் செல்லுவேனாகில் எனக்கு என்ன பயன் உண்டாகும். (20)

இம்மாதிரி ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டியதும், லங்காப்ரவேசமும், ராக்ஷஸர்களைக் கண்டதும் பயனற்றதாக ஆகிவிடும். (21)

किं मां वक्ष्यति सुग्रीवो हरयो वा समागताः ।
किष्किन्धां समनुप्राप्तौ तौ वा दशरथात्मजौ ॥ २२

गत्वा तु यदि काकुत्स्थं वक्ष्यामि परमप्रियम् ।
न दृष्टेति मया सीता ततस्त्यक्ष्यति जीवितम् ॥ २३

परुषं दारुणं क्रूरं तीक्ष्णमिन्द्रियतापनम् ।
सीतानिमित्तं दुर्वाक्यं श्रुत्वा स न भविष्यति ॥ २४

तं तु कृच्छ्रगतं दृष्ट्वा पञ्चत्वगतमानसम् ।
भृशानुरक्तो मेधावी न भविष्यति लक्ष्मणः ॥ २५

கிம் மாம் வக்ஷ்யதி ஸுக்ரீவோ ஹரயோ வா ஸமாகதா: ।
கிஷ்கிந்தாம் ஸமனுப்ராப்தௌ தௌ வா தஶரதாத்மஜௌ ॥ 22

கத்வா து யதி காகுத்ஸ்தம் வக்ஷ்யாமி பரமப்ரியம் ।
ந த்ருஷ்டேதி மயா ஸீதா ததஸ்த்யக்ஷ்யதி ஜீவிதம் ॥ 23

பருஷம் தாருணம் க்ரூரம் தீக்ஷ்ணமிந்த்ரியதாபனம் ।
ஸீதாநிமித்தம் துர்வாக்யம் ஶ்ருத்வா ஸ ந பவிஷ்யதி ॥ 24

தம் து க்ருச்ச்ரகதம் த்ருஷ்ட்வா பஞ்சத்வகதமானஸம் ।
ப்ருஶானுரக்தோ மேதாவீ ந பவிஷ்யதி லக்ஷ்மண: ॥ 25

கிஷ்கிந்தைக்குச் சென்ற என்னை, ஸுக்ரீவனே ஒன்றுகூடிக் கொண்ட வானரர்களோ அந்த தஶரத புத்ரர்களோ என்ன சொல்லுவார்களோ. (22)

அங்கு சென்று ஸீதையைக் காணவில்லை என்று ராமனிடத்தில் அப்ரியமான வார்த்தையைச் சொல்லுவேனாகில் அதைக் கேட்டதுமே அவர் ஜீவனை விட்டு விடுவார். (23)

அந்த ராமன் ஸீதையின் விஷயமானதும் கர்ணகடூரமானதும் பயங்கரமானதும் உக்ரமும் ஸஹிக்க முடியாததும் இந்த்ரியத்தை தபிக்கும்படி செய்கிறதுமான கெட்ட வார்த்தையைக் கேட்டு ஜீவித்திருக்கமாட்டார். (24)

மேதாவியும் மிக்க அன்பை ராமனிடத்தில் வைத்தவனுமான லக்ஷ்மணன் கஷ்டமான நிலையை அடைந்தவரும் மரணமடைவதற்கு ஸித்தமாயிருப்பவருமான ராமரைப் பார்த்து ஜீவித்திருக்கமாட்டார்.

(இங்கு லக்ஷ்மணனை மேதாவி என்றது பொன்மானை இது "மாயாம்ருகம்" என்று சொல்லி அதை விரட்டுவதிலிருந்து ஸ்ரீராமனை தடுத்தும் ஸ்ரீராமன் கேட்காததால் ஸீதாபஹரணம் முதலிய பின்னல் உண்டான அனர்த்தங்களை குறிப்பிடுவதற்காகும்.) (25

विनष्टौ भ्रातरौ श्रुत्वा भरतोऽपि मरिष्यति।
भरतं च मृतं दृष्ट्वा शत्रुघ्नो न भविष्यति॥ २६

पुत्रान्मृतान्समीक्ष्याथ न भविष्यन्ति मातरः।
कौसल्या च सुमित्रा च कैकेयी च न संशयः २७

कृतज्ञः सत्यसन्धश्च सुग्रीवः प्लवगाधिपः।
रामं तथागतं दृष्ट्वा ततस्त्यक्ष्यति जीवितम्॥ २८

दुर्मना व्यथिता दीना निरानन्दा तपस्विनी।
पीडिता भर्तृशोकेन रुमा त्यक्ष्यति जीवितम्॥ २९

वालिजेन तु दुःखेन पीडिता शोककर्शिता।
पञ्चत्वं च गते राज्ञि ताराऽपि न भविष्यति॥ ३०

விநஷ்டௌ ப்ராதரௌ ஶ்ருத்வா பரதோऽபி மரிஷ்யதி ।
பரதம் ச ம்ருதம் த்ருஷ்ட்வா ஶத்ருக்னோ ந பவிஷ்யதி ॥ 26

புத்ராந்ம்ருதாந்ஸமீக்ஷ்யாத ந பவிஷ்யந்தி மாதர: ।
கௌஸல்யா ச ஸுமித்ரா ச கைகேயீ ச ந ஸம்ஶய: ॥ 27

க்ருதக்ஞ: ஸத்யஸந்தஶ்ச ஸுக்ரீவ: ப்லவகாதிப: ।
ராமம் ததாகதம் த்ருஷ்ட்வா ததஸ்த்யக்ஷ்யதி ஜீவிதம் ॥ 28

துர்மனா வ்யதிதா தீனா நிரானந்தா தபஸ்வினீ ।
பீடிதா பர்த்ருஶோகேன ருமா த்யக்ஷ்யதி ஜீவிதம் ॥ 29

வாலிஜேன து து:கேன பீடிதா ஶோககர்ஶிதா ।
பஞ்சத்வம் ச கதே ராக்ஞி தாராऽபி ந பவிஷ்யதி ॥ 30

பரதனும் ப்ராதாக்கள் மரித்ததைக் கேட்டு மரித்து விடுவான். ஶத்ருக்னனும் பரதன் மரித்ததைப் பார்த்து ஜீவித்திருக்க மாட்டான். (26)

பிள்ளைகள் இறந்ததைக் கேட்க தாயார்கள் மூவரும் ஜீவித்திருக்கமாட்டார்கள் இதில் ஸந்தேகமில்லை. (27)

செய்நன்றி மறவாதவனும் ஸத்யப்ரதிக்ஞனும் வானர ஸைன்யத்துக்கு அதிபனுமான ஸுக்ரீவனும் ராமனது இந்த நிலையைப் பார்த்து உடனே ஜீவனை விட்டுவிடுவான். (28)

ருமையும் தன் புருஷன் மரித்ததாலேற்பட்ட சோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டவளாயும், கலங்கின மனமுள்ளவளாயும், துக்கத்தை அடைந்தவளாயும் கவலை அடைந்தவளாயுமிருந்து கொண்டு ஜீவனை விட்டுவிடுவாள். (29)

தாரையும் தன் புருஷனை வாலி மரித்ததாலுண்டான சோகத்தால் மிகவும் இளைத்துவிட்டாள். இப்பொழுது ராஜாவான ஸுக்ரீவன் மரித்ததைக்கேட்டு ஜீவித்திருக்கமாட்டாள். (30)

मातापित्रोर्विनाशेन सुग्रीवव्यसनेन च ।
कुमारोऽप्यङ्गदः कस्माद्धारयिष्यति जीवितम् ॥ ३१
भर्तृजेन तु दुःखेन ह्यभिभूता वनौकसः ।
शिरांस्यभिहनिष्यन्ति तलैर्मुष्टिभिरेव च ॥ ३२
सान्त्वेनानुप्रदानेन मानेन च यशस्विना ।
लालिताः कपिराजेन प्राणांस्त्यक्ष्यन्ति वानराः ॥ ३३
न वनेषु न शैलेषु न निरोधेषु वा पुनः ।
क्रीडामनुभविष्यन्ति समेत्य कपिकुञ्जराः ॥ ३४
सपुत्रदाराः सामात्या भर्तृव्यसनपीडिताः ।
शैलाग्रेभ्यः पतिष्यन्ति समेत्य विषमेषु च ॥ ३५

மாதாபித்ரோர்விநாஶேந ஸுக்ரீவவ்யஸநேந ச ।
குமாரோப்யங்கத: கஸ்மாத்தாரயிஷ்யதி ஜீவிதம் ॥ 31

பர்த்ருஜேந து து:கேந ஹ்யபிபூதா வனௌகஸ:
ஶிராம்ஸ்யபிஹனிஷ்யந்தி தலைர்முஷ்டிபிரேவ ச ॥ 32

ஸாந்த்வேநாநுப்ரதாநேந மாநேந ச யஶஸ்விநா ।
லாலிதா: கபிராஜேந ப்ராணாம்ஸ்த்யக்ஷ்யந்தி வாநரா: ॥ 33

ந வநேஷு ந ஶைலேஷு ந நிரோதேஷு வா புந: ।
க்ரீடாமநுபவிஷ்யந்தி ஸமேத்ய கபிகுஞ்ஜரா: ॥ 34

ஸபுத்ரதாரா: ஸாமாத்யா பர்த்ருவ்யஸநபீடிதா: ।
ஶைலாக்ரேப்ய: பதிஷ்யந்தி ஸமேத்ய விஷமேஷு ச ॥ 35

மாதாபிதாக்களின் மரணத்தாலும் ஸுக்ரீவனுடைய மரணத்தாலேற்பட்ட துக்கத்தாலும் குமாரனான அங்கதன் எப்படி ஜீவித்திருப்பான். (31)

யஜமானன் மரணமடைந்த துக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்ட குரங்குகளும் கைகளாலும் முஷ்டிகளாலும் தலையிலடித்துக் கொள்வார்கள். (32)

கீர்த்திவாய்ந்த கபிராஜனான ஸுக்ரீவனால் இனிமையான சொல்லினாலும், நல்ல கொடையினாலும், வரவேற்பினாலும், பெருமைபடுத்தப்பட்ட வானரர்கள் ப்ராணன்களை விட்டுவிடுவார்கள். (33)

கபிஶ்ரேஷ்டர்கள் காடுகளிலும் மலைகளிலும் குகைகளிலும் ஒன்றுகூடியவர்களாய் விளையாடமாட்டார்கள். (34)

மேலும் பிள்ளைகள், பத்னிகள், மந்த்ரிகள் இவர்களுடன் ஒன்றுகூடியவர்களும் யஜமானனான ஸுக்ரீவன் மரித்ததாலுண்டான துக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்டவர்களாயும் இருந்துகொண்டு மலைகளின் உச்சிகளிலிருந்து கரடுமுரடான ப்ரதேசங்களில் விழப்போகிறார்கள். (35)

विषमुद्बन्धनं वापि प्रवेशं ज्वलनस्य वा ।
उपवासमथो शस्त्रं प्रचरिष्यन्ति वानराः ॥ ३६

घोरमारोदनं मन्ये गते मयि भविष्यति ।
इक्ष्वाकुकुलनाशश्च नाशश्चैव वनौकसाम् ॥ ३७

सोऽहं नैव गमिष्यामि किष्किन्धां नगरीमितः ।
न च शक्ष्याम्यहं द्रष्टुं सुग्रीवं मैथिलीं विना ॥ ३८

मय्यगच्छति चेहस्थे धर्मात्मानौ महारथौ ।
आशया तौ धरिष्येते वानराश्च मनस्विनः ॥ ३९

हस्तादानो मुखादानो नियतो वृक्षमूलिकः ।
वानप्रस्थो भविष्यामि ह्यदृष्ट्वा जनकात्मजाम् ॥ ४०

விஷமுத்பந்தனம் வாபி ப்ரவேஶம் ஜ்வலனஸ்ய வா ।
உபவாஸமதோ ஶஸ்த்ரம் ப்ரசரிஷ்யந்தி வானரா: ॥ 36

கோரமாரோதனம் மன்யே கதே மயி பவிஷ்யதி ।
இக்ஷ்வாகுகுலநாஶஶ்ச நாஶஶ்சைவ வனௌகஸாம் ॥ 37

ஸோऽஹம் நைவ கமிஷ்யாமி கிஷ்கிந்தாம் நகரீமித: ।
ந ச ஶக்ஷ்யாம்யஹம் த்ரஷ்டும் ஸுக்ரீவம் மைதிலீம் விநா ॥

மய்யகச்சதி சேஹஸ்தே தர்மாத்மானௌ மஹாரதௌ ।
ஆஶயா தௌ தரிஷ்யேதே வானராஶ்ச மனஸ்வின: ॥ 39

ஹஸ்தாதானோ முகாதானோ நியதோ வ்ருக்ஷமூலிக: ।
வானப்ரஸ்தோ பவிஷ்யாமி ஹ்யத்ருஷ்ட்வா ஜனகாத்மஜாம் ॥

விஷத்தை உட்கொள்வதையோ தூக்கிட்டுக் கொள்வதையோ அக்னியில் இறங்குவதையோ உபவாஸத்தையோ, கத்தியால் வெட்டிக்கொள்வதையோ வானரர்கள் செய்யப்போகிறார்கள். (36)

நான் அங்கு சென்றால் அழுகைக்குரல் கடுமையாக ஏற்படுமென்று நினைக்கிறேன். இக்ஷ்வாகு குலத்திற்கும் குரங்குகளுக்கும் நாசமேற்படும் என்று நினைக்கிறேன். (37)

அந்த நான் இங்கிருந்து கிஷ்கிந்தைக்குப் போகவே மாட்டேன். ஸீதையைப் பார்க்காமலோ அழைத்துச் செல்லாமலோ ஸுக்ரீவனை நான் பார்க்கமாட்டேன். (38)

நான் அங்கு போகாமல் இங்கேயே இருப்பேனாகில் மஹாரதர்களும் தர்மாத்மாக்களுமான அந்த ராமலக்ஷ்மணர்களும் அந்த மனஸ்விகளான வானரர்களும் திரும்பி வருவேன் என்ற ஆசையால் உயிருடனிருப்பார்கள். (39)

தானாக கையில் போட்டால் அதைச் சாப்பிடுகிறவனாகவும் வாயில் போட்டதைச் சாப்பிடுகிறவனாகவும் மரத்தடியில் வஸிப்ப

सागरानूपजे देशे बहुमूलफलोदके।
चितां कृत्वा प्रवेक्ष्यामि समिद्धमरणीसुतम् ॥ ४१

उपविष्टस्य वा सम्यग्लिङ्गिनं साधयिष्यतः।
शरीरं भक्षयिष्यन्ति वायसाः श्वापदानि च ॥ ४२

इदं महर्षिभिर्दृष्टं निर्याणमिति मे मतिः।
सम्यगापः प्रवेक्ष्यामि न चेत्पश्यामि जानकीम् ॥ ४३

सुजातमूला सुभगा कीर्तिमाला यशस्विनी।
प्रभग्ना चिररात्रीयं मम सीतामपश्यतः ॥ ४४

ஸாகரானூபஜே தேஶே பஹு²மூலபலோதகே ।
சிதாம் க்ருத்வா ப்ரவேக்ஷ்யாமி ஸமித்தமரணீஸு²தம் ॥ 41

உபவிஷ்டஸ்ய வா ஸம்யக்லிங்கினம் ஸாதயிஷ்யத: ।
ஶரீரம் பக்ஷயிஷ்யந்தி வாயஸா: ஶ்வாபதானி ச ॥ 42

இதம் மஹர்ஷிபிர்த்ருஷ்டம் நிர்யாணமிதி மே மதி: ।
ஸம்யகா³ப: ப்ரவேக்ஷ்யாமி ந சேத்பஶ்யாமி ஜானகீம் ॥ 43

ஸு²ஜாதமூலா ஸு²பகா கீர்த்திமாலா யஶஸ்வினீ ।
ப்ரபக்³னா சிரராத்ரீயம் மம ஸீதாமபஶ்யத: ॥ 44

வனுகவும், இந்த்ரியங்களை அடக்கியவனுகவுமிருந்து கொண்டு வானப்ரஸ்தனுக இருக்கப்போகிறேன். (40)

ஸமுத்ரத்துக்குப் பக்கத்திலுள்ள ஈரமானதும் கிழங்கு, பழம், ஜலம் இவைகள் நிறைந்ததுமான ப்ரதேசத்தில் சிதையை ஏற்படுத்தி நன்கு எரிகின்ற அரணிகடைந்த அக்னியில் ப்ரவேசிப்பேன். (41)

ப்ராயோபவேசம் செய்து ப்ராணனை விடுகின்ற என்னுடைய சரீரத்தை காக்கைகளும் புலி முதலிய துஷ்ட ஜந்துக்களும் சாப்பிடப்போகின்றன. (42)

இம்மாதிரி மரிப்பதால் ப்ராணத்யாகம் செய்த தோஷம் இல்லை என்பதற்கு ஆதாரம் கூறுகிருர்:—

மஹர்ஷிகளால் காணப்பட்ட இந்த மார்கம் எனக்கும் ஸம்மதம். ஸீதையைப் பார்க்காவிட்டால் ஜலத்தில் விழுந்து விடப் போகிறேன். (43)

ஸீதையைப் பார்க்காத எனக்கு இந்த ராத்ரியானது மிக வளர்ந்ததாகவும் ஆரம்பத்திலேயே லங்காதிதேவதையின் ஜயத்தை கொடுத்ததாகவும் சந்த்ரோதயத்தால் அழகியதாகவும் மேலும் மேலும் கீர்த்தியைக் கொடுக்கிறதாகவும் ஹனுமார் லங்கையைப் ப்ரவேசித்தார் என்று புகழைக் கொடுக்கிறதாகவும் இருந்து கொண்டு பயனற்றதாக ஆகிவிட்டது. (44)

तापसो वा भविष्यामि नियतो वृक्षमूलिकः।
नेतः प्रतिगमिष्यामि तामदृष्ट्वाऽसितेक्षणाम् ॥ ४५
यदीतः प्रतिगच्छामि सीतामनधिगम्य ताम्।
अङ्गदः सह तैः सर्वैर्वानरैर्न भविष्यति ॥ ४६
विनाशे बहवो दोषा जीवन्भद्राणि पश्यति।
तस्मात्प्राणान्धरिष्यामि ध्रुवो जीवति संगमः ॥ ४७
एवं बहुविधं दुःखं मनसा धारयन्मुहुः।
नाध्यगच्छत्तदा पारं शोकस्य कपिकुञ्जरः ॥ ४८
[ततो विक्रममासाद्य धैर्यवान्कपिकुञ्जरः]।
रावणं वा वधिष्यामि दशग्रीवं महाबलम् ॥
काममस्तु हृता सीता प्रत्याचीर्णं भविष्यति ॥ ४९

தாபஸோ வா பவிஷ்யாமி நியதோ வ்ருக்ஷமூலிக:।
நேத: ப்ரதிகமிஷ்யாமி தாமத்ருஷ்ட்வாऽஸிதேக்ஷணாம் ॥ 45
யதீத: ப்ரதிகச்சாமி ஸீதாமனதிகம்ய தாம்।
அங்கத: ஸஹ தை: ஸர்வைர்வானரைர்ந பவிஷ்யதி ॥ 46
விநாஶே பஹவோ தோஷா ஜீவன்பத்ராணி பஶ்யதி।
தஸ்மாத்ப்ராணான்தரிஷ்யாமி த்ருவோ ஜீவதி ஸம்கம: ॥ 47
ஏவம் பஹுவிதம் து:கம் மனஸா தாரயன்முஹு:।
நாத்யகச்சத்ததா பாரம் ஶோகஸ்ய கபிகுஞ்ஜர: ॥ 48
[ததோ விக்ரமமாஸாத்ய தைர்யவான்கபிகுஞ்ஜர:]।
ராவணம் வா வதிஷ்யாமி தஶக்ரீவம் மஹாபலம் ॥
காமமஸ்து ஹ்ருதா ஸீதா ப்ரத்யாசீர்ணம் பவிஷ்யதி ॥ 49

தபஸ்வியாக ஆவது அல்லது மரிப்பது என்று முன்சொல்லப்பட்ட இருமார்கங்களில் தபஸ்வியாக ஆவதே மேல் என்கிறார்:—

கருவிழிகளை உடையவளான அந்த ஸீதையைப் பார்க்காமல் இங்கிருந்து திரும்பிப் போவதில்லை. மரத்தடியில் வஸித்து இந்த்ரியங்களையடக்கி தபஸ்வியாக ஆகப்போகிறேன். (45)

இங்கிருந்து அந்த ஸீதையை அடையாமல் திரும்பிச் செல்வேனேயாகில் எல்லா வானரர்களுடன் அங்கதனும் ஜீவித்திருக்க மாட்டான். (46)

ஜீவனை விட்டுவிடுவதில் அநேக தோஷங்களிருக்கின்றன. உயிருடனிருந்தால் நன்மைகளைப் பார்க்கிறான். நான் ஜீவித்திருந்தால் ராமாதிகளுடைய ஸம்பந்தம் அவஶ்யம் ஏற்படும். ஆகையால் ப்ராணன்களை வைத்திருக்கப்போகிறேன். (47)

அப்பொழுது கபிஶ்ரேஷ்டரான ஹனுமார் இவ்விதம் அடிக்கடி பலவகைத் துக்கத்தை மனதில் கொண்டு சோகத்தின் கரையை அடையவில்லை. (48)

பத்துத்தலை உள்ளவனும் மஹாபலம் பொருந்தியவனுமான

अथ वैनं समुत्क्षिप्य उपर्युपरि सागरम्।
रामायोपहरिष्यामि पशुं पशुपतेरिव ॥ ५०

इति चिन्तां समापन्नः सीतामनधिगम्य ताम्।
ध्यानशोकपरीतात्मा चिन्तयामास वानरः ॥ ५१

यावत्सीतां हि पश्यामि रामपत्नीं यशस्विनीम्।
तावदेतां पुरीं लङ्कां विचिनोमि पुनः पुनः ॥ ५२

संपातिवचनाच्चापि रामं यद्यानयाम्यहम्।
अपश्यन्राघवो भार्यां निर्दहेत्सर्ववानरान् ॥ ५३

அத வைனம் ஸமுத்க்ஷிப்ய உபர்யுபரி ஸாகரம் ।
ராமாயோபஹரிஷ்யாமி பஶும் பஶுபதேரிவ ॥ 50

இதி சிந்தாம் ஸமாபன்ன: ஸீதாமனதிகம்ய தாம் ।
த்யானஶோகபரீதாத்மா சிந்தயாமாஸ வானர: ॥ 51

யாவத்ஸீதாம் ஹி பஶ்யாமி ராமபத்னீம் யஶஸ்வினீம் ।
தாவதேதாம் புரீம் லங்காம் விசிநோமி புன: புன: ॥ 52

ஸம்பாதிவசனாச்சாபி ராமம் யத்யானயாம்யஹம் ।
அபஶ்யன்ராகவோ பார்யாம் நிர்தஹேத்ஸர்வவானரான் ॥ 53

ராவணனையாவது கொன்றுவிடுகிறேன். ஸீதை அபஹரிக்கப்பட்டவளாகவே இருக்கட்டும். பதில் செய்ததாக ஆகிவிடும். (49)

ராவணனை கொன்றுவிடுவேனென்பது நம்பத்தக்கதாகாதோ என்று வேறுவிதமாகவும் ஆலோசிக்கிறார்:—

அப்படி இல்லாவிட்டால் இந்த ராவணனை ஸமுத்ரத்திற்கு மேலாக தூக்கி எடுத்துவந்து, யாகத்தில் அஜத்தை பரமேஶ்வரனைப்ப்ரார்த்தித்து யூபஸ்தம்பத்தில் கட்டுவதுபோல் ராமனிடத்தில் ஒப்படைத்து விடுகிறேன். (50)

இவ்விதம் அந்த ஸீதையை அடையாமல் கவலை கொண்டவராய்க்கொண்டு த்யானத்தாலும் சோகத்தாலும் சூழப்பட்ட மனதை உடையவராய்க்கொண்டு ஹனுமார் சிந்தித்தார். (51)

கீர்த்தி வாய்ந்த ராமபத்னியான ஸீதையைப் பார்க்கும்வரையில் இந்த லங்கையில் திரும்பத்திரும்பத் தேடப்போகிறேன். (52)

முன்பு ஸம்பாதி சொன்ன வார்த்தையை நம்பி ராமனை இங்கு அழைத்து வந்திருந்தேனேயானால் பத்னியான ஸீதையைப் பாராத ஸ்ரீராமர் ஸர்வ வானரங்களையும் எரித்திருப்பார். (53)

इहैव नियताहारो वत्स्यामि नियतेन्द्रियः ।
न मत्कृते विनश्येयुः सर्वे ते नरवानराः ॥ ५४

अशोकवनिका चेयं दृश्यते या महाद्रुमा ।
इमामभिगमिष्यामि न हीयं विचिता मया ॥ ५५

वसून्रुद्रांस्तथादित्यानश्विनौ मरुतोऽपि च ।
नमस्कृत्वा गमिष्यामि रक्षसां शोकवर्धनः ॥ ५६

जित्वा तु राक्षसान्सर्वानिक्ष्वाकुकुलनन्दिनीम् ।
संप्रदास्यामि रामाय यथा सिद्धिं तपस्विने ॥ ५७

स मुहूर्तमिव ध्यात्वा चिन्तावग्रथितेन्द्रियः ।
उदतिष्ठन्महातेजा हनूमान्मारुतात्मजः ॥ ५८

இஹைவ நியதாஹாரோ வத்ஸ்யாமி நியதேந்த்ரிய: ।
ந மத்க்ருதே விநஶ்யேயு: ஸர்வே தே நரவாநரா: ॥ 54

அஶோகவநிகா சேயம் த்ருஶ்யதே யா மஹாத்ருமா ।
இமாமபிகமிஷ்யாமி ந ஹீயம் விசிதா மயா ॥ 55

வஸூந்ருத்ராம்ஸ்ததாதித்யாநஶ்விநௌ மருதோऽபி ச ।
நமஸ்க்ருத்வா கமிஷ்யாமி ரக்ஷஸாம் ஶோகவர்த்தந: ॥ 56

ஜித்வா து ராக்ஷஸாந்ஸர்வாநிக்ஷ்வாகுகுலநந்திநீம் ।
ஸம்ப்ரதாஸ்யாமி ராமாய யதா ஸித்திம் தபஸ்விநே ॥ 57

ஸ முஹூர்த்தமிவ த்யாத்வா சிந்தாவக்ரதிதேந்த்ரிய: ।
உததிஷ்டந்மஹாதேஜா ஹநுமாந்மாருதாத்மஜ: ॥ 58

இங்கேயே ஆஹாரத்தைக்குறைத்தும் இந்த்ரியங்களை அடக்கியும் வஸிக்கப்போகிறேன். நான் இப்படிச் செய்வேனுகில் அந்த ராமாதிகளும் வானரர்களும் இறக்கமாட்டார்கள். (54)

பெரிய மரங்களுடன் கூடிய அசோகவனமும் காணப்படுகிறது. இதில் ப்ரவேசிக்கப்போகிறேன். இதில் நான் இதுவரை தேடவில்லை. (55)

அஷ்டவஸுக்களையும் ஏகாதஸ ருத்ரர்களையும் த்வாதஸாதித்யர்களையும் ஸப்த மருத்துக்களையும் நமஸ்கரித்துவிட்டு ராக்ஷஸர்களுக்கு சோகத்தைக் கொடுக்கிறவனுய் அசோக வனத்திற்குச் செல்லப்போகிறேன். (56)

எல்லா ராக்ஷஸர்களையும் ஜெயித்து இக்ஷ்வாகு குலத்திற்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டு பண்ணுகின்ற ஸீதையை ராமனின் பொருட்டு, தபஸ்வியின் பொருட்டு அந்த தபஸால் ப்ரீதியடைந்த தெய்வம் தபஸின் பலனைக் கொடுப்பதுபோல் கொடுக்கப்போகிறேன். (57)

மஹாதேஜஸ்வியும் வாயுபுத்ரனுமான ஹனுமார் கவலையால்

नमोऽस्तु रामाय सलक्ष्मणाय देव्यै च तस्यै जनकात्मजायै ।
नमोऽस्तु रुद्रेन्द्रयमानिलेभ्यो नमोऽस्तु चन्द्रार्कमरुद्गणेभ्यः ॥
स तेभ्यस्तु नमस्कृत्वा सुग्रीवाय च मारुतिः ।
दिशः सर्वाः समालोक्य ह्यशोकवनिकां प्रति ॥ ६०
स गत्वा मनसा पूर्वमशोकवनिकां शुभाम् ।
उत्तरं चिन्तयामास वानरो मारुतात्मजः ॥ ६१
ध्रुवं तु रक्षोबहुला भविष्यति वनाकुला ।
अशोकवनिका चिन्त्या सर्वसंस्कारसंस्कृता ॥ ६२

நமோऽஸ்து ராமாய ஸ லக்ஷ்மணாய
தேவ்யை ச தஸ்யை ஜனகாத்மஜாயை ।
நமோऽஸ்து ருத்ரேந்த்ரயமாநிலேப்யோ
நமோऽஸ்து சந்த்ரார்க்கமருத்கணேப்ய: ॥ 59
ஸ தேப்யஸ்து நமஸ்க்ருத்வா ஸுக்ரீவாய ச மாருதி: ।
திஶ: ஸர்வா: ஸமாலோக்ய ஹ்யஶோகவனிகாம் ப்ரதி ॥ 60
ஸ கத்வா மனஸா பூர்வமஶோகவனிகாம் ஶுபாம் ।
உத்தரம் சிந்தயாமாஸ வானரோ மாருதாத்மஜ: ॥ 61
த்ருவம் து ரக்ஷோபஹுலா பவிஷ்யதி வனாகுலா ।
அஶோகவனிகா சிந்த்யா ஸர்வஸம்ஸ்காரஸம்ஸ்க்ருதா ॥ 62

கலங்கி ஒரு முஹூர்த்தம் த்யானம் செய்தார். அதாவது இது வரையில் தேடியும் ஸீதையைக் காணவில்லையே அதற்கு என்ன பாபம் தடையாக இருக்கக்கூடும் என்று யோசித்து ஸ்ரீராமாதிகளை நமஸ்கரிக்காமல் மஹேந்த்ர மலையிலிருந்து புறப்பட்டதே காரணமென்று உணர்ந்து அவர்களை நமஸ்கரிக்க எழுந்தார். (58)

லக்ஷ்மணனோடு கூடிய ராமனுக்கும் ஜனகபுத்ரியும் தேவியுமான அந்த ஸீதைக்கும் ருத்ரன் இந்த்ரன் யமன் வாயு சந்த்ரன் ஸூர்யன் மருத்கணம் இவர்கள் எல்லோருக்கும் நமஸ்காரம். (59)

அந்த வாயுபுத்ரன் அவர்களை நமஸ்கரித்துவிட்டு ஸுக்ரீவனுக்கும் நமஸ்காரம் செய்து அசோகவனம் போவதற்காக எல்லா திக்குகளையும் பார்த்து மங்களமான அசோகவனத்தை அடைந்து மேல் செய்யவேண்டியதை ஆலோசித்தார்.

ஹனுமார் எப்பொழுதும் தான் செய்யும் கார்யத்தை முன்னதாகவே மனதால் ஒருமுறை யோசிப்பது வழக்கம். கிஷ்கிந்தா காண்டமுடிவில் லங்கைக்குப் புறப்படும் முன்பு மனதால் லங்கையை அடைந்ததாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் கார்யத்தை ஆரம்பிப்பவர்கள் முன்னதாகவே ஒரு முறை மனதால் சிந்தித்துப்பார்க்கவேண்டுமென்பது கருத்து. (60, 61)

ராக்ஷஸர்கள் நிறைந்ததும், வ்ருக்ஷங்களால் வ்யாபிக்கப்பட்ட

रक्षिणश्चात्र विहिता नूनं रक्षन्ति पादपान् ।
भगवानपि सर्वात्मा नातिक्षोभं प्रवाति वै ॥ ६३

संक्षिप्तोऽयं मयात्मा च रामार्थे रावणस्य च ।
सिद्धिं मे संविधास्यन्ति देवाः सर्षिगणास्त्विह ॥ ६४

ब्रह्मा स्वयंभूर्भगवान्देवाश्चैव दिशन्तु मे ।
सिद्धिमग्निश्च वायुश्च पुरुहूतश्च वज्रभृत् ॥ ६५

वरुणः पाशहस्तश्च सोमादित्यौ तथैव च ।
अश्विनौ च महात्मनौ मरुतः शर्व एव च ॥ ६६

सिद्धिं सर्वाणि भूतानि भूतानां चैव यः प्रभुः ।
दास्यन्ति मम ये चान्ये ह्यदृष्टाः पथिगोचराः ॥ ६७

ரக்ஷிணஶ்சாத்ர விஹிதா நூனம் ரக்ஷந்தி பாதபான் ।
பகவானபி ஸர்வாத்மா நாதிக்ஷோபம் ப்ரவாதி வை ॥ **63**

ஸம்க்ஷிப்தோऽயம் மயாத்மா ச ராமார்த்தே ராவணஸ்ய ச ।
ஸித்திம் மே ஸம்விதாஸ்யந்தி தேவா: ஸர்ஷிகணாஸ்த்விஹ ॥

ப்ரம்ஹா ஸ்வயம்பூர்பகவான்தேவாஶ்சைவ திஶந்து மே ।
ஸித்திமக்னிஶ்ச வாயுஶ்ச புருஹூதஶ்ச வஜ்ரப்ருத் ॥ **65**

வருண: பாஶஹஸ்தஶ்ச ஸோமாதித்யௌ ததைவச ।
அஶ்வினௌ ச மஹாத்மானௌ மருத: ஶர்வ ஏவ ச ॥ **66**

ஸித்திம் ஸர்வாணி பூதானி பூதானாம் சைவ ய: ப்ரபு: ।
தாஸ்யந்தி மம யே சான்யே ஹ்யத்ருஷ்டா: பதிகோசரா: ॥ **67**

தும், உழுதல் புல்களை அகற்றுதல் இவற்றால் சுத்தம் செய்யப்பட்டதுமான இந்த அசோகவனம் தேடத்தகுந்தது. (62)

இங்கு காவலுக்கு அமர்த்தப்பட்ட காவலாளிகள் வ்ருக்ஷங்களை நிஶ்சயம் காப்பார்கள். பகவானும் ஸர்வ வ்யாபியுமான வாயு மிகவும் அசையும்படி வீசவில்லை. (63)

ராம கார்ய ஸித்திக்காகவும் ராவணன் அறியாமலிருப்பதற்காகவும் என் தேகத்தைச் சுருக்கிக்கொண்டேன். இங்கு ரிஷிகணங்களோடு கூடிய தேவர்கள் எனக்கு கார்யஸித்தியை உண்டு பண்ணவேண்டும். (64)

தானாக உண்டானவரும் பகவானுமான ப்ரம்மாவும், தேவர்களும், எனக்கு கார்ய ஸித்தியைக்கொடுக்கட்டும். மற்றும் அக்னியும், வாயுவும், வஜ்ராயுதம் தரித்த இந்த்ரனும், பாசத்தைக் கையிலுள்ள வருணனும், சந்த்ர ஸூர்யர்களும், மஹாத்மாக்களான அஶ்வினி தேவர்களும், ஸப்த மருத்துக்களும், பரமேஶ்வரனும் எல்லா பூதங்களும், பூதங்களுக்கெல்லாம் ப்ரபுவான ஸர்வேஶ்வரனும்,

तदुन्नसं पाण्डुरदन्तमव्रणं शुचिस्मितं पद्मपलाशलोचनम् ।
द्रक्ष्ये तदार्यावदनं कदान्वहं प्रसन्नताराधिपतुल्यदर्शनम् ॥ ६८

क्षुद्रेण पापेन नृशंसकर्मणा सुदारुणालङ्कृतवेषधारिणा ।
बलाभिभूता ह्यबला तपस्विनी कथं नु मे दृष्टिपथेऽद्य सा भवेत् ॥ ६९

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
त्रयोदशः सर्गः ॥ १३ ॥

ததுன்னஸம் பாண்டுரதந்தமவ்ரணம்
ஶுசிஸ்மிதம் பத்மபலாஶலோசனம் ।
த்ரக்ஷ்யே ததார்யாவதனம் கதான்வஹம்
ப்ரஸன்னதாராதிபதுல்யதர்ஶனம் ॥ 68

க்ஷுத்ரேண பாபேன ந்ருஶம்ஸகர்மணா
ஸுதாருணாலங்க்ருதவேஷதாரிணா ।
பலாபிபூதா ஹ்யபலா தபஸ்வினீ
கதம் நு மே த்ருஷ்டிபதேऽத்ய ஸா பவேத் ॥ 69

*இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீய ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே த்ரயோதஶ: ஸர்க: ॥*

மற்றும் எனக்கு புலப்படாதவர்களும் மார்கத்திலிருப்பவர்களு மான தேவர்கள் எல்லாம் எனக்கு கார்யஸித்தியைக் கொடுக்கட்டும். (65—67)

ஆகையால் உயர்ந்த மூக்குள்ளதும், வெண்மையான பற்களை உடையதும், குற்றமற்றதும், பரிஶுத்தமான மந்தஹாஸத்துடன் கூடியதும், தாமரைப்பூவின் இதழ்போன்ற கண்களை உடையதும், சுத்தமாகப் ப்ரகாசிக்கும் சந்த்ரனுக்கு ஒப்பானதுமான அந்த தாயான ஸீதையின் முகத்தை எப்பொழுது நான் பார்க்கப்போகிறேன். (68)

நீசனும், பாபியும், க்ரூரமான கார்யங்களைச் செய்கிறவனும், அதிபயங்கரமான அலங்காரம் வேஷம் இவைகளை உடையவனுமான ராவணனால் பலாத்காரமாக அபஹரிக்கப்பட்டவளும் கவலையை அடைந்தவளுமான அந்த ஸீதை என் கண்ணுக்கு இப்பொழுது எப்படி புலப்படுவாள். (69)

பதிமூன்றுவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

चतुर्दशः सर्गः — பதினான்காவது ஸர்கம் ॥ १४ ॥

"अशोकवनान्वेषणम्"

அசோகவனத்தில் தேடுதல்.

स मुहूर्तमिव ध्यात्वा मनसा चाधिगम्य ताम् ।
अवप्लुतो महातेजाः प्राकारं तस्य वेश्मनः ॥ १

स तु संहृष्टसर्वाङ्गः प्राकारस्थो महाकपिः ।
पुष्पिताग्रान्वसन्तादौ ददर्श विविधान्द्रुमान् ॥ २

सालानशोकान्भव्यांश्च चम्पकांश्च सुपुष्पितान् ।
उद्दालकान्नागवृक्षांश्चूतान्कपिमुखानपि ॥ ३

अथाम्रवणसंछन्नां लताशतसमावृताम् ।
ज्यामुक्त इव नाराचः पुप्लुवे वृक्षवाटिकाम् ॥ ४

ஸ முஹூர்த்தமிவ த்யாத்வா மனஸா சாதிகம்ய தாம் ।
அவப்லுதோ மஹாதேஜா: ப்ராகாரம் தஸ்ய வேஶ்மன: ॥ 1

ஸ து ஸம்ஹ்ருஷ்டஸர்வாங்க: ப்ராகாரஸ்தோ மஹாகபி: ।
புஷ்பிதாக்ரான்வஸந்தாதௌ தத3ர்ஶ விவிதாந்த்ருமான் ॥ 2

ஸாலானஶோகான்பவ்யாம்ஶ்ச சம்பகாம்ஶ்ச ஸுபுஷ்பிதான் ।
உத்தாலகான்நாகவ்ருக்ஷாம்ஶ்சூதான்கபிமுகானபி ॥ 3

அதாம்ரவணஸம்சன்னாம் லதாஶதஸமாவ்ருதாம் ।
ஜ்யாமுக்த இவ நாராச: புப்லுவே வ்ருக்ஷவாடிகாம் ॥ 4

மஹாதேஜஸ்வியான அந்த ஹனுமார் முஹூர்த்தகாலம் த்யானித்து அந்த ஸீதையை மனதால் அடைந்து, அந்த ராவணனுடைய வீட்டிலிருந்து அஶோகவனத்தின் ப்ராகாரத்தைக் குறித்துத்தாவினார். (1)

ஸந்தோஷத்தால் பெருத்த எல்லா அங்கங்களை உடையவரும் ப்ராகாரத்திலே இருப்பவரும் மஹாகபியுமான அந்த ஹனுமாரோவெனில் வஸந்தகால ஆரம்பத்தில் நுனியில் புஷ்பித்தவைகளான பலவகையான தேக்கு, அழகிய அஶோகம் நன்கு பூத்தவைகளான சம்பகம், நறுவிலி, நாககேஸரம், மா, கொடிப்புங்கு முதலிய மரங்களையும் பார்த்தார். (2, 3)

பிறகு மாந்தோப்புகள் நிரம்பியதும், நூற்றுக்கணக்கான கொடிகளால் சூழப்பட்டதுமான மரங்களடர்ந்த அந்த அஶோகவனத்தில் நாணிலிருந்தும் விடுபட்ட அம்புபோல் தாவினார். (4)

स प्रविश्य विचित्रां तां विहगैरभिनादिताम्।
राजतैः काञ्चनैश्चैव पादपैः सर्वतो वृताम्॥ ५

विहगैर्मृगसङ्घैश्च विचित्रां चित्रकाननाम्।
उदितादित्यसंकाशां ददर्श हनुमान्कपिः॥ ६

वृतां नानाविधैर्वृक्षैः पुष्पोपगफलोपगैः।
कोकिलैर्भृङ्गराजैश्च मत्तैर्नित्यनिषेविताम्॥ ७

प्रहृष्टमनुजे काले मृगपक्षिसमाकुले।
मत्तबर्हिणसंघुष्टां नानाद्विजगणायुताम्॥ ८

मार्गमाणो वरारोहां राजपुत्रीमनिन्दिताम्।
सुखप्रसुप्तान्विहगान्बोधयामास वानरः॥ ९

ஸ ப்ரவிஶ்ய விசித்ராம் தாம் விஹகைரபிநாதிதாம் ।
ராஜதை: காஞ்சனைஶ்சைவ பாதபை: ஸர்வதோ வ்ருதாம் ॥ 5

விஹகைர்ம்ருகஸங்கைஶ்ச விசித்ராம் சித்ரகானனாம் ।
உதிதாதித்யஸங்காஶாம் ததர்ஶ ஹனுமான்கபி: ॥ 6

வ்ருதாம் நானாவிதைர்வ்ருக்ஷை: புஷ்போபகபலோபகை: ।
கோகிலைர்ப்ருங்கராஜைஶ்ச மத்தைர்நித்யநிஷேவிதாம் ॥ 7

ப்ரஹ்ருஷ்டமனுஜே காலே ம்ருகபக்ஷிஸமாகுலே ।
மத்தபர்ஹிணஸங்குஷ்டாம் நானாத்விஜகணாயுதாம் ॥ 8

மார்கமாணோ வராரோஹாம் ராஜபுத்ரீமநிந்திதாம் ।
ஸுகப்ரஸுப்தான்விஹகான்போதயாமாஸ வானர: ॥ 9

அந்த கபியான ஹனுமார் பக்ஷிகளால் ஶப்தம் செய்யப்பட்டதும், வெள்ளிமயமான மரங்களாலும், தங்கமயமான மரங்களாலும், நாலாபக்கத்திலும் சூழ்ந்ததும், பக்ஷிகளாலும் மான் கூட்டங்களாலும் விசித்ரமானதும், அழகிய காடுகளை உடையதும் உதய ஸூர்யனுக்கொப்பானதும், பூ, பழம் இவைகள் நிரம்பிய பலவித வ்ருக்ஷங்களால் சூழப்பட்டதும், மதம் பிடித்த குயில்களாலும், வண்டுகளாலும் தினம் ஸேவிக்கப்பட்டதும், கொழுத்த மயில்களின் ஶப்தத்தோடு கூடியதும், பலவித பக்ஷிக்கூட்டங்களோடு கூடியதுமான அந்த அஶோக வனத்தை, ஸந்தோஷமடைந்த மனிதர்களை உடையதும், மான்கள், பக்ஷிகள் இவை நிரம்பி இருக்கக்கூடியதுமான வஸந்தத்தின் ஆரம்பகாலத்தில் கண்டார். (5—8)

ராஜகுமாரியும், குற்றமற்றவளும், சிறந்தவளுமான அந்த ஸீதையைத் தேடுகின்றவராகி ஹனுமார் மரத்துக்கு மரம் தாவும் ஶப்தத்தால் ஸுகமாகத் தூங்கும் பக்ஷிகளை எழுப்பிவிட்டார். (9)

उत्पतद्भिर्द्विजगणैः पक्षैः सालाः समाहताः ।
अनेकवर्णा विविधा मुमुचुः पुष्पवृष्टयः ॥ १०

पुष्पावकीर्णः शुशुभे हनुमान्मारुतात्मजः ।
अशोकवनिकामध्ये यथा पुष्पमयो गिरिः ॥ ११

दिशः सर्वाः प्रधावन्तं वृक्षषण्डगतं कपिम् ।
दृष्ट्वा सर्वाणि भूतानि वसन्त इति मेनिरे ॥ १२

वृक्षेभ्यः पतितैः पुष्पैरवकीर्णा पृथग्विधैः ।
रराज वसुधा तत्र प्रमदेव विभूषिता ॥ १३

तरस्विना ते तरवस्तरसाऽभिप्रकम्पिताः ।
कुसुमानि विचित्राणि ससृजुः कपिना तदा ॥ १४

உத்பதத்பிர்த்விஜகணை: பக்ஷை: ஸாலா: ஸமாஹதா: ।
அநேகவர்ணா விவிதா முமுசு: புஷ்பவ்ருஷ்டய: ॥ 10

புஷ்பாவகீர்ண: ஶுஶுபே ஹனுமான்மாருதாத்மஜ: ।
அஶோகவனிகாமத்யே யதா புஷ்பமயோ கிரி: ॥ 11

திஶ: ஸர்வா: ப்ரதாவந்தம் வ்ருக்ஷஷண்டகதம் கபிம் ।
த்ருஷ்ட்வா ஸர்வாணி பூதானி வஸந்த இதி மேனிரே ॥ 12

வ்ருக்ஷேப்ய: பதிதை: புஷ்பைரவகீர்ணா ப்ருதக்விதை: ।
ரராஜ வஸுதா தத்ர ப்ரமதேவ விபூஷிதா ॥ 13

தரஸ்விநா தே தரவஸ்தரஸாऽபிப்ரகம்பிதா: ।
குஸுமானி விசித்ராணி ஸஸ்ருஜு: கபிநா ததா ॥ 14

எழுந்து மேலே பறந்து செல்லும் பக்ஷிக்கூட்டங்களின் இறக்கைகளால் அடிக்கப்பட்ட மரங்கள் பல வர்ணமுள்ள பலவகையான புஷ்ப வர்ஷங்களை வர்ஷித்தன. (10)

வாயுபுத்ரரான ஹனுமார் புஷ்பங்களால் வாரி இறைக்கப் பட்டவராய் அஶோகவனத்தின் நடுவில் புஷ்பமயமான மலைபோல் விளங்கினார். (11)

நாலா திக்குகளிலும் ஓடுகின்றவரும் மரக்கூட்டங்களின் நடுவை அடைந்தவருமான ஹனுமாரைப்பார்த்து எல்லா ப்ராணி களும் வஸந்தன் என்றே எண்ணின. (12)

மரங்களினின்று விழுந்தவைகளும், பலவிதங்களுமான புஷ் பங்களால் நிரம்பிய பூமியானது அலங்காரம் செய்துகொள்ளப் பட்ட ஸ்த்ரீபோல் ப்ரகாசித்தது. (13)

வேகமுள்ள அந்த ஹனுமாரால் வேகத்துடன் அசைக்கப் கப்பட்ட வ்ருக்ஷங்கள், பலவகை வர்ணமுள்ள புஷ்பங்களை அப்பொழுது உதிர்த்தன. (14)

निर्धूतपत्रशिखराः शीर्णपुष्पफलद्रुमाः।
निक्षिप्तवस्त्राभरणा धूर्ता इव पराजिताः॥ १५

हनूमता वेगवता कम्पितास्ते नगोत्तमाः।
पुष्पपर्णफलान्याशु मुमुचुः पुष्पशालिनः॥ १६

विहङ्गसङ्घैर्हीनास्ते स्कन्धमात्राश्रया द्रुमाः।
बभूवुरगमाः सर्वे मारुतेनेव निर्धुताः॥ १७

निर्धूतकेशी युवतिर्यथा मृदितवर्णका।
निष्पीतशुभदन्तोष्ठी नखैर्दन्तैश्च विक्षता॥ १८

तथा लाङ्गूलहस्तैश्च चरणाभ्यां च मर्दिता।
बभूवाशोकवनिका प्रभग्नवरपादपा॥ १९

நிர்தூதபத்ரஶிகரா: ஶீர்ணபுஷ்பபலத்ருமா: ।
நிக்ஷிப்தவஸ்த்ராபரணா தூர்த்தா இவ பராஜிதா: ॥ 15

ஹநூமதா வேகவதா கம்பிதாஸ்தே நகோத்தமா: ।
புஷ்பபர்ணபலான்யாஶு முமுசு: புஷ்பஶாலின: ॥ 16

விஹங்கஸங்கைர்ஹீனாஸ்தே ஸ்கந்தமாத்ராஶ்ரயா த்ருமா: ।
பபூவுரகமா: ஸர்வே மாருதேனேவ நிர்துதா: ॥ 17

நிர்தூதகேஶீ யுவதிர்யதா ம்ருதிதவர்ணகா ।
நிஷ்பீதஶுபதந்தோஷ்டீ நகைர்தந்தைஶ்ச விக்ஷதா ॥ 18

ததா லாங்கூலஹஸ்தைஶ்ச சரணாப்யாம் ச மர்திதா ।
பபூவாஶோகவனிகா ப்ரபக்னவரபாதபா ॥ 19

உதிர்க்கப்பட்ட மேலே உள்ள இலைகளை உடையதுகளும் உதிர்ந்த புஷ்பம், பழம் இவைகளை உடையதுகளுமான வ்ருக்ஷங்கள், சூதாட்டத்தில் தோல்வியடைந்து வஸ்த்ரம், ஆபரணம் முதலியவற்றை பறிகொடுத்த சூதாடிகள் போலிருந்தன. (15)

வேகமுள்ள ஹனுமாரால் அசைக்கப்பட்டதுகளும், புஷ்பங்களுடன் கூடியதுகளுமான அந்த சிறந்த மரங்கள் வெகு சீக்ரமாய் புஷ்பம், பழம், இலை இவைகளை உதிர்த்தன. (16)

பக்ஷிக்கூட்டங்களற்றதும், வெறும் கிளைகளுடன் மட்டும் இருப்பவைகளுமான அந்த வ்ருக்ஷங்கள் காற்றினால் அசைக்கப்பட்டதுகள்போல் ஸேவிக்கத்தகாதவைகளாய் இருந்தன. (17)

கலைந்த கேசபாசங்களை உடையவளும், வாஸனைப்பூச்சு அழிந்தவளும், அதரபானத்தால் சுத்தமான பற்கள்போன்ற உதட்டை உடையவளும், நகங்கள், பற்கள் இவைகளால் காயம் செய்யப்பட்டவளுமான யுவதிபோல் வாலினாலும், கைகளாலும், கால்களாலும் மிதிக்கப்பட்டு முறிந்த சிறந்த வ்ருக்ஷங்களை உடையதான அந்த அஶோகம் இருந்தது. (18, 19)

महालतानां दामानि व्यधमत्तरसा कपिः ।
यथा प्रावृषि विन्ध्यस्य मेघजालानि मारुतः ॥ २०

स तत्र मणिभूमीश्च राजतीश्च मनोरमाः ।
तथा काञ्चनभूमीश्च ददर्श विचरन्कपिः ॥ २१

वापीश्च विविधाकाराः पूर्णाः परमवारिणा ।
महार्हैर्मणिसोपानैरुपपन्नास्ततस्ततः ॥ २२

मुक्ताप्रवालसिकताः स्फाटिकान्तरकुट्टिमाः ।
काञ्चनैस्तरुभिश्चित्रैस्तीरजैरुपशोभिताः ॥ २३

फुल्लपद्मोत्पलवनाश्चक्रवाकोपकूजिताः ।
नत्यूहरुतसंघुष्टा हंससारसनादिताः ॥ २४

மஹாலதானும் தாமானி வ்யதமத்தரஸா கபி: ।
யதா ப்ராவ்ருஷி விந்த்யஸ்ய மேகஜாலானி மாருத: ॥ 20

ஸ தத்ர மணிபூமீஸ்ச ராஜதீஸ்ச மனோரமா: ।
ததா காஞ்சனபூமீஸ்ச ததர்ஶ விசரன்கபி: ॥ 21

வாபீஸ்ச விவிதாகாரா: பூர்ணா: பரமவாரிணா ।
மஹார்ஹைர்மணிஸோபானைருபபன்னாஸ்ததஸ்தத: ॥ 22

முக்தாப்ரவாலஸிகதா: ஸ்பாடிகாந்தரகுட்டிமா: ।
காஞ்சனைஸ்தருபிஸ்சித்ரைஸ்தீரஜைருபஶோபிதா: ॥ 23

புல்லபத்மோத்பலவனாஸ்சக்ரவாகோபகூஜிதா: ।
நத்யூஹருதஸங்குஷ்டா ஹம்ஸஸாரஸனாதிதா: ॥ 24

ஹனுமார் வேகத்தினால் பெரும் கொடிகளின் மாலைகளை, வர்ஷா காலத்தில் வாயுவானவன் விந்த்ய மலையைச்சேர்ந்த மேகக் கூட்டங்களைப்போல் சிதறடித்தார். (20)

அந்த ஹனுமார் அங்கு ரத்னக்கற்களால் தளவரிசை செய்யப்பட்ட ப்ரதேஶங்களையும், தங்கத்தால் பதிக்கப்பட்ட ப்ரதேஶங்களையும் பலவித உருவமுள்ளதுகளும், சிறந்த ஜலம் நிரம்பியதும் ஆங்காங்கு சிறந்த மணிகளால் கட்டப்பட்ட படிக்கட்டுகளுடன் கூடியதுகளும், முத்துக்கள், பவழங்கள் இவைகளாகிய மணல்களை உடையதுகளும், ஸ்படிகக்கற்களை மத்தியில் வைத்துக்கட்டப்பட்டவைகளும், கரையில் முளைத்தவைகளும், ஸ்வர்ணமயமானதுகளும் சித்ரவர்ணமுள்ளதுகளுமான மரங்களால் ப்ரகாசிப்பவைகளும், மலர்ந்த தாமரை, நீலோத்பலம் இவற்றின் குவியலை உடையதுகளும், சக்ரவாகப்பக்ஷிகளால் ஶப்திக்கப்பட்டதுகளும், நச்சுக்குருவிகளின் ஶப்தத்தோடு சூழ்ந்ததுகளும், ஹம்ஸம், ஸாரஸம் எனும் இப்பறவைகளின் ஶப்தத்தை உடையதுகளும், நீண்டதுகளும் மரங்களோடு கூடியதுகளும், அம்ருதத்திற்கு

दीर्घाभिर्द्रुमयुक्ताभिः सरिद्भिश्च समन्ततः।
अमृतोपमतोयाभिः शिवाभिरुपसंस्कृताः॥ २५
लताशतैरवतताः सन्तानकुसुमावृताः।
नानागुल्मावृतघनाः करवीरकृतान्तराः। २६
ततोऽम्बुधरसंकाशं प्रवृद्धशिखरं गिरिम्।
विचित्रकूटं कूटैश्च सर्वतः परिवारितम्॥ २७
शिलागृहैरवततं नानावृक्षैः समावृतम्।
ददर्श हरिशार्दूलो रम्यं जगति पर्वतम्॥ २८
ददर्श च नगात्तस्मान्नदीं निपतितां कपिः।
अङ्कादिव समुत्पत्य प्रियस्य पतितां प्रियाम्॥ २९

தீர்க்காபிர்த்ருமயுக்தாபி: ஸரித்பிஸ்ச ஸமந்தத: |
அம்ருதோபமதோயாபி: ஶிவாபிருபஸம்ஸ்க்ருதா: || **25**

லதாஶதைரவததா: ஸந்தானகுஸுமாவ்ருதா: |
நானாகுல்மாவ்ருதகனா: கரவீரக்ருதாந்தரா: || **26**

ததோ஽ம்புதரஸம்காஶம் ப்ரவ்ருத்தஶிகரம் கிரிம் |
விசித்ரகூடம் கூடைஸ்ச ஸர்வத: பரிவாரிதம் || **27**

ஶிலாக்ருஹைரவததம் நானாவ்ருக்ஷைஸ்ஸமாவ்ருதம் |
ததர்ஶ ஹரிஶார்தூலோ ரம்யம் ஜகதி பர்வதம் || **28**

ததர்ஶ ச நகாத்தஸ்மான்நதீம் நிபதிதாம் கபி: |
அங்காதிவ ஸமுத்பத்ய ப்ரியஸ்ய பதிதாம் ப்ரியாம் || **29**

ஒப்பான ஜலத்தை உடையவைகளும் பரிசுத்தமானவைகளுமான ஆறுகளால் நாலாபக்கத்தில் பெருக்கெடுத்து ஓடும்படி செய்யப் பட்டவைகளும், பலவித கொடிகளால் சூழ்ந்ததுகளும், கற்பக வ்ருக்ஷத்தின் பூக்கள் நிறைந்ததும் பலவித புதர்களால் நெருக்க மாக சூழப்பட்டவைகளும் அலரிப்புஷ்பங்களால் செய்யப்பட்ட இடைவெளியை உடையவைகளுமான குளங்களையும் பார்த் தார். (21—26)

பிறகு, மேகத்துக்கு ஒப்பானதுகளும், மிக வளர்ச்சி பெற்றதுகளும், பலவகைப்பட்டவைகளுமான உச்சிகளை உடைய தும், தன் குன்றுகளால் நாலாபக்கத்திலும் சூழ்ந்ததும், கல்லா லான வீடுகளாலும், பலவித மரங்களாலும் சூழ்ந்ததும் உலகத்தி லேயே மிக அழகியதுமான பர்வதத்தை அந்த ஹனுமார் கண்டார். (27, 28)

ஹனுமார் அந்த மலையிலிருந்தும், பெருகி ஓடும் ஆற்றை நாயகனுடைய மடியிலிருந்து கோபத்தால் எழுந்து ஓடும் மனைவி யைப் போல் பார்த்தார். (29)

जले निपतिताग्रैश्च पादपैरुपशोभिताम्।
वार्यमाणामिव क्रुद्धां प्रमदां प्रियबन्धुभिः॥ ३०

पुनरावृत्ततोयां च ददर्श स महाकपिः।
प्रसन्नामिव कान्तस्य कान्तां पुनरुपस्थिताम्॥ ३१

तस्यादूरात्स पद्मिन्यो नानाद्विजगणायुताः।
ददर्श हरिशार्दूलो हनुमान्मारुतात्मजः॥ ३२

कृत्रिमां दीर्घिकां चापि पूर्णां शीतेन वारिणा।
मणिप्रवरसोपानां मुक्तासिकतशोभिताम्॥ ३३

विविधैर्मृगसङ्घैश्च विचित्रां चित्रकाननाम्।
प्रासादैः सुमहद्भिश्च निर्मितैर्विश्वकर्मणा॥
काननैः कृत्रिमैश्चापि सर्वतः समलङ्कृताम्॥ ३४

ஜலே நிபதிதாக்ரைஸ்ச பாதபைருபஸோபிதாம் |
வார்யமாணுமிவ க்ருத்தாம் ப்ரமதாம் ப்ரியபந்துபி: || 30

புனராவ்ருத்ததோயாம் ச ததர்ஸ ஸ மஹாகபி: |
ப்ரஸன்னுமிவ காந்தஸ்ய காந்தாம் புனருபஸ்திதாம் || 31

தஸ்யாதூராத்ஸ பத்மின்யோ நாணுத்விஜகணுயுதா: |
ததர்ஸ ஹரிஸார்தூலோ ஹனுமான்மாருதாத்மஜ: || 32

க்ருத்ரிமாம் தீர்கிகாம் சாபி பூர்ணும் ஸீதேன வாரிணு |
மணிப்ரவரஸோபானும் முக்தாஸிகதஸோபிதாம் || 33

விவிதைர்ம்ருகஸங்கைஸ்ச விசித்ராம் சித்ரகானனும் |
ப்ராஸாதை: ஸுமஹத்பிஸ்ச நிர்மிதைர்விஸ்வகர்மணு ||
கானனை: க்ருத்ரிமைஸ்சாபி ஸர்வத: ஸமலங்க்ருதாம் || 34

அந்த கபியான ஹனுமார் தனது பந்துக்களால், கோபமடைந்தவளும் தடுக்கப்பட்டவளுமான ஒரு ஸ்த்ரீயைப்போல் ஜலத்தில் விழுந்த அக்ரபாகத்தை உடைய வ்ருக்ஷங்களால் ப்ரகாஸிப்பதும், கோபம் அடங்கி அவளே திரும்பிவந்து தன் நாயகனை அடைவது போல் அம்மரங்களின் அக்ரங்களால் தடைபட்டு மறுபடியும் தான் கிளம்பிய மலையின் பக்கமாகவே பெருக ஆரம்பித்த ஜலத்தை உடையதுமான ஒரு நதியையும் கண்டார். (30, 31)

அதற்குப் பக்கத்தில் ஹரிஸ்ரேஷ்டரும் வாயுபுத்ரருமான அந்த ஹனுமார் பலவிதப் பக்ஷிக்கூட்டங்களுடன் கூடிய தாமரை ஓடைகளையும், வெட்டப்பட்டதும் குளிர்ந்த ஜலம் நிரம்பியதும் சிறந்த மணிமயமான படிக்கட்டுகளை உடையதும், முத்து மணல்களால் விளங்குவதும், பலவிதமான மான் கூட்டங்களால் அழகியதும், அழகிய காடுகளை உடையதும், விஸ்வகர்மாவினுல் கட்டப்பட்டதுகளும் மிகப்பெரியதுகளுமான மாளிகைகளாலும் நட்டு

ये केचित्पादपास्तत्र पुष्पोपगफलोपगाः।
सच्छत्राः सवितर्दीकाः सर्वे सौवर्णवेदिकाः॥ ३५

लताप्रतानैर्बहुभिः पर्णैश्च बहुभिर्वृताम्।
काञ्चनीं शिंशुपामेकां ददर्श हनुमान्कपिः॥
वृतां हेममयीभिस्तु वेदिकाभिः समन्ततः॥ ३६

सोऽपश्यद्भूमिभागांश्च गर्तप्रस्रवणानि च।
सुवर्णवृक्षानपरान्ददर्श शिखिसन्निभान्॥ ३७

तेषां द्रुमाणां प्रभया मेरोरिव दिवाकरः।
अमन्यत तदा वीरः काञ्चनोऽस्मीति वानरः॥ ३८

யே கேசித்பாதபாஸ்தத்ர புஷ்போபகபலோபகா: ।
ஸச்சத்ரா: ஸவிதர்தீகா: ஸர்வே ஸௌவர்ணவேதிகா: ॥ 35

லதாப்ரதாநைர்பஹுபி: பர்ணைஶ்ச பஹுபிர்வ்ருதாம் ।
காஞ்சநீம் ஶிம்ஶுபாமேகாம் ததர்ஶ ஹநுமான்கபி: ॥
வ்ருதாம் ஹேமமயீபிஸ்து வேதிகாபி: ஸமந்தத: ॥ 36

ஸோऽபஶ்யத்பூமிபாகாம்ஶ்ச கர்த்தப்ரஸ்ரவணாநி ச ।
ஸுவர்ணவ்ருக்ஷானபரான்ததர்ஶ ஶிகிஸன்னிபான் ॥ 37

தேஷாம் த்ருமாணாம் ப்ரபயா மேரோரிவ திவாகர: ।
அமன்யத ததா வீர: காஞ்சநோऽஸ்மீதி வானர: ॥ 38

வளர்க்கப்பட்ட உத்யானங்களாலும் சுற்றிலும் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான சிறு குளத்தையும் பார்த்தார். (32—34)

அங்கு இருந்த மரங்கள் யாவும் புஷ்பங்களும் பழங்களும் நிறைந்தவைகளும் குடையின் உருவம்போல் தழைத்து இருப்பவைகளும் மேடைகளுடன் கூடியதுகளாகவும் அந்த எல்லா மேடைகளுமே தங்கமயமான படிக்கட்டுகளை உடையதுகளாகவுமிருந்தன. (35)

கபியான ஹனுமார் அநேக கொடிகளாலும் அதிகமான இலைகளாலும் சூழ்ந்ததும் தங்கமயமானதும் சுற்றிலும் ஸ்வர்ணமயமான மேடைகளால் சூழப்பட்டதுமான ஒரு ஶிம்ஶுபா வ்ருக்ஷத்தைப் பார்த்தார். (36)

அந்த ஹனுமார் மற்றும் பூப்ரதேசங்களையும் பள்ளங்களில் ஓடும் நீரோடைகளையும் மயிலுக்கு ஸமமான மற்ற தங்கமயமான மரங்களையும் கண்டார். (37)

அப்பொழுது வீரரும் வானரருமான ஹனுமார் மேருபர்வதத்தின் ஒளியால் விளங்கும் ஸூர்யன் போல், தன்னையும் தங்கமயமான வ்ருக்ஷங்களின் காந்தியால் தங்கமயமாய் இருக்கிறேன் என்று எண்ணினார். (38)

तां काञ्चनैस्तरुगणैर्मारुतेन च वीजिताम्।
किङ्किणीशतनिर्घोषां दृष्ट्वा विस्मयमागमत्॥ ३९

स पुष्पिताग्रां रुचिरां तरुणाङ्कुरपल्लवाम्।
तामारुह्य महाबाहुः शिंशुपां पर्णसंवृताम्॥ ४०

इतो द्रक्ष्यामि वैदेहीं रामदर्शनलालसाम्।
इतश्चेतश्च दुःखार्तां संपतन्तीं यदृच्छया॥ ४१

अशोकवनिका चेयं दृढं रम्या दुरात्मनः।
चम्पकैश्चन्दनैश्चापि वकुलैश्च विभूषिता॥ ४२

தாம் காஞ்சனைஸ்தருகணைர்மாருதேன ச வீஜிதாம் ।
கிங்கிணீஶதநிர்கோஷாம் த்ருஷ்ட்வா விஸ்மயமாகமத் ॥ 39

ஸ புஷ்பிதாக்ராம் ருசிராம் தருணாங்குரபல்லவாம் ।
தாமாருஹ்ய மஹாபாஹு: ஶிம்ஶபாம் பர்ணஸம்வ்ருதாம் ॥

இதோ த்ரக்ஷ்யாமி வைதேஹீம் ராமதர்ஶனலாலஸாம் ।
இதஶ்சேதஶ்ச து:கார்த்தாம் ஸம்பதந்தீம் யத்ருச்சயா ॥ 41

அஶோகவனிகா சேயம் த்ருடம் ரம்யா துராத்மன: ।
சம்பகைஶ்சந்தனைஶ்சாபி வகுலைஶ்ச விபூஷிதா ॥ 42

மேலும் அந்த ஹனுமார் தங்கமயமான வ்ருக்ஷங்களின் ஸமூ க்த்தாலும், காற்றினல் வீசப்பட்டதும் அநேக ஶதங்கைகளின் ஒலிகளை உடையதுமான அந்த ஶிம்ஶபா வ்ருக்ஷத்தைப் பார்த்து ஆஶ்சர்யத்தை அடைந்தார்.

(இம்மரங்களில் பழங்களைப்போல் மணிகளும் ஸஹஜமாகவே இருக்கின்றன என்பது கருத்து. அதனல் தான் ஆஶ்சர்யமடைந்த தாகவும் கூறப்பட்டுள்ளது.) (39)

நுனியில் புஷ்பித்ததும், அழகியதும், அழகிய முளை, துளிர் இவற்றை உடையதும், இலைகள் நிறைந்திருப்பதுமான அந்த ஶிம்ஶபா வ்ருக்ஷத்தில் ஏறி அந்த பெருத்த கைகளை உடைய ஹனுமார் இங்கிருந்தும் விதேஹராஜன் புத்ரியும் துக்கத்தால் பீடிக் கப்பட்டவளும் ராமனைக் காணவேண்டுமென்ற விருப்பம் கொண்டவளும் யத்ருச்சையாக இங்குமங்கும் வருகின்றவளு மான ஸ்ரீஸீதாதேவியைக் காணப்போகிறேன். (40, 41)

சம்பகம், சந்தனம், தாழை இவைகளால் அலங்கரிக்கப் பட்ட துராத்மாவான ராவணனுடைய இந்த அசோகவனம் மிக அழகானது. (42)

इयं च नलिनी रम्या द्विजसङ्घनिषेविता।
इमां सा राममहिषी नूनमेष्यति जानकी॥ ४३

सा रामा राममहिषी राघवस्य प्रिया सती।
वनसंचारकुशला नूनमेष्यति जानकी॥ ४४

अथवा मृगशावाक्षी वनस्यास्य विचक्षणा।
वनमेष्यति साऽयेह रामचिन्तानुकर्शिता॥ ४५

रामशोकाभिसंतप्ता सा देवी वामलोचना।
वनवासे रता नित्यमेष्यते वनचारिणी॥ ४६

இயம் ச நலினீ ரம்யா த்விஜஸங்கநிஷேவிதா।
இமாம் ஸா ராமமஹிஷீ நூனமேஷ்யதி ஜானகீ॥ 43

ஸா ராமா ராமமஹிஷீ ராகவஸ்ய ப்ரியா ஸதீ।
வனஸஞ்சாரகுஶலா நூனமேஷ்யதி ஜானகீ॥ 44

அதவா ம்ருகஶாபாக்ஷீ வனஸ்யாஸ்ய விசக்ஷணா।
வனமேஷ்யதி ஸாऽர்யேஹ ராமசிந்தானுகர்ஶிதா॥ 45

ராமஶோகாபிஸம்தப்தா ஸா தேவீ வாமலோசனா।
வனவாஸே ரதா நித்யமேஷ்யதே வனசாரிணீ॥ 46

பக்ஷிக்கூட்டங்களால் ஸேவிக்கப்பட்ட இந்த தாமரை ஓடையும் அழகாக இருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட இந்த வனத்திற்கு ராமனது பட்டமஹிஷியும் ஜனகபுத்ரியுமான ஸீதை நிஸ்சயம் வருவாள். (43)

ராமனது ராணியும் ராகவனுக்கு ப்ரியமானவளும் பதிவ்ரதையும் காட்டில் அலைந்து திரிவதில் தேர்ந்தவளுமான அந்த ஸீதை கட்டாயம் இங்கு வருவாள். (44)

அப்படி இல்லாவிட்டால் மான் குட்டியின் கண்களைப் போன்ற கண்களை உடையவளும் இந்த வனத்தில் பழக்கப்பட்டவளும் ராமனையே எண்ணி அந்த ஸோகத்தால் இளைத்தவளுமான அந்த ஸீதை இங்கு அவஸ்யம் வருவாள்.

(இங்கு காட்டில் தேர்ந்தவள் என்று சொன்னதால் இங்கு ஸஞ்சரித்து இதன் அழகுகளைப் பார்த்து தனக்கு ஏற்பட்ட துக்கத்தை போக்கிக் கொள்வதில் தேர்ந்தவள் என்பது தெரிகிறது.) (45)

ஸ்ரீராமனைப்பற்றிய ஸோகத்தால் மிகவும் தாபத்தை அடைந்தவளும், அழகிய கண்களை உடையவளும், அரண்யவாஸத்தில் ஈடுபட்டவளும், அரண்யத்திலேயே ஸஞ்சரிப்பவளுமான அந்த ஸீதாதேவி தினம் இங்கு வரப்போகிறாள். (46)

वनेचराणां सततं नूनं स्पृहयते पुरा ।
रामस्य दयिता भार्या जनकस्य सुता सती ॥ ४७

संध्याकालमनाः श्यामा ध्रुवमेष्यति जानकी ।
नदीं चेमां शिवजलां सन्ध्यार्थे वरवर्णिनी ॥ ४८

तस्याश्चाप्यनुरूपेयमशोकवनिका शुभा ।
शुभा या पार्थिवेन्द्रस्य पत्नी रामस्य संमता ॥ ४९

यदि जीवति सा देवी ताराधिपनिभानना ।
आगमिष्यति साऽवश्यमिमां शिवजलां नदीम् ॥ ५०

வனேசராணும் ஸததம் நூனம் ஸ்ப்ருஹயதே புரா ।
ராமஸ்ய தயிதா பார்யா ஜனகஸ்ய ஸுதா ஸதீ ॥ 47

ஸந்த்யாகாலமனு: ஶ்யாமா த்ருவமேஷ்யதி ஜானகீ ।
நதீம் சேமாம் ஶிவஜலாம் ஸந்த்யார்த்தே வரவர்ணினீ ॥ 48

தஸ்யாஶ்சாப்யனுரூபேயமஶோகவனிகா ஶுபா ।
ஶுபா யா பார்த்திவேந்த்ரஸ்ய பத்னீ ராமஸ்ய ஸம்மதா ॥ 49

யதி ஜீவதி ஸா தேவீ தாராதிபநிபானனு ।
ஆகமிஷ்யதி ஸாऽவஶ்யமிமாம் ஶிவஜலாம் நதீம் ॥ 50

ஸ்ரீராமனது ப்ரியமான மனேவியும், ஜனகபுத்ரியும், பதிவ்ரதையுமான ஸீதை முன்பு எப்பொழுதும் காட்டுப் ப்ராணிகளிடத்தில் ப்ரியம் காட்டி வந்தாள்.

மேலும் ஸந்த்யாகால கர்மானுஷ்டானங்களைச் செய்வதற்கான ஸ்நானம் முதலியவைகளைச் செய்வதற்காகவும், ஸந்த்யா கால த்யானத்தின் பொருட்டும், அந்த உத்தமியான ஜானகி நல்ல ஜலத்தை உடைய இந்த நதிக்கு நிஶ்சயம் வருவாள்.

(இங்கு ஸந்த்யாகால கர்மானுஷ்டானம் என்பது ஸ்த்ரீகளுக்கு அக்காலத்தில் செய்யவேண்டிய ஸ்நானம், தேவதாத்யானம் முதலியவற்றைக் குறிக்கும். ஸந்த்யாவந்தனம் ஸ்த்ரீகளுக்கு கிடையாதாகையால் இவ்விதம் அர்த்தம் செய்துகொள்ள வேண்டும்.) (47, 48)

சிறந்த அரசனை ஸ்ரீராமனுக்கு மிகவும் இஷ்டமானவளும், அழகியவளும், பத்னியுமான அந்த ஸீதைக்கு இவ்வழகிய அசோக வனமானது மிக ஏற்றது. (49)

சந்த்ரனுக்கு ஒப்பான முகத்தை உடைய அந்த தேவியான ஸீதை உயிருடனிருப்பாளாகில் அவள் இந்த பரிசுத்தமான ஜலத்தை உடைய நதிக்கு அவஶ்யம் வருவாள். (50)

एवं तु मत्वा हनुमान्महात्मा प्रतीक्षमाणो मनुजेन्द्रपत्नीम्।
अवेक्षमाणश्च ददर्श सर्वं सुपुष्पिते पर्णघने निलीनः॥ ५१

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
चतुर्दशः सर्गः॥ १४॥

ஏவம் து மத்வா ஹனுமான்மஹாத்மா
ப்ரதீக்ஷமாணோ மனுஜேந்த்ரபத்னீம்।
அவேக்ஷமாணஸ்ச ததர்ஸ ஸர்வம்
ஸுபுஷ்பிதே பர்ணகனே நிலீன:॥ 51

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீய ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே சதுர்தஸ: ஸர்க:॥

மஹாத்மாவும், நரஸ்ரேஷ்டனை ராமனுடைய பத்னியை எதிர்பார்ப்பவருமான அந்த ஹனுமார் நன்கு பூத்ததும் இலைகள் அடர்ந்ததுமான இடத்தில் மறைந்தவராயும் நன்கு உற்றுப்பார்க்கிறவராயுமிருந்துகொண்டு அந்த அசோகவனம் முழுவதையும் கண்டார். (51)

பதினான்காவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

पञ्चदशः सर्गः — பதினைந்தாவது ஸர்கம் ॥ १५ ॥

"सीतादर्शनम्" — ஸீதையைக் காணுதல்.

स वीक्षमाणस्तत्रस्थो मार्गमाणश्च मैथिलीम् ।
अवेक्षमाणश्च महीं सर्वां तामन्ववैक्षत ॥ १

सन्तानकलताभिश्च पादपैरुपशोभिताम् ।
दिव्यगन्धरसोपेतां सर्वतः समलङ्कृताम् ॥ २

तां स नन्दनसंकाशां मृगपक्षिभिरावृताम् ।
हर्म्यप्रासादसंबाधां कोकिलाकुलनिस्वनाम् ॥ ३

काञ्चनोत्पलपद्माभिर्वापीभिरुपशोभिताम् ।
बह्वासनकुथोपेतां बहुभूमिगृहायुताम् ॥ ४

ஸ வீக்ஷமாணஸ்தத்ரஸ்த்தோ மார்கமாணஸ்ச மைதிலீம் ।
அவேக்ஷமாணஸ்ச மஹீம் ஸர்வாம் தாமன்வவைக்ஷத ॥ 1

ஸந்தானகலதாபிஸ்ச பாதபைருபஸோபிதாம் ।
திவ்யகந்தரஸோபேதாம் ஸர்வத: ஸமலங்க்ருதாம் ॥ 2

தாம் ஸ நந்தஸங்காஸாம் ம்ருகபக்ஷிபிராவ்ருதாம் ।
ஹர்ம்யப்ராஸாதஸம்பாதாம் கோகிலாகுலநிஸ்வனாம் ॥ 3

காஞ்சனோத்பலபத்மாபிர்வாபீபிருபஸோபிதாம் ।
பஹ்வாஸனகுதோபேதாம் பஹுபூமிக்ருஹாயுதாம் ॥ 4

அந்த ஹநுமார் அந்த ஸிம்ஸுபா வ்ருக்ஷத்திலிருந்து கொண்டே ஸீதையைத் தேடுகின்றவரும் அதன் காரணமாக நாலாபக்கத்திலும் பார்வையைச் செலுத்துகிறவரும் அப்பூப்ர தேசம் முழுவதையும் உற்றுநோக்குகிறவராயுமிருந்துகொண்டு அந்த அசோகவனத்தைக் கண்டார். (1)

தேவலோகத்துக் கொடிகளாலும் வ்ருக்ஷங்களாலும் விளங்குகிறதும், அழகிய வாஸனை ரஸங்களோடு கூடியதும், நாலாபக்கத்திலும் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டதும், நந்தன வனத்துக்கு ஒப்பானதும், மான்கள் பக்ஷிகள் இவற்றால் சூழ்ந்திருப்பதும், உப்ரிகைகள் மாளிகைகள் நிறைந்ததும், குயில்களின் ஒலி நிரம்பியதும், தங்க நீலோத்பலம் தாமரை இவைகளை உடைய குளங்களால் ப்ரகாசிப்பதும், பலவித ஆஸனங்களோடும் விரிப்புகளோடும் கூடியதும், அநேக சுரங்கங்களோடு கூடியதும், எல்லா ருதுக்களின் புஷ்பங்களாலும் பழுத்த மரங்களாலும் அழகியதும் புஷ்

सर्वर्तुकुसुमै रम्यां फलवद्भिश्च पादपैः ।
पुष्पितानामशोकानां श्रिया सूर्योदयप्रभाम् ॥ ५

प्रदीप्तामिव तत्रस्थो मारुतिः समुदैक्षत ।
निष्पत्रशाखां विहगैः क्रियमाणामिवासकृत् ॥ ६

विनिष्पतद्भिः शतशश्चित्रैः पुष्पावतंसकैः ।
आमूलपुष्पनिचितैरशोकैः शोकनाशनैः ॥ ७

पुष्पभारातिभारैश्च स्पृशद्भिरिव मेदिनीम् ।
कर्णिकारैः कुसुमितैः किंशुकैश्च सुपुष्पितैः ॥
स देशः प्रभया तेषां प्रदीप्त इव सर्वतः ॥ ८

पुन्नागाः सप्तपर्णाश्च चम्पकोद्दालकास्तथा ।
विवृद्धमूला बहवः शोभन्ते स्म सुपुष्पिताः ॥ ९

ஸர்வர்துகுஸுமை ரம்யாம் பலவத்பிஸ்ச பாதபை: ।
புஷ்பிதாநுமஶோகாநும் ஶ்ரியா ஸூர்யோதயப்ரபாம் ॥ 5

ப்ரதீப்தாமிவ தத்ரஸ்த்தோ மாருதி: ஸமுதைக்ஷத ।
நிஷ்பத்ரஶாகாம் விஹகை: க்ரியமாணுமிவாஸக்ருத் ॥ 6

விநிஷ்பதத்பி: ஶதஶஶ்சித்ரை: புஷ்பாவதம்ஸகை: ।
ஆமூலபுஷ்பநிசிதைரஶோகை: ஶோகநாஶநை: ॥ 7

புஷ்பபாராதிபாரைஸ்ச ஸ்ப்ருஶத்பிரிவ மேதினீம் ।
கர்ணிகாரை: குஸுமிதை: கிம்ஶுகைஸ்ச ஸுபுஷ்பிதை: ॥
ஸ தேஶ: ப்ரபயா தேஷாம் ப்ரதீப்த இவ ஸர்வத: ॥ 8

புன்நுகா: ஸப்தபர்ணுஸ்ச சம்பகோத்தாலகாஸ்ததா ।
விவ்ருத்தமூலா பஹவ: ஶோபந்தே ஸ்ம ஸுபுஷ்பிதா: ॥ 9

பித்த அசோக வ்ருக்ஷங்களின் காந்தியால் ஸூர்ய உதயத்து காந்தியை உடையதும், விசித்ரமான புஷ்பங்களாகிற ஆபரணங்களால் எரிகிறது போல் இருப்பதும், அடிக்கடி நூற்றுக்கணக்கில் வெளிக்கிளம்பிச் செல்லுகின்ற பக்ஷிகளால் இலைகளில்லாத கிளைகளை உடையதாகச் செய்யப்படுவது போன்றதும், அடிமுதற்கொண்டு புஷ்பக் குவியல்களை உடையதும், பூமியை புஷ்பக்குவியல்களின் பாரங்களால் தொடுவது போன்றதும், துக்கத்தைப் போக்கக்கூடிய அசோகங்களாலும், பூத்ததுகளான கொன்றை மரங்களாலும், நன்கு பூத்த புரச மரங்களாலும், சூழ்ந்த அந்த ப்ரதேசம் அந்த வ்ருக்ஷங்களின் காந்தியால் நாலாபக்கத்திலும் எரிவது போல் ப்ரகாசித்தது. (2—8)

புன்னை, எழிலைப்பால், சம்பகம், நறுவிலி, அப்படியே அடி பருத்தவைகளும் நன்கு பூத்தவைகளுமான பல வ்ருக்ஷங்கள் ப்ரகாசித்தன. (9)

शातकुम्भनिभाः केचित्केचिदग्निशिखोपमाः।
नीलाञ्जननिभाः केचित्तत्राशोकाः सहस्रशः॥ १०

नन्दनं विविधोद्यानं चित्रं चैत्ररथं यथा।
अतिवृत्तमिवाचिन्त्यं दिव्यं रम्यं श्रियावृतम्॥ ११

द्वितीयमिव चाकाशं पुष्पज्योतिर्गणायुतम्।
पुष्परत्नशतैश्चित्रं पञ्चमं सागरं यथा॥ १२

सर्वर्तुपुष्पैर्निचितं पादपैर्मधुगन्धिभिः।
नानानिनादैरुद्यानं रम्यं मृगगणैर्द्विजैः॥ १३

ஶாதகும்பநிபா: கேசித்கேசிதக்னிஶிகோபமா: ।
நீலாஞ்ஜனநிபா: கேசித்தத்ராஶோகா: ஸஹஸ்ரஶ: ॥ 10

நந்தனம் விவிதோத்யானம் சித்ரம் சைத்ரரதம் யதா ।
அதிவ்ருத்தமிவாசிந்த்யம் திவ்யம் ரம்யம் ஶ்ரியாவ்ருதம் ॥ 11

த்விதீயமிவ சாகாஶம் புஷ்பஜ்யோதிர்கணாயுதம் ।
புஷ்பரத்னஶதைஶ்சித்ரம் பஞ்சமம் ஸாகரம் யதா ॥ 12

ஸர்வர்துபுஷ்பைர்நிசிதம் பாதபைர்மதுகந்திபி: ।
நாநாநிநாதைருத்யானம் ரம்யம் ம்ருககணைர்த்விஜை: ॥ 13

சில வ்ருக்ஷங்கள் தங்கத்துக்கு ஒப்பானவைகளாகவும், மற்றும் சில அக்னி ஜ்வாலைக்கு ஸத்ருஶமானவைகளாகவும், சில மரங்கள் கறுத்த மைக்கு ஸமமானவைகளாகவும் இப்படி ஆயிரக் கணக்கான அஶோக வ்ருக்ஷங்கள் அங்கு இருக்கின்றன. (10)

பல தோட்டங்களுடன் கூடிய இந்த்ரனுடைய விளையாட்டு ஸ்தலமாகிய நந்தனவனம் போலவும், குபேரனுடைய க்ரீடாவனமாகிய சைத்ரரதம்போலவும் அழகியதும், இந்த தோட்டங்களை அதிக்ரமித்ததும், மனதுக்கு எட்டாததும் திவ்யமாயும் மனோஹரமாயும், சோபையுடன் கூடியதாயும், புஷ்பங்களாகிற நக்ஷத்ர கணங்களுடன் கூடி இரண்டாவது ஆகாசம் போல் இருக்கிறதும், புஷ்பங்களாகிற பலவித ரத்னங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஐந்தாவது ஸமுத்ரம் போலிருக்கிறதும், ஆறு ருதுக்களிலுமுண்டான புஷ்பங்களுள்ளதும், தேனினால் வாஸனையாக உள்ளதுகளுமான வ்ருக்ஷங்களால் நெருக்கமாக இருக்கிறதும், பல ஶப்தக் கூட்டங்களோடு கூடிய ம்ருகங்களாலும் பக்ஷிகளாலும் அழகியதும் பல வகைப்பட்ட கந்தங்களை உடைய ப்ரவாஹங்களை உடையதும் புண்யமான வாஸனையுடன் கூடியதும், மனதுக்குத் திருப்தியை உண்டுபண்ணக்கூடியதும், வாஸனை நிறைந்த ஹிமயமலை போல

अनेकगन्धप्रवहं पुण्यगन्धं मनोरमम्।
शैलेन्द्रमिव गन्धाढ्यं द्वितीयं गन्धमादनम्॥ १४

अशोकवनिकायां तु तस्यां वानरपुङ्गवः।
स ददर्शाविदूरस्थं चैत्यप्रासादमुच्छ्रितम्॥ १५

मध्ये स्तम्भसहस्रेण स्थितं कैलासपाण्डुरम्।
प्रवालकृतसोपानं तप्तकाञ्चनवेदिकम्॥ १६

मुष्णन्तमिव चक्षूंषि द्योतमानमिव श्रिया।
विमलं प्रांशुभावत्वादुल्लिखन्तमिवाम्बरम्॥ १७

அநேககந்தப்ரவஹம் புண்யகந்தம் மனோரமம் ।
ஶைலேந்த்ரமிவ கந்தாட்யம் த்விதீயம் கந்தமாதனம் ॥ 14

அஶோகவனிகாயாம் து தஸ்யாம் வானரபுங்கவ: ।
ஸ ததர்ஶாவிதூரஸ்தம் சைத்யப்ராஸாதமுச்ச்ரிதம் ॥ 15

மத்யே ஸ்தம்பஸஹஸ்ரேண ஸ்திதம் கைலாஸபாண்டுரம் ।
ப்ரவாலக்ருதஸோபானம் தப்தகாஞ்சனவேதிகம் ॥ 16

முஷ்ணந்தமிவ சக்ஷூம்ஷி த்யோதமானமிவஶ்ரியா ।
விமலம் ப்ராம்ஶுபாவத்வாதுல்லிகந்தமிவாம்பரம் ॥ 17

வும், இரண்டாவது கந்தமாதனம் போலவும் இருக்கின்ற ஓர் தோட்டத்தை அந்த அசோகவனத்தில் வானரஶ்ரேஷ்டர் கண்டார். (11 — 14)

அந்த அசோகவனத்தில் வானரஶ்ரேஷ்டரான ஹனுமார் ஸமீபத்திலிருக்கிறதும், உயரமானதும், நடுவில் ஆயிரம் தூண்கள் நிரம்பியதும், கைலாஸ பர்வதம்போல் வெண்மை நிறமானதும், பவழத்தினால் செய்யப்பட்ட படிக்கட்டுகளுடன் கூடியதும், உருக்கிய தங்கத்தால் செய்த மேடைகளை உடையதும், கண்களைப் பறிப்பது போன்றதும், சோபையினால் ப்ரகாசிக்கின்றதும், நிர்மலமானதும், உயர்ந்திருப்பதால் ஆகாசத்தைக் கீறுவதுபோலிருப்பதுமான சைத்யப்ராஸாதம் என்னும் புத்தர்களின் கோயில்களைப் போன்ற ஒரு மாளிகையைக் கண்டார்.

(சைத்ய ப்ராஸாதத்தைச் சிலர் ராவணனுடைய குலதெய்வத்தின் கோயில் என்றும் சொல்வதுண்டு.)

(இங்கு ஸ்ரீராமனது அனந்த கல்யாண குணங்களை வர்ணிக்கத்துடங்கிய ஸ்ரீவால்மீகி மரங்களையும் புஷ்பங்களையும் ஓடைகளையும் வர்ணிப்பதன் நோக்கம் இவையாவும் ஸ்ரீபகவானது விபூதி என்பதைக் காட்டுவதற்கேயாகும்.) (15 — 17)

ततो मलिनसंवीतां राक्षसीभिः समावृताम् ।
उपवासकृशां दीनां निःश्वसन्तीं पुनः पुनः ॥ १८

ददर्श शुक्लपक्षादौ चन्द्ररेखामिवामलाम् ।
मन्दं प्रख्यायमानेन रूपेण रुचिरप्रभाम् ॥ १९

पिनद्धां धूमजालेन शिखामिव विभावसोः ।
पीतेनैकेन संवीतां क्लिष्टेनोत्तमवाससा ॥ २०

सपङ्कामनलङ्कारां विपद्मामिव पद्मिनीम् ।
व्रीडितां दुःखसंतप्तां परिम्लानां तपस्विनीम् ॥ २१

ग्रहेणाङ्गारकेणेव पीडितामिव रोहिणीम् ।
अश्रुपूर्णमुखीं दीनां कृशामनशनेन च ॥ २२

ததோ மலினஸம்வீதாம் ராக்ஷஸீபி: ஸமாவ்ருதாம் ।
உபவாஸக்ருஶாம் தீனாம் நி:ஶ்வஸந்தீம் புன: புன: ॥ 18

ததர்ஶ ஶுக்லபக்ஷாதௌ சந்த்ரேகாமிவாமலாம் ।
மந்தம் ப்ரக்யாயமானேன ரூபேண ருசிரப்ரபாம் ॥ 19

பினத்தாம் தூமஜாலேன ஶிகாமிவ விபாவஸோ: ।
பீதேனைகேன ஸம்வீதாம் க்லிஷ்டேனோத்தமவாஸஸா ॥ 20

ஸபங்காமனலங்காராம் விபத்மாமிவ பத்மினீம் ।
வ்ரீடிதாம் து:கஸந்தப்தாம் பரிம்லானாம் தபஸ்வினீம் ॥ 21

க்ரஹேணாங்காரகேணேவ பீடிதாமிவ ரோஹிணீம் ।
அஶ்ருபூர்ணமுகீம் தீனாம் க்ருஶாமனஶனேன ச ॥ 22

அதைப் பார்த்தபிறகு அழுக்கான வஸ்த்ரம் தரித்தவளும், ராக்ஷஸிகளால் நன்கு சூழப்பட்டவளும், ஆஹாரமின்மையால் இளைத்தவளும், எளியவளும், திரும்பத்திரும்ப பெருமூச்சு விடுகிறவளும், சுக்ல பக்ஷத்தின் ஆரம்பமாகிய ப்ரதமையில் நிர்மலமான சந்த்ரமண்டலம் போன்றவளும், மெதுவாய் அறியக்கூடிய ரூபத்துடன் கூடியவளும், அழகிய காந்தி உள்ளவளும், தூமக்கூட்டத்தால் சூழப்பட்ட அக்னியின் ஜ்வாலைபோன்றவளும், அழுக்கடைந்ததும் மஞ்சநிறமுள்ளதுமான ஒரு உத்தம வஸ்த்ரத்தைத் தரித்தவளும், அழுக்குடன் கூடியவளும், அலங்காரங்களற்றவளும், பூவில்லா தாமரை ஓடை போன்றவளும், லக்ஷ்மணனை அவமதித்துப் பேசியதாலுண்டான லஜ்ஜையுடன் கூடியவளும், அதனால் ராமலக்ஷ்மணர்கள் இல்லாததால் அதிக துக்கத்தால் தாபத்தை அடைந்தவளும், நன்கு வாடியவளும், த்யானம் பண்ணுகிறவளும், அங்காரக க்ரஹத்தால் பீடிக்கப்பட்ட ரோஹிணி போன்றவளும், கண் ஜலம் நிறைந்த முகத்துடன் கூடியவளும், தைன்யத்தை அடைந்தவளும், சாப்பிடாததால் இளைத்தவளும், சோகத்தால்

शोकध्यानपरां दीनां नित्यं दुःखपरायणाम् ।
प्रियं जनमपश्यन्तीं पश्यन्तीं राक्षसीगणम् ॥ २३

स्वगणेन मृगीं हीनां श्वगणाभिवृतामिव ।
नीलनागाभया वेण्या जघनं गतयैकया ॥ २४

नीलया नीरदापाये वनराज्या महीमिव ।
सुखार्हां दुःखसंतप्तां व्यसनानामकोविदाम् ॥ २५

तां समीक्ष्य विशालाक्षीमधिकं मलिनां कृशाम् ।
तर्कयामास सीतेति कारणैरुपपादिभिः ॥ २६

ह्रियमाणा तदा तेन रक्षसा कामरूपिणा ।
यथारूपा हि दृष्टा वै तथारूपेयमङ्गना ॥ २७

ஶோகத்⁴யானபராம் தீ³நாம் நித்யம் து³:க²பராயணாம் ।
ப்ரியம் ஜனமபஶ்யந்தீம் பஶ்யந்தீம் ராக்ஷஸீக³ணம் ॥ 23

ஸ்வக³ணேன ம்ருகீ³ம் ஹீனாம் ஶ்வக³ணாபி⁴வ்ருதாமிவ ।
நீலநாகா³ப⁴யா வேண்யா ஜக⁴னம் க³தயைகயா ॥ 24

நீலயா நீரதா³பாயே வனராஜ்யா மஹீமிவ ।
ஸுகா²ர்ஹாம் து³:க²ஸந்தப்தாம் வ்யஸனானாமகோவிதா³ம் ॥ 25

தாம் ஸமீக்ஷ்ய விஶாலாக்ஷீமதி⁴கம் மலினாம் க்ருஶாம் ।
தர்க்கயாமாஸ ஸீதேதி காரணைருபபாதி³பி⁴: ॥ 26

ஹ்ரியமாணா ததா³ தேன ரக்ஷஸா காமரூபிணா ।
யதா²ரூபா ஹி த்³ருஷ்டா வை ததா²ரூபேயமங்க³னா ॥ 27

கவலைப்படுகிறவளும், நடுங்கியவளும், நித்யம் துக்கத்தை அனுபவிப்பவளும், அன்பர்களான ராமலக்ஷ்மணர்களைக் காணாமல் ராக்ஷஸிகளின் கூட்டத்தைப் பார்ப்பவளும், தன் கூட்டம் விலகி நாய்க்கூட்டத்தால் சூழப்பட்ட பெண்மான் போன்றவளும், கருநாகம் போன்றதும் பின்புறம் கீழே தொங்குகிறதுமான ஒற்றைப்பின்னலால் ஶரத்காலத்தில் கறுத்த மரக்கூட்டத்தால் பூமிபோன்றவளும், ஸுகத்தை அனுபவிக்க ஏற்றவளும், துக்கத்தால் மிகத்தாபத்தை அடைந்தவளும், இதற்குமுன் துக்கத்தையே அறியாதவளும், அகண்ட கண்களை உடையவளும், அதிகமாக அழுக்கடைந்தவளும், இளைத்தவளுமான அந்த ஸீதையைப்பார்த்து பொருத்தமான காரணங்களால் ஸீதை என்று ஊஹித்தார். (18 — 26)

அப்பொழுது இஷ்டப்படி ரூபம் தரிக்கக்கூடிய அந்த ராக்ஷஸனால் அபஹரிக்கப்பட்டவளாய் எந்த ரூபத்துடன் பார்த்தேனோ அதே ரூபத்துடன் இந்த ஸ்த்ரீ இருக்கிறாள். (27)

पूर्णचन्द्राननां सुभ्रूं चारुवृत्तपयोधराम् ।
कुर्वन्तीं प्रभया देवीं सर्वा वितिमिरा दिशः ॥ २८

तां नीलकेशीं बिम्बोष्ठीं सुमध्यां सुप्रतिष्ठिताम् ।
सीतां पद्मपलाशाक्षीं मन्मथस्य रतिं यथा ॥ २९

इष्टां सर्वस्य जगतः पूर्णचन्द्रप्रभामिव ।
भूमौ सुतनुमासीनां नियतामिव तापसीम् ॥ ३०

निःश्वासबहुलां भीरुं भुजगेन्द्रवधूमिव ।
शोकजालेन महता विततेन न राजतीम् ॥ ३१

संसक्तां धूमजालेन शिखामिव विभावसोः ।
तां स्मृतीमिव संदिग्धामृद्धिं निपतितामिव ॥ ३२

பூர்ணசந்த்ரானனாம் ஸுப்ரூம் சாருவ்ருத்தபயோதராம் ।
குர்வந்தீம் ப்ரபயா தேவீம் ஸர்வா விதிமிரா திஶ: ॥ 28

தாம் நீலகேஶீம் பிம்போஷ்டீம் ஸுமத்யாம் ஸுப்ரதிஷ்டிதாம் ।
ஸீதாம் பத்மபலாஶாக்ஷீம் மன்மதஸ்ய ரதிம் யதா ॥ 29

இஷ்டாம் ஸர்வஸ்ய ஜகத: பூர்ணசந்த்ரப்ரபாமிவ ।
பூமௌ ஸுதனுமாஸீனாம் நியதாமிவ தாபஸீம் ॥ 30

நி:ஶ்வாஸபஹுலாம் பீரும் புஜகேந்த்ரவதூமிவ ।
ஶோகஜாலேன மஹதா விததேன ந ராஜதீம் ॥ 31

ஸம்ஸக்தாம் தூமஜாலேன ஶிகாமிவ விபாவஸோ: ।
தாம் ஸ்ம்ருதீமிவ ஸம்திக்தாம்ருத்திம் நிபதிதாமிவ ॥ 32

பூர்ண சந்த்ரன் போன்ற முகமுள்ளவளும், அழகிய புருவமுள்ளவளும், அழகுடன் வட்டமாக இருக்கின்ற ஸ்தனங்களை உடையவளும், பத்து திக்குகளையும் தனது காந்தியால் இருட்டு இல்லாமல் செய்கின்றவளும், தேவஸ்த்ரீ போன்றவளும், கறுத்த கேசங்களை உடையவளும், கோவப்பழம் போன்ற உதட்டை உடையவளும், ப்ரஸித்தமானவைகளும் பூமியில் பதிந்த கால்களை உடையவளும், அயோனிஜையும் செந்தாமரை இதழ்போன்ற கண்களை உடையவளும், மன்மதனுக்கு ரதிபோன்றவளும், பூர்ண சந்த்ரனின் காந்திபோல் எல்லா உலகத்துக்கும் ப்ரியமானவளும், பூமியில் உட்கார்ந்திருப்பவளும், அழகிய சரீரமுள்ளவளும் நியமத்துடன் கூடிய தபஸ்விபோல பூமியில் படுப்பது முதலிய தர்மங்களை உடையவளும், நாகராஜாவின் மனைவி போல் அதிகமாக பெருமூச்சு விடுகிறவளும், பயந்தவளும், பெரிதும் துடர்ந்து இருக்கிறதுமான சோகக்கூட்டத்தால் ப்ரகாச மற்றவளும், புகைக்கூட்டத்தால் ஸம்பந்திக்கப்பட்ட அக்னியின் ஜ்வாலை போன்றவளும், குருபரம்பரையாக அறிந்து கொள்ளாததால் ஸந்தேகமான அர்த்

विहतामिव च श्रद्धामाशां प्रतिहतामिव।
सोपसर्गां यथा सिद्धिं बुद्धिं सकलुषामिव॥ ३३

अभूतेनापवादेन कीर्तिं निपतितामिव।
रामोपरोधव्यथितां रक्षोहरणकर्शिताम्॥ ३४

अबलां मृगशावाक्षीं वीक्षमाणां ततस्ततः।
बाष्पाम्बुपरिपूर्णेन कृष्णवक्त्राक्षिपक्ष्मणा॥
वदनेनाप्रसन्नेन निःश्वसन्तीं पुनः पुनः॥ ३५

मलपङ्कधरां दीनां मण्डनार्हाममण्डिताम्।
प्रभां नक्षत्रराजस्य कालमेघैरिवावृताम्॥ ३६

விஹதாமிவ ச ஶ்ரத்தாமாஶாம் ப்ரதிஹதாமிவ ।
ஸோபஸர்காம் யதா ஸித்திம் புத்திம் ஸகலுஷாமிவ ॥ 33

அபூதேனுபவாதேன கீர்த்திம் நிபதிதாமிவ ।
ராமோபரோதவ்யதிதாம் ரக்ஷோஹரணகர்ஶிதாம் ॥ 34

அபலாம் ம்ருகஶாபாக்ஷீம் வீக்ஷமாணும் ததஸ்தத: ।
பாஷ்பாம்புபரிபூர்ணேன க்ருஷ்ணவக்த்ராக்ஷிபக்ஷ்மணு ॥
வதனேனுப்ரஸன்னேன நி:ஶ்வஸந்தீம் புன: புன: ॥ 35

மலபங்கதராம் தீனும் மண்டனுர்ஹாமமண்டிதாம் ।
ப்ரபாம் நக்ஷத்ரராஜஸ்ய காலமேகைரிவாவ்ருதாம் ॥ 36

தத்தைத் தரும் ப்ரஸித்தமனு முதலிய ஸ்ம்ருதியைப் போன்றவளும், அந்யாயமாய் அழிக்கப்பட்ட ஐஶ்வர்யம் போன்றவளும், நாஸ்திகர்களின் சொல்லினுல் அழிக்கப்பட்ட ஆஸ்திக்ய புத்தியைப் போன்றவளும், தடைபட்ட இஷ்ட ஸித்தியைப் போன்றவளும், இடையூறுடன்கூடிய தபஸ்ஸித்தியைப் போன்றவளும், ராகத்வேஷாதிகளால் கலங்கிய புத்திபோன்றவளும், பொய்யான அபவாதத்தால் அழிக்கப்பட்ட கீர்த்தி போன்றவளும், ராமனை அடைவதற்குத் தடை செய்வதால் பீடையை அடைந்தவளும், ராவணன் எடுத்து வந்ததால் இளைத்தவளும், பலமற்றவளும், பெண் மான் போன்ற கண்களை உடையவளும், நான்கு பக்கங்களையும் பார்க்கிறவளும், கண்ஜலத்தால் நிறைந்ததும் கறுத்ததும் வளைந்ததுமான இமைகளுடன் கூடியதும், தெளிவற்றதுமான முகத்தோடு கூடியவளும், திரும்பத்திரும்ப பெருமூச்சு விடுகிறவளும், ஸ்நானமில்லாததால் அழுக்கடைந்தவளும், மனக்கவலை உள்ளவளும், அலங்கரிக்கத்தக்கவளும், அலங்கரிக்கப்படாதவளும், கருமேகங்களால் சூழப்பட்ட நக்ஷத்ர ராஜனை சந்த்ரன் போன்ற காந்தி உடையவளும், அடிக்கடி அப்யஸிக்காததால் தீர்மானமாக உச்சரிக்க முடியாத வித்யையைப் போன்றவளுமான ஸீதையைத்

तस्य संदिदिहे बुद्धिर्मुहुः सीतां निरीक्ष्य तु।
आम्नायानामयोगेन विद्यां प्रशिथिलामिव॥ ३७

दुःखेन बुबुधे सीतां हनुमाननलंकृताम्।
संस्कारेण यथा हीनां वाचमर्थान्तरं गताम्॥ ३८

तां समीक्ष्य विशालाक्षीं राजपुत्रीमनिन्दिताम्।
तर्कयामास सीतेति कारणैरुपपादिभिः॥ ३९

वैदेह्या यानि चाङ्गेषु तदा रामोऽन्वकीर्तयत्।
तान्याभरणजालानि शाखाशोभीन्यलक्षयत्॥ ४०

தஸ்ய ஸந்திதிஹே புத்திர்முஹு: ஸீதாம் நிரீக்ஷ்ய து।
ஆம்ஞயாஞமயோகேன வித்யாம் ப்ரஶிதிலாமிவ॥ 37

து:கேன புபுதே ஸீதாம் ஹனுமானனலங்க்ருதாம்।
ஸம்ஸ்காரேண யதா ஹீனும் வாசமர்த்தாந்தரம் கதாம்॥ 38

தாம் ஸமீக்ஷ்ய விஶாலாக்ஷீம் ராஜபுத்ரீமநிந்திதாம்।
தர்க்கயாமாஸ ஸீதேதி காரணைருபபாதிபி:॥ 39

வைதேஹ்யா யானி சாங்கேஷு ததா ராமோऽன்வகீர்த்தயத்।
தான்யாபரணஜாலானி ஶாகாஶோபீன்யலக்ஷயத்॥ 40

திரும்பத்திரும்பப் பார்த்து அந்த ஹனுமாருக்கு ஸந்தேஹமுண்டாயிற்று.

(இங்கு நாகராஜன் மனைவி போன்றவள் என்றதால் துஷ்டர்களால் தகையமுடியாதவள் என்றும், அக்னியின் ஜ்வாலை போன்றவள் என்பதால் பாதிவ்ரத்யம் நிறைந்தவள் என்றும் தெரிகிறது.) (28 — 37)

ஹனுமார் அலங்காரமில்லாத ஸீதையை நல்ல வ்யுத்பத்தி இல்லாததால் வேறு அர்த்தத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய ஶப்தத்தைப் போல் உணர்ந்தார். (38)

அகண்ட கண்களை உடையவளும், அரச குமாரியும் குற்றமற்றவளுமான அவளைப்பார்த்து பொருத்தமான காரணங்களால் ஸீதை என்று ஊஹித்தார். (39)

ஹனுமார் கிளம்பும்போது ஶ்ரீராமன் ஸீதையின் சரீரத்தில் எந்த எந்த ஆபரணங்கள் இருப்பதாகக் கூறினரோ அவைகளை கிளைகளில் ப்ரகாசிப்பதாகக் கண்டார்.

(ஶ்ரீராமனைப் பிரிந்திருப்பதால் ஆபரணங்களை அணிந்து கொள்ள மனமின்றி அவைகளை கிளைகளில் மாட்டியிருந்தாள் என்பது கருத்து.) (40)

सुकृतौ कर्णवेष्टौ च श्वदंष्ट्रौ च सुसंस्थितौ।
मणिविद्रुमचित्राणि हस्तेष्वाभरणानि च॥ ४१

श्यामानि चिरयुक्तत्वात्तथा संस्थानवन्ति च।
तान्येवैतानि मन्येऽहं यानि रामोऽन्वकीर्तयत्॥ ४२

तत्र यान्यवहीनानि तान्यहं नोपलक्षये।
यान्यस्या नावहीनानि तानीमानि न संशयः॥ ४३

पीतं कनकपट्टाभं स्रस्तं तद्वसनं शुभम्।
उत्तरीयं नगासक्तं तदा दृष्टं प्लवङ्गमैः॥ ४४

भूषणानि च मुख्यानि दृष्टानि धरणीतले।
अनयैवापविद्धानि स्वनवन्ति महान्ति च॥ ४५

ஸுக்ருதௌ கர்ணவேஷ்டௌ ச ஶ்வதம்ஷ்ட்ரௌ
ச ஸுஸம்ஸ்திதௌ।
மணிவித்ருமசித்ராணி ஹஸ்தேஷ்வாபரணானி ச॥ 41

ஶ்யாமானி சிரயுக்தத்வாத்ததா ஸம்ஸ்தானவந்தி ச।
தான்யேவைதானி மன்யேऽஹம் யானி ராமோऽன்வகீர்த்தயத்॥

தத்ர யான்யவஹீனானி தான்யஹம் நோபலக்ஷயே।
யான்யஸ்யா நாவஹீனானி தானீமானி ந ஸம்ஶய:॥ 43

பீதம் கனகபட்டாபம் ஸ்ரஸ்தம் தத்வஸனம் ஶுபம்।
உத்தரீயம் நகாஸக்தம் ததா த்ருஷ்டம் ப்லவங்கமை:॥ 44

பூஷணானி ச முக்யானி த்ருஷ்டானி தரணீதலே।
அனயைவாபவித்தானி ஸ்வனவந்தி மஹாந்தி ச॥ 45

நன்கு செய்யப்பட்ட குண்டலங்களையும் லோலக்குகளையும் கைகளிலுள்ள மணிகள் பவழங்கள் இவற்றால் அழகான ஆபரணங்களையும் விரஹதாபத்தால் கறுத்ததுகளும் வெகு நாளாக தரித்திருப்பதால் பதிந்திருப்பவைகளுமான இந்த ஆபரணங்களையும் ஸ்ரீராமனால் சொல்லப்பட்டவைகளே என்று நான் நினைக்கிறேன். (41, 42)

அங்கு கழற்றி எறிந்தவைகள் இங்கு காணவில்லை. கழற்றாத யாதொரு ஆபரணங்களுண்டோ அவைகளே இவை; இதில் ஸந்தேகமில்லை. (43)

மஞ்சள் நிறமுள்ளதும் தங்கத்தகடு போன்ற காந்தி உடையதும் அவளால் எறியப்பட்டதும் மங்களமானதுமான மேல் வஸ்த்ரம் மரக்கிளைகளில் ஸம்பந்திக்கப்பட்டதாக அப்பொழுது ஸுக்ரீவன் முதலியவர்களால் பார்க்கப்பட்டது. சிறந்தவைகளும் பெரியதுகளும் ஶப்தத்தோடு கூடியதுகளுமான ஆபரணங்கள் இவளாலேயே பூமியில் எறியப்பட்டன. (44, 45)

इदं चिरगृहीतत्वाद्वसनं क्लिष्टवत्तरम् ।
तथाऽपि नूनं तद्वर्णं तथा श्रीमद्यथेतरत् ॥ ४६

इयं कनकवर्णाङ्गी रामस्य महिषी प्रिया ।
प्रनष्टाऽपि सती याऽस्य मनसो न प्रनश्यति ॥ ४७

इयं सा यत्कृते रामश्चतुर्भिः परितप्यते ।
कारुण्येनानृशंस्येन शोकेन मदनेन च ॥ ४८

स्त्री प्रनष्टेति कारुण्यादाश्रितेत्यानृशंस्यतः ।
पत्नी नष्टेति शोकेन प्रियेति मदनेन च ॥ ४९

अस्या देव्या यथा रूपमङ्गप्रत्यङ्गसौष्टवम् ।
रामस्य च यथारूपं तस्येयमसितेक्षणा ॥ ५०

இதம் சிரக்ருஹீதத்வாத்வஸனம் க்லிஷ்டவத்தரம் ।
ததாऽபி நூனம் தத்வர்ணம் ததா ஸ்ரீமத்யதேதரத் ॥ 46

இயம் கனகவர்ணாங்கீ ராமஸ்ய மஹிஷீ ப்ரியா ।
ப்ரனஷ்டாऽபி ஸதீ யாऽஸ்ய மனஸோ ந ப்ரனஶ்யதி ॥ 47

இயம் ஸா யத்க்ருதே ராமஶ்சதுர்பி: பரிதப்யதே ।
காருண்யேனாந்ருஶம்ஸ்யேன ஶோகேன மதனேன ச ॥ 48

ஸ்த்ரீ ப்ரனஷ்டேதி காருண்யாதாஶ்ரிதேத்யான்ருஶம்ஸ்யத: ।
பத்னீ நஷ்டேதி ஶோகேன ப்ரியேதி மதனேன ச ॥ 49

அஸ்யா தேவ்யா யதா ரூபமங்கப்ரத்யங்கஸௌஷ்டவம் ।
ராமஸ்ய ச யதாரூபம் தஸ்யேயமஸிதேக்ஷணா ॥ 50

இந்த வஸ்த்ரமானது வெகு நாளாய் தரித்ததினால் மிகவும் அழுக்கடைந்திருக்கிறது. அப்படி இருந்தபோதிலும் அந்தமேலாக்கானது எப்படி சோபையுடனிருந்ததோ அதே வர்ணத்துடன் இதுவுமிருக்கிறது. நிஶ்சயம். (46)

தங்க நிறம் போன்றவளும் ஸ்ரீராமனுக்குப் பட்டமஹிஷியும் ப்ரியையுமான இந்த பதிவ்ரதையான ஸீதையானவள் கண்ணுக்குத் தெரியாமலிருந்தாலும் ராமனுடைய மனதிலிருந்து பிரியவில்லை. (47)

ராமன் எந்த ஸீதையின் விஷயமாய், ஸ்த்ரீயை ரக்ஷிக்காமல் விட்டு விட்டேனே என்ற காருண்யத்தாலும், அண்டியவர்களை ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்தாலும், அண்டியவர்களைக்காக்கவில்லையே என்ற தாபத்தாலும் அன்புள்ளவள் காணமற்போய் விட்டாள் என்ற காமத்தாலும் ஆக இந்நான்கினாலும் பரிதாபத்தை அடைகிறாரோ, அவளே இந்த ஸீதையாவாள். (48, 49)

இந்த தேவியின் சரீரத்திலும் அங்கங்களிலும் எந்த அழகும் அமைப்பும் உண்டோ அவ்வழகும் அமைப்பும் ஸ்ரீராமனிடத்

अस्या देव्या मनस्तस्मिंस्तस्य चास्यां प्रतिष्ठितम् ।
तेनेयं स च धर्मात्मा मुहूर्तमपि जीवति ॥ ५१

दुष्करं कृतवान्रामो हीनो यदनया प्रभुः ।
धारयत्यात्मनो देहं न शोकेनावसीदति ॥ ५२

दुष्करं कुरुते रामो य इमां मत्तकाशिनीम् ।
सीतां विना महाबाहुर्मुहूर्तमपि जीवति ॥ ५३

அஸ்யா தேவ்யா மனஸ்தஸ்மிம்ஸ்தஸ்ய சாஸ்யாம் ப்ரதிஷ்டிதம் ।
தேனேயம் ஸ ச தர்மாத்மா முஹூர்த்தமபி ஜீவதி ॥ 51

துஷ்கரம் க்ருதவான்ராமோ ஹீனோ யதனயா ப்ரபு: ।
தாரயத்யாத்மனோ தேஹம் ந ஶோகேனாவஸீததி ॥ 52

துஷ்கரம் குருதே ராமோ ய இமாம் மத்தகாஶினீம் ।
ஸீதாம் வினா மஹாபாஹுர்முஹூர்த்தமபி ஜீவதி ॥ 53

திலும் அமைந்திருக்கிறது. அவருக்கு கறுத்த கண்களை உடைய இவள் பொருத்தமானவள். (50)

இந்த தேவியின் மனது ஸ்ரீராமனிடத்திலும் ஸ்ரீராமனுடைய மனது தேவியினிடத்திலும் நிலைத்திருக்கிறது. அதனால் இவளும் தர்மாத்மாவான ஸ்ரீராமனும் முஹூர்த்தமாவது ஜீவித்திருக்கிறார்கள்.

(அதாவது அப்படி இல்லாவிட்டால் இவர்கள் ஒருமுஹூர்த்தமும் ஜீவித்திருக்கமாட்டார்கள் என்பது கருத்து.) (51)

இவளை விட்டுப்பிரிந்த ப்ரபுவான ஸ்ரீராமன் தனது தேகத்தை வைத்துக்கொண்டிருப்பதால் க்ரூரமான கார்யத்தைச் செய்தவனாகிறான். ஶோகத்தால் இந்த சரீரமானது நஶிக்கவில்லையே.

(அதாவது ஸீதையின் தேஹம் ஸ்ரீராமனுக்கு அடிமையானது ஆகையால் அவள் தானாக தனது தேஹத்தைத் த்யாகம் செய்ய முடியாது. ஸ்ரீராமனோவெனில் ஸ்வதந்த்ரன். அப்படியிருக்க அவன் த்யாகம் செய்யவில்லையே என்பதுதான் ஆஶ்சர்யம். இதைக் காண்பிக்கவே இங்கு தனது தேஹம் என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.) (52)

இந்த அழகிய ஸீதையில்லாமல் எந்த மஹாபாஹுவான ராமன் முஹூர்த்தகாலமும் ஜீவித்திருக்கிறானோ அது கடூரமான கார்யத்தைச் செய்ததாகும். (53)

एवं सीतां तदा दृष्ट्वा हृष्टः पवनसंभवः ।
जगाम मनसा रामं प्रशशंस च तं प्रभुम् ॥ ५४

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
पञ्चदशः सर्गः ॥ १५ ॥

ஏவம் ஸீதாம் ததா த்ருஷ்ட்வா ஹ்ருஷ்ட: பவனஸம்பவ: ।
ஜகாம மனஸா ராமம் ப்ரஶஶம்ஸ ச தம் ப்ரபும் ॥ 54

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீய ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே பஞ்சதஶ: ஸர்க: ॥

அப்பொழுது வாயுபுத்ரரான ஹனுமார் இம்மாதிரி பதிவ்ரதா தர்மத்துடன் கூடிய ஸீதையைப் பார்த்து ஸந்தோஷமடைந்து மனதினால் ஸ்ரீராமனை நினைத்தார். அப்பிரபுவைக் கொண்டாடவும் கொண்டாடினார்.

(அதாவது ஸீதை கெட்டுப்போனதும் தேடாமல் வேறு கலியாணம் செய்து கொண்டிருந்தால் இவளைப் பார்க்கும் பாக்யம் எனக்கு கிடைத்திருக்காது. அப்படி இல்லாமல் ஸ்ரீராமன் என்னைத்தேட அனுப்பியதாலல்லவா இத்தேவியைப் பார்க்க முடிந்தது என எண்ணிக்கொண்டாடினார் என்பது கருத்து.) (54)

பதினைந்தாவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

षोडशः सर्गः — பதினாறுவது ஸர்கம் ॥ १६ ॥

"सीतानुशोचनम्"

ஸீதையைப்பார்த்து வருந்துதல்.

प्रशस्य तु प्रशस्तव्यां सीतां तां हरिपुङ्गवः ।
गुणाभिरामं रामं च पुनश्चिन्तापरोऽभवत् ॥ १

स मुहूर्तमिव ध्यात्वा बाष्पपर्याकुलेक्षणः ।
सीतामाश्रित्य तेजस्वी हनुमान्विललाप ह ॥ २

मान्या गुरुविनीतस्य लक्ष्मणस्य गुरुप्रिया ।
यदि सीताऽपि दुःखार्ता कालो हि दुरतिक्रमः ॥ ३

रामस्य व्यवसायज्ञा लक्ष्मणस्य च धीमतः ।
नात्यर्थं क्षुभ्यते देवी गङ्गेव जलदागमे ॥ ४

ப்ரஶஸ்ய து ப்ரஶஸ்தவ்யாம் ஸீதாம் தாம் ஹரிபுங்கவ: ।
குணாபிராமம் ராமம் ச புனஶ்சிந்தாபரோऽபவத் ॥ 1

ஸ முஹூர்த்தமிவ த்யாத்வா பாஷ்பபர்யாகுலேக்ஷண: ।
ஸீதாமாஶ்ரித்ய தேஜஸ்வீ ஹனுமான்விலலாப ஹ ॥ 2

மான்யா குருவினீதஸ்ய லக்ஷ்மணஸ்ய குருப்ரியா ।
யதி ஸீதாऽபி து:கார்த்தா காலோ ஹி துரதிக்ரம: ॥ 3

ராமஸ்ய வ்யவஸாயக்ஞா லக்ஷ்மணஸ்ய ச தீமத: ।
நாத்யர்த்தம் க்ஷுப்யதே தேவீ கங்கேவ ஜலதாகமே ॥ 4

வானரஶ்ரேஷ்டரான ஹனுமார் புகழத்தக்க அந்த ஸீதையையும் தனது குணங்களால் சிறந்து விளங்கும் ஸ்ரீராமனையும் புகழ்ந்து மறுபடியும் ஸீதையின் விஷயமான துக்கத்தால் கவலை கொள்ளலானார். (1)

கண்ணீரால் கலங்கிய கண்களை உடையவரும் தேஜஸ்வியுமான அந்த ஹனுமார் ஸீதையின் இந்த நிலையைக் குறித்து ஒரு முஹூர்த்தம் த்யானித்து விட்டு அழுதார். (2)

பெரியோர்களிடத்தில் வணக்கமுள்ள லக்ஷ்மணனுக்கு பூஜிக்கத்தக்கவளும் ஸ்ரீராமனுடைய பத்னியுமான ஸீதையும் பீடிக்கப்பட்டாளாகில் காலகதியை ஒருவரும் மீறமுடியாதென்பதற்கு வேறு என்ன ஸாக்ஷி வேண்டும். (3)

புத்திமானன ராமனுடையவும் லக்ஷ்மணனுடையவும் எப்படியும் நம்மை தனது பராக்ரமத்தால் காப்பாற்றுவார்கள் என்ற அபிப்பிராயத்தை, அறிந்த ஸீதையானவள் வர்ஷா காலத்திலும் கலங்காத கங்கா நதிபோல் கலக்கத்தை அடையவில்லை. (4)

तुल्यशीलवयोवृत्तां तुल्याभिजनलक्षणाम् ।
राघवोऽर्हति वैदेहीं तं चेयमसितेक्षणा ॥ ५
तां दृष्ट्वा नवहेमाभां लोककान्तामिव श्रियम् ।
जगाम मनसा रामं वचनं चेदमब्रवीत् ॥ ६
अस्या हेतोर्विशालाक्ष्या हतो वाली महाबलः ।
रावणप्रतिमो वीर्ये कबन्धश्च निपातितः ॥ ७
विराधश्च हतः संख्ये राक्षसो भीमविक्रमः ।
वने रामेण विक्रम्य महेन्द्रेणेव शम्बरः ॥ ८
चतुर्दश सहस्राणि रक्षसां भीमकर्मणाम् ।
निहतानि जनस्थाने शरैरग्निशिखोपमैः ॥ ९

துல்யஶீலவயோவ்ருத்தாம் துல்யாபிஜனலக்ஷணாம் ।
ராகவோர்஽ஹதி வைதேஹீம் தம் சேயமஸிதேக்ஷணா ॥ 5
தாம் த்ருஷ்ட்வா நவஹேமாபாம் லோககாந்தாமிவ ஶ்ரியம் ।
ஜகாம மனஸா ராமம் வசனம் சேதமப்ரவீத் ॥ 6
அஸ்யா ஹேதோர்விஶாலாக்ஷ்யா ஹதோ வாலீ மஹாபல: ।
ராவணப்ரதிமோ வீர்யே கபந்தஶ்ச நிபாதித: ॥ 7
விராதஶ்ச ஹத: ஸம்க்யே ராக்ஷஸோ பீமவிக்ரம: ।
வனே ராமேண விக்ரம்ய மஹேந்த்ரேணேவ ஶம்பர: ॥ 8
சதுர்தஶ ஸஹஸ்ராணி ரக்ஷஸாம் பீமகர்மணாம் ।
நிஹதானி ஜனஸ்தானே ஶரைரக்னிஶிகோபமை: ॥ 9

ராமனுக்கு ஸரிஸமமான ஒழுக்கம், வயது, நடப்பு இவைகளை உடையவளும், ஸமமான குலம், ஸாமுத்ரிகா லக்ஷணம் இவைகளை உடையவளுமான ஸீதைக்கு இந்த ஸ்ரீராமரும் அவருக்கு கருங் கண்களைப்படைத்த இந்த ஸீதையுமே ஏற்றவள். (5)

புதிய தங்கத்தின் காந்திபோன்றவளும் உலகத்துக்கு ப்ரிய மானவளுமான மஹாலக்ஷ்மியைப் போலிருக்கிற அந்த ஸீதை யைப் பார்த்து மனதால் ஸ்ரீராமனை நினைத்தார். பின்வரும் வார்த் தையையும் சொன்னார். (6)

அகண்ட கண்களை உடைய இந்த ஸீதையின் காரணமாக மஹாபலிஷ்டனை வாலி கொல்லப்பட்டான். வீர்யத்தில் ராவண னுக்கு ஸமமான கபந்தனும் வீழ்த்தப்பட்டான். (7)

பயங்கரமான பராக்ரமத்தை உடைய ராக்ஷஸனை விராத னும் மஹேந்த்ரனல் சம்பராஸுரன் போல் காட்டில் ஸ்ரீராமனல் சண்டையில் ஜெயித்துக் கொல்லப்பட்டான். (8)

ஜனஸ்தானம் என்ற இடத்தில் அக்னிஜ்வாலைக்குச் சமமான அம்புகளால் பயங்கரமான செயல்களை உடைய பதினன்கு ஆயி ரம் ராக்ஷஸர்கள் கொல்லப்பட்டார்கள். (9)

खरश्च निहतः संख्ये त्रिशिराश्च निपातितः।
दूषणश्च महातेजा रामेण विदितात्मना ॥ १०
ऐश्वर्यं वानराणां च दुर्लभं वालिपालितम्।
अस्या निमित्ते सुग्रीवः प्राप्तवाँल्लोकसत्कृतम् ॥ ११
सागरश्च मया क्रान्तः श्रीमान्नदनदीपतिः।
अस्या हेतोर्विशालाक्ष्याः पुरी चेयं निरीक्षिता ॥ १२
यदि रामः समुद्रान्तां मेदिनीं परिवर्तयेत्।
अस्याः कृते जगच्चापि युक्तमित्येव मे मतिः ॥ १३
राज्यं वा त्रिषु लोकेषु सीता वा जनकात्मजा।
त्रैलोक्यराज्यं सकलं सीताया नाप्नुयात्कलाम् ॥ १४

கரஶ்ச நிஹத: ஸம்க்யே த்ரிஶிராஶ்ச நிபாதித: ।
தூஷணஶ்ச மஹாதேஜா: ராமேண விதிதாத்மனு ॥ 10
ஐஶ்வர்யம் வானராணும் ச துர்லபம் வாலிபாலிதம் ।
அஸ்யா நிமித்தே ஸுக்ரீவ: ப்ராப்தவான்லோகஸத்க்ருதம் ॥ 11
ஸாகரஶ்ச மயா க்ராந்த: ஸ்ரீமான்நதநதீபதி: ।
அஸ்யா ஹேதோர்விஶாலாக்ஷ்யா: புரீ சேயம் நிரீக்ஷிதா ॥ 12
யதி ராம: ஸமுத்ராந்தாம் மேதினீம் பரிவர்த்தயேத் ।
அஸ்யா: க்ருதே ஜகச்சாபி யுக்தமித்யேவ மே மதி: ॥ 13
ராஜ்யம் வா த்ரிஷு லோகேஷு ஸீதா வா ஜனகாத்மஜா ।
த்ரைலோக்யராஜ்யம் ஸகலம் ஸீதாயா நாப்னுயாத்கலாம் ॥ 14

கரனும் த்ரிசிரஸும் மஹாதேஜஸ்வியான தூஷணனும் ஆத்மக்ஞானம் பெற்ற ராமனல் கொல்லப்பட்டார்கள். (10)

வாலியினல் ரக்ஷிக்கப்பட்டதும் பிறருக்கு அடையமுடியாததும் உலகத்தால் நன்கு பூஜிக்கப்பட்டதுமான வானரர்களின் ஐஶ்வர்யத்தையும் இத்தேவியின் காரணமாகவே ஸுக்ரீவன் அடைந்தான். (11)

அகண்ட கண்களை உடைய இத்தேவியின் காரணமாகவே கிழக்காகவும் மேற்காகவும் ஓடும் எல்லா ஆறுகளுக்கும் பதியும் ஸ்ரீமானுமான ஸமுத்ரமும் என்னல் தாண்டப்பட்டது. இந்த லங்காபுரியும் பார்க்கப்பட்டது. (12)

இத்தேவியின் பொருட்டு ராமன் ஸமுத்ரம் சூழ்ந்த இப்பூமியையும் எல்லா உலகங்களையும் கவிழ்த்தாலும் பொருத்தமென்பதே என் எண்ணம். (13)

த்ரைலோக்ய ராஜ்யம் உயர்ந்ததா? அல்லது ஜனகபுத்ரி உயர்ந்தவளா? என ஆலோசித்தால் மூவுலகத்து ராஜ்யம் ஸீதையின் லேசத்துக்கு ஒப்பாகாது. (14)

इयं सा धर्मशीलस्य मैथिलस्य महात्मनः ।
सुता जनकराजस्य सीता भर्तृदृढव्रता ॥ १५

उत्थिता मेदिनीं भित्त्वा क्षेत्रे हलमुखक्षते ।
पद्मरेणुनिभैः कीर्णा शुभैः केदारपांसुभिः ॥ १६

विक्रान्तस्यार्यशीलस्य संयुगेष्वनिवर्तिनः ।
स्नुषा दशरथस्यैषा ज्येष्ठा राज्ञो यशस्विनी ॥ १७

धर्मज्ञस्य कृतज्ञस्य रामस्य विदितात्मनः ।
इयं सा दयिता भार्या राक्षसीवशमागता ॥ १८

இயம் ஸா தர்மஶீலஸ்ய மைதிலஸ்ய மஹாத்மன: ।
ஸுதா ஜனகராஜஸ்ய ஸீதா பர்த்ருத்ருடவ்ரதா ॥ 15

உத்திதா மேதினீம் பித்வா க்ஷேத்ரே ஹலமுகக்ஷதே ।
பத்மரேணுநிபை: கீர்ணா ஶுபை: கேதாரபாம்ஸுபி: ॥ 16

விக்ராந்தஸ்யார்யஶீலஸ்ய ஸம்யுகேஷ்வனிவர்த்தின: ।
ஸ்னுஷா தஶரதஸ்யைஷா ஜ்யேஷ்டா ராக்ஞோ யஶஸ்வினீ ॥

தர்மக்ஞஸ்ய க்ருதக்ஞஸ்ய ராமஸ்ய விதிதாத்மன: ।
இயம் ஸா தயிதா பார்யா ராக்ஷஸீவஶமாகதா ॥ 18

இந்த அவள் தர்மசீலனும் மஹாத்மாவும் மிதிலையின் அரசனுமான ஜனகமஹாராஜனுடைய பெண். பர்த்தாவினிடத்தில் அழிவற்ற வ்ரதத்தை உடையவள். கலப்பையால் உழப்பட்ட யக்ஞ பூமியில் பூமியைப் பிளந்துகொண்டு தாமரையின் பொடிகள் போன்ற அழகிய யக்ஞ பூமியிலுள்ள மண்ணால் தூவப்பட்டவளாகக் கிளம்பினாள். (15, 16)

பராக்ரமசாலியும் சிறந்த ஸ்வபாவமுள்ளவனும் யுத்தங்களில் பின்வாங்காதவனுமான ராஜாவான தஶரதனுக்கு கீர்த்தி வாய்ந்த இந்த ஸீதை முதன்மையான நாட்டுப்பெண்.

(இங்கு இரு ஸ்லோகங்களால் ஸீதையின் பிறப்பின் உயர்வும் பெரும் குலத்தில் புகுந்த பெருமையும் சொல்லப்பட்டதாகும்.) (17)

தர்மமறிந்தவனும் செய்நன்றி உள்ளவனும் ஆத்மசக்தி வாய்ந்தவனுமான ஸ்ரீராமனுடைய ப்ரியமான பார்யையான இந்த ஸீதை ராக்ஷஸிகளுக்கு வசப்பட்டிருக்கிறாள். இது காலத்தின் செயலேயாகும். கர்மபலத்தைக் கொடுக்கும் காலமும் ஈஸ்வரனுடைய ஸ்வரூபமேயாகும். (18)

सर्वान्भोगान्परित्यज्य भर्तृस्नेहबलात्कृता ।
अचिन्तयित्वा दुःखानि प्रविष्टा निर्जनं वनम् ॥ १९

संतुष्टा फलमूलेन भर्तृशुश्रूषणे रता ।
या परां भजते प्रीतिं वनेऽपि भवने यथा ॥ २०

सेयं कनकवर्णाङ्गी नित्यं सुस्मितभाषिणी ।
सहते यातनामेतामनर्थानामभागिनी ॥ २१

ஸர்வான்போகான்பரித்யஜ்ய பர்த்ருஸ்னேஹபலாத்க்ருதா ।
அசிந்தயித்வா து:கானி ப்ரவிஷ்டா நிர்ஜனம் வனம் ॥ **19**

ஸந்துஷ்டா பலமூலேன பர்த்ருஶுஶ்ரூஷணே ரதா ।
யா பராம் பஜதே ப்ரீதிம் வனேபி பவனே யதா ॥ **20**

ஸேயம் கனகவர்ணாங்கீ நித்யம் ஸுஸ்மிதபாஷிணீ ।
ஸஹதே யாதனாமேதாமனர்த்தானாமபாகினீ ॥ **21**

எல்லா போகங்களையும் விட்டுவிட்டு தன் நாயகனிடத்திலி ருக்கும் ஸ்நேஹத்தால் பலாத்கரிக்கப்பட்டவளாய் துக்கங்களை உணராது நிர்ஜனமான காட்டுக்கு வந்தாள் என்பதால் தனிமையில் ஸ்ரீராமனுடன் ஸகலபோகங்களையும் அனுபவிக்கலாம் என்று கருத்து கொண்டாள் என்பது தெரிகிறது.

(இங்கு எல்லா போகங்களையும் விட்டுவிட்டு என்றதற்கு போக ஸாதனமான பதார்த்தங்களையும் தாய் தந்தையர்களையும் விட்டுவிட்டு என்று அர்த்தம். இதனால் பர்த்தாவினிடத்தில்தான் பற்றுதல் மற்றவைகளில் பதிவ்ரதைகளுக்கு பற்றுதலில்லை என்பதும் தெரியவருகிறது. மேலும் இங்கு துக்கங்களை உணராது என்றதால் பதிவ்ரதைகளுக்கு தன் பர்த்தாவுடன் சேர்ந்திருக்கும்போது ஏற்படும் துக்கங்கள் துக்கங்களாகத் தெரியாது என்று கருத்து.) (19)

தன் நாயகனுக்கு பணிவிடை செய்வதில் ஆவலுள்ள யாதொரு ஸீதை அரண்மனையில் உத்தமமான பக்ஷ்ய போஜ்யங்களைப் புசித்து எந்த உத்தம ப்ரியத்தை அடைவாளோ அந்த ப்ரியத்தை வனத்தில் காய் கனிகளைப் புசித்து அடைந்தாள். (20)

தங்கநிறம் கொண்டவளும், எப்பொழுதும் அழகிய புன்சிரிப்புடன் கூடிய பேச்சை உடையவளும், கஷ்டங்களை அனுபவிப்பதற்குத் தகாதவளுமான அந்த ஸீதையும் இந்த கஷ்டத்தை ஸஹிக்கிறாள். (21)

इमां तु शीलसंपन्नां द्रष्टुमर्हति राघवः ।
रावणेन प्रमथितां प्रपामिव पिपासितः ॥ २२

अस्या नूनं पुनर्लाभाद्राघवः प्रीतिमेष्यति ।
राजा राज्यपरिभ्रष्टः पुनः प्राप्येव मेदिनीम् ॥ २३

कामभोगैः परित्यक्ता हीना बन्धुजनेन च ।
धारयत्यात्मनो देहं तत्समागमकाङ्क्षिणी ॥ २४

नैषा पश्यति राक्षस्यो नेमान्पुष्पफलद्रुमान् ।
एकस्थहृदया नूनं राममेवानुपश्यति ॥ २५

भर्ता नाम परं नार्या भूषणं भूषणादपि ।
एषा तु रहिता तेन भूषणार्हा न शोभते ॥ २६

இமாம் து ஶீலஸம்பன்னும் த்ரஷ்டுமர்ஹதி ராகவ: ।
ராவணேன ப்ரமதிதாம் ப்ரபாமிவ பிபாஸித: ॥ 22

அஸ்யா நூனம் புனர்லாபாத்ராகவ: ப்ரீதிமேஷ்யதி ।
ராஜா ராஜ்யபரிப்ரஷ்ட: புன: ப்ராப்யேவ மேதினீம் ॥ 23

காமபோகை: பரித்யக்தா ஹீனு பந்துஜனேன ச ।
தாரயத்யாத்மனே தேஹம் தத்ஸமாகமகாங்க்ஷிணீ ॥ 24

நைஷா பஶ்யதி ராக்ஷஸ்யோ நேமான்புஷ்பபலத்ருமான் ।
ஏகஸ்தஹ்ருதயா நூனம் ராமமேவானுபஶ்யதி ॥ 25

பர்த்தா நாம பரம் நார்யா பூஷணம் பூஷணுதபி ।
ஏஷா து ரஹிதா தேன பூஷணுர்ஹா ந ஶோபதே ॥ 26

தாகங்கொண்டவன் தண்ணீர்ப்பந்தலைப் பிடுங்குவது போல் ராவணனால் அபஹரிக்கப்பட்டு கொண்டுவந்த நன்னடத்தை உள்ள இந்த ஸீதையை ஸ்ரீராகவன் பார்ப்பது உசிதமாகும். (22)

ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்தப்பட்ட அரசன் மறுபடியும் பூமியை அடைந்தது போல் ஸ்ரீராகவன் இவளை திரும்பப்பெற்று ஸந்தோஷத்தை அடையப்போகிறார். (23)

சந்தனம் புஷ்பம் முதலிய உத்தம வஸ்துக்கள் அற்றவளும் பந்துஜனங்களை விட்டுப் பிரிந்தவளுமான இவள் ராமனுடைய சேர்க்கையில் ஆவல்கொண்டு தன் சரீரத்தைத் தரிக்கிறாள். (24)

இவள் ராக்ஷஸிகளையும் புஷ்பம் பழம் இவைகளுடன் கூடிய இம்மரங்களையும் பார்க்கவில்லை. ஒரே மனதுடன் கூட நிஶ்சயம் ராமனையே பார்க்கிறாள். (25)

ஸ்த்ரீகளுக்கு பர்த்தாவே ஆபரணத்தை காட்டிலும் உயர்ந்த ஆபரணம். ஆபரணங்களுக்கு ஏற்றவளான இந்த ஸீதை அத்தகைய ஆபரணங்களை அணியாதவளாய்ப் பிரகாசிக்கவில்லை. (26)

दुष्करं कुरुते रामो हीनो यदनया प्रभुः।
धारयत्यात्मनो देहं न दुःखेनावसीदति॥ २७
इमामसितकेशान्तां शतपत्रनिभेक्षणाम्।
सुखार्हां दुःखितां दृष्ट्वा ममापि व्यथितं मनः॥ २८
क्षितिक्षमा पुष्करसंनिभाक्षी या रक्षिता राघवलक्ष्मणाभ्याम्।
सा राक्षसीभिर्विकृतेक्षणाभिः संरक्ष्यते संप्रति वृक्षमूले॥ २९
हिमहतनलिनीव नष्टशोभा व्यसनपरम्परयाऽतिपीड्यमाना।
सहचररहितेव चक्रवाकी जनकसुता कृपणां दशां प्रपन्ना॥ ३०

துஷ்கரம் குருதே ராமோ ஹீநோ யதனயா ப்ரபு: ।
தாரயத்யாத்மனோ தேஹம் ந து:கேனாவஸீததி ॥ **27**
இமாமஸிதகேஶாந்தாம் ஶதபத்ரநிபேக்ஷணாம் ।
ஸுகார்ஹாம் து:கிதாம் த்ருஷ்ட்வா மமாபி வ்யதிதம் மன: ॥
க்ஷிதிக்ஷமா புஷ்கரஸன்னிபாக்ஷீ
யா ரக்ஷிதா ராகவலக்ஷ்மணாப்யாம் ।
ஸா ராக்ஷஸீபிர்விக்ருதேக்ஷணாபி:
ஸம்ரக்ஷ்யதே ஸம்ப்ரதி வ்ருக்ஷமூலே ॥ **29**
ஹிமஹதநலினீவ நஷ்டஶோபா
வ்யஸனபரம்பரயாऽதிபீட்யமானா ।
ஸஹசரரஹிதேவ சக்ரவாகீ
ஜனகஸுதா க்ருபணாம் தஶாம் ப்ரபன்னா ॥ **30**

இந்த ஸீதையை விட்டுப்பிரிந்த ப்ரபுவான ராமர் செய்ய முடியாத காரியத்தைச் செய்கிறார். அதாவது தனது சரீரத்தை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார். துக்கத்தால் அழிவை அடையவில்லை. (27)

கறுத்த கேசங்களை உடையவளும், தாமரைக்கு ஒப்பான கண்களை உடையவளும், ஸுகத்துக்கு ஏற்றவளும், துக்கத்தை அடைந்தவளுமான இந்த ஸீதையைப் பார்த்து கேவலம் குரங்கு ஜாதியில் பிறந்து விஷயங்களை நன்கு அறியாதவனான என்னுடைய மனமும் துக்கப்பட்டது. (இங்கு இப்படிச் சொன்னதால் பரம தயாமூர்த்தியான ஸ்ரீராகவனுடைய மனம் கஷ்டப்பட்டதென்பதை எடுத்துச் சொல்லவேண்டிய அவஶ்யமும் இல்லை என்பது கருத்தாகும்.) (28)

பூமியைப் போன்ற பொறுமை உடையவளும், தாமரைக்கு ஒப்பான கண்களை உடையவளும், ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களால் காப்பாற்றப்பட்டவளுமான யாதொரு ஸீதை உண்டோ, அவள் இன்று ஶிம்ஶுபா வ்ருக்ஷத்தின் அடியில் விகாரமான கண்களை உடையவர்களான ராக்ஷஸிகளால் காக்கப்பட்டு வருகிறாள். (29)

பனியால் தாக்குண்ட தாமரை ஓடைபோல் சோபை அற்ற

अस्या हि पुष्पावनताग्रशाखाः शोकं दृढं वै जनयन्त्यशोकाः ।
हिमव्यपायेन च मन्दरश्मिरभ्युत्थितो नैकसहस्ररश्मिः ॥ ३१

इत्येवमर्थं कपिरन्ववेक्ष्य सीतेयमित्येव निविष्टबुद्धिः ।
संश्रित्य तस्मिन्निषसाद वृक्षे बली हरीणामृषभस्तरस्वी ॥ ३२

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
षोडशः सर्गः ॥ १६ ॥

அஸ்யா ஹி புஷ்பாவனதாக்ரஶாகா:
ஶோகம் த்ருடம் வை ஜனயந்த்யஶோகா: ।
ஹிமவ்யபாயேன ச மந்தரஶ்மிரப்யுத்திதோ
நைகஸஹஸ்ரரஶ்மி: ॥ 31

இத்யேவமர்த்தம் கபிரன்வவேக்ஷ்ய
ஸீதேயமித்யேவ நிவிஷ்டபுத்தி: ।
ஸம்ஶ்ரித்ய தஸ்மின்நிஷஸாத
வ்ருக்ஷே பலீ ஹரீணம்ருஷபஸ்தரஸ்வீ ॥ 32

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீய ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே ஷோடஶ: ஸர்க: ॥

வளும் மேல் மேலும் துக்கபரம்பரையினுல் மிகவும் பீடிக்கப்படுகிறவளுமான இந்த ஸீதை கணவனை விட்டுப்பிரிந்த பெண் சக்ரவாகம்போல் மிக வருந்தத்தக்க நிலையை அடைந்தாள். (30)

வஸந்தத்தின் வருகையால் புஷ்பபாரத்தால் நன்கு வளைந்த நுனிக்கிளைகளை உடைய அசோக விருக்ஷங்களும் பல ஆயிர கிரணங்களோடு உதித்தவனுமான சந்திரனும் இத்தேவிக்கு அதிகமான துக்கத்தையே உண்டு பண்ணுகின்றன. (31)

பலமுள்ளவரும் வேகம் படைத்தவரும் வானரங்களுள் சிறந்தவருமான இந்த ஹனுமார் விஷயத்தை இவ்விதமாக ஆலோசித்து இவள் ஸீதைதான் என்று த்ருடபுத்திகொண்டவராய் அம்மரத்திலேயே தங்கிவிட்டார். (32)

பதினாறுவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

सप्तदशः सर्गः — பதினேழாவது ஸர்கம் ॥ १७ ॥

"राक्षसीदर्शनम्" — ராக்ஷஸிகளைப் பார்த்தல்.

ततः कुमुदषण्डाभो निर्मलो निर्मलं स्वयम् ।
प्रजगाम नभश्चन्द्रो हंसो नीलमिवोदकम् ॥ १

साचिव्यमिव कुर्वन्स प्रभया निर्मलप्रभः ।
चन्द्रमा रश्मिभिः शीतैः सिषेवे पवनात्मजम् ॥ २

स ददर्श ततः सीतां पूर्णचन्द्रनिभाननाम् ।
शोकभारैरिव न्यस्तां भारैर्नावमिवाम्भसि ॥ ३

दिदृक्षमाणो वैदेहीं हनुमान्मारुतात्मजः ।
स ददर्शाविदूरस्था राक्षसीर्घोरदर्शनाः ॥ ४

ததஃ குமுதஷண்டாபோ நிர்மலோ நிர்மலம் ஸ்வயம் ।
ப்ரஜகாம நபஸ்சந்த்ரோ ஹம்ஸோ நீலமிவோதகம் ॥ 1

ஸாசிவ்யமிவ குர்வன்ஸ ப்ரபயா நிர்மலப்ரப: ।
சந்த்ரமா ரஸ்மிபி: ஸீதை: ஸிஷேவே பவனாத்மஜம் ॥ 2

ஸ ததர்ஸ தத: ஸீதாம் பூர்ணசந்த்ரநிபானனாம் ।
ஸோகபாரைரிவ ந்யஸ்தாம் பாரைர்நாவமிவாம்பஸி ॥ 3

தித்ருக்ஷமாணோ வைதேஹீம் ஹனுமான்மாருதாத்மஜ: ।
ஸ ததர்ஸாவிதூரஸ்தா ராக்ஷஸீர்கோரதர்ஸனா: ॥ 4

பிறகு ஆம்பல் ஸமூகத்தின் காந்தியை உடையவனும், ஸ்வபாவமாகவே ஸ்வச்சமானவனுமான சந்த்ரன் அப்பழுக்கில்லாத ஆகாசத்தில் அன்னம் நீலமான ஜலத்தைப் பிரவேசிப்பதுபோல் பிரவேசித்தான். (1)

ஸ்வச்சமான காந்தியை உடைய அந்த சந்த்ரன் தனது காந்தியால் உதவி செய்பவன்போல் குளிர்ந்த கிரணங்களால் அந்த வாயுபுத்ரனை ஸேவித்தான். (2)

பிறகு அந்த ஹனுமார் பூரண சந்த்ரனுக்கு ஒப்பான முகத்தை உடையவளான அந்த ஸீதையை ஸாமான்களின் சுமையால் ஜலத்தில் அமுக்கப்படும் ஓடத்தைப்போல் துக்கபாரத்தால் இறுத்தப்பட்டவளாகக் கண்டார். (3)

வாயுபுத்ரரான ஹனுமார் ஸீதையைக் காண விருப்பங்

एकाक्षीमेककर्णां च कर्णप्रावरणां तथा।
अकर्णां शङ्कुकर्णां च मस्तकोच्छ्वासनासिकाम्॥ ५

अतिकायोत्तमाङ्गीं च तनुदीर्घशिरोधराम्।
ध्वस्तकेशीं तथाऽकेशीं केशकम्बलधारिणीम्॥ ६

लम्बकर्णललाटां च लम्बोदरपयोधराम्।
लम्बोष्ठीं चुबुकोष्ठीं च लम्बास्यां लम्बजानुकाम्॥ ७

ह्रस्वां दीर्घां तथा कुब्जां विकटां वामनां तथा।
करालां भुग्नवक्त्रां च पिङ्गाक्षीं विकृताननाम्॥ ८

ஏகாக்ஷீமேககர்ணாம் ச கர்ணப்ராவரணாம் ததா ।
அகர்ணாம் ஶங்குகர்ணாம் ச மஸ்தகோச்ச்வாஸநாஸிகாம் ॥ 5

அதிகாயோத்தமாங்கீம் ச தனுதீர்கஶிரோதராம் ।
த்வஸ்தகேஶீம் ததாऽகேஶீம் கேஶகம்பலதாரிணீம் ॥ 6

லம்பகர்ணலலாடாம் ச லம்போதரபயோதராம் ।
லம்போஷ்டீம் சுபுகோஷ்டீம் ச லம்பாஸ்யாம் லம்பஜாநுகாம் ॥

ஹ்ரஸ்வாம் தீர்காம் ததா குப்ஜாம் விகடாம் வாமனாம் ததா ।
கராலாம் புக்னவக்த்ராம் ச பிங்காக்ஷீம் விக்ருதானனாம் ॥ 8

கொண்டவராகி ஒற்றைக் கண்படைத்தவளும், ஒரே காது உள்ள வளும், காதுக்கு மூடி உள்ளவளும், அவ்விதமே காதற்றவளும், முளைபோன்ற காதை உடையவளும், தலையில் மூச்சுவிடும் மூக்கைப் படைத்திருப்பவளும், மிகப்பருத்த உடல் தலை இவைகளை உடைய வளும், சிறியதும், நீண்டதுமான கழுத்தை உடையவளும், சிதறிய கேசங்களை உடையவளும், கேசமே இல்லாதவளும், தன் உடலி லுள்ள கேசங்களால் கம்பளம் உடுத்தியவள் போன்றவளும், தொங்குகின்ற காது நெற்றி இவைகளை உடையவளும், தொங்குகிற வயறு ஸ்தனம் இவற்றை உடையவளும், தொங்குகின்ற உதட் டை உடையவளும், முகவாய்க் கட்டையில் கிடக்கும் உதட்டை உடையவளும், தொங்கும் முகத்தை உடையவளும், தொங்கும் முழங்கால்களை உடையவளும், குள்ளமானவளும், நீளமான வளும், அப்படியே கூனியும், வக்ரமான சரீரத்தை உடையவளும், குள்ளமானவளும், பயங்கரமான கறுப்பு வர்ணமுடையவளும், வளைந்த முகத்தை உடையவளும், மஞ்சளான கண்களை உடைய வளும், விகாரமான முகத்தை உடையவளும், மற்றும் கோரமான பார்வையை உடையவர்களும், பக்கத்திலிருப்பவர்களுமான ராக்ஷஸிகளைப் பார்த்தார். (4 — 8)

विकृताः पिङ्गलाः कालीः क्रोधनाः कलहप्रियाः।
कालायसमहाशूलकूटमुद्गरधारिणीः॥ ९

वराहमृगशार्दूलमहिषाजशिवामुखीः।
गजोष्ट्रहयपादीश्च निखातशिरसोऽपराः॥ १०

एकहस्तैकपादाश्च खरकर्ण्यश्वकर्णिकाः।
गोकर्णीर्हस्तिकर्णीश्च हरिकर्णीस्तथाऽपराः॥ ११

अनासा अतिनासाश्च तिर्यङ्नासा विनासिकाः।
गजसन्निभनासाश्च ललाटोच्छ्वासनासिकाः॥ १२

हस्तिपादा महापादा गोपादाः पादचूलिकाः।
अतिमात्रशिरोग्रीवा अतिमात्रकुचोदरीः॥ १३

விக்ருதா: பிங்கலா: காலீ: க்ரோதனா: கலஹப்ரியா: |
காலாயஸமஹாஶூலகூடமுத்கரதாரிணீ: || 9

வராஹம்ருகஶார்தூலமஹிஷாஜஶிவாமுகீ: |
கஜோஷ்ட்ரஹயபாதீஶ்ச நிகாதஶிரஸோऽபரா: || 10

ஏகஹஸ்தைகபாதாஶ்ச கரகர்ண்யஶ்வகர்ணிகா: |
கோகர்ணீர்ஹஸ்திகர்ணீஶ்ச ஹரிகர்ணீஸ்ததாऽபரா: || 11

அனஸா அதிநாஸாஶ்ச திர்யங்நாஸா விநஸிகா: |
கஜஸன்னிபநாஸாஶ்ச லலாடோச்ச்வாஸநாஸிகா: || 12

ஹஸ்திபாதா மஹாபாதா கோபாதா: பாதசூலிகா: |
அதிமாத்ரஶிரோக்ரீவா அதிமாத்ரகுசோதரீ: || 13

விகாரமுடையவர்களையும், மஞ்சள் நிறமுள்ளவர்களையும், கருப்பு நிறமுள்ளவர்களையும், கோபங்கொண்டவர்களை கலகம் செய்வதில் ப்ரியமானவர்களையும், இரும்பினால் செய்யப்பட்ட பெரிய சூலம், சம்மட்டி, இரும்புத்தடி இவைகளைத் தரித்தவர்களையும், பன்றி, மான், புலி, எருமை, ஆடு, நரி இவைகளின் முகத்தை உடையவர்களையும், யானை, ஒட்டை, குதிரை இவைகளைப்போன்ற கால்களை உடையவர்களையும், மற்றுமுள்ள உடலுக்குள் அமைந்திருக்கும் தலையை உடையவர்களையும், ஒரே கை, ஒரே கால் இவைகளை உடையவர்களையும், கழுதை, குதிரை இவற்றின் காதைப் போன்ற காதை உடையவர்களையும், பசு, யானை இவைகளின் காதைப் போன்ற காதை உடையவர்களையும், குரங்கின் காதை உடையவர்களையும், அப்படியே மற்றும் சில மூக்கில்லாதவர்களையும், பருத்த மூக்குள்ளவர்களையும், குறுக்காக மூக்கை உள்ளவர்களையும், விகாரமான மூக்கை உள்ளவர்களையும், யானையின் துதிக்கைபோல் தொங்குகின்ற மூக்கால் காற்றை விடுகின்றவர்களையும், நெற்றியில் மூக்குள்ளவர்களையும், யானைக்கால் உள்ளவர்களையும்,

अतिमात्रास्यनेत्राश्च दीर्घजिह्वानखास्तथा ।
अजामुखीर्हस्तिमुखीर्गोमुखीः सूकरीमुखीः ॥ १४

हयोष्ट्रखरवक्त्राश्च राक्षसीर्घोरदर्शनाः ।
शूलमुद्गरहस्ताश्च क्रोधनाः कलहप्रियाः ॥ १५

कराला धूम्रकेशीश्च राक्षसीर्विकृताननाः ।
पिबन्तीः सततं पानं सदा मांससुराप्रियाः ॥ १६

मांसशोणितदिग्धाङ्गीर्मांसशोणितभोजनाः ।
ता ददर्श कपिश्रेष्ठो रोमहर्षणदर्शनाः ॥
स्कन्धवन्तमुपासीनाः परिवार्य वनस्पतिम् ॥ १७

அதிமாத்ராஸ்யநேத்ராம்ஶ்ச தீர்க்கஜிஹ்வாநகாஸ்ததா ।
அஜாமுகீர்ஹஸ்திமுகீர்கோமுகீ: ஸூகரீமுகீ: ॥ 14

ஹயோஷ்ட்ரகரவக்த்ராம்ஶ்ச ராக்ஷஸீர்கோரதர்ஶநா: ।
ஶூலமுத்கரஹஸ்தாம்ஶ்ச க்ரோதநா: கலஹப்ரியா: ॥ 15

கராலா தூம்ரகேஶீம்ஶ்ச ராக்ஷஸீர்விக்ருதாநநா: ।
பிபந்தீ: ஸததம் பாநம் ஸதாமாம்ஸஸுராப்ரியா: ॥ 16

மாம்ஸஶோணிததிக்தாங்கீர்மாம்ஸஶோணிதபோஜநா: ।
தா ததர்ஶ கபிஶ்ரேஷ்டோ ரோமஹர்ஷணதர்ஶநா: ॥
ஸ்கந்தவந்தமுபாஸீநா: பரிவார்ய வனஸ்பதிம் ॥ 17

நீண்ட கால்களை உடையவர்களையும், பசுவின் கால்போன்ற காலை உடையவர்களையும், காலில் சிகை உள்ளவர்களையும், அளவுக்கு மேல் பருத்த தலை, கழுத்து, ஸ்தனம், வயறு, வாய், கண் இவைகளை உடையவர்களையும்; அப்படியே நீண்ட நாக்கு, நகம் இவைகளை உடையவர்களையும்; ஆடு, யானை, பசு, பன்றி இவற்றின் முகத்தை உடையவர்களையும்; குதிரை, ஒட்டகை, கழுதை இவைகளுடையது போன்ற முகத்தை உடையவர்களையும்; பயங்கரப்பார்வையை உடைய ராக்ஷஸிகளையும்; சூலம், இரும்புத்தடி இவற்றை கையில் உடையவர்களையும்; கோபமுள்ளவர்களையும், கலகத்தில் ப்ரிய முள்ளவர்களையும், பயங்கரமானவர்களையும், செம்மட்டை நிறமான கேசத்தை உடையவர்களையும், விகாரமான முகத்தை உடையவர் களையும், எப்பொழுதும் கள்ளை குடிப்பவர்களையும்; எப்பொழுதும் மாம்ஸம், கள்ளு இவற்றில் ப்ரியமுள்ளவர்களையும்; மாம்ஸம், ரத் தம் இவற்ருல் பூசப்பட்ட அங்கங்களை உடையவர்களையும்; மாம் ஸம், ரத்தம் இவைகளையே புஜிப்பவர்களையும்; மயிர்க்கூச்சலை உண்டு பண்ணும் பார்வையை உடையவர்களையும், கிளைகளோடு கூடிய

तस्याधस्ताच्च तां देवीं राजपुत्रीमनिन्दिताम्।
लक्षयामास लक्ष्मीवान्हनुमाञ्जनकात्मजाम्॥
निष्प्रभां शोकसंतप्तां मलसंकुलमूर्धजाम्॥ १८

क्षीणपुण्यां च्युतां भूमौ तारां निपतितामिव।
चारित्रव्यपदेशाढ्यां भर्तृदर्शनदुर्गताम्॥ १९

भूषणैरुत्तमैर्हीनां भर्तृवात्सल्यभूषणाम्।
राक्षसाधिपसंरुद्धां बन्धुभिश्च विनाकृताम्॥ २०

वियूथां सिंहसंरुद्धां बद्धां गजवधूमिव।
चन्द्ररेखां पयोदान्ते शारदाभ्रैरिवावृताम्॥ २१

தஸ்யாதஸ்தாச்ச தாம் தேவீம் ராஜபுத்ரீமநிந்திதாம்।
லக்ஷயாமாஸ லக்ஷ்மீவான்ஹனுமான்ஜனகாத்மஜாம்॥
நிஷ்ப்ரபாம் ஶோகஸம்தப்தாம் மலஸங்குலமூர்தஜாம்॥ 18

க்ஷீணபுண்யாம் ச்யுதாம் பூமௌ தாராம் நிபதிதாமிவ।
சாரித்ரவ்யபதேஶாட்யாம் பர்த்ருதர்ஶனதுர்கதாம்॥ 19

பூஷணைருத்தமைர்ஹீனாம் பர்த்ருவாத்ஸல்யபூஷணாம்।
ராக்ஷஸாதிபஸம்ருத்தாம் பந்துபிஶ்ச விநாக்ருதாம்॥ 20

வியூதாம் ஸிம்ஹஸம்ருத்தாம் பத்தாம் கஜவதூமிவ।
சந்த்ரரேகாம் பயோதாந்தே ஶாரதாப்ரைரிவாவ்ருதாம்॥ 21

பெரிய மரத்தைச் சுற்றி உட்கார்ந்திருக்கும் அந்த ராக்ஷஸிகளையும் கபிஶ்ரேஷ்டரான ஹனுமார் கண்டார்.

(இங்கு ராக்ஷஸிகளின் க்ரூரமான ரூபங்களை வர்ணித்ததின் காரணம் பாப கர்மத்தின் பயனாக இம்மாதிரி ரூபம் வந்ததென்று உலகத்துக்கு காட்டுவதற்கேயாகும்.) (9 — 17)

அந்த மரத்துக்கு அடியில் ராஜகுமாரியும் குற்றமற்றவளும் ஜனகபுத்ரியும் மங்கிய காந்தியை உடையவளும், துக்கத்தால் கஷ்டப்படுபவளும், அழுக்கடைந்த பின்னலை உடையவளுமான அந்த தேவியை லக்ஷ்மீவானான ஹனுமார் கண்டார். (18)

குறைந்த புண்யத்தால் பூமியில் நழுவிய நக்ஷத்ரம் போன்றவளும், பதிவ்ரதாதர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதால் கீர்த்திவாய்ந்தவளும், நாயகனைப் பாராதவளும், உத்தம ஆபரணங்களைத் தரிக்காதவளும், தன் நாயகனது ப்ரியத்தையே ஆபரணமாகக்கொண்டவளும், தன் கூட்டத்தை விட்டுப்பிரிந்ததும், ஸிம்மத்தால் தகையப்பட்டதும், கட்டப்பட்டதுமான பெண்யானை போல் ராக்ஷஸாதிபனால் தகையப்பட்டவளும், பந்துக்களை விட்டுப் பிரிந்தவளும், வர்ஷருதுவின் முடிவில் சரத்காலத்து மேகங்களால் சூழப்

क्लिष्टरूपामसंस्पर्शादयुक्तामिव वल्लकीम् ।
सीतां भर्तृवशे युक्तामयुक्तां राक्षसीवशे ॥ २२

अशोकवनिकामध्ये शोकसागरमाप्लुताम् ।
ताभिः परिवृतां तत्र सग्रहामिव रोहिणीम् ॥ २३

ददर्श हनुमान्देवीं लतामकुसुमामिव ।
सा मलेन च दिग्धाङ्गी वपुषा चाप्यलङ्कृता ॥
मृणाली पङ्कदिग्धेव विभाति न विभाति च ॥ २४

मलिनेन तु वस्त्रेण परिक्लिष्टेन भामिनीम् ।
संवृतां मृगशावाक्षीं ददर्श हनुमान्कपिः ॥ २५

க்லிஷ்டரூபாமஸம்ஸ்பர்ஶாதயுக்தாமிவ வல்லகீம் ।
ஸீதாம் பர்த்ருவஶே யுக்தாமயுக்தாம் ராக்ஷஸீவஶே ॥ 22

அஶோகவனிகாமத்யே ஶோகஸாகரமாப்லுதாம் ।
தாபி: பரிவ்ருதாம் தத்ர ஸக்ரஹாமிவ ரோஹிணீம் ॥ 23

ததர்ஶ ஹனுமான்தேவீம் லதாமகுஸுமாமிவ ।
ஸா மலேன ச திக்தாங்கீ வபுஷா சாப்யலங்க்ருதா ॥
ம்ருணாலீ பங்கதிக்தேவ விபாதி ந விபாதி ச ॥ 24

மலினேன து வஸ்த்ரேண பரிக்லிஷ்டேன பாமினீம் ।
ஸம்வ்ருதாம் ம்ருகஶாபாக்ஷீம் ததர்ஶ ஹனுமான்கபி: ॥ 25

பட்ட சந்த்ரபிம்பம் போல் மங்கிய ரூபமுள்ளவளும், அப்யங்கனம் முதலிய ஸ்நானங்கள் இல்லாததால் மீட்டப்படாத தந்திகளை உடைய வீணைபோன்றவளும், அயோனிஜையும், தன் புருஷனுக்கு உட்பட்டவளும், ராக்ஷஸிகளுக்கு வசப்படாதவளும், அசோகவனத்தின் மத்தியில் துக்க ஸாகரத்தில் மூழ்கியவளும், க்ரூரக்ரஹத்தால் சூழப்பட்ட ரோஹிணிபோல் அந்த ராக்ஷஸிகளால் அங்கு சூழப்பட்டவளும், பூக்காத கொடிபோன்றவளுமான தேவியை ஹனுமார் கண்டார்.

அழுக்கினுல் பூசப்பட்ட அங்கங்களை உடையவளும், உடலின் இயற்கையான அழகால் அலங்கரிக்கப்பட்டவளுமான அந்த ஸீதை சேற்றுடன் கலந்த தாமரைக்கொடிபோல் ப்ரகாசித்தும் ப்ரகாசிக்காமலும் இருக்கிருள். (அதாவது இயற்கையான அழகினுல் ப்ரகாசிப்பவளாகவும் ஸ்நானம் ஆபரணம் முதலியவை இல்லாததால் ப்ரகாஶமற்றவளாகவும் இருக்கிருள் என்பது கருத்து.) (19 — 24)

அழுக்கடைந்து கசங்கியதான வஸ்த்ரத்தைத் தரித்தவளும், அழகு வாய்ந்தவளும், மான் குட்டியின் கண்போன்ற கண்களை உடையவளும், தேவஸ்த்ரீ போன்றவளும், கவலைக்குறியுடன்

तां देवीं दीनवदनामदीनां भर्तृतेजसा ।
रक्षितां स्वेन शीलेन सीतामसितलोचनाम् ॥ २६

तां दृष्ट्वा हनुमान्सीतां मृगशावनिभेक्षणाम् ।
मृगकन्यामिव त्रस्तां वीक्षमाणां समन्ततः ॥ २७

दहन्तीमिव निःश्वासैर्वृक्षान्पल्लवधारिणः ।
संघातमिव शोकानां दुःखस्योर्मिमिवोत्थिताम् ॥ २८

तां क्षमां सुविभक्ताङ्गीं विनाभरणशोभिनीम् ।
प्रहर्षमतुलं लेभे मारुतिः प्रेक्ष्य मैथिलीम् ॥ २९

हर्षजानि च सोऽश्रूणि तां दृष्ट्वा मदिरेक्षणाम् ।
मुमोच हनुमांस्तत्र नमश्चक्रे च राघवम् ॥ ३०

தாம் தேவீம் தீனவதனமதீனம் பர்த்ருதேஜஸா ।
ரக்ஷிதாம் ஸ்வேன ஶீலேன ஸீதாமஸிதலோசனம் ॥ 26

தாம் த்ருஷ்ட்வா ஹனுமான்ஸீதாம் ம்ருகஶாபநிபேக்ஷணம் ।
ம்ருககன்யாமிவ த்ரஸ்தாம் வீக்ஷமாணம் ஸமந்தத: ॥ 27

தஹந்தீமிவ நிஸ்வாஸைர்வ்ருக்ஷான் பல்லவதாரிண: ।
ஸம்காதமிவ ஶோகானம் து:கஸ்யோர்மிமிவோத்திதாம் ॥ 28

தாம் க்ஷமாம் ஸுவிபக்தாங்கீம் விநபரணஶோபினீம் ।
ப்ரஹர்ஷமதுலம் லேபே மாருதி: ப்ரேக்ஷ்ய மைதிலீம் ॥ 29

ஹர்ஷஜானி ச ஸோऽஶ்ருணி தாம் த்ருஷ்ட்வா
மதிரேக்ஷணம் ।
முமோச ஹனுமாம்ஸ்தத்ர நமஶ்சக்ரே ச ராகவம் ॥ 30

கூடிய முகமுள்ளவளும், தன் நாயகனின் சக்தியை உணர்ந்து கவலையற்றவளும், தனது ஒழுக்கத்தால் காக்கப்பட்டவளும், கரு விழிகளை உடையவளுமான அந்த ஸீதையை ஹனுமார் கண்டார். (25, 26)

குட்டிமானுக்கு ஒப்பான கண்களை உடையவளும், பயந்த பெண்மான் போல் நாலுபக்கத்திலும் பார்க்கிறவளும், துளிருடன் கூடிய மரங்களை மூச்சுக்காற்றால் எரிக்கிறவளும், சோகங்களின் கூட்டம் போன்றவளும், துக்க ஸமுத்ரத்தில் மேலே கிளம்பிய அலைபோன்றவளும், உருவமெடுத்த பொறுமை போன்றவளும், நன்கு அமைக்கப்பட்ட அங்கங்களை உடையவளும், ஆபரணமில்லாமலே ப்ரகாஶிப்பவளுமான இந்த ஸீதையை அடிக்கடி பார்த்து வாயுபுத்ரரான ஹனுமார் அளவற்ற ஸந்தோஷத்தை அடைந்தார். (27 — 29)

ஹனுமார் அந்த இடத்தில் மதத்தை உண்டுபண்ணக்கூடிய கண்களை உடைய அந்த ஸீதையைப் பார்த்து ஆனந்தக் கண்ணீர்

नमस्कृत्वा स रामाय लक्ष्मणाय च वीर्यवान् ।
सीतादर्शनसंहृष्टो हनुमान्संवृतोऽभवत् ॥ ३१

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
सप्तदशः सर्गः ॥ १७ ॥

நமஸ்க்ருத்வா ஸ ராமாய லக்ஷ்மணாய ச வீர்யவான் ।
ஸீதாதர்ஶனஸம்ஹ்ருஷ்டோ ஹனுமான்ஸம்வ்ருதோऽபவத் ॥

இத்யார்ஷே ஶ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே ஸப்ததஶ: ஸர்க: ॥

சொரிந்தார். அங்கிருந்தபடியே ஸ்ரீராகவனையும் நமஸ்கரித்தார். (30)

ஸீதையைக் கண்டதால் ஸந்தோஷமடைந்த அந்த வீர்யவானை ஹனுமார் ராமலக்ஷ்மணர்களை நமஸ்கரித்துவிட்டு ராக்ஷஸிகள் தன்னைப்பாராமல் இருப்பதற்காக ஶிம்ஶுபா வ்ருக்ஷத்தின் இலைகளில் மறைந்து இருந்தார்.

(இங்குதான் ஹனுமார் லக்ஷ்மணனுக்கு தனியாக நமஸ்காரம் செய்கிறார். ஸீதையை விட்டுப்பிரிந்த பிறகு லக்ஷ்மணர் கூட இருந்து ரக்ஷிக்காமலிருந்தால் ஸ்ரீராமன் கோதாவரி நதியில் தன் உடலை த்யாகம் செய்திருக்கக்கூடும். அப்படி த்யாகம் செய்யாமல் இருந்ததாலேயே தனக்கு ஸ்ரீராம தர்ஶனம் ஸீதா தர்ஶனம் முதலியன லாபம் கிடைத்ததென்ற ஸந்தோஷத்தால் லக்ஷ்மணனை தனித்து நமஸ்கரிக்கிறார் என்பது கருத்து.) (31)

பதினேழாவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

अष्टादशः सर्गः — பதினெட்டாவது ஸர்கம் ॥ १८ ॥

"रावणागमनम्" — ராவணன் வருதல்.

तथा विप्रेक्षमाणस्य वनं पुष्पितपादपम् ।
विचिन्वतश्च वैदेहीं किंचिच्छेषा निशाऽभवत् ॥ १

षडङ्गवेदविदुषां क्रतुप्रवरयाजिनाम् ।
शुश्राव ब्रह्मघोषांश्च विरात्रे ब्रह्मरक्षसाम् ॥ २

अथ मङ्गलवादित्रैः शब्दैः श्रोत्रमनोहरैः ।
प्राबुध्यत महाबाहुर्दशग्रीवो महाबलः ॥ ३

विबुध्य तु यथाकालं राक्षसेन्द्रः प्रतापवान् ।
स्रस्तमाल्याम्बरधरो वैदेहीमन्वचिन्तयत् ॥ ४

ததா விப்ரேக்ஷமாணஸ்ய வனம் புஷ்பிதபாதபம் ।
விசின்வதஸ்ச வைதேஹீம் கிம்சிச்சேஷா நிஶாऽபவத் ॥ 1

ஷடங்கவேதவிதுஷாம் க்ரதுப்ரவரயாஜினாம் ।
ஶுஶ்ராவ ப்ரம்ஹகோஷாம்ஸ்ச விராத்ரே ப்ரம்ஹரக்ஷஸாம் ॥

அத மங்கலவாதித்ரை: ஶப்தை: ஶ்ரோத்ரமனோஹரை: ।
ப்ராபுத்யத மஹாபாஹுர்தஶக்ரீவோ மஹாபல: ॥ 3

விபுத்ய து யதாகாலம் ராக்ஷஸேந்த்ர: ப்ரதாபவான் ।
ஸ்ரஸ்தமால்யாம்பரதரோ வைதேஹீமன்வசிந்தயத் ॥ 4

ஹனுமார் புஷ்பித்த மரங்களை உடைய காட்டைப்பார்த்துக் கொண்டும் ஸ்ரீஸீதையைத் தேடிக்கொண்டுமிருக்கும்போது இரவு அநேகமாக முடிந்துவிட்டது. (1)

ஆறு அங்கங்களுடன் வேதங்களைக் கற்றவர்களும் உத்தம யாகங்களை செய்தவர்களுமான ப்ரம்ஹரக்ஷஸ்களின் வேத கோஷங்களை ராத்ரியின் பிற்பகுதியில் கேட்டார். (2)

பிறகு மங்கள வாத்யங்களாலும், காதிற்கும் மனதிற்கு மினிய ஶப்தங்களாலும், அதிக பலமும் பெருத்தகைகளும் உடையவனுமான ராவணன் விழித்துக்கொண்டான். (3)

நல்ல பராக்ரமமுள்ளவனும் நழுவிய புஷ்பமாலை வஸ்த்ரம் இவைகளை உடையவனுமான ராக்ஷஸஶ்ரேஷ்டன் தக்க ஸமயத்தில் விழித்துக்கொண்டு ஸீதையைக் குறித்துச் சிந்தித்தான். (4)

भृशं नियुक्तस्तस्यां च मदनेन मदोत्कटः ।
न स तं राक्षसः कामं शशाकात्मनि गूहितुम् ॥ ५

स सर्वाभरणैर्युक्तो बिभ्रच्छ्रियमनुत्तमाम् ।
तां नगैर्बहुभिर्जुष्टां सर्वपुष्पफलोपगैः ॥ ६

वृतां पुष्करिणीभिश्च नानापुष्पोपशोभिताम् ।
सदामदैश्च विहगैर्विचित्रां परमाद्भुताम् ॥ ७

ईहामृगैश्च विविधैर्जुष्टां दृष्टिमनोहरैः ।
वीथीः संप्रेक्षमाणश्च मणिकाञ्चनतोरणाः ॥ ८

नानामृगगणाकीर्णां फलैः प्रपतितैर्वृताम् ।
अशोकवनिकामेव प्राविशत्संततद्रुमाम् ॥ ९

ப்ருஶம் நியுக்தஸ்தஸ்யாம் ச மதனேன மதோத்கட: ।
ந ஸ தம் ராக்ஷஸ: காமம் ஶஶாகாத்மனி கூஹிதும் ॥ 5

ஸ ஸர்வாபரணைர்யுக்தோ பிப்ரச்ச்ரியமனுத்தமாம் ।
தாம் நகைர்பஹுபிர்ஜுஷ்டாம் ஸர்வபுஷ்பபலோபகை: ॥ 6

வ்ருதாம் புஷ்கரிணீபிஶ்ச நாநாபுஷ்போபஶோபிதாம் ।
ஸதாமதைஶ்ச விஹகைர்விசித்ராம் பரமாத்புதாம் ॥ 7

ஈஹாம்ருகைஶ்ச விவிதைர்ஜுஷ்டாம் த்ருஷ்டிமனோஹரை:
வீதீ: ஸம்ப்ரேக்ஷமாணஶ்ச மணிகாஞ்சனதோரணா: ॥ 8

நாநாம்ருககணாகீர்ணாம் பலை: ப்ரபதிதைர்வ்ருதாம் ।
அஶோகவனிகாமேவ ப்ராவிஶத்ஸந்ததத்ருமாம் ॥ 9

மன்மதனால் அந்த ஸீதையினிடத்தில் நன்கு ஏவப்பட்டவனும் மதம் நிரம்பியவனுமான அந்த ராக்ஷஸனும் காமத்தை உள்ளே அடக்கமுடியாமலிருந்தான். (5)

எல்லா ஆபரணங்களையும் தரித்தவனும் மிகச்சிறந்த காந்தி உள்ளவனுமான அந்த ராவணன் எல்லாவித புஷ்பங்களும் பழங்களும் நிறைந்த பலமரங்களோடு கூடியதும், தாமரை ஓடைகளோடு கூடியதும், பலவித புஷ்பங்களால் ப்ரகாசிக்கிறதும், எப்பொழுதும் மதத்துடன் கூடிய பக்ஷிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், மிக ஆஶ்சர்யத்தை உண்டு பண்ணக்கூடியதும், கண்ணையும் மனதையும் கவரும் பல மான் பொம்மைகளோடு கூடியதும், பல வகைப்பட்ட ம்ருகங்களால் சூழப்பட்டதும், கீழே விழுந்த பழங்களால் நிரம்பப்பட்டதும், நெருக்கமான வ்ருக்ஷங்களை உடையதுமான அசோகவனத்தைக்குறித்து ரத்னங்களாலும் தங்கத்தாலும் செய்யப்பட்ட வாசலுடன் கூடிய தெருக்களைப்பார்த்துக் கொண்டு ப்ரவேஶித்தான். (6 — 9)

अङ्गनाशतमात्रं तु तं व्रजन्तमनुव्रजत् ।
महेन्द्रमिव पौलस्त्यं देवगन्धर्वयोषितः ॥ १०

दीपिकाः काञ्चनीः काश्चिज्जगृहुस्तत्र योषितः ।
वालव्यजनहस्ताश्च तालवृन्तानि चापराः ॥ ११

काञ्चनैरपि भृङ्गारैर्जह्रुः सलिलमग्रतः ।
मण्डलाग्रान्बृसीं चैव गृह्यान्याः पृष्ठतो ययुः ॥ १२

काचिद्रत्नमयीं स्थालीं पूर्णां पानस्य भामिनी ।
दक्षिणा दक्षिणेनैव तदा जग्राह पाणिना ॥ १३

राजहंसप्रतीकाशं छत्रं पूर्णशशिप्रभम् ।
सौवर्णदण्डमपरा गृहीत्वा पृष्ठतो ययौ ॥ १४

அங்கனாஶதமாத்ரம் து தம் வ்ரஜந்தமனுவ்ரஜத் ।
மஹேந்த்ரமிவ பௌலஸ்த்யம் தேவகந்தர்வயோஷித: ॥ 10

தீபிகா: காஞ்சனீ: காஶ்சிஜ்ஜக்ருஹுஸ்தத்ர யோஷித: ।
வாலவ்யஜனஹஸ்தாஶ்ச தாலவ்ருந்தானி சாபரா: ॥ 11

காஞ்சனைரபி ப்ருங்காரைர்ஜஹ்ரு: ஸலிலமக்ரத: ।
மண்டலாக்ரான்ப்ருஸீம் சைவ க்ருஹ்யான்யா:
ப்ருஷ்டதோ யயு: ॥ 12

காசித்ரத்னமயீம் ஸ்தாலீம் பூர்ணாம் பானஸ்ய பாமினீ ।
தக்ஷிணா தக்ஷிணேனைவ ததா ஜக்ராஹ பாணினா ॥ 13

ராஜஹம்ஸப்ரதீகாஶம் சத்ரம் பூர்ணஶஶிப்ரபம் ।
ஸௌவர்ணதண்டமபரா க்ருஹீத்வா ப்ருஷ்டதோ யயௌ ॥

செல்லுகின்ற அவனை நூறுபெண்கள் மட்டிலும் தேவகந்தர்வ ஸ்த்ரீகள் மஹேந்த்ரனைப் போல் பின் தொடர்ந்து சென்றனர்கள். (10)

அங்கு சில ஸ்த்ரீகள் தங்கத்தீவட்டிகளையும், மற்றும் சிலர் சாமரங்களையும், விசிறிகளையும் கையில் பிடித்திருந்தனர். (11)

மற்றும் சிலர் தங்கக்குடங்களில் ஜலத்தை எடுத்துக்கொண்டு முன்னடி சென்றனர். மற்றும் சிலர் வட்டமான ப்ருசி என்ற ஆஸனத்தை எடுத்துக்கொண்டு பின்னடி சென்றனர். (12)

நன்கு வேலை செய்யக்கூடிய மற்றொரு ஸ்த்ரீ வலது கையினால் மத்யம் நிறைந்த பாத்ரத்தை எடுத்துக்கொண்டாள். (13)

மற்றொரு ஸ்த்ரீ ராஜஹம்ஸம் போல் வெண்நிறமுள்ளதும் பூர்ண சந்த்ரனின் காந்திபோன்றதும் தங்கப்பிடியை உடையதுமான குடையை எடுத்துக்கொண்டு பின்புறமாகச்சென்றாள். (14)

निद्रामदपरीताक्ष्यो रावणस्योत्तमाः स्त्रियः ।
अनुजग्मुः पतिं वीरं घनं विद्युल्लता इव ॥ १५
व्याविद्धहारकेयूराः समामृदितवर्णकाः ।
समागलितकेशान्ताः सस्वेदवदनास्तथा ॥ १६
घूर्णन्त्यो मदशेषेण निद्रया च शुभाननाः ।
स्वेदक्लिष्टाङ्गकुसुमाः सुमाल्याकुलमूर्धजाः ॥ १७
प्रयान्तं नैर्ऋतपतिं नार्यो मदिरलोचनाः ।
बहुमानाच्च कामाच्च प्रिया भार्यास्तमन्वयुः ॥ १८
स च कामपराधीनः पतिस्तासां महाबलः ।
सीतासक्तमना मन्दो मदाञ्चितगतिर्बभौ ॥ १९

நித்ராமதபரீதாக்ஷ்யோ ராவணஸ்யோத்தமா: ஸ்த்ரிய: ।
அநுஜக்மு: பதிம் வீரம் கனம் வித்யுல்லதா இவ ॥ 15
வ்யாவித்தஹாரகேயூரா: ஸமாம்ருதிதவர்ணகா: ।
ஸமாகலிதகேஶாந்தா: ஸஸ்வேதவதனாஸ்ததா ॥ 16
கூர்ணந்த்யோ மதஶேஷேண நித்ரயா ச ஶுபானனா: ।
ஸ்வேதக்லிஷ்டாங்ககுஸுமா: ஸுமால்யாகுல மூர்தஜா: ॥ 17
ப்ரயாந்தம் நைர்ருதபதிம் நார்யோ மதிரலோசனா: ।
பஹுமானாச்ச காமாச்ச ப்ரியா பார்யாஸ்தமன்வயு: ॥ 18
ஸ ச காமபராதீன: பதிஸ்தாஸாம் மஹாபல: ।
ஸீதாஸக்தமனா மந்தோ மதாஞ்சிதகதிர்பபௌ ॥ 19

தூக்கம் மதம் இவைகளால் சூழப்பட்ட கண்களை உடைய ராவணனுடைய சிறந்த ஸ்த்ரீகள் வீரனை தன் நாயகனை மேகத்தை மின்னல் கொடிகள் போல் துடர்ந்து சென்றனர். (15)

நழுவிய முக்தாஹாரம் தோள்வளை இவைகளை உடையவர்களும், அழிந்து போன மேற்பூச்சை உடையவர்களும், நுனி அவிழ்ந்து தொங்குகின்ற பின்னல்களுடன் கூடியவர்களும், அப்பொழுது வியர்த்ததான முகங்களுள்ளவர்களும், தூக்கத்தாலும் மீதமுள்ள மதத்தாலும் சுழலுகின்றவர்களும், அழகிய முகமுள்ளவர்களும், வியர்வையால் நனைந்த உடலிலுள்ள பூமாலைகளை உடையவர்களும், மாலைகளோடு கலந்த கூந்தலுள்ளவர்களும், மயக்கும் கண்களுள்ளவர்களுமான ப்ரியபத்னிகளான அந்த ஸ்த்ரீகள் செல்லுகின்ற ராக்ஷஸராஜனை அந்த ராவணனை கௌரவபுத்தியினாலும் காமத்தாலும் துடர்ந்து சென்றனர். (16 — 18)

காமத்துக்கு உட்பட்டவனும் அந்த ஸ்த்ரீகளுக்கு நாயகனும் துர்புத்தியுள்ளவனும் மஹாபலமுள்ளவனுமான அந்த ராவணன் ஸீதையினிடத்தில் ஆவல்கொண்டு மதத்தோடு கூடிய நடைஉள்ளவனுய்ப் பிரகாசித்தான். (19)

ततः काञ्चीनिनादं च नूपुराणां च निःस्वनम्।
शुश्राव परमस्त्रीणां स कपिर्मारुतात्मजः॥ २०

तं चाप्रतिमकर्माणमचिन्त्यबलपौरुषम्।
द्वारदेशमनुप्राप्तं ददर्श हनुमान्कपिः॥ २१

दीपिकाभिरनेकाभिः समन्तादवभासितम्।
गन्धतैलावसिक्ताभिर्ध्रियमाणाभिरग्रतः॥ २२

कामदर्पमदैर्युक्तं जिह्मताम्रायतेक्षणम्।
समक्षमिव कन्दर्पमपविद्धशरासनम्॥ २३

मथितामृतफेनाभमरजो वस्त्रमुत्तमम्।
सलीलमनुकर्षन्तं विमुक्तं सक्तमङ्गदे॥ २४

ததः காஞ்சீநிநாதம் ச நூபுராணாம் ச நிஸ்வனம் ।
ஶுஶ்ராவ பரமஸ்த்ரீணாம் ஸ கபிர்மாருதாத்மஜ: ॥ 20

தம் சாப்ரதிமகர்மாணமசிந்த்யபலபௌருஷம் ।
த்வாரதேஶமனுப்ராப்தம் ததர்ஶ ஹனுமான்கபி: ॥ 21

தீபிகாபிரனேகாபி: ஸமந்தாதவபாஸிதம் ।
கந்ததைலாவஸிக்தாபிர்த்ரியமாணாபிரக்ரத: ॥ 22

காமதர்பமதைர்யுக்தம் ஜிஹ்மதாம்ராயதேக்ஷணம் ।
ஸமக்ஷமிவ கந்தர்பமபவித்தஶராஸனம் ॥ 23

மதிதாம்ருதபேனாபமரஜோ வஸ்த்ரமுத்தமம் ।
ஸலீலமனுகர்ஷந்தம் விமுக்தம் ஸக்தமங்கதே ॥ 24

வாயுபுத்ரரான அந்த ஹனுமார் பிறகு உத்தம ஸ்த்ரீகளுடைய ஒட்டியாணத்திலுள்ள சிறுமணிகளின் நாதத்தையும் தண்டைகளின் ஶப்தத்தையும் கேட்டார். (20)

ஒப்பற்ற செய்கை உள்ளவனும், சிந்திக்கமுடியாத பலம் புருஷத்தன்மை இவைகளுடன் கூடியவனும், அசோகவனத்தின் வாசற்படியை அடைந்தவனும், வாஸனை தைலத்தால் எரிகிறதுகளும் முன்னடி பிடிக்கப்படுகிறதுகளுமான பல கை தீவட்டிகளால் நான்கு பக்கத்திலும் ப்ரகாசப்படுத்தப் படுகிறவனும், காமம் அகங்காரம் மதம் இவைகளுடன் கூடியவனும், வக்ரமும் சிவந்ததுமான கண்களை உடையவனும், வில்லில்லாத உருவத்தோடு கூடிய மன்மதன் போன்றவனும், கடைந்தெடுத்த அம்ருதத்தின் நுரைபோல் வெண்மையானதும் சுத்தமானதும் சிறந்ததும் தோள்வளையில் நழுவியதுமான வஸ்த்ரத்தை வேடிக்கையாக அது இருக்கவேண்டிய இடத்தில் வைப்பவனுமான அந்த ராவணனை ஹனுமார் கண்டார். (21 — 24)

तं पत्रविटपे लीनः पत्रपुष्पघनावृतः ।
समीपमुपसंक्रान्तं निध्यातुमुपचक्रमे ॥ २५

अवेक्षमाणस्तु ततो ददर्श कपिकुञ्जरः ।
रूपयौवनसंपन्ना रावणस्य वरस्त्रियः ॥ २६

ताभिः परिवृतो राजा सुरूपाभिर्महायशाः ।
तन्मृगद्विजसंघुष्टं प्रविष्टः प्रमदावनम् ॥ २७

क्षीबो विचित्राभरणः शङ्कुकर्णो महाबलः ।
तेन विश्रवसः पुत्रः स दृष्टो राक्षसाधिपः ॥ २८

वृतः परमनारीभिस्ताराभिरिव चन्द्रमाः ।
तं ददर्श महातेजास्तेजोवन्तं महाकपिः ॥ २९

தம் பத்ரவிடபே லீந: பத்ரபுஷ்பகனாவ்ருத: ।
ஸமீபமுபஸங்க்ராந்தம் நித்யாதுமுபசக்ரமே ॥ 25

அவேக்ஷமாணஸ்து ததோ ததர்ஶ கபிகுஞ்ஜர: ।
ரூபயௌவனஸம்பன்னா ராவணஸ்ய வரஸ்த்ரிய: ॥ 26

தாபி: பரிவ்ருதோ ராஜா ஸுரூபாபிர்மஹாயஶா: ।
தன்ம்ருகத்விஜஸங்குஷ்டம் ப்ரவிஷ்ட: ப்ரமதாவனம் ॥ 27

க்ஷீபோ விசித்ராபரண: ஶங்குகர்ணோ மஹாபல: ।
தேன விஶ்ரவஸ: புத்ர: ஸ த்ருஷ்டோ ராக்ஷஸாதிப: ॥ 28

வ்ருத: பரமநாரீபிஸ்தாராபிரிவ சந்த்ரமா: ।
தம் ததர்ஶ மஹாதேஜாஸ்தேஜோவந்தம் மஹாகபி: ॥ 29

இலையிலும் கிளையிலும் மறைந்தவரும் இலைகளாலும் புஷ்பக் கூட்டங்களாலும் மறைக்கப்பட்டவராயும் கொண்டு ஹனுமார் ஸமீபத்திற்கு வந்த அந்த ராவணனை யாரென்று தீர்மானிக்க ஆரம்பித்தார். (25)

பிறகு அங்கு பார்த்துக்கொண்டிருந்த கபிஶ்ரேஷ்டர் ரூபம் யௌவனம் இவைகள் நிறைந்த ராவணனுடைய உத்தம ஸ்த்ரீகளைக் கண்டார். (26)

அழகுவாய்ந்த அந்த ஸ்த்ரீகளால் சூழப்பட்டவனும் அதிகமான கீர்த்திவாய்ந்தவனுமான அந்த ராஜா மிருகங்கள் பக்ஷிகள் இவற்றால் ஶப்திக்கப்பட்டதும் ஸ்த்ரீகளுடன் விளையாடுவதற்காக அமைக்கப்பட்டதுமான அந்தத் தோட்டத்தில் ப்ரவேஶித்தான். (27)

மதம் பிடித்தவனும் பலநிறமுள்ள ஆபரணம் தரித்தவனும், கர்வத்தால் நிமிர்ந்த காதுகளுடன் கூடியவனும், அதிக பலம் வாய்ந்தவனும், விஶ்ரவஸுவின் புத்ரனும், ராக்ஷஸர்களுக்குத் தலைவனுமான அந்த ராவணனை அந்த ஹனுமார் கண்டார். (28)

நக்ஷத்ரங்களால் சந்த்ரன்போல் உத்தம ஸ்த்ரீகளால் ராவ

[सोऽयमेव पुरा शेते पुरमध्ये गृहोत्तमे।]
रावणोऽयं महाबाहुरिति संचिन्त्य वानरः॥
अवप्लुतो महातेजा हनुमान्मारुतात्मजः॥ ३०
स तथाप्युग्रतेजाः सन्निर्धूतस्तस्य तेजसा।
पत्रगुह्यान्तरे सक्तो हनुमान्संवृतोऽभवत्॥ ३१
स तामसितकेशान्तां सुश्रोणीं संहतस्तनीम्।
दिदृक्षुरसितापाङ्गामुपावर्तत रावणः॥ ३२

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
अष्टादशः सर्गः॥ १८॥

[ஸோऽயமேவ புரா ஶேதே புரமத்யே க்ருஹோத்தமே।]
ராவணோऽயம் மஹாபாஹுரிதி ஸம்சிந்த்ய வானர:॥
அவப்லுதோ மஹாதேஜா: ஹனுமான்மாருதாத்மஜ:॥ 30
ஸ ததாப்யுக்ரதேஜா: ஸந்நிர்தூதஸ்தஸ்ய தேஜஸா।
பத்ரகுஹ்யாந்தரே ஸக்தோ ஹனுமான்ஸம்வ்ருதோऽபவத்॥
ஸ தாமஸிதகேஶாந்தாம் ஸுஶ்ரோணீம் ஸம்ஹதஸ்தனீம்।
தித்ருக்ஷுரஸிதாபாங்காமுபாவர்த்தத ராவண:॥ 32

*இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே அஷ்டாதஶ: ஸர்க:॥*

ணன் சூழப்பட்டிருந்தான். மஹாதேஜஸ்வியான ஹனுமார் தேஜஸோடுகூடிய அந்த ராவணனைக் கண்டார். (29)

மஹாதேஜஸ்வியும் வாயுபுத்ரனுமான ஹனுமார் பெரும் கைகளை உடைய இவன் ராவணன் என்று ஆலோசித்து இவனது செயல்களைக் கவனிப்பதற்காக மேல் கிளையில் ஏறினார். (30)

ஸமுத்ரத்தைத்தாண்டிய அந்த ஹனுமார் உக்ரமான தேஜஸுடன் கூடியிருந்தபோதிலும் ராவணனுடைய தேஜஸினால் மேலே இருக்க முடியாமல் இலைகள் நிறைந்திருப்பதால் புலப்படாத கிளையில் புகுந்து மறைந்திருந்தார். (31)

அந்த ராவணன் கறுத்த கேசபாசங்களை உடையவளும் அழகிய பின்பாக முள்ளவளும் நெருங்கிய ஸ்தனமுள்ளவளும் கறுத்த கடைக்கண்களை உடையவளுமான அந்த ஸீதையைப் பார்க்க விரும்பி ஸமீபத்தில் சென்றான். (32)

பதினெட்டாவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

एकोनविंशः सर्गः — பத்தொன்பதாவது ஸர்கம் ॥ १९ ॥

"सीतावर्णनम्" — ஸீதையை வர்ணித்தல்.

तस्मिन्नेव ततः काले राजपुत्री त्वनिन्दिता ।
रूपयौवनसंपन्नं भूषणोत्तमभूषितम् ॥ १

ततो दृष्ट्वैव वैदेही रावणं राक्षसाधिपम् ।
प्रावेपत वरारोहा प्रवाते कदली यथा ॥ २

आच्छाद्योदरमूरुभ्यां बाहुभ्यां च पयोधरौ ।
उपविष्टा विशालाक्षी रुदन्ती वरवर्णिनी ॥ ३

दशग्रीवस्तु वैदेहीं रक्षितां राक्षसीगणैः ।
ददर्श सीतां दुःखार्तां नावं सन्नामिवार्णवे ॥ ४

தஸ்மின்னேவ தத: காலே ராஜபுத்ரீ த்வநிந்திதா ।
ரூபயௌவநஸம்பன்னம் பூஷணோத்தமபூஷிதம் ॥ 1

ததோ த்ருஷ்ட்வைவ வைதேஹீ ராவணம் ராக்ஷஸாதிபம் ।
ப்ராவேபத வராரோஹா ப்ரவாதே கதலீ யதா ॥ 2

ஆச்சாத்யோதரமூருப்யாம் பாஹுப்யாம் ச பயோதரௌ ।
உபவிஷ்டா விஶாலாக்ஷீ ருதந்தீ வரவர்ணினீ ॥ 3

தஶக்ரீவஸ்து வைதேஹீம் ரக்ஷிதாம் ராக்ஷஸீகணை: ।
ததர்ஶ ஸீதாம் து:கார்த்தாம் நாவம் ஸன்னாமிவார்ணவே ॥ 4

பிறகு அதே ஸமயத்தில் விதேஹ குலத்தில் பிறந்தவளும் குற்றமற்றவளும் சிறந்தவளும் ராஜபுத்ரியுமான ஸீதை அழகும் யௌவனமும் வாய்ந்தவனும் சிறந்த ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவனும் ராக்ஷஸர்களைக் காப்பவனுமான ராவணனைப் பார்த்தவுடன் பெருங்காற்றில் வாழைபோல நன்கு அசங்கினாள். (1, 2)

விசாலமான கண்களை உடையவளும் சிறந்த நிறமுள்ளவளுமான அந்த ஸீதை துடைகளால் வயிற்றையும் கைகளால் ஸ்தனங்களையும் மறைத்துக்கொண்டு அழுதுகொண்டு உட்கார்ந்தாள். (3)

விதேஹ குலத்தில் பிறந்தவளும், ராக்ஷஸக் கூட்டத்தால் காக்கப்பட்டவளும், துக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்டவளும், ஸமுத்ரத்தில் மூழ்கிய கப்பல் போன்றவளும், விரிப்பில்லாத பூமியில் உட்கார்ந்தவளும், கடுமையான வ்ரதமுடையவளும், வெட்டப்பட்டதும் பூமியில் விழுந்ததுமான மரத்தின் கிளைபோன்றவளும், அழுக்கிலல்

असंवृतायामासीनां धरण्यां संशितव्रताम्।
छिन्नां प्रपतितां भूमौ शाखामिव वनस्पतेः॥ ५

मलमण्डनचित्राङ्गीं मण्डनार्हाममण्डिताम्।
मृणाली पङ्कदिग्धेव विभाति न विभाति च॥ ६

समीपं राजसिंहस्य रामस्य विदितात्मनः।
संकल्पहयसंयुक्तैर्यान्तीमिव मनोरथैः॥ ७

शुष्यन्तीं रुदतीमेकां ध्यानशोकपरायणाम्।
दुःखस्यान्तमपश्यन्तीं रामां राममनुव्रताम्॥ ८

वेष्टमानां तथाऽऽविष्टां पन्नगेन्द्रवधूमिव।
धूप्यमानां ग्रहेणेव रोहिणीं धूमकेतुना॥ ९

அஸம்வ்ருதாயாமாஸீனும் தரண்யாம் ஸம்ஶிதவ்ரதாம் ।
சின்னும் ப்ரபதிதாம் பூமௌ ஶாகாமிவ வனஸ்பதே: ॥ 5

மலமண்டனசித்ராங்கீம் மண்டனர்ஹாமமண்டிதாம் ।
ம்ருணலீ பங்கதிக்தேவ விபாதி ந விபாதி ச ॥ 6

ஸமீபம் ராஜஸிம்ஹஸ்ய ராமஸ்ய விதிதாத்மன: ।
ஸங்கல்பஹயஸம்யுக்தைர்யாந்தீமிவ மனோரதை: ॥ 7

ஶுஷ்யந்தீம் ருததீமேகாம் த்யானஶோகபராயணும் ।
து:கஸ்யாந்தமபஶ்யந்தீம் ராமாம் ராமமனுவ்ரதாம் ॥ 8

வேஷ்டமானும் ததாऽऽவிஷ்டாம் பன்னகேந்த்ரவதூமிவ ।
தூப்யமானும் க்ரஹேணேவ ரோஹிணீம் தூமகேதுனு ॥ 9

அலங்கரிக்கப்பட்ட அழகிய அங்கங்களை உடையவளும் அலங்கரிக்கத்தக்கவளும் அலங்கரிக்கப்படாதவளுமான அந்த ஸீதையை ராவணன் கண்டான். (4 — 6)

ராஜஸிம்ஹனும் ஆத்ம சக்திவாய்ந்தவனுமான ராமனுடைய ஸமீபத்திற்கு எண்ணமாகிய குதிரைகளுடன் கூடிய மனோபீஷ்டங்களால் செல்லுகிறவள் போன்றவளும், தாபத்தால் வாடியவளும், அழுகின்றவளும், தனித்திருப்பவளும், த்யானம் சோகம் இவைகளோடு கூடியவளும், துக்கத்தின் முடிவைக் காணுதவளும், சிறந்தவளும், ஸ்ரீராமனையே அண்டியவளும், மந்திரத்தால் கட்டுப்பட்டு பிரளுகின்ற நாகராஜனின் பத்னி போன்றவளும், புகையின் நிறமுள்ள கேதுக்ரஹத்தால் தபிக்கும்படிச் செய்யப்பட்ட ரோஹிணி போன்றவளும், ஸதாசாரமுள்ளதும், தர்மத்துடன் கூடியதும், நல்ல நடத்தை நல்ல ஸ்வபாவம் இவைகளுடன் கூடியதுமான குலத்தில் பிறந்து நல்ல ஸம்ஸ்காரத்தை அடைந்தும் கெட்ட குலத்தில் பிறந்தவள் போன்றவளும், பொய்யான அபவாதத்தால் நழுவிய கீர்த்தி போன்றவளும், வேதாத்யயனம் செய்யாத

वृत्तशीलकुले जातामाचारवति धार्मिके।
पुनः संस्कारमापन्नां जातामिव च दुष्कुले॥ १०

अभूतेनापवादेन कीर्तिं निपतितामिव।
आम्नायानामयोगेन विद्यां प्रशिथिलामिव॥ ११

सन्नामिव महाकीर्तिं श्रद्धामिव विमानिताम्।
पूजामिव परिक्षीणामाशां प्रतिहतामिव॥ १२

आयतीमिव विध्वस्तामाज्ञां प्रतिहतामिव।
दीप्तामिव दिशं काले पूजामपहृतामिव॥ १३

पद्मिनीमिव विध्वस्तां हतशूरां चमूमिव।
प्रभामिव तमोध्वस्तामुपक्षीणामिवापगाम्॥ १४

வ்ருத்தஶீலகுலே ஜாதாமாசாரவதி தார்மிகே।
புன: ஸம்ஸ்காரமாபன்னாம் ஜாதாமிவ ச துஷ்குலே॥ 10

அபூதேனாபவாதேன கீர்த்திம் நிபதிதாமிவ।
ஆம்னாயானாமயோகேன வித்யாம் ப்ரஶிதிலாமிவ॥ 11

ஸன்னாமிவ மஹாகீர்த்திம் ஶ்ரத்தாமிவ விமானிதாம்।
பூஜாமிவ பரிக்ஷீணாமாஶாம் ப்ரதிஹதாமிவ॥ 12

ஆயதீமிவ வித்வஸ்தாமாஜ்ஞாம் ப்ரதிஹதாமிவ।
தீப்தாமிவ திஶம் காலே பூஜாமபஹ்ருதாமிவ॥ 13

பத்மினீமிவ வித்வஸ்தாம் ஹதஶூராம் சமூமிவ।
ப்ரபாமிவ தமோத்வஸ்தாமுபக்ஷீணாமிவாபகாம்॥ 14

தால் சிதறிய வித்யையைப் போன்றவளும், குறைந்த பெருங்கீர்த்தி போன்றவளும், அவமதிக்கப்பட்ட ஶ்ரத்தை போன்றவளும், மிகக்குறைந்த தேவபூஜைபோன்றவளும், தடைபட்ட ஆசை போன்றவளும், அழிக்கப்பட்ட தனலாபத்தைப் போன்றவளும், தடுக்கப்பட்ட ஆக்ஞை போன்றவளும், கெட்டகாலத்தில் எரிகின்ற திக்குபோன்றவளும், அபஹரிக்கப்பட்ட தேவபூஜை போன்றவளும், அழிக்கப்பட்ட தாமரை ஓடைபோன்றவளும், கொல்லப்பட்ட சூரர்களை உடைய ஸேனை போன்றவளும், இருட்டால் மறைக்கப்பட்ட ஸூர்யனின் காந்தி போன்றவளும், வற்றிய நதி போன்றவளும், நாஸ்திகர்களால் ஆக்ரமிக்கப்பட்ட யக்ஞ மேடை போன்றவளும், மங்கிய அக்னி ஜ்வாலை போன்றவளும், ராஹுவால் மறைக்கப்பட்ட சந்த்ரமண்டலத்துடன் கூடிய பௌர்ணமாஸ்யாதினத்து ராத்ரி போன்றவளும், பறிக்கப்பட்ட தாமரைப்பூ இலை இவைகளை உடையதும் விரட்டப்பட்ட பக்ஷிகளை உடையதும் யானைகளின் துதிக்கைகளால் அழிக்கப்பட்டதுமான கலங்கிய தாமரை ஓடைபோன்றவளும், பர்த்தாவைக்காணாத

वेदीमिव परामृष्टां शान्तामग्निशिखामिव ।
पौर्णमासीमिव निशां राहुग्रस्तेन्दुमण्डलाम् ॥ १५

उत्कृष्टपर्णकमलां वित्रासितविहंगमाम् ।
हस्तिहस्तपरामृष्टामाकुलां पद्मिनीमिव ॥ १६

पतिशोकातुरां शुष्कां नदीं विस्राविताभिव ।
परया मृजया हीनां कृष्णपक्षनिशामिव ॥ १७

सुकुमारीं सुजाताङ्गीं रत्नगर्भगृहोचिताम् ।
तप्यमानामिवोष्णेन मृणालीमचिरोद्धृताम् ॥ १८

गृहीतामालितां स्तम्भे यूथपेन विनाकृताम् ।
निःश्वसन्तीं सुदुःखार्तां गजराजवधूमिव ॥ १९

வேதீமிவ பராம்ருஷ்டாம் ஶாந்தாமக்னிஶிகாமிவ ।
பௌர்ணமாஸீமிவ நிஶாம் ராஹுக்ரஸ்தேந்துமண்டலாம் ॥

உத்க்ருஷ்டபர்ணகமலாம் வித்ராஸிதவிஹங்கமாம் ।
ஹஸ்திஹஸ்தபராம்ருஷ்டாமாகுலாம் பத்மினீமிவ ॥ 16

பதிஶோகாதுராம் சுஷ்காம் நதீம் விஸ்ராவிதாமிவ ।
பரயா ம்ருஜயா ஹீனம் க்ருஷ்ணபக்ஷநிஶாமிவ ॥ 17

ஸுகுமாரீம் ஸுஜாதாங்கீம் ரத்னகர்ப்பக்ருஹோசிதாம் ।
தப்யமானமிவோஷ்ணேன ம்ருணலீமசிரோத்த்ருதாம் ॥ 18

க்ருஹீதாமாலிதாம் ஸ்தம்பே யூதபேன விநாக்ருதாம் ।
நிஶ்வஸந்தீம் ஸுது:கார்தாம் கஜராஜவதூமிவ ॥ 19

சோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டவளும், சோகத்தை அடைந்தவளும், வேறுவாய்க்கால்களில் திறந்துவிடப்பட்ட ஜலத்தை உடைய நதி போன்றவளும், அப்யங்கனம் இல்லாததால் க்ருஷ்ணபக்ஷ இரவு போன்றவளும், புஷ்பம் போன்ற அழகுள்ளவளும், அழகிய அங்கங்கள் உள்ளவளும், ரத்னங்கள் வைத்து இழைத்த வீட்டின் நடுவில் வஸிக்கத்தகுந்தவளும், வெய்யிலால் வாடுகின்றதும் அப்பொழுதே பிடுங்கப்பட்டதுமான தாமரைக் கொடிபோன்றவளும் பிடிக்கப்பட்டதும், தூணில் கட்டப்பட்டதும், ஆண் யானையின்றி பிரிக்கப்பட்டதும், பெருமூச்சு விடுகிறதும், மிக்க துக்கத்தால் பீடிக்கப்படுகிறதுமான கஜராஜனின் பத்னிபோன்றவளும், நீண்ட ஒரே பின்னலால் வர்ஷாகாலத்தின் முடிவில் பெருத்த மரக்கூட்டங்களால் பூமிபோல் முயற்சி இல்லாமலே ப்ரகாசிக்கிறவளும், உபவாஸத்தாலும் சோகத்தாலும் த்யானத்தாலும் பயத்தாலும் நொந்துபோனவளும், இளைத்தவளும், மனம் குன்றியவளும், அல்பமான ஜலத்தை மட்டும் உட்கொள்பவளும், தவத்தையே பொருளாக உள்ளவளும், துக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்டவளும், அஞ்ஜலீ

एकया दीर्घया वेण्या शोभमानामयत्नतः ।
नीलया नीरदापाये वनराज्या महीमिव ॥ २०

उपवासेन शोकेन ध्यानेन च भयेन च ।
परिक्षीणां कृशां दीनामल्पाहारां तपोधनाम् ॥ २१

आयाचमानां दुःखार्तां प्राञ्जलिं देवतामिव ।
भावेन रघुमुख्यस्य दशग्रीवपराभवम् ॥ २२

समीक्षमाणां रुदतीमनिन्दितां सुपक्ष्मताम्रायतशुक्ललोचनाम् ।
अनुव्रतां राममतीव मैथिलीं प्रलोभयामास वधाय रावणः ॥ २३

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
एकोनविंशः सर्गः ॥ १९ ॥

ஏகயா தீர்க்கயா வேண்யா ஶோபமாநாமயத்னத: ।
நீலயா நீரதாபாயே வனராஜ்யா மஹீமிவ ॥ 20

உபவாஸேன ஶோகேன த்யானேன ச பயேன ச ।
பரிக்ஷீணாம் க்ருஶாம் தீநாமல்பாஹாராம் தபோதனாம் ॥ 21

ஆயாசமானாம் து:கார்த்தாம் ப்ராஞ்ஜலிம் தேவதாமிவ ।
பாவேன ரகுமுக்யஸ்ய தஶக்ரீவபராபவம் ॥ 22

ஸமீக்ஷமாணாம் ருததீமநிந்திதாம்
ஸுபக்ஷ்மதாம்ராயதஶுக்லலோசனாம் ।
அனுவ்ரதாம் ராமமதீவ மைதிலீம்
ப்ரலோபயாமாஸ வதாய ராவண: ॥ 23

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீய ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே ஏகோநவிம்ஶ: ஸர்க: ॥

யுடன் தன் குலதெய்வமான ஸ்ரீரங்கநாதனைக்குறித்து ஸ்ரீராமன் ராவணனை வதம் செய்ய வேண்டுமென்று யாசிப்பவள் போன்றவளும், நான்கு பக்கத்திலும் ரக்ஷகனைத் தேடுகின்றவளும், அழுகின்றவளும், குற்றமற்றவளும், அழகிய புருவத்துடன் கூடியதும் ஓரங்களில் சிவந்தும் நடுவில் வெளுத்துமிருக்கிற அகண்ட கண்களை உடையவளும், ஸ்ரீராமனையே மிகவும் அனுவர்தித்தவளுமான ஸீதையை ராவணன் வதம்செய்ய விரும்பினன். இதனல் இவனுக்கு அழிவைத்தவிர வேறு பயன் ஒன்றுமில்லை என்பது தெரிகிறது. (7 — 23)

பத்தொன்பதாவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

विंशः सर्गः — இருபதாவது ஸர்கம் ॥ २० ॥

"रावणप्रार्थना" - ராவணன் வேண்டுதல்.

स तां पतिव्रतां दीनां निरानन्दां तपस्विनीम्।
साकारैर्मधुरैर्वाक्यैर्न्यदर्शयत रावणः॥ १

मां दृष्ट्वा नागनासोरु गूहमाना स्तनोदरम्।
अदर्शनमिवात्मानं भयान्नेतुं त्वमिच्छसि॥ २

कामये त्वां विशालाक्षि बहु मन्यस्व मां प्रिये।
सर्वाङ्गगुणसंपन्ने सर्वलोकमनोहरे॥ ३

नेह केचिन्मनुष्या वा राक्षसाः कामरूपिणः।
व्यपसर्पतु ते सीते भयं मत्तः समुत्थितम्॥ ४

ஸ தாம் பதிவ்ரதாம் தீநாம் நிரானந்தாம் தபஸ்விநீம் ।
ஸாகாரைர்மதுரைர்வாக்யைர்ந்யதர்ஶயத ராவண: ॥ 1

மாம் த்ருஷ்ட்வா நாகநாஸோரு கூஹமானா ஸ்தனோதரம் ।
அதர்ஶனமிவாத்மானம் பயான்னேதும் த்வமிச்சஸி ॥ 2

காமயே த்வாம் விஶாலாக்ஷி பஹு மன்யஸ்வ மாம் ப்ரியே ।
ஸர்வாங்ககுணஸம்பன்னே ஸர்வலோகமனோஹரே ॥ 3

நேஹ கேசின்மனுஷ்யா வா ராக்ஷஸா: காமரூபிண: ।
வ்யபஸர்ப்பது தே ஸீதே பயம் மத்த: ஸமுத்திதம் ॥ 4

அந்த ராவணன் பதிவ்ரதையும் எளியவளும் ஆனந்தமற்றவளும் நாயகனையே த்யானிப்பவளுமான ஸீதையைக் குறித்து அங்கசேஷ்டைகளோடுகூடிய, இனிமையான வார்த்தைகளால் தனது அபிப்ராயத்தைத் தெரிவித்தான். (1)

யானையின் துதிக்கை போன்ற துடையை உடையவளே! நீ என்னைக்கண்டு ஸ்தனங்களையும், வயிற்றையும் மறைத்துக் கொண்டு பயத்தால் தன்னையே மறைத்துக்கொள்ள விரும்புகிறாய் போலும். (2)

அகண்ட கண்களை உடையவளே! ப்ரியமானவளே! எல்லா அங்கங்களிலும் அழகு நிறைந்தவளே! எல்லோருக்கும் ஆனந்தத்தைக் கொடுப்பவளே! உன்னை நான் விரும்புகிறேன். என்னை கௌரவப்படுத்து. (3)

இங்கு காமரூபிகளான ராக்ஷஸர்களோ மனிதர்களோ

स्वधर्मो रक्षसां भीरु सर्वथैव न संशयः ।
गमनं वा परस्त्रीणां हरणं संप्रमथ्य वा ॥ ५

एवं चैतदकामां तु न त्वां स्प्रक्ष्यामि मैथिलि ।
कामं कामः शरीरे मे यथाकामं प्रवर्तताम् ॥ ६

देवि नेह भयं कार्यं मयि विश्वसिहि प्रिये ।
प्रणयस्व च तत्त्वेन मैवं भूः शोकलालसा ॥ ७

ஸ்வதர்மோ ரக்ஷஸாம் பீரு ஸர்வதைவ ந ஸம்ஶய: ।
கமனம் வா பரஸ்த்ரீணும் ஹரணம் ஸம்ப்ரமத்ய வா ॥ 5

ஏவம் சைததகாமாம் து ந த்வாம் ஸ்ப்ரக்ஷ்யாமி மைதிலி ।
காமம் காம: ஶரீரே மே யதாகாமம் ப்ரவர்த்ததாம் ॥ 6

தேவி நேஹ பயம் கார்யம் மயி விஶ்வஸிஹி ப்ரியே ।
ப்ரணயஸ்வ ச தத்வேன மைவம் பூ: ஶோகலாலஸா ॥ 7

இல்லை. ஆகையால் உனக்கு என்னிடமிருந்து உண்டான பயம் விலகட்டும்.

(அதாவது என்னைக்கண்டு வேறுயாரோ வந்ததாக பயப்பட வேண்டாம். நான் ராவணனே. என்னைக்கண்டு பயப்படவேண் டிய அவஶ்யமே இல்லை என்பது கருத்து.) (4)

பயந்தவளே! பிற ஸ்த்ரீகளை பலாத்காரம் செய்து அபஹரிப் பதோ, சேருவதோ ராக்ஷஸர்களுக்கு எவ்வகையிலும் ஸ்வதர் மமே யாகும். இதில் ஸந்தேஹமே இல்லை.

(அதாவது ஸ்வதர்மமானதால் எனக்கும், ஸ்த்ரீகள் ஸ்வதந்த் ரர்களல்லாததால் அவர்களுக்கும் இது தோஷமாகாது. தர்மமே யாகும். ஆகையால் நீ அவஶ்யம் தர்மத்துக்கு விரோதமாயிற்றே என்று யோசனை செய்யாமல் என்னை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்பது கருத்து.) (5)

ஏ மைதிலி, நான் சொல்லியப்படி இது எங்களுக்கு ஸ்வதர்ம மாயினும், மன்மதன் தன் விருப்பப்படி வேண்டிய அளவு உன் விஷயமான விருப்பத்தை என் சரீரத்தில் உண்டாக்கிய போதி லும், என்னிடம் காமத்தைச் செய்யாத உன்னைத் தொடமாட் டேன்.

(பலாத்காரமுறை ஸ்வதர்மமாயினும் பரஸ்பரப்ரீதியில்லா விடில் அது ரஸமுள்ளதாகாது. ஆகையால் நீயாக விரும்பின லன்றி உன்னைத் தொடமாட்டேன் என்பது கருத்து.) (6)

एकवेणी धराशय्या ध्यानं मलिनमम्बरम् ।
अस्थानेऽप्युपवासश्च नैतान्यौपयिकानि ते ॥ ८
विचित्राणि च माल्यानि चन्दनान्यगुरूणि च ।
विविधानि च वासांसि दिव्यान्याभरणानि च ॥ ९
महार्हाणि च पानानि शयनान्यासनानि च ।
गीतं नृत्तं च वाद्यं च लभ मां प्राप्य मैथिलि ॥ १०
स्त्रीरत्नमसि मैवं भूः कुरु गात्रेषु भूषणम् ।
मां प्राप्य हि कथं नु स्यास्त्वमनर्हा सुविग्रहे ॥ ११
इदं ते चारु संजातं यौवनं व्यतिवर्तते ।
यदतीतं पुनर्नैति स्रोतः शीघ्रमपामिव ॥ १२

ஏகவேணீ தராமய்யா த்யானம் மலினமம்பரம் ।
அஸ்தானேऽப்யுபவாஸஸ்ச நைதான்யௌபயிகானி தே ॥ 8
விசித்ராணி ச மால்யானி சந்தனான்யகுரூணி ச ।
விவிதானி ச வாஸாம்ஸி திவ்யான்யாபரணானி ச ॥ 9
மஹார்ஹாணி ச பானானி மயனான்யாஸனானி ச ।
கீதம் ந்ருத்தம் ச வாத்யம் ச லப மாம் ப்ராப்ய மைதிலி ॥ 10
ஸ்த்ரீரத்னமஸி மைவம் பூ: குரு காத்ரேஷு பூஷணம் ।
மாம் ப்ராப்ய ஹி கதம் நு ஸ்யாஸ்த்வமனர்ஹா ஸுவிக்ரஹே ॥ 11
இதம் தே சாரு ஸம்ஜாதம் யௌவனம் வ்யதிவர்த்ததே ।
யததீதம் புனர்நைதி ஸ்ரோத: மீக்ரமபாமிவ ॥ 12

ஓ தேவி, இங்கு பயப்படவேண்டாம். ஓ ப்ரியே, என்னிடம் விஸ்வாஸத்தைச் செய். வாஸ்தவமாய் என்னிடத்தில் ஸ்னேஹத்தைச் செய். இம்மாதிரி சோகத்தால் கலங்காதே. (7)

மகிடு பிளந்து கொள்ளாமல் ஒரே பின்னலாக பின்னிக் கொண்டிருப்பது, பூமியில் படுப்பது, அழுக்கு வஸ்த்ரம் தரிப்பது, அகாரணமாய் பட்டினியிருப்பது இவைகள் உனக்கு ஏற்றவை அல்ல. (8)

ஓ மைதிலி, என்னை அடைந்து விசித்ரமான புஷ்பமாலைகளையும், அகரு சந்தனங்களையும், பலவிதமான வ்ஸ்த்ரங்களையும், திவ்யமான ஆபரணங்களையும், விலையுயர்ந்த பானங்கள், படுக்கைகள், ஆஸனங்கள் இவைகளையும், கானத்தையும், நர்த்தனத்தையும், வாத்யத்தையும் நீ அடைய வேண்டும். (9, 10)

அழகிய சரீரமுள்ளவளே! நீ உத்தம ஸ்த்ரீயல்லவா? இவ்விதம் இருக்கக்கூடாது. உடலில் ஆபரணங்களைத் தரித்துக்கொள். நீ என்னை அடைந்து எவ்விதம் ஆபரணங்களைத் தரிப்பதற்கு அனர்ஹையாக ஆவாய். (11)

மிக அழகாக அமைந்திருக்கும் உன் யௌவனம் வீணைகப்

त्वां कृत्वोपरतो मन्ये रूपकर्ता स विश्वसृक्।
नहि रूपोपमा त्वन्या तवास्ति शुभदर्शने ॥ १३

त्वां समासाद्य वैदेहि रूपयौवनशालिनीम्।
कः पुमानतिवर्तेत साक्षादपि पितामहः ॥ १४

यद्यत्पश्यामि ते गात्रं शीतांशुसदृशानने।
तस्मिंस्तस्मिन्पृथुश्रोणि चक्षुर्मम निबध्यते ॥ १५

த்வாம் க்ருத்வோபரதோ மன்யே ரூபகர்த்தா ஸ விஸ்வஸ்ருக் ।
நஹி ரூபோபமா த்வன்யா தவாஸ்தி ஸுபதர்ஸனே ॥ 13

த்வாம் ஸமாஸாத்ய வைதேஹி ரூபயௌவனஸாலினீம் ।
க: புமானதிவர்த்தேத ஸாக்ஷாதபி பிதாமஹ: ॥ 14

யத்யத்பஸ்யாமி தே காத்ரம் ஸீதாம்ஸுஸத்ருஸானனே ।
தஸ்மிம்ஸ்தஸ்மின்ப்ருதுஸ்ரோணி சக்ஷுர்மம நிபத்யதே ॥ 15

போய்க்கொண்டிருக்கிறது. சென்றுபோன ஜலப்ரவாஹம் எப்படி திரும்பாதோ அப்படி இந்த யௌவனமும் போனால் திரும்பாது. (12)

திவ்யரூபங்களை ஸ்ருஷ்டிக்கும் ப்ரம்ஹா உன்னை ஸ்ருஷ்டித்து இனி திவ்ய ரூபங்களை ஸ்ருஷ்டிப்பதில்லை என்று ஓய்வு அடைந்திருப்பதாக எண்ணுகிறேன் அழகிய பார்வை உள்ளவளே! உனக்கு ஒப்பாக மற்றொரு ஸ்த்ரீ இல்லை. (13)

ஓ வைதேஹி! அழகு, யௌவனம் இவைகள் வாய்ந்த உன்னை அடைந்து ஸாக்ஷாத் ப்ரம்ஹதேவனானாலும் எவன்தான் காமம் கொள்ளாதிருப்பான்.

(இங்கு ராவணன் தான் செய்யும் தப்பை மஹானை ப்ரம்ஹாவினிடத்திலும் ஆரோபணம் செய்வது பெருத்த அபசாரமாகும். இத்தகைய அபசாரத்தாலே சீக்ரம் அழியப் போகிறான்.) (14)

சந்த்ரனுக்கு ஒப்பான முகமுள்ள தேவியே, உன்னுடைய எந்தெந்த அங்கங்களைப் பார்க்கிறேனோ, பெருத்த பின் பாகத்தை உடையவளே! அந்தந்த அங்கங்களில் என் பார்வை ஈடுபடுகிறது.

இக்கருத்தை மனதிற்கொண்டே கம்ப நாட்டாழ்வாரும் விவாஹகாலத்தில் "தோள் கண்டார் தோளே கண்டார்" எனப் பாடியுள்ளார். (15)

भव मैथिलि भार्या मे मोहमेनं विसर्जय।
वह्वीनामुत्तमस्त्रीणामाहृतानामितस्ततः॥
सर्वासामेव भद्रं ते ममाग्रमहिषी भव॥ १६

लोकेभ्यो यानि रत्नानि संप्रमथ्याहृतानि वै।
तानि मे भीरु सर्वाणि राज्यं चैतदहं च ते॥ १७

विजित्य पृथिवीं सर्वां नानानगरमालिनीम्।
जनकाय प्रदास्यामि तव हेतोर्विलासिनि॥ १८

नेह पश्यामि लोकेऽन्यं यो मे प्रतिबलो भवेत्।
पश्य मे सुमहद्वीर्यमप्रतिद्वन्द्वमाहवे॥ १९

பவ மைதிலி பார்யா மே மோஹமேனம் விஸர்ஜய ।
வஹ்வீனுமுத்தமஸ்த்ரீணுமாஹ்ருதானுமிதஸ்தத: ॥
ஸர்வாஸாமேவ பத்ரம் தே மமாக்ரமஹிஷீ பவ ॥ 16

லோகேப்யோ யானி ரத்னனி ஸம்ப்ரமத்யாஹ்ருதானி வை ।
தானி மே பீரு ஸர்வாணி ராஜ்யம் சைததஹம் ச தே ॥ 17

விஜித்ய ப்ருதிவீம் ஸர்வாம் நானுநகரமாலினீம் ।
ஜனகாய ப்ரதாஸ்யாமி தவ ஹேதோர்விலாஸினி ॥ 18

நேஹ பஶ்யாமி லோகேன்யம் யோ மே ப்ரதிபலோ பவேத் ।
பஶ்ய மே ஸுமஹத்வீர்யமப்ரதித்வன்த்வமாஹவே ॥ 19

ஓ மைதிலி! எனக்குப் பத்னியாக ஆகு. என்னை அடைவதில்லை என்று நினைத்த மோஹத்தை விட்டுவிடு. பல இடங்களிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட பல ஸ்த்ரீகளுக்குள் நீ எனக்கு பட்டமஹிஷியாக ஆகக்கடவாய். உனக்கு மங்களம் உண்டாக வேண்டும். (16)

ஓ பயந்த ஸ்வபாவமுள்ளவளே! எல்லா உலகங்களிலிருந்தும் பலாத்காரமாய் கொண்டுவரப்பட்ட எல்லா ரத்னங்களும், இந்த என்னுடைய ராஜ்யமும் நானும் உன்னுடையவைதான்.

(இங்கு ராவணன் இஷ்ட தெய்வமான ஸ்ரீ ஸீதைக்கு தன்னையும் தன் பொருள்களையும் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் செய்கிறுன்.) (17)

பிறரை ஈடுபடச்செய்யும் பெண்ணே, வெகு பட்டணங்களுடன் கூடிய எல்லா பூமியையும் ஜயித்து உன்னை வேண்டி ஜனகனுக்குக் கொடுக்கிறேன். (18)

எனக்கு எதிராக பலமுள்ள மற்ருெருவனை நான் இவ்வுலகில் காணவில்லை. மிகப்பெரியதும் யுத்தத்தில் நிகரற்றதுமான என்னுடைய உத்தம வீர்யத்தைப்பார். (19)

असकृत्संयुगे भग्ना मया विमृदितध्वजाः ।
अशक्ताः प्रत्यनीकेषु स्थातुं मम सुरासुराः ॥ २०

इच्छया क्रियतामद्य प्रतिकर्म तवोत्तमम् ।
सप्रभाण्यवसज्यन्तां तवाङ्गे भूषणानि च ॥ २१

साधु पश्यामि ते रूपं संयुक्तं प्रतिकर्मणा ।
प्रतिकर्माभिसंयुक्ता दाक्षिण्येन वरानने ॥ २२

भुङ्क्ष्व भोगान्यथाकामं पिब भीरु रमस्व च ।
यथेष्टं च प्रयच्छ त्वं पृथिवीं वा धनानि च ॥ २३

ललस्व मयि विस्रब्धा धृष्टमाज्ञापयस्व च ।
मत्प्रसादाल्ललन्त्याश्च ललन्तां बान्धवास्तव ॥ २४

அஸக்ருத்ஸம்யுகே பக்ஞ மயா விம்ருதிதத்வஜா: ।
அமக்தா: ப்ரத்யனீகேஷு ஸ்தாதும் மம ஸுராஸுரா: ॥ 20
இச்சயா க்ரியதாமத்ய ப்ரதிகர்ம தவோத்தமம் ।
ஸப்ரபாண்யவஸஜ்யந்தாம் தவாங்கே பூஷணனி ச ॥ 21
ஸாது பஸ்யாமி தே ரூபம் ஸம்யுக்தம் ப்ரதிகர்மண ।
ப்ரதிகர்மாபிஸம்யுக்தா தாக்ஷிண்யேன வரானனே ॥ 22
புங்க்ஷ்வ போகான்யதாகாமம் பிப பீரு ரமஸ்வ ச ।
யதேஷ்டம் ச ப்ரயச்ச த்வம் ப்ருதிவீம் வா தனனி ச ॥ 23
லலஸ்வ மயி விஸ்ரப்தா த்ருஷ்டமாக்ஞாபயஸ்வ ச ।
மத்ப்ரஸாதால்லலந்த்யாஸ்ச லலந்தாம் பாந்தவாஸ்தவ ॥ 24

தேவர்களும் அஸுரர்களும் சண்டையில் என்னுல் பல தடவை கொடிகளை முறித்து தோற்கடிக்கப்பட்டனர். ஆகையால் ஸைன்யங்கள் எனக்கு எதிரில் இருப்பதற்கு சக்தியற்றவர்களாகி விட்டனர். (20)

இப்பொழுது இஷ்டப்ரகாரம் உத்தம அலங்காரங்களை செய்து கொள். உன்னுடைய அங்கத்தில் ப்ரகாசமான ஆபரணங்களைப் போட்டுக்கொள். (21)

அலங்கரிக்கப்பட்ட உன் அழகிய ரூபத்தை நான் பார்க்கிறேன். ஓ சிறந்த முகமுள்ளவளே! என்னிடமுள்ள கருணையால் நன்கு அலங்கரித்துக்கொள். (22)

ஓ பயந்தவளே! நல்ல மத்யத்தைக்குடி. இஷ்டப்படி என்னுடன் போகங்களை அனுபவி. விருப்பப்படி பூமியையோ பொருள்களையோ யாருக்கு வேண்டுமானுலும் கொடு. (23)

என்னிடத்தில் நம்பிக்கையுடன் ப்ரீதியைச் செய். தைர்யத்துடன் எனக்குக் கட்டளை இடு. என்னுடைய அனுக்ரஹத்தால் உனது பந்துக்களும் ப்ரியத்தைய னுபவிக்கட்டும். (24)

ऋद्धिं ममानुपश्य त्वं श्रियं भद्रे यशश्च मे।
किं करिष्यसि रामेण सुभगे चीरवाससा॥ २५

निक्षिप्तविजयो रामो गतश्रीर्वनगोचरः।
व्रती स्थण्डिलशायी च शङ्के जीवति वा न वा॥ २६

न हि वैदेहि रामस्त्वां द्रष्टुं वाप्युपलप्स्यते।
पुरोबलाकैरसितैर्मेघैर्ज्योत्स्नामिवावृताम्॥ २७

न चापि मम हस्तात्त्वां प्राप्तुमर्हति राघवः।
हिरण्यकशिपुः कीर्तिमिन्द्रहस्तगतामिव॥ २८

ருத்திம் மமாநுபஶ்ய த்வம் ஶ்ரியம் பத்ரே யஶஶ்ச மே।
கிம் கரிஷ்யஸி ராமேண ஸுபகே சீரவாஸஸா॥ 25

நிக்ஷிப்தவிஜயோ ராமோ கதஶ்ரீர்வனகோசர:।
வ்ரதீ ஸ்தண்டிலஶாயீ ச ஶங்கே ஜீவதி வா ந வா॥ 26

ந ஹி வைதேஹி ராமஸ்த்வாம் த்ரஷ்டும் வாப்யுபலப்ஸ்யதே।
புரோபலாகைரஸிதைர்மேகைர்ஜ்யோத்ஸ்னமிவாவ்ருதாம்॥

ந சாபி மம ஹஸ்தாத்வாம் ப்ராப்துமர்ஹதி ராகவ:।
ஹிரண்யகஶிபு: கீர்த்திமிந்த்ரஹஸ்தகதாமிவ॥ 28

ஓ மங்கள ரூபிணியே! என்னுடைய ஸம்ருத்தியையும் ஸம்பத்தையும் புகழையும் நீ பார்.

(இதுவரையில் தன்னை ச்லாகித்ததுடன் இனி ஸ்ரீ ராமனை நிந்திக்க ஆரம்பிக்கிறான்.)

நல்ல பாக்யமுள்ளவளே! மரவுரி கட்டிய ஸ்ரீ ராமனோடு நீ என்ன செய்யப்போகிறாய்? (25)

ஜயமற்றவனும், சொத்து இல்லாதவனும், காடு சென்றவனும், புண்ய கர்மாக்களைச் செய்கின்றவனும், பூமியில் படுக்கின்றவனுமான, ஸ்ரீராமன் உயிருடன் இருக்கிறானோ, இல்லையோ எனச் சந்தேஹிக்கிறேன். (26)

ஓ வைதேஹி! கறுத்தவைகளும் எதிரில் கொக்குகளை உடையவைகளுமான, மேகங்களால் சூழப்பட்ட சந்த்ரிகை போல் ராமன் எங்கே உன்னைப் பார்க்கப்போகிறான்.

(இதனால் உன்னை எங்கே அடையப்போகிறான் என்பது கருத்து.) (27)

ஸ்ரீராகவன் என்கையிலிருக்கும் உன்னை, இந்த்ரன் அபஹரித்த ஹிரண்யகசிபுவின் கீர்த்தி என்ற மனைவியைப்போல் அடைய முடியாது.

(அதாவது இந்த்ரனிடமிருந்து தன் மனைவியை ஹிரண்யகசிபு அடைந்துவிட்டான். அவ்விதம் ஸ்ரீ ராமன் அடையமுடியாதென்பது கருத்து. ஸ்ரீ பாகவதத்தில் ஹிரண்யகசிபு தவத்திற்குச்

चारुस्मिते चारुदति चारुनेत्रे विलासिनि।
मनो हरसि मे भीरु सुपर्णः पन्नगं यथा॥ २९

क्लिष्टकौशेयवसनां तन्वीमप्यनलङ्कृताम्।
त्वां दृष्ट्वा स्वेषु दारेषु रतिं नोपलभाम्यहम्॥ ३०

अन्तःपुरनिवासिन्यः स्त्रियः सर्वगुणान्विताः।
यावन्त्यो मम सर्वासामैश्वर्यं कुरु जानकि॥ ३१

சாருஸ்மிதே சாருததி சாருநேத்ரே விலாஸினி।
மனோ ஹரஸி மே பீரு ஸுபர்ண: பன்னகம் யதா॥ 29

க்லிஷ்டகௌஸேயவஸனாம் தன்வீமப்யனலங்க்ருதாம்।
த்வாம் த்ருஷ்ட்வா ஸ்வேஷு தாரேஷு
ரதிம் நோபலபாம்யஹம்॥ 30

அந்த:புரநிவாஸின்ய: ஸ்த்ரிய: ஸர்வகுணான்விதா:।
யாவந்த்யோ மம ஸர்வாஸாமைஸ்வர்யம் குரு ஜானகி॥ 31

சென்றிருக்கையில் ப்ரஹ்லாதனை கர்ப்பத்தில் கொண்ட அவன் மனைவியை இந்த்ரன் இழுத்துச் சென்றான். ஸ்ரீ நாரதர் தேவேந்த்ரனைத் தடுத்து அவளை ரக்ஷித்து மறுபடியும் ஹிரண்யகசிபு அவளை அடையும்படிச் செய்தார் என்ற கதை இங்கு அறியத்தக்கது.)(28)

அழகிய புன்சிரிப்புள்ளவளே! அழகிய பற்களுள்ளவளே! அழகிய கண்களுள்ளவளே! மயக்குகிறவளே! பயந்த ஸ்வபாவமுள்ளவளே! என் மனதை கருடன் பாம்பைப்போல அபஹரிக்கிறாய். (29)

அழுக்கடைந்த பீதாம்பரம் தரித்தவளும், இளைத்தவளும், அலங்காரமற்றவளுமாக இருந்தபோதிலும், உன்னைப்பார்த்து என் சொந்த பத்னியான மந்தோதரியினிடம் கூட நான் ஆசை கொள்ளவில்லை.

(இதனால் ராவணன் பொய்யான ஸன்யாஸ வேஷம் தரித்து ஸீதையைப் பார்த்தது முதற் கொண்டே ஸ்த்ரீ ஸம்பர்க்கமில்லாமல் ராமபாணத்தால் திவ்யகதி அடைந்தான். வேஷத்திற்காகச் செய்யும் நல்லகார்யம் கூட புண்யபலனையே கொடுக்கிறதென்பது இதனால் தெரிகிறது.) (30)

ஓ ஜானகி! எனது அந்த:புரத்தில் வஸிக்கின்றவர்களும், எல்லா நற்குணங்களும் பெற்றவர்களுமான, எவ்வளவு ஸ்த்ரீகள் இருக்கின்றனரோ, அந்த எல்லோருக்கும் நீ யஜமானியாக இரு. (31)

मम ह्यसितकेशान्ते त्रैलोक्यप्रवराः स्त्रियः।
तास्त्वां परिचरिष्यन्ति श्रियमप्सरसो यथा॥ ३२

यानि वैश्रवणे सुभ्रू रत्नानि च धनानि च।
तानि लोकांश्च सुश्रोणि मां च भुङ्क्ष्व यथासुखम्॥ ३३

न रामस्तपसा देवि न बलेन न विक्रमैः।
न धनेन मया तुल्यस्तेजसा यशसाऽपि वा॥ ३४

पिब विहर रमस्व भुङ्क्ष्व भोगान्
धननिचयं प्रदिशामि मेदिनीं च।
मयि लल ललने यथासुखं त्वं
त्वयि च समेत्य ललन्तु बान्धवास्ते॥ ३५

மம ஹ்யஸிதகேஶாந்தே த்ரைலோக்யப்ரவரா: ஸ்த்ரிய: ।
தாஸ்த்வாம் பரிசரிஷ்யந்தி ஶ்ரியமப்ஸரஸோ யதா ॥ 32

யானி வைஶ்ரவணே ஸுப்ரூ ரத்நானி ச தநானி ச ।
தானி லோகாம்ஶ்ச ஸுஶ்ரோணி
மாம் ச புங்க்ஷ்வ யதாஸுகம் ॥ 33

ந ராமஸ்தபஸா தேவி ந பலேன ந விக்ரமை: ।
ந தனேன மயா துல்யஸ்தேஜஸா யஶஸாऽபி வா ॥ 34

பிப விஹர ரமஸ்வ புங்க்ஷ்வ போகான்
தனநிசயம் ப்ரதிஶாமி மேதினீம் ச ।
மயி லல லலனே யதாஸுகம் த்வம்
த்வயி ச ஸமேத்ய லலந்து பாந்தவாஸ்தே ॥ 35

கறுத்த கூந்தல் உள்ளவளே! என்னுடைய ஸ்த்ரீகள் மூவுலகத்துக்குள் சிறந்தவர்கள். அந்த ஸ்த்ரீகள் மஹாலக்ஷ்மிக்கு அப்ஸரஸுகள்போல் உனக்குப்பணி விடை செய்வார்கள். (32)

அழகிய புருவமுள்ளவளே! அழகிய பின் பாகமுள்ளவளே! குபேரனிடத்தில் எந்த ரத்னங்கள் பொருள்கள் உண்டோ, அவைகளையும், உலகங்களையும், என்னையும், நீ ஸுகமாய் அனுபவி. (33)

ஓ தேவி! ராமன் தவத்தாலோ, பலத்தாலோ, பராக்ரமங்களாலோ, பொருளாலோ, தேஜஸினாலோ, கீர்த்தியினாலோ எனக்கு ஸமமானவனல்ல. (34)

ஓ பெண்ணே! குடி. விளையாடு. போகங்களை அனுபவி. பொருள் குவியலையும், பூமியையும் உனக்குத் தருகிறேன். நீ என்னிடத்தில் இஷ்டம் போல் ப்ரியத்தைச் செய். உன் பந்துக்களும் உன்னை அடைந்து ப்ரியத்தை அனுபவிக்கட்டும். (35)

कुसुमिततरुजालसंततानि
भ्रमरयुतानि समुद्रतीरजानि ।
कनकविमलहारभूषिताङ्गी
विहर मया सह भीरु काननानि ॥ ३६

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
विंशः सर्गः ॥ २० ॥

குஸுமிததருஜாலஸந்ததானி
ப்ரமரயுதானி ஸமுத்ரதீரஜானி ।
கனகவிமலஹாரபூஷிதாங்கீ
விஹர மயா ஸஹ பீரு கானனானி ॥ **36**

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீய ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே விம்ஶ: ஸர்க: ॥

ஓ பயந்தவளே! புஷ்பித்த வ்ருக்ஷக் கூட்டங்களால் நெருக்கமானதுகளும், வண்டுக்கூட்டங்கள் நிறைந்ததுகளும், ஸமுத்ரக் கரைகளில் வளர்ந்ததுகளுமான காடுகளில் தங்கமயமான சுத்தமான ஹாரங்களைத் தரித்துக்கொண்டு என்னுடன் விளையாடு.

இந்த ஸர்கத்தில் ராவணன் தனது ஐஸ்வர்யங்கள் யாவற்றையும் இஷ்டப்படி அனுபவிக்கும்படி ஸீதையிடம் ப்ரார்த்தித்ததால் இவன் திவ்ய கதியை அடைந்ததோடு ஸ்ரீலக்ஷ்மிபதியான ரங்கனுதனை தன் குடும்பத்திற்கு ரக்ஷகனுகவும் சந்த்ர ஸூர்யர் இருக்கும்வரை தன் ஐஸ்வர்யம் தன் வம்சத்திலேயே தங்கும்படியும் செய்து கொண்டு விட்டான் என்பது கருத்து. (36)

இருபதாவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

एकविंशः सर्गः — இருபத்தோராவது ஸர்கம் ॥ २१ ॥

"रावणनिराकरणम्" — ராவணனை நிராகரித்தல்.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा सीता रौद्रस्य रक्षसः ।
आर्ता दीनस्वरा दीनं प्रत्युवाच शनैर्वचः ॥ १

दुःखार्ता रुदती सीता वेपमाना तपस्विनी ।
चिन्तयन्ती वरारोहा पतिमेव पतिव्रता ॥
तृणमन्तरतः कृत्वा प्रत्युवाच शुचिस्मिता ॥ २

निवर्तय मनो मत्तः स्वजने क्रियतां मनः ।
न मां प्रार्थयितुं युक्तं सुसिद्धिमिव पापकृत् ॥ ३

தஸ்ய தத்வசனம் ஶ்ருத்வா ஸீதா ரௌத்ரஸ்ய ரக்ஷஸ: ।
ஆர்த்தா தீனஸ்வரா தீனம் ப்ரத்யுவாச ஶனைர்வச: ॥ 1

து:கார்த்தா ருததீ ஸீதா வேபமானா தபஸ்விநீ ।
சிந்தயந்தீ வராரோஹா பதிமேவ பதிவ்ரதா ॥
த்ருணமந்தரத: க்ருத்வா ப்ரத்யுவாச ஶுசிஸ்மிதா ॥ 2

நிவர்த்தய மனோ மத்த: ஸ்வஜனே க்ரியதாம் மன: ।
ந மாம் ப்ரார்த்தயிதும் யுக்தம் ஸுஸித்திமிவ பாபக்ருத் ॥ 3

ஸீதையானவள் பயங்கரனை அந்த ராக்ஷஸனுடைய அந்த வார்த்தையைக்கேட்டு பீடிக்கப்பட்டவளாயும், மெலிந்த குரலோடு கூடியவளாயுமிருந்துகொண்டு மெள்ள கவலையுடன் பதில் சொன்னாள். (1)

துக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்டவளாயும், அழுகிறவளும், நடுங்குகிறவளும், ஸ்ரீராமனையே த்யானிக்கின்றவளும், சிறந்தவளும், பதிவ்ரதையும், பர்த்தாவையே சிந்திப்பவளும், பரிசுத்தமான புன்சிரிப்புடன் கூடியவளுமான ஸீதையானவள் புல்லை நடுவில் போட்டுவிட்டு பதில் சொன்னாள்.

(இங்கு பர புருஷனுடன் தான் நேரில் பேசக்கூடாதென்பதற்காகவும், நீ துரும்புக்கு ஸமமானவன் என்பதைக் காட்டுவதற்காகவும், தனது உயிரை துரும்புக்கு ஸமமாக பாவிப்பதை எடுத்துக் காட்டுவதற்காகவும், துரும்பை நடுவில் போட்டு பதில் சொன்னாள் என்பது கருத்து.) (2)

என்னிடத்திலிருந்து மனதைத் திருப்பி உன் சொந்த மனைவியினிடம் அந்த மனதை ஈடுபடுத்து. பாபகர்மாவைச் செய்கிற

अकार्यं न मया कार्यमेकपत्न्या विगर्हितम्।
कुलं संप्राप्तया पुण्यं कुले महति जातया ॥ ४

एवमुक्त्वा तु वैदेही रावणं तं यशस्विनी।
राक्षसं पृष्ठतः कृत्वा भूयो वचनमब्रवीत् ॥ ५

नाहमौपयिकी भार्या परभार्या सती तव।
साधुधर्ममवेक्षस्व साधु साधुव्रतं चर ॥ ६

அகார்யம் ந மயா கார்யமேகபத்ன்யா விகர்ஹிதம் ।
குலம் ஸம்ப்ராப்தயா புண்யம் குலே மஹதி ஜாதயா ॥ 4

ஏவமுக்த்வா து வைதேஹீ ராவணம் தம் யஶஸ்வினீ ।
ராக்ஷஸம் ப்ருஷ்டத: க்ருத்வா பூயோ வசனமப்ரவீத் ॥ 5

நாஹமௌபயிகீ பார்யா பரபார்யா ஸதீ தவ ।
ஸாதுதர்மமவேக்ஷஸ்வ ஸாது ஸாதுவ்ரதம் சர ॥ 6

வன், ப்ரம்ஹலோகத்தை ப்ரார்த்திப்பது போல் நீ என்னை ப்ரார்த்திப்பது நல்லதல்ல.

இந்த ஶ்லோகத்தில் இரண்டு தடவை மன: என்று கவி சொல்லியதால் முதல் சொன்ன மன: என்றதற்கு வேறுபொருள் கொள்ளவேண்டும். அதாவது என்னிடத்தில் மனதைத் திருப்பு என்பதற்கு மன: என்ற பதத்தை திருப்பிப்படி என்று பொருள். அப்படி படித்தால் "நம:" என்று ஆகும். நான் உனக்கு நமஸ்கரிக்க வேண்டிய 'தாய்' என்பதை கருணையினால் மறைபொருளாக உபதேசிக்கிறாள். அப்படி நீ செய்யாவிடில் உன் சொந்த ஜனத்தினிடத்தில் மனதைச் செலுத்து என்றாள்.

(அதாவது சொந்த ஜனமான கர தூஷணாதிகளைப்பார். அவர்களது கதியே உனக்கும் கிட்டும் என்பதை ஸூசிபித்தாள் என்பது கருத்து.) (3)

ஒருவனையே பதியாக அடைந்தவளும் பெரிய குலத்தில் பிறந்து புண்யமான குலத்தில் விவாஹ முறைப்படி புகுந்தவளுமான என்னால் நிந்திக்கத்தக்க கார்யம் செய்யத்தகுந்ததல்ல. (4)

கீர்த்தி வாய்ந்த வைதேஹியானவள் இம்மாதிரி அந்த ராவணனைப்பார்த்துச் சொல்லிவிட்டு ராக்ஷஸனைப் பாராமல் திரும்பிக் கொண்டு மறுபடியும் பதில் சொன்னாள். (5)

பிறருடைய மனைவியும் பதிவ்ரதையுமான நான் உனக்குப் பத்னியாக ஆக ஏற்றவளல்ல. ஸாதுக்களின் தர்மத்தை உணரு. ஸாதுக்களின் வ்ரதத்தை நீ நன்கு செய். (6)

यथा तव तथाऽन्येषां दारा रक्ष्या निचाचर ।
आत्मानमुपमां कृत्वा स्वेषु दारेषु रम्यताम् ॥ ७

अतुष्टं स्वेषु दारेषु चपलं चलितेन्द्रियम् ।
नयन्ति निकृतिप्रज्ञं परदाराः पराभवम् ॥ ८

इह सन्तो न वा सन्ति सतो वा नानुवर्तसे ।
तथाहि विपरीता ते बुद्धिराचारवर्जिता ॥ ९

யதா தவ ததாऽன்யேஷாம் தாரா ரக்ஷ்யா நிசாசர ।
ஆத்மானமுபமாம் க்ருத்வா ஸ்வேஷு தாரேஷு ரம்யதாம் ॥ 7

அதுஷ்டம் ஸ்வேஷு தாரேஷு சபலம் சலிதேந்த்ரியம் ।
நயந்தி நிக்ருதிப்ரக்ஞம் பரதாரா: பராபவம் ॥ 8

இஹ ஸந்தோ ந வா ஸந்தி ஸதோ வா நானுவர்த்தஸே ।
ததாஹி விபரீதா தே புத்திராசாரவர்ஜிதா ॥ 9

ஓ நிசாசரனே! எப்படி உனக்கு உன் மனைவிகள் ரக்ஷிக்கத் தக்கவர்களோ, அப்படி அந்தந்த ஸ்த்ரீகளும், அவரவர் பதிகளால் ரக்ஷிக்கத்தக்கவர்களாவர். உன்னை உபமானமாகப் பார்த்துக் கொண்டு சொந்த மனைவிகளிடம் ஸுகத்தை அனுபவி.

(அதாவது உனது மனைவியை பிறர் எடுத்தால் எப்படி தாபப் படுவாயோ அந்த தாபம் பிறருக்குமுண்டு என்பதை உணரு.) (7)

தன் பத்னிகளிடத்தில் த்ருப்தியடையாதவனும், பிறர் மனைவி களிடத்தில் ஆசை கொண்டவனும், கலங்கிய இந்த்ரியங்களை உடையவனும், வஞ்சனையில் எண்ணங்கொண்டவனுமாகிய புரு ஷனை பிறர் மனைவிகள் அவமானத்தை அடையும்படி செய்கின்ற னர்.

(இங்கு அவமானத்தை அடைவாய் என்பதற்கு ஆயுள் ஐஸ் வர்யம் கீர்த்தி முதலியவைகளின் அழிவை அடைவாய் என்பது கருத்து.) (8)

ராவணன் ஸமீபத்தில் நெருங்கி வருவதைப் பார்த்து ஸீதை இந்த விசாலமான லங்கா பட்டணத்தில் ஸாதுக்கள் இல்லையா என்று கத்தினள். பிறகு எங்கும் ஸாதுக்கள் இருப்பார்கள் என்று எண்ணி இங்கு ஸாதுக்கள் இருக்கத்தான் இருக்கிறார்கள். அவர் களை நீ அனுஸரிக்கவில்லை. அது எப்படி எனில் உனது புத்தியா னது மாறுபட்டு கெட்ட நடையுடன் கூட இருக்கிறதல்லவா?

(இங்கு ஸாதுக்கள் இருக்கிறார்கள் என்றது விபீஷணன் முத லியோரைக் குறித்தேயாகும்.) (9)

वचो मिथ्याप्रणीतात्मा पथ्यमुक्तं विचक्षणैः ।
राक्षसानामभावाय त्वं वा न प्रतिपद्यसे ॥ १०

अकृतात्मानमासाद्य राजानमनये रतम् ।
समृद्धानि विनश्यन्ति राष्ट्राणि नगराणि च ॥ ११

तथेयं त्वां समासाद्य लङ्का रत्नौघसंकुला ।
अपराधात्तवैकस्य न चिराद्विनशिष्यति ॥ १२

स्वकृतैर्हन्यमानस्य रावणादीर्घदर्शिनः ।
अभिनन्दन्ति भूतानि विनाशे पापकर्मणः ॥ १३

வசோ மித்யாப்ரணீதாத்மா பத்யமுக்தம் விசக்ஷணை: ।
ராக்ஷஸானுமபாவாய த்வம் வா ந ப்ரதிபத்யஸே ॥ 10

அக்ருதாத்மானமாஸாத்ய ராஜானமனயே ரதம் ।
ஸம்ருத்தானி வினஶ்யந்தி ராஷ்ட்ராணி நகராணி ச ॥ 11

ததேயம் த்வாம் ஸமாஸாத்ய லங்கா ரத்னௌகஸம்குலா ।
அபராதாத்தவைகஸ்ய ந சிராத்விநஶிஷ்யதி ॥ 12

ஸ்வக்ருதைர்ஹன்யமானஸ்ய ராவணுதீர்கதர்ஶின: ।
அபிநந்தந்தி பூதானி விஞஶே பாபகர்மண: ॥ 13

மேல்வரப்போவதை உணர்ந்தவர்களான மஹான்களால் ஹிதமாகச் சொல்லப்பட்ட வார்த்தையை பொய்யாக நினைத்து ராக்ஷஸர்கள் அழிவதற்காக அதைக்கேட்கவில்லை.

(கீழ் ஶ்லோகத்தில் நீ அழிவாய் என்பதைச் சொல்லி இதில் மற்ற ராக்ஷஸர்களும் அழிவார்கள் என்பதை உபதேசித்தாள்.) (10)

ஸாதுக்கள் செய்த உபதேசத்தைப் பெருததால் ஏற்படும் உலக அனுபவத்தைக் கூறுகிறுள் :—

ஸாதுக்களின் உபதேசத்தைப் பெருதவனும், கெட்ட கார்யத்தில் ஈடுபட்டவனுமான அரசனை அடைந்த ஸம்ருத்தமான ராஜ்யங்களும், நகரங்களும் அழிந்து விடுகின்றன. (11)

அப்படியே உன்னை அடைந்த ரத்னக் குவியலுடன் கூடிய இந்த லங்கையானது உன் ஒருவனது குற்றத்தால் நசிக்கப் போகிறது. (12)

துஷ்டன் அழிவதில் எல்லோரும் ஸந்தோஷப்படுவார்கள் என்பதைக் கூறுகிறுள் :—

ஏ ராவணு! தான் செய்த தப்பினுல் நாசத்தை அடைகிறவனும், மேல் வரப்போவதை உணராதவனுமான பாபிக்கு நாசமேற்பட்ட காலத்தில் ஸர்வ ப்ராணிகளும் ஸந்தோஷமடைகின்றன. (13)

एवं त्वां पापकर्माणं वक्ष्यन्ति निकृता जनाः।
दिष्ट्यैतद्व्यसनं प्राप्तो रौद्र इत्येव हर्षिताः॥ १४

शक्या लोभयितुं नाहमैश्वर्येण धनेन वा।
अनन्या राघवेणाहं भास्करेण प्रभा यथा॥ १५

उपधाय भुजं तस्य लोकनाथस्य सत्कृतम्।
कथं नामोपधास्यामि भुजमन्यस्य कस्यचित्॥ १६

अहमौपयिकी भार्या तस्यैव वसुधापतेः।
व्रतस्नातस्य धीरस्य विद्येव विदितात्मनः॥ १७

ஏவம் த்வாம் பாபகர்மாணம் வக்ஷ்யந்தி நிக்ருதா ஜனா: ।
திஷ்ட்யைதத்வ்யஸனம் ப்ராப்தோ ரௌத்ர இத்யேவ
ஹர்ஷிதா: ॥ 14

ஶக்யா லோபயிதும் நாஹமைஶ்வர்யேண தனேன வா ।
அனன்யா ராகவேணாஹம் பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா ॥ 15

உபதாய புஜம் தஸ்ய லோகனாதஸ்ய ஸத்க்ருதம் ।
கதம் நாமோபதாஸ்யாமி புஜமன்யஸ்ய கஸ்யசித் ॥ 16

அஹமௌபயிகீ பார்யா தஸ்யைவ வஸுதாபதே: ।
வ்ரதஸ்னாதஸ்ய தீரஸ்ய வித்யேவ விதிதாத்மன: ॥ 17

இவ்விதம் பாபகார்யத்தைச் செய்த உன்னைக் குறித்து உன்னால் வஞ்சிக்கப்பட்ட ஜனங்கள் கடூரமான ராவணன் நல்ல வேளையாக துக்கத்தை அடைந்தான் என்று ஸந்தோஷத்தை அடைவார்கள். (14)

ராவணன் அந்த:புரத்து ஸ்த்ரீகளுக்குத் தலைவியாக இரு என்று ஆசை காட்டியதற்குப் பதில் சொல்லுகிறாள்:—

ஆதிபத்யத்தாலோ, செல்வத்தாலோ நான் ஆசையை உண்டு பண்ணத்தக்கவளல்ல. ஸூர்யனோடு அவனுடைய காந்தி ஒட்டியிருப்பதுபோல் நான் ராகவனை விட்டுப்பிரியாதவள். (15)

ஸர்வலோக நாயகனான ஸ்ரீராமனுடைய கோதானம் முதலிய உத்தம தானங்களைச் செய்த வலது கையில் தலைவைத்துப் படுத்த நான் வேறொருவனுடைய கையில் தலைவைத்துப் படுப்பேனா?

(இங்கு உலகங்களுக்கு நாதன் என்று சொன்னதால் ப்ரம்ஹாதி ஸர்வதேவதைகளுக்கும் ஸ்ரீராமன் நாயகன் என்பதை ஸூசிபித்தாள்.) (16)

வேதாத்யயனம் செய்து ஸமாவர்த்தனம் செய்து கொண்டவனும், ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அறிந்துகொண்டவனுமான ப்ராம்மண

साधु रावण रामेण मां समानय दुःखिताम् ।
वने वाशितया सार्धं करेण्वेव गजाधिपम् ॥ १८

मित्रमौपयिकं कर्तुं रामः स्थानं परीप्सता ।
वधं चानिच्छता घोरं त्वयाऽसौ पुरुषर्षभः ॥ १९

विदितः स हि धर्मज्ञः शरणागतवत्सलः ।
तेन मैत्री भवतु ते यदि जीवितुमिच्छसि ॥ २०

ஸாது ராவண ராமேண மாம் ஸமானய து:கிதாம் ।
வனே வாஶிதயா ஸார்தம் கரேண்வேவ கஜாதிபம் ॥ 18

மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும் ராம: ஸ்தானம் பரீப்ஸதா ।
வதம் சானிச்சதா கோரம் த்வயாऽஸௌ புருஷர்ஷப: ॥ 19

விதித: ஸ ஹி தர்மக்ஞ: ஶரணாகதவத்ஸல: ।
தேன மைத்ரீ பவது தே யதி ஜீவிதுமிச்சஸி ॥ 20

னுக்கு ப்ரம்ஹவித்யை போல், பூமிக்குப்பதியான ஸ்ரீராமனுக்கு நான் பத்னியாக இருப்பதற்குத் தக்கவள்.

(இங்கு பூமிக்குப்பதியான என்ற அர்த்தத்தைக் கொடுக்கும் "வஸுதாபதே" என்றது ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு பூதேவி எப்படி மனைவியோ, அப்படி ஸ்ரீதேவியாகிற நானும் மனைவியாவேன் என்பதைக் காட்டுவதற்கேயாகும்.) (17)

ஏ ராவணா! துக்கத்தை அடைந்த என்னை ராமனுடன், காட்டில் காமத்துடனிருக்கும் பெண்யானையோடு கூட்டத்திற்குத் தலைவனை யானையைப்போல் சேர்த்துவை.

(இங்கு புருஷயானையோடு பெண்யானையைச் சேர்த்துவை என்று சொல்லாமல் பெண்யானையோடு புருஷயானையைச் சேர்த்துவை என்று சொல்லியதால் ஸ்ரீராமனை இங்கு வரச் செய்து என்னுடன் சேர்த்துவை என்று உபதேசித்ததாகப் பொருள் கொள்ளவேண்டும்.) (18)

லங்கையைக் காக்கவேண்டுமென்றும் உனக்கு கோரமான வதம் வேண்டாமென்றும் எண்ணமிருந்தால் புருஷ ஶ்ரேஷ்டனை இந்த ராமன் உன்னால் ஸ்நேஹிதனாக்கிக் கொள்ளத் தகுந்தவன்.

(இங்கு ஸ்ரீஸீதை "ஶரணாகதிசெய்" என்று சொன்னால் துஷ்டனை ராவணனுக்கு ஹிதமாகப்படாது என்று எண்ணி ஸ்நேஹிதனாக்கிக் கொள் என்றாள். தனக்கு வதம் நேர்ந்தாலும் நேரட்டும், ராமனை ஸ்நேஹிதனாக்கிக் கொள்ளமாட்டேன் என்று நினைப்பான். அதனால் கோரமான வதம் என்றாள். அதாவது

प्रसादयस्व त्वं चैनं शरणागतवत्सलम् ।
मां चास्मै प्रयतो भूत्वा निर्यातयितुमर्हसि ॥ २१

एवं हि ते भवेत्स्वस्ति संप्रदाय रघूत्तमे ।
अन्यथा त्वं हि कुर्वाणो वधं प्राप्स्यसि रावण ॥ २२

ப்ரஸாதயஸ்வ த்வம் சைனம் ஶரணாகதவத்ஸலம் ।
மாம் சாஸ்மை ப்ரயதோ பூத்வா நிர்யாதயிதுமர்ஹஸி ॥ 21

ஏவம் ஹி தே பவேத்ஸ்வஸ்தி ஸம்ப்ரதாய ரகூத்தமே ।
அன்யதா த்வம் ஹி குர்வாணோ வதம் ப்ராப்ஸ்யஸி ராவண ॥

உன்னை உயிருடன் வைத்து புத்ரர்கள், ஸ்நேஹிதர்கள் பந்துக்கள் எல்லோரையும் அழித்து கைகால்களை நறுக்கி சித்ரவதை செய்வான் என்பதைக் காட்டினள். இங்கு இந்த ராமன் என்றதால் ஸீதையின் மனதிலும் கண்ணிலும் ஸ்ரீராமன் ஸதா புலப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறான் என்பது கருத்து. மரத்துக்கு மரம் ஸ்ரீராமன் தனக்குத் தோன்றுவதாக மாரீசனே ராவணனிடம் சொல்லியிருக்கிறான்.) (19)

பத்னியை அபஹரித்த தன்னை ஸ்ரீராமன் எப்படி மித்ரனாக்கிக்கொள்வான் என்று ராவணன் ஸந்தேஹிக்கக்கூடுமென்றெண்ணியவளாய் அவனுக்கு ஸ்ரீராமனுடைய சரணாகதரக்ஷணத்தைப் பற்றிக்கூறுகிறாள்:-

தர்மமறிந்த இந்த ராமன் ஶரண்புகுந்தவர்களிடத்தில் அன்புள்ளவன் என்பது எல்லோராலும் அறியப்பட்டது. ஓ ராவணா! நீயுமறிந்திருப்பாய். உனக்குப் பிழைத்திருக்க வேண்டுமென்ற எண்ணமிருந்தால் அவருடன் ஸ்நேஹம் செய்துகொள். (20)

ஸ்நேஹம செய்து கொள்ளவேண்டிய முறையை உபதேசிக்கிறாள்:-

ஏதோ தவறுதலாக ஸீதையை எடுத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டேன் என்று நீயும் சரணாகதவத்ஸலனை ஸ்ரீராமனை ஸமாதானம் செய். நீயும் "ஸமாதானம் செய்" நானும ஸமாதானம் செய்கிறேன் என்ற அர்த்தமும் கிடைக்கிறது. மனதிலுள்ள கெட்ட எண்ணத்தை விட்டு பரிசுத்தனாக ஆகி என்னையும் இந்த ஸ்ரீராமனுக்கு அர்ப்பணம் செய்துவிடு. (21)

ஏ ராவணா! என்னை இம்மாதிரி ரகுஶ்ரேஷ்டனிடத்தில் கொடுப்பாயேயாகில் உனக்கு க்ஷேமமுண்டாகும். கொடுக்காவிட்டால் வதத்தையே அடைந்து விடுவாய். (22)

वर्जयेद्वज्रमुत्सृष्टं वर्जयेदन्तकश्चिरम् ।
त्वद्विधं तु न संक्रुद्धो लोकनाथः स राघवः ॥ २३
रामस्य धनुषः शब्दं श्रोष्यसि त्वं महास्वनम् ।
शतक्रतुविसृष्टस्य निर्घोषमशनेरिव ॥ २४
इह शीघ्रं सुपर्वाणो ज्वलितास्या इवोरगाः ।
इषवो निपतिष्यन्ति रामलक्ष्मणलक्षणाः ॥ २५
रक्षांसि परिनिघ्नन्तः पुर्यामस्यां समन्ततः ।
असंपातं करिष्यन्ति पतन्तः कङ्कवाससः ॥ २६
राक्षसेन्द्रमहासर्पान्स रामगरुडो महान् ।
उद्धरिष्यति वेगेन वैनतेय इवोरगान् ॥ २७

வர்ஜயேத்வஜ்ரமுத்ஸ்ருஷ்டம் வர்ஜயேதந்தகஶ்சிரம் ।
த்வத்விதம் து ந ஸம்க்ருத்தோ லோகநாத: ஸ ராகவ: ॥ 23
ராமஸ்ய தனுஷ: ஶப்தம் ஶ்ரோஷ்யஸி த்வம் மஹாஸ்வனம் ।
ஶதக்ரதுவிஸ்ருஷ்டஸ்ய நிர்கோஷமஶனேரிவ ॥ 24
இஹ ஶீக்ரம் ஸுபர்வாணோ ஜ்வலிதாஸ்யா இவோரகா: ।
இஷவோ நிபதிஷ்யந்தி ராமலக்ஷ்மணலக்ஷணா: ॥ 25
ரக்ஷாம்ஸி பரிநிக்னந்த: புர்யாமஸ்யாம் ஸமந்தத: ।
அஸம்பாதம் கரிஷ்யந்தி பதந்த: கங்கவாஸஸ: ॥ 26
ராக்ஷஸேந்த்ரமஹாஸர்பான்ஸ ராமகருடோ மஹான் ।
உத்தரிஷ்யதி வேகேன வைனதேய இவோரகான் ॥ 27

இந்த்ரனால் விடப்பட்ட வஜ்ராயுதமானது கொல்லாமல் விட்டாலும் விட்டுவிடும். யமன் வெகுநாள் இருக்கும்படி விட்டாலும் விட்டுவிடுவான். லோகநாதனான அந்த ராகவன் கோபத்தை அடைந்தால் உன்னைப் போன்றவனை விடமாட்டான், கொன்றே விடுவான். (23)

இந்த்ரனால் விடப்பட்ட இடியின் ஶப்தம் போன்ற ஸ்ரீராமனுடைய வில்லின் பெருத்த நாதத்தோடு கூடிய ஶப்தத்தை நீ கேட்கப்போகிறாய். (24)

நல்ல இறக்கைகளுடன் கூடியதும் ராமலக்ஷ்மண என்ற பெயருடன் கூடியதுகளுமான பாணங்கள் படபடத்த பாம்புகள் போல் வந்து இங்கு ஶீக்ரம் விழப்போகின்றன. (25)

கழுகின் இறக்கைகளுடன் கூடிய பாணங்கள் ராக்ஷஸர்களை அழித்துக்கொண்டு இப்பட்டிணத்தை நான்கு பக்கத்திலும் இடமில்லாமல் செய்துவிடப்போகின்றன. (26)

பெரியதான ஸ்ரீராமனாகிற கருடன் ராக்ஷஸ ஶ்ரேஷ்டர்களாகிய பாம்புகளை கருடன் வேகமாக ஸர்ப்பங்களைப்போல் அழிக்கப்போகிறது. (27)

अपनेष्यति मां भर्ता त्वत्तः शीघ्रमरिंदमः ।
असुरेभ्यः श्रियं दीप्तां विष्णुस्त्रिभिरिव क्रमैः ॥ २८

जनस्थाने हतस्थाने निहते रक्षसां बले ।
अशक्तेन त्वया रक्षः कृतमेतदसाधु वै ॥ २९

आश्रमं तु तयोः शून्यं प्रविश्य नरसिंहयोः ।
गोचरं गतयोर्भ्रात्रोरपनीता त्वयाऽधम ॥ ३०

नहि गन्धमुपाघ्राय रामलक्ष्मणयोस्त्वया ।
शक्यं संदर्शने स्थातुं शुना शार्दूलयोरिव ॥ ३१

तस्य ते विग्रहे ताभ्यां युगग्रहणमस्थिरम् ।
वृत्रस्येवेन्द्रबाहुभ्यां बाहोरेकस्य निग्रहः ॥ ३२

அபனேஷ்யதி மாம் பர்த்தா த்வத்த: ஶீக்ரமரிந்தம: ।
அஸுரேப்ய: ஶ்ரியம் தீப்தாம் விஷ்ணுஸ்த்ரிபிரிவ க்ரமை: ॥ 28

ஜனஸ்தானே ஹதஸ்தானே நிஹதே ரக்ஷஸாம் பலே ।
அஶக்தேன த்வயா ரக்ஷ: க்ருதமேததஸாது வை ॥ 29

ஆஶ்ரமம் து தயோ: ஶூன்யம் ப்ரவிஶ்ய நரஸிம்ஹயோ: ।
கோசரம் கதயோர்ப்ராத்ரோரபநீதா த்வயாऽதம ॥ 30

நஹி கந்தமுபாக்ராய ராமலக்ஷ்மணயோஸ்த்வயா ।
ஶக்யம் ஸந்தர்ஶனே ஸ்தாதும் ஶுனா ஶார்தூலயோரிவ ॥ 31

தஸ்ய தே விக்ரஹே தாப்யாம் யுகக்ரஹணமஸ்திரம் ।
வ்ருத்ரஸ்யேவேந்த்ரபாஹுப்யாம் பாஹோரேகஸ்ய நிக்ரஹ: ॥

ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவானவர் த்ரிவிக்ரமாவதாரம் செய்து மூன்றடிகளால் அஸுரர்களிடம் ப்ரகாசிக்கும் ஸ்ரீயை அபஹரித்தது போல் உன்னிடமிருந்து என்னை என் பர்த்தா அழைத்துச் செல்லப்போகிறார். (28)

அழிந்து போன இடமாகிய ஜனஸ்தானத்தில் ராமனால் ராக்ஷஸர்களின் ஸைன்யம் கொல்லப்பட்டபோது, ஏ ராக்ஷஸனே! சக்தியற்ற உன்னால் யுத்தம் செய்ய முடியாமல் திருடனின் செயலல்லவா அனுஷ்டிக்கப்பட்டது. (29)

ஏ நீசனே! புருஷ ஶ்ரேஷ்டர்களும், ஸகோதரர்களும் வேறு இடத்தை அடைந்தவர்களுமான, அந்த ராமலக்ஷ்மணர்கள் இல்லாத ஆஶ்ரமத்தைப் புகுந்து என்னை அபஹரித்தாயல்லவா? (30)

புலிகளின் வாஸனையை எப்படி நாயினால் முகரமுடியாதோ அப்படி ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களுடைய முன் உன்னால் வாஸனையைக்கூட முகரமுடியாது. (31)

அந்த உனக்கு ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களுடன் யுத்தமேற்பட்டால் இந்திரனுடைய இருகைகளால் வ்ருத்ராஸுரனுடைய ஒரு

क्षिप्रं तव स नाथो मे रामः सौमित्रिणा सह ।
तोयमल्पमिवादित्यः प्राणानादास्यते शरैः ॥ ३३

गिरिं कुबेरस्य गतोऽपधाय वा सभां गतो वा वरुणस्य राज्ञः ।
असंशयं दाशरथेर्न मोक्ष्यसे महाद्रुमः कालहतोऽशनेरिव ॥ ३४

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
एकविंशः सर्गः ॥ २१ ॥

க்ஷிப்ரம் தவ ஸ நாதோ மே ராம: ஸௌமித்ரிணா ஸஹ ।
தோயமல்பமிவாதித்ய: ப்ராணாநாதாஸ்யதே ஶரை: ॥ 33

கிரிம் குபேரஸ்ய கதோऽபதாய வா
ஸபாம் கதோ வா வருணஸ்ய ராக்ஞ: ।
அஸம்ஶயம் தாஶரதேர்ந மோக்ஷ்யஸே
மஹாத்ரும: காலஹதோऽஶனேரிவ ॥ 34

இத்யார்ஷே ஶ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீய ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே ஏகவிம்ஶ: ஸர்க: ॥

கைக்கு எப்படி தோல்வி ஏற்பட்டதோ அம்மாதிரி உனக்கு ஜயம் ஏற்படுவது அரிது. (32)

என்னுடைய நாதனான அந்த ஸ்ரீராமன் லக்ஷ்மணனுடன் கூட பாணங்களால் சீக்ரமாக உன்னுடைய ப்ராணன்களை குறைந்த ஜலத்தை ஸூர்யன்போல் அபஹரிக்கப்போகிறான். (33)

குபேரனுடைய மலையாகிற கைலாஸத்திற்கு ஓடிச்சென்றாலும் ராஜாவான வருணனுடைய ஸபையை அடைந்தாலும் அழிவுகாலம் நெருங்கியபோது பெருமரமானது இடியினின்று எப்படித்தப்பாதோ அப்படி நீயும் தஶரதகுமாரனிடமிருந்து தப்பப்போவதில்லை.

(இங்கு தஶரதகுமாரன் என்றது பத்து திக்குகளிலும் தேரை ஓட்டிச்செல்லும் தஶரதன்போல் ஸ்ரீராமனும் எந்த திசையிலிருந்தாலும் உன்னை விடமாட்டான் என்பதைக் காட்டுவதற்கேயாம்.) (34)

இருபத்தோராவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

द्वाविंशः सर्गः — இருபத்திரண்டாவது ஸர்கம் ‖ २२ ‖

“अवधिविधानम्” — கெடு ஏற்படுத்தல்.

सीताया वचनं श्रुत्वा परुषं राक्षसाधिपः ।
प्रत्युवाच ततः सीतां विप्रियं प्रियदर्शनाम् ॥ १

यथा यथा सान्त्वयिता वश्यः स्त्रीणां तथा तथा ।
यथा यथा प्रियं वक्ता परिभूतस्तथा तथा ॥ २

संनियच्छति मे क्रोधं त्वयि कामः समुत्थितः ।
द्रवतो मार्गमासाद्य हयानिव सुसारथिः ॥ ३

वामः कामो मनुष्याणां यस्मिन्किल निबद्ध्यते ।
जने तस्मिंस्त्वनुक्रोशः स्नेहश्च किल जायते ॥ ४

ஸீதாயா வசனம் ஶ்ருத்வா பருஷம் ராக்ஷஸாதிப: ।
ப்ரத்யுவாச தத: ஸீதாம் விப்ரியம் ப்ரியதர்ஶனம் ‖ 1

யதா யதா ஸாந்த்வயிதா வஶ்ய: ஸ்த்ரீணம் ததா ததா ।
யதா யதா ப்ரியம் வக்தா பரிபூதஸ்ததா ததா ‖ 2

ஸம்நியச்சதி மே க்ரோதம் த்வயி காம: ஸமுத்தித: ।
த்ரவதோ மார்கமாஸாத்ய ஹயாநிவ ஸுஸாரதி: ‖ 3

வாம: காமோ மனுஷ்யாணம் யஸ்மின்கில நிபத்யதே ।
ஜனே தஸ்மின்த்வனுக்ரோஶ: ஸ்நேஹஶ்ச கில ஜாயதே ‖ 4

ராவணன் ஸீதையின் கடூரமான சொல்லைக்கேட்டு அழகிய பார்வையை உடைய ஸீதையை மறுபடியும் கொடூரமான சொல்லைச் சொன்னன். (1)

உலகத்தில் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு புருஷன் ஸ்த்ரீயை இனிமையான சொல்லால் ஆஸ்வாஸப் படுத்துகிருனே அவ்வளவுக்கவ்வளவு ஸ்த்ரீகளுக்கு ப்ரியனுகிருன். உன்னிடத்திலோவென்ருல் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு இனிமையான ஶப்தத்தைச் சொன்னுலும் அவமதிக்கப்பட்டவனுகவே இருக்கிறேன். (2)

உன்னிடத்தில் எனக்கேற்பட்ட காமமானது என் கோபத்தைக் கெட்ட வழியில் போகும் குதிரையைத் தேரோட்டிபோல் தடுக்கிறது. (3)

கெட்ட காமத்தை கோபம்தான் தடுக்கட்டுமே என்ருல் கடுமையான மனிதனுடைய காமம் எங்கு ப்ரவிருத்திக்கிறதோ அங்கு தயையும் ஸ்நேஹமும் உண்டாகிறதல்லவா? ஆகையால் கோபத்தைக் காட்டிலும் காமமே மிகச் சக்தி வாய்ந்தது. (4)

एतस्मात्कारणान्न त्वां घातयामि वरानने ।
वधार्हामवमानार्हां मिथ्याप्रव्रजिते रताम् ॥ ५

परुषाणीह वाक्यानि यानि यानि ब्रवीषि माम् ।
तेषु तेषु वधो युक्तस्तव मैथिलि दारुणः ॥ ६

एवमुक्त्वा तु वैदेहीं रावणो राक्षसाधिपः ।
क्रोधसंरम्भसंयुक्तः सीतामुत्तरमब्रवीत् ॥ ७

द्वौ मासौ रक्षितव्यौ मे योऽवधिस्ते मया कृतः ।
ततः शयनमारोह मम त्वं वरवर्णिनि ॥ ८

ऊर्ध्वं द्वाभ्यां तु मासाभ्यां भर्तारं मामनिच्छतीम् ।
मम त्वां प्रातराशार्थमारभन्ते महानसे ॥ ९

ஏதஸ்மாத்காரணாந்ந த்வாம் காதயாமி வரானனே ।
வதார்ஹாமவமானார்ஹாம் மித்யாப்ரவ்ரஜிதே ரதாம் ॥ 5

பருஷாணீஹ வாக்யானி யானி யானி ப்ரவீஷி மாம் ।
தேஷு தேஷு வதோ யுக்தஸ்தவ மைதிலி தாருண: ॥ 6

ஏவமுக்த்வா து வைதேஹீம் ராவணோ ராக்ஷஸாதிப: ।
க்ரோதஸம்ரம்பஸம்யுக்த: ஸீதாமுத்தரமப்ரவீத் ॥ 7

த்வௌ மாஸௌ ரக்ஷிதவ்யௌ மே
யோऽவதிஸ்தே மயா க்ருத: ।
தத: ஶயனமாரோஹ மம த்வம் வரவர்ணினி ॥ 8

ஊர்த்வம் த்வாப்யாம் து மாஸாப்யாம் பர்த்தாரம் மாமநிச்சதீம் ।
மம த்வாம் ப்ராதராஶார்த்தமாரபந்தே மஹானஸே ॥ 9

அழகிய முகத்தை உடையவளே! இந்தக்காரணத்தினால்தான் பொய்யான ரிஷிவேஷத்தில் பற்றுள்ள ஸ்ரீராமனிடத்தில் ஆசை கொண்டவளும், கொல்லத்தகுந்தவளும், அவமதிக்கத் தகுந்தவளுமான உன்னை கொல்லவில்லை. (5)

என்னை நீ கடூரமாகச் சொல்லும் ஒவ்வொரு வார்த்தையிலும் உன்னை சித்ரவதை செய்வது உசிதமாகும். (6)

இவ்விதம் ஸீதையைச் சொல்லிவிட்டு ராக்ஷஸர்களுக்கு அதிபனான ராவணன் கோபத்தால் பரபரப்பை அடைந்து மறுபடி ஸீதையைக் குறித்துச் சொன்னான். (7)

அழகிய நிறமுள்ளவளே! என்னால் உனக்குக் கொடுக்கப் பட்ட கால அளவில் மீதம் இரண்டு மாதங்கள் தான் இருக்கின்றன. அதற்குள் நீ என் படுக்கையை ஏறவேண்டும். இரண்டு மாதத்துக்குமேல் நீ என்னைப் பர்த்தாவாக இச்சிக்காதபோனால் என்னுடைய காலை ஆகாரத்துக்காக உன்னை ஹிம்சித்து விடுவார்கள். (8, 9)

तां तर्ज्यमानां संप्रेक्ष्य राक्षसेन्द्रेण जानकीम्।
देवगन्धर्वकन्यास्ता विषेदुर्विकृतेक्षणाः॥ १०

ओष्ठप्रकारैरपरा वक्त्रैर्नेत्रैस्तथापराः।
सीतामाश्वासयामासुस्तर्जितां तेन रक्षसा॥ ११

ताभिराश्वासिता सीता रावणं राक्षसाधिपम्।
उवाचात्महितं वाक्यं वृत्तशौण्डीर्यगर्वितम्॥ १२

नूनं न ते जनः कश्चिदस्ति निःश्रेयसे स्थितः।
निवारयति यो न त्वां कर्मणोऽस्माद्विगर्हितात्॥ १३

मां हि धर्मात्मनः पत्नीं शचीमिव शचीपतेः।
त्वदन्यस्त्रिषु लोकेषु प्रार्थयेन्मनसाऽपि कः॥ १४

தாம் தர்ஜ்யமாநாம் ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய
ராக்ஷஸேந்த்ரேண ஜாநகீம்।
தேவகந்தர்வகன்யாஸ்தா விஷேதுர்விக்ருதேக்ஷணா:॥ 10

ஓஷ்டப்ரகாரைரபரா வக்த்ரைர்நேத்ரைஸ்ததாபரா:।
ஸீதாமாஶ்வாஸயாமாஸு: தர்ஜிதாம் தேன ரக்ஷஸா॥ 11

தாபிராஶ்வாஸிதா ஸீதா ராவணம் ராக்ஷஸாதிபம்।
உவாசாத்மஹிதம் வாக்யம் வ்ருத்தஶௌண்டீர்யகர்விதம்॥ 12

நூனம் ந தே ஜன: கஶ்சிதஸ்தி நி:ஶ்ரேயஸே ஸ்தித:।
நிவாரயதி யோ ந த்வாம் கர்மணோ஽ஸ்மாத்விகர்ஹிதாத்॥ 13

மாம் ஹி தர்மாத்மன: பத்னீம் ஶசீமிவ ஶசீபதே:।
த்வதன்யஸ்த்ரிஷு லோகேஷு ப்ரார்த்தயேன்மனஸாऽபி: க:॥

ராவணனால் அதட்டப்படுகிற அந்த ஜானகியைப் பார்த்த அந்த தேவகந்தர்வ கன்னிகைகள் ஜலம் ததும்பிய கண்களுடன் துக்கித்தனர். (10)

அந்த ராக்ஷஸனால் அதட்டப்பட்ட ஸீதையை சில ஸ்த்ரீகள் உதட்டை அசைக்கும் குறிகளாலும், இன்னும் சிலர் முகம், கண் இவைகளை அசைக்கும் குறிகளாலும், ஆஶ்வாஸப்படுத்தினர். (11)

அந்த ஸ்த்ரீகளால் தேற்றப்பட்ட ஸீதை ராக்ஷஸாதிபதியான ராவணனைப்பார்த்து தன்னிடத்தில் பாதிவ்ரத்யபலமிருக்கிறதென்ற கர்வத்துடன்கூட தனக்கு நன்மையைச் செய்யும் சொல்லைச் சொன்னாள். (12)

இக்கெட்ட கார்யத்திலிருந்தும் உன்னைத் தடுப்பவனும் உனது நன்மையைக் கோருபவனுமான நண்பன் ஒருவன் கூட உனக்கு நிஶ்சயமாக இல்லை. (13)

இந்த்ரனுடைய பத்னியான இந்த்ராணி போன்றவளும், தர்மாத்மாவான ஸ்ரீராமனின் மனைவியுமான என்னை உன்னைத்

राक्षसाधम रामस्य भार्याममिततेजसः ।
उक्तवानसि यत्पापं क्व गतस्तस्य मोक्ष्यसे ॥ १५

यथा दृप्तश्च मातङ्गः शशश्च सहितो वने ।
तथा द्विरदवद्रामस्त्वं नीच शशवत्स्मृतः ॥ १६

स त्वमिक्ष्वाकुनाथं वै क्षिपन्निह न लज्जसे ।
चक्षुषोर्विषयं तस्य न तावदुपगच्छसि ॥ १७

इमे ते नयने क्रूरे विरूपे कृष्णपिङ्गले ।
क्षितौ न पतिते कस्मान्मामनार्य निरीक्षतः ॥ १८

ராக்ஷஸாதம ராமஸ்ய பார்யாமமிததேஜஸ: ।
உக்தவானஸி யத்பாபம் க்வ கதஸ்தஸ்ய மோக்ஷ்யஸே ॥ 15

யதா த்ருப்தஸ்ச மாதங்க: ஶஶஸ்ச ஸஹிதோ வனே ।
ததா த்விரதவத்ராமஸ்த்வம் நீச ஶஶவத்ஸ்ம்ருத: ॥ 16

ஸ த்வமிக்ஷ்வாகுநாதம் வை க்ஷிபன்னிஹ ந லஜ்ஜஸே ।
சக்ஷுஷோர்விஷயம் தஸ்ய ந தாவதுபகச்சஸி ॥ 17

இமே தே நயனே க்ரூரே விரூபே க்ருஷ்ணபிங்கலே ।
க்ஷிதௌ ந பதிதே கஸ்மான்மாமனார்ய நிரீக்ஷத: ॥ 18

தவிர மூவுலகிலும் வேறு எவன் மனதால் கூட ப்ரார்த்திப்பான். மனதால்கூட ப்ரார்த்திக்கமாட்டான் என்றதால் வாக்கினுல் எப்படி ப்ரார்த்திக்கக்கூடும் என்பது கருத்து. (14)

ராக்ஷஸர்களுக்குள் நீசனே, அளவற்ற தேஜஸ் உள்ள ராம பத்னியான என்னைக்குறித்து "என் படுக்கையை ஏறு" என்று யாதொரு பாபமான சொற்களைச் சொன்னுயோ அதற்கு நீ எங்கு போய் தான் விடுபடுவாய்? எங்கு போனுலும் இந்த பாபத்திற்கு விடுதலை கிட்டாது என்பது கருத்து. (15)

காட்டில் கொழுப்படைந்த யானையும் முயலும் யத்ருச்சையாக யுத்தம் செய்யக்கூடுவது போல் யானைக்கொப்பான ஸ்ரீராமனும் முயலுக்கொப்பான நீயும் ஒன்று கூடியிருக்கிறீர்கள்.

(ராவணன் தன்னை யானைக்கொப்பாக நினைத்துக்கொள்ளாமலிருப்பதற்காக ராமன் யானைக்கொப்பானவன், நீ முயலுக்கொப்பானவன் என ஸ்பஷ்டமாகவே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.) (16)

அந்த ராமனுடைய கண்ணுக்கு அகப்படாததால் என்னைத் திருட்டுத்தனமாகத் தூக்கிவந்த நீ இக்ஷ்வாகு நாதனை ஸ்ரீராமனை இங்கு நிந்தித்து லஜ்ஜையை அடையவில்லை. ஸ்ரீராமனைப் பார்த்திருந்தால் அவன் பலத்தை அறிந்து அவனை நிந்திக்க லஜ்ஜைப்படுவாய் என்பது கருத்து. (17)

ஏ அயோக்யனே, கடூரங்களும், விகாரமுள்ளதும், கருப்பு

तस्य धर्मात्मनः पत्नीं स्नुषां दशरथस्य च ।
कथं व्याहरतो मां ते न जिह्वा व्यवशीर्यते ॥ १९

असंदेशात्तु रामस्य तपसश्चानुपालनात् ।
न त्वां कुर्मि दशग्रीव भस्म भस्मार्हतेजसा ॥ २०

नापहर्तुमहं शक्या तस्य रामस्य धीमतः ।
विधिस्तव वधार्थाय विहितो नात्र संशयः ॥ २१

शूरेण धनदभ्रात्रा बलैः समुदितेन च ।
अपोह्य रामं कस्माद्धि दारचौर्यं त्वया कृतम् ॥ २२

தஸ்ய தர்மாத்மன: பத்னீம் ஸ்னுஷாம் தஶரதஸ்ய ச ।
கதம் வ்யாஹரதோ மாம் தே ந ஜிஹ்வா வ்யவஶீர்யதே ॥ 19

அஸந்தேஶாத்து ராமஸ்ய தபஸஶ்சானுபாலனாத் ।
ந த்வாம் குர்மி தஶக்ரீவ பஸ்ம பஸ்மார்ஹதேஜஸா ॥ 20

நாபஹர்த்துமஹம் ஶக்யா தஸ்ய ராமஸ்ய தீமத: ।
விதிஸ்தவ வதார்த்தாய விஹிதோ நாத்ர ஸம்ஶய: ॥ 21

ஶூரேண தனதப்ராத்ரா பலை: ஸமுதிதேன ச ।
அபோஹ்ய ராமம் கஸ்மாத்தி தாரசௌர்யம் த்வயா க்ருதம் ॥ 22

வர்ணம், மஞ்சள் வர்ணம் கலந்ததுகளுமான என்னைப் பார்க்கின்ற இந்த உன் கண்கள் ஏன் பூமியில் உதிர்ந்துவிழவில்லை. (18)

அந்த தர்மாத்மாவின் பத்னியும் தசரதரின் நாட்டுப்பெண்ணுமான என்னை கெட்ட சொல் சொல்லும் உன் நாக்கு ஏன் அறுந்து விழவில்லை. (19)

உனது பாதிவ்ரத்ய பலத்தால் அப்படியே செய்வதற்கென்ன என்று கேட்டால் அதற்கு ஸமாதானம் இவ்விதம் கூறுகிருள்:-

ஸ்ரீராமனது உத்திரவு இல்லாததாலும் பாதிவ்ரத்யரூபமான தபஸை நன்கு காப்பதாலும் சாம்பலாகச் செய்வதற்கு யோக்யனை ஏ பத்துத்தலை படைத்தவனே, எனது தேஜஸால் உன்னை சாம்பலாகச் செய்யவில்லை. (20)

புத்திமானுன அந்த ராமனுடைய பத்னியான நான் அபஹரிக்கத் தக்கவளல்ல. உன்னைக் கொல்லுவதற்காகத் தெய்வம் இப்படிச் செய்தது. இதில் ஸந்தேஹமில்லை. (21)

சூரனும் குபேரனுக்குத் தம்பியும் சிறந்த பலம் வாய்ந்தவனுமான நீ ராமனை வேறு இடம் போகும்படிச்செய்து ஏன் அவனுடைய பத்னியைத் திருடினுய்? (22)

सीताया वचनं श्रुत्वा रावणो राक्षसाधिपः।
विवृत्य नयने क्रूरे जानकीमन्ववैक्षत ॥ २३

नीलजीमूतसंकाशो महाभुजशिरोधरः।
सिंहसत्त्वगतिः श्रीमान्दीप्तजिह्वाग्रलोचनः ॥ २४

चलाग्रमुकुटप्रांशुश्चित्रमाल्यानुलेपनः।
रक्तमाल्याम्बरधरस्तप्ताङ्गदविभूषणः ॥ २५

श्रोणीसूत्रेण महता मेचकेन सुसंवृतः।
अमृतोत्पादनद्धेन भुजगेनेव मन्दरः ॥ २६

ताभ्यां स परिपूर्णाभ्यां भुजाभ्यां राक्षसेश्वरः।
शुशुभेऽचलसंकाशः शृङ्गाभ्यामिव मन्दरः ॥ २७

ஸீதாயா வசனம் ஶ்ருத்வா ராவணோ ராக்ஷஸாதிப:।
விவ்ருத்ய நயனே க்ரூரே ஜானகீமன்வவைக்ஷத ॥ 23

நீலஜீமூதஸம்காஶோ மஹாபுஜஶிரோதர:।
ஸிம்ஹஸத்வகதி: ஶ்ரீமான்தீப்தஜிஹ்வாக்ரலோசன: ॥ 24

சலாக்ரமுகுடப்ராம்ஶுஶ்சித்ரமால்யானுலேபன:।
ரக்தமால்யாம்பரதரஸ்தப்தாங்கத விபூஷண: ॥ 25

ஶ்ரோணீஸூத்ரேண மஹதா மேசகேன ஸுஸம்வ்ருத:।
அம்ருதோத்பாதநத்தேன புஜகேனேவ மந்தர: ॥ 26

தாப்யாம் ஸ பரிபூர்ணப்யாம் புஜாப்யாம் ராக்ஷஸேஶ்வர:।
ஶுஶுபேऽசலஸம்காஶ: ஶ்ருங்காப்யாமிவ மந்தர: ॥ 27

ராக்ஷஸாதிபதியான ராவணன் ஸீதையின் வார்த்தையைக் கேட்டு கண்களைச் சுழற்றி ஜனகபுத்ரியான ஜானகியைப்பார்த்தான். (23)

கருமேகத்துக்கு ஒப்பானவனும், பெருத்தகைகள், கழுத்து இவைகளுடன் கூடியவனும், சிங்கம் போன்ற பலம் நடை இவைகளை உடையவனும், சோபையுடன் கூடியவனும், ப்ரகாசிக்கின்ற நாக்கின் நுனி, கண் இவைகளை உடையவனும், கோபத்தால் அசைகின்ற மகுடத்தின் நுனியால் உயரமானவனும், சித்ரமான மாலைகள், சந்தனப்பூச்சு இவைகளை உடையவனும், சிகப்பான மாலை, வஸ்த்ரம் இவைகளைத் தரித்தவனும், ப்ரகாசிக்கின்ற தோள் வளைகளை ஆபரணமாக உள்ளவனும், அம்ருதமதனத்துக்காகக் கட்டப்பட்ட வாஸுகியினால் மந்தர மலைபோல் நீலமும் பெரியதுமான அரணாளால் நன்கு கட்டப்பட்டவனும், சிகரங்களால் மந்தரமலை போல் ஆபரணங்களால் நிரம்பிய ப்ரஸித்தமான இருகைகளால் மலைக்கொப்பானவனுமாக ராக்ஷஸாதிபன் ப்ரகாசித்தான். (24—27)

तरुणादित्यवर्णाभ्यां कुण्डलाभ्यां विभूषितः ।
रक्तपल्लवपुष्पाभ्यामशोकाभ्यामिवाचलः ॥ २८

स कल्पवृक्षप्रतिमो वसन्त इव मूर्तिमान् ।
श्मशानचैत्यप्रतिमो भूषितोऽपि भयंकरः ॥ २९

अवेक्षमाणो वैदेहीं कोपसंरक्तलोचनः ।
उवाच रावणः सीतां भुजंग इव निःश्वसन् ॥ ३०

अनयेनाभिसंपन्नमर्थहीनमनुव्रते ।
नाशयाम्यहमद्य त्वां सूर्यः संध्यामिवौजसा ॥ ३१

इत्युक्त्वा मैथिलीं राजा रावणः शत्रुरावणः ।
संदिदेश ततः सर्वा राक्षसीर्घोरदर्शनाः ॥ ३२

தருணுதித்யவர்ணப்யாம் குண்டலாப்யாம் விபூஷித: ।
ரக்தபல்லவபுஷ்பாப்யாமமோகாப்யாமிவாசல: ॥ 28

ஸ கல்பவ்ருக்ஷப்ரதிமோ வஸந்த இவ மூர்த்திமான் ।
ஶ்மஶானசைத்யப்ரதிமோ பூஷிதோபி பயங்கர: ॥ 29

அவேக்ஷமாணோ வைதேஹீம் கோபஸம்ரக்தலோசன: ।
உவாச ராவண: ஸீதாம் புஜங்க இவ நிஶ்வஸன் ॥ 30

அனயேனாபிஸம்பன்னமர்த்தஹீனமனுவ்ரதே ।
நாஶயாம்யஹமத்ய த்வாம் ஸூர்ய: ஸந்த்யாமிவௌஜஸா ॥ 31

இத்யுக்த்வா மைதிலீம் ராஜா ராவண: ஶத்ருராவண: ।
ஸந்திதேஶ தத: ஸர்வா ராக்ஷஸீர்கோரதர்ஶனு: ॥ 32

சிகப்பான துளிர் புஷ்பம் இவைகளுள்ள அசோக மரங்களால் மலைபோல், பாலஸூர்யனுடைய நிறமுள்ளவைகளான குண்டலங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவனும், கல்ப வ்ருக்ஷத்துக்கு ஒப்பானவனும், உருவெடுத்த வஸந்த ருதுபோன்றவனும், ஶ்மஶானத்தில் முளைத்த மரம் போல் பயங்கரமானவனும், அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தபோதிலும் பயங்கரனும், கோபத்தால் சிவந்த கண்களை உடையவனும், ஸீதையை பார்க்கின்றவனும், பாம்பு போல் பெருமூச்சு விடுகின்றவனுமான ராவணன் ஸீதையைப் பார்த்துச்சொன்னன். (28—30)

நீதியற்றவனும் பொருளில்லாதவனுமான ராமனை நம்பிய ஏ ஸீதையே, நான் உன்னை இப்பொழுது ஸூர்யன் தேஜஸால் ஸந்த்யாகாலத்தை அழிப்பது போல் அழித்து விடுகிறேன். (31)

ஶத்ருக்களைக் கதறச்செய்யும் ராஜாவான ராவணன் இவ்விதம் ஸீதையைப் பார்த்துச் சொல்லிவிட்டு பிறகு பயங்கரமான பார்வை உள்ள எல்லா ராக்ஷஸிகளையும் உத்திரவிட்டான். (32)

एकाक्षीमेककर्णां च कर्णप्रावरणां तथा ।
गोकर्णीं हस्तिकर्णीं च लम्बकर्णीमकर्णिकाम् ॥　　३३

हस्तिपाद्यश्वपाद्यौ च गोपादीं पादचूलिकाम् ।
एकाक्षीमेकपादीं च पृथुपादीमपादिकाम् ॥　　३४

अतिमात्रशिरोग्रीवामतिमात्रकुचोदरीम् ।
अतिमात्रास्यनेत्रां च दीर्घजिह्वामजिह्विकाम् ॥　　३५

अनासिकां सिंहमुखीं गोमुखीं सूकरीमुखीम् ।
यथा मद्वशगा सीता क्षिप्रं भवति जानकी ॥
तथा कुरुत राक्षस्यः सर्वाः क्षिप्रं समेत्य च ॥　　३६

प्रतिलोमानुलोमैश्च सामदानादिभेदनैः ।
आवर्जयत वैदेहीं दण्डस्योद्यमनेन च ॥　　३७

ஏகாக்ஷீமேககர்ணும் ச கர்ணப்ராவரணும் ததா ।
கோகர்ணீம் ஹஸ்திகர்ணீம் ச லம்பகர்ணீமகர்ணிகாம் ॥　　33

ஹஸ்திபாத்யஶ்வபாத்யௌ ச கோபாதீம் பாதசூலிகாம் ।
ஏகாக்ஷீம் ஏகபாதீம் ச ப்ருதுபாதீமபாதிகாம் ॥　　34

அதிமாத்ரஶிரோக்ரீவாமதிமாத்ரகுசோதரீம் ।
அதிமாத்ராஸ்யநேத்ராம் ச தீர்கஜிஹ்வாமஜிஹ்விகாம் ॥　　35

அநாஸிகாம் ஸிம்ஹமுகீம் கோமுகீம் ஸூகரீமுகீம் ।
யதா மத்வஶகா ஸீதா க்ஷிப்ரம் பவதி ஜானகீ ॥
ததா குருத ராக்ஷஸ்ய: ஸர்வா: க்ஷிப்ரம் ஸமேத்ய ச ॥　　36

ப்ரதிலோமானுலோமைஶ்ச ஸாமதாநாதிபேதனை: ।
ஆவர்ஜயத வைதேஹீம் தண்டஸ்யோத்யமனேன ச ॥　　37

ஒத்தக் கண்ணியையும், ஒரு காது உள்ளவளையும், மூடிய காதுள்ளவளையும், பசுவின் காதுள்ளவளையும், யானையின் காதுள்ள வளையும், தொங்கும் காதுள்ளவளையும், காது இல்லாதவளையும், யானையின் கால் உள்ளவளையும், குதிரையின் கால் உள்ளவளையும், பசுவின் கால் உள்ளவளையும், காலில் குடுமி உள்ளவளையும், மற்றொரு ஒத்தக்கண்ணியையும், ஒரு கால் உள்ளவளையும், பெருத்த கால் உள்ளவளையும், காலில்லாதவளையும், அளவுக்கு மேல் பருத்த தலை, கழுத்து இவைகளுள்ளவளையும், அளவுக்கு மேல் பருத்த ஸ்தனம், வயறு இவைகளுடன் கூடியவளையும், அளவுக்கு மேல் பருத்த வாய், கண்கள் இவைகளுள்ளவளையும், நீண்ட நாக்குள்ள வளையும், நாக்கற்றவளையும், மூக்கற்றவளையும், சிங்கத்தின் முகத்தை உடையவளையும், பசுவின் முகத்தை உடையவளையும், பன்றியின் முகத்தை உடையவளையும் பார்த்து ராக்ஷஸஶ்ரேஷ்டனுன வன் ஜனகபுத்ரியான ஸீதை எப்படி சீக்கிரம் எனக்கு வசப்படு

इति प्रतिसमादिश्य राक्षसेन्द्रः पुनः पुनः।
काममन्युपरीतात्मा जानकीं पर्यतर्जयत्॥ ३८

उपगम्य ततः क्षिप्रं राक्षसी धान्यमालिनी।
परिष्वज्य दशग्रीवमिदं वचनमब्रवीत्॥ ३९

मया क्रीड महाराज सीतया किं तवानया।
विवर्णया कृपणया मानुष्या राक्षसेश्वर॥ ४०

नूनमस्या महाराज न दिव्यान्भोगसत्तमान्।
विदधात्यमरश्रेष्ठस्तव बाहुबलार्जितान्॥ ४१

இதி ப்ரதிஸமாதிஶ்ய ராக்ஷஸேந்த்ர: புன: புன: ।
காமமன்யுபரீதாத்மா ஜானகீம் பர்யதர்ஜயத் ॥ 38

உபகம்ய தத: க்ஷிப்ரம் ராக்ஷஸீ தான்யமாலினீ ।
பரிஷ்வஜ்ய தஶக்ரீவமிதம் வசனமப்ரவீத் ॥ 39

மயா க்ரீட மஹாராஜ ஸீதயா கிம் தவானயா ।
விவர்ணயா க்ருபணயா மானுஷ்யா ராக்ஷஸேஶ்வர ॥ 40

நூனமஸ்யா மஹாராஜ ந திவ்யான்போகஸத்தமான் ।
விததாத்யமரஶ்ரேஷ்டஸ்தவ பாஹுபலார்ஜிதான் ॥ 41

வாளோ அது மாதிரி எல்லா ராக்ஷஸிகளும் ஒன்று சேர்ந்து செய்யவேண்டும்.

(ப்ரதிகூலமானதுகளும், அநுகூலமானதுகளுமான ஸாம தானங்களை முதலில் கொண்ட பேதங்களாலும், தடியைத்தூக்கிக் காட்டுவதாலும் ஸீதையை வசப்படுத்துங்கள் என்று காமம், கோபம் இவற்ருல் சூழப்பட்ட புத்தியுள்ளவனை ராக்ஷஸாதிபதி அடிக்கடி இம்மாதிரி உத்திரவிட்டு ஸீதையை அதட்டினுன்.) (33—38)

பிறகு தான்யமாலினி என்ற ராவணனுடைய இரண்டாவது மனைவியான ராக்ஷஸி கிட்டவந்து மஹாராஜனை ஹே ராக்ஷஸேஶ்வர, மனுஷ்ய ஸ்த்ரீயும் ஏழையும் கெட்ட நிறமுள்ளவளுமான, இவளால் உனக்கு என்ன ப்ரயோஜனம். என்னுடன் விளையாடு என்ற வார்த்தையை ராவணனை ஆலிங்கனம்செய்து சொன்னுள்.

(இங்கு தான்யமாலினியுடன் மந்தோதரியும் ராவணனை ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டு சொன்னுள் என்று கொள்ளவேண்டும். ஏனென்ருல் பின்பு ஹனுமார் வானரங்களைப் பார்த்து மந்தோதரியே தடுத்ததாகச் சொல்லப்போகிருர்.) (39, 40)

ஓ மஹாராஜனே! திவ்யங்களும் உன் கைகளின் பலத்தால் ஸம்பாதிக்கப்பட்டவைகளுமான உத்தம போகங்களை அனுபவிக்கும்

अकामां कामयानस्य शरीरमुपतप्यते ।
इच्छन्तीं कामयानस्य प्रीतिर्भवति शोभना ॥ ४२

एवमुक्तस्तु राक्षस्या समुत्क्षिप्तस्ततो बली ।
प्रहसन्मेघसंकाशो राक्षसः स न्यवर्तत ॥ ४३

प्रस्थितः स दशग्रीवः कम्पयन्निव मेदिनीम् ।
ज्वलद्भास्करवर्णाभं प्रविवेश निवेशनम् ॥ ४४

देवगन्धर्वकन्याश्च नागकन्याश्च सर्वतः ।
परिवार्य दशग्रीवं विविशुस्तद्गृहोत्तमम् ॥ ४५

அகாமாம் காமயானஸ்ய ஶரீரமுபதப்யதே ।
இச்சந்தீம் காமயானஸ்ய ப்ரீதிர்பவதி ஶோபநா ॥ 42

ஏவமுக்தஸ்து ராக்ஷஸ்யா ஸமுத்க்ஷிப்தஸ்ததோ பலீ ।
ப்ரஹஸன்மேகஸம்காஶோ ராக்ஷஸ: ஸ ந்யவர்த்தத ॥ 43

ப்ரஸ்தித: ஸ தஶக்ரீவ: கம்பயன்னிவ மேதினீம் ।
ஜ்வலத்பாஸ்கரவர்ணாபம் ப்ரவிவேஶ நிவேஶனம் ॥ 44

தேவகந்தர்வகன்யாஶ்ச நாககன்யாஶ்ச ஸர்வத: ।
பரிவார்ய தஶக்ரீவம் விவிஶுஸ்தத்க்ருஹோத்தமம் ॥ 45

படியான பாக்யத்தைப் ப்ரஹ்மதேவன் இவளுக்குக் கொடுக்க வில்லை. (41)

இஷ்டப்படாதவளை ஆசைப்படுகிறவனின் சரீரம் தாபத்தை அடைகிறது. இஷ்டமுள்ளவளை விரும்புகிறவனுக்கு அழகிய ஆசை உண்டாகிறது என்று இம்மாதிரி ராக்ஷஸியால் சொல்லப் பட்டவனும், பலிஷ்டனும், இறுக ஆலிங்கனம் செய்து கொள்ளப் பட்டவனும், மேகத்துக்கு ஒப்பானவனுமான ராக்ஷஸன் சிரித் துக்கொண்டு திரும்பினான். (42, 43)

பூமியை அசையும்படி செய்கின்ற அந்த தஶக்ரீவன் ப்ரகாசிக்கும் ஸூர்யனுடைய நிறம் போன்ற தன் வீட்டில் நுழைந்தான். (44)

தேவகந்தர்வ கன்னிகைகளும், நாககன்னிகைகளும், அவனை நாலாபக்கத்திலும், சூழ்ந்து கொண்டு அச்சிறந்த வீட்டில் ப்ரவே சித்தனர். (45)

स मैथिलीं धर्मपरामवस्थितां
प्रवेपमानां परिभर्त्स्य रावणः ।
विहाय सीतां मदनेन मोहितः
स्वमेव वेश्म प्रविवेश भास्वरम् ॥ ४६

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
द्वाविंशः सर्गः ॥ २२ ॥

ஸ மைதிலீம் தர்மபராமவஸ்திதாம்
ப்ரவேபமாநாம் பரிபர்த்ஸ்ய ராவண: ।
விஹாய ஸீதாம் மதனேன மோஹித:
ஸ்வமேவ வேஶ்ம ப்ரவிவேஶ பாஸ்வரம் ॥ 46

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீய ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே த்வாவிம்ஶ: ஸர்க: ॥

காமத்தினால் மோஹத்தை அடைந்த அந்த ராவணன் தர்மத்தை நம்பியவளும், உட்கார்ந்தவளும், நடுக்கத்துடன் கூடியவளும், மிதிலையைச் சேர்ந்தவளுமான ஸீதையை அதட்டி விட்டு ப்ரகாசிக்கின்ற தன் வீட்டை ப்ரவேசித்தான். (46)

இருபத்திரண்டாவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

त्रयोविंशः सर्गः — இருபத்திமூன்றுவது ஸர்கம் ॥ २३ ॥

"राक्षसीप्रेरणम्" — ராக்ஷஸிகளின் தூண்டுதல்.

इत्युक्त्वा मैथिलीं राजा रावणः शत्रुरावणः ।
संदिश्य च ततः सर्वा राक्षसीर्निर्जगाम ह ॥ १

निष्क्रान्ते राक्षसेन्द्रे तु पुनरन्तःपुरंगते ।
राक्षस्यो भीमरूपास्ताः सीतां समभिदुद्रुवुः ॥ २

ततः सीतामुपागम्य राक्षस्यः क्रोधमूर्छिताः ।
परं परुषया वाचा वैदेहीमिदमब्रुवन् ॥ ३

पौलस्त्यस्य वरिष्ठस्य रावणस्य महात्मनः ।
दशग्रीवस्य भार्यात्वं सीते न बहु मन्यसे ॥ ४

இத்யுக்த்வா மைதிலீம் ராஜா ராவண: ஶத்ருராவண: ।
ஸந்திஶ்ய ச தத: ஸர்வா ராக்ஷஸீர்நிர்ஜகாம ஹ ॥ 1

நிஷ்க்ராந்தே ராக்ஷஸேந்த்ரே து புனரந்த:புரம்கதே ।
ராக்ஷஸ்யோ பீமரூபாஸ்தா: ஸீதாம் ஸமபிதுத்ருவு: ॥ 2

தத: ஸீதாமுபாகம்ய ராக்ஷஸ்ய: க்ரோதமூர்ச்சிதா: ।
பரம் பருஷயா வாசா வைதேஹீமிதமப்ருவன் ॥ 3

பௌலஸ்த்யஸ்ய வரிஷ்டஸ்ய ராவணஸ்ய மஹாத்மன: ।
தஶக்ரீவஸ்ய பார்யாத்வம் ஸீதே ந பஹு மன்யஸே ॥ 4

சத்ருக்களைக் கதறச் செய்யும் ராஜாவான ராவணன் ஸீதையைக் குறித்து இப்படிச்சொல்லி எல்லா ராக்ஷஸிகளுக்கும் உத்திரவிட்டு பிறகு அவ்விடத்திலிருந்து வெளியேறினன். (1)

ராக்ஷஸேந்த்ரன் புறப்பட்டு அந்த:புரத்துக்குள் நுழைந்த பிறகு பயங்கரமான அந்த ராக்ஷஸிகள் ஸீதையைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். (2)

பிறகு கோபத்தால் மோஹத்தை அடைந்தவர்களான ராக்ஷஸிகள் ஸீதையை அடைந்து மிகவும் கடுமையான வார்த்தையால் இதைச் சொன்னார்கள். (3)

புலஸ்த்ய வம்சத்தில் தோன்றியவனும், சிறந்தவனும், மஹாத்மாவும் பத்து தலைகளை உடையவனுமான ராவணனுக்கு மனைவியாக ஆவதைப் பெரிதாக எண்ணவில்லையே? (இப்படிப் பட்டவன் உனக்குக் கிடைப்பது அரிதல்லவா என்று அர்த்தம்.) (4)

ततस्त्वेकजटा नाम राक्षसी वाक्यमब्रवीत्।
आमन्त्र्य क्रोधताम्राक्षी सीतां करतलोदरीम्॥ ५

प्रजापतीनां षण्णां तु चतुर्थो यः प्रजापतिः।
मानसो ब्रह्मणः पुत्रः पुलस्त्य इति विश्रुतः॥ ६

पुलस्त्यस्य तु तेजस्वी महर्षिर्मानसः सुतः।
नाम्ना स विश्रवा नाम प्रजापतिसमप्रभः॥ ७

तस्य पुत्रो विशालाक्षि रावणः शत्रुरावणः।
तस्य त्वं राक्षसेन्द्रस्य भार्या भवितुमर्हसि॥ ८

मयोक्तं चारुसर्वाङ्गि वाक्यं किं नानुमन्यसे।
ततो हरिजटा नाम राक्षसी वाक्यमब्रवीत्॥ ९

ததஸ்த்வேகஜடா நாம ராக்ஷஸீ வாக்யமப்ரவீத் ।
ஆமந்த்ர்ய க்ரோததாம்ராக்ஷீ ஸீதாம் கரதலோதரீம் ॥ 5

ப்ரஜாபதீனும் ஷண்ணும் து சதுர்த்தோ ய: ப்ரஜாபதி: ।
மானஸோ ப்ரம்ஹண: புத்ர: புலஸ்த்ய இதி விஸ்ருத: ॥ 6

புலஸ்த்யஸ்ய து தேஜஸ்வீ மஹர்ஷிர்மானஸ: ஸுத: ।
நாம்ஞ ஸ விஸ்ரவா நாம ப்ரஜாபதிஸமப்ரப: ॥ 7

தஸ்ய புத்ரோ விஸாலாக்ஷி ராவண: ஸத்ருராவண: ।
தஸ்ய த்வம் ராக்ஷஸேந்த்ரஸ்ய பார்யா பவிதுமர்ஹஸி ॥ 8

மயோக்தம் சாருஸர்வாங்கி வாக்யம் கிம் நானுமன்யஸே ।
ததோ ஹரிஜடா நாம ராக்ஷஸீ வாக்யமப்ரவீத் ॥ 9

பிறகு கோபத்தால் சிவந்த கண்களை உடைய ஏகஜடை என்ற ராக்ஷஸி கையளவுள்ள வயிற்றை உடைய ஸீதையை அழைத்து இவ்வார்த்தையைச் சொன்னாள். (5)

ப்ரஸித்தரான புலஸ்த்யர், மரீசி, அத்ரி, அங்கிரஸ், புலஸ்த்யர், புலஹர், க்ரது என்ற ஆறு ப்ரஜாபதிகளுக்குள் நான்காவது ப்ரஜாபதியும், ப்ரம்ஹாவின் மானஸிக புத்ரருமாவர்.

சத்ருக்களைக் கதறச்செய்யும் ராவணன் புலஸ்த்யரின் மானஸிக புத்ரனும் தேஜஸ்வியும் ப்ரம்ஹாவிற்கு ஒப்பானவரும், பெயரினால் விஸ்ரவஸ் என்று ப்ரஸித்தியும் அடைந்திருப்பவருடைய பிள்ளை. அப்படிப்பட்ட ராக்ஷஸாதிபதிக்கு நீ பத்னியாக ஆகக் கடவாய். (6 — 8)

அழகிய எல்லா அங்கங்களையும் உடையவளே! நான் சொல்லும் வார்த்தையை என் ஒப்பமாட்டேன் என்கிறாய்? பிறகு பூனைக்கண்ணியான ஹரிஜடை என்ற ராக்ஷஸி கோபத்தால் கண்களைச் சுழற்றி எந்த ராவணனால் முப்பத்திமூன்றுகோடி தேவர்

विवर्त्य नयने कोपान्मार्जारसदृशेक्षणा।
येन देवास्त्रयस्त्रिंशद्देवराजश्च निर्जिताः॥
तस्य त्वं राक्षसेन्द्रस्य भार्या भवितुमर्हसि॥ १०

ततस्तु प्रघसा नाम राक्षसी क्रोधमूर्छिता।
भर्त्सयन्ती तदा घोरमिदं वचनमब्रवीत्॥ ११

वीर्योत्सिक्तस्य शूरस्य संग्रामेष्वनिवर्तिनः।
बलिनो वीर्ययुक्तस्य भार्यात्वं किं न लप्स्यसे॥ १२

प्रियां बहुमतां भार्यां त्यक्त्वा राजा महाबलः।
सर्वासां च महाभागां त्वामुपैष्यति रावणः॥ १३

समृद्धं स्त्रीसहस्रेण नानारत्नोपशोभितम्।
अन्तःपुरं समुत्सृज्य त्वामुपैष्यति रावणः॥ १४

விவர்த்ய நயனே கோபான்மார்ஜாரஸத்ருமேக்ஷணா।
யேன தேவாஸ்த்ரயஸ்த்ரிம்மத்தேவராஜஸ்ச நிர்ஜிதா:॥
தஸ்ய த்வம் ராக்ஷஸேந்த்ரஸ்ய பார்யா பவிதுமர்ஹஸி॥ 10

ததஸ்து ப்ரகஸா நாம ராக்ஷஸீ க்ரோதமூர்ச்சிதா।
பர்த்ஸயந்தீ ததா கோரமிதம் வசனமப்ரவீத்॥ 11

வீர்யோத்ஸிக்தஸ்ய மூரஸ்ய ஸம்க்ராமேஷ்வநிவர்த்தின:।
பலினோ வீர்யயுக்தஸ்ய பார்யாத்வம் கிம் ந லப்ஸ்யஸே॥ 12

ப்ரியாம் பஹுமதாம் பார்யாம் த்யக்த்வா ராஜா மஹாபல:।
ஸர்வாஸாம் ச மஹாபாகாம் த்வாமுபைஷ்யதி ராவண:॥ 13

ஸம்ருத்தம் ஸ்த்ரீஸஹஸ்ரேண நானாரத்னோபமோபிதம்।
அந்த:புரம் ஸமுத்ஸ்ருஜ்ய த்வாமுபைஷ்யதி ராவண:॥ 14

களும் தேவராஜனும் தோல்வி அடைந்தார்களோ அந்த ராக்ஷஸ ம்ரேஷ்டனுக்கு நீ பார்யையாக ஆகக்கடவாய் என்று சொன்னாள். (9, 10)

பிறகு கோபத்தால் ஏக்கம்கொண்ட ப்ரகஸா என்ற ராக்ஷஸி வீர்யத்தால் கொழுப்பை அடைந்தவனும், சூரனும், யுத்தத்தில் சத்ருவை அழிக்காது திரும்பாதவனும், பலமுள்ளவனும், வீர்யத்துடன் கூடியவனுமான ராவணனை நீ ஏன் பத்னியாக அடையவில்லை? ப்ரியையும் ரொம்ப இஷ்டப்பட்டவளுமான மந்தோதரியைவிட்டு அம்மஹாபலம் வாய்ந்த ராவணன் எல்லா ஸ்த்ரீகளுக்குள் மிக பாக்யம் பெற்ற உன்னை அடைகிறான். ஆயிரக்கணக்கான ஸ்த்ரீகளால் நிறைந்ததும், பலவகைப்பட்ட ரத்னங்களால் ப்ரகாசிப்பதுமான அந்த:புரத்தை விட்டுவிட்டு அந்த ராவணன் உன்னை வந்து அடையப்போகிறான் என்று ஸீதையை அதட்டிக் கொண்டு சொன்னாள். (11 — 14)

अन्या तु विकटा नाम राक्षसी वाक्यमब्रवीत्।
असकृद्देवता युद्धे नागगन्धर्वदानवाः॥
निर्जिताः समरे येन स ते पार्श्वमुपागतः॥ १५

तस्य सर्वसमृद्धस्य रावणस्य महात्मनः।
किमद्य राक्षसेन्द्रस्य भार्यात्वं नेच्छसेऽधमे॥ १६

ततस्तु दुर्मुखी नाम राक्षसी वाक्यमब्रवीत्।
यस्य सूर्यो न तपति भीतो यस्य च मारुतः॥
न वाति स्मायतापाङ्गे किं त्वं तस्य न तिष्ठसि॥ १७

पुष्पवृष्टिं च तरवो मुमुचुर्यस्य वै भयात्।
शैलाश्च सुभ्रूः पानीयं जलदाश्च यदेच्छति॥ १८

அன்யா து விகடா நாம ராக்ஷஸீ வாக்யமப்ரவீத்।
அஸக்ருத்தேவதா யுத்தே நாககந்தர்வதானவா:॥
நிர்ஜிதா: ஸமரே யேன ஸ தே பார்ஸ்வமுபாகத:॥ 15

தஸ்ய ஸர்வஸம்ருத்தஸ்ய ராவணஸ்ய மஹாத்மன:।
கிமத்ய ராக்ஷஸேந்த்ரஸ்ய பார்யாத்வம் நேச்சஸேऽதமே॥ 16

ததஸ்து துர்முகீ நாம ராக்ஷஸீ வாக்யமப்ரவீத்।
யஸ்ய ஸூர்யோ ந தபதி பீதோ யஸ்ய ச மாருத:॥
ந வாதி ஸ்மாயதாபாங்கே கிம் த்வம் தஸ்ய ந திஷ்டஸி॥ 17

புஷ்பவ்ருஷ்டிம் ச தரவோ முமுசுர்யஸ்ய வை பயாத்।
ஸைலாஸ்ச ஸுப்ரூ: பானீயம் ஜலதாஸ்ச யதேச்சதி॥ 18

விகடை என்ற மற்றொரு ராக்ஷஸி, ஏ கீழ்ப்பட்டவளே! பல தடவை யுத்தத்தில் தேவர்களும், நாகர்களும், கந்தர்வர்களும், அஸுரர்களும், எந்த ராவணனால் தோல்வியடைந்தார்களோ, அவன் உன் பக்கத்தில் வந்து நிற்கிறான். மஹாத்மாவும், ஸர்வ ஸம்ருத்தியுடன் கூடியவனுமான ராக்ஷஸாதிபதிக்கு இப்பொழுது நீ ஏன் பத்னியாக ஆக இச்சிக்கவில்லை என்று ஸீதையைப் பார்த்துச் சொன்னாள். (16)

பிறகு துர்முகி என்ற ராக்ஷஸியானவள், எவனுக்குப்பயந்து ஸூர்யன் ப்ரகாசிக்கவில்லையோ, எவனிடத்தில் பயந்து வாயுவும் வீசவில்லையோ, ஓ அழகிய கடைக்கண்ணை உடையவளே! அவனுக்கு நீ ஏன் பத்னியாக ஆகவில்லை. வ்ருக்ஷங்களும் எவனிடத்தில் பயந்து புஷ்பவர்ஷங்களைச் செய்கின்றதுகளோ, எப்பொழுது ராவணன் விரும்புகிறானோ, அப்பொழுது மேகங்களும் மலைகளும் மழைபொழிகின்றதுகளோ, அழகு வாய்ந்தும், அழகான புருவங்களை உடையவளுமான ஓ ஸீதே, அப்படிப்பட்டவ

तस्य नैर्ऋतराजस्य राजराजस्य भामिनि ।
किं त्वं न कुरुषे बुद्धिं भार्यार्थे रावणस्य हि ॥ १९

साधु ते तत्त्वतो देवि कथितं साधु भामिनि ।
गृहाण सुस्मिते वाक्यमन्यथा न भविष्यसि ॥ २०

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
त्रयोविंशः सर्गः ॥ २३ ॥

தஸ்ய நைர்ருதராஜஸ்ய ராஜராஜஸ்ய பாமினி ।
கிம் த்வம் ந குருஷே புத்திம் பார்யார்த்தே ராவணஸ்ய ஹி ॥

ஸாது தே தத்வதோ தேவி கதிதம் ஸாது பாமினி ।
க்ருஹாண ஸுஸ்மிதே வாக்யமன்யதா ந பவிஷ்யஸி ॥ **20**

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே த்ரயோவிம்ஶ: ஸர்க: ॥

னும், ராக்ஷஸர்களுக்குத் தலைவனும், ராஜராஜனுமான ராவண னுக்கு நீ பத்னியாக ஆக ஏன் எண்ணம் கொள்ளவில்லை?

ஓ தேவி, ஓ அழகியவளே. வாஸ்தவத்தை உனக்கு நன்கு சொன்னேன். என்பேச்சை நன்குகேள். அழகிய புன்சிரிப்புள்ள வளே! இவ்விதம் நீ செய்யாவிடில் ஜீவித்திருக்கமாட்டாய் என்று சொன்னள். (17 — 20)

இருபத்திமூன்ருவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

चतुर्विंशः सर्गः — இருபத்திநான்காவது ஸர்கம் ॥ २४ ॥

"राक्षसीतर्जनम्" — ராக்ஷஸிகளின் அதட்டல்.

ततः सीतामुपागम्य राक्षस्यो विकृताननाः ।
परुषं परुषा नार्य ऊचुस्तां वाक्यमप्रियम् ॥ १

किं त्वमन्तःपुरे सीते सर्वभूतमनोहरे ।
महार्हशयनोपेते न वासमनुमन्यसे ॥ २

मानुषी मानुषस्यैव भार्यात्वं बहु मन्यसे ।
प्रत्याहर मनो रामान्न त्वं जातु भविष्यसि ॥ ३

त्रैलोक्यवसुभोक्तारं रावणं राक्षसेश्वरम् ।
भर्तारमुपसंगम्य विहरस्व यथासुखम् ॥ ४

தத: ஸீதாமுபாகம்ய ராக்ஷஸ்யோ விக்ருதானனா: ।
பருஷம் பருஷா நார்ய ஊசுஸ்தாம் வாக்யமப்ரியம் ॥ 1

கிம் த்வமந்த:புரே ஸீதே ஸர்வபூதமனோஹரே ।
மஹார்ஹஶயனோபேதே ந வாஸமனுமன்யஸே ॥ 2

மானுஷீ மானுஷஸ்யைவ பார்யாத்வம் பஹு மன்யஸே ।
ப்ரத்யாஹர மனோ ராமான் ந த்வம் ஜாது பவிஷ்யஸி ॥ 3

த்ரைலோக்யவஸுபோக்தாரம் ராவணம் ராக்ஷஸேஶ்வரம் ।
பர்தாரமுபஸம்கம்ய விஹரஸ்வ யதாஸுகம் ॥ 4

பிறகு ஸீதையை அடைந்து பயங்கரமான முகமுள்ளவர்களும், கடூரமான எண்ணமுள்ளவர்களுமான ராக்ஷஸ ஸ்த்ரீகள் அப்ரியமான சொல்லை அந்த ஸீதையைப் பார்த்துச் சொன்னார்கள். (1)

ஹே ஸீதே! ஸர்வபூதங்களுக்கும் மனதிற்குப் பிடித்ததும், சிறந்த படுக்கைகளோடு கூடியதுமான அந்த:புரத்தில் வாஸத்தை நீ ஏன் ஏற்கவில்லை. (2)

மனித ஸ்த்ரீயான நீ மனிதனுக்கே மனைவியாக இருப்பதை உயர்வாக எண்ணுகிறாய். இவ்விதம் ஒருபோதும் நடக்கப்போகிறதில்லை. ஆகையால் ராமனிடத்திலிருந்து மனதைத் திருப்பி ராவணனிடம் செலுத்து. (3)

மூவுலகங்களிலுமுள்ள ஐஶ்வர்யத்தை அனுபவிக்கின்ற ராக்ஷஸேஶ்வரனான ராவணனை புருஷனாக அடைந்து ஸுகமாக விளையாடு. (4)

मानुषी मानुषं तं तु राममिच्छसि शोभने ।
राज्याद्भ्रष्टमसिद्धार्थं विक्लबं त्वमनिन्दिते ॥ ५

राक्षसीनां वचः श्रुत्वा सीता पद्मनिभेक्षणा ।
नेत्राभ्यामश्रुपूर्णाभ्यामिदं वचनमब्रवीत् ॥ ६

यदिदं लोकविद्विष्टमुदाहरथ संगताः ।
नैतन्मनसि वाक्यं मे किल्बिषं प्रतिभाति वः ॥ ७

न मानुषी राक्षसस्य भार्या भवितुमर्हति ।
कामं खादत मां सर्वा न करिष्यामि वो वचः ॥ ८

दीनो वा राज्यहीनो वा यो मे भर्ता स मे गुरुः ।
तं नित्यमनुरक्ताऽस्मि यथा सूर्यं सुवर्चला ॥ ९

மானுஷீ மானுஷம் தம் து ராமமிச்சஸி ஶோபனே ।
ராஜ்யாத்ப்ரஷ்டமஸித்தார்த்தம் விக்லபம் த்வமநிந்திதே ॥ 5

ராக்ஷஸீனாம் வச: ஶ்ருத்வா ஸீதா பத்மநிபேக்ஷணா ।
நேத்ராப்யாமஶ்ருபூர்ணாப்யாமிதம் வசனமப்ரவீத் ॥ 6

யதிதம் லோகவித்விஷ்டமுதாஹரத ஸம்கதா: ।
நைதன்மனஸி வாக்யம் மே கில்பிஷம் ப்ரதிபாதி வ: ॥ 7

ந மானுஷீ ராக்ஷஸஸ்ய பார்யா பவிதுமர்ஹதி ।
காமம் காதத மாம் ஸர்வா ந கரிஷ்யாமி வோ வச: ॥ 8

தீனோ வா ராஜ்யஹீனோ வா யோ மே பர்த்தா ஸ மே குரு: ।
தம் நித்யமநுரக்தா஽ஸ்மி யதா ஸூர்யம் ஸுவர்ச்சலா ॥ 9

ராஜ்யத்தை விட்டு விலகியவனும், கார்ய ஸித்தியை அடையாதவனும், பயந்தவனும், மனுஷ்யனுமான அந்த ராமனை குற்றமற்றவளும், அழகியவளுமான ஓ ஸீதே மனித ஸ்த்ரீயாகிற நீ இச்சிக்கிறாய். (5)

செந்தாமரை போன்ற கண்களுள்ள ஸீதையானவள் ராக்ஷஸிகளுடைய பேச்சைக் கேட்டு ஜலத்தால் நிரம்பிய கண்களோடு கூடியவளாய் இருந்து கொண்டு இவ்விதம் சொன்னாள். (6)

நீங்கள் எல்லோரும் ஒன்றுகூடி பரபுருஷனை அடையும்படி எதைச் சொன்னீர்களோ, லோகவிருத்தமானதும், பாபத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதுமான அந்த வார்த்தை என் மனதிற்குச் சரியானதாகப் படவில்லை. (7)

மனுஷ்ய ஸ்த்ரீயான நான் ராக்ஷஸனுக்குப் பத்னியாவதற்கு ஏற்றவளல்ல. எல்லோருமாக இஷ்டப்படி என்னைச் சாப்பிட்டு விடுங்கள். நீங்கள் சொல்வதைச் செய்யமாட்டேன். (8)

இனி ஸ்ரீஸீதை உலகத்திலும், சாஸ்த்ரங்களிலும் ப்ரஸித்தர்

यथा शची महाभागा शक्रं समुपतिष्ठति।
अरुन्धती वसिष्ठं च रोहिणी शशिनं यथा॥ १०

लोपामुद्रा यथाऽगस्त्यं सुकन्या च्यवनं यथा।
सावित्री सत्यवन्तं च कपिलं श्रीमती यथा॥ ११

सौदासं मदयन्तीव केशिनी सगरं यथा।
नैषधं दमयन्तीव भैमी पतिमनुव्रता॥
तथाऽहमिक्ष्वाकुवरं रामं पतिमनुव्रता॥ १२

யதா ஶசீ மஹாபாகா ஶக்ரம் ஸமுபதிஷ்டதி ।
அருந்ததீ வஸிஷ்டம் ச ரோஹிணீ ஶஶினம் யதா ॥ 10

லோபாமுத்ரா யதாऽகஸ்த்யம் ஸுகன்யா ச்யவனம் யதா ।
ஸாவித்ரீ ஸத்யவந்தம் ச கபிலம் ஶ்ரீமதீ யதா ॥ 11

ஸௌதாஸம் மதயந்தீவ கேஶினீ ஸகரம் யதா ।
நைஷதம் தமயந்தீவ பைமீ பதிமனுவ்ரதா ॥
ததாऽஹமிக்ஷ்வாகுவரம் ராமம் பதிமனுவ்ரதா ॥ 12

களும் எவர்களின் பெயரைச் சொன்னால் தீர்காயுஸ், ஸௌமங்கல்யம் இவைகள் ஸித்திக்குமோ அப்படிப்பட்டவர்களின் பெயர்களைச் சொல்லி நானும் அவர்கள் மாதிரியே நடப்பேன் என்பதைக் கூறுகிறாள். ஆனால் இவர்கள் எல்லோரும் அதிகமான துக்கத்திலும், தங்கள் பதியைப் பின்பற்றியவர்கள். ஸாதாரணமாக ஸுகஸம்ருத்தியோடு கூடியவனை அனுஸரித்து நடப்பது ஸ்த்ரீகளுக்கு ஸ்வபாவம்:—

மனம் குன்றியவனானாலும், ராஜ்யமற்றவனானாலும், என் புருஷனான அந்த ராமனே, எனக்கு உபாஸிக்கத் தகுந்த தெய்வமாவான். அவனை நான் நித்யம் ப்ரேமையுடன் அண்டியிருக்கிறேன். எப்படி ஸுவர்ச்சலை என்பவள் ஸூர்யனை அண்டியவளோ, எப்படி மஹாபாக்யசாலியான இந்த்ராணி இந்த்ரனையே உபாஸிக்கிறாளோ, எப்படி வஸிஷ்டரை அருந்ததியும், சந்த்ரனை ரோஹிணியும், எப்படி அகஸ்த்யரை லோபாமுத்ரையும், ச்யவனரை ஸுகன்யா என்பவளும், ஸத்யவானை ஸாவித்ரியும், கபிலரை ஶ்ரீமதியும், ஸௌதாஸன் என்ற ஸூர்ய வம்ஶத்தரசனை தமயந்தியும், ஸகரனை கேசினி என்ற பத்னியும், நைஷதனை பீமனின் புத்ரியான தமயந்தியும் தொடர்ந்தனரோ, அப்படியே நானும் இக்ஷ்வாகு குலத்துக்குத் தலைவனும் ராமனுமான என் தலைவனையே அண்டியவள். (9 — 12)

सीताया वचनं श्रुत्वा राक्षस्यः क्रोधमूर्छिताः ।
भर्त्सयन्ति स्म परुषैर्वाक्यै रावणचोदिताः ॥ १३

अवलीनः स निर्वाक्यो हनुमाञ्छिंशुपाद्रुमे ।
सीतां संतर्जयन्तीस्ता राक्षसीरश‍ृणोत्कपिः ॥ १४

तामभिक्रम्य संक्रुद्धा वेपमानां समन्ततः ।
भृशं संलिलिहुर्दीप्तान्प्रलम्बान्दशनच्छदान् ॥ १५

ऊचुश्च परमक्रुद्धाः प्रगृह्याशु परश्वधान् ।
नेयमर्हति भर्तारं रावणं राक्षसाधिपम् ॥ १६

संभर्त्स्यमाना भीमाभी राक्षसीभिर्वरानना ।
सा बाष्पमुपमार्जन्ती शिंशुपां तामुपागमत् ॥ १७

ஸீதாயா வசனம் ஶ்ருத்வா ராக்ஷஸ்ய: க்ரோதமூர்ச்சிதா: ।
பர்த்ஸயந்தி ஸ்ம பருஷைர்வாக்யை ராவணசோதிதா: ॥ 13

அவலீன: ஸ நிர்வாக்யோ ஹனுமான் ஶிம்ஶுபாத்ருமே ।
ஸீதாம் ஸந்தர்ஜயந்தீஸ்தா ராக்ஷஸீரஶ்ருணோத்கபி: ॥ 14

தாமபிக்ரம்ய ஸம்க்ருத்தா வேபமானாம் ஸமந்தத: ।
ப்ருஶம் ஸம்லிலிஹுர்தீப்தான்ப்ரலம்பான்தஶனச்சதான் ॥ 15

ஊசுஶ்ச பரமக்ருத்தா: ப்ரக்ருஹ்யாஶு பரஶ்வதான் ।
நேயமர்ஹதி பர்த்தாரம் ராவணம் ராக்ஷஸாதிபம் ॥ 16

ஸம்பர்த்ஸ்யமானா பீமாபீ ராக்ஷஸீபிர்வரானனா ।
ஸா பாஷ்பமுபமார்ஜந்தீ ஶிம்ஶுபாம் தாமுபாகமத் ॥ 17

ஸீதையின் வார்த்தையைக்கேட்ட ராக்ஷஸிகள் கோபத்தால் மயக்கம் கொண்டவர்களும், ராவணனால் ஏவப்பட்டவர்களுமாய் இருந்துகொண்டு கடூரமான சொற்களால் அதட்டினார்கள். (13)

கபியான ஹனுமார் சிம்ஶுபாமரத்தில் மறைந்துகொண்டும் பேசாமலிருந்து கொண்டும், ஸீதையை அதட்டும் அந்த ராக்ஷஸிகளின் சொல்லைக் கேட்டார். (14)

நடுங்குகின்ற அந்த ஸீதையை நாலுபக்கத்திலும் சூழ்ந்து கொண்டு கோபத்துடன் ராக்ஷஸிகள், ப்ரகாசிக்கின்றதும், தொங்குகின்றதுமான உதடுகளைக் கடித்துக்கொண்டார்கள். (15)

மிகவும் கோபங்கொண்டவர்களாய் கோடரிகளை வேகமாய்க் கையில் தரித்து, ராக்ஷஸர்களுக்கு அதிபனான ராவணனை பர்த்தாவாகக் செய்து கொள்ளத்தக்கவளல்ல என்று சொன்னார்கள்.

(அதாவது நாம் கொன்று சாப்பிடத்தக்கவள் என்பது கருத்து.) (16)

பயங்கரர்களான ராக்ஷஸிகளால் அதட்டப்படுகின்றவளும்,

ततस्तां शिंशुपां सीता राक्षसीभिः समावृता।
अभिगम्य विशालाक्षी तस्थौ शोकपरिप्लुता॥ १८

तां कृशां दीनवदनां मलिनाम्बरधारिणीम्।
भर्त्सयांचक्रिरे सीतां राक्षस्यस्ताः समन्ततः॥ १९

ततस्तां विनता नाम राक्षसी भीमदर्शना।
अब्रवीत्कुपिताकारा कराला निर्णतोदरी॥ २०

सीते पर्याप्तमेतावद्भर्तुः स्नेहो निदर्शितः।
सर्वत्रातिकृतं भद्रे व्यसनायोपकल्पते॥ २१

ததஸ்தாம் ஶிம்ஶுபாம் ஸீதா ராக்ஷஸீபி: ஸமாவ்ருதா।
அபிகம்ய விஶாலாக்ஷீ தஸ்தௌ ஶோகபரிப்லுதா॥ 18

தாம் க்ருஶாம் தீனவதனும் மலிஞம்பரதாரிணீம்।
பர்த்ஸயாம்சக்ரிரே ஸீதாம் ராக்ஷஸ்யஸ்தா: ஸமந்தத:॥ 19

ததஸ்தாம் வினதா நாம ராக்ஷஸீ பீமதர்ஶனு।
அப்ரவீத்குபிதாகாரா கராலா நிர்ணதோதரீ॥ 20

ஸீதே பர்யாப்தமேதாவத்பர்த்து: ஸ்னேஹோ நிதர்ஶித:।
ஸர்வத்ராதிக்ருதம் பத்ரே வ்யஸனுயோபகல்பதே॥ 21

சிவந்த முகமுள்ளவளுமான அந்த ஸீதை, கண் ஜலத்தைத்துடைத்துக்கொண்டு ஹனுமார் இருக்கும் அந்த ஶிம்ஶுபா வ்ருக்ஷத்தை அடைந்தாள். (17)

பிறகு ராக்ஷஸிகளால் நன்கு சூழப்பட்டவளும், அகண்ட கண்களுள்ளவளும், சோகத்தில் மூழ்கியவளுமான அந்த ஸீதை ஶிம்ஶுபா வ்ருக்ஷத்தை அடைந்து உட்கார்ந்தாள். (18)

அப்படிப்பட்டவளும், இளைத்தவளும், கவலைகொண்ட முகமுள்ளவளும், அழுக்கடைந்த வஸ்த்ரத்தைத் தரித்தவளுமான அந்த ஸீதையை ராக்ஷஸிகள் நான்கு பக்கமும் அதட்டினுர்கள். (19)

பிறகு பயங்கரமான பார்வை உள்ளவளும், கோபம்கொண்ட உருவம் படைத்தவளும், பயங்கரமானவளும், பள்ளமான வயிற்றை உடையவளுமான வினதா என்ற ராக்ஷஸி அந்த ஸீதையைச் சொன்னுள். (20)

மங்களகரையான ஓ ஸீதையே! புருஷனிடத்தில் நன்கு ஸ்நேஹத்தைக் காண்பித்து விட்டாய். எல்லா இடத்திலும் அளவுக்கு மிஞ்சிய கார்யம் துக்கத்தையே கொடுக்கும். (21)

परितुष्टास्मि भद्रं ते मानुषस्ते कृतो विधिः।
ममापि तु वचः पथ्यं ब्रुवन्त्याः कुरु मैथिलि ॥ २२

रावणं भज भर्तारं भर्तारं सर्वरक्षसाम्।
विक्रान्तं रूपवन्तं च सुरेशमिव वासवम् ॥
दक्षिणं त्यागशीलं च सर्वस्य प्रियदर्शनम् ॥ २३

मानुषं कृपणं रामं त्यक्त्वा रावणमाश्रय।
दिव्याङ्गरागा वैदेहि दिव्याभरणभूषिता ॥ २४

अद्य प्रभृति सर्वेषां लोकानामीश्वरी भव।
अग्नेः स्वाहा यथा देवी शचीवेन्द्रस्य शोभने ॥ २५

பரிதுஷ்டாஸ்மி பத்ரம் தே மாநுஷஸ்தே க்ருதோ விதி: ।
மமாபி து வச: பத்யம் ப்ருவந்த்யா: குரு மைதிலி ॥ 22

ராவணம் பஜ பர்த்தாரம் பர்த்தாரம் ஸர்வரக்ஷஸாம் ।
விக்ராந்தம் ரூபவந்தம் ச ஸுரேஶமிவ வாஸவம் ॥
தக்ஷிணம் த்யாகஶீலம் ச ஸர்வஸ்ய ப்ரியதர்ஶனம் ॥ 23

மானுஷம் க்ருபணம் ராமம் த்யக்த்வா ராவணமாஶ்ரய ।
திவ்யாங்கராகா வைதேஹி திவ்யாபரணபூஷிதா ॥ 24

அத்ய ப்ரப்ருதி ஸர்வேஷாம் லோகாநாமீஶ்வரீ பவ ।
அக்னே: ஸ்வாஹா யதா தேவீ ஶசீவேந்த்ரஸ்ய ஶோபனே । 25

மனித ஜாதிக்கு உசிதமான கார்யத்தைச் செய்து விட்டாய், இது போதும். நான் ஸந்தோஷத்தை அடைந்து விட்டேன். உனக்கு க்ஷேமமுண்டாகட்டும். ஓ மைதிலி! ஹிதத்தைச்சொல்லும் என் வார்த்தையையும் கேள். (22)

எல்லா ராக்ஷஸிகளுக்கும் பர்த்தாவும் பராக்ரமமுள்ளவனும், அழகு வாய்ந்தவனும், தேவர்களுக்கு அரசனை இந்த்ரன் போன்றவனும், கார்யத்தைத் திறமையுடன் செய்கிறவனும், நன்கு கொடுக்கும் தன்மை உள்ளவனும், எல்லோருக்கும் ப்ரியத்தைச் செய்கிறவனுமான ராவணனைப் பர்த்தாவாக அடை. (23)

ஓ வைதேஹியே! திவ்யமான பூச்சுகளைப் பூசிக்கொண்டவளும், திவ்யமான ஆபரணங்களோடு கூடியவளாயுமிருந்து மனுஷ்யனும், தீனனுமான ராமனை விட்டுவிட்டு ராவணனை அடை. (24)

அழகு வாய்ந்தவளே! அக்னிக்கு ஸ்வாஹா என்ற பத்னி போலும், தேவேந்த்ரனுக்கு இந்த்ராணி போலும், இன்று முதல் நீ எல்லா உலகங்களுக்கும் யஜமானியாக ஆகு. (25)

किं ते रामेण वैदेहि कृपणेन गतायुषा।
एतदुक्तं च मे वाक्यं यदि त्वं न करिष्यसि॥
अस्मिन्मुहूर्ते सर्वास्त्वां भक्षयिष्यामहे वयम्॥ २६

अन्या तु विकटा नाम लम्बमानपयोधरा।
अब्रवीत्कुपिता सीतां मुष्टिमुद्यम्य गर्जती॥ २७

बहून्यप्रियरूपाणि वचनानि सुदुर्मते।
अनुक्रोशान्मृदुत्वाच्च सोढानि तव मैथिलि॥
न च नः कुरुषे वाक्यं हितं कालपुरःसरम्॥ २८

आनीतासि समुद्रस्य पारमन्यैर्दुरासदम्।
रावणान्तःपुरं घोरं प्रविष्टा चासि मैथिलि॥ २९

கிம் தே ராமேண வைதேஹி க்ருபணேன கதாயுஷா।
ஏததுக்தம் ச மே வாக்யம் யதி த்வம் ந கரிஷ்யஸி॥
அஸ்மின்முஹூர்த்தே ஸர்வாஸ்த்வாம்
பக்ஷயிஷ்யாமஹே வயம்॥ 26

அன்யா து விகடா நாம லம்பமானபயோதரா।
அப்ரவீத்குபிதா ஸீதாம் முஷ்டிமுத்யம்ய கர்ஜதீ॥ 27

பஹூன்யப்ரியரூபாணி வசனானி ஸுதுர்மதே।
அனுக்ரோசான்ம்ருதுத்வாச்ச ஸோடானி தவ மைதிலி॥
ந ச ந: குருஷே வாக்யம் ஹிதம் காலபுரஸ்ஸரம்॥ 28

ஆநீதாஸி ஸமுத்ரஸ்ய பாரமன்யைர்துராஸதம்।
ராவணாந்த:புரம் கோரம் ப்ரவிஷ்டா சாஸி மைதிலி॥ 29

ஓ வைதேஹி! தீனனும் குறுகிய ஆயுஸ் உள்ளவனுமான ராமனால் உனக்கு என்ன ப்ரயோஜனம். நான் சொல்லிய இவ் வார்த்தையை நீ கேளாதபோனால் இதே ஸமயத்தில் நாங்கள் எல்லோரும் உன்னைச் சாப்பிட்டுவிடுவோம். (26)

தொங்குகின்ற ஸ்தனத்துடன் கூடிய மற்றொரு விகடை என்ற ராக்ஷஸி கோபத்துடன் முஷ்டியைத் தூக்கி கர்ஜித்துக் கொண்டு ஸீதையைப் பார்த்துச்சொன்னாள். (27)

ஓ கெட்ட புத்தியுள்ள ஸீதையே! பலவிதமான அப்ரியமான சொற்களை தயையினாலும், ஸாத்வீகத் தன்மையினாலும், ராவணன் பொறுத்துக்கொண்டான். ஓ மைதிலி! ஹிதமான எங்கள் வார்த்தையை நீ கேட்கமாட்டேன் என்கிறாய். (28)

ஓ மைதிலியே! பிறரால் அடையமுடியாத ஸமுத்ரத்தின் இக்கரைக்கு நீ அழைத்து வரப்பட்டாய். பயங்கரமான ராவணனுடைய அந்த:புரத்தையும் ப்ரவேசித்து விட்டாய். (29)

रावणस्य गृहे रुद्धामस्माभिस्तु सुरक्षिताम्।
न त्वां शक्तः परित्रातुमपि साक्षात्पुरन्दरः॥ ३०

कुरुष्व हितवादिन्या वचनं मम मैथिलि।
अलमश्रुप्रपातेन त्यज शोकमनर्थकम्॥ ३१

भज प्रीतिं प्रहर्षं च त्यजैतां नित्यदैन्यताम्।
सीते राक्षसराजेन सह क्रीड यथासुखम्॥ ३२

जानासि हि यथा भीरु स्त्रीणां यौवनमध्रुवम्।
यावन्न ते व्यतिक्रामेत्तावत्सुखमवाप्नुहि॥ ३३

उद्यानानि च रम्याणि पर्वतोपवनानि च।
सह राक्षसराजेन चर त्वं मदिरेक्षणे॥ ३४

ராவணஸ்ய க்ருஹே ருத்தாமஸ்மாபிஸ்து ஸுரக்ஷிதாம் |
ந த்வாம் ஶக்த: பரித்ராதுமபி ஸாக்ஷாத்புரந்தர: || **30**

குருஷ்வ ஹிதவாதின்யா வசனம் மம மைதிலி |
அலமஶ்ருப்ரபாதேன த்யஜ ஶோகமனர்த்தகம் || **31**

பஜ ப்ரீதிம் ப்ரஹர்ஷம் ச த்யஜைதாம் நித்யதைன்யதாம் |
ஸீதே ராக்ஷஸராஜேன ஸஹ க்ரீட யதாஸுகம் || **32**

ஜானாஸி ஹி யதா பீரு ஸ்த்ரீணாம் யௌவனமத்ருவம் |
யாவன் ந தே வ்யதிக்ராமேத்தாவத்ஸுகமவாப்னுஹி || **33**

உத்யானானி ச ரம்யாணி பர்வதோபவனானி ச |
ஸஹ ராக்ஷஸராஜேன சர த்வம் மதிரேக்ஷணே || **34**

ராவணனுடைய வீட்டில் வைக்கப்பட்டவளும், எங்களால் நன்கு ரக்ஷிக்கப்பட்டவளுமான உன்னை தேவேந்த்ரன் நேரில் வந்தாலும் காக்கமுடியாது. (30)

ஓ மைதிலியே! கண்ணீர் விட்டது போதும். கெட்டதான மனக்கவலையை விட்டுவிடு. நன்மையைச் சொல்லும் என் வார்த்தையைக்கேள். (31)

ஓ ஸீதையே! நித்யம் மனக்கவலையுடன் இருப்பதை விட்டு விடு. ராவணனிடத்தில் ஸ்நேஹத்தையும் ஸந்தோஷத்தையும் அடை. ராக்ஷஸர்களுக்கு அதிபனான ராவணனோடு ஸுகமாக விளையாடு. (32)

ஓ பயந்தவளே! ஸ்த்ரீகளின் யௌவனம் அழிவுள்ளதென்பதை நீ அறிந்திருக்கிறாய் அல்லவா? உன்னுடைய அந்த யௌவனம் கழிவதற்குள் ஸௌக்யத்தை அனுபவி. (33)

மாதகமான கண்களை உடையவளே! அழகிய உத்யானங்களையும், பர்வதங்களுள்ள தோட்டங்களையும், ராக்ஷஸ ராஜனான ராவணனோடு நீ ஸஞ்சரி. (34)

स्त्रीसहस्राणि ते सप्त वशे स्थास्यन्ति सुन्दरि।
रावणं भज भर्तारं भर्तारं सर्वरक्षसाम्॥ ३५

उत्पाट्य वा ते हृदयं भक्षयिष्यामि मैथिलि।
यदि मे व्याहृतं वाक्यं न यथावत्करिष्यसि॥ ३६

ततश्चण्डोदरी नाम राक्षसी क्रोधमूर्छिता।
भ्रामयन्ती महच्छूलमिदं वचनमब्रवीत्॥ ३७

इमां हरिणलोलाक्षीं त्रासोत्कम्पिपयोधराम्।
रावणेन हृतां दृष्ट्वा दौहृदो मे महानभूत्॥ ३८

यकृत्प्लीहमथोत्पीडं हृदयं च सबन्धनम्।
अन्त्राण्यपि तथा शीर्षं खादेयमिति मे मतिः॥ ३९

ஸ்த்ரீஸஹஸ்ராணி தே ஸப்த வஶே ஸ்தாஸ்யந்தி ஸுந்தரி ।
ராவணம் பஜ பர்த்தாரம் பர்த்தாரம் ஸர்வரக்ஷஸாம் ॥ 35

உத்பாட்ய வா தே ஹ்ருதயம் பக்ஷயிஷ்யாமி மைதிலி ।
யதி மே வ்யாஹ்ருதம் வாக்யம் ந யதாவத்கரிஷ்யஸி ॥ 36

தத꞉ஶ்சண்டோதரீ நாம ராக்ஷஸீ க்ரோதமூர்ச்சிதா ।
ப்ராமயந்தீ மஹச்சூலமிதம் வசனமப்ரவீத் ॥ 37

இமாம் ஹரிணலோலாக்ஷீம் த்ராஸோத்கம்பிபயோதராம் ।
ராவணேன ஹ்ருதாம் த்ருஷ்ட்வா தௌஹ்ருதோ மே மஹானபூத் ॥ 38

யக்ருத்ப்லீஹமதோத்பீடம் ஹ்ருதயம் ச ஸபந்தனம் ।
அந்த்ராண்யபி ததா ஶீர்ஷம் காதேயமிதி மே மதி꞉ ॥ 39

அழகு வாய்ந்தவளே! ஸர்வராக்ஷஸர்களுக்கும் பர்த்தாவான ராவணனை நீ பர்த்தாவாகச் செய்துகொள். அப்படிச் செய்வாயாகில் ஏழு ஆயிரம் ஸ்த்ரீகள் உனக்குப் பணிவிடை செய்வார்கள். (35)

ஓ மைதிலியே! நான் சொல்லியபடி நீ செய்யாதபக்ஷத்தில் உனது ஹ்ருதயத்தைப் பிளந்து சாப்பிட்டு விடுவேன். (36)

பிறகு கோபத்தால் மூர்ச்சையடைந்தவளும், பயங்கரமான வயிற்றுடன் இருப்பதால் "சண்டோதரி" எனப்பெயர் கொண்டவளுமான ராக்ஷஸி பெரும் சூலத்தைச் சுழற்றிக்கொண்டு சொன்னாள். (37)

மான்போல் சஞ்சலமான கண்களை உடையவளும், பயத்தால் நடுங்குகிற ஸ்தனங்களை உடையவளும், ராவணனால் எடுத்து வரப்பட்டவளுமான இவளைப் பார்த்து கர்ப்பிணிகளுக்கு சாப்பாட்டில் ஏற்படும் நப்பாசை (சபலபுத்தி) எனக்கும் உண்டாகிறது. (38)

வலது புறத்திலுள்ள யக்ருத் என்ற ஈரலையும், ஹ்ருதயத்

ततस्तु प्रघसा नाम राक्षसी वाक्यमब्रवीत्।
कण्ठमस्या नृशंसायाः पीडयाम किमास्यते॥ ४०

निवेद्यतां ततो राज्ञे मानुषी सा मृतेति ह।
नात्र कश्चन संदेहः खादतेति स वक्ष्यति॥ ४१

ततस्त्वजामुखी नाम राक्षसी वाक्यमब्रवीत्।
विशस्येमां ततः सर्वाः समान्कुरुत पीलुकान्॥ ४२

विभजाम ततः सर्वा विवादो मे न रोचते।
पेयमानीयतां क्षिप्रं लेह्यमुच्चावचं बहु॥ ४३

ததஸ்து ப்ரகஸா நாம ராக்ஷஸீ வாக்யமப்ரவீத் |
கண்டமஸ்யா ந்ருஶம்ஸாயா: பீடயாம கிமாஸ்யதே || 40

நிவேத்யதாம் ததோ ராக்ஞே மானுஷீ ஸா ம்ருதேதி ஹ |
நாத்ர கஶ்சன ஸந்தேஹ: காததேதி ஸ வக்ஷ்யதி || 41

ததஸ்த்வஜாமுகீ நாம ராக்ஷஸீ வாக்யமப்ரவீத் |
விஶஸ்யேமாம் தத: ஸர்வா: ஸமான்குருத பீலுகான் || 42

விபஜாம தத: ஸர்வா விவாதோ மே ந ரோசதே |
பேயமானீயதாம் க்ஷிப்ரம் லேஹ்யமுச்சாவசம் பஹு || 43

துக்கு இடது புறத்திலிருக்கும் ப்லீஹமென்னும் மண்ணீரலையும், ஹ்ருதயத்துக்கு மேலிருக்கும் மாம்ஸத்தசையையும், நரம்புகளால் கட்டப்பட்ட தாமரை மொட்டு போன்ற ஹ்ருதயத்தையும் குடல்களையும் அப்படியே தலையையும் கடித்துச் சாப்பிட வேண்டுமென்பது எனது ஆசை. (39)

பிறகு ப்ரகஸை என்ற ராக்ஷஸியானவள் கடோரையான இச்சீதையின் கழுத்தைத் திருகுவோம். ஏன் உட்கார்ந்திருக்கிறீர்கள். பிறகு மனுஷ்ய ஸ்த்ரீயான அந்த ஸீதை மரித்துப்போய் விட்டாள் என்று ராக்ஷஸ ராஜாவுக்குத் தெரிவிப்போம். அந்த ராவணன் சாப்பிட்டு விடுங்கள் என்றே சொல்லுவான். இதில் ஒருவிதமான ஸந்தேஹமுமில்லை. (40, 41)

பிறகு அஜாமுகி என்ற ராக்ஷஸியானவள் இவளை வெட்டி பிறகு எல்லா ராக்ஷஸிகளும் மாம்ஸத்துண்டுகளை பங்கிட்டுக் கொள்வோம். இவளுடன் வீண் பேச்சு வேண்டாம் என்று தோன்றுகிறது. குடிப்பதற்கு கள்ளையும் பலவகைப்பட்ட சிறந்த திகையலையும் கொண்டுவா என்று சொன்னாள். (42, 43)

ततः शूर्पणखा नाम राक्षसी वाक्यमब्रवीत् ।
अजामुख्या यदुक्तं हि तदेव मम रोचते ॥ ४४

सुरा चानीयतां क्षिप्रं सर्वशोकविनाशिनी ।
मानुषं मांसमास्वाद्य नृत्यामोऽथ निकुम्भिलाम् ॥ ४५

एवं संभर्त्स्यमाना सा सीता सुरसुतोपमा ।
राक्षसीभिः सुघोराभिर्धैर्यमुत्सृज्य रोदिति ॥ ४६

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
चतुर्विंशः सर्गः ॥ २४ ॥

ததஃ ஶூர்பணகா நாம ராக்ஷஸீ வாக்யமப்ரவீத் ।
அஜாமுக்யா யதுக்தம் ஹி ததேவ மம ரோசதே ॥ 44

ஸுரா சானீயதாம் க்ஷிப்ரம் ஸர்வஶோகவிநாஶினீ ।
மானுஷம் மாம்ஸமாஸ்வாத்ய ந்ருத்யாமோऽத நிகும்பிலாம் ॥

ஏவம் ஸம்பர்த்ஸ்யமாநா ஸா ஸீதா ஸுரஸுதோபமா ।
ராக்ஷஸீபிஃ ஸுகோராபிஃ தைர்யமுத்ஸ்ருஜ்ய ரோதிதி ॥ 46

இத்யார்ஷே ஶ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே சதுர்விம்ஶஃ ஸர்கஃ ॥

பிறகு சூர்ப்பணகை என்ற ராக்ஷஸியானவள் அஜாமுகி சொன்னதே எனக்கும் ஸம்மதம். எல்லாக்கவலேயையும் போக்கு-கள்ளு சீக்ரம் கொண்டுவரப்படட்டும். மனுஷ்ய மாம்ஸத்தைச் சாப்பிட்டுப் பிறகு லங்கா நகரத்தில் மேற்கு துவாரப்ரதேசத்தி லுள்ள பத்ரகாளியை அடைந்து ஆடிக்களிப்போம். (44, 45)

மிகவும் பயங்கரமான ராக்ஷஸிகளால் இவ்விதம் அதட்டப் பட்ட தேவ ஸ்த்ரீகளுக்கொப்பான அந்த ஸீதை தைர்யமிழந்து அழலானள். (46)

இருபத்திநான்காவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

पञ्चविंशः सर्गः — இருபத்தைந்தாவது ஸர்கம் ॥ २५ ॥

“सीतानिर्वेदः” — ஸீதை வருந்துதல்.

तथा तासां वदन्तीनां परुषं दारुणं बहु ।
राक्षसीनामसौम्यानां रुरोद जनकात्मजा ॥ १

एवमुक्ता तु वैदेही राक्षसीभिर्मनस्विनी ।
उवाच परमत्रस्ता बाष्पगद्गदया गिरा ॥ २

न मानुषी राक्षसस्य भार्या भवितुमर्हति ।
कामं खादत मां सर्वा न करिष्यामि वो वचः ॥ ३

सा राक्षसीमध्यगता सीता सुरसुतोपमा ।
न शर्म लेभे दुःखार्ता रावणेन च तर्जिता ॥ ४

ததா தாஸாம் வதந்தீனாம் பருஷம் தாருணம் பஹு ।
ராக்ஷஸீனாமஸௌம்யானாம் ருரோத ஜனகாத்மஜா ॥ 1

ஏவமுக்தா து வைதேஹீ ராக்ஷஸீபிர்மனஸ்வினீ ।
உவாச பரமத்ரஸ்தா பாஷ்பகத்கதயா கிரா ॥ 2

ந மானுஷீ ராக்ஷஸஸ்ய பார்யா பவிதுமர்ஹதி ।
காமம் காதத மாம் ஸர்வா ந கரிஷ்யாமி வோ வச: ॥ 3

ஸா ராக்ஷஸீமத்யகதா ஸீதா ஸுரஸுதோபமா ।
ந ஶர்ம லேபே து:கார்த்தா ராவணேன ச தர்ஜிதா ॥ 4

ஜனகபுத்ரியான ஸீதையானவள் பயங்கரமான ராக்ஷஸிகள் கடூரமாயும் பயங்கரமாயும் பலவித வார்த்தைகளை அம்மாதிரி சொல்லும்போது அழுதாள். (1)

பாதிவ்ரத்யத்தில் த்ருடமான மனம் கொண்ட ஸீதையானவள் ராக்ஷஸிகளால் இம்மாதிரி சொல்லப்பட்டவளாயும், அதிகமாக பயத்தை அடைந்தவளாயுமிருந்து கொண்டு கண் ஜலத்தால் தழை தழைத்த குரலால் சொன்னாள். (2)

ராக்ஷஸனுக்கு மனுஷ்ய ஸ்த்ரீ பத்னியாவது சரியல்ல. எல்லா ராக்ஷஸிகளும், என்னைக் கடித்துத் தின்று விடுங்கள். உங்கள் வார்த்தைப்படி நடக்கமாட்டேன். (3)

தேவஸ்த்ரீகளுக்கு ஒப்பானவளும், ராக்ஷஸிகளின் நடுவை அடைந்தவளும், துக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்டவளும், ராவணனால் அதட்டப்பட்டவளுமான அந்த ஸீதை ஸுகத்தை அடையவில்லை. (4)

वेपते स्माधिकं सीता विशन्तीवाङ्गमात्मनः।
वने यूथपरिभ्रष्टा मृगी कोकैरिवार्दिता॥ ५

सा त्वशोकस्य विपुलां शाखामालम्ब्य पुष्पिताम्।
चिन्तयामास शोकेन भर्तारं भग्नमानसा॥ ६

सा स्नापयन्ती विपुलौ स्तनौ नेत्रजलस्रवैः।
चिन्तयन्ती न शोकस्य तदान्तमधिगच्छति॥ ७

सा वेपमाना पतिता प्रवाते कदली यथा।
राक्षसीनां भयत्रस्ता विवर्णवदनाऽभवत्॥ ८

तस्याः सा दीर्घविपुला वेपन्त्याः सीतया तदा।
ददृशे कम्पिनी वेणी व्यालीव परिसर्पती॥ ९

வேபதே ஸ்மாதிகம் ஸீதா விமந்தீவாங்கமாத்மன: ।
வனே யூதபரிப்ரஷ்டா ம்ருகீ கோகைரிவார்திதா ॥ 5

ஸா த்வமோகஸ்ய விபுலாம் மாகாமாலம்ப்ய புஷ்பிதாம் ।
சிந்தயாமாஸ மோகேன பர்த்தாரம் பக்நமானஸா ॥ 6

ஸா ஸ்ஞபயந்தீ விபுலௌ ஸ்தனௌ நேத்ரஜலஸ்ரவை: ।
சிந்தயந்தீ ந மோகஸ்ய ததாந்தமதிகச்சதி ॥ 7

ஸா வேபமானா பதிதா ப்ரவாதே கதலீ யதா ।
ராக்ஷஸீனாம் பயத்ரஸ்தா விவர்ணவதனாऽபவத் ॥ 8

தஸ்யா: ஸா தீர்கவிபுலா வேபந்த்யா: ஸீதயா ததா ।
தத்ருமே கம்பினீ வேணீ வ்யாலீவ பரிஸர்ப்பதீ ॥ 9

ஸீதையானவள் தனது அங்கங்களை ஆமைபோல் சுருக்கிக் கொண்டு காட்டில் கூட்டத்தை விட்டுப்பிரிந்து செந்நாய்களால் பீடிக்கப்பட்ட பெண்மான்போல் அதிகமாகத் துடித்தாள். (5)

சோகத்தால் ஒடிந்த மனதுடன் கூடிய அந்த ஸீதையானவள் புஷ்பத்துடன்கூடிய அசோகமரத்தின் பருத்த கிளையைப் பிடித்துக்கொண்டு தன் கணவனைச் சிந்தித்தாள். (6)

கவலை கொண்ட அந்த ஸீதையானவள், பெருத்த ஸ்தனங்களை கண்ணீர்ப்பெருக்கால் நனைப்பவளாய்க்கொண்டு சோகத்தின் முடிவை அப்பொழுது அடையவில்லை. (7)

அந்த ஸீதையானவள் நடுங்கிக்கொண்டு பெருங்காற்றில் வாழைபோல் கீழே விழுந்தாள். ராக்ஷஸிகளிடமிருந்த பயத்தால் நடுங்கியவளாய் மங்கிய முகத்துடன் கூடியவளாக ஆனாள். (8)

நடுங்குகின்றவளான அந்த ஸீதையின் நீண்டதும் அகண்டதுமான அப்பின்னலானது நான்கு பக்கத்திலும் சுற்றுகின்ற கருநாகம் போல் தோன்றிற்று. (9)

सा निःश्वसन्ती दुःखार्ता शोकोपहतचेतना ।
आर्ता व्यसृजदश्रूणि मैथिली विललाप ह ॥ १०

हा रामेति च दुःखार्ता हा पुनर्लक्ष्मणेति च ।
हा श्वश्रु मम कौसल्ये हा सुमित्रेति भामिनी ॥ ११

लोकप्रवादः सत्योऽयं पण्डितैः समुदाहृतः ।
अकाले दुर्लभो मृत्युः स्त्रिया वा पुरुषस्य वा ॥ १२

यत्राहमेवं क्रूराभी राक्षसीभिरिहार्दिता ।
जीवामि हीना रामेण मुहूर्तमपि दुःखिता ॥ १३

एषाऽल्पपुण्या कृपणा विनशिष्याम्यनाथवत् ।
समुद्रमध्ये नौः पूर्णा वायुवेगैरिवाहता ॥ १४

ஸா நி:ச்வஸந்தீ து:கார்த்தா ேசாகோபஹதசேதனா ।
ஆர்த்தா வ்யஸ்ருஜதச்ருணி மைதிலீ விலலாப ஹ ॥ 10

ஹா ராமேதி ச து:கார்த்தா ஹா புனர்லக்ஷ்மணேதி ச ।
ஹா ச்வச்ரு மம கௌஸல்யே ஹா ஸுமித்ரேதி பாமினீ ॥

லோகப்ரவாத: ஸத்யோऽயம் பண்டிதை: ஸமுதாஹ்ருத: ।
அகாலே துர்லபோ ம்ருத்யு: ஸ்த்ரியா வா புருஷஸ்ய வா ॥ 12

யத்ராஹமேவம் க்ரூராபீ ராக்ஷஸீபிரிஹார்திதா ।
ஜீவாமி ஹீனா ராமேண முஹூர்த்தமபி து:கிதா ॥ 13

ஏஷாऽல்பபுண்யா க்ருபணா விநசிஷ்யாம்யநாதவத் ।
ஸமுத்ரமத்யே நௌ: பூர்ணா வாயுவேகைரிவாஹதா ॥ 14

பெருமூச்சு விடுகிறவளும், துக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்டவளும், துக்கத்தால் கலங்கிய மனதை உடையவளும், ஸ்ரீராமனுடைய பிரிவால் மனம் நொந்தவளாயும் கொண்டு கண் ஜலங்களைக் கொட்டி புலம்பினாள். (10)

துக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்டவளான ஸீதை ஓ ராம! என்றும், மறுபடி ஓ லக்ஷ்மணா! என்றும், மாமியான ஓ கௌஸல்யே! என்றும், ஓ ஸுமித்ரே! என்றும் புலம்பினாள். (11)

அகாலத்தில் பெண்ணுக்கோ, புருஷனுக்கோ மரணம் ஏற்படுவது துர்லபம் என்று பண்டிதர்களால் சொல்லப்படும் உலகப்பழமொழியானது உண்மையே. (12)

யாதொரு காரணத்தால் ராமனை விட்டுப்பிரிந்தவளும், கடூரமான ராக்ஷஸிகளால் இம்மாதிரி பீடிக்கப்பட்டவளும், துக்கத்தை அடைந்திருப்பவளுமான நான் முஹூர்த்த காலமாவது ஜீவித்திருக்கிறேனோ அதனாலேயே உலகத்துப் பழமொழி உண்மையாகும். (13)

பொருள் நிரம்பியதும், காற்றினால் அடிக்கப்பட்டதுமான,

भर्तारं तमपश्यन्ती राक्षसीवशमागता।
सीदामि खलु शोकेन कूलं तोयहतं यथा॥ १५

तं पद्मदलपत्राक्षं सिंहविक्रान्तगामिनम्।
धन्याः पश्यन्ति मे नाथं कृतज्ञं प्रियवादिनम्॥ १६

सर्वथा तेन हीनाया रामेण विदितात्मना।
तीक्ष्णं विषमिवास्वाद्य दुर्लभं मम जीवितम्॥ १७

कीदृशं तु मया पापं पुरा जन्मान्तरे कृतम्।
येनेदं प्राप्यते दुःखं मया घोरं सुदारुणम्॥ १८

जीवितं त्यक्तुमिच्छामि शोकेन महता वृता।
राक्षसीभिश्च रक्ष्यन्त्या रामो नासाद्यते मया॥ १९

பர்த்தாரம் தமபஶ்யந்தீ ராக்ஷஸீவஶமாகதா।
ஸீதாமி கலு ஶோகேன கூலம் தோயஹதம் யதா॥ 15

தம் பத்மதலபத்ராக்ஷம் ஸிம்ஹவிக்ராந்தகாமினம்।
தன்யா: பஶ்யந்தி மே நாதம் க்ருதக்ஞம் ப்ரியவாதினம்॥ 16

ஸர்வதா தேன ஹீனாயா ராமேண விதிதாத்மனா।
தீக்ஷ்ணம் விஷமிவாஸ்வாத்ய துர்லபம் மம ஜீவிதம்॥ 17

கீத்ருஶம் து மயா பாபம் புரா ஜன்மாந்தரே க்ருதம்।
யேனேதம் ப்ராப்யதே து:கம் மயா கோரம் ஸுதாருணம்॥ 18

ஜீவிதம் த்யக்துமிச்சாமி ஶோகேன மஹதா வ்ருதா।
ராக்ஷஸீபிஶ்ச ரக்ஷ்யந்த்யா ராமோ நாஸாத்யதே மயா॥ 19

நடுஸமுத்ரத்திலுள்ள கப்பல் போல் அல்பபுண்யம் செய்தவளும், ஏழ்மையானவளுமான நான் நாதனற்ற ஸ்த்ரீபோல் நாசமடைகிறேன். (14)

ராக்ஷஸிகளுக்கு வசமாகி அந்த என் கணவனைப் பாராத நான் ஜலப்ரவாஹத்தால் மோதப்பட்ட கரைபோல் துக்கத்தாலழிகிறேன். (15)

மலர்ந்த செந்தாமரை இதழ்போன்ற கண்களை உடையவரும், சிங்கம்போல் பராக்ரமத்துடன் செல்லுகிறவரும், செய்நன்றி உள்ளவரும், இனிமையாகப் பேசுகின்றவருமான அந்த என் நாதனை புண்யம் செய்தவர்கள் பார்க்கின்றனர். (16)

ஆத்மாவை அறிந்த அந்த ராமனை இழந்த நான் விஷத்தைச் சாப்பிட்டவன்போல் பிழைத்திருப்பது அரிது. (17)

மிகக்கடுமையான துக்கத்தை அடையுமாறு முன் ஜன்மத்தில் என்னால் என்ன பாபம் செய்யப்பட்டதோ. (18)

அதிக சோகத்தால் பீடிக்கப்பட்ட நான் உயிரைவிட யத்தனிக்கிறேன். ராக்ஷஸிகளால் காக்கப்படுகின்ற எனக்கு ராமன்

धिगस्तु खलु मानुष्यं धिगस्तु परवश्यताम् ।
न शक्यं यत्परित्यक्तुमात्मच्छन्देन जीवितम् ॥ २०

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
पञ्चविंशः सर्गः ॥ २५ ॥

திகஸ்து கலு மானுஷ்யம் திகஸ்து பரவஶ்யதாம் ।
ந ஶக்யம் யத்பரித்யக்துமாத்மச்சந்தேன ஜீவிதம் ॥ 20

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீய ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே பஞ்சவிம்ஶ: ஸர்க: ॥

கிடைக்கவில்லை. இதனால் ராக்ஷஸிகள் காவலில்லாவிட்டால் ஸமுத்ரத்திலிறங்கி நடந்துசென்று ஸ்ரீராமனை அடைந்து விடுவாள் என்பது தெரிகிறது. (19)

தன்னிஷ்டப்படி உயிரை விடமுடியாத மனுஷ்ய ஜன்மாவையும் பராதீனத்தையும் நிந்திக்கவேண்டும். (20)

இருபத்தைந்தாவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

षड्विंशः सर्गः — இருபத்தாறுவது ஸர்கம் ॥ २६ ॥

"प्राणत्यागनिश्चयः" — உயிரைவிட நிச்சயித்தல்.

प्रसक्ताश्रुमुखीत्येवं ब्रुवन्ती जनकात्मजा ।
अधोमुखमुखी वाला विलप्तुमुपचक्रमे ॥ १

उन्मत्तेव प्रमत्तेव भ्रान्तचित्तेव शोचती ।
उपावृत्ता किशोरीव विवेष्टन्ती महीतले ॥ २

राघवस्य प्रमत्तस्य रक्षसा कामरूपिणा ।
रावणेन प्रमथ्याहमानीता क्रोशती बलात् ॥ ३

राक्षसीवशमापन्ना भर्त्स्यमाना सुदारुणम् ।
चिन्तयन्ती सुदुःखार्ता नाहं जीवितुमुत्सहे ॥ ४

ப்ரஸக்தாஸ்ருமுகீத்யேவம் ப்ருவந்தீ ஜனகாத்மஜா ।
அதோமுகமுகீ பாலா விலப்துமுபசக்ரமே ॥ 1

உன்மத்தேவ ப்ரமத்தேவ ப்ராந்தசித்தேவ மோசதீ ।
உபாவ்ருத்தா கிமோரீவ விவேஷ்டந்தீ மஹீதலே ॥ 2

ராகவஸ்ய ப்ரமத்தஸ்ய ரக்ஷஸா காமரூபிணு ।
ராவணேன ப்ரமத்யாஹமானீதா க்ரோமதீ பலாத் ॥ 3

ராக்ஷஸீவமமாபன்ணு பர்த்ஸ்யமாணு ஸுதாருணம் ।
சிந்தயந்தீ ஸுது:கார்த்தா நாஹம் ஜீவிதுமுத்ஸஹே ॥ 4

முகத்தில் பெருக்கெடுத்த கண்ணீரை உடையவளும், கீழ் நோக்கிய முகத்தை உடையவளும், சிறு பெண்ணுமான ஜனக புத்ரியான ஸீதை இவ்விதம் சொல்லுகின்றவளாகி ப்ரலாபம் செய்யத்துடங்கினுள். (1)

பூதத்தால் பிடிக்கப்பட்டவள்போலும், மதம் பிடித்தவள் போலும், ப்ரமையை அடைந்த சித்தத்தை உடையவள்போலும், துக்கப்படுகிறவளும், ஶ்ரமத்தைப் போக்கிக் கொள்வதற்காக கீழே புரளும் பெண் குதிரைபோல் பூமியில் விழுந்து புரளுகிற வளும், இஷ்டம்போல் ரூபத்தைத் தரிக்கவல்ல ராக்ஷஸனை மாரீசனுல் வெகுதூரம் இழுத்துச் செல்லப்பட்ட ஸ்ரீராமனுடைய பத்னியுமான நான் ராவணனுல் பலாத்காரமாகப் பிடிக்கப்பட்டு கதறுகிறவளாகி பலத்தால் கொண்டுவரப்பட்டேன். (2, 3)

ராக்ஷஸர்களின் வசத்தை அடைந்தவளும், அவர்களால் மிகக்கடுமையாக அதட்டப்படுகிறவளும், ஸ்ரீராமனையே த்யானிக்

नहि मे जीवितैरर्थो नैवार्थैर्न च भूषणैः ।
वसन्त्या राक्षसीमध्ये विना रामं महारथम् ॥ ५

अश्मसारमिदं नूनमथवाप्यजरामरम् ।
हृदयं मम येनेदं न दुःखेनावशीर्यते ॥ ६

धिङ्मामनार्यामसतीं याऽहं तेन विना कृता ।
मुहूर्तमपि रक्षामि जीवितं पापजीविता ॥ ७

का च मे जीविते श्रद्धा सुखे वा तं प्रियं विना ।
भर्तारं सागरान्ताया वसुधायाः प्रियंवदम् ॥ ८

நஹி மே ஜீவிதைரர்த்தோ நைவார்த்தைர்ந ச பூஷணை: ।
வஸந்த்யா ராக்ஷஸீமத்யே விநா ராமம் மஹாரதம் ॥ 5

அஶ்மஸாரமிதம் நூனமதவாப்யஜராமரம் ।
ஹ்ருதயம் மம யேனேதம் ந து:கேனாவஶீர்யதே ॥ 6

திங்மாமனார்யாமஸதீம் யாऽஹம் தேன விநா க்ருதா ।
முஹூர்த்தமபி ரக்ஷாமி ஜீவிதம் பாபஜீவிதா ॥ 7

கா ச மே ஜீவிதே ஶ்ரத்தா ஸுகே வா தம் ப்ரியம் விநா ।
பர்த்தாரம் ஸாகராந்தாயா வஸுதாயா: ப்ரியம்வதம் ॥ 8

கின்றவளும், மிகவும் துக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்டவளுமான, நான் ஜீவித்திருக்க விரும்பவில்லை. (4)

மஹாரதனை ஸ்ரீராமனில்லாமல் ராக்ஷஸிகளின் மத்தியில் வஸிக்கின்ற எனக்கு ப்ராணன்களாலும், தனங்களாலும், ஆபரணங்களாலும், ஆகவேண்டியது ஒன்றுமில்லை. ஸ்ரீராமன் கூட இருந்து இந்த போக்ய வஸ்துக்களில்லாவிட்டாலும், பாதகமில்லை. ஸ்ரீராமனின்றி இவைகளை அனுபவிக்க விரும்பவில்லை என்பது கருத்து. பதிவ்ரதைகளுக்குத்தான் இவ்வித எண்ணம் தோன்றும். (5)

ஸ்ரீராமனுடைய வியோகத்தால் சிதைவுறாததால் என் இந்த ஹ்ருதயம் நிஶ்சயம் கல்லாலானது. அப்படி இல்லாவிட்டால் ஜராமரணமற்றதாகும். (6)

யாதொரு நான் ஸ்ரீராமனை விட்டுப்பிரிக்கப்பட்டேனோ, பாபமான ஜீவனத்தை உடையவளாகி முஹூர்த்த காலமாவது ப்ராணனைத் தரிக்கிறேனோ அதனால் அஸத்தைப் போன்றவளும், ஶ்ரேஷ்டை இல்லாதவளுமான என்னை இகழவேண்டும். (7)

கடல் சூழ்ந்த இந்த பூமிக்கு அதிபதியும் ப்ரியத்தைச்சொல்லுகிறவனுமான அந்த ஸ்ரீராமனை விட்டு ஜீவித்திருப்பதிலோ, ஸுகத்திலோ எனக்கு என்ன ஶ்ரத்தை இருக்கக்கூடும். (8)

भिद्यतां भक्ष्यतां वापि शरीरं विसृजाम्यहम्।
न चाप्यहं चिरं दुःखं सहेयं प्रियवर्जिता॥ ९

चरणेनापि सव्येन न स्पृशेयं निशाचरम्।
रावणं किं पुनरहं कामयेयं विगर्हितम्॥ १०

प्रत्याख्यातं न जानाति नात्मानं नात्मनः कुलम्।
यो नृशंसस्वभावेन मां प्रार्थयितुमिच्छति॥ ११

छिन्ना भिन्ना विभक्ता वा दीप्तेवाग्नौ प्रदीपिता।
रावणं नोपतिष्ठेयं किं प्रलापेन वश्चिरम्॥ १२

ख्यातः प्राज्ञः कृतज्ञश्च सानुक्रोशश्च राघवः।
सद्वृतो निरनुक्रोशः शङ्के मद्भाग्यसंक्षयात्॥ १३

பித்யதாம் பக்ஷ்யதாம் வாபி ஶரீரம் விஸ்ருஜாம்யஹம் ।
ந சாப்யஹம் சிரம் து:கம் ஸஹேயம் ப்ரியவர்ஜிதா ॥ 9

சரணேனாபி ஸவ்யேன ந ஸ்ப்ருஶேயம் நிஶாசரம் ।
ராவணம் கிம் புனரஹம் காமயேயம் விகர்ஹிதம் ॥ 10

ப்ரத்யாக்யாதம் ந ஜானாதி நாத்மானம் நாத்மன: குலம் ।
யோ ந்ருஶம்ஸஸ்வபாவேன மாம் ப்ரார்த்தயிதுமிச்சதி ॥ 11

சின்னா பின்னா விபக்தா வா தீப்தேவாக்னௌ ப்ரதீபிதா ।
ராவணம் நோபதிஷ்டேயம் கிம் ப்ரலாபேன வஶ்சிரம் ॥ 12

க்யாத: ப்ராக்ஞ: க்ருதக்ஞஶ்ச ஸானுக்ரோஶஶ்ச ராகவ: ।
ஸத்வ்ருதோ நிரனுக்ரோஶ: ஶங்கே மத்பாக்யஸம்க்ஷயாத் ॥ 13

எனது இந்த சரீரம் பேதிக்கப்படட்டும் அல்லது சாப்பிடப் படட்டும், நான் இச்சரீரத்தை விடுகிறேன். நாயகனால் பிரிக்கப் பட்டு நான் வெகுநாள் துக்கத்தைப் பொறுக்க மாட்டேன். (9)

ராக்ஷஸனை இந்த ராவணனை இடது காலால்கூட ஸ்பர் சிக்கமாட்டேன். அப்படியிருக்க யாவராலும் இகழப்பட்ட இவனை விரும்புவேனா? (10)

எந்த ராவணன் கடூரமான ஸ்வபாவத்தால் என்னை ப்ரார்த் திக்க விரும்புகிறானோ அவன் காமத்தால் மோஹங் கொண்டு என் னால் நிராகரிக்கப்பட்டும் அதை அறிந்துகொள்ளவில்லை. தன்னையும் தன் குலத்தையும் கூட அவன் சரியாக அறிந்து கொள்ள வில்லை. (11)

வெட்டினாலும், பிளந்தாலும், சிதறடித்தாலும், நெருப்பில் காய்ச்சினாலும், ராவணனை அடையமாட்டேன். வெகு காலமாக நீங்கள் புலம்புவதால் என்ன ப்ரயோஜனம். (12)

விஶ்வாமித்ர யாகத்திலேயே ப்ரஸித்தி அடைந்தவனும்,

राक्षसानां सहस्राणि जनस्थाने चतुर्दश ।
येनैकेन निरस्तानि स मां किं नाभिपद्यते ॥ १४

निरुद्धा रावणेनाहमल्पवीर्येण रक्षसा ।
समर्थः खलु मे भर्ता रावणं हन्तुमाहवे ॥ १५

विराधो दण्डकारण्ये येन राक्षसपुंगवः ।
रणे रामेण निहतः स मां किं नाभिपद्यते ॥ १६

कामं मध्ये समुद्रस्य लङ्केयं दुष्प्रधर्षणा ।
न तु राघवबाणानां गतिरोधीह विद्यते । १७

ராக்ஷஸாநாம் ஸஹஸ்ராணி ஜனஸ்தானே சதுர்தஶ ।
யேநைகேன நிரஸ்தாநி ஸ மாம் கிம் நாபிபத்யதே ॥ 14

நிருத்தா ராவணேநாஹமல்பவீர்யேண ரக்ஷஸா ।
ஸமர்த்த: கலு மே பர்த்தா ராவணம் ஹந்துமாஹவே ॥ 15

விராதோ தண்டகாரண்யே யேன ராக்ஷஸபுங்கவ: ।
ரணே ராமேண நிஹத: ஸ மாம் கிம் நாபிபத்யதே ॥ 16

காமம் மத்யே ஸமுத்ரஸ்ய லங்கேயம் துஷ்ப்ரதர்ஷணா ।
ந து ராகவபாணாநாம் கதிரோதீஹ வித்யதே ॥ 17

தோஷமுள்ளோரிடமும் குணத்தையே காண்பவரும், செய்த ஸ்வல்ப உபகாரத்தையும் மறவாதவரும், தயாவானும், ரகு குலத்தில் பிறந்ததால் இயற்கையாகவே நல்ல குணங்களோடு கூடியவனும், ஸதாசாரத்தோடு கூடியவனுமான ஸ்ரீராமன் என் பாக்யக் குறைவால் என் விஷயத்தில் தயை இல்லாதவராக ஆகிவிட்டார் என எண்ணுகிறேன். (13)

ஜனஸ்தானத்தில் எந்த ராமன் ஒருவராக பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸர்களை அழித்தாரோ அவர் ஏன் என்னை அடையவில்லை? (ஸ்ரீராமன் ஒருவனாக என்ன செய்யக்கூடும் என்று எண்ணிய ராக்ஷஸிகளுக்குச் சொன்ன பதிலாகும் இது.) (14)

அல்ப வீர்யம் படைத்த ராக்ஷஸனான ராவணனால் நான் பிடித்து வைக்கப்பட்டேன். என்னுடைய பர்த்தாவானவர் யுத்தத்தில் ராவணனைக் கொல்லுவதற்கு ஸமர்த்தரல்லவா? (15)

எந்த ஸ்ரீராமனால் ராக்ஷஸஶ்ரேஷ்டனான விராதன் தண்டகாரண்யத்தில் சண்டையில் கொல்லப்பட்டானோ அவர் ஏன் என்னை அடையவில்லை? (16)

ஸமுத்ரமத்தியில் இந்த லங்கையானது ஒருவராலும் மிகவும் தகைய முடியாதது தான். ராமபாணங்களுக்கோவெனில் இங்கு தடை இல்லை. (17)

किं तु तत्कारणं येन रामो दृढपराक्रमः ।
रक्षसाऽपहृतां भार्यामिष्टां नाभ्यवपद्यते ॥ १८

इहस्थां मां न जानीते शङ्के लक्ष्मणपूर्वजः ।
जानन्नपि हि तेजस्वी धर्षणं मर्षयिष्यति ॥ १९

हृतेति योऽधिगत्वा मां राघवाय निवेदयेत् ।
गृध्रराजोऽपि स रणे रावणेन निपातितः ॥ २०

कृतं कर्म महत्तेन मां तथाऽभ्यवपद्यता ।
तिष्ठता रावणद्वन्द्वे वृद्धेनापि जटायुषा ॥ २१

यदि मामिह जानीयाद्वर्तमानां स राघवः ।
अद्य बाणैरभिक्रुद्धः कुर्याल्लोकमराक्षसम् ॥ २२

கிம் து தத்காரணம் யேன ராமோ த்ருடபராக்ரம: ।
ரக்ஷஸாऽபஹ்ருதாம் பார்யாமிஷ்டாம் நாப்யவபத்யதே ॥ 18

இஹஸ்தாம் மாம் ந ஜானீதே ஶங்கே லக்ஷ்மணபூர்வஜ: ।
ஜானன்னபி ஹி தேஜஸ்வீ தர்ஷணம் மர்ஷயிஷ்யதி ॥ 19

ஹ்ருதேதி யோऽதிகத்வா மாம் ராகவாய நிவேதயேத் ।
க்ருத்ரராஜோऽபி ஸ ரணே ராவணேன நிபாதித: ॥ 20

க்ருதம் கர்ம மஹத்தேன மாம் ததாऽப்யவபத்யதா ।
திஷ்டதா ராவணத்வந்த்வே வ்ருத்தேனாபி ஜடாயுஷா ॥ 21

யதி மாமிஹ ஜானீயாத்வர்த்தமானாம் ஸ ராகவ: ।
அத்ய பாணைரபிக்ருத்த: குர்யால்லோகமராக்ஷஸம் ॥ 22

த்ருடமான பராக்ரமமுள்ள ராமன் ராக்ஷஸனால் அபஹரிக்கப்பட்ட ப்ரியமான பத்னியை அடையாமலிருப்பதற்குக் காரணம் என்ன? (18)

லக்ஷ்மணனின் தமையனான ஶ்ரீராமன் நானிங்கு இருப்பதை அறியவில்லையோ என ஸந்தேகப்படுகிறேன். தேஜஸ்வியான ஶ்ரீராமன் அறிந்திருந்தால் ராவணன் என்னை எடுத்து வந்த இவ்வித அநீதத்தைப் பொறுப்பாரா? (19)

நான் அபஹரிக்கப்பட்டேன் என்று எவன் ராகவனிடம் சென்று தெரிவிக்கக்கூடுமோ, அந்த கழுகுகளுக்கு அரசனான ஜடாயுவும், ராவணனால் சண்டையில் வீழ்த்தப்பட்டான். (20)

என்னை அப்படி ரக்ஷிக்கின்றவனும், ராவணனுடன் த்வந்த்வ யுத்தம் செய்தவனுமான அந்த ஜடாயுவால் மஹத்தான கார்யம் செய்யப்பட்டது. (21)

அந்த ராகவன் நான் இங்கு இருப்பதை அறிந்தாரேயானால் மிகக்கோபம் கொண்டு பாணங்களால் இப்பொழுதே உலகத்தையே ராக்ஷஸப் பூண்டற்றதாகச் செய்து விடுவார். (22)

विधमेच्च पुरीं लङ्कां शोषयेच्च महोदधिम् ।
रावणस्य च नीचस्य कीर्तिं नाम च नाशयेत् ॥ २३

ततो निहतनाथानां राक्षसीनां गृहे गृहे ।
यथाऽहमेवं रुदती तथा भूयो न संशयः ॥ २४

अन्विष्य रक्षसां लङ्कां कुर्याद्रामः सलक्ष्मणः ।
न हि ताभ्यां रिपुर्दृष्टो मुहूर्तमपि जीवति ॥ २५

चिताधूमाकुलपथा गृध्रमण्डलसंकुला ।
अचिरेण तु लङ्केयं श्मशानसदृशी भवेत् ॥ २६

விதமேச்ச புரீம் லங்காம் ஶோஷயேச்ச மஹோததிம் ।
ராவணஸ்ய ச நீசஸ்ய கீர்த்திம் நாம ச நாஶயேத் ॥ 23

ததோ நிஹதநாதாநாம் ராக்ஷஸீநாம் க்ருஹே க்ருஹே ।
யதா஽ஹமேவம் ருததீ ததா பூயோ ந ஸம்ஶய: ॥ 24

அன்விஷ்ய ரக்ஷஸாம் லங்காம் குர்யாத்ராம: ஸ லக்ஷ்மண: ।
ந ஹி தாப்யாம் ரிபுர்த்ருஷ்டோ முஹூர்த்தமபி ஜீவதி ॥ 25

சிதாதூமாகுலபதா க்ருத்ரமண்டலஸங்குலா ।
அசிரேண து லங்கேயம் ஶ்மஶானஸத்ருஶீ பவேத் ॥ 26

லங்கையை அழித்துவிடுவார். ஸமுத்ரத்தை வற்றடித்து விடுவார். நீசனை ராவணனுடைய பெயரையும் கீர்த்தியையும் நாசம் செய்துவிடுவார். (23)

நான் எப்படி அழுகிறேனோ அதற்குமேல், நாயகர்களை இழந்த ராக்ஷஸ ஸ்த்ரீகள் வீட்டுக்குவீடு அழப்போகின்றனர். இதில் ஸந்தேகமில்லை.

(என் நாதன் சீக்ரமே வந்து ராக்ஷஸர்களை வதம் செய்து விடப்போகிறார். அப்பொழுது ராக்ஷஸிகள் அழப்போகின்றனர் என்பது கருத்து.) (24)

ராக்ஷஸர்களிருக்கும் லங்கையைத் தேடிவந்து லக்ஷ்மணருடன் ராமன் சத்ருக்களை அழித்து விடுவார். அவ்விருவர் கண்களில் பட்டுவிட்டால் சத்ரு முஹூர்த்த நேரம்கூட ஜீவித்திருக்கமாட்டான். (25)

வெகு சீக்ரத்தில் இந்த லங்கையானது சுடுகாட்டில் செய்யப்பட்ட சிதையின் புகையால் பரவிய தெருக்களை உடையதாகவும், கழுகுக்கூட்டங்களால் சூழப்பட்டதாயும் இருந்துகொண்டு ஶ்மசானத்துக்கு ஒப்பாக ஆகப்போகிறது. (26)

अचिरेणैव कालेन प्राप्स्याम्येव मनोरथम्।
दुष्प्रस्थानोऽयमाख्याति सर्वेषां वो विपर्ययम्॥ २७

यादृशानीह दृश्यन्ते लङ्कायामशुभानि वै।
अचिरेण तु कालेन भविष्यति हतप्रभा॥ २८

नूनं लङ्का हते पापे रावणे राक्षसाधमे।
शोषं यास्यति दुर्धर्षा प्रमदा विधवा यथा॥ २९

पुण्योत्सवसमुत्था च नष्टभर्त्री सराक्षसी।
भविष्यति पुरी लङ्का नष्टभर्त्री यथाङ्गना॥ ३०

नूनं राक्षसकन्यानां रुदन्तीनां गृहे गृहे।
श्रोष्यामि न चिरादेव दुःखार्तानामिह ध्वनिम्॥ ३१

அசிரேணைவ காலேன ப்ராப்ஸ்யாம்யேவ மனோரதம் ।
துஷ்ப்ரஸ்தானோ ऽயமாக்யாதி ஸர்வேஷாம் வோ விபர்யயம் ॥

யாத்ருஶானீஹ த்ருஶ்யந்தே லங்காயாமஶுபானி வை ।
அசிரேண து காலேன பவிஷ்யதி ஹதப்ரபா ॥ 28

நூனம் லங்கா ஹதே பாபே ராவணே ராக்ஷஸாதமே ।
ஶோஷம் யாஸ்யதி துர்தர்ஷா ப்ரமதா விதவா யதா ॥ 29

புண்யோத்ஸவஸமுத்தா ச நஷ்டபர்த்ரீ ஸராக்ஷஸீ ।
பவிஷ்யதி புரீ லங்கா நஷ்டபர்த்ரீ யதாங்கனா ॥ 30

நூனம் ராக்ஷஸகன்யானாம் ருதந்தீனாம் க்ருஹே க்ருஹே ।
ஶ்ரோஷ்யாமி ந சிராதேவ து:கார்த்தானாமிஹ த்வனிம் ॥ 31

வெகு சீக்ரத்திலேயே என் இஷ்ட ஸித்தியை அடையப் போகிறேன். ஓ ராக்ஷஸிகளே! உங்கள் எல்லோருக்கும் நாச முண்டாகப்போகிறதென்று உங்களுடைய கெட்ட செய்கையே சொல்லுகிறது. (27)

லங்கையில் அமங்களத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய யாதொரு சகுனங்கள் தெரிகின்றனவோ, அவைகளாலேயே வெகு சீக்ரத்தில் லங்கையின் களை மங்கிவிடப் போகிறதென்று தெரிகிறது. (28)

ராக்ஷஸர்களுள் பாபியும் நீசனுமான ராவணன் அழிந்ததும், ஒருவராலும் தகையமுடியாமலிருந்த லங்கையானது, புருஷனை இழந்த ஸ்த்ரீபோல் ஐஶ்வர்யம் முதலியவை இன்றி காய்ந்துவிடப் போகிறது. (29)

இந்த லங்காபுரியானது புண்யமான உற்சவங்களிலிருந்தும் விலகியும், இழந்த புருஷர்களுடன் கூடியதாகவும், ராக்ஷஸிகளை மட்டும் மீதமாக வைத்துக்கொண்டிருப்பதாகவுமிருந்துகொண்டு புருஷனற்ற ஸ்த்ரீபோல் ஆகப்போகிறது. (30)

வெகு சீக்ரத்தில் துக்கத்தால் பீடிக்கப்படுகின்றவர்களும்,

सान्धकारा हतद्योता हतराक्षसपुङ्गवा।
भविष्यति पुरी लंका निर्दग्धा रामसायकैः॥ ३२

यदि नाम स शूरो मां रामो रक्तान्तलोचनः।
जानीयाद्वर्तमानां हि रावणस्य निवेशने॥ ३३

अनेन तु नृशंसेन रावणेनाधमेन मे।
समयो यस्तु निर्दिष्टस्तस्य कालोऽयमागतः॥ ३४

स च मे विहितो मृत्युरस्मिन्दुष्टेन वर्तते।
अकार्यं ये न जानन्ति नैर्ऋताः पापकारिणः॥
अधर्मात्तु महोत्पातो भविष्यति हि सांप्रतं॥ ३५

ஸாந்தகாரா ஹதத்யோதா ஹதராக்ஷஸபுங்கவா।
பவிஷ்யதி புரீ லங்கா நிர்தக்தா ராமஸாயகை:॥ 32

யதி நாம ஸ ஶூரோ மாம் ராமோ ரக்தாந்தலோசன:।
ஜானீயாத்வர்த்தமானாம் ஹி ராவணஸ்ய நிவேஶனே॥ 33

அனேன து ந்ருஶம்ஸேன ராவணேனாதமேன மே।
ஸமயோ யஸ்து நிர்திஷ்டஸ்தஸ்ய காலோऽயமாகத:॥ 34

ஸ ச மே விஹிதோ ம்ருத்யுரஸ்மின்துஷ்டேன வர்த்ததே।
அகார்யம் யே ந ஜானந்தி நைர்ருதா: பாபகாரிண:॥
அதர்மாத்து மஹோத்பாதோ பவிஷ்யதி ஹி ஸாம்ப்ரதம்॥ 35

வீட்டுக்குவீடு அழுகின்றவர்களுமான ராக்ஷஸ ஸ்த்ரீகளின் அழுகைக் குரலை இங்கு கேட்கப்போகிறேன். (31)

இந்த லங்காபுரியானது ராமபாணங்களால் எரிக்கப்பட்டு இருள் சூழ்ந்ததாகவும் காந்தியற்றதாகவும் வதம் செய்யப்பட்ட சிறந்த ராக்ஷஸர்களை உடையதாகவும் ஆகப்போகிறது. (32)

சூரனும், அகண்ட கண்களை உடையவனுமான அந்த ராமன் ராவணனுடைய வீட்டில் நான் இருப்பதை அறிந்தாரேயானால் லங்கை அழிந்துவிடும். (33)

க்ரூரனும் நீசனுமான இந்த ராவணனால் எனக்குக் குறிப்பிடப்பட்ட பன்னிரண்டு மாதம் என்ற கெடு நெருங்கி விட்டது.

(அதாவது மீதம் இரண்டு மாதங்கள் தானிருக்கின்றன என்பது கருத்து.) (34)

இந்தக்காலத்தில் துஷ்டனை ராவணனால் குறிப்பிடப்பட்ட கெடுவானது எனக்கு ம்ருத்யுவாக விதிக்கப்பட்டது. ஒருகால் ராவணன் ஸ்த்ரீ என்று கொல்லாமலிருப்பனோவென்றால் ராக்ஷஸர்கள் கெட்ட கார்யம், நல்ல கார்யம் என்பதையே உணராத பாபச்செயல்களுள்ளவர்கள். இப்பொழுது அதர்மத்தால் பேராபத்து உண்டாகப்போகிறது. (35)

नैते धर्मं विजानन्ति राक्षसाः पिशिताशनाः।
ध्रुवं मां प्रातराशार्थे राक्षसः कल्पयिष्यति॥ ३६

साऽहं कथं करिष्यामि तं विना प्रियदर्शनम्।
रामं रक्तान्तनयनमपश्यन्ती सुदुःखिता॥ ३७

यदि कश्चित्प्रदाता मे विषस्याद्य भवेदिह।
क्षिप्रं वैवस्वतं देवं पश्येयं पतिना विना॥ ३८

नाजानाज्जीवतीं रामः स मां लक्ष्मणपूर्वजः।
जानन्तौ तौ न कुर्यातां नोर्व्यां हि मम मार्गणम्॥ ३९

नूनं ममैव शोकेन स वीरो लक्ष्मणाग्रजः।
देवलोकमितो यातस्त्यक्त्वा देहं महीतले॥ ४०

நைதே தா்மம் விஜானந்தி ராக்ஷஸா: பிஶிதாஶனா: |
த்ருவம் மாம் ப்ராதராஶார்த்தே ராக்ஷஸ: கல்பயிஷ்யதி || 36

ஸாऽஹம் கதம் கரிஷ்யாமி தம் வினா ப்ரியதர்ஶனம் |
ராமம் ரக்தாந்தநயனமபஶ்யந்தீ ஸுது:கிதா || 37

யதி கஶ்சித்ப்ரதாதா மே விஷஸ்யாத்ய பவேதிஹ |
க்ஷிப்ரம் வைவஸ்வதம் தேவம் பஶ்யேயம் பதினா வினா || 38

நாஜானாஜ்ஜீவதீம் ராம: ஸ மாம் லக்ஷ்மணபூர்வஜ: |
ஜானந்தௌ தௌ ந குர்யாதாம் நோர்வ்யாம் ஹி மம
மார்கணம் || 39

நூனம் மமைவ ஶோகேன ஸ வீரோ லக்ஷ்மணாக்ரஜ: |
தேவலோகமிதோ யாதஸ்த்யக்த்வா தேஹம் மஹீதலே || 40

மாம்ஸத்தைச் சாப்பிடும் இந்த ராக்ஷஸர்கள் தா்மத்தை அறியமாட்டார்கள். நிஶ்சயம் என்னை ராவணன் காலை ஆகாரத்துக்குச் சமைத்துவிடப்போகிறான். (36)

அழகிய பார்வை உள்ளவனும், சிவந்த கண்கள் உள்ளவனுமான அந்த ராமன் இல்லாமலும் அவனைப் பாராமலும் மிகதுக்கத்தை அடைந்த நான் என்ன செய்யப்போகிறேன். (37)

இங்கு யாராவது ஒருவர் இப்பொழுது எனக்கு விஷத்தைக் கொடுப்பாரேயானால் ஸூர்ய புத்ரனும் தேவனுமான யமனை பதியற்ற நான் சீக்ரமாய்ப் பார்ப்பேன். (38)

லக்ஷ்மணனுக்குத் தமையனான அந்த ராமன் நான் உயிருடனிருப்பதை அறிந்திருக்கமாட்டார். ராம லக்ஷ்மணர்கள் அறிந்திருப்பார்களேயானால் இங்கு என்னை தேடமாட்டார்களா? (39)

எனது பிரிவினாலேற்பட்ட சோகத்தால் வீரனும் லக்ஷ்மணனுக்குத் தமையனுமான அந்த ராமன் பூமியில் தேஹத்தை விட்டுவிட்டு இங்கிருந்து நிஶ்சயமாக தேவலோகம் சென்றிருப்பார்.(40)

धन्या देवाः सगन्धर्वाः सिद्धाश्च परमर्षयः।
मम पश्यन्ति ये नाथं रामं राजीवलोचनम्॥ ४१

अथवा न हि तस्यार्थो धर्मकामस्य धीमतः।
मया रामस्य राजर्षेर्भार्यया परमात्मनः॥ ४२

दृश्यमाने भवेत्प्रीतिः सौहृदं नास्त्यपश्यतः।
नाशयन्ति कृतघ्नास्तु न रामो नाशयिष्यति॥ ४३

किं नु मे न गुणाः केचित्किंवा भाग्यक्षयो मम।
याऽहं सीदामि रामेण हीना मुख्येन भामिनी॥ ४४

தன்யா தேவா: ஸகந்தர்வா: ஸித்தாஶ்ச பரமர்ஷய: ।
மம பஶ்யந்தி யே நாதம் ராமம் ராஜீவலோசனம் ॥ 41

அதவா ந ஹி தஸ்யார்த்தோ தர்மகாமஸ்ய தீமத: ।
மயா ராமஸ்ய ராஜர்ஷேர்பார்யயா பரமாத்மன: ॥ 42

த்ருஶ்யமானே பவேத்ப்ரீதி: ஸௌஹ்ருதம் நாஸ்த்யபஶ்யத: ।
நாஶயந்தி க்ருதக்னாஸ்து ந ராமோ நாஶயிஷ்யதி ॥ 43

கிம் நு மே ந குணா: கேசித்கிம்வா பாக்யக்ஷயோ மம ।
யாऽஹம் ஸீதாமி ராமேண ஹீனா முக்யேன பாமினீ ॥ 44

செந்தாமரைக் கண்ணனும் என் பதியுமான ஸ்ரீராமனை தேவலோகத்தில் தர்சனம் செய்யும் தேவர்களும், கந்தர்வர்களும், பரமரிஷிகளும், மஹாபுண்யசாலிகள். (41)

நான் உயிருடன் இருக்கிறேனா? இல்லையா? என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் உயிரை விட்டிருக்கமாட்டார். அப்படி இல்லாவிட்டால் என்னை அடைய முயற்சிக்காமலிருக்கலாம். ராஜர்ஷியும், பரமாத்மாவும், புத்திமானும், தர்மத்திலேயே பற்று உள்ளவருமான அந்த ஸ்ரீராமனுக்கு மனைவியான என்னால் என்ன ப்ரயோஜனம். (42)

தன்னைப் பாராததால் ஸ்ரீராமனுக்குத் தன்னிடத்தில் ஸ்நேஹம் குறைந்திருக்கக்கூடுமென்று ஊஹிக்கிறாள் :—

என்னை நேரில் பார்த்தால் ப்ரியமுண்டாகும். பிரிந்ததால் ஸ்நேஹமிருக்காது என்று ஊஹித்து இதுவும் சரியல்ல என்று சொல்லுகிறாள். செய்நன்றி மறப்பவர்களல்லவா ஸ்நேஹத்தை அழித்து விடுவார்கள். ஸ்ரீ ராமன் அப்படிச் செய்யமாட்டார். (43)

ராமன் தன்னை உபேக்ஷித்திருப்பதற்கு மற்றும் சில காரணங்களை ஊஹிக்கிறாள். ஒருகால் என்னிடம் நல்ல குணங்களில்லையோ கெட்ட குணங்களிருக்கின்றனவோ, எனக்குத் தெரியாமல்

श्रेयो मे जीवितान्मर्तुं विहीनाया महात्मनः ।
रामादक्लिष्टचारित्राच्छूराच्छत्रुनिबर्हणात् ॥ ४५

अथवा न्यस्तशस्त्रौ तौ वने मूलफलाशिनौ ।
भ्रातरौ हि नरश्रेष्ठौ संवृत्तौ वनगोचरौ ॥ ४६

अथवा राक्षसेन्द्रेण रावणेन दुरात्मना ।
छद्मना सादितौ शूरौ भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ ॥ ४७

ஶ்ரேயோ மே ஜீவிதான்மர்த்தும் விஹீனுயா மஹாத்மன: ।
ராமாதக்லிஷ்டசாரித்ராச்சூராச்சத்ருநிபர்ஹணுத் ॥ 45

அதவா ந்யஸ்தஶஸ்த்ரௌ தௌ வனே மூலபலாஶினௌ ।
ப்ராதரௌ ஹி நரஶ்ரேஷ்டௌ ஸம்வ்ருத்தௌ
வனகோசரௌ ॥ 46

அதவா ராக்ஷஸேந்த்ரேண ராவணேன துராத்மன: ।
சத்மணு ஸாதிதௌ ஶூரௌ ப்ராதரௌ ராமலக்ஷ்மணௌ ॥

கெட்ட குணங்கள் இருக்க முடியாதே, ஒருகால் ஜன்மாந்தரத்தில் செய்த பாக்யத்தைக் குறைக்கும் கெட்ட கர்மாவின் பயனு இது. ஏனென்ருல் அழகிய நான் சிறந்த ராமனை விட்டுப் பிரிந்து துக்கத்தை யனுபவிக்கிறேனே. (44)

சூரனும் ஸதாசாரமுள்ளவனும், சத்ருக்களை அழிக்கும் திறமை உள்ளவனும், மஹாத்மாவுமான ஸ்ரீராமனை விட்டுப்பிரிந்து ஜீவித்திருப்பதைக் காட்டிலும் மரித்து விடுவதே க்ஷேமமென்று கருதினுள். (45)

ஒருகால் ராமலக்ஷ்மணர்கள் என்னை விட்டுப் பிரிந்ததால் வைராக்யத்தை அடைந்திருப்பார்களோ என்று ஊஹிக்கிருள். வைராக்யத்துக்கு விரோதமான ஹிம்ஸையைத் தூண்டும் சஸ்த்ரங்களை விட்டவர்களும், காய் கிழங்குகளை புசிக்கின்றவர்களும், மனிதர்களுள் சிறந்தவர்களுமான அவ்விரு ப்ராதாக்களும் காட்டிலேயே வஸித்துக்கொண்டு தவம் செய்கிறவர்களாக ஆகிவிட்டனரா? (46)

க்ஷத்ரியர்கள் வைராக்யத்தை அடைவது உசிதமில்லை. ஆதலால் வேறுவிதமாக ஊஹிக்கிருள் :—

(துராத்மாவும் ராக்ஷஸேந்த்ரனுமான ராவணனுல் வஞ்சனையால் சூரர்களும், ப்ராதாக்களுமான ராமலக்ஷ்மணர்கள் கொல்லப்பட்டிருப்பார்களோ. (47)

साऽहमेवं गते काले मर्तुमिच्छामि सर्वथा ।
न च मे विहितो मृत्युरस्मिन्दुःखेऽपि वर्तति ॥ ४८

धन्याः खलु महात्मानो मुनयस्त्यक्तकिल्बिषाः ।
जितात्मानो महाभागा येषां न स्तः प्रियाप्रिये ॥ ४९

प्रियान्न संभवेद्दुःखमप्रियादधिकं भयम् ।
ताभ्यां हि ये वियुज्यन्ते नमस्तेषां महात्मनाम् ॥ ५०

ஸாऽஹமேவம் கதே காலே மர்த்துமிச்சாமி ஸர்வதா ।
ந ச மே விஹிதோ ம்ருத்யுரஸ்மின்து:கேபி வர்த்ததி ॥ 48

தன்யா: கலு மஹாத்மானோ முனயஸ்த்யக்தகில்பிஷா: ।
ஜிதாத்மானோ மஹாபாகா யேஷாம் ந ஸ்த: ப்ரியாப்ரியே ॥ 49

ப்ரியான்ந ஸம்பவேத்து:கமப்ரியாததிகம் பயம் ।
தாப்யாம் ஹி யே வியுஜ்யந்தே நமஸ்தேஷாம் மஹாத்மனாம் ॥

இம்மாதிரியான கெட்ட காலத்தில் அந்த நான் எப்படியும் மரிக்கவே எண்ணம் கொள்ளுகிறேன். ஆனால் இம்மாதிரியான துக்கமேற்பட்டபோதிலும் எனக்கு மரணம் உண்டாக வில்லையே. (48)

மரணத்தால் துக்கம் விலகாது. விவேகக்ஞானத்தால் தான் விலகும் என்று எண்ணி அம்மாதிரி க்ஞானம் பெற்று துக்கத்தை விட்ட பெரியோர்களை வணங்குகிறாள்:—

(மஹாத்மாக்களும் த்யான சீலர்களும், பாபத்தை விலக்கிக் கொண்டவர்களும், பாபச்செயலைத்தூண்டும் மனது, இந்த்ரியம் இவைகளை ஜெயித்தவர்களும், ஜன்மாந்தரீயமான புண்ய ரூபபாக் யத்தை அடைந்தவர்களுமான யாதொரு பெரியோர்களுக்கு ராகத்துக்கும் த்வேஷத்துக்கும் நிமித்தமான ப்ரியமாயும் அப்ரிய மாயும் உள்ள வஸ்துக்கள் இல்லையோ அவர்கள் அடையவேண் டியவைகளை அடைந்தவர்கள்.) (49)

ப்ரியாப்ரியங்களால் துக்கமும் அதிக பயமுமே ஏற்படு மென்று கூறுகிறாள் :—

ப்ரியத்தால் துக்கமேற்படுவதில்லையா? அதாவது ப்ரிய வஸ்துவின் பிரிவால் துக்க மேற்படுமென்பது கருத்து. அப்ரிய மான வஸ்துவால் அதிக பயமேற்படுவதில்லையா? அதுவும் ஏற் படுமென்பது கருத்து. ப்ரியாப்ரியங்களற்றவர்களான யாதொரு மஹான்களுண்டோ அவர்களை நமஸ்கரிக்கிறேன். இப்படி மஹான்களுக்கு நமஸ்காரம் செய்ததால் அடுத்த ஸர்கத்தில் ஸ்ரீஸீதைக்கு க்ஷேமங்களுண்டாகப்போகின்றன என்பதை த்ரி ஜடை தான் கண்ட ஸ்வப்னத்தினால் கூறுகிறாள். (50)

साऽहं त्यक्ता प्रियेणेह रामेण विदितात्मना।
प्राणांस्त्यक्ष्यामि पापस्य रावणस्य गता वशम्॥ ५१

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
षड्विंशः सर्गः ॥ २६ ॥

ஸாऽஹம் த்யக்தா ப்ரியேணேஹ ராமேண விதிதாத்மநா ।
ப்ராணாம்ஸ்த்யக்ஷ்யாமி பாபஸ்ய ராவணஸ்ய கதா வஶம் ॥ 51

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீய ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே ஷட்விம்ஶ: ஸர்க: ॥

ப்ரியாப்ரியங்களை விலக்காத நான் எனக்கு ப்ரியத்தைக் கொடுக்கும் ஸ்ரீராமனை விட்டுப்பிரிந்ததாலும், பாபியான ராவணனுக்கு வசப்பட்டிருப்பதாலும் ப்ராணன்களை விடப்போகிறேன்.

(இதனால் மிகப்ரியனை ஸ்ரீராமனை விட்டுப் பிரிந்ததால் துக்கத்தையும், அப்ரியனை ராவணனுக்கு உட்பட்டிருப்பதால் அதிக பயத்தையும் அடைந்திருப்பதைக் குறிப்பிட்டாள்.) (51)

இருபத்தாறுவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஶ்ரீ:

सप्तविंशः सर्गः — இருபத்தேழாவது ஸர்கம் ॥ २७ ॥

"त्रिजटास्वप्नः" – த்ரிஜடையின் ஸ்வப்னம்.

इत्युक्ताः सीतया घोरा राक्षस्यः क्रोधमूर्च्छिताः।
काश्चिज्जग्मुस्तदाख्यातुं रावणस्य तरस्विनः॥ १

ततः सीतामुपागम्य राक्षस्यो घोरदर्शनाः।
पुनः परुषमेकार्थमनर्थार्थमथाब्रुवन्॥ २

अद्येदानीं तवानार्ये सीते पापविनिश्चये।
राक्षस्यो भक्षयिष्यन्ति मांसमेतद्यथासुखम्॥ ३

सीतां ताभिरनार्याभिर्दृष्ट्वा संतर्जितां तदा।
राक्षसी त्रिजटा वृद्धा शयाना वाक्यमब्रवीत्॥ ४

இத்யுக்தா: ஸீதயா கோரா ராக்ஷஸ்ய: க்ரோதமூர்ச்சிதா: ।
காஶ்சிஜ்ஜக்முஸ்ததாக்யாதும் ராவணஸ்ய தரஸ்வின: ॥ 1

தத: ஸீதாமுபாகம்ய ராக்ஷஸ்யோ கோரதர்ஶனா: ।
புன: பருஷமேகார்த்தமனர்த்தார்த்தமதாப்ருவன் ॥ 2

அத்யேதானீம் தவானார்யே ஸீதே பாபவினிஶ்சயே ।
ராக்ஷஸ்யோ பக்ஷயிஷ்யந்தி மாம்ஸமேதத்யதாஸுகம் ॥ 3

ஸீதாம் தாபிரனார்யாபிர்த்ருஷ்ட்வா ஸம்தர்ஜிதாம் ததா ।
ராக்ஷஸீ த்ரிஜடா வ்ருத்தா ஶயானா வாக்யமப்ரவீத் ॥ 4

ஸீதையால் இவ்விதம் சொல்லப்பட்டவர்களும், க்ரூரமான வர்களும், கோபத்தால் ப்ரக்ஞை இழந்தவர்களும், வேகமுடைய வர்களுமான சில ராக்ஷஸிகள் ஸீதை மரிக்க நிஶ்சயித்திருப்பதை ராவணனுக்குச் சொல்வதற்காகச் சென்றார்கள். (1)

பிறகு பயங்கரமான பார்வையுள்ள ராக்ஷஸிகள் ஸீதையினிடம் கிட்டச்சென்று மறுபடியும் கடூரமும் முன்னால் சொல்லப் பட்டதும், தங்களுக்குக் கெடுதலைக் கொடுக்கக் கூடியதுமான வார்த்தைகளைச் சொன்னார்கள். (2)

கெட்டதான தீர்மானத்தைச் செய்த ஓ ஸீதையே! இன்றைய தினம் இதே ஸமயத்தில் உன்னுடைய மாம்ஸத்தை ராக்ஷஸிகள் ஸுகமாகச் சாப்பிடப் போகிறார்கள். (3)

அப்பொழுது துஷ்டர்களான ராக்ஷஸிகளால் அதட்டப் பட்ட ஸீதையைக்குறித்து படுத்திருந்தவளும், வயது முதிர்ந்த வளும், ராக்ஷஸியும் விபீஷணனுடைய பெண்ணுமான த்ரிஜடையானவள் சொன்னாள். (4)

आत्मानं खादतानार्या न सीतां भक्षयिष्यथ।
जनकस्य सुतामिष्टां स्नुषां दशरथस्य च॥ ५

स्वप्नो ह्यद्य मया दृष्टो दारुणो रोमहर्षणः।
राक्षसानामभावाय भर्तुरस्या भवाय च॥ ६

एवमुक्तास्त्रिजटया राक्षस्यः क्रोधमूर्च्छिताः।
सर्वा एवाब्रुवन्भीतास्त्रिजटां तामिदं वचः॥
कथयस्व त्वया दृष्टः स्वप्नोऽयं कीदृशो निशि॥ ७

तासां श्रुत्वा तु वचनं राक्षसीनां मुखाच्च्युतम्।
उवाच वचनं काले त्रिजटा स्वप्नसंश्रितम्॥
गजदन्तमयीं दिव्यां शिबिकामन्तरिक्षगाम्॥ ८

ஆத்மானம் காத்தானர்யா ந ஸீதாம் பக்ஷயிஷ்யத ।
ஜனகஸ்ய ஸுதாமிஷ்டாம் ஸ்நுஷாம் தஸரதஸ்ய ச ॥ 5

ஸ்வப்னோ ஹ்யத்ய மயா த்ருஷ்டோ தாருணோ
ரோமஹர்ஷண: ।
ராக்ஷஸாநாமபாவாய பர்த்துரஸ்யா பவாய ச ॥ 6

ஏவமுக்தாஸ்த்ரிஜடயா ராக்ஷஸ்ய: க்ரோதமூர்ச்சிதா: ।
ஸர்வா ஏவாப்ருவன்பீதாஸ்த்ரிஜடாம் தாமிதம் வச: ॥
கதயஸ்வ த்வயா த்ருஷ்ட: ஸ்வப்னோऽயம் கீத்ருஸோ நிஸி ॥ 7

தாஸாம் ஸ்ருத்வா து வசனம் ராக்ஷஸீனாம் முகாச்ச்யுதம் ।
உவாச வசனம் காலே த்ரிஜடா ஸ்வப்னஸம்ஸ்ரிதம் ॥
கஜதந்தமயீம் திவ்யாம் ஸிபிகாமந்தரிக்ஷகாம் ॥ 8

ஓ துஷ்ட ஸ்த்ரீகளே! தன்னையே சாப்பிடுங்கள். ஜனகனுடைய புத்ரியும் ப்ரியமானவளும், தசரதனுடைய நாட்டுப்பெண்ணுமான ஸீதையைச் சாப்பிடாதீர்கள். (5)

பயங்கரமும் மயிர்க்கூச்சலை கொடுக்கக்கூடியதுமான ஸ்வப்னமானது, ராக்ஷஸர்களுடைய நாசத்தின் பொருட்டும் இந்த ஸீதையின் பர்த்தாவின் க்ஷேமத்தின் பொருட்டும் இப்பொழுது என்னால் காணப்பட்டது. (இப்பொழுது என்றதால் விடியற்காலையில் பார்த்த ஸ்வப்னம் சீக்ரத்தில் பலனைக்கொடுக்கும் என்பது கருத்து.) (6)

இவ்விதம் த்ரிஜடையால் சொல்லப்பட்டவர்களும், கோபத்தால் நினைவை இழந்தவர்களுமான அந்த எல்லா ராக்ஷஸிகளுமே பயங்கொண்டு அந்த த்ரிஜடையை இவ்விதம் சொன்னார்கள். இரவு உன்னால் எம்மாதிரி ஸ்வப்னம் காணப்பட்டது சொல் என்று சொன்னார்கள். பாபச்செயல்களுள்ள ராக்ஷஸிகளுக்கும்

युक्तां हंससहस्रेण स्वयमास्थाय राघवः।
शुक्लमाल्याम्बरधरो लक्ष्मणेन सहागतः॥ ९
स्वप्ने चाद्य मया दृष्टा सीता शुक्लाम्बरावृता।
सागरेण परिक्षिप्तं श्वेतं पर्वतमास्थिता॥
रामेण संगता सीता भास्करेण प्रभा यथा॥ १०
राघवश्च मया दृष्टश्चतुर्दन्तं महागजम्।
आरूढः शैलसंकाशं चचार सहलक्ष्मणः॥ ११

யுக்தாம் ஹம்ஸஸஹஸ்ரேண ஸ்வயமாஸ்தாய ராகவ: |
ஶுக்லமால்யாம்பரதரோ லக்ஷ்மணேன ஸஹாகத: || 9
ஸ்வப்னே சாத்ய மயா த்ருஷ்டா ஸீதா ஶுக்லாம்பராவ்ருதா |
ஸாகரேண பரிக்ஷிப்தம் ஶ்வேதம் பர்வதமாஸ்திதா ||
ராமேண ஸங்கதா ஸீதா பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா || 10
ராகவஶ்ச மயா த்ருஷ்டஶ்சதுர்தந்தம் மஹாகஜம் |
ஆரூட: ஶைலஸங்காஶம் சசார ஸஹலக்ஷ்மண: || 11

சாஸ்த்ரத்தில் நம்பிக்கை இருக்கிறதென பயத்துடன் ஸ்வப்னத்தின் ப்ரகாரத்தைக் கேட்பதிலிருந்து தெரிகிறது. (7)

* த்ரிஜடையானவள் ராக்ஷஸிகள் சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்டு ஸ்வப்னத்தில் கண்ட விஷயத்தைச் சொல்லுகிருள். யானையின் தந்தத்தால் செய்யப்பட்டதும், தேவலோகத்தில் அமைக்கப்பட்டதும், ஆகாயத்தில் செல்லுகிறதும், ஆயிரம் அன்னப்பக்ஷிகளோடு கூடியதுமான பல்லக்கை ஸ்ரீராகவன் தான் ஏறிக்கொண்டு லக்ஷ்மணனுடன் வெண்மையான புஷ்பமாலை வஸ்த்ரம் இவைகளைத் தரித்துக்கொண்டு லங்கைக்கு வந்தான். (8, 9)

இப்பொழுது விடியற்காலையில் ஸீதையை வெண்பட்டை உடுத்தியவளாயும், பாற்கடலின் நடுவிலுள்ள வெண்மைநிறமுள்ள மலையில் ஏறினவளாயும் ஸ்ரீராமனுடன், ஸூர்யனுடன் ப்ரபை போல் சேர்ந்தவளாகவும் கண்டேன். (10)

நான்கு தந்தங்களுடன் கூடியதும், மலைபோன்றதுமான பெரும்யானையில் லக்ஷ்மணனோடு ஸ்ரீராமன் உட்கார்ந்துகொண்டு ஸீதையை நோக்கி வந்தார். ஸ்வப்னத்யாயத்தில்

आरोहणं गोवृषकुञ्जराणां प्रासादशैलाग्रवनस्पतीनाम्।
विष्टानुलेपो रुदितं मृतं च स्वप्नेष्वगम्यागमनं च धन्यम्॥

ஆரோஹணம் கோவ்ருஷகுஞ்ஜராணும்
ப்ராஸாதஶைலாக்ரவனஸ்பதீனும் |
விஷ்டானுலேபோ ருதிதம் ம்ருதம் ச
ஸ்வப்னேஷ்வகம்யாகமனம் ச தன்யம் ||

அதாவது பசு, எருது, யானை இவைகளில் ஏறிச்செல்வதாயும்,

ततस्तौ नरशार्दूलौ दीप्यमानौ स्वतेजसा।
शुक्लमाल्याम्बरधरौ जानकीं पर्युपस्थितौ॥ १२

ततस्तस्य नगस्याग्रे ह्याकाशस्थस्य दन्तिनः।
भर्त्रा परिगृहीतस्य जानकी स्कन्धमाश्रिता॥ १३

भर्तुरङ्कात्समुत्पत्य ततः कमललोचना।
चन्द्रसूर्यौ मया दृष्टा पाणिना परिमार्जती॥ १४

ததஸ்தௌ நரஶார்தூலௌ தீப்யமானௌ ஸ்வதேஜஸா।
ஶுக்லமால்யாம்பரதரௌ ஜானகீம் பர்யுபஸ்திதௌ॥ 12

ததஸ்தஸ்ய நகஸ்யாக்ரே ஹ்யாகாஶஸ்தஸ்ய தந்தின:।
பர்த்ரா பரிக்ருஹீதஸ்ய ஜானகீ ஸ்கந்தமாஶ்ரிதா॥ 13

பர்த்துரங்காத்ஸமுத்பத்ய தத: கமலலோசனா।
சந்த்ரஸூர்யௌ மயா த்ருஷ்டா பாணினா பரிமார்ஜதீ॥ 14

மாளிகை, மலையின் உச்சி, மரம், இவற்றில் ஏறியதாகவும் அமேத்யத்தைப் பூசிக்கொண்டதாகவும், அழுகையையும், மரித்ததையும், சேரத்தகாதவளைச் சேர்ந்ததாகவும், ஸ்வப்னத்தில் கண்டால் நல்ல பயன் உண்டாகுமென்று சொல்லியிருக்கிறது. ஆதலால் இங்கு ஸ்ரீராமன் ஸ்ரீஸீதையை நோக்கி ஸ்ரீலக்ஷ்மணனுடன் யானை, பர்வதம் இவற்றின் மீது வந்ததால் நல்ல பயனை உணரவேண்டும். (11)

பிறகு தங்கள் தேஜஸினால் ப்ரகாசிக்கின்றவர்களும், மனிதர்களுள் சிறந்தவர்களுமான அந்த ராமலக்ஷ்மணர்கள் வெண்மையான மாலை, பட்டு இவைகளைத் தரித்தவர்களாய் ஸீதையின் ஸமீபத்தை அடைந்தார்கள். (12)

பிறகு ஜானகி அந்த மலையின் உச்சியில் இருக்கின்றதும், தன் நாயகனால் ஸ்வீகரிக்கப்பட்டதுமான ஆகாசத்திலுள்ள யானையின் முதுகில் அமர்ந்தாள். (13)

பிறகு பர்த்தாவின் மடியிலிருந்து துள்ளிக்குதித்து தாமரை போன்ற கண்களை உடைய ஸீதை சந்த்ர ஸூர்யர்களைக் கையால் பிடிப்பவளாகக் காணப்பட்டாள். ஸ்வப்னாத்யாயத்தில்

आदित्यमण्डलं वापि चन्द्रमण्डलमेववा।
स्वप्नेगृह्णाति हस्ताभ्यां महद्राज्यं समाप्नुयात्॥

ஆதித்யமண்டலம் வாபி சந்த்ரமண்டலமேவவா।
ஸ்வப்னேக்ருஹ்ணாதி ஹஸ்தாப்யாம் மஹத்ராஜ்யம் ஸமாப்னுயாத்॥

இவ்விதம் ஸூர்யமண்டலத்தையோ, சந்த்ரமண்டலத்தையோ,

ततस्ताभ्यां कुमाराभ्यामास्थितः स गजोत्तमः।
सीतया च विशालाक्ष्या लङ्काया उपरि स्थितः॥ १५

पाण्डुरर्षभयुक्तेन रथेनाष्टयुजा स्वयम्।
इहोपयातः काकुत्स्थः सीतया सह भार्यया॥ १६

[प्रक्षिप्तश्लोकाः—

शुक्लमाल्याम्बरधरो लक्ष्मणेन समागतः।
साण्डं त्रिभुवनं भीमं सर्वतः सचराचरम्॥ १७

सर्वं ग्रस्तं मया दृष्टं रामेणाक्लिष्टकर्मणा।
क्षीरोदधिजले मध्ये श्वेतः शैलसमुच्छ्रितः॥ १८

तस्य मूर्ध्नि ततः श्वेतश्चतुर्दन्तो महागजः।
तस्य पृष्ठे स्थितः श्रीमान्रामो राजीवलोचनः॥ १९

ததஸ்தாப்யாம் குமாராப்யாமாஸ்தித: ஸ கஜோத்தம: |
ஸீதயா ச விஶாலாக்ஷ்யா லங்காயா உபரி ஸ்தித: || 15

பாண்டுரர்ஷபயுக்தேன ரதேனாஷ்டயுஜா ஸ்வயம் |
இஹோபயாத: காகுத்ஸ்த: ஸீதயா ஸஹ பார்யயா || 16

[ப்ரக்ஷிப்தஶ்லோகா:—

ஶுக்லமால்யாம்பரதரோ லக்ஷ்மணேன ஸமாகத: |
ஸாண்டம் த்ரிபுவனம் பீமம் ஸர்வத: ஸ சராசரம் || 17

ஸர்வம் க்ரஸ்தம் மயா த்ருஷ்டம் ராமேணாக்லிஷ்டகர்மணா |
க்ஷீரோததிஜலே மத்யே ஶ்வேத: ஶைலஸமுச்ச்ரித: || 18

தஸ்ய மூர்த்னி தத: ஶ்வேதஶ்சதுர்தந்தோ மஹாகஜ: |
தஸ்ய ப்ருஷ்டே ஸ்தித: ஶ்ரீமான்ராமோ ராஜீவலோசன: || 19

பிடிப்பதாகக் கண்டால் மஹத்தான ராஜ்யப்ராப்தி கிடைக்கு மெனச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு ஸ்ரீஸீதையும் சந்த்ர ஸூர்யர்களைக் கையினால் பிடித்தாள் என்றதால் ஸ்ரீராம பட்டாபி ஷேகம் ஸமீபத்தில் நடக்கவிருப்பது தெரிவிக்கப்பட்டதாக ஆகி றது. (14)

பிறகு அவ்விரு ராஜகுமாரர்களாலும், விஶாலமான கண் களுள்ள ஸீதையாலும், ஏறப்பட்ட பருத்த அந்த யானையானது லங்கைக்கு மேலே வந்தது. (15)

எட்டு வெளுத்த ரிஷபங்கள் கட்டிய தேரில் பத்னியான ஸீதையுடன் ஏறிக்கொண்டு ஸ்ரீராமன் இங்கு வந்தான். (16)

लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा सीतया सह भार्यया।
ततोऽन्यत्र मया दृष्टो रामो रक्तान्तलोचनः॥ २०

आसीनः प्राङ्मुखः श्रीमानासने परमे शुभे।
अभिषिक्तः स काकुत्स्थः सर्वदेवैर्नमस्कृतः॥ २१

ब्रह्मर्षीणां गणैः सर्वैः सर्वतीर्थजलेन च।
शुक्लमाल्याम्बरधरा शुक्लमाल्यानुलेपना॥ २२

सीता तत्र पृथुश्रोणी रराज जनकात्मजा।
ततो देवाः सगन्धर्वाः सिद्धाश्च परमर्षयः॥ २३

ब्रह्माणमग्रतः कृत्वा रामं तत्र ववन्दिरे।
पुनरेव मया दृष्टो रामो रमयतां वरः॥ २४

विष्णुरेव स्वयं भूत्वा तस्मिन्नास्ते वरासने।
परं ब्रह्म परं सत्यं परं ज्ञानं परं तपः॥ २५

परं बीजं परं क्षेत्रं परं कारणकारणम्।
शङ्खचक्रधरः श्रीमान्पुण्डरीकायतेक्षणः॥ २६

श्रीवत्सवक्षा नित्यश्रीरजय्यः शाश्वतो ध्रुवः।
एवंभूतो महातेजा रामः कमललोचनः॥
सर्वलोकेश्वरः श्रीमान्रराज रघुनन्दनः॥ २७

லக்ஷ்மணேன ஸஹ ப்ராத்ரா ஸீதயா ஸஹ பார்யயா ।
ததோऽன்யத்ர மயா த்ருஷ்டோ ராமோ ரக்தாந்தலோசன: ॥ 20

ஆஸீன: ப்ராங்முக: ஸ்ரீமானாஸனே பரமே ஶுபே ।
அபிஷிக்த: ஸ காகுத்ஸ்த: ஸர்வதேவைர்நமஸ்க்ருத: ॥ 21

ப்ரம்ஹர்ஷீணாம் கணை: ஸர்வை: ஸர்வதீர்த்தஜலேன ச ।
ஶுக்லமால்யாம்பரதரா ஶுக்லமால்யானுலேபனா ॥ 22

ஸீதா தத்ர ப்ருதுஶ்ரோணீ ரராஜ ஜனகாத்மஜா ।
ததோ தேவா: ஸகந்தர்வா: ஸித்தாஶ்ச பரமர்ஷய: ॥ 23

ப்ரம்ஹாணமக்ரத: க்ருத்வா ராமம் தத்ர வவந்திரே ।
புனரேவ மயா த்ருஷ்டோ ராமோ ரமயதாம் வர: ॥ 24

விஷ்ணுரேவ ஸ்வயம் பூத்வா தஸ்மின்னாஸ்தே வராஸனே
பரம் ப்ரம்ஹ பரம் ஸத்யம் பரம் க்ஞானம் பரம் தப: ॥ 25

பரம் பீஜம் பரம் க்ஷேத்ரம் பரம் காரணகாரணம் ।
ஶங்கசக்ரதர: ஸ்ரீமான்புண்டரீகாயதேக்ஷண: ॥ 26

ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா நித்யஸ்ரீரஜய்ய: ஶாஶ்வதோ த்ருவ: ।
ஏவம்பூதோ மஹாதேஜா ராம: கமலலோசன: ॥
ஸர்வலோகேஶ்வர: ஸ்ரீமான்ரராஜ ரகுநந்தன: ॥ 27

ततो नरेन्द्राः पितरो मुनीन्द्रा गंधर्वविद्याधरपन्नगेन्द्राः ।
कृताभिषेकं परिवार्य रामं प्रतुष्टुवुः प्राञ्जलयः प्रहृष्टाः ॥ २८

ततस्तु सर्वाप्सरसः प्रहृष्टा
नृत्यन्ति गायन्ति समेत्य तत्र ।
वाद्यं प्रकुर्वन्ति नदन्ति शङ्खा
वंशाश्च वीणा मुरवाश्च भेर्यः ॥] २९

ततोऽन्यत्र मया दृष्टो रामः सत्यपराक्रमः ।
लक्ष्मणेन सहभ्रात्रा सीतया सह भार्यया ।
आरुह्य पुष्पकं पुण्यं विमानं सूर्यसंनिभम् ॥ ३०

उत्तरां दिशमालोक्य जगाम पुरुषोत्तमः ।
एवं स्वप्ने मया दृष्टो रामो विष्णुपराक्रमः ॥ ३१

लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा सीतया सह वीर्यवान् ॥ ३२

ததோ நரேந்த்ரா: பிதரோ முனீந்த்ரா:
கந்தர்வவித்யாதரபன்னகேந்த்ரா: ।
க்ருதாபிஷேகம் பரிவார்ய ராமம்
ப்ரதுஷ்டுவு: ப்ராஞ்ஜலய: ப்ரஹ்ருஷ்டா: ॥ 28

ததஸ்து ஸர்வாப்ஸரஸ: ப்ரஹ்ருஷ்டா
ந்ருத்யந்தி காயந்தி ஸமேத்ய தத்ர ।
வாத்யம் ப்ரகுர்வந்தி நதந்தி ஶங்கா
வம்ஶாஸ்ச வீணா முரவாஸ்ச பேர்ய: ॥] 29

ததோऽன்யத்ர மயா த்ருஷ்டோ ராம: ஸத்யபராக்ரம: ।
லக்ஷ்மணேன ஸஹப்ராத்ரா ஸீதயா ஸஹ பார்யயா ॥
ஆருஹ்ய புஷ்பகம் புண்யம் விமானம் ஸூர்யஸன்னிபம் ॥ 30

உத்தராம் திஶமாலோக்ய ஜகாம புருஷோத்தம: ।
ஏவம் ஸ்வப்னே மயா த்ருஷ்டோ ராமோ விஷ்ணுபராக்ரம: ॥

லக்ஷ்மணேன ஸஹ ப்ராத்ரா ஸீதயா ஸஹ வீர்யவான் ॥ 32

பிறகு வேறு இடத்தில் ஸத்யமான பராக்ரமமுள்ளவனும், வீர்யமுள்ளவனும், புருஷோத்தமனுமான ஸ்ரீராமன் ப்ராதாவான லக்ஷ்மணனுடனும் பத்னியான ஸீதையுடனும், ஸூர்யனுக்கு ஒப்பானதும், புண்யமானதுமான புஷ்பகத்தில் ஏறிக்கொண்டு வடக்குதிக்கில் சென்றான். விஷ்ணு போன்ற பராக்ரமமுள்ளவனும், வீர்யவானுமான ஸ்ரீராமன் ஸீதையுடனும் ப்ராதாவான லக்ஷ்மணனுடனுமிருப்பதாக ஸ்வப்னத்தில் கண்டேன். (30—32)

आरुह्य पुष्पकं दिव्यं विमानं सूर्यसंनिभम्।
उत्तरां दिशमालोक्य जगाम पुरुषोत्तमः॥ ३३

एवं स्वप्ने मया दृष्टो रामो विष्णुपराक्रमः।
लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा सीतया सह भार्यया॥ ३४

न हि रामो महातेजाः शक्यो जेतुं सुरासुरैः।
राक्षसैर्वापि चान्यैर्वा स्वर्गः पापजनैरिव॥ ३५

रावणश्च मया दृष्टः क्षितौ तैलसमुक्षितः।
रक्तवासाः पिबन्मत्तः करवीरकृतस्रजः॥ ३६

विमानात्पुष्पकादद्य रावणः पतितो भुवि।
कृष्यमाणः स्त्रिया दृष्टो मुण्डः कृष्णाम्बरः पुनः॥ ३७

ஆருஹ்ய புஷ்பகம் திவ்யம் விமானம் ஸூர்ஸந்நிபம் ।
உத்தராம் திஶமாலோக்ய ஜகாம புருஷோத்தம: ॥ 33
ஏவம் ஸ்வப்னே மயா த்ருஷ்டோ ராமோ விஷ்ணுபராக்ரம: ।
லக்ஷ்மணேன ஸஹ ப்ராத்ரா ஸீதயா ஸஹ பார்யயா ॥ 34
ந ஹி ராமோ மஹாதேஜா: ஶக்யோ ஜேதும்
ஸுராஸுரை: ।
ராக்ஷஸைர்வாபி சான்யைர்வா ஸ்வர்க: பாபஜனைரிவ ॥ 35
ராவணஶ்ச மயா த்ருஷ்ட: க்ஷிதௌ தைலஸமுக்ஷித: ।
ரக்தவாஸா: பிபன்மத்த: கரவீரக்ருதஸ்ரஜ: ॥ 36
விமானாத்புஷ்பகாதத்ய ராவண: பதிதோ புவி ।
க்ருஷ்யமாண: ஸ்த்ரியா திருஷ்டோ முண்ட:
க்ருஷ்ணாம்பர: புன: ॥ 37

புருஷோத்தமனான ஸ்ரீராமன் தேவலோகத்தில் செய்யப் பட்டதும், ஒளியில் ஸூர்யனுக்கு ஒப்பானதுமான புஷ்பக விமானத்தில் ஏறி வடக்கு திக்கை நோக்கிச் சென்றான். (33)

விஷ்ணு போன்ற பராக்ரமத்தை உடைய ஸ்ரீராமன் ப்ராதாவான லக்ஷ்மணனோடும் மனைவியான ஸீதையோடும் கூடியவராய் இவ்விதம் ஸ்வப்னத்தில் என்னால் காணப்பட்டார். (34)

பாபிகளால் ஸ்வர்கம்போல் மஹாதேஜஸ்வியான ஸ்ரீராமன் தேவாஸுரர்களாலும், ராக்ஷஸர்களாலும் மற்றவர்களாலும் ஜயிக்க முடியாதவன். (35)

ராவணன் பூமியில் கிடப்பவனாகவும், எண்ணை தேய்த்துக் கொண்டவனாகவும், சிகப்பான வஸ்த்ரத்தை தரித்தவனாகவும், தைலத்தைக் குடிக்கிறவனாகவும், கொழுத்தவனாகவும், அலரிமாலை அணிந்தவனாகவும், ஸ்வப்னத்தில் என்னால் காணப்பட்டான். (36)

மறுபடியும் இப்பொழுது ராவணன் புஷ்பகவிமானத்தி

रथेन खरयुक्तेन रक्तमाल्यानुलेपनः ।
पिबंस्तैलं हसन्नृत्यन्भ्रान्तचित्ताकुलेन्द्रियः ॥
गर्दभेन ययौ शीघ्रं दक्षिणां दिशमास्थितः ॥ ३८

पुनरेव मया दृष्टो रावणो राक्षसेश्वरः ।
पतितोऽवाक्शिरा भूमौ गर्दभाद्भयमोहितः ॥ ३९

सहसोत्थाय संभ्रान्तो भयार्तो मदविह्वलः ।
उन्मत्त इव दिग्वासा दुर्वाक्यं प्रलपन्बहु ॥ ४०

दुर्गन्धं दुःसहं घोरं तिमिरं नरकोपमम् ।
मलपङ्कं प्रविश्याशु मग्नस्तत्र स रावणः ॥
[प्रस्थितो दक्षिणामाशां प्रविष्टः कर्दमह्रदम् ॥] ४१

ரதேன கரயுக்தேன ரக்தமால்யானுலேபன: ।
பிபம்ஸ்தைலம் ஹஸன்ந்ருத்யன்ப்ராந்தசித்தாகுலேந்த்ரிய: ॥
கர்தபேன யயௌ ஶீக்ரம் தக்ஷிணாம் திஶமாஸ்தித: ॥ 38

புனரேவ மயா த்ருஷ்டோ ராவணோ ராக்ஷஸேஶ்வர: ।
பதிதோऽவாக்ஶிரா பூமௌ கர்தபாத்பயமோஹித: ॥ 39

ஸஹஸோத்தாயஸம்ப்ராந்தோ பயார்த்தோ மதவிஹ்வல: ।
உன்மத்த இவ திக்வாஸா துர்வாக்யம் ப்ரலபன்பஹு ॥ 40

துர்கந்தம் து:ஸஹம் கோரம் திமிரம் நரகோபமம் ।
மலபங்கம் ப்ரவிஶ்யாஶு மக்னஸ்தத்ர ஸ ராவண: ॥
[ப்ரஸ்திதோ தக்ஷிணமாஶாம் ப்ரவிஷ்ட: கர்தமஹ்ரதம் ॥] 41

விருந்து பூமியில் விழுந்தவனாகவும், ஸ்த்ரீயினால் இழுக்கப்படுகிற வனாகவும், மொட்டையாகவும், கருப்பு வஸ்த்ரம் தரித்தவனாகவும், காணப்பட்டான். (37)

சிவப்பு மாலையும், மேல்பூச்சும் உள்ளவனும், கழுதைகட்டிய தேரோடு கூட எண்ணெயைக் குடித்துக்கொண்டும், சிரித்துக் கொண்டும், நர்த்தனம் செய்துகொண்டும், கலங்கிய மனது இந்த்ரியம் இவைகளை உடையவனாகவும், ராவணன் சென்றான். மறுபடி கழுதைமேலேறி தெற்கு திக்கை நோக்கி சீக்ரமாகச் சென்றான். (38)

மறுபடியும் ராக்ஷஸர்களுக்கு ஈஶ்வரனை ராவணன் பயத்தால் கலங்கி கழுதைமேலிருந்து தலைகீழாக பூமியில் விழுந்ததாக ஸ்வப்னம் கண்டேன். (39)

மறுபடியும் சீக்ரமாக எழுந்து கலங்கி, பயத்தால் பீடிக்கப் பட்டு, மதத்தால் நிலையற்றவனாய் பைத்யம் பிடித்தவன் போல் வஸ்த்ரமில்லாமல் பல கெட்ட சொற்களைச் சொல்லுகிறவனாய் ஸ்வப்னத்தில் கண்டேன். (40)

கெட்ட நாற்றமுள்ளதும், ஸஹிக்கமுடியாததும், பயங்கரமும்,

कण्ठे बद्ध्वा दशग्रीवं प्रमदा रक्तवासिनी ।
काली कर्दमलिप्ताङ्गी दिशं याम्यां प्रकर्षति ॥ ४२

एवं तत्र मया दृष्टः कुम्भकर्णो निशाचरः ।
रावणस्य सुताः सर्वे मुण्डास्तैलसमुक्षिताः ॥ ४३

वराहेण दशग्रीवः शिंशुमारेण चेन्द्रजित् ।
उष्ट्रेण कुम्भकर्णश्च प्रयातो दक्षिणां दिशम् ॥

एकस्तत्र मया दृष्टः श्वेतच्छत्रो विभीषणः ॥ ४४

शुक्लमाल्याम्बरधरः शुक्लगन्धानुलेपनः ।
शङ्खदुन्दुभिनिर्घोषैर्नृत्तगीतैरलङ्कृतः ॥ ४५

கண்டே பத்வா தஶக்ரீவம் ப்ரமதா ரக்தவாஸினீ ।
காலீ கர்தமலிப்தாங்கீ திஶம் யாம்யாம் ப்ரகர்ஷதி ॥ 42

ஏவம் தத்ர மயா த்ருஷ்ட: கும்பகர்ணோ நிஶாசர: ।
ராவணஸ்ய ஸுதா: ஸர்வே முண்டாஸ்தைலஸமுக்ஷிதா: ॥ 43

வராஹேண தஶக்ரீவ: ஶிம்ஶுமாரேண சேந்த்ரஜித் ।
உஷ்ட்ரேண கும்பகர்ணஶ்ச ப்ரயாதோ தக்ஷிணாம் திஶம் ।
ஏகஸ்தத்ர மயா த்ருஷ்ட: ஶ்வேதச்சத்ரோ விபீஷண: ॥ 44

ஶுக்லமால்யாம்பரதர: ஶுக்லகந்தானுலேபன: ।
ஶங்கதுந்துபிநிர்கோஷைர்ந்ருத்தகீதைரலங்க்ருத: ॥ 45

இருள் உள்ளதும், நரகத்துக்கு ஒப்பானதும், மலம் நிறைந்தது மான சேற்றில் இறங்கி அதில் மூழ்கியவனைக் காணப்பட்டான். (41)

சிகப்பு வஸ்த்ரம் தரித்தவளும், கருப்பானவளும், சேற்றை பூசிக்கொண்டவளுமான ஒரு ஸ்த்ரீ ராவணனை கழுத்தில் கட்டி தெற்கு திசையை நோக்கி இழுக்கிருள். (42)

மஹாபலம் வாய்ந்த கும்பகர்ணன் இவ்வாறே அங்கு என்னால் காணப்பட்டான். ராவணனுடைய குமாரர்கள் எல்லோருமே மொட்டையாகவும், எண்ணை தேய்த்துக் கொண்டவர்களாகவுமிருந்தார்கள். (43)

ராவணன் பன்றி மீதும், இந்த்ரஜித் முதலை மீதும், கும்பகர்ணன் ஒட்டகத்தின் மீதும் ஏறி தென்திசையை நோக்கிப் புறப்பட்டனர்.

வெளுத்த மாலை, வஸ்த்ரம் இவற்றை தரித்தவனும், வெண்மையான சந்தனம் பூசியவனும், சங்கம், துந்துபி இவைகளின் ஶப்தங்களாலும் நர்த்தனத்துக்குச்செய்யும் கானங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவனும், வெண்குடை பிடிக்கப்பட்டவனுமான விபீஷணன் ஒருவன் அங்கு என்னால் காணப்பட்டான். (44, 45)

आरुह्य शैलसंकाशं मेघस्तनितनिःस्वनम् ।
चतुर्दन्तं गजं दिव्यमास्ते तत्र विभीषणः ॥
चतुर्भिः सचिवैः सार्धं वैहायसमुपस्थितः ॥ ४६

समाजश्च मया दृष्टो गीतवादित्रनिःस्वनः ।
पिबतां रक्तमाल्यानां रक्षसां रक्तवाससाम् ॥ ४७

लङ्का चेयं पुरी रम्या सवाजिरथकुञ्जरा ।
सागरे पतिता दृष्टा भग्नगोपुरतोरणा ॥ ४८

लङ्का दृष्टा मया स्वप्ने रावणेनाभिरक्षिता ।
दग्धा रामस्य दूतेन वानरेण तरस्विना ॥ ४९

ஆருஹ்ய ஶைலஸம்காஶம் மேகஸ்தநிதநி:ஸ்வனம் ।
சதுர்தந்தம் கஜம் திவ்யமாஸ்தே தத்ர விபீஷண: ॥
சதுர்ப்பி: ஸசிவை: ஸார்தம் வைஹாயஸமுபஸ்தித: ॥ 46

ஸமாஜஶ்ச மயா த்ருஷ்டோ கீதவாதித்ரநி:ஸ்வன: ।
பிபதாம் ரக்தமால்யாளும் ரக்ஷஸாம் ரக்தவாஸஸாம் ॥ 47

லங்கா சேயம் புரீ ரம்யா ஸவாஜிரதகுஞ்ஜரா ।
ஸாகரே பதிதா த்ருஷ்டா பக்னகோபுரதோரணு ॥ 48

லங்கா த்ருஷ்டா மயா ஸ்வப்னே ராவணேணுபிரக்ஷிதா ।
தக்தா ராமஸ்ய தூதேன வானரேண தரஸ்விணு ॥ 49

மலைக்கு ஒப்பானதும், மேகத்தின் இடிபோன்ற ஶப்தமுள்ளதும், நான்கு தந்தமுள்ளதும், ப்ரகாசிக்கிறதுமான யானையின் மீது நான்கு மந்த்ரிகளுடன் கூட ஏறிக்கொண்டு விபீஷணன் ஆகாசத்தில் சென்றான். (46)

குடிப்பவர்களும், சிகப்பு மாலை யணிந்தவர்களும், சிகப்பு வஸ்த்ரம் அணிந்தவர்களுமான ராக்ஷஸர்களுடைய பாட்டு, வாத்யம் இவற்றின் ஶப்தத்தோடு கூடிய கூட்டமும் என்னால் பார்க்கப்பட்டது. (47)

அழகியதும், குதிரை, யானை, தேர் இவைகளுடன் கூடியதுமான அந்த லங்காபட்டணமானது, இடிந்து போன கோபுரம், தோரணம் இவைகளை உடையதாக ஸமுத்ரத்தில் விழுந்ததாகக் கண்டேன். (48)

ராவணனால் ரக்ஷிக்கப்பட்ட லங்கையானது, வேகமுள்ள ராமதூதனான வானரத்தால் எரிக்கப்பட்டதாக ஸ்வப்னத்தில் கண்டேன். (49)

पीत्वा तैलं प्रनृत्ताश्च प्रहसन्त्यो महास्वनाः।
लङ्कायां भस्मरूक्षायां प्रविष्टा राक्षसस्त्रियः॥ ५०

कुम्भकर्णादयश्चेमे सर्वे राक्षसपुङ्गवाः।
रक्तं निवसनं गृह्य प्रविष्टा गोमयह्रदे॥ ५१

अपगच्छत नश्यध्वं सीतामाप स राघवः।
घातयेत्परमामर्षी सर्वैः सार्धं हि राक्षसैः॥
[रावणं राघवो घोरे भार्याहर्तारमाहवे॥] ५२

प्रियां बहुमतां भार्यां वनवासमनुव्रताम्।
भर्त्सितां तर्जितां वाऽपि नानुमंस्यति राघवः॥ ५३

तदलं क्रूरवाक्यैर्वः सान्त्वमेवाभिधीयताम्।
अभियाचाम वैदेहीमेतद्धि मम रोचते॥ ५४

பீத்வா தைலம் ப்ரந்ருத்தாஸ்ச ப்ரஹஸந்த்யோ மஹாஸ்வநா: ।
லங்காயாம் பஸ்மரூக்ஷாயாம் ப்ரவிஷ்டா ராக்ஷஸஸ்த்ரிய: ॥ 50

கும்பகர்ணாதயஸ்சேமே ஸர்வே ராக்ஷஸபுங்கவா: ।
ரக்தம் நிவஸனம் க்ருஹ்ய ப்ரவிஷ்டா கோமயஹ்ரதே ॥ 51

அபகச்சத நஸ்யத்வம் ஸீதாமாப ஸ ராகவ: ।
காதயேத்பரமாமர்ஷீ ஸர்வை: ஸார்தம் ஹி ராக்ஷஸை: ॥
[ராவணம் ராகவோ கோரே பார்யாஹர்தாரமாஹவே ॥] 52

ப்ரியாம் பஹுமதாம் பார்யாம் வனவாஸமனுவ்ரதாம் ।
பர்த்ஸிதாம் தர்ஜிதாம் வாऽபி நானுமம்ஸ்யதி ராகவ: ॥ 53

ததலம் க்ரூரவாக்யைர்வ: ஸாந்த்வமேவாபிதீயதாம் ।
அபியாசாம வைதேஹீமேதத்தி மம ரோசதே ॥ 54

எண்ணெயைக் குடித்து நர்த்தனம் செய்கின்றவர்களும், சிரிக்கின்றவர்களும், பெருத்த ஶப்தத்தைச் செய்கின்றவர்களுமான ராக்ஷஸ ஸ்த்ரீகள் சாம்பல் நிறைந்த லங்கையில் ப்ரவேசித்தனர். (50)

கும்பகர்ணன் முதலிய இந்த எல்லா ராக்ஷஸ ஶ்ரேஷ்டர்களும், சிகப்புத்துணியை கையிலெடுத்துக்கொண்டு சாணக்குழியில் புகுந்தனர். (51)

ஓ ராக்ஷஸிகளே! ஸீதையை ஸ்ரீராமன் அடையப்போகிறான்; ஓடி ஒளியுங்கள். அப்படி ஓடாவிடில் மிகக்கோபங்கொண்ட அந்த ஸ்ரீராமன் எல்லா ராக்ஷஸர்களுடன் உங்களையும், அழித்துவிடுவான். (52)

ப்ரியையும் கௌரவிக்கப்பட்டவளும், காட்டிற்கு கூடவே வந்தவளுமான ஸ்ரீஸீதை பயமுறுத்தப்பட்டதையோ, அதட்டப்பட்டதையோ ஸ்ரீராகவன் பொறுக்கமாட்டான். (53)

உங்களுடைய கடுமையான பேச்சுக்கள் போதும். இனி

यस्यामेवंविधः स्वप्नो दुःखितायां प्रदृश्यते ।
सा दुःखैर्विविधैर्मुक्ता प्रियं प्राप्नोत्यनुत्तमम् ॥ ५५

भर्त्सितामपि याचध्वं राक्षस्यः किं विवक्षया ।
राघवाद्धि भयं घोरं राक्षसानामुपस्थितम् ॥ ५६

प्रणिपातप्रसन्ना हि मैथिली जनकात्मजा ।
अलमेषा परित्रातुं राक्षस्यो महतो भयात् ॥ ५७

अपि चास्या विशालाक्ष्या न किंचिदुपलक्षये ।
विरूपमपि चाङ्गेषु सुसूक्ष्ममपि लक्षणम् ॥ ५८

யஸ்யாமேவம்வித: ஸ்வப்னோ து:கிதாயாம் ப்ரத்ருஶ்யதே |
ஸா து:கைர்விவிதைர்முக்தா ப்ரியம் ப்ராப்னோத்யனுத்தமம் ||

பர்த்ஸிதாமபி யாசத்வம் ராக்ஷஸ்ய: கிம் விவக்ஷயா |
ராகவாத்தி பயம் கோரம் ராக்ஷஸானாமுபஸ்திதம் || 56

ப்ரணிபாதப்ரஸன்னா ஹி மைதிலீ ஜனகாத்மஜா |
அலமேஷா பரித்ராதும் ராக்ஷஸ்யோ மஹதோ பயாத் || 57

அபி சாஸ்யா விஶாலாக்ஷ்யா ந கிம்சிதுபலக்ஷயே |
விரூபமபி சாங்கேஷு ஸுஸூக்ஷ்மமபி லக்ஷணம் || 58

நயமாகப்பேசுங்கள். நம்மைக் காக்கும்படிக்கு ஸீதையினிடம் யாசிப்போம். இது தான் உசிதமென எனக்குத் தோன்றுகிறது. (54)

எந்த ஸீதை துக்கத்தை அடைந்திருக்கையில் இம்மாதிரி ஸ்வப்னம் தெரிகிறதோ அந்த ஸீதை பலவித துக்கங்களால் விடுபட்டு உத்தமமான ப்ரியத்தை அடையப்போகிறாள். (55)

ஓ ராக்ஷஸிகளே! இம்மாதிரி கடூரமான சொற்களைச் சொல்வதால் என்ன ப்ரயோஜனம். தவறுதலாக அதட்டிவிட்டாலும் ஸீதையை வேண்டிக்கொள்ளுங்கள். ராக்ஷஸர்களுக்கு ஸ்ரீராமனிடமிருந்து கடூரமான பயம் வந்து விட்டது. (56)

மிதிலா நகரத்தைச் சேர்ந்தவளும், ஜனகபுத்ரியுமான ஸீதை நமஸ்காரத்தால் நம்மிடம் கோபம் தணிந்தவளாக ஆகிவிடுவாள். ஓ ராக்ஷஸிகளே! பெரும் பயத்திலிருந்து காப்பதற்கு இவள் சக்தி வாய்ந்தவள். (57)

விசாலமான கண்களை உடைய இந்த ஸீதையினுடைய அங்கங்களில் அணுவளவும் கெடுதலைக்காட்டும் அடையாளங்களை நான் பார்க்கவில்லை.

(இங்கு கெடுதலைக்காட்டும் அடையாளங்கள் என்றதால் கை முதலிய அங்கங்களிலுள்ள ரேகை உபரேகை முதலியவை கெடுதலாக இல்லை என்பது கருத்து.) (58)

छायावैगुण्यमात्रं तु शङ्के दुःखमुपस्थितम्।
अदुःखार्हामिमां देवीं वैहायसमुपस्थिताम्॥ ५९

अर्थसिद्धिं तु वैदेह्याः पश्याम्यहमुपस्थिताम्।
राक्षसेन्द्रविनाशं च विजयं राघवस्य च॥ ६०

निमित्तभूतमेतत्तु श्रोतुमस्या महत्प्रियम्।
दृश्यते च स्फुरच्चक्षुः पद्मपत्रमिवायतम्॥ ६१

ईषच्च हृषितो वाऽस्या दक्षिणाया ह्यदक्षिणः।
अकस्मादेव वैदेह्या बाहुरेकः प्रकम्पते॥ ६२

करेणुहस्तप्रतिमः सव्यश्चोरुरनुत्तमः।
वेपमानः सूचयति राघवं पुरतः स्थितम्॥ ६३

சாயாவைகுண்யமாத்ரம் து ஶங்கே து:கமுபஸ்திதம் ।
அது:கார்ஹாமிமாம் தேவீம் வைஹாயஸமுபஸ்திதாம் ॥ 59

அர்த்தஸித்திம் து வைதேஹ்யா: பஶ்யாம்யஹமுபஸ்திதாம் ।
ராக்ஷஸேந்த்ரவிநாஶம் ச விஜயம் ராகவஸ்ய ச ॥ 60

நிமித்தபூதமேதத்து ஶ்ரோதுமஸ்யா மஹத்ப்ரியம் ।
த்ருஶ்யதே ச ஸ்புரச்சக்ஷு: பத்மபத்ரமிவாயதம் ॥ 61

ஈஷச்ச ஹ்ருஷிதோ வாऽஸ்யா தக்ஷிணாயா ஹ்யதக்ஷிண: ।
அகஸ்மாதேவ வைதேஹ்யா பாஹுரேக: ப்ரகம்பதே ॥ 62

கரேணுஹஸ்தப்ரதிம: ஸவ்யஶ்சோருரனுத்தம: ।
வேபமான: ஸூசயதி ராகவம் புரத: ஸ்திதம் ॥ 63

துக்கத்தை அடையக் கூடாதவளும், ப்ரகாசிக்கின்றவளும், ஸ்வப்னத்தில் ஆகாசத்தை அடைந்தவளுமான இவளை ஸ்நானம் முதலியவை செய்யாததால், காந்தி மங்கி இருப்பதால்மட்டும் துக்கம் வந்து அடைந்திருக்கிறதென்று நினைக்கிறேன். துக்கத்தைத்தரும் வலது கண் துடிப்பு முதலிய கெட்ட சகுனங்களில்லை என்பது கருத்து. (59)

வைதேஹிக்கு கார்யஸித்தி உண்டானதாகவும், ராக்ஷஸேந்த்ரனுக்கு நாசமும் ஸ்ரீராகவனுக்கு ஜயமும் உண்டானதாகவும் பார்க்கிறேன். (60)

இவள் மஹத்தான ப்ரியத்தைக்கேட்பதற்கு இந்த ஸ்வப்னம் காரணமாயிற்று. மிகச்சிறந்தவளான இவளுடைய தாமரை இதழ்போல் அகன்ற கண் துடிக்கிறது. வலது கையானது கொஞ்சம் மயிர்க்கூச்சலிட்டதாகத் தெரிகிறது. தானாகவே இடது பக்கத்து கையானது துடிக்கிறது. யானைத் துதிக்கை போன்ற மிகச்சிறந்த இவளுடைய துடிக்கின்ற இடது துடையானது ஸ்ரீராகவனை முன்னிலையில் வந்ததாய்க் காண்பிக்கிறது. (61—63)

पक्षी च शाखानिलयः प्रहृष्टः पुनः पुनश्चोत्तमसान्त्ववादी ।
सुस्वागतां वाचमुदीरयाणः पुनः पुनश्चोदयतीव हृष्टः ॥　६४

[ततः सा ह्रीमती बाला भर्तुर्विजयहर्षिता ।
अवोचद्यदि तत्तथ्यं भवेयं शरणं हि वः ॥]　६५

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
सप्तविंशः सर्गः ॥ २७ ॥

பக்ஷீ ச ஶாகாநிலய: ப்ரஹ்ருஷ்ட:
　　புன: புனஶ்சோத்தமஸாந்த்வவாதீ ।
ஸுஸ்வாகதாம் வாசமுதீரயாண:
　　புன: புனஶ்சோதயதீவ ஹ்ருஷ்ட: ॥　**64**

[தத: ஸா ஹ்ரீமதீ பாலா பர்த்துர்விஜயஹர்ஷிதா ।
அவோசத்யதி தத்தத்யம் பவேயம் ஶரணம் ஹி வ: ॥]　**65**

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீய ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே ஸப்தவிம்ஶ: ஸர்க: ॥

கிளையிலுள்ள கூட்டில் வஸிக்கிற காக்கை முதலிய பக்ஷியானது மிகவும் மயிர்க்கூச்சலுடன் கூடியதாகவும், ஸந்தோஷத்துடன் கூடியதாகவும் மிகச்சிறந்ததும், அழகியதுமான குரலுள்ளதும், க்ஷேமம் வந்து விட்டது என்றதான வார்த்தையைச் சொல்லிக்கொண்டும், அடிக்கடி ஸ்ரீராமன் வந்து விட்டான், நீ எதிர்கொண்டு அழைத்துவா என்று ஸ்ரீஸீதையை ஏவுவது போலும் இருக்கிறது.

(இங்கு காக்கை கத்தினால் "பந்துக்கள் வருவார்கள்" என்று பெரியோர்கள் கூறும் இவ்வுலகிலுள்ள உத்தம வழக்கத்தை நாம் உணரவேண்டும். விடியற்காலையில் காக்கை முதலிய பக்ஷிகள் க்ரூரமான ஶப்தத்தைச் செய்யாமல் அழகிய குரலுடன் ஶப்தித்ததைக் கண்டு த்ரிஜடையானவள் ஸ்ரீராமதூதன் ஸ்ரீராமன் இவர்களுடைய வரவை ஊஹித்தறிந்ததாகக் கருத்து.) (64)

இருபத்தேழாவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

अष्टाविंशः सर्गः — இருபத்தெட்டாவது ஸர்கம் ॥ २८ ॥

"उद्बन्धनव्यवसायः"

தூக்கிட்டுக்கொள்ள முயற்சித்தல்.

सा राक्षसेन्द्रस्य वचो निशम्य तद्रावणस्याप्रियमप्रियार्ता ।
सीता वितत्रास यथा वनान्ते सिंहाभिपन्ना गजराजकन्या ॥ १

सा राक्षसीमध्यगता च भीरुर्वाग्भिर्भृशं रावणतर्जिता च ।
कान्तारमध्ये विजने विसृष्टा बालेव कन्या विललाप सीता ॥ २

सत्यं बतेदं प्रवदन्ति लोके नाकालमृत्युर्भवतीति सन्तः ।
यत्राहमेवं परिभर्त्स्यमाना जीवामि किंचित्क्षणमप्यपुण्या ॥ ३

ஸா ராக்ஷஸேந்த்ரஸ்ய வசோ நிஶம்ய
தத்ராவணஸ்யாப்ரியமப்ரியார்த்தா ।
ஸீதா விதத்ராஸ யதா வநாந்தே
ஸிம்ஹாபிபந்நா கஜராஜகந்யா ॥ 1

ஸா ராக்ஷஸீமத்யகதா ச பீருர்
வாக்பிர்ப்ருஶம் ராவணதர்ஜிதா ச ।
காந்தாரமத்யே விஜநே விஸ்ருஷ்டா
பாலேவ கந்யா விலலாப ஸீதா ॥ 2

ஸத்யம் பதேதம் ப்ரவதந்தி லோகே
நாகாலம்ருத்யுர்பவதீதி ஸந்த: ।
யத்ராஹமேவம் பரிபர்த்ஸ்யமாநா
ஜீவாமி கிம்சித்க்ஷணமப்யபுண்யா ॥ 3

ஸ்ரீஸீதாதேவி துக்கத்துக்கு முடிவு தெரியாமல் புலம்புகிறுள்:— ராக்ஷஸேந்த்ரனை ராவணனுடைய அப்ரியமான வார்த்தையைக்கேட்டு துக்கத்தை அடைந்த அந்த ஸீதையானவள் சிங்கத்தால் பிடிக்கப்பட்ட கஜராஜனின் பெண் போல் நடுங்கினுள். (1)

ராக்ஷஸிகளுடைய நடுவில் இருப்பவளும், பயந்தவளும், கடூரமான வார்த்தைகளால் அதட்டப்பட்டவளுமான அந்த ஸீதை ஜனஸஞ்சாரமற்ற நடுக்காட்டில் விடப்பட்ட சிறுபெண்போல் புலம்பினுள். (2)

அகாலத்தில் யமன் வருவதில்லையென்று ஸாதுக்கள் சொல்வது ஸத்யம். யாதொரு காரணத்தினுல் புண்யமற்ற நான் இவ்விதம் அதட்டப்பட்டு சிறிதுநேரம்கூட பிழைத்திருக்கிறேனே. (3)

सुखाद्विहीनं बहुदुःखपूर्णमिदं तु नूनं हृदयं स्थिरं मे ।
विशीर्यते यन्न सहस्रधाऽद्य वज्राहतं श‍ृङ्गमिवाचलस्य ॥ ४

नैवास्ति दोषं मम नूनमत्र वध्याऽहमस्याप्रियदर्शनस्य ।
भावं न चास्याहमनुप्रदातुमलं द्विजो मन्त्रमिवाद्विजाय ॥ ५

नूनं ममाङ्गान्यचिरादनार्यः शस्त्रैः शितैश्छेत्स्यति राक्षसेन्द्रः ।
तस्मिन्ननागच्छति लोकनाथे गर्भस्थजन्तोरिव शल्यकृन्तः ॥ ६

ஸுகாத்விஹீனம் பஹுதுःகபூர்ண
மிதம் து நூனம் ஹ்ருதயம் ஸ்திரம் மே ।
விஶீர்யதே யன்ன ஸஹஸ்ரதாऽத்ய
வஜ்ராஹதம் ஶ்ருங்கமிவாசலஸ்ய ॥ 4

நைவாஸ்தி ரோஷம் மம நூனமத்ர
வத்யாऽஹமஸ்யாப்ரியதர்ஶனஸ்ய ।
பாவம் ந சாஸ்யாஹமநுப்ரதாது
மலம் த்விஜோ மந்த்ரமிவாத்விஜாய ॥ 5

நூனம் மமாங்காந்யசிராதனார்ய:
ஶஸ்த்ரை: ஶிதைஶ்சேத்ஸ்யதி ராக்ஷஸேந்த்ர: ।
தஸ்மின்னனாகச்சதி லோகநாதே
கர்பஸ்தஜந்தோரிவ ஶல்யக்ருந்த: ॥ 6

ஸுகமற்றதும், அளவற்ற துக்கம் நிரம்பியதுமான இந்த என்னுடைய ஹ்ருதயமானது அழிவற்றதென நினைக்கிறேன். எந்த ஹ்ருதயம் வஜ்ராயுதத்தால் அடிபட்ட மலையின் உச்சிபோல் ஆயிரம் சுக்கலாகப் பிளக்கவில்லையோ. (4)

க்ரூரமான பார்வை உள்ள ராவணனால் கொல்லத்தகுந்த எனக்கு ஜீவனை விடுவது குற்றமல்ல. உபநயன ஸம்ஸ்காரமற்றவனுக்கு எப்படி ஸாதுக்கள் வேதத்தை உபதேசிக்கமாட்டார்களோ அப்படி நான் இவனுக்கு ஸம்மதம் கொடுக்கமாட்டேன்.

(இங்கு தானாக சாவது (ஆத்ம ஹத்தி) தோஷமேயானாலும் ராவணனால் கொல்லப்படுவதைக் காட்டிலும் இது நல்லதென்பது கருத்து.) (5)

உலகுக்கெல்லாம் நாயகனான அந்த ஸ்ரீராமன் இன்னும் இருமாதங்களுக்குள் வராவிட்டால், அயோக்யனான ராவணன் என்னுடைய அங்கங்களை ஒவ்வொன்றாக கூர்மையான ஆயுதங்களால் கர்பத்தில் மரித்த சிசுவை வைத்யன் வெட்டுவதைப்போல் நிஶ்சயம் சித்ரவதை செய்யப்போகிறான்.

("இங்கு ஆத்மஹத்தி தோஷமென்றாலும், ராவணன் கர்பப்

दुःखं बतेदं मम दुःखिताया मासौ चिरायाधिगमिष्यतो द्वौ।
बद्धस्य वध्यस्य तथा निशान्ते राजापराधादिव तस्करस्य॥ ७

हा राम हा लक्ष्मण हा सुमित्रे हा राममातः सह मे जनन्या।
एषा विपत्स्याम्यहमल्पभाग्या महार्णवे नौरिव मूढवाता॥ ८

तरस्विनौ धारयता मृगस्य सत्त्वेन रूपं मनुजेन्द्रपुत्रौ।
नूनं विशस्तौ मम कारणात्तौ सिंहर्षभौ द्वाविव वैद्युतेन॥ ९

து:கம் பதேதம் மம து:கிதாயா
மாஸௌ சிராயாதிகமிஷ்யதோ த்வௌ ।
பத்தஸ்ய வத்யஸ்ய ததா நிஶாந்தே
ராஜாபராதாதிவ தஸ்கரஸ்ய ॥ 7

ஹா ராம ஹா லக்ஷ்மண ஹா ஸுமித்ரே
ஹா ராமமாத: ஸஹ மே ஜனன்யா ।
ஏஷா விபத்ஸ்யாம்யஹமல்பபாக்யா
மஹார்ணவே நௌரிவ மூடவாதா ॥ 8

தரஸ்விநௌ தாரயதா ம்ருகஸ்ய
ஸத்வேன ரூபம் மனுஜேந்த்ரபுத்ரௌ ।
நூனம் விஶஸ்தௌ மம காரணாத்தௌ
ஸிம்ஹர்ஷபௌ த்வாவிவ வைத்யுதேன ॥ 9

பையில் கட்டுப்பட்ட குழந்தைபோல் தன்னை கைகால்களைக்கட்டி சித்ரவதை செய்வதற்கு பயப்படுகிறான்".) (6)

அரசாங்கத்தில் தப்புசெய்ததால் கொல்லத்தகுந்தவனும், கட்டப்பட்டவனுமான திருடனுக்கு பொழுது விடிவதில்போல் வெகுகாலமாக துக்கத்தை அடைந்த எனக்கு மீதமுள்ள இரண்டு மாதங்கள் வந்துவிடப்போகின்றன. இதுதான் துக்கம். (7)

ஓ ராம! ஓ லக்ஷ்மண! ஓ ஸுமித்ரே! என் தாயுடன் கூடிய ராமனைப்பெற்ற ஓ கௌஸல்யே! உங்களெல்லோருடனும்கூட இருந்த நான் பாக்யமற்றவளாய் பெருங்கடலில் பெருங்காற்றால் அடிபட்ட கப்பல்போல் மடியப்போகிறேன்.

(இங்கு ஸ்வல்பபாக்ய மென்றதால் ஸ்ரீராமாதிகளுடன் பல காலம் சேர்ந்து வஸிக்கமுடியவில்லை என்பது கருத்து.) (8)

மான் உருவங்கொண்ட ஜந்துவினால் வேகமுள்ளவர்களும், ராஜகுமாரர்களுமான ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்கள் இடியால் இருசிங்கங்கள் போலும், இருவ்ருஷபங்கள் போலும் என் காரணமாய் நிஶ்சயமாய் கொல்லப்பட்டிருப்பார்கள். (9)

नूनं स कालो मृगरूपधारी मामल्पभाग्यां लुलुभे तदानीम्।
यत्रार्यपुत्रं विससर्ज मूढा रामानुजं लक्ष्मणपूर्वजं च ॥ १०

हा राम सत्यव्रत दीर्घबाहो हा पूर्णचन्द्रप्रतिमानवक्त्र।
हा जीवलोकस्य हितः प्रियश्च वध्यां न मां वेत्सि हि राक्षसानाम् ॥

अनन्यदैवत्वमियं क्षमा च भूमौ च शय्या नियमश्च धर्मे।
पतिव्रतात्वं विफलं ममेदं कृतं कृतघ्नेष्विव मानुषाणाम् ॥ १२

நூனம் ஸ காலோ ம்ருகரூபதாரீ
மாமல்பபாக்யாம் லுலுபே ததாநீம் ।
யத்ரார்யபுத்ரம் விஸஸர்ஜ மூடா
ராமாநுஜம் லக்ஷ்மணபூர்வஜம் ச ॥ 10

ஹா ராம ஸத்யவ்ரத தீர்கபாஹோ
ஹா பூர்ணசந்த்ரப்ரதிமானவக்த்ர ।
ஹா ஜீவலோகஸ்ய ஹித: ப்ரியஶ்ச
வத்யாம் ந மாம் வேத்ஸி ஹி ராக்ஷஸாநாம் ॥ 11

அனன்யதைவத்வமியம் க்ஷமா ச
பூமௌ ச ஶய்யா நியமஶ்ச தர்மே ।
பதிவ்ரதாத்வம் விபலம் மமேதம்
க்ருதம் க்ருதக்னேஷ்விவ மானுஷாணாம் ॥ 12

எந்த ஸமயத்தில் காலனே ம்ருக உருவங்கொண்டு அல்ப பாக்யையான என்னை மோஹிக்கச் செய்தானோ அப்பொழுது லக்ஷ்மணனுக்கு அண்ணாவான ஸ்ரீராமனையும் அவருடைய தம்பியான லக்ஷ்மணனையும் நான் விட்டுவிட்டேன்.

(இங்கு ஸ்ரீராமனின் தம்பி என லக்ஷ்மணனை குறிப்பிட்டதால் லக்ஷ்மணனும் ஸ்ரீராமனைப்போல் ஏகபத்னீ வ்ரதமுள்ளவனென்றும், அவனைக்கடிந்து பேசியதால் தனக்கு இவ்வித துக்கம் வந்ததென்பதும் கருத்து.) (10)

ஸத்ய வ்ரதனான ஹே ராம! ஓ நீண்ட கைகளை உடையவனே! ஹே பூர்ண சந்த்ரனுக்கொப்பான முகமுள்ளவனே! எல்லோருக்கும் நன்மையைச் செய்தும், ப்ரியனாகவுமிருக்கின்ற தாங்களும் ராக்ஷஸர்கள் என்னைக் கொல்வதை அறியவில்லையே. (11)

தர்மம் ரக்ஷிக்கும் என்று உலகம் அறிந்த விஷயம். அப்படி இருந்தும் அது என் விஷயத்தில் வீணாகிவிட்டதே என வருத்தப்பட்டுச் சொல்லுகிறாள்:—

தங்களைத்தவிர வேறு தெய்வத்தை அறியாமலிருப்பதும், ராவணன் ராக்ஷஸிகள் முதலியோர் விரட்டியபோதிலும், ஸ்ரீராமனுடைய இனிமையான சொற்களைக் கேட்கப்போகிறோமென்று

मोघो हि धर्मश्चरितो मयाऽयं तथैकपत्नीत्वमिदं निरर्थकम् ।
या त्वां न पश्यामि कृशा विवर्णा हीना त्वया संगमने निराशा ॥ १३
पितुर्निदेशं नियमेन कृत्वा वनान्निवृत्तश्चरितव्रतश्च ।
स्त्रीभिस्तु मन्ये विपुलेक्षणाभिस्त्वं रंस्यसे वीतभयः कृतार्थः ॥ १४

மோகோ ஹி தர்மஸ்சரிதோ மயாऽயம்
தைகபத்னீத்வமிதம் நிரர்த்தகம் ।
யா த்வாம் ந பஸ்யாமி க்ருஸா விவர்ணா
ஹீனா த்வயா ஸம்கமனே நிராஸா ॥ 13
பிதுர்நிதேஸம் நியமேன க்ருத்வா
வனான்நிவ்ருத்தஸ்சரிதவ்ரதஸ்ச ।
ஸ்த்ரீபிஸ்து மன்யே விபுலேக்ஷணாபி
ஸ்த்வம் ரம்ஸ்யஸே வீதபய: க்ருதார்த்த: ॥ 14

பொறுத்திருந்த இந்த பொறுமையும், ஸ்ரீராமன் மடியில் படுக்கும் நல்ல காலம் வருமென்ற ஆவலால் இம்மாதிரி பூமியில் படுப்பதும், தர்மத்திலுள்ள நியமமும், பதிவ்ரதையாயிருத்தலும், "காக்கும் தர்மம்" ஸ்ரீராமனுடையது என்று ராவணனைச் சாம்பலாகச்செய்யாமல் நியமத்துடன் இருந்த இந்த தர்மமும், புருஷனுடைய வ்ரதமே என் வ்ரதமென்று நம்பியிருந்த பதிவ்ரதா தர்மமும் இவ்வளவும் செய்நன்றி மறப்பவர்களிடம் மனிதர்கள் செய்யும் உபகாரம் போல் வீணாயினவே. (12)

துக்கத்தால் சொல்லியதையே மறுபடியும் சொல்லுகிறாள்:— நான் செய்த தர்மம் வீணாயிற்றே. அப்படியே ஸ்ரீராமனை பர்த்தாவாக நம்பியிருந்ததும் பயனற்றதாச்சுதே. உன்னைவிட்டுப்பிரிந்து இளைத்து நிறம் மாறி உன்னை அடைவதில் ஆசையற்றவளாய் உன்னைப்பாராமல் ஆகிவிட்டேனே. (13)

ஸ்ரீராமனை ஏகபத்னீவ்ரதன் என்று அறிந்தும் துக்கத்தால் தவறிச் சொல்லுகிறாள்:—

ஹே ராம! பிதாவின் கட்டளையை பொறுப்புடன் செய்து முடித்து, காட்டில் வஸிக்கும் வ்ரதத்தையும் பூர்த்திசெய்து, பரதன் துடிப்பானே என்ற கவலையால் சீக்ரம் நந்திக்ராமம் செல்லுவாய். அங்கு பரதன் தங்களை யாசித்து பட்டாபிஷேகம் செய்துவைப்பான். அப்பொழுது பல ராஜாக்கள் தங்களுக்குப் பத்னியில்லாததால் என்னைக் காட்டிலும் அழகிய அவர்கள் பெண்களைத் தங்களுக்கு தானம் செய்யக் காத்திருப்பார்கள். நீர் எவளை விலக்குவது, எவளை கல்யாணம் செய்து கொள்வது என்று புரியாமல் தாக்ஷிண்யத்தால் எல்லோரையும் கல்யாணம் செய்துகொண்டு ஜனகரிடமிருந்து பயமில்லாமல் என்னை விட்டுப்பிரிந்த துக்கத்தையும் அறியாமல் ஸர்வ புருஷார்த்தங்களையும் அடைந்து ரமிக்கப்போகிறீர். (14)

अहं तु राम त्वयि जातकामा चिरं विनाशाय निबद्धभावा।
मोघं चरित्वाऽथ तपो व्रतं च त्यक्ष्यामि धिग्जीवितमल्पभाग्या॥ १५

सा जीवितं क्षिप्रमहं त्यजेयं विषेण शस्त्रेण शितेन वापि।
विषस्य दाता नहि मेऽस्ति कश्चिच्छस्त्रस्य वा वेश्मनि राक्षसस्य॥ १६

इतीव देवी बहुधा विलप्य सर्वात्मना राममनुस्मरन्ती।
प्रवेपमाना परिशुष्कवक्त्रा नगोत्तमं पुष्पितमाससाद॥ १७

அஹம் து ராம த்வயி ஜாதகாமா
சிரம் விநாஸாய நிபத்தபாவா।
மோகம் சரித்வாऽத தபோ வ்ரதம் ச
த்யக்ஷ்யாமி திக்ஜீவிதமல்பபாக்யா॥ 15

ஸா ஜீவிதம் க்ஷிப்ரமஹம் த்யஜேயம்
விஷேண ஸஸ்த்ரேண ஸிதேன வாபி।
விஷஸ்ய தாதா நஹி மேऽஸ்தி கஸ்சிச்
சஸ்த்ரஸ்ய வா வேஸ்மநி ராக்ஷஸஸ்ய॥ 16

இதீவ தேவீ பஹுதா விலப்ய
ஸர்வாத்மநா ராமமநுஸ்மரந்தீ।
ப்ரவேபமாநா பரிஸுஷ்கவக்த்ரா
நகோத்தமம் புஷ்பிதமாஸஸாத॥ 17

ஹே ராம! உன்னிடத்தில் ஆசை கொண்டு நாசத்தை அடைவதற்காக உன்னிடத்தில் ஹ்ருதயத்தை வைத்து வீணான உபவாஸம் முதலிய தபஸையும், உன் நாமாவை ஜபித்தல் முதலிய வ்ரதங்களையும் வீணாகச் செய்து ஸ்வல்ப பாக்யமுள்ளவளாய் நானொருவளே ஜீவனை விடப்போகிறேன்.

(இங்கு ஸீதை நான் ஒருத்தியே என்று சொன்னதால் ஸ்ரீராமனைப்பஜித்துக் கெட்டவர்கள் தன்னைத்தவிர வேறு எவருமில்லை என்று எடுத்துக் காட்டுகிறாள்.) (15)

அந்த நான் ராக்ஷஸராஜனுடைய வீட்டிலேயே விஷத்தினாலேயோ, கூர்மையான கத்தியினாலோ, ஜீவனை விட்டுவிடப்போகிறேன். இங்கு விஷம், கொடுப்பவனோ, கத்தி கொடுப்பவனோ, ஒருவனுமில்லையே, என்ன செய்வேன். (ராவணனின் வீட்டில் ஜீவனை விடப்போகிறேன் என்றதால் ஓர் ஸுமங்கலி அவன் வீட்டில் மரிப்பதால் அவனுக்கும் அவன் ராஜ்யத்துக்கும் அழிவு ஏற்படுமென்பதைக் குறிப்பிடுகிறாள்.)

(இங்கு ஸுமங்கலியான ஸ்ரீஸீதை மரிக்காவிட்டாலும், மரிக்கிறேன் என்று சொன்னதாலேயே அவனுக்கும் அவன் ராஜ்யத்துக்கும் அழிவு ஏற்பட்டுவிட்டது என்பது கருத்து.) (16)

இம்மாதிரி பலவகையாக புலம்பி ஸர்வ இந்த்ரியங்கள் மனது

शोकाभितप्ता बहुधा विचिन्त्य सीताऽथ वेण्युद्ग्रथनं गृहीत्वा ।
उद्बध्य वेण्युद्ग्रथनेन शीघ्रमहं गमिष्यामि यमस्य मूलम् ॥ १८

उपस्थिता सा मृदुसर्वगात्री शाखां गृहीत्वाऽथ नगस्य तस्य ।
तस्यास्तु रामं प्रविचिन्तयन्त्या रामानुजं स्वं च कुलं शुभाङ्ग्याः १९

ஶோகாபிதப்தா பஹுதா விசிந்த்ய
ஸீதாऽத வேண்யுத்க்ரதனம் க்ருஹீத்வா ।
உத்பத்ய வேண்யுத்க்ரதனேன ஶீக்ர
மஹம் கமிஷ்யாமி யமஸ்ய மூலம் ॥ 18

உபஸ்திதா ஸா ம்ருதுஸர்வகாத்ரீ
ஶாகாம் க்ருஹீத்வாऽத நகஸ்ய தஸ்ய ।
தஸ்யாஸ்து ராமம் ப்ரவிசிந்தயந்த்யா
ராமானுஜம் ஸ்வம் ச குலம் ஶுபாங்க்யா: ॥ 19

இவைகளை அடக்கி ஸ்ரீராமனை த்யானிப்பவளாய் மிக நடுங்குகிற வளாயும், நெஞ்சு காய்ந்தவளாயுமிருக்கிற தேவியான ஸீதையான வள், புஷ்பித்ததும் மிகச்சிறந்ததுமான ஹனுமார் இருக்கும் ஶிம்ஶுபா வ்ருக்ஷத்தை அண்டினாள்.

(ஹனுமார் அங்கிருப்பதாலேயே அதைச் சிறந்த மரமென் றும், புஷ்பித்தது என்பதால் ஸ்ரீராம பலம் (பழம்) வரப்போவ தற்கு முன்பு ஹனுமானாகிற புஷ்பம் பூத்ததென்பதையும், இந்த மரத்தை ஸீதை அடைந்தாள் என்பதால் நல்லகாலம் வரும் பொழுது தெய்வம் நல்ல இடத்தில் கொண்டு வந்து விட்டுவிடும் என்பதையும் ஸ்ரீவால்மீகி குறிப்பிடுகிறார். இந்த ஶ்லோகத்தில் இம்மாதிரி பலவகையாக புலம்பினாள் என்றதால் ஸீதை சொல் லிய எல்லாவற்றையும் சொல்ல மனமில்லாமல் சுருக்கிச் சொன் னார் என்பது கருத்து.) (17)

பிறகு சோகத்தால் வாடியவளான ஸீதை, பலவிதமாக கவ லைப்பட்டு தலைப்பின்னலை கையில் எடுத்துக்கொண்டு அதனால் கழுத்தில் சுருக்கிட்டுக்கொண்டு நான் யமனுடைய ஸமீபத்திற் குச் செல்லுகிறேன் என்று புஷ்பம் போன்ற அவயவங்களை உடைய அவள் ஹனுமார் உட்கார்ந்திருக்கும் அம்மரத்தின் கிளையை ஸமீபத்தில் வந்து பிடித்துக்கொண்டாள். அழகிய அங்கமுள்ளவளும், ஸ்ரீராமனையும் ஸ்ரீராமனுடைய தம்பியையும், தன் குலத்தையும், ஒரே நிலையிலுள்ள மனத்துடன் த்யானம் செய் யும் அந்த ஸீதைக்கு ஶுபத்தை ஶூசிப்பிக்கின்றதும், தைரியத்தைக் கொடுக்கின்றதும், உலகத்தில் ப்ரஸித்தி பெற்றதும் முன்பு ஸீதா

शोकानिमित्तानि तथा बहूनि धैर्यार्जितानि प्रवराणि लोके ।
प्रादुर्निमित्तानि तदा बभूवुः पुराऽपि सिद्धान्युपलक्षितानि ॥　　२०

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
अष्टाविंशः सर्गः ॥ २८ ॥

ஶோகாநிமித்தானி ததா பஹூனி
　　தைர்யார்ஜிதானி ப்ரவராணி லோகே ।
ப்ராதுர்நிமித்தானி ததா பபூவு:
　　புராऽபி ஸித்தான்யுபலக்ஷிதானி ॥　　**20**

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீய ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே அஷ்டாவிம்ஶ: ஸர்க: ॥

விவாஹ ஸமயத்தில் பலனைக்கொடுத்தவைகளுமான பலவிதமான சகுனங்கள் உண்டாயின.

(இங்கு சுருக்கிட்டுக்கொள்ளும்போதும் ஸ்ரீராமனை நன்கு த்யானம் செய்ததால் தேவிக்கு பரம மங்களம் ஏற்பட்டது என்பது கருத்து.　(18 — 20)

இருபத்தெட்டாவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

एकोनत्रिंशः सर्गः — இருபத்தோன்பதாவது ஸர்கம் ॥ २९ ॥

"शुभशकुनानि"

நல்ல சகுனங்கள் தோன்றுதல்.

तथागतां तां व्यथितामनिन्दितां व्यपेतहर्षां परिदीनमानसाम् ।
शुभां निमित्तानि शुभानि भेजिरे नरं श्रिया जुष्टमिवोपजीविनः ॥ १
तस्याः शुभं वाममरालपक्ष्मराजीवृतं कृष्णविशालशुक्लम् ।
प्रास्पन्दतैकं नयनं सुकेश्या मीनाहतं पद्ममिवाभिताम्रम् ॥ २

ததாகதாம் தாம் வ்யதிதாமனிந்திதாம்
வ்யபேதஹர்ஷாம் பரிதீனமானஸாம் ।
ஶுபாம் நிமித்தானி ஶுபானி பேஜிரே
நரம் ஶ்ரியா ஜுஷ்டமிவோபஜீவின: ॥ 1
தஸ்யா: ஶுபம் வாமமராலபக்ஷ்ம
ராஜீவ்ருதம் க்ருஷ்ணவிஶாலஶுக்லம் ।
ப்ராஸ்பந்ததைகம் நயனம் ஸுகேஶ்யா
மீனாஹதம் பத்மமிவாபிதாம்ரம் ॥ 2

இவ்வளவு என்று எடுத்துச்சொல்லமுடியாத துக்கத்தை அடைந்தவளும், ராமனைவிட்டுப் பிரியாமல் இருப்பவளும், துக்கத்தை புதிதாக அடைந்தவளும், புருஷனை விட்டுப் பிரிந்த ஸ்த்ரீ எம்முறையில் இருக்கவேண்டுமோ, அம்முறையில் இருப்பதால் உலகத்தாரால் நிந்திக்கப்படாதவளும், முன்பு ஸந்தோஷம் தன்னிடத்தில் இருந்ததென்றே எண்ணுதவளும், இனி ஸந்தோஷம் வந்தாலும், தன்னிடத்தில் அதை வைத்துக்கொள்ள இடமற்றவளும், ஸர்வ மங்கள ரூபிணியுமான ஸீதையை, ஐஸ்வர்யம் வந்த புருஷனை வேலைக்காரர்கள் தங்கள் க்ஷேமத்தைக் கருதி அடைவது போல் மங்கள சகுனங்கள் தங்களுக்கு உலகில் பெருமை ஏற்பட வேண்டுமென்று ஸீதையை அடைந்தன.

(இதனால் இங்கு ஸீதைக்கு சுப சகுனங்கள் ஏற்பட்டன என்பதைக் காட்டினும், சுபசகுனங்கள் ஸீதையை அடைந்து அதன் மூலம் உலகில் தனக்கு அழியாப்புகழை ஏற்படுத்திக் கொண்டன என்பது முக்யமான கருத்தாகும்.) (1)

அந்த ஸீதையினுடைய மங்களமானதும், அழகு வாய்ந்ததும், வளைந்த இமை மயிர் வரிசையை உடையதும், கருத்த விழியுள்ளதும், அகன்றதும், பக்கத்தில் வெண்ணிறமுள்ளதும், ஓரத்தில் சிவந்ததுமான இடது கண்ணனது, மத்ஸ்யத்தினுல் ஜலத்தில் தண்டிலடிக்கப்பட்ட சிவந்த தாமரைப்பூபோல் துடித்தது. இடது பக்கத்து அவயவம் துடிப்பது ஸ்த்ரீகளுக்கு நல்ல சகுனமாகும். (2)

भुजश्च चार्वञ्चितपीनवृत्तः परार्ध्यकालागरुचन्दनार्हः ।
अनुत्तमेनाध्युषितः प्रियेण चिरेण वामः समवेपताशु ॥ ३

गजेन्द्रहस्तप्रतिमश्च पीनस्तयोर्द्वयोः संहतयोः सुजातः ।
प्रस्पन्दमानः पुनरूरुरस्या रामं पुरस्तात्स्थितमाचचक्षे ॥ ४

शुभं पुनर्हेमसमानवर्णमीषद्रजोध्वस्तमिवामलाक्ष्याः ।
वासः स्थितायाः शिखराग्रदत्याः किंचित्परिस्रंसत चारुगात्र्याः ॥ ५

एतैर्निमित्तैरपरैश्च सुभ्रूः संबोधिता प्रागपि साधु सिद्धैः ।
वातातपक्लान्तमिव प्रनष्टं वर्षेण बीजं प्रतिसंजहर्ष ॥ ६

புஜஶ்ச சார்வஞ்சிதபீனவ்ருத்த:
பரார்த்யகாலாகருசந்தனார்ஹ:
அனுத்தமேனாத்யுஷித: ப்ரியேண
சிரேண வாம: ஸமவேபதாஶு ॥ 3

கஜேந்த்ரஹஸ்தப்ரதிமஶ்ச பீனஸ்
தயோர்த்வயோ: ஸம்ஹதயோ: ஸுஜாத: ।
ப்ரஸ்பந்தமான: புனரூருரஸ்யா
ராமம் புரஸ்தாத்ஸ்திதமாசசக்ஷே ॥ 4

ஶுபம் புனர்ஹேமஸமானவர்ண
மீஷத்ரஜோத்வஸ்தமிவாமலாக்ஷ்யா: ।
வாஸ: ஸ்திதாயா: ஶிகராக்ரதத்யா:
கிம்சித்பரிஸ்ரம்ஸத சாருகாத்ர்யா: ॥ 5

ஏதைர்நிமித்தைரபரைஶ்ச ஸுப்ரூ:
ஸம்போதிதா ப்ராகபி ஸாது ஸித்தை: ।
வாதாதபக்லாந்தமிவ ப்ரநஷ்டம்
வர்ஷேண பீஜம் ப்ரதிஸம்ஜஹர்ஷ ॥ 6

அழகிய அடையாளங்களுடன் கூடியதும், பருத்ததும், உருண்டதும், உயர்ந்த சிவந்த சந்தனம் பூசுவதற்கு யோக்ய மானதும், ஸர்வோத்தமனை ப்ரிய பர்த்தாவுடன் வெகுகாலம் சேர்ந்திருந்ததுமான இடது கையானது சீக்ரம் துடித்தது. (3)

யானைத்துதிக்கை போன்றதும், பெருத்ததும், சேர்ந்ததான இரண்டு துடைகளில் ஒன்றானதும் அழகியதுமான இடது துடையானது, துடிப்பதின் மூலம் ஸ்ரீராமனை முன்னிலையில் இருப்பதாகச் சொல்லிற்று. (4)

மங்களமானதும், தங்கநிறமுள்ளதும், கொஞ்சம் அழுக்கடைந்ததுமான வஸ்த்ரமானது கூர்மையான நுனியுடன் கூடிய நிர்மலமான கண்களை உடையவளும், நின்றுகொண்டிருப்பவளும், அழகிய சரீரத்தை உடையவளுமான ஸ்ரீஸீதையினுடைய இடுப்பிலிருந்து கொஞ்சம் அவிழ்ந்து சரிந்தது. (5)

முன்பு நன்கு பலனைக்கொடுத்தவைகளும், மற்றும் பலவித

तस्याः पुनर्बिम्बफलाधरोष्ठं स्वक्षिभ्रु केशान्तमरालपक्ष्म ।
वक्त्रं बभासे सितशुक्लदंष्ट्रं राहोर्मुखाच्चन्द्र इव प्रमुक्तः ॥ ७

सा वीतशोका व्यपनीततन्द्री शान्तज्वरा हर्षविवृद्धसत्त्वा ।
अशोभतार्या वदनेन शुक्ले शीतांशुना रात्रिरिवोदितेन ॥ ८

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
एकोनत्रिंशः सर्गः ॥ २९ ॥

தஸ்யா: புனர்பிம்பபலாதரோஷ்டம்
ஸ்வக்ஷிப்ரு கேஶாந்தமராலபக்ஷ்ம ।
வக்த்ரம் பபாஸே ஸிதஶுக்லதம்ஷ்ட்ரம்
ராஹோர்முகாச்சந்த்ர இவ ப்ரமுக்த: ॥ 7

ஸா வீதஶோகா வ்யபநீததந்த்ரீ
ஶாந்தஜ்வரா ஹர்ஷவிவ்ருத்தஸத்வா ।
அஶோபதார்யா வதனேன ஶுக்லே
ஶீதாம்ஶுனா ராத்ரிரிவோதிதேன ॥ 8

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீய ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே ஏகோநவிம்ஶ: ஸர்க: ॥

மானவைகளுமான சகுனங்களால் நன்கு க்ஷேமங்களை அறியும்படி செய்யப்பட்டவளான ஸ்ரீஸீதையானவள் காய்ந்துபோனதும், கண்ணுக்குத் தெரியாமலுமிருந்த விதையானது மழை ஜலத்தினால் முளைத்ததுபோல், ஸந்தோஷத்தை அடைந்தாள். (6)

கோவைப்பழம் போன்ற உதட்டை உடையதும், அழகிய கண்கள், புருவம், கேசத்தின் நுனிகள் இவைகளை உடையதும், வளைந்த இமை மயிர்களை உடையதும், மிகவும் வெண்மைநிறமான பற்களுடன் கூடியதுமான அவளுடைய முகமானது, ராஹுவினால் விடப்பட்ட சந்த்ரன் போல் ப்ரகாஶித்தது. (7)

மங்கள சகுனங்களால் அந்த ஸீதையானவள் சோகமற்றவளாகவும், க்ஷேமம் வரும் விஷயத்தில் ஆலஸ்யமில்லாதவளாகவும், மனத்திலிருந்த கவலை நீங்கியவளாகவும், ஆகாரமில்லாததால் பலம் குறைந்திருந்தபோதிலும், ஸந்தோஷத்தினால் அதிக பலமுள்ளவளாகவும், விளங்கி மலர்ந்த முகத்தினால், சுக்லபக்ஷத்தில் உதயமான சந்த்ரனால் ராத்ரிபோல் ப்ரகாசித்தாள். (8)

இருபத்தொன்பதாவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

श्रीः

त्रिंशः सर्गः — முப்பதாவது ஸர்கம் ॥ ३० ॥

"सीतासमाश्वासननिर्धारणम्"

ஸீதையை ஆச்வாஸப்படுத்த நிச்சயித்தல்.

हनुमानपि विक्रान्तः सर्वं शुश्राव तत्त्वतः ।
सीतायास्त्रिजटायाश्च राक्षसीनां च तर्जनम् ॥ १

अवेक्षमाणस्तां देवीं देवतामिव नन्दने ।
ततो बहुविधां चिन्तां चिन्तयामास वानरः ॥ २

यां कपीनां सहस्राणि सुबहून्ययुतानि च ।
दिक्षु सर्वासु मार्गन्ते सेयमासादिता मया ॥ ३

चारेण तु सुयुक्तेन शत्रोः शक्तिमवेक्षता ।
गूढेन चरता तावदवेक्षितमिदं मया ॥ ४

ஹனுமானபி விக்ராந்த: ஸர்வம் ஶுஶ்ராவ தத்வத: ।
ஸீதாயாஸ்த்ரிஜடாயாஶ்ச ராக்ஷஸீனாம் ச தர்ஜனம் ॥ 1

அவேக்ஷமாணஸ்தாம் தேவீம் தேவதாமிவ நந்தனே ।
ததோ பஹுவிதாம் சிந்தாம் சிந்தயாமாஸ வானர: ॥ 2

யாம் கபீனாம் ஸஹஸ்ராணி ஸுபஹூன்யயுதானி ச ।
திக்ஷு ஸர்வாஸு மார்கந்தே ஸேயமாஸாதிதா மயா ॥ 3

சாரேண து ஸுயுக்தேன ஶத்ரோ: ஶக்திமவேக்ஷதா ।
கூடேன சரதா தாவதவேக்ஷிதமிதம் மயா ॥ 4

பராக்ரமசாலியான ஹனுமாரும் ஸீதைக்கும் த்ரிஜடைக்கு மேற்பட்ட ஸ்வப்ன ஸம்பந்தமான வார்த்தையையும் ராக்ஷஸிகள் அதட்டுவதையும் எல்லாவற்றையும் நடந்தபடியே கேட்டார். (1)

நந்தன வனத்திலிருக்கும் தேவதை போன்ற அந்த ஸீதா தேவியைப் பார்க்கின்ற ஹனுமார் பிறகு பலவிதமான யோசனையைச் செய்தார். (2)

எந்த ஸீதையை ஆயிரக்கணக்கிலும், பதினாயிரக்கணக்கிலும் எண்ணிக்கையற்ற வானரங்கள் எல்லா திக்குகளிலும் தேடுகின்றனவோ அவளை நான் அடைந்து விட்டேன். (3)

மிக ஊக்கத்துடன் கூடியவனும் சத்ருவின் பலத்தை அறிகிறவனும், மறைவில் ஸஞ்சரிக்கின்றவனுமான ஒற்றனாகிற என்னால் இவ்வளவும் அறியப்பட்டது. (4)

राक्षसानां विशेषश्च पुरी चेयमवेक्षिता।
राक्षसाधिपतेरस्य प्रभावो रावणस्य च॥ ५

युक्तं तस्याप्रमेयस्य सर्वसत्त्वदयावतः।
समाश्वासयितुं भार्यां पतिदर्शनकाङ्क्षिणीम्॥ ६

अहमाश्वासयाम्येनां पूर्णचन्द्रनिभाननाम्।
अदृष्टदुःखां दुःखार्तां दुःखस्यान्तमगच्छतीम्॥ ७

यद्यप्यहमिमां देवीं शोकोपहतचेतनाम्।
अनाश्वास्य गमिष्यामि दोषवद्गमनं भवेत्॥ ८

गते हि मयि तत्रेयं राजपुत्री यशस्विनी।
परित्राणमविन्दन्ती जानकी जीवितं त्यजेत्॥ ९

ராக்ஷஸாநாம் விஶேஷஶ்ச புரீ சேயமவேக்ஷிதா।
ராக்ஷஸாதிபதேரஸ்ய ப்ரபாவோ ராவணஸ்ய ச॥ 5

யுக்தம் தஸ்யாப்ரமேயஸ்ய ஸர்வஸத்வதயாவத:।
ஸமாஶ்வாஸயிதும் பார்யாம் பதிதர்ஶனகாங்க்ஷிணீம்॥ 6

அஹமாஶ்வாஸயாம்யேநாம் பூர்ணசந்த்ரநிபானநாம்।
அத்ருஷ்டது:காம் து:கார்த்தாம் து:கஸ்யாந்தமகச்சதீம்॥ 7

யத்யப்யஹமிமாம் தேவீம் ஶோகோபஹததசேதநாம்।
அநாஶ்வாஸ்ய கமிஷ்யாமி தோஷவத்கமனம் பவேத்॥ 8

கதே ஹி மயி தத்ரேயம் ராஜபுத்ரீ யஶஸ்விநீ।
பரித்ராணமவிந்தந்தீ ஜானகீ ஜீவிதம் த்யஜேத்॥ 9

ராக்ஷஸர்களுடைய ஐஶ்வர்யத்தாலேற்பட்ட ஏற்றத்தாழ்வையும், இப்பட்டிணத்தையும், ராக்ஷஸராஜனை ராவணனுடைய பெருமையையும் கண்டேன். (5)

அளவிட முடியாத ஸ்வரூபமுடையவரும் ஸர்வ ப்ராணிகளிடத்திலும், தயை உள்ளவருமான அந்த ராமனுடைய பத்னியும் தன் நாயகனைப்பார்க்கவேண்டுமென்று ஆவல் கொண்டவளுமான ஸீதையை நன்கு ஆஶ்வாஸப்படுத்துவது தான் உசிதம். (6)

பூர்ண சந்த்ரனுக்கு ஒப்பான முகத்தை உடையவளும், முன்பு துக்கத்தை அறியாதவளும், இப்பொழுது துக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்டவளும், துக்கத்தின் முடிவை அறியாதவளுமான ஸீதையை நான் கொண்டுவந்த ஸமாசாரத்தைச் சொல்வதின் மூலம் ஆஶ்வாஸப்படுத்துகிறேன். (7)

சோகத்தால் கலங்கிய இந்த தேவியான ஸீதையை ஸமாதானம் செய்யாமல் திரும்பிவிட்டேனைல் வந்த கார்யம் கெட்டுவிடும். (8)

நான் திரும்பிப் போனதும் கீர்த்தி வாய்ந்தவளும், அரசனு

मया च स महाबाहुः पूर्णचन्द्रनिभाननः ।
समाश्वासयितुं न्याय्यः सीतादर्शनलालसः ॥ १०

निशाचरीणां प्रत्यक्षमनर्हं चापि भाषणम् ।
कथं नु खलु कर्तव्यमिदं कृच्छ्रगतो ह्यहम् ॥ ११

अनेन रात्रिशेषेण यदि नाश्वास्यते मया ।
सर्वथा नास्ति संदेहः परित्यक्ष्यति जीवितम् ॥ १२

रामश्च यदि पृच्छेन्मां किं मां सीताऽब्रवीद्वचः ।
किमहं तं प्रतिब्रूयामसंभाष्य सुमध्यमाम् ॥ १३

மயா ச ஸ மஹாபாஹு: பூர்ணசந்த்ரநிபானன: ।
ஸமாஶ்வாஸயிதும் ந்யாய்ய: ஸீதா தர்ஶனலாலஸ: ॥ 10

நிஶாசரீணாம் ப்ரத்யக்ஷமனர்ஹம் சாபி பாஷணம் ।
கதம் நு கலு கர்த்தவ்யமிதம் க்ருச்ச்ரகதோ ஹ்யஹம் ॥ 11

அனேன ராத்ரிஶேஷேண யதி நாஶ்வாஸ்யதே மயா ।
ஸர்வதா நாஸ்தி ஸந்தேஹ: பரித்யக்ஷ்யதி ஜீவிதம் ॥ 12

ராமஶ்ச யதி ப்ருச்சேன்மாம் கிம் மாம் ஸீதாऽப்ரவீத்வச: ।
கிமஹம் தம் ப்ரதிப்ரூயாமஸம்பாஷ்ய ஸுமத்யமாம் ॥ 13

டைய புத்ரியுமான ஜானகியானவள் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ள முடியாமல் உயிரை விட்டுவிடுவாள். (9)

பெருத்த கைகள் உள்ளவனும், பூர்ண சந்த்ரன் போன்ற முகத்தை உடையவனுமான ஸ்ரீராமனையும், ஆறுதலான வார்த்தைகளைச் சொல்லி ஆஶ்வாஸப்படுத்தவேண்டும். (10)

ராக்ஷஸிகளுக்கு எதிரில் ஸீதையிடம் பேசுவதும் ஸரியல்ல. இப்பொழுது என்ன செய்வது? கஷ்டத்திற்கிடையில் அகப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன். (11)

இன்றிரவு முடிவதற்குள் ஆறுதலான வார்த்தைகளால் தேற்றாவிட்டால், எவ்வகையிலும் உயிரை விட்டுவிடுவாள் இதில் ஸந்தேஹமே இல்லை. (12)

ஸீதை என்னைக்குறித்து என்ன சொன்னாள் என்று ஸ்ரீராமன் என்னைக் கேட்பானேயானால், அழகிய இடையை உடைய ஸீதையுடன் பேசாமல் சென்ற நான் என்ன பதில் சொல்லுவேன்? (13)

सीतासंदेशरहितं मामितस्त्वरया गतम्।
निर्दहेदपि काकुत्स्थः क्रुद्धस्तीव्रेण चक्षुषा ॥ १४
यदि चोद्योजयिष्यामि भर्तारं रामकारणात्।
व्यर्थमागमनं तस्य ससैन्यस्य भविष्यति ॥ १५
अन्तरं त्वहमासाद्य राक्षसीनामिह स्थितः।
शनैराश्वासयिष्यामि सन्तापबहुलामिमाम् ॥ १६
अहं त्वतितनुश्चैव वानरश्च विशेषतः।
वाचं चोदाहरिष्यामि मानुषीमिह संस्कृताम् ॥ १७
यदि वाचं प्रदास्यामि द्विजातिरिव संस्कृताम्।
रावणं मन्यमाना मां सीता भीता भविष्यति ॥
वानरस्य विशेषेण कथं स्यादभिभाषणम् ॥ १८

ஸீதாஸம்தேஶரஹிதம் மாமிதஸ்த்வரயா கதம் ।
நிர்தஹேதபி காகுத்ஸ்த: க்ருத்தஸ்தீவ்ரேண சக்ஷுஷா ॥ 14
யதி சோத்யோஜயிஷ்யாமி பர்த்தாரம் ராமகாரணாத் ।
வ்யர்த்தமாகமனம் தஸ்ய ஸஸைன்யஸ்ய பவிஷ்யதி ॥ 15
அந்தரம் த்வஹமாஸாத்ய ராக்ஷஸீனாமிஹ ஸ்தித: ।
ஶனைராஶ்வாஸயிஷ்யாமி ஸந்தாபபஹுலாமிமாம் ॥ 16
அஹம் த்வதிதனுஶ்சைவ வானரஶ்ச விஶேஷத: ।
வாசம் சோதாஹரிஷ்யாமி மானுஷீமிஹ ஸம்ஸ்க்ருதாம் ॥ 17
யதி வாசம் ப்ரதாஸ்யாமி த்விஜாதிரிவ ஸம்ஸ்க்ருதாம் ।
ராவணம் மன்யமானா மாம் ஸீதா பீதா பவிஷ்யதி ॥
வானரஸ்ய விஶேஷேண கதம் ஸ்யாதபிபாஷணம் ॥ 18

ஸீதையுடன் பேசி அவள் கூறியதைப் பெற்றுக்கொள்ளாமல் வேகமாகச் செல்லுவேனேயானால் ககுத்ஸ்த குலத்தில் பிறந்த ஸ்ரீராமன் கோபங்கொண்டு கடுமையான பார்வையினால் என்னை எரித்து விடுவான். (14)

ஸீதையை ஆஶ்வாஸப் படுத்தாமல் சென்று ஸ்ரீராம கார்யத்துக்காக ஸுக்ரீவனை ஸைன்யத்துடன் கிளம்பச்செய்து விட்டால் ஸைன்யத்துடன் புறப்பட்டுவந்த அச்சுக்ரீவன் வரவு வீணாகிவிடும். (15)

ராக்ஷஸிகள் கொஞ்சம் விலகியபோது மிகுந்த துக்கத்தை அடைந்த இந்த ஸீதையை மெள்ளத்தேற்றுவேன். (16)

நான் மிகச்சிறிய ஶரீரம் படைத்தவன். அதிலும் வானரம். அத்தகைய நான் வ்யாகரணத்தால் சுத்தமான வாக்கினால் பேசப் போகிறேன். (17)

இங்கு ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் பேசினால் ஶ்ரமம் ஏற்படுமென்று சொல்லுகிறார்.

நான் ப்ராம்ஹணன் போல் ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் பேசினே

अवश्यमेव वक्तव्यं मानुषं वाक्यमर्थवत् ।
मया सान्त्वयितुं शक्या नान्यथेयमनिन्दिता ॥ १९

सेयमालोक्य मे रूपं जानकी भाषितं तथा ।
रक्षोभिस्त्रासिता पूर्वं भूयस्त्रासं गमिष्यति ॥ २०

ततो जातपरित्रासा शब्दं कुर्यान्मनस्विनी ।
जानमाना विशालाक्षी रावणं कामरूपिणम् ॥ २१

सीतया च कृते शब्दे सहसा राक्षसीगणः ।
नानाप्रहरणो घोरः समेयादन्तकोपमः ॥ २२

அவஶ்யமேவ வக்தவ்யம் மானுஷம் வாக்யமர்த்தவத் ।
மயா ஸாந்த்வயிதும் ஶக்யா நான்யதேயமநிந்திதா ॥ 19

ஸேயமாலோக்ய மே ரூபம் ஜானகீ பாஷிதம் ததா ।
ரக்ஷோபிஸ்த்ராஸிதா பூர்வம் பூயஸ்த்ராஸம் கமிஷ்யதி ॥ 20

ததோ ஜாதபரித்ராஸா ஶப்தம் குர்யான்மனஸ்வினீ ।
ஜானமாணு விஶாலாக்ஷீ ராவணம் காமரூபிணம் ॥ 21

ஸீதயா ச க்ருதே ஶப்தே ஸஹஸா ராக்ஷஸீகண: ।
நாணுப்ரஹரணோ கோர: ஸமேயாதந்தகோபம: ॥ 22

னேயாளுல் ஸீதை என்னை ராவணனென்று உணர்ந்து பயந்து விடுவாள். அதிலும் வானரம் பேசுகிறதே என்றும் பயந்து விடுவாள். (18)

இப்படி யோசித்துத் தீர்மானிக்கிருர்:—நல்ல பொருள் களுடன் கூடிய கோஸலதேசத்தில் வ்யவஹரிக்கும் மானுஷமான பாஷையிலேயே பேசவேண்டும். அப்படிப் பேசினுல்தான் இவளை ஆஶ்வாஸப்படுத்தலாம். பதிவ்ரதையான இவளை வேறு வார்த்தைகளால் ஆஶ்வாஸப்படுத்த முடியாது. (19)

முன்பு ராக்ஷஸர்களால் பயமுறுத்தப்பட்ட ஜானகி என் னுடைய ரூபத்தையும் பேச்சையும் பார்த்து மேலும் அதிகமாக பயந்து விடுவாள்.

(இதனுல் இப்பொழுது மனிதபாஷையைப் பேசினுலும், குரங்காக நேரில் இருந்து பேசுவதால் தோஷமேற்படுமென்ப தைக் கூறியதாக ஆகிறது.) (20)

பிறகு விசாலமான மனதை உடையவளும், அகண்ட கண் களை உடையவளுமான ஜானகியானவள் காமரூபியான ராவண ளுகை என்னை நினைத்துக்கத்துவாள். (21)

ஸீதை ஶப்தித்ததும் ராக்ஷஸிகளின் கூட்டமானது பலவகை

ततो मां संपरिक्षिप्य सर्वतो विकृताननाः ।
वधे च ग्रहणे चैव कुर्युर्यत्नं यथाबलम् ॥ २३

गृह्य शाखाः प्रशाखाश्च स्कन्धांश्चोत्तमशाखिनाम् ।
दृष्ट्वा विपरिधावन्तं भवेयुर्भयशङ्किताः ॥ २४

मम रूपं च संप्रेक्ष्य वने विचरतो महत् ।
राक्षस्यो भयवित्रस्ता भवेयुर्विकृताननाः ॥ २५

ततः कुर्युः समाह्वानं राक्षस्यो रक्षसामपि ।
राक्षसेन्द्रनियुक्तानां राक्षसेन्द्रनिवेशने ॥ २६

ததோ மாம் ஸம்பரிக்ஷிப்ய ஸர்வதோ விக்ருதானனா: ।
வதே ச க்ரஹணே சைவ குர்யுர்யத்னம் யதாபலம் ॥ 23

க்ருஹ்ய ஶாகா: ப்ரஶாகாஶ்ச ஸ்கந்தாம்ஶ்சோத்தமஶாகினாம் ।
த்ருஷ்ட்வா விபரிதாவந்தம் பவேயுர்பயஶங்கிதா: ॥ 24

மம ரூபம் ச ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய வனே விசரதோ மஹத் ।
ராக்ஷஸ்யோ பயவித்ரஸ்தா பவேயுர்விக்ருதானனா: ॥ 25

தத: குர்யு: ஸமாஹ்வானம் ராக்ஷஸ்யோ ரக்ஷஸாமபி ।
ராக்ஷஸேந்த்ரநியுக்தானாம் ராக்ஷஸேந்த்ரநிவேஶனே ॥ 26

ஆயுதங்களுடன் கூடியதாகவும், பயங்கரமாகவும், யமனுக்கு ஒப்பானதாகவும் வந்துவிடும். (22)

பிறகு என்னை நான்கு பக்கத்திலும் சூழ்ந்துகொண்டு பயங்கரமான முகமுள்ள அந்த ராக்ஷஸிகள், என்னைக் கொல்லுவதற்கும், பிடிப்பதற்கும், தங்கள் பலத்துக்குத் தக்கவாறு முயற்சிப்பார்கள். (23)

பெருத்த மரங்களின் சிறு கிளைகளையும், பெருங்கிளைகளையும், அடிமரங்களையும் பிடித்துக்கொண்டு பாய்கின்ற என்னைக்கண்டு, பயத்தால் ஶத்ருவை சேர்ந்த காமரூபியோ என்று ஸந்தேஹம் கொள்வார்கள். (24)

ஸஞ்சரிக்கின்ற எனது பெரியதான ரூபத்தைப்பார்த்து விகாரமான முகத்தை உடைய ராக்ஷஸிகள் பயத்தால் கலங்கி விடுவார்கள். (25)

பிறகு ராக்ஷஸிகள் ராவணனுடைய வீட்டில் ராவணனால் காவலுக்காக வைக்கப்பட்ட ராக்ஷஸர்களை அழைப்பார்கள். (26)

ते शूलशक्तिनिस्त्रिंशविविधायुधपाणयः ।
आपतेयुर्विमर्देऽस्मिन्वेगेनोद्विग्नकारिणः ॥ २७

संरुद्धस्तैस्तुपरितो विधमन्रक्षसां बलम् ।
शक्नुयां न तु संप्राप्तुं परं पारं महोदधेः ॥ २८

मां वा गृह्णीयुराप्लुत्य बहवः शीघ्रकारिणः ।
स्यादियं चागृहीतार्था मम च ग्रहणं भवेत् ॥ २९

हिंसाभिरुचयो हिंस्युरिमां वा जनकात्मजाम् ।
विपन्नं स्यात्ततः कार्यं रामसुग्रीवयोरिदम् ॥ ३०

தே ஶூலஶக்திநிஸ்த்ரிம்ஶவிவிதாயுதபாணய: ।
ஆபதேயுர்விமர்தேऽஸ்மின்வேகேநோத்விக்னகாரிண: ॥ 27

ஸம்ருத்தஸ்தைஸ்துபரிதோ விதமன்ரக்ஷஸாம் பலம் ।
ஶக்னுயாம் ந து ஸம்ப்ராப்தும் பரம் பாரம் மஹோததே: ॥ 28

மாம் வா க்ருஹ்ணீயுராப்லுத்ய பஹவ: ஶீக்ரகாரிண: ।
ஸ்யாதியம் சாக்ருஹீதார்த்தா மம ச க்ரஹணம் பவேத் ॥ 29

ஹிம்ஸாபிருசயோ ஹிம்ஸ்யுரிமாம் வா ஜனகாத்மஜாம் ।
விபன்னம் ஸ்யாத்தத: கார்யம் ராமஸுக்ரீவயோரிதம் ॥ 30

அந்த ராக்ஷஸர்களும், சூலம், ஶக்தி, கத்தி, மற்றும் பல வகை ஆயுதங்களை கையிலெடுத்துக்கொண்டு, பரபரப்பை உண்டு பண்ணிக்கொண்டு, வேகமாக இங்கு சண்டைக்கு வந்துவிடுவார்கள். (27)

நாலு பக்கத்திலும் அந்த ராக்ஷஸர்களால் தகையப்பட்ட நான், அந்த ராக்ஷஸ ஸைன்யத்தை அழித்து விடுவேன். பிறகு ஸமுத்ரத்தைத்தாண்டி அக்கரைபோக ஶக்தியற்றவனாவேன்.

(இங்கு ராக்ஷஸர்களோடு யுத்தம் செய்த களைப்பால், நூறு யோஜனை விஸ்தீர்ணமுள்ள ஸமுத்ரத்தை மறுபடியும் தாண்ட ஶக்தியற்றவனாவேன் என்பதோடு, ஸீதையோடு நான் பேசியதை அறிந்து அதன் காரணமாக ஸீதையை ராக்ஷஸர் வதம் செய்து விடினும், நான் அக்கரை போகவேண்டிய அவஶ்யமே இராது என்பதும் கருத்து.) (28)

ஶீக்ரமாக யுத்தம் செய்யும் பல ராக்ஷஸர்கள் தாவி என்னைப் பிடித்து விடுவார்கள். இந்த ஸீதையும் ஸ்ரீராமன் சொல்லியனுப்பிய ஸமாசாரத்தை அறியாதவளாகி விடுவாள். நானும் பிடிப்பட்டு விடுவேன். (29)

ஹிம்ஸிப்பதில் ஆசைகொண்ட ராக்ஷஸர்கள் இந்த ஜனகனுடைய பெண்ணை கொல்லக்கூடும். பிறகு ராமஸுக்ரீவர்களின் இக்கார்யம் கெட்டுவிடும். (30)

उद्देशे नष्टमार्गेऽस्मिन्राक्षसैः परिवारिते।
सागरेण परिक्षिप्ते गुप्ते वसति जानकी॥ ३१

विशस्ते वा गृहीते वा रक्षोभिर्मयि संयुगे।
नान्यं पश्यामि रामस्य साहाय्यं कार्यसाधने॥ ३२

विमृशंश्च न पश्यामि यो हते मयि वानरः।
शतयोजनविस्तीर्णं लङ्घयेत महोदधिम्॥ ३३

कामं हन्तुं समर्थोऽस्मि सहस्राण्यपि रक्षसाम्।
न तु शक्ष्यामि संप्राप्तुं परं पारं महोदधेः॥ ३४

असत्यानि च युद्धानि संशयो मे न रोचते।
कश्च निःसंशयं कार्यं कुर्यात्प्राज्ञः ससंशयम्॥ ३५

உத்தேஶே நஷ்டமார்கேऽஸ்மின்ராக்ஷஸை: பரிவாரிதே।
ஸாகரேண பரிக்ஷிப்தே குப்தே வஸதி ஜானகீ॥ 31

விஶஸ்தே வா ச்ருஹீதே வா ரக்ஷோபிர்மயி ஸம்யுகே।
நான்யம் பஶ்யாமி ராமஸ்ய ஸாஹாய்யம் கார்யஸாதனே॥ 32

விம்ருஶம்ஶ்ச ந பஶ்யாமி யோ ஹதே மயி வானர:।
ஶதயோஜனவிஸ்தீர்ணம் லங்கயேத மஹோததிம்॥ 33

காமம் ஹந்தும் ஸமர்த்தோऽஸ்மி ஸஹஸ்ராண்யபி ரக்ஷஸாம்।
ந து ஶக்ஷ்யாமி ஸம்ப்ராப்தும் பரம் பாரம் மஹோததே:॥ 34

அஸத்யானி ச யுத்தானி ஸம்ஶயோ மே ந ரோசதே।
கஶ்ச நி:ஸம்ஶயம் கார்யம் குர்யாத்ப்ராக்ஞ: ஸஸம்ஶயம்॥ 35

வழி கண்டுபிடிக்க முடியாததும், ராக்ஷஸர்களால் சூழப்பட்டதும், ஸமுத்ரமத்தியில் இருப்பதும், ரஹஸ்யமானதுமான இப்பிரதேசத்தில் ஜானகி வஸிக்கிருள். (31)

என்னை ராக்ஷஸர்கள் பிடித்தாலும், கொன்றுவிட்டாலும், ராமனுக்கு அநுகூலமாக கார்யம் செய்வதற்கு வேறு எவருமில்லையே. (32)

நான் மரித்துவிட்டால் நூறு யோஜனை விஸ்தீர்ணமுள்ள இந்த ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டக்கூடிய வேறு ஒரு வானரம் இருப்பதாக யோசித்தும் புலப்படவில்லையே. (33)

ஆயிரக்கணக்கான ராக்ஷஸர்களைக் கொல்ல எனக்கு வல்லமை உண்டு. ஆனல் பிறகு யுத்தத்தால் களைத்த நான் ஸமுத்ரத்தின் அக்கரையை அடையமுடியாது. (34)

சண்டையில் ஜயாபஜயத்தை நிஶ்சயிக்கமுடியாது. ஸம்ஶயமான பயனைக்கொடுக்கக்கூடிய கார்யம் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. எந்த புத்திமான்தான் ஸம்ஶயமான பயனைக்கொடுக்கக்கூடிய கார்யத்தை நிஶ்சயமாகச் செய்ய முற்படுவான்! (35)

प्राणत्यागश्च वैदेह्या भवेदनभिभाषणे।
एष दोषो महान्हि स्यान्मम सीताभिभाषणे॥ ३६

भूताश्चार्था विनश्यन्ति देशकालविरोधिताः।
विक्लबं दूतमासाद्य तमः सूर्योदये यथा॥ ३७

अर्थानर्थान्तरे बुद्धिर्निश्चितापि न शोभते।
घातयन्ति हि कार्याणि दूताः पण्डितमानिनः॥ ३८

न विनश्येत्कथं कार्यं वैक्लव्यं न कथं भवेत्।
लङ्घनं च समुद्रस्य कथं नु न वृथा भवेत्॥ ३९

ப்ராணத்யாகஶ்ச வைதேஹ்யா பவேதநபிபாஷணே।
ஏஷ தோஷோ மஹான்ஹி ஸ்யான்மம ஸீதாபிபாஷணே॥

பூதாஶ்சார்த்தா விநஶ்யந்தி தேஶகாலவிரோதிதா:।
விக்லபம் தூதமாஸாத்ய தம: ஸூர்யோதயே யதா॥ 37

அர்த்தானர்த்தாந்தரே புத்திர்நிஶ்சிதாபி ந ஶோபதே।
காதயந்தி ஹி கார்யாணி தூதா: பண்டிதமானின:॥ 38

ந விநஶ்யேத்கதம் கார்யம் வைக்லப்யம் ந கதம் பவேத்।
லங்கனம் ச ஸமுத்ரஸ்ய கதம் நு ந வ்ருதா பவேத்॥ 39

பேசாமல் சென்றுவிட்டால் ஸீதையின் உயிர்போய்விடும். குரங்கு ரூபத்தோடு நேரில் ஸீதையுடன் பேசினால் இம்மாதிரியான மஹத்தான தோஷமேற்பட்டுவிடும். (அதாவது ஸீதைகத்தி ராக்ஷஸர்கள் வந்து யுத்தமேற்பட்டுவிடும் என்பது கருத்து.) (36)

அவிவேகியான தூதனை கார்யத்துக்கு ஏவினால் கைகூடுமென்று தீர்மானித்த கார்யங்களும், தேசகாலங்களால் மாறுபட்டவைகளாக ஆகி ஸூர்யோதய காலத்தில் இருள்போல் நஶித்துவிடும். (37)

யோசனையில்லாத தூதனால் இன்னது செய்யத்தக்கது, இன்னது செய்யத்தகாதது என்று யஜமானர்களால் தீர்மானம் செய்யப்பட்ட புத்தியும் ப்ரகாஶிக்காமல் போய்விடும். தன்னை பண்டிதனென்று நினைத்துக்கொண்ட தூதர்கள் கார்யத்தைக்கெடுத்துவிடுவார்கள். (38)

இம்மாதிரி கெட்ட தூதனின் செயல் தன்னிடம் நேராமலிருக்கும்படி யோசிக்கிறார்:—

ஸ்ரீராம கார்யம் எப்படிச் செய்தால் கெடாதோ, தானும் புத்திஹீனனாகமாட்டாரோ, ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டியதும் வீணாகாதோ அப்படி யோசித்தார். (39)

कथं नु खलु वाक्यं मे शृणुयान्नोद्विजेत च।
इति संचिन्त्य हनुमांश्चकार मतिमान्मतिम्॥ ४०

राममक्लिष्टकर्माणं स्वबन्धुमनुकीर्तयन्।
नैनामुद्वेजयिष्यामि तद्बन्धुगतमानसाम्॥ ४१

इक्ष्वाकूणां वरिष्ठस्य रामस्य विदितात्मनः।
शुभानि धर्मयुक्तानि वचनानि समर्पयन्॥ ४२

श्रावयिष्यामि सर्वाणि मधुरां प्रब्रुवन्गिरम्।
श्रद्धास्यति यथा हीयं तथा सर्वं समादधे॥ ४३

கதம் நு கலு வாக்யம் மே ஶ்ருணுயான்நோத்விஜேத ச ।
இதி ஸம்சிந்த்ய ஹனுமாம்ஶ்சகார மதிமான்மதிம் ॥ 40

ராமமக்லிஷ்டகர்மாணம் ஸ்வபந்துமனுகீர்த்தயன் ।
நைனமுத்வேஜயிஷ்யாமி தத்பந்துகதமானஸாம் ॥ 41

இக்ஷ்வாகூணும் வரிஷ்டஸ்ய ராமஸ்ய விதிதாத்மன: ।
ஶுபானி தர்மயுக்தானி வசனனி ஸமர்ப்பயன் ॥ 42

ஶ்ராவயிஷ்யாமி ஸர்வாணி மதுராம் ப்ரப்ருவன்கிரம் ।
ஶ்ரத்தாஸ்யதி யதா ஹீயம் ததா ஸர்வம் ஸமாததே ॥ 43

ஸீதை என் வார்த்தையைக்கேட்டு தாபப்படாதவாறு எப்படி விஷயத்தைச் சொல்வது என்று புத்திமானுன ஹனுமார் யோசிக்கலானுர். (40)

கஷ்டமில்லாமல் கார்யங்களைச் சாதிக்கவல்லவரான தனது ஆப்தரான ஸ்ரீராமரைப்பற்றி கீர்த்தனம் செய்கிறவனுகி அதன் மூலம் அந்த ராமனிடம் ஈடுபட்டமனத்தினளான இந்த ஸீதையை தாபமடையாமலிருக்கச் செய்கிறேன். (41)

இந்த ஸீதை நம்பும்படி இக்ஷ்வாகு குலத்தரசர்களுள் சிறந்தவனும், க்ஞானியுமான ராமனுடைய தர்மத்தோடு கூடியதுகளும், மங்களமானவைகளுமான ப்ரேமையை உண்டுபண்ணக்கூடிய வார்த்தைகளை சொல்லுகிறவனுகியும், இனிமையான வார்த்தையைச் சொல்லுகிறவனுகவுமிருந்து கொண்டு எல்லாவற்றையும் சொல்லிவிடப் போகிறேன். நான் கூறும் முறையால் பயமின்றி அவள் யாவற்றையும் நம்பும்படி செய்வேன் என்பது கருத்து. (42, 43)

इति स बहुविधं महानुभावो जगतिपतेः प्रमदामवेक्षमाणः ।
मधुरमवितथं जगाद वाक्यं द्रुमविटपान्तरमास्थितो हनूमान् ॥ ४४

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
त्रिंशः सर्गः ॥ ३० ॥

இதி ஸ பஹுவிதம் மஹானுபாவோ
ஜகதிபதே: ப்ரமதாமவேக்ஷமாண: ।
மதுரமவிததம் ஜகாத வாக்யம்
த்ருமவிடபாந்தரமாஸ்திதோ ஹனூமான் ॥ 44

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே த்ரிம்ஶ: ஸர்க: ॥

மஹானுபாவரான அந்த ஹனுமார் லோகநாதனை ஸ்ரீராமனுடைய மனைவியைப்பற்றி இவ்வாறு பலவாறாக யோசிக்கிறவராகவும் மரக்கிளையின் மத்யத்தை அடைந்தவராயும் இருந்துகொண்டு இனிமையானதும் உண்மையானதுமான வார்த்தையைக் கூறினார். (44)

முப்பதாவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

एकत्रिंशः सर्गः — முப்பத்தோராவது ஸர்கம் ॥ ३१ ॥

“श्रीरामवृत्तान्तकथनम्”

ஸ்ரீராம சரித்திரத்தைச் சொல்லுதல்.

एवं बहुविधां चिन्तां चिन्तयित्वा महाकपिः ।
संश्रवे मधुरं वाक्यं वैदेह्या व्याजहार ह ॥ १

राजा दशरथो नाम रथकुञ्जरवाजिमान् ।
पुण्यशीलो महाकीर्तिर्ऋजुरासीन्महायशाः ॥ २

ஏவம் பஹு₃விதாம் சிந்தாம் சிந்தயித்வா மஹாகபி: ।
ஸம்ஶ்ரவே மதுரம் வாக்யம் வைதேஹ்யா வ்யாஜஹார ஹ ॥

ராஜா த₃ஶரதோ₂ நாம ரத₂குஞ்ஜரவாஜிமான் ।
புண்யஶீலோ மஹாகீர்த்திர்ருஜு₃ராஸீன்மஹாயஶா: ॥ 2

மகாகபியான ஹனுமார் இம்மாதிரி பலவித யோசனையைச் செய்தபிறகு ஸீதைக்கு மட்டிலும் காதில் கேட்கும்படிக்கு இனிமையான ஸ்ரீராம சரித்ரத்தைச் சொன்னார். இங்கு இம்மாதிரி பலவித யோசனை என்றதால் ஸீதையினிடத்தில் மனுஷ்யனாகப் பேசுவதா? குரங்காகப் பேசுவதா? எப்படிப் பேசினாலும் ராவணனே மாறுவேஷம் தரித்து வந்துவிட்டானென்று பின்னலால் கழுத்தில் செய்யப்பட்ட சுருக்கை வேகமாக இழுத்து ஸீதை ஜீவனை விட்டுவிடுவாள். பேசாமல் நான் இருந்து விட்டாலும் ஜீவனை விட்டுவிடுவாள். ஸீதை மரித்து விட்டால் இதை யறிந்த ஸ்ரீராமன், லக்ஷ்மணன், ஸுக்ரீவன், பரதன், ஶத்ருக்னன், கௌஸல்யை முதலிய தாய்மார்கள் எல்லோரும் மரணம் அடைந்து விடுவார்கள். இப்பொழுது ஸீதையை பிழைக்கச்செய்தால் ஸ்ரீராமன் முதலியவர்களும் பிழைத்து க்ஷேமத்தை யடைவார்கள். (இந்த ஸமயத்தில் ஸீதையையும் ரக்ஷித்து ஸ்ரீராமன் முதலியவர்களையும் ரக்ஷிக்கக் கூடியது ராமசரித்ரமாகிய ஸ்ரீராமாயணமேயென்று **ஸ்ரீ** ஹனுமார் தீர்மானித்து ஸீதையின் காதில் மட்டிலும் விழும்படிக்கு ஸ்ரீராமசரித்ரத்தைச் சொன்னார் என்பது கருத்து.) (1)

ஸரயூ நதி தீரத்தில் அமைக்கப்பட்ட அயோத்தியென்னும், பட்டணத்தில் தேர்கள், யானைகள், குதிரைகள், நிறைந்தவனும், புண்யமான ஆசாரமுள்ளவனும், கொடையால் உலகத்தில் பிர

राजर्षीणां गुणश्रेष्ठस्तपसा चर्षिभिः समः ।
चक्रवर्तिकुले जातः पुरन्दरसमो बले ॥ ३

अहिंसारतिरक्षुद्रो घृणी सत्यपराक्रमः ।
मुख्यश्चेक्ष्वाकुवंशस्य लक्ष्मीवाँल्लक्ष्मिवर्धनः ॥ ४

पार्थिवव्यञ्जनैर्युक्तः पृथुश्रीः पार्थिवर्षभः ।
पृथिव्यां चतुरन्तायां विश्रुतः सुखदः सुखी ॥ ५

तस्य पुत्रः प्रियो ज्येष्ठस्ताराधिपनिभाननः ।
रामो नाम विशेषज्ञः श्रेष्ठः सर्वधनुष्मताम् ॥ ६

रक्षिता स्वस्य वृत्तस्य स्वजनस्य च रक्षिता ।
रक्षिता जीवलोकस्य धर्मस्य च परंतपः ॥ ७

ராஜர்ஷீணாம் குணஶ்ரேஷ்டஸ்தபஸா சர்ஷிபி: ஸம: ।
சக்ரவர்த்திகுலே ஜாத: புரந்தரஸமோ பலே ॥ 3

அஹிம்ஸாரதிரக்ஷுத்ரோ க்ருணீ ஸத்யபராக்ரம: ।
முக்யஶ்சேக்ஷ்வாகுவம்ஶஸ்ய லக்ஷ்மீவான்லக்ஷ்மிவர்தன: ॥

பார்த்திவவ்யஞ்ஜனைர்யுக்த: ப்ருதுஶ்ரீ: பார்த்திவர்ஷப: ।
ப்ருதிவ்யாம் சதுரந்தாயாம் விஶ்ருத: ஸுகத: ஸுகீ ॥ 5

தஸ்ய புத்ர: ப்ரியோ ஜ்யேஷ்டஸ்தாராதிபநிபானன: ।
ராமோ நாம விஶேஷக்ஞ: ஶ்ரேஷ்ட: ஸர்வதனுஷ்மதாம் ॥ 6

ரக்ஷிதா ஸ்வஸ்ய வ்ருத்தஸ்ய ஸ்வஜனஸ்ய ச ரக்ஷிதா ।
ரக்ஷிதா ஜீவலோகஸ்ய தர்மஸ்ய ச பரந்தப: ॥ 7

ஸித்தி வாய்ந்தவனும், நேரான எண்ணமுள்ளவனும், சத்ருக்களை ஜெயிப்பதால் உலகத்தில் புகழ்பெற்றவனும், உத்தம குணங்களால் ரிஷிபோன்ற ராஜாக்களுக்குள் சிறந்தவனும், தபஸினால் ரிஷிகளுக்கு ஒப்பானவனும், சக்ரவர்த்தி குலத்தில் பிறந்தவனும், பலத்தில் இந்திரனுக்கு ஒப்பானவனும், அஹிம்சையில் ஆசை கொண்டவனும், இளகின மனமுள்ளவனும், கருணையுள்ளவனும், ஸத்யத்தால் சத்ருக்களை யடக்குகிறவனும், இக்ஷ்வாகு வம்சத்திற்குத் தலைவனும், ஸ்ரீஸம்ருத்தியுள்ளவனும், உலகிற்கு ஸ்ரீஸம்ருத்தியைத் தருகிறவனும், அரசர்களுடைய அடையாளங்களாகிற சத்ர சாமர ரேகையுள்ளவனும், அளவற்ற ஐஸ்வர்யம் உள்ளவனும், அரசர்களுக்குள் சிறந்தவனும், நான்கு ஸமுத்ரத்திற்குட்பட்ட பூமியில் பிரஸித்தி பெற்றவனும், உலகிற்கு ஸுகத்தை கொடுப்பவனும், அதனால் தானும் ஸுகமாக வாழ்பவனுமான தசரதன் என்ற பிரஸித்தி பெற்ற ராஜா இருந்தான். (2 — 5)

அந்த அரசனுடைய புத்ரனும், உலகிற்கு ப்ரியனும், மூத்தவனும், சந்திரனுக்கொப்பான முகமுள்ளவனும், விசேஷமறிந்தவ

तस्य सत्याभिसंधस्य वृद्धस्य वचनात्पितुः।
सभार्यः सह च भ्रात्रा वीरः प्रव्राजितो वनम्॥ ८

तेन तत्र महारण्ये मृगयां परिधावता।
राक्षसा निहताः शूरा बहवः कामरूपिणः॥ ९

जनस्थानवधं श्रुत्वा हतौ च खरदूषणौ।
ततस्त्वमर्षापहृता जानकी रावणेन तु॥
वञ्चयित्वा वने रामं मृगरूपेण मायया॥ १०

स मार्गमाणस्तां देवीं रामः सीतामनिन्दिताम्।
आससाद वने मित्रं सुग्रीवं नाम वानरम्॥ ११

தஸ்ய ஸத்யாபிஸந்தஸ்ய வ்ருத்தஸ்ய வசநாத்பிது: ।
ஸபார்ய: ஸஹ ச ப்ராத்ரா வீர: ப்ரவ்ராஜிதோ வநம் ॥ 8

தேந தத்ர மஹாரண்யே ம்ருகயாம் பரிதாவதா ।
ராக்ஷஸா நிஹதா: ஶூரா பஹவ: காமரூபிண: ॥ 9

ஜநஸ்தாநவதம் ஶ்ருத்வா ஹதௌ ச கரதூஷணௌ ।
ததஸ்த்வமர்ஷாபஹ்ருதா ஜாநகீ ராவணேந து ॥
வஞ்சயித்வா வநே ராமம் ம்ருகரூபேண மாயயா ॥ 10

ஸ மார்கமாணஸ்தாம் தேவீம் ராம: ஸீதாமநிந்திதாம் ।
ஆஸஸாத வநே மித்ரம் ஸுக்ரீவம் நாம வாநரம் ॥ 11

னும், எல்லா வில்லாளிகளிலும் சிறந்தவனும், தனது தர்மத்தை யனுஷ்டித்து காக்கிறவனும், தனது பந்துக்களை ரக்ஷிக்கிறவனும், உலகையும், உலகத்தில் செய்யவேண்டிய தர்மத்தையும் பரிபாலனம் செய்கிறவனும், சத்ருக்களை வாட்டுபவனும் ராமன் என்று ப்ரஸித்தனுமான ஒருவன் இருந்தான். (6, 7)

ஸத்ய ஸங்கல்பனும், வயதானவனும், தகப்பனுமான அந்த தசரதனுடைய வார்த்தையினுல் தன் பத்னியுடனும் ப்ராதாவான லக்ஷ்மணனுடனும் வீரனுன ராமன் காடு சென்ருன். (8)

அந்த பெருங்காட்டில் வேட்டையைக் குறித்து அங்குமிங்கும் ஓடுகின்ற ஸ்ரீராமன் காமரூபிகளும், சூரர்களுமான கரன், தூஷணன் முதலிய பல ராக்ஷஸர்களை வதம் செய்தான். (9)

(இங்கு வேட்டையைக் குறித்து அங்குமிங்கும் ஓடுகின்றவன் என்பதால் அனுயாஸமாய் வேடிக்கையாக வதம் செய்தது புலப்படுகிறது.)

ராவணன், ஜனஸ்தானத்தில் பதிநாலாயிரம் ராக்ஷஸர்களை வதம் செய்ததையும், கர தூஷணர்களைக் கொன்றதையும், கேட்டு பொய்யான அழகிய மானை உதவியாக வைத்துக்கொண்டு ராமனை ஏமாற்றி கோபத்தால் ஸீதையை எடுத்துச்சென்ருன். (10)

குற்றமற்றவளான அந்த தேவியான ஸீதையை ராமன்

ततः स वालिनं हत्वा रामः परपुरंजयः।
प्रायच्छत्कपिराज्यं तत्सुग्रीवाय महाबलः॥ १२

सुग्रीवेणापि संदिष्टा हरयः कामरूपिणः।
दिक्षुसर्वासु तां देवीं विचिन्वन्ति सहस्रशः॥ १३

अहं संपातिवचनाच्छतयोजनमायतम्।
अस्या हेतोर्विशालाक्ष्याः सागरं वेगवान्प्लुतः॥ १४

यथारूपां यथावर्णां यथालक्ष्मीं च निश्चिताम्।
अश्रौषं राघवस्याहं सेयमासादिता मया॥ १५

தத: ஸ வாலினம் ஹத்வா ராம: பரபுரஞ்ஜய: ।
ப்ராயச்சத்கபிராஜ்யம் தத்ஸுக்ரீவாய மஹாபல: ॥ 12

ஸுக்ரீவேணாபி ஸந்திஷ்டா ஹரய: காமரூபிண: ।
திக்ஷுஸர்வாஸு தாம் தேவீம் விசின்வந்தி ஸஹஸ்ரஶ: ॥ 13

அஹம் ஸம்பாதிவசனாச்ஶதயோஜனமாயதம் ।
அஸ்யா ஹேதோர்விஶாலாக்ஷ்யா: ஸாகரம் வேகவான்
ப்லுத: ॥ 14

யதாரூபாம் யதாவர்ணாம் யதாலக்ஷ்மீம் ச நிஶ்சிதாம் ।
அஶ்ரௌஷம் ராகவஸ்யாஹம் ஸேயமாஸாதிதா மயா ॥ 15

தேடிக்கொண்டு காட்டில் ஸுக்ரீவன் என்ற ப்ரஸித்திபெற்ற குரங்கை அடைந்து ஸ்நேஹிதனைக் செய்து கொண்டான். (11)

ஶத்துருக்களின் பட்டணத்தை ஜெயிக்கிறவனும், சிறந்த பலமுள்ளவனுமான அந்த ராமன் பிறகு வாலியை வதம் செய்து குரங்குகளின் அந்த ராஜ்யத்தை ஸுக்ரீவனுக்குக் கொடுத்தான். (12)

ஸுக்ரீவனால் ஏவப்பட்டவர்களும், இஷ்டப்படி ரூபத்தை யெடுத்துக்கொள்பவர்களுமான ஆயிரக்கணக்கான குரங்குகள் தேவியான அந்த ஸீதையை எல்லா திக்குகளிலும் தேடுகின்றனர். (13)

ஸீதை லங்கையிலிருக்கிறாளென்று ஸம்பாதி சொன்ன வார்த்தையினால் நூறுயோஜனையுள்ள ஸமுத்ரத்தை அகண்ட கண்களையுடைய ஸீதையின் காரணமாய் நான் வேகமாக தாண்டிவந்தேன். (14)

ராகவனிடமிருந்து ஸீதையை எம்மாதிரி சரீரமுள்ளவளென்றும், எம்மாதிரியான நிறம் உள்ளவளென்றும், எம்மாதிரியான

विररामैवमुक्त्वाऽसौ वाचं वानरपुङ्गवः ।
जानकी चापि तच्छ्रुत्वा विस्मयं परमं गता ॥ १६

ततः सा वक्रकेशान्ता सुकेशी केशसंवृतम् ।
उन्नम्य वदनं भीरुः शिंशुपावृक्षमैक्षत ॥ १७

निशम्य सीता वचनं कपेश्च दिशश्च सर्वाः प्रदिशश्च वीक्ष्य ।
स्वयं प्रहर्षं परमं जगाम सर्वात्मना राममनुस्मरन्ती ॥ १८

விரராமைவமுக்த்வாऽஸௌ வாசம் வானரபுங்கவ: ।
ஜானகீ சாபி தச்ச்ருத்வா விஸ்மயம் பரமம் கதா ॥ 16

தத: ஸா வக்ரகேஶாந்தா ஸுகேஶீ கேஶஸம்வ்ருதம் ।
உன்னம்ய வதனம் பீரு: ஶிம்ஶுபாவ்ருக்ஷமைக்ஷத ॥ 17

நிஶம்ய ஸீதா வசனம் கபேஶ்ச
திஶஶ்ச ஸர்வா: ப்ரதிஶஶ்ச வீக்ஷ்ய ।
ஸ்வயம் ப்ரஹர்ஷம் பரமம் ஜகாம
ஸர்வாத்மனா ராமமனுஸ்மரந்தீ ॥ 18

அழகு வாய்ந்தவள் என்றும் நிஶ்சயமாக கேட்டறிந்தேனோ அந்த ஸீதையை நான் கண்டுவிட்டேன். (15)

வானரங்களுள் சிறந்தவரான இந்த ஹனுமார் இம்மாதிரி சொல்லி ஓய்ந்தார். ஜானகியும் அந்த ராமசரித்ரத்தைக்கேட்டு அளவற்ற ஆஶ்சர்யத்தை யடைந்தாள். (16)

பிறகு சுருண்ட கேசங்களின் நுனியையுடையவளும், கறுத்த பின்னலுடன் கூடியவளும், பயந்த ஸ்வபாவமுள்ளவளுமான அந்த ஸீதை கேசங்கள் பரந்திருக்கின்ற முகத்தை நிமிர்த்தி ஶிம்ஶுபா மரத்தைப் பார்த்தாள். (17)

ஸீதையானவள் ஹனுமார் சொல்லிய ஸ்ரீராமசரித்ரத்தை கேட்டு, பத்து திக்குகளையும் பார்த்து, தனது முழு எண்ணத்தாலும் ராமரையே தியானம் செய்தவளாயிருந்துகொண்டு பரமானந்தத்தை யடைந்தாள். (18)

அந்த ஸீதையானவள் மேலும் கீழும் பக்கங்களையும் பார்த்து அளவற்ற புத்தியுள்ளவனும், வானர ராஜாவான ஸுக்ரீவனு

सा तिर्यगूर्ध्वं च तथाऽप्यधस्तान्निरीक्षमाणा तमचिन्त्यबुद्धिम् ।
ददर्श पिङ्गाधिपतेरमात्यं वातात्मजं सूर्यमिवोदयस्थम् ॥ १९

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
एकत्रिंशः सर्गः ॥ ३१ ॥

ஸா திர்யகூர்த்வம் ச ததாऽப்யதஸ்தான்
நிரீக்ஷமாணா தமசிந்த்யபுத்திம் ।
ததர்ஶ பிங்காதிபதேரமாத்யம்
வாதாத்மஜம் ஸூர்யமிவோதயஸ்தம் ॥ 19

இத்யார்ஷே ஶ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீய ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே ஏகத்ரிம்ஶ: ஸர்க: ॥

டைய மந்திரியும் வாயுவின் புத்ரனுமான அந்த ஆஞ்ஜநேயனை உதய பர்வதத்தில் உதயமாகிற ஸூர்யனைப்போல் கண்டாள். (இங்கு ஸூர்யன் உதயமாவதற்கு முன்பு அருணோதயம் ஏற்படுவது போல் ஶ்ரீராமனின் வருகைக்கு ஸூசகமாக ஹனுமாரைக் கண்டாள் என்பது கருத்து.) (19)

முப்பத்திஒன்றாவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

द्वात्रिंशः सर्गः — முப்பத்திரண்டாவது ஸர்கம் ॥ ३२ ॥

"सीताहनूमद्दर्शनम्"

ஸீதை ஹநுமாரைக் காணல்.

ततः शाखान्तरे लीनं दृष्ट्वा चलितमानसा ।
वेष्टितार्जुनवस्त्रं तं विद्युत्संघातपिङ्गलम् ॥ १
सा ददर्श कपिं तत्र प्रश्रितं प्रियवादिनम् ।
फुल्लाशोकोत्कराभासं तप्तचामीकरेक्षणम् ॥ २
[साऽथ दृष्ट्वा हरिश्रेष्ठं विनीतवदवस्थितम् ।]
मैथिली चिन्तयामास विस्मयं परमं गता । ३
अहो भीममिदं रूपं वानरस्य दुरासदम् ।
दुर्निरीक्ष्यमिति ज्ञात्वा पुनरेव मुमोह सा ॥ ४

தத: மாகாந்தரே லீனம் த்ருஷ்ட்வா சலிதமானஸா ।
வேஷ்டிதார்ஜுனவஸ்த்ரம் தம் வித்யுத்ஸம்காதபிங்கலம் ॥ 1
ஸா ததர்ம கபிம் தத்ர ப்ரம்ரிதம் ப்ரியவாதினம் ।
புல்லாமோகோத்கராபாஸம் தப்தசாமீகரேக்ஷணம் ॥ 2
[ஸாऽத த்ருஷ்ட்வா ஹரிம்ரேஷ்டம் வினீதவதவஸ்திதம் ।]
மைதிலீ சிந்தயாமாஸ விஸ்மயம் பரமம் கதா ॥ 3
அஹோ பீமமிதம் ரூபம் வானரஸ்ய துராஸதம் ।
துர்நிரீக்ஷ்யமிதி க்ஞாத்வா புனரேவ முமோஹ ஸா ॥ 4

பிறகு அந்த ஸீதையானவள் கிளைகளின் நடுவில் மறைந்த வரும், வெளுத்த வஸ்த்ரம் கட்டியவரும், மின்னல் கொடிகளு டைய கூட்டம் போல் மஞ்சள் வர்ணமுடையவரும், வணக்கத் துடன் கூடியவரும், ப்ரியத்தைச் சொன்னவரும், மலர்ந்த அசோக மரத்தின் பூங்கொத்து போன்ற காந்தியுள்ளவரும், உருக்கிய தங்கம் போன்ற கண்ணுள்ளவரும், ராமசரித்ரத்தை சொன்னவருமான அந்த ஹநுமாரைப் பார்த்து கலங்கிய மனது டன் கூடியவளாய் திரும்பவும் நன்ருகப்பார்த்தாள். (1, 2)

மைதிலியானவள் பயங்கரமானதும், கிட்டச்செல்ல முடியா ததுமான இந்த குரங்கின் ரூபம் ஆம்சர்யமானதென்று தான் அள வற்ற ஆம்சர்யத்தை யடைந்தாள். மறுபடியும் அந்த ஸீதை இந்த

विललाप भृशं सीता करुणं भयमोहिता।
रामरामेति दुःखार्ता लक्ष्मणेति च भामिनी॥
रुरोद बहुधा सीता मन्दं मन्दस्वरा सती॥ ५

सा तं दृष्ट्वा हरिश्रेष्ठं विनीतवदुपस्थितम्।
मैथिली चिन्तयामास स्वप्नोऽयमिति भामिनी॥ ६

सा वीक्षमाणा पृथुभुग्नवक्त्रं शाखामृगेन्द्रस्य यथोक्तकारम्।
ददर्श पिङ्गाधिपतेरमात्यं वातात्मजं बुद्धिमतां वरिष्ठम्॥ ७

விலலாப ப்ருஶம் ஸீதா கருணம் பயமோஹிதா ।
ராமராமேதி து:கார்த்தா லக்ஷ்மணேதி ச பாமினீ ॥
ருரோத பஹுதா ஸீதா மந்தம் மந்தஸ்வரா ஸதீ ॥ 5

ஸா தம் த்ருஷ்ட்வா ஹரிஶ்ரேஷ்டம் வினீதவதுபஸ்திதம் ।
மைதிலீ சிந்தயாமாஸ ஸ்வப்னோऽயமிதி பாமினீ ॥ 6

ஸா வீக்ஷமாணா ப்ருதுபுக்னவக்த்ரம்
ஶாகாம்ருகேந்த்ரஸ்ய யதோக்தகாரம் ।
ததர்ஶ பிங்காதிபதேரமாத்யம்
வாதாத்மஜம் புத்திமதாம் வரிஷ்டம் ॥ 7

ரூபத்தை பார்க்க முடியாதென்று உணர்ந்து மூர்ச்சையை யடைந்தாள். (3, 4)

பயத்தினால் கலங்கியவளும், அழகு வாய்ந்தவளும், துக்கத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவளுமான அந்த ஸீதை ஹே ராமா! ஹே ராமா! என்று கருணை ததும்பும்படிக்கு மிகவும் புலம்பினாள். மிகவும் சிறிய குரலில் ஸீதையானவள் பலவிதமாகவும் அழுதாள். (மிகவும் சிறிய குரலில் அழுததற்கு காரணம் தெய்வகதியாய் இந்த தூதன் வாஸ்தவமாய் ராமனிடமிருந்தே வந்திருந்தால் ராக்ஷஸிகள் விழித்துக்கொள்ளாமலிருப்பதற்கேயாகும்.) (5)

விநயத்துடன் கிட்டேவந்தவனும், வானரங்களுள் சிறந்தவனுமான அந்த ஹனூமாரைப் பார்த்து மிதிலா நகரத்தைச்சேர்ந்தவளும், மிக அழகு வாய்ந்தவளுமான அந்த ஸீதை இது ஸ்வப்னம் என்று யோசித்தாள். (6)

பெரியதும், இந்திரனின் வஜ்ராயுதத்தால் அடிபட்டு வளைந்ததுமான முகத்தை யுடையவரும், ஸுக்ரீவனுடைய உத்தரவுப்படி நடப்பவரும், வானர ராஜனுக்கு மந்திரியும், வாயுவின் புத்ரரும், புத்திமான்களுக்குள் சிறந்தவருமான ஹனூமாரைப் பார்க்கும் அந்த ஸீதையானவள் தன்னை ராக்ஷஸிகள் பாராமலிருக்கவேண்டுமென்று சுற்றிப்பார்த்துக்கண்டாள். (7)

सा तं समिक्ष्यैव भृशं विसंज्ञा गतासुकल्पेव बभूव सीता ।
चिरेण संज्ञां प्रतिलभ्य भूयो विचिन्तयामास विशालनेत्रा ॥ ८

स्वप्ने मयायं विकृतोऽद्य दृष्टः शाखामृगः शास्त्रगणैर्निषिद्धः ।
स्वस्त्यस्तु रामाय सलक्ष्मणाय तथा पितुर्मे जनकस्य राज्ञः ॥ ९

स्वप्नोऽपि नायं न हि मेऽस्ति निद्रा शोकेन दुःखेन च पीडितायाः ।
सुखं हि मे नास्ति यतोऽस्मि हीना तेनेन्दुपूर्णप्रतिमाननेन ॥ १०

ஸா தம் ஸமீக்ஷ்யைவ ப்ருஶம் விஸம்க்ஞா
கதாஸுகல்பேவ பபூவ ஸீதா ।
சிரேண ஸம்க்ஞாம் ப்ரதிலப்ய பூயோ
விசிந்தயாமாஸ விஶாலநேத்ரா ॥ 8

ஸ்வப்னே மயாயம் விக்ருதோऽத்ய த்ருஷ்ட:
ஶாகாம்ருக: ஶாஸ்த்ரகணைர்நிஷித்த: ।
ஸ்வஸ்த்யஸ்து ராமாய ஸலக்ஷ்மணாய
ததா பிதுர்மே ஜனகஸ்ய ராக்ஞ: ॥ 9

ஸ்வப்னோऽபி நாயம் ந ஹி மேऽஸ்தி நித்ரா
ஶோகேன து:கேன ச பீடிதாயா: ।
ஸுகம் ஹி மே நாஸ்தி யதோऽஸ்மி ஹீநா
தேனேந்துபூர்ணப்ரதிமானனேன ॥ 10

அந்த ஸீதையானவள் ஹனுமாரைக் கண்ட மாத்திரத்தில் மூர்ச்சையடைந்து உயிர் போனவள் போலாகிவிட்டாள். ரொம்ப காலம் கழித்து பிரக்ஞையை யடைந்து விசாலமான கண்களுள்ள அந்த ஸீதை மறுபடியும் யோசித்தாள். (8)

ஸ்வப்னத்தில் இப்பொழுது விகாரமான குரங்கு ரூபத்தை கண்டேனே. குரங்கை ஸ்வப்னத்தில் பார்க்கக்கூடாதென்று எல்லா ஸ்வப்ன சாஸ்திரங்களும் சொல்லியிருக்கிறதே. நான் கண்ட கெட்ட ஸ்வப்னத்தால் ஸ்ரீராமனுக்கோ, லக்ஷ்மணனுக்கோ, அரசனும் என் பிதாவுமான ஜனகனுக்கோ கெடுதல் ஏற்படாமல் மங்களம் ஏற்படவேண்டும். (9)

இது ஸ்வப்னமல்ல. ஸ்வப்னம் தூக்கத்தில் அல்லவா ஏற்படும். சோகத்தாலும், துக்கத்தாலும் பீடிக்கப்பட்ட எனக்கு தூக்கம் ஏது. பூர்ண சந்திரன் போன்ற முகமுள்ள ஸ்ரீராமனை விட்டு பிரிந்ததினால் எனக்கு ஸுகமில்லை. (ஸுகமில்லாதபோனால் நித்ரையும் அதில் காணக்கூடிய ஸ்வப்னமும் ஏற்படாதென்று கருத்து.) (10)

रामेति रामेति सदैव बुद्ध्या विचिन्त्य वाचा ब्रुवती तमेव।
तस्यानुरूपां च कथां तमर्थमेवं प्रपश्यामि तथा शृणोमि॥　　११

अहं हि तस्याद्य मनोभवेन संपीडिता तद्गतसर्वभावा।
विचिन्तयन्ती सततं तमेव तथैव पश्यामि तथा शृणोमि॥　　१२

मनोरथः स्यादिति चिन्तयामि तथाऽपि बुद्ध्याच वितर्कयामि।
किं कारणं तस्य हि नास्ति रूपं सुव्यक्तरूपश्च वदत्ययं माम्॥　　१३

ராமேதி ராமேதி ஸதைவ புத்யா
　　விசிந்த்ய வாசா ப்ருவதீ தமேவ।
தஸ்யானுரூபாம் ச கதாம் தமர்த்த
　　மேவம் ப்ரபஸ்யாமி ததா ஸ்ருணோமி॥　　11

அஹம் ஹி தஸ்யாத்ய மனோபவேன
　　ஸம்பீடிதா தத்கதஸர்வபாவா।
விசிந்தயந்தீ ஸததம் தமேவ
　　ததைவ பஸ்யாமி ததா ஸ்ருணோமி॥　　12

மனோரத: ஸ்யாதிதி சிந்தயாமி
　　ததாऽபி புத்யாச விதர்க்கயாமி।
கிம் காரணம் தஸ்ய ஹி நாஸ்தி ரூபம்
　　ஸுவ்யக்தரூபஸ்ச வதத்யயம் மாம்॥　　13

எப்பொழுதும் புத்தியினால் ஸ்ரீராமனையே த்யானம் செய்து கொண்டு ராம ராம வென்று வாக்கினாலும் ஸ்ரீராம நாமாவை சொல்லுகின்ற நான் ஸ்ரீராமனை சேர்ந்த கதையைக்கேட்கிறேன். அப்படியே அந்த கதையின் பொருளையும் அறிகிறேன். (11)

நானோவென்றால் இப்பொழுது ராமனுடைய காமத்தால் நன்கு பீடிக்கப்பட்டவளாயும், ஸ்ரீராமரிடத்திலே சென்ற எல்லா எண்ணங்களையுடையவளாயும், எப்பொழுதும் ராமரையே தியானம் செய்கின்றவளாயுமிருந்துகொண்டு அதற்கு ஏற்றவாறு பார்க்கிறேன். அதற்கு ஏற்றவாறு கேட்கிறேன். (12)

இங்கு ராமாயணம் சொன்ன குரங்கை என் மனதில் தோன்றிய எண்ணமென்றே நினைக்கிறேன். ஆகிலும் இது தோற்றமா அல்லது ஸத்யமாகவே ராமசரித்ரம் சொல்லிய குரங்காவென்று விவேக சக்தியினால் யோசிக்கிறேன். இப்படி யோசிப்பதற்கு என்ன காரணம் என்றால் மனத்தோற்றத்திற்கு உருவம் கிடையாது. இந்த குரங்கோ நன்கு புலப்படுகின்ற உருவத்தோடு என்னை பார்த்துச் சொல்லுகிறது. (13)

नमोऽस्तु वाचस्पतये सवज्रिणे स्वयंभुवे चैव हुताशनाय च ।
अनेन चोक्तं यदिदं ममाग्रतो वनौकसा तच्च तथाऽस्तु नान्यथा ॥ १४

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
द्वात्रिंशः सर्गः ॥ ३२ ॥

நமோऽஸ்து வாசஸ்பதயே ஸவஜ்ரிணே
ஸ்வயம்புவே சைவ ஹுதாஶநாய ச ।
அனேன சோக்தம் யதிதம் மமாக்ரதோ
வனௌகஸா தச்ச ததாऽஸ்து நான்யதா ॥ 14

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீய ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே த்வாத்ரிம்ஶ: ஸர்க: ॥

இப்பொழுது கேட்ட ராமவார்த்தை வாஸ்தவமான ராம தூதனே சொல்லியிருக்கவேண்டுமென்று தேவர்களை நமஸ்கரித்து பிரார்த்திக்கிறாள். வாக்குக்குப்பதியான பிரஹஸ்பதியின் பொருட்டு நமஸ்கரிக்கிறேன். இந்திரனையும் நமஸ்கரிக்கிறேன். பிரம்மாவையும், அக்னியையும் நமஸ்கரிக்கிறேன். என் முன்னிலையில் இந்த குரங்கினால் சொல்லப்பட்ட ராமசரித்ரமானது ஸத்யமான ராமதூதனால் சொல்லியதாகவே யிருக்கவேண்டும். வேறு விதமாயிருக்கக்கூடாது என்று ஸீதை பிரார்த்தித்து நமஸ்கரித்தாள். இங்கு பிரஹஸ்பதி வாக்குக்குப் பதியானதால், ஹனுமார் சொல்லிய வாக்கு ஸத்தியமாவதற்கு பிரஹஸ்பதியின் ப்ரஸாதத்தையும், பிரஹஸ்பதியின் சிஷ்யனாகிய இந்திரனுக்கும் குருவின் அனுக்ரஹத்தால் வாக்ஸித்தி இருக்குமாகையால் இந்திரனின் ப்ரஸாதத்தையும், பிரம்மதேவன் வாக்ரூபியாகிய ஸரஸ்வதிக்கு பதியாகையால் அவர் ப்ரஸாதத்தையும், வாக்கிற்கு அதிஷ்டாதாவான தேவதை அக்னியாவதால் அக்னியின் ப்ரஸாதத்தையும் கோரி இவர்களை நமஸ்கரித்ததாகக் கொள்ளவேண்டும். (14)

முப்பத்திரெண்டாவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

त्रयस्त्रिंशः सर्गः — முப்பத்திமூன்றுவது ஸர்கம் ॥ ३३ ॥

"हनूमज्जानकीसंवादोपक्रमः"

ஹநுமார் ஸீதையோடு பேச ஆரம்பித்தல்.

सोऽवतीर्य द्रुमात्तस्माद्विद्रुमप्रतिमाननः ।
विनीतवेषः कृपणः प्रणिपत्योपसृत्य च ॥ १

तामब्रवीन्महातेजा हनूमान्मारुतात्मजः ।
शिरस्यञ्जलिमाधाय सीतां मधुरया गिरा ॥ २

का नु पद्मपलाशाक्षि क्लिष्टकौशेयवासिनि ।
द्रुमस्य शाखामालम्ब्य तिष्ठसि त्वमनिन्दिते ॥ ३

ஸோऽவதீர்ய த்ருமாத்தஸ்மாத்வித்ருமப்ரதிமானன: ।
விநீதவேஷ: க்ருபண: ப்ரணிபத்யோபஸ்ருத்ய ச ॥ 1

தாமப்ரவீன்மஹாதேஜா ஹனூமான்மாருதாத்மஜ: ।
ஶிரஸ்யஞ்ஜலிமாதாய ஸீதாம் மதுரயா கிரா ॥ 2

கா நு பத்மபலாஶாக்ஷி க்லிஷ்டகௌஶேயவாஸினி ।
த்ருமஸ்ய ஶாகாமாலம்ப்ய திஷ்டஸி த்வமநிந்திதே ॥ 3

ராக்ஷஸிகள் தூங்கும் காலத்தில் பவழம்போன்ற முகமுள்ள அந்த ஹநுமார் அவர் இருக்கும் மரத்திலிருந்து நேராக கீழே இறங்கி விநயத்துடன் கூடிய வேஷத்துடனும் ஸீதையின் கஷ்ட தசையைப் பார்த்து ரொம்பவும் நொந்த மனதுடையவராயும் இருந்துகொண்டு ஸீதையின் ஸமீபம் சென்றார். (அவர் இருந்த மரத்திலிருந்து நேராக இறங்கினர் என்றதால் குரங்குகள் மரத்தி லிருந்து கீழே இறங்குவதாயிருந்தால் பல மரங்களின் கிளைகளில் பாய்ந்து கீழே இறங்குவது வழக்கம். இங்கு ஹநுமார் ஸ்ரீஸீதை யின் ஸந்நிதியில் தன் ஜாதி குணத்தை விட்டுவிட்டு விநயத்துடன் இறங்கினரென்று புலப்படுகிறது.) (1)

மஹாதேஜஸ்வியும் வாயுபுத்ரனுமான ஹநுமான் சிரஸ்ஸில் அஞ்சலி செய்து கொண்டு இனிமையான வார்த்தையினல் அந்த ஸீதையைப்பார்த்து சொன்னர். (2)

ஓ செந்தாமரை போன்ற கண்ணையுடையவளே! அழுக் கடைந்த பட்டுபுடவை கட்டியவளே! மரத்தின் கிளையைப்பிடித் துக்கொண்டு இருக்கிருயே ஓ குற்றமற்றவளே! நீ யார்? (3)

किमर्थं तव नेत्राभ्यां वारि स्रवति शोकजम्।
पुण्डरीकपलाशाभ्यां विप्रकीर्णमिवोदकम्॥ ४

सुराणामसुराणां वा नागगन्धर्वरक्षसाम्।
यक्षाणां किन्नराणां वा का त्वं भवसि शोभने॥ ५

का त्वं भवसि रुद्राणां मरुतां वा वरानने।
वसूनां वा वरारोहे देवता प्रतिभासि मे॥ ६

கிமர்த்தம் தவ நேத்ராப்யாம் வாரி ஸ்ரவதி ஶோகஜம் ।
புண்டரீகபலாஶாப்யாம் விப்ரகீர்ணமிவோதகம் ॥ 4

ஸுராணாமஸுராணாம் வா நாககந்தர்வரக்ஷஸாம் ।
யக்ஷாணாம் கின்னராணாம் வா கா த்வம் பவஸி ஶோபனே ॥

கா த்வம் பவஸி ருத்ராணாம் மருதாம் வா வரானனே ।
வஸூனாம் வா வராரோஹே தேவதா ப்ரதிபாஸி மே ॥ 6

தாமரை புஷ்பத்தின் இதழ்களிலிருந்து சிதறிய ஜலம்போல், எவள் குலம் அழிவதற்காக உங்கள் கண்களிலிருந்து சோகத்தால் ஜலமானது பெருகுகிறது, அல்லது எந்த உத்தமனை மனதில் நினைத்துக்கொண்டு கண்ஜலம் பெருகுகிறது? இந்த அழகை ப்ரியனை ஸ்ரீராமன் அல்லவா பார்க்கவேண்டும். அவர் பார்க்கவில்லையே என்றும் ஹநுமார் வருத்தப்பட்டாரென்பதும் புலப்படுகிறது. (இங்கு ஸீதையை பலகாரணங்களால் ஸ்ரீராமனின் பத்னியென்று ஹநுமார் தீர்மானித்திருந்தும் "தாங்கள் யார்" என்று கேட்டதானது ஸீதையின் பாதிவ்ரத்யத்தின் ப்ரபாவத்தையும், அவள் அடைந்திருக்கும் கஷ்டத்தையும் பார்த்த ஹநுமார் மனங்கலங்கி எல்லாவற்றையும் மறந்து கேட்டதாக கருத்து. அல்லது தான் ஸீதையென்று ஊஹித்து இருந்தாலும் அவள் வாக்காலே வரவேண்டுமென்றும் கேட்டிருக்கலாம்.) (4)

ஓ மங்களத்தையுண்டு பண்ணுகிறவளே! தேவர்கள் அஸுரர்கள், நாக, கந்தர்வ, ராக்ஷஸர்கள், யக்ஷர்கள், கிந்நரர்கள் ஆகிய இவர்களுக்குள் நீர் எந்த வகுப்பைச் சேர்ந்தவர். (5)

பதினொரு ருத்ரர்கள், ஏழு மருத்துக்கள், அஷ்டவஸுக்கள் இவர்களுக்குள் நீங்கள் யார்? உத்தம சரீரம் வாய்ந்தவளே! சிறந்த முகமுடையவளே! நீங்கள் தேவதையென்று எனக்கு தோன்றுகிறது. (6)

किंनु चन्द्रमसा हीना पतिता विबुधालयात् ।
रोहिणी ज्योतिषां श्रेष्ठा श्रेष्ठा सर्वगुणान्विता ॥
का त्वं भवसि कल्याणि त्वमनिन्दितलोचने ॥ ७

कोपाद्वा यदि वा मोहाद्भर्तारमसितेक्षणे ।
वसिष्ठं कोपयित्वा त्वं नासि कल्याण्यरुन्धती ॥ ८

को नु पुत्रः पिता भ्राता भर्ता वा ते सुमध्यमे ।
अस्माल्लोकादमुं लोकं गतं त्वमनुशोचसि ॥ ९

रोदनादतिनिःश्वासाद्भूमिसंस्पर्शनादपि ।
न त्वां देवीमहं मन्ये राज्ञः संज्ञावधारणात् ॥ १०

கிம்னு சந்த்ரமஸா ஹீனா பதிதா விபுதாலயாத் ।
ரோஹிணீ ஜ்யோதிஷாம் ஶ்ரேஷ்டா ஶ்ரேஷ்டா
ஸர்வகுணான்விதா ॥
கா த்வம் பவஸி கல்யாணி த்வமநிந்திதலோசனே ॥ 7

கோபாத்வா யதி வா மோஹாத்பர்த்தாரமஸிதேக்ஷணே ।
வஸிஷ்டம் கோபயித்வா த்வம் நாஸி கல்யாண்யருந்ததீ ॥ 8

கோ நு புத்ர: பிதா ப்ராதா பர்த்தா வா தே ஸுமத்யமே ।
அஸ்மால்லோகாதமும் லோகம் கதம் த்வமனுஶோசஸி ॥ 9

ரோதனாததிநி:ஶ்வாஸாத்பூமிஸம்ஸ்பர்ஶனாதபி ।
ந த்வாம் தேவீமஹம் மன்யே ராஜ்ஞ: ஸம்க்ஞாவதாரணாத் ॥ 10

அல்லது நக்ஷத்திரங்களுக்குள் சிறந்ததும், மிக பிரஸித்தி பெற்றதும், எல்லா குணங்களுடன் கூடியதும், சந்திரனை விட்டு பிரிந்து தேவலோகமிருந்து கீழே விழுந்ததுமான ரோஹிணியா? ஓ கல்யாணி நீங்கள் யார்? அழகிய கண்களையுடையவளே! நீங்கள் யார்? (7)

கறுத்த கருவிழியுள்ள கண்களையுடையவளே! ஒருக்கால் நீ கோபத்தாலோ, அறியாமையாலோ, கோபமற்ற பர்த்தாவான வஸிஷ்டருக்கு கோபத்தை யுண்டுபண்ணி பிரிந்து வந்த கல்யாணியான அருந்ததி அல்லவே! (இங்கு ஸீதையின் பாதிவ்ரத்யத்தைப் பார்த்து அருந்ததியோவென்று ஹனுமார் ஸந்தேஹித்தார்). (8)

அழகிய இடையுள்ளவளே! உன் பிள்ளை யார்? பிதா யார்? ஸகோதரர் யார்? உன் பர்த்தா யார்? இந்த லோகமிருந்து பரலோகம் சென்ற யாரைக்குறித்து துக்கப்படுகிறாய்? (9)

அழுகையினாலும், பெருமூச்சுவிடுவதாலும், பூமியைத்தொடுவதாலும், ஸர்வஜகத்துக்கும் ராஜாவான ஸ்ரீராமனுடைய நாமாவை ஜெபிப்பதாலும் தங்களை தேவஸ்த்ரீ என்று நான் நினைக்கவில்லை. (10)

व्यञ्जनानि च ते यानि लक्षणानि च लक्षये।
महिषी भूमिपालस्य राजकन्याऽसि मे मता॥ ११

रावणेन जनस्थानाद्बलादपहृता यदि।
सीता त्वमसि भद्रं ते तन्ममाचक्ष्व पृच्छतः॥ १२

यथा हि तव वै दैन्यं रूपं चाप्यतिमानुषम्।
तपसा चान्वितो वेषस्त्वं राममहिषी ध्रुवम्॥ १३

सा तस्य वचनं श्रुत्वा रामकीर्तनहर्षिता।
उवाच वाक्यं वैदेही हनुमन्तं द्रुमाश्रितम्॥ १४

வ்யஞ்ஜனானி ச தே யானி லக்ஷணானி ச லக்ஷயே |
மஹிஷீ பூமிபாலஸ்ய ராஜகன்யாऽஸி மே மதா || 11

ராவணேன ஜனஸ்தானாத்பலாதபஹ்ருதா யதி |
ஸீதா த்வமஸி பத்ரம் தே தன்மமாசக்ஷ்வ ப்ருச்சத: || 12

யதா ஹி தவ வை தைன்யம் ரூபம் சாப்யதிமானுஷம் |
தபஸா சான்விதோ வேஷஸ்த்வம் ராமமஹிஷீ த்ருவம் || 13

ஸா தஸ்ய வசனம் ஶ்ருத்வா ராமகீர்த்தனஹர்ஷிதா |
உவாச வாக்யம் வைதேஹீ ஹனுமந்தம் த்ருமாஶ்ரிதம் || 14

உங்களுடைய ஸ்தனம், இடுப்பு, கண் முதலியவைகளாலும், அழகிய ராஜலக்ஷணத்தைக் காட்டும் ரேகை முதலியவற்றாலும், நீங்கள் அரச குமாரியாக இருப்பதுடன் பூமியை முழுதும் ஆளும் சக்ரவர்த்தியின் மஹிஷியாகவுமிருக்கவேண்டும் என்பது என் எண்ணம். (11)

ராவணனால் ஜனஸ்தானத்திலிருந்து பலாத்காரமாக எடுத்து வரப்பட்ட ஸீதையாக தாங்கள் இருக்கும் பக்ஷத்தில் என்னிடம் சொல்லுங்கள். தங்களுக்கு மங்களம் வந்து விட்டது. (12)

தங்களுக்கு இம்மாதிரியான மனச்சோர்வும், மனுஷ்யர்களுக்கில்லாத அழகும், பாதிவ்ரத்ய ரூபமாகிய தபஸுடன் கூடிய வேஷமும், இருப்பதால் நீங்கள் நிஸ்சயம் ராமருடைய மஹிஷியே யாவீர். (13)

விதேஹ குலத்தில் பிறந்த அந்த ஸீதை அந்த ஹனுமாருடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, ராமனைப்பற்றி சொல்லியதால் ஸந்தோஷமடைந்து, மரத்திலிருக்கும் ஹனுமாரைப் பார்த்துச் சொன்னாள். (14)

पृथिव्यां राजसिंहानां मुख्यस्य विदितात्मनः ।
स्नुषा दशरथस्याहं शत्रुसैन्यप्रतापिनः ॥ १५

दुहिता जनकस्याहं वैदेहस्य महात्मनः ।
सीता च नाम नाम्नाऽहं भार्या रामस्य धीमतः ॥ १६

समा द्वादश तत्राहं राघवस्य निवेशने ।
भुञ्जाना मानुषान्भोगान्सर्वकामसमृद्धिनी ॥ १७

तत्र त्रयोदशे वर्षे राज्येनेक्ष्वाकुनन्दनम् ।
अभिषेचयितुं राजा सोपाध्यायः प्रचक्रमे ॥ १८

तस्मिन्संभ्रियमाणे तु राघवस्याभिषेचने ।
कैकेयी नाम भर्तारं देवी वचनमब्रवीत् ॥ १९

ப்ருதிவ்யாம் ராஜஸிம்ஹாநாம் முக்யஸ்ய விதிதாத்மந: ।
ஸ்னுஷா தஶரதஸ்யாஹம் ஶத்ருஸைன்யப்ரதாபிந: ॥ 15

துஹிதா ஜனகஸ்யாஹம் வைதேஹஸ்ய மஹாத்மந: ।
ஸீதா ச நாம நாம்நாऽஹம் பார்யா ராமஸ்ய தீமத: ॥ 16

ஸமா த்வாதஶ தத்ராஹம் ராகவஸ்ய நிவேஶனே ।
புஞ்ஜாநா மாநுஷான்போகான்ஸர்வகாமஸம்ருத்திநீ ॥ 17

தத்ர த்ரயோதஶே வர்ஷே ராஜ்யேநேக்ஷ்வாகுநந்தனம் ।
அபிஷேசயிதும் ராஜா ஸோபாத்யாய: ப்ரசக்ரமே ॥ 18

தஸ்மின்ஸம்ப்ரியமாணே து ராகவஸ்யாபிஷேசனே ।
கைகேயீ நாம பர்த்தாரம் தேவீ வசனமப்ரவீத் ॥ 19

உலகில் சிறந்த அரசர்களுக்குத் தலைவரும், ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பார்த்தவரும், சத்ரு ஸைன்யத்தை தபிக்கச் செய்கிறவருமான தஶரதருக்கு, நான் நாட்டுபெண். (15)

மஹாத்மாவும், விதேஹ தேசத்தைச் சேர்ந்தவருமான ஜனக மஹாராஜாவுக்கு நான் பெண். ஸீதையென்ற பெயரால் ப்ரஸித்தியடைந்தவள். புத்திமானை ராமனுக்கு நான் பத்னீ. (16)

அங்கு ராகவனுடைய வீட்டில் பன்னிரண்டு வருஷங்கள் சந்தனம், புஷ்பம், பீதாம்பரம், உத்தம ஆபரணங்கள் முதலிய ஸம்ருத்தியுள்ளவளாய் அமானுஷமான போகங்களை நான் அனுபவித்தேன். (17)

அங்கு பதின்மூன்றுவது வருஷத்தில் இக்ஷ்வாகு வம்ஶத்திற்கு ஆநந்தத்தைக் கொடுக்கும் என் ராமனை ராஜ்யத்தில் பட்டாபிஷேகம் செய்வதற்கு, அரசரான தஶரதர் வசிஷ்டர் முதலிய ஆசார்யர்களுடன் கூடி யத்தனித்தார். (18)

ராகவனுடைய பட்டாபிஷேகத்திற்காக எல்லாவற்றையும்

न पिबेयं न खादेयं प्रत्यहं मम भोजनम्।
एष मे जीवितस्यान्तो रामो यद्यभिषिच्यते॥ २०

यत्तदुक्तं त्वया वाक्यं प्रीत्या नृपतिसत्तम।
तच्चेन्न वितथं कार्यं वनं गच्छतु राघवः॥ २१

स राजा सत्यवाग्देव्या वरदानमनुस्मरन्।
मुमोह वचनं श्रुत्वा कैकेय्याः क्रूरमप्रियम्॥ २२

ततस्तु स्थविरो राजा सत्ये धर्मे व्यवस्थितः।
ज्येष्ठं यशस्विनं पुत्रं रुदन्राज्यमयाचत॥ २३

ந பிபேயம் ந காதேயம் ப்ரத்யஹம் மம போஜனம் ।
ஏஷ மே ஜீவிதஸ்யாந்தோ ராமோ யத்யபிஷிச்யதே ॥ 20

யத்ததுக்தம் த்வயா வாக்யம் ப்ரீத்யா ந்ருபதிஸத்தம ।
தச்சேன்ந விததம் கார்யம் வனம் கச்சது ராகவ: ॥ 21

ஸ ராஜா ஸத்யவாக்தேவ்யா வரதானமனுஸ்மரன் ।
முமோஹ வசனம் ஶ்ருத்வா கைகேய்யா: க்ரூரமப்ரியம் ॥ 22

ததஸ்து ஸ்தவிரோ ராஜா ஸத்யே தர்மே வ்யவஸ்தித: ।
ஜ்யேஷ்டம் யஶஸ்வினம் புத்ரம் ருதன்ராஜ்யமயாசத ॥ 23

ஏற்பாடு செய்தபொழுது கைகேயி என்ற தேவியானவள் தன் புருஷனை தஶரதனைப் பார்த்துச் சொன்னாள். (19)

ராமனுக்கு நீர் பட்டாபிஷேகம் செய்யும் பக்ஷத்தில், ப்ரதி தினமும் நான் ஜலம் குடிக்கமாட்டேன்; பழம் முதலியவற்றை தின்னமாட்டேன்; சாப்பிடவும் மாட்டேன். இந்த பட்டாபிஷேகமே என் உயிர்க்கு முடிவாகும். (20)

ஓ! அரசர்களுள் சிறந்த தலைவரே, தேவாஸுர யுத்தத்தில் ப்ரியத்தால் யாதொரு வரன் தருவதாகச் சொன்னீரோ, அதை பொய்க்காமல் இருப்பதாயிருந்தால், ராகவன் காடு செல்ல வேண்டும். (21)

ஸத்யவாக்கான அந்த அரசன் தேவியின் வரதானத்தை நினைத்தும், கைகேயியின் அப்ரியமும், கடூரமுமான சொல்லைக் கேட்டும் ப்ரக்ஞாபங்கத்தை யடைந்தார். (22)

பிறகு வயதானவரும், ஸத்யத்திலும், தர்மத்திலும் அமர்ந்தவருமான அரசர், கீர்த்திவாய்ந்த தமது மூத்த புத்ரனிடம் அழுது கொண்டு ராஜ்யத்தை யாசித்தார். (இங்கு யாசித்தார் என்று சொன்னதால், முதல் தினமே பூர்வாங்கமான ரக்ஷாபந்தனம் முதலியவைகள் ஸ்ரீராமனுக்கு செய்துவிட்டபடியால் ராஜ்யம்

स पितुर्वचनं श्रीमानभिषेकात्परं प्रियम् ।
मनसा पूर्वमासाद्य वाचा प्रतिगृहीतवान् ॥ २४

दद्यान्न प्रतिगृह्णीयान्न ब्रूयात्किंचिदप्रियम् ।
अपि जीवितहेतोर्वा रामः सत्यपराक्रमः ॥ २५

स विहायोत्तरीयाणि महार्हाणि महायशाः ।
विसृज्य मनसा राज्यं जनन्यै मां समादिशत् ॥ २६

साऽहं तस्याग्रतस्तूर्णं प्रस्थिता वनचारिणी ।
न हि मे तेन हीनाया वासः स्वर्गेऽपि रोचते ॥ २७

ஸ பிதுர்வசனம் ஸ்ரீமானபிஷேகாத்பரம் ப்ரியம் ।
மனஸா பூர்வமாஸாத்ய வாசா ப்ரதிக்ருஹீதவான் ॥ 24

தத்யான்ந ப்ரதிக்ருஹ்ணீயாத் நப்ரூயாத்கிம்சிதப்ரியம் ।
அபி ஜீவிதஹேதோர்வா ராம: ஸத்யபராக்ரம: ॥ 25

ஸ விஹாயோத்தரீயாணி மஹார்ஹாணி மஹாயஶா: ।
விஸ்ருஜ்ய மனஸா ராஜ்யம் ஜனன்யை மாம் ஸமாதிஶத் ॥ 26

ஸாऽஹம் தஸ்யாக்ரதஸ்தூர்ணம் ப்ரஸ்திதா வனசாரிணீ ।
ந ஹி மே தேன ஹீனாயா வாஸ: ஸ்வர்கேऽபி ரோசதே ॥ 27

ராமனுடையதாக ஆகிவிட்டது. அதனால் அந்த ராமனிடமிருந்து அதை மறுபடி யாசித்தார் என்று கருத்து.) (23)

ஶோபை நிறைந்த அந்த என் ராமன் பட்டாபிஷேகத்தைக் காட்டிலும் பிதாவின் வார்த்தையை மிகப் பிரியத்துடன் மனதினால் முதலில் பெற்றுக்கொண்டு, பிறகு வாக்கினாலும் செய்வதாக ஒப்புக்கொண்டார். (சிலர் மனதில் இஷ்டமில்லாமல் போனாலும், தாக்ஷிண்யத்திற்காக வாக்கினால் ஒப்புக்கொள்வதுண்டு. அப்படியில்லாமல் ஸ்ரீராமன் மனப்பூர்வமாய் அங்கீகரித்தான் என்று கருத்து.) (24)

அழிவற்ற பராக்ரமமுள்ள ஸ்ரீராமன் உயிர்போவதாயிருந்தாலும் எல்லோருக்கும் வேண்டியதைக் கொடுப்பார். தான் ஒருவரிடமிருந்தும் எதையும் வாங்கமாட்டார். அப்ரியமான சொல்லை கொஞ்சம்கூட சொல்லமாட்டார். (25)

மிகுந்த கீர்த்தி வாய்ந்த ராமன் விலையுயர்ந்த பட்டு வஸ்திரங்களை விட்டுவிட்டு, ராஜ்யத்தையும் மனதினால்விட்டு, என்னை தாயான கௌஸல்யையினிடம் இருக்கவேண்டுமென்று கட்டளையிட்டார். (26)

அந்த நான் அவருக்கு முன்பு காட்டில் ஸஞ்சரிப்பதற்காக

प्रागेव तु महाभागः सौमित्रिर्मित्रनन्दनः ।
पूर्वजस्यानुयात्रार्थे द्रुमचीरैरलङ्कृतः ॥ २८

ते वयं भर्तुरादेशं बहुमान्य दृढव्रताः ।
प्रविष्टाः स्म पुराऽदृष्टं वनं गम्भीरदर्शनम् ॥ २९

वसतो दण्डकारण्ये तस्याहममितौजसः ।
रक्षसाऽपहृता भार्या रावणेन दुरात्मना ॥ ३०

ப்ராகேவ து மஹாபாக: ஸௌமித்ரிர்மித்ரநந்தன: ।
பூர்வஜஸ்யானுயாத்ரார்த்தே த்ருமசீரைரலங்க்ருத: ॥ 28

தே வயம் பர்த்துராதேஶம் பஹுமான்ய த்ருடவ்ரதா: ।
ப்ரவிஷ்டா: ஸ்ம புராऽத்ருஷ்டம் வனம் கம்பீரதர்ஶனம் ॥ 29

வஸதோ தண்டகாரண்யே தஸ்யாஹமமிதௌஜஸ: ।
ரக்ஷஸாऽபஹ்ருதா பார்யா ராவணேன துராத்மனா ॥ 30

வேகமாக கிளம்பினேன். ஸ்ரீராமனை விட்டுப் பிரிந்து ஸ்வர்கத்தில் வஸிப்பதிலும் எனக்கு ஆசையில்லை. (27)

ஸ்ரீராம கைங்கரியம் செய்யும் பாக்யம் பெற்றவனும், ஸ்ரீராமனுக்கு காட்டில் பணிவிடை செய்வதற்காகவே ஸ்ரீரங்கனுதனை பூஜித்து, அதன் பயனாக ஸுமித்ரையால் பெறப்பட்டவனும், நண்பர்களுக்கு உதவியளிப்பதிலேயே ஆவல்கொண்டவனுமான லக்ஷ்மணன் அண்ணாவுடன் கூடச்செல்வதற்காக முதலிலேயே ஆபரணங்களால் அலங்காரம் செய்துகொள்வதுபோல் மரவுரியைக் கட்டி அலங்கரித்துக் கொண்டான். ஸ்ரீலக்ஷ்மணன் மரஉரியைக் கட்டியதும் அலங்காரம் செய்ததுபோல் அழகுடன் விளங்கியது புலப்படுகிறது. (28)

அந்த நாங்கள் தஶரதனுடைய உத்திரவை கௌரவித்து, த்ருடமான நியமத்துடன் முன் பாராததும், பயத்தையுண்டுபண்ணக் கூடியதுமான காட்டில் பிரவேசித்தோம். (29)

தண்டகாரண்யத்தில் வஸிக்கின்றவனும், அளவற்ற தேஜஸ் உள்ளவனுமான ஸ்ரீராமனுடைய பத்னியான என்னை, துஷ்டனும் ராக்ஷஸனுமான ராவணன் எடுத்துவந்துவிட்டான். அந்த ராவணன் எனக்கு இன்னும் இரண்டு மாத காலம் பிழைத்திருப்

द्वौ मासौ तेन मे कालो जीवितानुग्रहः कृतः ।
ऊर्ध्वं द्वाभ्यां तु मासाभ्यां ततस्त्यक्ष्यामि जीवितम् ॥ ३१

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
त्रयस्त्रिंशः सर्गः ॥ ३३ ॥

த்வௌ மாஸௌ தேன மே காலோ ஜீவிதானுக்ரஹ: க்ருத: ।
ஊர்த்வம் த்வாப்யாம் து மாஸாப்யாம் ததஸ்த்யக்ஷ்யாமி
ஜீவிதம் ॥ 31

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீய ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே த்ரயஸ்த்ரிம்ஶ: ஸர்க: ॥

பதற்கு அனுக்ரஹம் செய்திருக்கிறான். பிறகு இரண்டு மாதமானதும் நானே ஜீவனை விட்டுவிடுவேன். (30—31)

முப்பத்திமூன்றும் ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

चतुस्त्रिंशः सर्गः — முப்பத்திநான்காவது ஸர்கம் ॥ ३४ ॥

"क्षेमवृत्तान्त कथनम्"

ஸ்ரீராமாதிகளின் க்ஷேமஸமாசாரங்களைச் சொல்வது.

तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा हनुमान्हरियूथपः ।
दुःखाद्दुःखाभिभूतायाः सान्त्वमुत्तरमब्रवीत् ॥ १

अहं रामस्य संदेशाद्देवि दूतस्तवागतः ।
वैदेहि कुशली रामस्त्वां च कौशलमब्रवीत् ॥ २

यो ब्राह्ममस्त्रं वेदांश्च वेद वेदविदां वरः ।
स त्वां दाशरथी रामो देवि कौशलमब्रवीत् ॥ ३

लक्ष्मणश्च महातेजा भर्तुस्तेऽनुचरः प्रियः ।
कृतवाञ्छोकसंतप्तः शिरसा तेऽभिवादनम् ॥ ४

தஸ்யாஸ்தத்வசனம் ஶ்ருத்வா ஹனுமான்ஹரியூதப: ।
து:காத்து:காபிபூதாயா: ஸாந்த்வமுத்தரமப்ரவீத் ॥ 1

அஹம் ராமஸ்ய ஸந்தேஶாத்தேவி தூதஸ்தவாகத: ।
வைதேஹி குஶலீ ராமஸ்த்வாம் ச கௌஶலமப்ரவீத் ॥ 2

யோ ப்ராம்ஹமஸ்த்ரம் வேதாம்ஶ்ச வேத வேதவிதாம் வர: ।
ஸ த்வாம் தாஶரதீ ராமோ தேவி கௌஶலமப்ரவீத் ॥ 3

லக்ஷ்மணஶ்ச மஹாதேஜா பர்த்துஸ்தேऽநுசர: ப்ரிய: ।
க்ருதவாஞ்சோகஸந்தப்த: ஶிரஸா தேऽபிவாதனம் ॥ 4

வானர ஸைன்யத்தை காக்கும் ஹனுமார், தொடர்ந்து துக்கத்தையனுபவிக்கும் அந்த ஸீதையின் வார்த்தையைக் கேட்டு ஆறுதலான பதிலை சொன்னார். (1)

ஓ தேவி, நான் ராமனுடைய உத்தரவின்பேரில் தங்களுக்கு தூதனாக வந்தேன். ஓ வைதேஹி, ராமன் க்ஷேமமாயிருக்கிறார்; உன்னையும் க்ஷேமம் விசாரிக்கச் சொன்னார். (2)

ஓ தேவி, எவன் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தையும், வேதங்களையும் அறிவானோ, எவன் வேதம் அறிந்த ஞானிகளுக்குள் சிறந்தவனோ, அந்த தஶரத புத்ரனான ராமன் தங்களை க்ஷேமமா என்று என்னை கேட்கச் சொன்னார். (3)

மஹாதேஜஸ்வியும் தங்கள் நாயகனுடன்கூட செல்கிறவனும்,

सा तयोः कुशलं देवी निशम्य नरसिंहयोः ।
प्रीतिसंहृष्टसर्वाङ्गी हनुमन्तमथाऽब्रवीत् ॥ ५

कल्याणी बत गाथेयं लौकिकी प्रतिभाति मा ।
एति जीवन्तमानन्दो नरं वर्षशतादपि ॥ ६

तया समागते तस्मिन्प्रीतिरुत्पादिताऽद्भुता ।
परस्परेण चालापं विश्वस्तौ तौ प्रचक्रतुः ॥ ७

तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा हनुमान्हरियूथपः ।
सीतायाः शोकदीनायाः समीपमुपचक्रमे ॥ ८

ஸா தயோ: குஶலம் தேவீ நிஶம்ய நரஸிம்ஹயோ: ।
ப்ரீதிஸம்ஹ்ருஷ்டஸர்வாங்கீ ஹனுமந்தமதாऽப்ரவீத் ॥ 5

கல்யாணீ பத காதேயம் லௌகிகீ ப்ரதிபாதி மா ।
ஏதி ஜீவந்தமானந்தோ நரம் வர்ஷஶதாதபி ॥ 6

தயா ஸமாகதே தஸ்மின்ப்ரீதிருத்பாதிதாऽத்புதா ।
பரஸ்பரேண சாலாபம் விஶ்வஸ்தௌ தௌ ப்ரசக்ரது: ॥ 7

தஸ்யாஸ்தத்வசனம் ஶ்ருத்வா ஹனுமான்ஹரியூதப: ।
ஸீதாயா: ஶோகதீநாயா: ஸமீபமுபசக்ரமே ॥ 8

அவாவுள்ளவனுமான லக்ஷ்மணனும் சோகத்தால் வாடி ஶிரஸி னுல் தங்களுக்கு நமஸ்காரத்தை செய்தான். (4)

அந்த தேவியானவள் நரஸிம்ஹர்களான ராம லக்ஷ்மணர் களுடைய க்ஷேமத்தைக் கேட்டு ஸந்தோஷத்தினுல் ஸர்வ அங்கங் களிலும் மயிர்கூச்சலுடன்கூட பிறகு ஹனுமாரைப் பார்த்துச் சொன்னுள். (5)

கஷ்டம் வந்த போதிலும் அதை பொறுத்துக்கொண்டு, நூறு வருஷமானுலும் ஜீவித்திருந்தால் கஷ்டம் நீங்கி ஆனந்தம் உண்டாகுமென்று உலகத்தில் சொல்லும் பழமொழியானது ஸத் தியமான பொருள் உள்ளதே என்று எனக்கு தோன்றுகிறது. (இது ஆஶ்சர்யம். அதாவது ஸ்ரீராமனை பிரிந்த துக்கத்தால் தலை பின்னலை கழுத்தில் சுற்றிக்கொண்டு ஜீவனை விட்டிருந்தால், பரம பக்தனை ஸ்ரீ ஹனுமார் முகமாய் ஸ்ரீராமசரித்திரம் கேட்டிருக்க முடியுமா? ஸ்ரீராமன் சொல்லியனுப்பித்த ஸமாசாரங்களையும் அறிந்திருக்க முடியுமா? உயிரை வைத்துக்கொண்டிருந்ததால் தானே இந்த மங்களம் வந்தது என்று கருத்து.) (6)

அங்கு வந்த ஹனுமானிடத்தில் அந்த ஸீதைக்கு ஆஶ்சர்ய மான ப்ரியமானது உண்டாயிற்று. அவ்விருவர்களும் ஒருவர்க் கொருவர் நம்பிக்கை கொண்டு பேசத்தொடங்கினுர்கள். (7)

வானர கூட்டத்தைக் காக்கும் அந்த ஹனுமார் அவளு

यथा यथा समीपं स हनुमानुपसर्पति ।
तथा तथा रावणं सा तं सीता परिशङ्कते ॥ ९

अहो धिग्दुष्कृतमिदं कथितं हि यदस्य मे ।
रूपान्तरमुपागम्य स एवायं हि रावणः ॥ १०

तामशोकस्य शाखां सा विमुक्त्वा शोककर्शिता ।
तस्यामेवानवद्याङ्गी धरण्यां समुपाविशत् ॥ ११

हनुमानपि दुःखार्तां तां दृष्ट्वा भयमोहिताम् ।
अवन्दत महाबाहुस्ततस्तां जनकात्मजाम् ॥
सा चैनं भयवित्रस्ता भूयो नैवाभ्युदैक्षत ॥ १२

யதா யதா ஸமீபம் ஸ ஹனுமானுபஸர்ப்பதி ।
ததா ததா ராவணம் ஸா தம் ஸீதா பரிஸங்கதே ॥ 9

அஹோ திக்துஷ்க்ருதமிதம் கதிதம் ஹி யதஸ்ய மே ।
ரூபாந்தரமுபாகம்ய ஸ ஏவாயம் ஹி ராவண: ॥ 10

தாமஸோகஸ்ய ஸாகாம் ஸா விமுக்த்வா ஸோககர்ஸிதா ।
தஸ்யாமேவானவத்யாங்கீ தரண்யாம் ஸமுபாவிஸத் ॥ 11

ஹனுமானபி து:கார்த்தாம் தாம் த்ருஷ்ட்வா பயமோஹிதாம் ।
அவந்தத மஹாபாஹுஸ்ததஸ்தாம் ஜனகாத்மஜாம் ॥
ஸா சைனம் பயவித்ரஸ்தா பூயோ நைவாப்யுதைக்ஷத ॥ 12

டைய வார்த்தையைக் கேட்டு ஸோகத்தால் மனங்கலங்கிய ஸீதையின் ஸமீபத்தில் சென்றார். (8)

அந்த ஹனுமான் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு ஸமீபம் செல்கிறாரோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அந்த ஹனுமாரை ராவணன் என்று சங்கித்தாள். (9)

நான் இவனிடத்தில் பேசியது ஸரியல்ல. இப்படி யோசிக்காமல் பேசியது நிந்திக்கத்தக்கது; இது கஷ்டம். அந்த ராவணன் வேறு ரூபத்தையெடுத்துக்கொண்டு இப்படி வந்துவிட்டான். (10)

குற்றமற்ற அங்கங்களுடன் கூடிய் அந்த ஸீதை அந்த அஸோக மரத்தின் கிளையை விட்டுவிட்டு, ஸோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டவளாய்க்கொண்டு அந்த இடத்திலேயே பூமியில் உட்கார்ந்து கொண்டாள். (11)

பிறகு மஹானுபாவரான ஹனுமானும், துக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்டவளும், பயத்தால் நினைவு இழந்தவளுமான ஜனகனுடைய பெண்ணான அந்த ஸீதையை நமஸ்கரித்தார். பயத்தால் கலங்கிய அந்த ஸீதையும் மறுபடியும் அந்த ஹனுமாரை பார்க்கவேயில்லை. (12)

तं दृष्ट्वा वन्दमानं तु सीता शशिनिभानना ।
अब्रवीद्दीर्घमुच्छ्वस्य वानरं मधुरस्वरा ॥ १३

मायां प्रविष्टो मायावी यदि त्वं रावणः स्वयम् ।
उत्पादयसि मे भूयः संतापं तन्न शोभनम् ॥ १४

स्वं परित्यज्य रूपं यः परिव्राजकरूपधृत् ।
जनस्थाने मया दृष्टस्त्वं स एवासि रावणः ॥ १५

उपवासकृशां दीनां कामरूप निशाचर ।
संतापयसि मां भूयः संतप्तां तन्न शोभनम् ॥ १६

தம் த்ருஷ்ட்வா வந்தமானம் து ஸீதா ஶஶிநிபானனா ।
அப்ரவீத்தீர்கமுச்ச்வஸ்ய வானரம் மதுரஸ்வரா ॥ **13**

மாயாம் ப்ரவிஷ்டோ மாயாவீ யதி த்வம் ராவண: ஸ்வயம் ।
உத்பாதயஸி மே பூய: ஸந்தாபம் தன்ன ஶோபனம் ॥ **14**

ஸ்வம் பரித்யஜ்ய ரூபம் ய: பரிவ்ராஜகரூபத்ருத் ।
ஜனஸ்தானே மயா த்ருஷ்டஸ்த்வம் ஸ ஏவாஸி ராவண: ॥ **15**

உபவாஸக்ருஶாம் தீனாம் காமரூப நிஶாசர ।
ஸந்தாபயஸி மாம் பூய: ஸந்தப்தாம் தன்ன ஶோபனம் ॥ **16**

சந்திரனுக்கொப்பான முகமுள்ள ஸீதையானவள் நமஸ்கரித்த அந்த ஹனுமாரை பார்த்து நீண்ட பெருமூச்சை விட்டு, இனிமையான குரலுடன் சொன்னாள். (13)

நீ ஸ்வயம் மாயாவியான ராவணனாயிருந்து மாயையினால் குரங்கு வேஷம் தரித்து மறுபடியும் எனக்கு கஷ்டத்தை உண்டு பண்ணுகிறாய். அப்படிச்செய்வது உனக்கு நல்லதல்ல. அதாவது என் மாதிரி நீயும் வேண்டியவர்களின் பிரிவையடைந்து கஷ்டப்படுவாய் என்று பொருள். (14)

அவனுக்கு இம்மாதிரி உருவம் எடுத்துக்கொள்வது ஸுலபமென்பதை இந்த ஶ்லோகத்தால் கூறுகிறாள்.

யாதொரு நீ உனது ரூபத்தை விட்டுவிட்டு ஸந்யாஸியின் ரூபத்தை தரித்துக்கொண்டு ஜனஸ்தானத்தில் என்னால் காணப்பட்டாயோ அதே ராவணன் தான் இங்கு வந்திருக்கிறாய். (15)

ஓ, காமரூப! ஓ, ராக்ஷஸ! ஆஹாரமின்மையால் இளைத்தவளும் சோர்ந்த பலமுள்ளவளும், மிக தாபத்தையடைந்தவளுமான என்னை மறுபடியும் மிக தாபத்தையடையும்படி செய்கிறாய். அது உனக்கு நல்லதல்ல. (16)

अथवा नैतदेवं हि यन्मया परिशङ्कितम् ।
मनसो हि मम प्रीतिरुत्पन्ना तव दर्शनात् ॥ १७

यदि रामस्य दूतस्त्वमागतो भद्रमस्तु ते ।
पृच्छामि त्वां हरिश्रेष्ठ प्रिया रामकथा हि मे ॥ १८

गुणान्रामस्य कथय प्रियस्य मम वानर ।
चित्तं हरसि मे सौम्य नदीकूलं यथा रयः ॥ १९

अहो स्वप्नस्य सुखता याहमेवं चिराहृता ।
प्रेषितं नाम पश्यामि राघवेण वनौकसम् ॥ २०

அதவா நைததேவம் ஹி யன்மயா பரிஶங்கிதம் ।
மனஸோ ஹி மம ப்ரீதிருத்பன்னா தவ தர்ஶனாத் ॥ 17

யதி ராமஸ்ய தூதஸ்த்வமாகதோ பத்ரமஸ்து தே ।
ப்ருச்சாமி த்வாம் ஹரிஶ்ரேஷ்ட ப்ரியா ராமகதா ஹி மே ॥ 18

குணான்ராமஸ்ய கதய ப்ரியஸ்ய மம வானர ।
சித்தம் ஹரஸி மே ஸௌம்ய நதீகூலம் யதா ரய: ॥ 19

அஹோ ஸ்வப்னஸ்ய ஸுகதா யாஹமேவம் சிராஹ்ருதா ।
ப்ரேஷிதம் நாம பஶ்யாமி ராகவேண வனௌகஸம் ॥ 20

மனதிற்கு திருப்தி ஏற்பட்டதால் ராவணன் என்று நினைத்தது தவறு என்று ஊஹிக்கிருள். அல்லது நான் எப்படி ஶங்கையை அடைந்தேனே அது அப்படியல்ல. ஏனெனில், உன்னை கண்டதால் என் மனதிற்கு ஸந்தோஷம் உண்டாயிற்று. (17)

நீ ராமனுடைய தூதனுக இங்கு வந்திருக்கும் பக்ஷத்தில் உனக்கு மங்களமுண்டாகட்டும். ஓ ஹரிஶ்ரேஷ்டனே உன்னை கேட்கிறேன், எனக்கு ராமசரித்திரமானது மிகவும் ப்ரியமானதல்லவா? (18)

ஓ வானர, என் ப்ரியமான ராமனுடைய கல்யாண குணங்களை சொல்லும் ஓ அழகு வாய்ந்தவனே, நதியின் கரையை வெள்ளம்போல் என் மனதை அபகரிக்கிருய் என்று சொன்னுள். (19)

இங்கு ராமனுடைய தூதன் வந்தது பொருந்ாது என்று நினைத்து மறுபடியும் பலவிதமாய் ஸந்தேஹப்படுகிருள். யாதொரு நான் வெகு காலத்திற்கு முன்பே இங்கு அபஹரிக்கப்பட்டு வந்துவிட்டேனே, அந்த நான் ஸ்வப்னத்தில் ஸ்ரீராகவனுல் அனுப்பப்பட்ட குரங்கை பார்க்கிறேன். ஸ்வப்னத்திற்கு இவ்வளவு ஸுகத்தைக் கொடுக்கும் தன்மையா? இது ஆஶ்சர்யம். (20)

स्वप्नेऽपि यद्यहं वीरं राघवं सहलक्ष्मणम् ।
पश्येयं नावसीदेयं स्वप्नोऽपि मम मत्सरी ॥ २१

नाहं स्वप्नमिमं मन्ये स्वप्ने दृष्ट्वा हि वानरम् ।
न शक्योऽभ्युदयः प्राप्तुं प्राप्तश्चाभ्युदयो मम ॥ २२

किंनु स्याच्चित्तमोहोऽयं भवेद्वातगतिस्त्वियम् ।
उन्मादजो विकारो वा स्यादियं मृगतृष्णिका ॥ २३

अथवा नायमुन्मादो मोहोऽप्युन्मादलक्षणः ।
संबुध्ये चाहमात्मानमिमं चापि वनौकसम् ॥ २४

ஸ்வப்னேऽபி யத்யஹம் வீரம் ராகவம் ஸஹலக்ஷ்மணம் ।
பஶ்யேயம் நாவஸீதேயம் ஸ்வப்னோऽபி மம மத்ஸரீ ॥ 21

நாஹம் ஸ்வப்னமிமம் மன்யே ஸ்வப்னே த்ருஷ்ட்வா ஹி வானரம் ।
ந ஶக்யோऽப்யுதய: ப்ராப்தும் ப்ராப்தஶ்சாப்யுதயோ மம ॥ 22

கிம்நு ஸ்யாச்சித்தமோஹோऽயம் பவேத்வாதகதிஸ்த்வியம் ।
உன்மாதஜோ விகாரோ வா ஸ்யாதியம் ம்ருகத்ருஷ்ணிகா ॥ 23

அதவா நாயமுன்மாதோ மோஹோऽப்யுன்மாதலக்ஷண: ।
ஸம்புத்யே சாஹமாத்மானமிமம் சாபி வனௌகஸம் ॥ 24

ஸ்வப்னத்திலாவது நான் லக்ஷ்மணனோடு கூடிய வீரனை ஸ்ரீராகவனை கண்டேனானால் மடியமாட்டேன். ஸ்வப்னத்திற்கும் என்னிடத்தில் த்வேஷமே. (21)

நான் இதை ஸ்வப்னமாக நினைக்கவில்லை. ஸ்வப்னத்தில் குரங்கை பார்த்தால் க்ஷேமத்தை யடையமுடியாதே. எனக்கு க்ஷேமம் உண்டாகிவிட்டதே? அதாவது ஸ்ரீராம சரித்ரம் கேட்டதாலே தனக்கு எல்லா க்ஷேமங்களும் உண்டாகிவிட்டதாக எண்ணி இம்மாதிரி சொல்லுகிறாள் என்பது பொருள். (22)

ஸ்வப்னம் இல்லையென்று தீர்மானம் செய்துவிட்டு, இடைவிடாது ராமனை தியானித்ததால் ஸ்ரீராமனால் அனுப்பித்த தூதன் வந்து பேசுவதுபோல் ஏற்படும் புத்தியின் மயக்கமாக இது இருக்குமோ, அல்லது பிசாசின் கோளாறினால் ஏற்பட்ட வாத தோஷமாக இது இருக்குமோ, அல்லது ராமனை விட்டு பிரிந்து அவரிடத்தில் வைத்த அதிக ஆசையினால் ஏற்பட்ட விகாரமாக இது இருக்குமோ, அல்லது கானல் பிரதேசத்தில் தோன்றும் ஜலம்போல் தோன்றுகிறதோ என இவ்விதம் நான்கு விதமான மோஹங்களோ என்று ஊஹிக்கிறாள். (23)

அல்லது இந்த குரங்குவந்து பேசினதுபோல் தோன்றும் தோற்றமானது ராமனை விட்டு பிரிந்ததால் ஏற்பட்ட அதிக ஆசை

इत्येवं बहुधा सीता संप्रधार्य बलाबलम् ।
रक्षसां कामरूपत्वान्मेने तं राक्षसाधिपम् ॥ २५

एतां बुद्धिं तदा कृत्वा सीता सा तनुमध्यमा ।
न प्रतिव्याजहाराथ वानरं जनकात्मजा ॥ २६

सीतायाश्चिन्तितं बुद्ध्वा हनुमान्मारुतात्मजः ।
श्रोत्रानुकूलैर्वचनैस्तदा तां संप्रहर्षयत् ॥ २७

இத்யேவம் பஹுதா ஸீதா ஸம்ப்ரதார்ய பலாபலம் ।
ரக்ஷஸாம் காமரூபத்வான்மேனே தம் ராக்ஷஸாதிபம் ॥ 25

ஏதாம் புத்திம் ததா க்ருத்வா ஸீதா ஸா தனுமத்யமா ।
ந ப்ரதிவ்யாஜஹாராத வானரம் ஜனகாத்மஜா ॥ 26

ஸீதாயாஸ்சிந்திதம் புத்வா ஹனுமான்மாருதாத்மஜ: ।
ஸ்ரோத்ரானுகூலைர்வசனைஸ்ததா தாம் ஸம்ப்ரஹர்ஷயத் ॥ 27

யாதுண்டான விகாரமும் அல்ல. ராமனை இடைவிடாது தியானித்ததால், தூதன் வந்து பேசுவதுபோல் தோன்றிய தோற்றமுமல்ல; ஏனென்றால் அந்த தோற்றமும் கீழ் சொல்லிய பிரிவினால் ஏற்பட்ட விசாரத்தின் குறியுள்ளதுதான். நான் என்னையும் இங்கிருக்கும் குரங்கையும் நன்கு அறிகிறேன். இங்கு மோஹத்தையும் உன்மாதவிகாரத்தையும் இல்லையென்று சொன்னதாலேயே பிசாசினால் ஏற்பட்ட கோளாறு என்றதும் கானல் ஜலம்போல் என்றதும் இல்லையென்று கிடைக்கிறது. (24)

இம்மாதிரி பலவிதமாய் ஸீதையானவள் ராக்ஷஸர்களின் காமரூப பலத்தையும் ராமதூதனை குரங்குக்கு இங்கு வருவதற்கான பலமின்மையையும் யோசித்து ராக்ஷஸர்கள் நினைத்த ரூபத்தை எடுத்துக்கொள்ளும் சக்தியுள்ளவராகையால் அந்த ஹனுமாரை ராக்ஷஸர்களுக்கு அதிபனான ராவணன் என்று நினைத்தாள். (25)

ஜனகனுடைய பெண்ணும் சிறுத்த இடையுள்ளவளுமான அந்த ஸீதை அப்பொழுது இம்மாதிரி எண்ணி பிறகு ஹனுமாருடன் பேசவில்லை. (26)

வாயுபுத்ரனான ஹனுமார் ஸீதையின் எண்ணத்தை யுணர்ந்து அவள் காதுக்கு அனுகூலமான வார்த்தைகளால் அப்பொழுது அவளை ஸந்தோஷப்படும்படி செய்தார். (27)

இங்கு ஸ்ரீஸீதாதேவியானவள் ஹனுமாரை ராவணன் என்று ஸந்தேஹித்து அவரை பாராமல் திரும்பிவிட்டாள். அப்பொழுது ஹனுமாருக்கு என்ன செய்வதென்று புரியவில்லை. தன்னை ராம

आदित्य इव तेजस्वी लोककान्तः शशी यथा ।
राजा सर्वस्य लोकस्य देवो वैश्रवणो यथा ॥
विक्रमेणोपपन्नश्च यथा विष्णुर्महायशाः ॥ २८

सत्यवादी मधुरवाग्देवो वाचस्पतिर्यथा ।
रूपवान्सुभगः श्रीमान्कन्दर्प इव मूर्तिमान् ॥ २९

स्थानक्रोधः प्रहर्ता च श्रेष्ठो लोके महारथः ।
बाहुच्छायामवष्टब्धो यस्य लोको महात्मनः ॥ ३०

ஆதித்ய இவ தேஜஸ்வீ லோககாந்த: ஶஶீ யதா ।
ராஜா ஸர்வஸ்ய லோகஸ்ய தேவோ வைஶ்ரவணோ யதா ॥
விக்ரமேணோபபன்னஸ்ச யதா விஷ்ணுர்மஹாயஶா: ॥ 28

ஸத்யவாதீ மதுரவாக்தேவோ வாசஸ்பதிர்யதா ।
ரூபவான்ஸுபக: ஸ்ரீமான்கந்தர்ப இவ மூர்த்திமான் ॥ 29

ஸ்தானக்ரோத: ப்ரஹர்த்தா ச ஶ்ரேஷ்டோ லோகே மஹாரத: ।
பாஹுச்சாயாமவஷ்டப்தோ யஸ்ய லோகோ மஹாத்மன: ॥

தூதன் என்று ஹனுமார் திருப்பிச் சொன்னால் அவள் இல்லை யென்று சொல்லுவாள். இவருக்கு லங்கையில் ஸாக்ஷி ஏது? ஆகையால் இம்மாதிரியான நிலையில் மஹாபுத்திமானை ஹனுமார் ஸ்ரீராமனுடைய சரித்திரமேதான் கதியென்று தீர்மானம் செய்து திரும்பவும் ஸ்ரீராமசரித்திரத்தையே சொல்லுகிறார். ஸ்ரீராமன் ஸூர்யனை போல் தேஜஸ் வாய்ந்தவன். சந்திரனைப்போல் உலகத்தை குளிரச்செய்கிறவன். தேவனான குபேரனைபோல் எல்லா உலகத்திற்கும் அரசன். பராக்ரமத்தில் மஹாகீர்த்திமானான மஹா விஷ்ணு போன்றவன். (28)

ஸத்யம் பேசுகிறவன். இனிமையான வாக்குடையவன். பேச்சில் தேவனான பிரஹஸ்பதி போன்றவன். உருவத்துடன் கூடிய மன்மதன்போல் அழகு வாய்ந்தவன். மஹாபாக்யமுள்ளவன்; சோபையுடன் கூடியவன். இங்கு மன்மதனை போன்றவன் என்று ஹனுமார் சொல்லியது தேவிக்கு அப்பொழுதே ஸ்ரீராமனிடம் சென்று உயர்ந்த புஷ்பமாலையை ஸ்ரீராமன் கழுத்தில் போடவேண்டுமென்ற தோற்றம் ஏற்படும்படிச் செய்தது போலாம். புத்தி குறைவுள்ள தூதனாகயிருந்தால் உம்மை விட்டு பிரிந்த நாயகன் கிழத்தன்மையடைந்து இளைத்து மனம் குன்றி மிக கஷ்டதசையிலிருக்கிறார் என்று கூறி நாயகிக்கு செல்லவேண்டாமென்றும், இங்கேயே ஜீவனை விட்டுவிடுவோமென்றும் தோன்றும்படி செய்துவிடுவான். (29)

உசிதமான ஸமயத்தில் கோபங்கொள்வான். அப்படியே சத்ருக்களையும் அழிப்பான். உலகில் சிறந்த மஹாரதன். மஹாத்

अपकृष्याश्रमपदान्मृगरूपेण राघवम् ।
शून्ये येनापनीतासि तस्य द्रक्ष्यसि यत्फलम् ॥ ३१

न चिराद्रावणं संख्ये यो वधिष्यति वीर्यवान् ।
रोषप्रमुक्तैरिषुभिर्ज्वलद्भिरिव पावकैः ॥ ३२

तेनाहं प्रेषितो दूतस्त्वत्सकाशमिहागतः ।
त्वद्वियोगेन दुःखार्तः स त्वां कौशलमब्रवीत् ॥ ३३

लक्ष्मणश्च महातेजाः सुमित्रानन्दवर्धनः ।
अभिवाद्य महाबाहुः स त्वां कौशलमब्रवीत् ॥ ३४

रामस्य च सखा देवि सुग्रीवो नाम वानरः ।
राजा वानरमुख्यानां स त्वां कौशलमब्रवीत् ॥ ३५

அபக்ருஷ்யாஶ்ரமபதான்ம்ருகரூபேண ராகவம் ।
ஶூன்யே யேனாபநீதாஸி தஸ்ய த்ரக்ஷ்யஸி யத்பலம் ॥ 31

ந சிராத்ராவணம் ஸம்க்யே யோ வதிஷ்யதி வீர்யவான் ।
ரோஷப்ரமுக்தைரிஷுபிர்ஜ்வலத்பிரிவ பாவகை: ॥ 32

தேனாஹம் ப்ரேஷிதோ தூதஸ்த்வத்ஸகாஶமிஹாகத: ।
த்வத்வியோகேன து:கார்த்த: ஸ த்வாம் கௌஶலமப்ரவீத் ॥ 33

லக்ஷ்மணஶ்ச மஹாதேஜா: ஸுமித்ராநந்தவர்தன: ।
அபிவாத்ய மஹாபாஹு: ஸ த்வாம் கௌஶலமப்ரவீத் ॥ 34

ராமஸ்ய ச ஸகா தேவி ஸுக்ரீவோ நாம வானர:
ராஜா வானரமுக்யானாம் ஸ த்வாம் கௌஶலமப்ரவீத் ॥ 35

மாவான எவனுடைய கைகளின் நிழலை அண்டி உலகம் ஸுக மாகயிருக்கிறதோ அப்படிப்பட்டவன் ராமன். (30)

சிறந்த மானைக்கொண்டு ஸ்ரீராகவனை ஆஸ்ரமத்திலிருந்து வெளியேறும்படி செய்வித்து ஒருவருமில்லாத ஸமயத்தில் ராவணனால் நீ அபஹரிக்கப்பட்டாயே அந்த ராவணன் அனுபவிக்கும் பலனை நீ பார்க்கப்போகிறாய். (31)

வீர்யவானான எந்த ராமன் கோபத்தால் விடப்பட்டதுகளும், அக்னிபோல் ஜ்வலிக்கின்றதுகளுமான பாணங்களால், சீக்கிரம் ராவணனை வதம் செய்யப் போகின்றானோ அந்த ராமனால் அனுப்பப்பட்ட தூதன் நான்; உங்களுடைய ஸமீபத்திற்கு இங்கு வந்திருக்கிறேன். உங்கள் பிரிவின் துக்கத்தினால் பீடிக்கப்பட்ட அந்த ராமன் உங்களை க்ஷேமம் விசாரிக்கச்சொன்னார். (32, 33)

மஹாதேஜஸ்வியும் ஸுமித்ரையின் ஆனந்தத்தை வளர்ப்பவனும் பெருத்த கைகளுள்ளவனுமான அந்த லக்ஷ்மணனும் நமஸ்கரித்து தங்களிடம் க்ஷேமத்தை கேட்கச் சொன்னார். (34)

ஓ தேவியே, ராமனுக்கு ஸ்நேஹிதனும், சிறந்த வானரர்

नित्यं स्मरति रामस्त्वां ससुग्रीवः सलक्ष्मणः ।
दिष्ट्या जीवसि वैदेहि राक्षसीवशमागता ॥ ३६

न चिराद्द्रक्ष्यसे रामं लक्ष्मणं च महाबलम् ।
मध्ये वानरकोटीनां सुग्रीवं चामितौजसम् ॥ ३७

अहं सुग्रीवसचिवो हनुमान्नाम वानरः ।
प्रविष्टो नगरीं लङ्कां लङ्घयित्वा महोदधिम् ॥ ३८

कृत्वा मूर्ध्नि पदन्यासं रावणस्य दुरात्मनः ।
त्वां द्रष्टुमुपयातोऽहं समाश्रित्य पराक्रमम् ॥ ३९

நித்யம் ஸ்மரதி ராமஸ்த்வாம் ஸஸுக்ரீவ: ஸலக்ஷ்மண: ।
திஷ்ட்யா ஜீவஸி வைதேஹி ராக்ஷஸீவஶமாகதா ॥ 36

ந சிராத்த்ரக்ஷ்யஸே ராமம் லக்ஷ்மணம் ச மஹாபலம் ।
மத்யே வானரகோடீனாம் ஸுக்ரீவம் சாமிதௌஜஸம் ॥ 37

அஹம் ஸுக்ரீவஸசிவோ ஹனுமான்நாம வானர: ।
ப்ரவிஷ்டோ நகரீம் லங்காம் லங்கயித்வா மஹோததிம் ॥ 38

க்ருத்வா மூர்த்னி பதந்யாஸம் ராவணஸ்ய துராத்மன: ।
த்வாம் த்ரஷ்டுமுபயாதோऽஹம் ஸமாஶ்ரித்ய பராக்ரமம் ॥ 39

களுக்கு ராஜாவும், ஸுக்ரீவன் என்று ப்ரஸித்திபெற்றவனுமான அந்த வானரனும் உங்களை க்ஷேமம் விசாரிக்கச் சொன்னார். (35)

ஸுக்ரீவனுடனும், லக்ஷ்மணனுடனும் கூடிய ஸ்ரீராமன் தங்களை நித்யம் நினைக்கிறார். ஓ வைதேஹி! ராக்ஷஸிகளின் வசத்தையடைந்து தெய்வத்தின் அனுக்ரஹத்தினால் நீ உயிருடன் இருக்கிறாய். (36)

வெகு சீக்கிரத்தில் ஸ்ரீராமனையும் மஹத்தான பலம் வாய்ந்த லக்ஷ்மணனையும் கோடிக்கணக்கான குரங்குகளின் நடுவில் அளவற்ற தேஜஸ்ஸுள்ள ஸுக்ரீவனையும் பார்க்கப் போகிறாய். (37)

நான் ஸுக்ரீவனுக்கு மந்திரி. ஹனுமான் என்ற குரங்கு. ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி லங்கா நகரத்தில் புகுந்தேன். (38)

துஷ்டனான ராவணனுடைய தலையில் கால் வைத்து பராக்ரமத்தை யடைந்து தங்களைப் பார்ப்பதற்காக நான் இங்கு வந்தேன். (39)

नाहमस्मि तथा देवि यथा मामवगच्छसि।
विशङ्का त्यज्यतामेषा श्रद्धत्स्व वदतो मम॥ ४०

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
चतुस्त्रिंशः सर्गः॥ ३४॥

நாஹமஸ்மி ததா தேவி யதா மாமவகச்சஸி।
விஶங்கா த்யஜ்யதாமேஷா ஶ்ரத்தத்ஸ்வ வததோ மம॥ 40

இத்யார்ஷே ஶ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீய ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே சதுஸ்த்ரிம்ஶ: ஸர்க:॥

ஓ தேவி! ராமதூதனை என்னை ராவணனென்று தாங்கள் நினைத்தீர்களே! நான் அப்படியல்ல. இந்த ஸந்தேஹத்தை விட்டு விடுங்கள். எனது வார்த்தையை நம்புங்கள் என்று ஹனுமார் கூறினார். (40)

முப்பத்திநான்காவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

पञ्चत्रिंशः सर्गः — முப்பத்தைந்தாவது ஸர்கம் ॥ ३५ ॥

"विश्वासोत्पादनम्"

நம்பிக்கை ஏற்படுத்தல்.

तां तु रामकथां श्रुत्वा वैदेही वानरर्षभात् ।
उवाच वचनं सान्त्वमिदं मधुरया गिरा ॥ १

क्व ते रामेण संसर्गः कथं जानासि लक्ष्मणम् ।
वानराणां नराणां च कथमासीत्समागमः ॥ २

यानि रामस्य लिङ्गानि लक्ष्मणस्य च वानर ।
तानि भूयः समाचक्ष्व न मां शोकः समाविशेत् ॥ ३

कीदृशं तस्य संस्थानं रूपं रामस्य कीदृशम् ।
कथमूरू कथं बाहू लक्ष्मणस्य च शंस मे ॥ ४

தாம் து ராமகதாம் ஶ்ருத்வா வைதேஹீ வானரர்ஷபாத் ।
உவாச வசனம் ஸாந்த்வமிதம் மதுரயா கிரா । 1

க்வ தே ராமேண ஸம்ஸர்க: கதம் ஜாநாஸி லக்ஷ்மணம் ।
வானராணாம் நராணாம் ச கதமாஸீத்ஸமாகம: ॥ 2

யானி ராமஸ்ய லிங்கானி லக்ஷ்மணஸ்ய ச வானர ।
தானி பூய: ஸமாசக்ஷ்வ ந மாம் ஶோக: ஸமாவிஶேத் ॥ 3

கீத்ருஶம் தஸ்ய ஸம்ஸ்தானம் ரூபம் ராமஸ்ய கீத்ருஶம் ।
கதமூரூ கதம் பாஹூ லக்ஷ்மணஸ்ய ச ஶம்ஸ மே ॥ 4

வைதேஹியான ஸீதையானவள் வானரஶ்ரேஷ்டனான ஹனுமாரிடமிருந்து மிகச்சிறந்த அந்த ராமகதையைக் கேட்டு இனிமையான வார்த்தையுடன் தெளிந்து பேசினாள். (1)

உனக்கு ராமனுடன் எங்கு சேர்க்கை ஏற்பட்டது? லக்ஷ்மணனை நீ எப்படி அறிந்தாய்? குரங்குகளுக்கும் மனிதர்களுக்கும் எப்படி ஸ்நேஹம் உண்டாகும்? (2)

ஓ வானர! ராமனுடையவும், லக்ஷ்மணனுடையவும் யாதொரு அடையாளங்கள் உண்டோ அவைகளை மறுபடியும் நன்கு சொல்லு. இதுவரையில் ராமசரித்திரம் கேட்டதால் உள்ளிலிருந்த சோகம் போய்விட்டது. மறுபடி கேட்பதால் திரும்ப சோகம் என்னை வந்து யடையாமலிருக்கும். (3)

அந்த ராம லக்ஷ்மணர்களுடைய அங்கங்களின் அமைப்பு எப்படிப்பட்டது? நிறம் எம்மாதிரியானது? துடைகள் எப்படிப்

एवमुक्तस्तु वैदेह्या हनुमान्मारुतात्मजः ।
ततो रामं यथातत्वमाख्यातुमुपचक्रमे ॥ ५

जानन्ती बत दिष्ट्या मां वैदेहि परिपृच्छसि ।
भर्तुः कमलपत्राक्षि संस्थानं लक्ष्मणस्य च ॥ ६

यानि रामस्य चिह्नानि लक्ष्मणस्य च यानि वै ।
लक्षितानि विशालाक्षि वदतः शृणु तानि मे ॥ ७

रामः कमलपत्राक्षः सर्वसत्वमनोहरः ।
रूपदाक्षिण्यसंपन्नः प्रसूतो जनकात्मजे ॥ ८

ஏவமுக்தஸ்து வைதேஹ்யா ஹனுமான்மாருதாத்மஜ: ।
ததோ ராமம் யதாதத்வம் ஆக்யாதுமுபசக்ரமே ॥ 5

ஜானந்தீ பத திஷ்ட்யா மாம் வைதேஹி பரிப்ருச்சஸி ।
பர்த்து: கமலபத்ராக்ஷி ஸம்ஸ்தானம் லக்ஷ்மணஸ்ய ச ॥ 6

யானி ராமஸ்ய சின்ஹானி லக்ஷ்மணஸ்ய ச யானி வை ।
லக்ஷிதானி விஶாலாக்ஷி வதத: ஶ்ருணு தானி மே ॥ 7

ராம: கமலபத்ராக்ஷ: ஸர்வஸத்வமனோஹர: ।
ரூபதாக்ஷிண்யஸம்பன்ன: ப்ரஸூதோ ஜனகாத்மஜே ॥ 8

பட்டவைகள்? கைகள் எம்மாதிரியானவைகள்? இவற்றையும் எனக்கு சொல்லவேண்டும். (4)

ஸீதையால் இம்மாதிரி கேட்கப்பட்ட வாயுபுத்ரரான ஹனுமார் பிறகு ராமனைப்பற்றி உள்ளதை உள்ளவாறு சொல்ல ஆரம்பித்தார். (5)

ஓ வைதேஹி! ஓ செந்தாமரை இதழ் போன்ற கண்ணுள்ளவளே! தங்கள் நாயகருடைய ரூபத்தையும் லக்ஷ்மணனுடைய ரூபத்தையும் நன்கறிந்த தாங்கள் நான் செய்த பாக்யத்தால் என்னை சொல்லும்படி செய்கிறீர்கள். (6)

ராமனுடைய அடையாளங்களையும் லக்ஷ்மணனுடைய அடையாளங்களையும், ஓ விசாலாக்ஷி, நான் பார்த்தபடி சொல்லுகிறேன். கேளுங்கள். (7)

ஸ்ரீராமன் செந்தாமரை இதழ்போன்ற கண்களுள்ளவன். எல்லா பிராணிகளுடைய மனதையும் அபஹரிக்கிறவன். அதாவது கிளைக்குக்கிளை தாவும் குரங்கான என் மனதைகூட அபஹரிக்கிறவன். சரீரத்தின் அழகு ஆத்ம குணம் இவைகள் நிறைந்தவன். ஓ ஜனகனுடைய பெண்ணே! இவைகளெல்லாம் ஸ்ரீராமன் பிறக்கும்பொழுதே அவனுடன் கூடவந்தவைகளாகும். (இங்கு ஜனகனுடைய பெண்ணே யென்று அழைத்ததால் இந்த மாதிரி அழகு,

तेजसाऽऽदित्यसंकाशः क्षमया पृथिवीसमः ।
बृहस्पतिसमो बुद्ध्या यशसा वासवोपमः ॥ ९

रक्षिता जीवलोकस्य स्वजनस्याभिरक्षिता ।
रक्षिता स्वस्य वृत्तस्य धर्मस्य च परंतपः ॥ १०

रामो भामिनि लोकस्य चातुर्वर्ण्यस्य रक्षिता ।
मर्यादानां च लोकस्य कर्ता कारयिता च सः ॥ ११

अर्चिष्मानर्चितोऽत्यर्थं ब्रह्मचर्यव्रते स्थितः ।
साधूनामुपकारज्ञः प्रचारज्ञश्च कर्मणाम् ॥ १२

தேஜஸாऽऽதித்யஸம்காஶ: க்ஷமயா ப்ருதிவீஸம: ।
ப்ருஹஸ்பதிஸமோ புத்யா யஶஸா வாஸவோபம: ॥ 9

ரக்ஷிதா ஜீவலோகஸ்ய ஸ்வஜனஸ்யாபிரக்ஷிதா ।
ரக்ஷிதா ஸ்வஸ்ய வ்ருத்தஸ்ய தர்மஸ்ய ச பரம்தப: ॥ 10

ராமோ பாமினி லோகஸ்ய சாதுர்வர்ண்யஸ்ய ரக்ஷிதா ।
மர்யாதானும் ச லோகஸ்ய கர்த்தா காரயிதா ச ஸ: ॥ 11

அர்சிஷ்மானர்சிதோऽத்யர்த்தம் ப்ரம்ஹசர்யவ்ரதே ஸ்தித: ।
ஸாதூனுமுபகாரக்ஞ: ப்ரசாரக்ஞஶ்ச கர்மணும் ॥ 12

குணங்கள் வெறொருவருக்கும் கிடையாது. தங்களுக்கு மட்டும் தான் உண்டு என்பது பொருள்.) (8)

ஓ தாயே! ஸ்ரீராமன் தேஜஸில் ஸூர்யன் போன்றவன். பொறுமையில் பூமி போன்றவன். புத்தியில் பிரஹஸ்பதி போன்றவன். கீர்த்தியில் இந்த்ரன் போன்றவன். (9)

உலகத்தை கார்க்கிறவன். தனது பந்துக்களை நன்கு ரக்ஷிப்பவன். தங்கள் ஆசாரத்தையும், தர்மத்தையும் கார்க்கிறவன். சத்ருக்களையும் அழிப்பவன். (10)

ஓ அழகு வாய்ந்தவளே! அந்த ராமன் உலகத்தையும் நான்கு வர்ணங்களிலுள்ள ஜனங்களையும் ரக்ஷிப்பவன். உலகத்தின் ஸ்திதியை செய்கிறவன். உலகத்தின் நியாயமான மார்க்கத்தை செய்கிறவன். உலகத்தை நியாயமான வழியில் செல்லும்படி உபதேசிக்கிறவன். (11)

நல்ல காந்தியுள்ளவன். உலகத்தால் நன்கு பூஜிக்கப்பட்டவன். பிரம்மசர்யவிரதத்திலிருப்பவன். நல்ல ஆசாரமுள்ளவர்களுக்கு உபகரிக்கும் வழியை யறிந்தவன். புண்யகர்மாக்களை உலகத்தில் பரப்பத்தெரிந்தவன். (12)

राजविद्याविनीतश्च ब्राह्मणानामुपासिता।
श्रुतवाञ्शीलसंपन्नो विनीतश्च परंतपः॥ १३

यजुर्वेदविनीतश्च वेदविद्भिः सुपूजितः।
धनुर्वेदे च वेदेषु वेदाङ्गेषु च निष्ठितः॥ १४

विपुलांसो महाबाहुः कम्बुग्रीवः शुभाननः।
गूढजत्रुः सुताम्राक्षो रामो देवि जनैः श्रुतः॥ १५

दुन्दुभिस्वननिर्घोषः स्निग्धवर्णः प्रतापवान्।
समः समविभक्ताङ्गो वर्णं श्यामं समाश्रितः॥ १६

ராஜவித்யாவிநீதஶ்ச ப்ராம்ஹணாநாமுபாஸிதா ।
ஶ்ருதவாஞ்ஶீலஸம்பந்நோ விநீதஶ்ச பரந்தப: ॥ 13

யஜுர்வேதவிநீதஶ்ச வேதவித்பி: ஸுபூஜித: ।
தநுர்வேதே ச வேதேஷு வேதாங்கேஷு ச நிஷ்டித: ॥ 14

விபுலாம்ஸோ மஹாபாஹு: கம்புக்ரீவ: ஶுபாநந: ।
கூடஜத்ரு: ஸுதாம்ராக்ஷோ ராமோ தேவி ஜநை: ஶ்ருத: ॥ 15

துந்துபிஸ்வநநிர்கோஷ: ஸ்நிக்தவர்ண: ப்ரதாபவாந் ।
ஸம: ஸமவிபக்தாங்கோ வர்ணம் ஶ்யாமம் ஸமாஶ்ரித: ॥ 16

அரசர்களுடைய வித்தையாகிற அர்த்த சாஸ்திரத்தில் நன்கு பயிற்சி பெற்றவன். வஸிஷ்டர் முதலிய ப்ராமணர்களை பூஜிப்பவன். பெரியோர்களிடத்தில் ஸர்வ தர்மங்களையும் கேட்டவன். நல்ல நடையுள்ளவன். விநயமுள்ளவன். சத்ருக்களை யழிப்பவன். (13)

யஜுர்வேதத்தில் மிகப்பற்றுள்ளவன். இதனால் ஸ்ரீராமன் யஜுர்வேதி யென்று ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறது. வேதமறிந்தவர்களால் நன்கு பூஜிக்கப்பட்டவன். தனுர்வேதத்திலும் மற்றுமுள்ள வேதங்களிலும் வேதத்தின் அங்கங்களான சிக்ஷை முதலியவற்றிலும் நன்கு ஈடுபட்டவன். (14)

இதுவரையில் ஆத்ம குணங்களைச் சொல்லி, இனி அவன் சரீரத்தின் குணங்களைச் சொல்லத் தொடங்குகிறார்.

ஓ தேவி! உயர்ந்த தோள் உள்ளவரும், பெருத்த கைகள் உள்ளவரும், சங்குபோன்ற கழுத்துள்ளவரும், அழகிய முகமுள்ளவரும், மறைந்த தோள் எலும்புள்ளவரும், சிவந்த கண்கள் உள்ளவருமான ஸ்ரீராமன் உலகமறிந்தவர். (15)

துந்துபி வாத்யத்தின் நாதம் போன்ற குரல் உள்ளவர், அழகான நிறமுள்ளவர், ப்ரதாபம் வாய்ந்தவர், ஏற்றத்தாழ்வற்ற அங்கங்களின் அளவு உள்ளவர், நீலநிறமுள்ளவர். (16)

त्रिस्थिरस्त्रिप्रलम्बश्च त्रिसमस्त्रिषु चोन्नतः।
त्रिताम्रस्त्रिषु च स्निग्धो गम्भीरस्त्रिषु नित्यशः॥ १७

त्रिवलीवांस्त्र्यवनतश्चतुर्व्यङ्गस्त्रिशीर्षवान्।
चतुष्कलश्चतुर्लेखश्चतुष्किष्कुश्चतुःसमः॥ १८

चतुर्दशसमद्वन्द्वश्चतुर्दंष्ट्रश्चतुर्गतिः।
महोष्ठहनुनासश्च पञ्चस्निग्धोऽष्टवंशवान्॥ १९

த்ரிஸ்திரஸ்த்ரிப்ரலம்பஶ்ச த்ரிஸமஸ்த்ரிஷு சோன்னத: ।
த்ரிதாம்ரஸ்த்ரிஷு ச ஸ்நிக்தோ கம்பீரஸ்த்ரிஷு நித்யஶ: ॥ 17

த்ரிவலீவாம்ஸ்த்ர்யவநதஶ்சதுர்வ்யங்கஸ்த்ரிஶீர்ஷவான் ।
சதுஷ்கலஶ்சதுர்லேகஶ்சதுஷ்கிஷ்குஶ்சது:ஸம: ॥ 18

சதுர்தஶஸமத்வந்த்வஶ்சதுர்தம்ஷ்ட்ரஶ்சதுர்கதி: ।
மஹோஷ்டஹனுநாஸஶ்ச பஞ்சஸ்நிக்தோऽஷ்ட வம்ஶவான் ॥

உறுதியான மூன்று இடங்களையுள்ளவர், அதாவது மார்பு, மணிக்கட்டு, கைமுஷ்டி இம்மூன்றும் உறுதியாயுள்ளவர். மூன்றில் நீளமுள்ளவர். அதாவது நீண்ட புருவம், நீண்ட கைகள், நீண்ட அண்டம். மூன்று இடங்களில் சமமானவர். கேசத்தின் நுனி, வ்ருஷணம், முழங்கால்கள் இவைகளில் சமமானவர். மூன்றில் உயரமானவர். வயிறு, தொப்புள், மார்பு என்ற மூன்றிடங்களும் உயர்ந்திருப்பவர். மூன்று இடங்களில் சிவந்தவர். அதாவது கடைக்கண், உள்ளங்கை, உள்ளங்கால் இது மூன்றிலும் சிவந்தவர். மூன்று இடங்களில் மழமழப்புள்ளவர். அதாவது கால்ரேகை, தலைமயிர், ஆண்குறி இதுகளில் மழமழப்புள்ளவர். மூன்றில் கம்பீரமானவர். அதாவது பேச்சு, பலம், தொப்புள் மூன்றிலும் எப்பொழுதும் ஆழமாயுள்ளவர். (17)

கழுத்திலும், வயிற்றிலும் மூன்று மடிப்பு சதை யுள்ளவர். மூன்றிடங்களில் பள்ளமுள்ளவர். அதாவது ஸ்தனம், ஸ்தனத்தின் நுனி, கால்ரேகை இம்மூன்றும் அமுங்கியவை. நான்கு இடங்களில் குறுகியவர். அதாவது கழுத்து, ஆண்குறி, முதுகு, முழங்கால் இவைகள் குறுகியவை. மூன்று சுழிகளுடன் கூடிய சிரஸை யுடையவர். கட்டைவிரல் அடியில் நான்கு வேதங்களை கற்கும் யோகத்தை காட்டும் நான்கு ரேகைகளையுடையவர்; நெற்றியில் நான்கு ரேகைகள் உள்ளவர், நான்கு முழம் உயரமுள்ளவர், அதாவது தொண்ணூற்றாறங்குல முடையவர், நான்கில் சமமானவர், அதாவது கைகள், முழங்கால்கள், துடைகள், கன்னங்கள் இவைகள் சமமானவை. (18)

பதினான்கு இடங்களில் சமமாயிருப்பவர். அதாவது இரண்டு புருவங்கள், இரண்டு மூக்கு துவாரங்கள், இரண்டு

दशपद्मो दशबृहस्त्रिभिर्व्याप्तो द्विशुक्लवान् ।
षडुन्नतो नवतनुस्त्रिभिर्व्याप्नोति राघवः ॥ २०

सत्यधर्मपरः श्रीमान्संग्रहानुग्रहे रतः ।
देशकालविभागज्ञः सर्वलोकप्रियंवदः ॥ २१

தஶபத்மோ தஶப்ருஹஸ்த்ரிபிர்வ்யாப்தோ த்விஶுக்லவான் ।
ஷடுன்னதோ நவதனுஸ்த்ரிபிர்வ்யாப்னோதி ராகவ: ॥ 20

ஸத்யதர்மபர: ஶ்ரீமான்ஸம்க்ரஹானுக்ரஹே ரத: ।
தேஶகாலவிபாகக்ஞ: ஸர்வலோகப்ரியம்வத: ॥ 21

கண்கள், இரண்டு காதுகள், இரண்டு உதடுகள், இரண்டு ஸ்தனங்களின் நுனிகள், இரண்டு முழங்கைகள், இரண்டு மணிக்கட்டுகள், இரண்டு முழங்கால்கள், இரண்டு வ்ருஷணங்கள், இரண்டு பக்கத்து இடுப்புகள், இரண்டு கைகள், இரண்டு கால்கள், இரண்டு பின்புறத்தின் மேல்பாகங்கள் என்ற பதினான்கு இரட்டைகளும் சமமாக உள்ளவர். பற்களுடைய இரண்டு வரிசையின் கோடிகளிலும் நான்கு நான்கு தித்திப்பல்கள் உள்ளவர். நான்குகளின் நடையுடையவர். ஸிம்ஹம், புலி, யானை, காளைமாடு இவைகளின் நடையுடையவர். பெருத்த உதடு, கன்னம், மூக்கு இவைகளையுடையவர். ஐந்துகளில் பளபளப்புள்ளவர். அதாவது கேசம், கண், பல், தோல், உள்ளங்கால் என்கிற ஐந்திலும் பளபளப்புள்ளவர். எட்டுகளில் நீளமுள்ளவர். அதாவது முதுகெலும்பு, உடல், கைகள், கால்கள், விரல்கள், மூக்கு, கண்கள், ஆண்குறி என்ற எட்டுகளும் நீண்டவர். (19)

ஸ்ரீராகவன் பத்தில் தாமரை புஷ்பம் போன்றவர். அதாவது முகம், வாய், கண்கள், நாக்கு, உதடு, தாடை, ஸ்தனம், நகம், கைகால் இவைகள் தாமரை புஷ்பம் போன்றவைகள். பத்தில் பெருத்தவர். அதாவது மார்பு, தலை, நெற்றி, கழுத்து, தோள், புஜம், தொப்புள், பார்ஶ்வம், பின்தட்டு, குறல் என்ற பத்தும் பெருத்துள்ளது. மூன்றினால் உலகில் பரவியவர். அதாவது தேஜஸ், யஶஸ், ஐஶ்வர்யம் இம்மூன்றினாலும் உலகில் பிரஸித்தி பெற்றவர். இரண்டில் வெண்மையுள்ளவர். அதாவது பற்களிலும், கண்களிலும் வெண்மையுள்ளவர். ஆறில் உயர்ந்தவர். அதாவது கழுக்கட்டை, வயிறு, மார்பு, மூக்கு, தோள், நெற்றி இவைகள் உன்னதமானவை. ஒன்பதில் நுட்பமானவர். அதாவது கேசம், மீசை, நகம், சரீரத்திலிலுள்ள ரோமம், சர்மம், விரல்கணு, குறி, புத்தி, பார்வை இவைகளில் நுட்பமானவர். மூன்றால் வ்யாபித்தவர். அதாவது காலையிலும், நடுப்பகலிலும், சாயங்காலத்திலும் தர்மம், அர்த்தம், காமம் இவைகளை செய்கிறவர். (20)

ஸத்யம், தர்மம் இதில் ஈடுபட்டவர், சோபையோடு கூடியவர். பொருள் ஸைன்யம் முதலியவற்றை சேர்க்கிறவர். உலகிற்கு

भ्राता च तस्य द्वैमात्रः सौमित्रिरपराजितः।
अनुरागेण रूपेण गुणैश्चैव तथाविधः॥
[स सुवर्णच्छविः श्रीमान्रामः श्यामो महायशाः॥] २२

तावुभौ नरशार्दूलौ त्वद्दर्शनसमुत्सुकौ।
विचिन्वन्तौ महीं कृत्स्नामस्माभिरभिसंगतौ॥ २३

त्वामेव मार्गमाणौ तौ विचरन्तौ वसुन्धराम्।
ददर्शतुर्मृगपतिं पूर्वजेनावरोपितम्॥ २४

ऋश्यमूकस्य पृष्ठे तु बहुपादपसंकुले।
भ्रातुर्भयार्तमासीनं सुग्रीवं प्रियदर्शनम्॥ २५

ப்ராதா ச தஸ்ய த்வைமாத்ர: ஸௌமித்ரிரபராஜித:।
அநுராகேண ரூபேண குணைஶ்சைவ ததாவித:॥
[ஸ ஸுவர்ணச்சவி: ஶ்ரீமான்ராம: ஶ்யாமோ மஹாயஶா:॥]

தாவுபௌ நரஶார்தூலௌ த்வத்தர்ஶனஸமுத்ஸுகௌ।
விசின்வந்தௌ மஹீம் க்ருத்ஸ்னமஸ்மாபிரபிஸம்கதௌ॥ 23

த்வாமேவ மார்க்கமாணௌ தௌ விசரந்தௌ வஸுந்தராம்।
ததர்ஶதுர்ம்ருகபதிம் பூர்வஜேனவரோபிதம்॥ 24

ருஶ்யமூகஸ்ய ப்ருஷ்டே து பஹுபாதபஸம்குலே।
ப்ராதுர்பயார்த்தமாஸீனம் ஸுக்ரீவம் ப்ரியதர்ஶனம்॥ 25

அனுக்ரஹத்தை செய்கிறதில் ஆசை கொண்டவர், தேசம், காலம் இவற்றை பிரித்து அறிந்தவர். எல்லா உலகிற்கும் நன்மையைச் சொல்லுகிறவர். (21)

இளைய தாயார் பிள்ளையும், ஸுமித்ரையின் புத்ரனும், ஒருவராலும் தோல்வியை யடையாதவனும் ப்ராதாவுமான லக்ஷ்மணன் அன்பினாலும், அழகினாலும் உத்தம குணங்களாலும் அவருக்கு ஸமானமானவன். (22)

மனுஷ்ய ஶ்ரேஷ்டர்களான அவ்விருவர்களும் உங்களைப் பார்ப்பதில் ஆவல்கொண்டவர்களாய் பூமி முழுமையும் தங்களைத் தேடினார்கள். அப்பொழுது காட்டில் எங்களுடன் சேர்ந்தார்கள். (23)

தங்களையே பூமியில் தேடுகின்ற அவ்விருவர்களும் தமையனால் ராஜ்யத்தை விட்டு துரத்தப்பட்டவனும், பல மரங்களாலடர்ந்த ருஶ்யமூகபர்வதத்தின் அடிவாரத்தில் ப்ராதாவின் பயத்தால் வஸிக்கின்றவனும், அழகிய பார்வையுள்ளவனுமான ஸுக்ரீவனைக் கண்டார்கள். (24, 25)

वयं तु हरिराजं तं सुग्रीवं सत्यसङ्गरम् ।
परिचर्यास्महे राज्यात्पूर्वजेनावरोपितम् ॥ २६

ततस्तौ चीरवसनौ धनुःप्रवरपाणिनौ ।
ऋश्यमूकस्य शैलस्य रम्यं देशमुपागतौ ॥ २७

स तौ दृष्ट्वा नरव्याघ्रौ धन्विनौ वानरर्षभः ।
अवप्लुतो गिरेस्तस्य शिखरं भयमोहितः ॥ २८

ततः स शिखरे तस्मिन्वानरेन्द्रो व्यवस्थितः ।
तयोः समीपं मामेव प्रेषयामास सत्वरम् ॥ २९

तावहं पुरुषव्याघ्रौ सुग्रीववचनात्प्रभू ।
रूपलक्षणसंपन्नौ कृताञ्जलिरुपस्थितः ॥ ३०

வயம் து ஹரிராஜம் தம் ஸுக்ரீவம் ஸத்யஸங்கரம் ।
பரிசர்யாஸ்மஹே ராஜ்யாத்பூர்வஜேனவரோபிதம் ॥ 26

ததஸ்தௌ சீரவஸனௌ தனு:ப்ரவரபாணினௌ ।
ருஶ்யமூகஸ்ய ஶைலஸ்ய ரம்யம் தேஶமுபாகதௌ ॥ 27

ஸ தௌ த்ருஷ்ட்வா நரவ்யாக்ரௌ தன்விநௌ வானரர்ஷப: ।
அவப்லுதோ கிரேஸ்தஸ்ய ஶிகரம் பயமோஹித: ॥ 28

தத: ஸ ஶிகரே தஸ்மின் வானரேந்த்ரோ வ்யவஸ்தித: ।
தயோ: ஸமீபம் மாமேவ ப்ரேஷயாமாஸ ஸத்வரம் ॥ 29

தாவஹம் புருஷவ்யாக்ரௌ ஸுக்ரீவவசனாத்ப்ரபூ ।
ரூபலக்ஷணஸம்பன்னௌ க்ருதாஞ்ஜலிருபஸ்தித: ॥ 30

நாங்கள் ஸத்யமான ப்ரதிக்ஞையுள்ளவனும், அண்ணனால் ராஜ்யத்தை விட்டு துரத்தப்பட்டவனும் வானரராஜனுமான ஸுக்ரீவனுக்கு பணிவிடை செய்து வருகிறோம். (26)

பிறகு மரவுறி கட்டியவர்களும், சிறந்த வில்லை தரித்தவர்களுமான அந்த ராமலக்ஷ்மணர்கள் ருஶ்யமூக பர்வதத்தின் அழகிய இடத்தை யடைந்தார்கள். (27)

அந்த ஸுக்ரீவன் வில்தரித்தவர்களான அந்த நரஶ்ரேஷ்டர்களைப் பார்த்து பயத்தால் கலங்கி ருஶ்யமூக பர்வதத்தின் நுனியில் ஏறிவிட்டான். (28)

பிறகு வானரேந்திரனான அந்த ஸுக்ரீவன் அந்த மலையின் உச்சியிலிருந்துகொண்டு ராம லக்ஷ்மணர்களுடைய ஸமீபத்திற்கு சீக்கிரமாக என்னையே ஏவினான். (29)

புருஷஶ்ரேஷ்டர்களும், பிரபுக்களும் அழகு, லக்ஷணம் இவைகள் நிறைந்தவர்களுமான அந்த ராமலக்ஷ்மணர்களைக்குறித்து நான் கைகூப்பிக் கொண்டு அருகில் சென்றேன். (30)

तौ परिज्ञाततत्वार्थौ मया प्रीतिसमन्वितौ ।
पृष्ठमारोप्य तं देशं प्रापितौ पुरुषर्षभौ ॥ ३१

निवेदितौ च तत्वेन सुग्रीवाय महात्मने ।
तयोरन्योन्यसंलापाद्भृशं प्रीतिरजायत ॥ ३२

ततस्तौ प्रीतिसंपन्नौ हरीश्वरनरेश्वरौ ।
परस्परकृताश्वासौ कथया पूर्ववृत्तया ॥ ३३

ततः स सान्त्वयामास सुग्रीवं लक्ष्मणाग्रजः ।
स्त्रीहेतोर्वालिना भ्रात्रा निरस्तमुरुतेजसा ॥ ३४

ततस्त्वन्नाशजं शोकं रामस्याक्लिष्टकर्मणः ।
लक्ष्मणो वानरेन्द्राय सुग्रीवाय न्यवेदयत् ॥ ३५

தௌ பரிஜ்ஞாததத்வார்த்தௌ மயா ப்ரீதிஸமன்விதௌ ।
ப்ருஷ்டமாரோப்ய தம் தேஶம் ப்ராபிதௌ புருஷர்ஷபௌ ॥

நிவேதிதௌ ச தத்வேன ஸுக்ரீவாய மஹாத்மனே ।
தயோரன்யோன்யஸம்லாபாத் ப்ருஶம் ப்ரீதிரஜாயத ॥ 32

ததஸ்தௌ ப்ரீதிஸம்பன்னௌ ஹரீஶ்வரநரேஶ்வரௌ ।
பரஸ்பரக்ருதாஶ்வாஸௌ கதயா பூர்வவ்ருத்தயா ॥ 33

தத: ஸ ஸாந்த்வயாமாஸ ஸுக்ரீவம் லக்ஷ்மணாக்ரஜ: ।
ஸ்த்ரீஹேதோர்வாலிநா ப்ராத்ரா நிரஸ்தமுருதேஜஸா ॥ 34

ததஸ்த்வந்நாஶஜம் ஶோகம் ராமஸ்யாக்லிஷ்டகர்மண: ।
லக்ஷ்மணோ வானரேந்த்ராய ஸுக்ரீவாய ந்யவேதயத் ॥ 35

வாஸ்தவமான எல்லா விஷயத்தையுமுணர்ந்த அவ்விருவர்களும் என்னிடத்தில் மிகப் பிரியம் கொண்டார்கள். நான் புருஷர்களுக்குள் சிறந்தவர்களான அவ்விருவர்களையும் தோளில் தூக்கி ஸுக்ரீவனிருக்குமிடத்திற்கு எடுத்துச்சென்றேன். (31)

மஹாத்மாவான ஸுக்ரீவன் பொருட்டு, இவர்கள் வாஸ்தவமாய் இங்கு வந்த காரியத்தை தெரியப்படுத்தினேன். ஒருவருக்கொருவர் பேசிக் கொண்டதால் ஸுக்ரீவனுக்கும் ஸ்ரீராகவனுக்கும் மிக அன்பு உண்டாய் விட்டது. (32)

பிறகு ஹரீஶ்வரனும் நரேஶ்வரனுமான ஸுக்ரீவனும் ஸ்ரீராமனும் பிரியத்தை யடைந்து முன்பு நடந்த கதையைச்சொல்லிகொண்டதால் ஒருவருக்கொருவர் ஆறுதலை யடைந்தார்கள். (33)

பிறகு ஸ்திரீ நிமித்தமாய் மிக தேஜஸ்வியும் ப்ராதாவுமான வாலியினால் துரத்தப்பட்ட ஸுக்ரீவனை லக்ஷ்மணனுக்கு தமையனை அந்த ஸ்ரீராமன் ஸமாதானம் செய்தார். (34)

பிறகு குற்றமற்றவனான ஸ்ரீராமனுக்கு, தங்களைக் காணாததால்

स श्रुत्वा वानरेन्द्रस्तु लक्ष्मणेनेरितं वचः ।
तदाऽऽसीन्निष्प्रभोऽत्यर्थं ग्रहग्रस्त इवांशुमान् ॥ ३६

ततस्त्वद्गात्रशोभीनि रक्षसा ह्रियमाणया ।
यान्याभरणजालानि पातितानि महीतले ॥ ३७

तानि सर्वाणि रामाय आनीय हरियूथपाः ।
संहृष्टा दर्शयामासुर्गतिं तु न विदुस्तव ॥ ३८

तानि रामाय दत्तानि मयैवोपहृतानि च ।
स्वनवन्त्यवकीर्णानि तस्मिन्विगतचेतसि ॥ ३९

ஸ ஶ்ருத்வா வானரேந்த்ரஸ்து லக்ஷ்மணேனேரிதம் வச: ।
ததாऽऽஸீன்நிஷ்ப்ரபோऽத்யர்த்தம் க்ரஹக்ரஸ்த
இவாம்ஶுமான் ॥ 36

ததஸ்த்வத்காத்ரஶோபீனி ரக்ஷஸா ஹ்ரியமாணயா ।
யான்யாபரணஜாலானி பாதிதானி மஹீதலே ॥ 37

தானி ஸர்வாணி ராமாய ஆநீய ஹரியூதபா: ।
ஸம்ஹ்ருஷ்டா தர்ஶயாமாஸுர்கதிம் து ந விதுஸ்தவ ॥ 38

தானி ராமாய தத்தானி மயைவோபஹ்ருதானி ச ।
ஸ்வனவந்த்யவகீர்ணானி தஸ்மின்விகதசேதஸி ॥ 39

ஏற்பட்ட சோகத்தை லக்ஷ்மணன் வானரஶ்ரேஷ்டனை ஸுக்ரீவனுக்கு சொன்னான். (35)

லக்ஷ்மணன் சொல்லிய வார்த்தையை வானரேந்திரனை அந்த ஸுக்ரீவன் கேட்டு அப்பொழுது கிரஹத்தால் பீடிக்கப் பட்ட ஸூர்யன் போல் மிகவும் காந்தியற்றவனாய் ஆனான். (36)

பிறகு ராக்ஷஸனால் எடுத்துச்செல்லப்படுகின்றபோது தங்கள் சரீரத்தில் பிரகாசிக்கின்ற எந்த ஆபரண ஜாலங்களை தாங்கள் பூமியில் போட்டீர்களோ அவைகளை வானர ஸைன்யத்தைக் காக்கும் குரங்குகள் மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் எடுத்து ஸ்ரீராமனிடம் காண்பித்தன. ஆனால் தங்கள் இருப்பிடத்தை மட்டும் அறியவில்லை. (37, 38)

என்னால் முதலில் ஸுக்ரீவனிடத்தில் எடுத்துக்கொடுக்கப் பட்டதுகளும், தன்னிடத்திலுள்ள சின்ன மணிகளின் ஶப்தத்துடன் கூடியதுகளும், சிதறியதுகளுமான அந்த ஆபரணங்கள் ராமனிடத்தில் கொடுக்கப்பட்டன. அதை பெற்றுக்கொண்டு அந்த ராமன் மூர்ச்சையடைந்துவிட்டார். (39)

तान्यङ्के दर्शनीयानि कृत्वा बहुविधं तव।
तेन देवप्रकाशेन देवेन परिदेवितम्॥ ४०

पश्यतस्तानि रुदतस्ताम्यतश्च पुनः पुनः।
प्रादीपयन्दाशरथेस्तानि शोकहुताशनम्॥ ४१

शयितं च चिरं तेन दुःखार्तेन महात्मना।
मयाऽपि विविधैर्वाक्यैः कृच्छ्रादुत्थापितः पुनः॥ ४२

तानि दृष्ट्वा महार्हाणि दर्शयित्वा मुहुर्मुहुः।
राघवः सहसौमित्रिः सुग्रीवे संन्यवेदयत्॥ ४३

தான்யங்கே தர்ஶநீயானி க்ருத்வா பஹுவிதம் தவ।
தேன தேவப்ரகாஶேன தேவேன பரிதேவிதம்॥ **40**

பஶ்யதஸ்தானி ருததஸ்தாம்யதஶ்ச புன: புன:।
ப்ராதீபயன்தாஶரதேஸ்தானி ஶோகஹுதாஶனம்॥ **41**

ஶயிதம் ச சிரம் தேன து:கார்த்தேன மஹாத்மனா।
மயாऽபி விவிதைர்வாக்யை: க்ருச்ச்ராதுத்தாபித: புன:॥ **42**

தானி த்ருஷ்ட்வா மஹார்ஹாணி தர்ஶயித்வா முஹுர் முஹு:।
ராகவ: ஸஹஸௌமித்ரி: ஸுக்ரீவே ஸம்ந்யவேதயத்॥ **43**

அழகிய அந்த தங்களுடைய ஆபரணங்களை மடியில் வைத்துக்கொண்டு தேவர்களுக்கொப்பானவனும் தேவனுமான அந்த ராமனால் பலவிதமாக வருத்தப்படப்பட்டது. (40)

அவைகளைப் பார்த்து அழுகின்றவரும், திரும்பத்திரும்ப தாபத்தையடைகின்றவருமான தசரத புத்ரனை ஸ்ரீராமனுக்கு அந்த ஆபரணங்கள் ஶோகாக்னியை நன்கு ஜ்வலிக்கும்படிச் செய்தன. (41)

துக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்டவரும் மஹாத்மாவுமான ஸ்ரீராமன் நீண்டகாலம் பூமியில் படுத்துவிட்டார். நான் பலவித வார்த்தைகளைச் சொல்லி மிகவும் ஶ்ரமப்பட்டு மறுபடியும் உட்கார்த்திவைத்தேன். (42)

மஹானுபாவனை ஸ்ரீராகவன் லக்ஷ்மணனுடன்கூட அந்த ஆபரணங்களை திரும்பத்திரும்பப் பார்த்து ஸுக்ரீவனிடத்திலும் காண்பித்து அவனிடத்திலேயே கொடுத்து வைத்தார். (43)

स तवादर्शनादार्ये राघवः परितप्यते।
महता ज्वलता नित्यमग्निनेवाग्निपर्वतः॥ ४४
त्वत्कृते तमनिद्रा च शोकश्चिन्ता च राघवम्।
तापयन्ति महात्मानमग्न्यगारमिवाग्नयः॥ ४५
तवादर्शनशोकेन राघवः प्रविचाल्यते।
महता भूमिकम्पेन महानिव शिलोच्चयः॥ ४६
काननानि सुरम्याणि नदीः प्रस्रवणानि च।
चरन्न रतिमाप्नोति त्वामपश्यन्नृपात्मजे॥ ४७
स त्वां मनुजशार्दूलः क्षिप्रं प्राप्स्यति राघवः।
समित्रबान्धवं हत्वा रावणं जनकात्मजे॥ ४८

ஸ தவாதர்ஶனாதார்யே ராகவ: பரிதப்யதே ।
மஹதா ஜ்வலதா நித்யமக்னினேவாக்னிபர்வத: ॥ 44
த்வத்க்ருதே தமநித்ரா ச ஶோகஶ்சிந்தா ச ராகவம் ।
தாபயந்தி மஹாத்மான மக்ந்யகாரமிவாக்னய: ॥ 45
தவாதர்ஶனஶோகேன ராகவ: ப்ரவிசால்யதே ।
மஹதா பூமிகம்பேன மஹானிவ ஶிலோச்சய: ॥ 46
கானனானி ஸுரம்யாணி நதீ: ப்ரஸ்ரவணானி ச ।
சரன்ந ரதிமாப்னோதி த்வாமபஶ்யன்ந்ருபாத்மஜே ॥ 47
ஸ த்வாம் மனுஜஶார்தூல: க்ஷிப்ரம் ப்ராப்ஸ்யதி ராகவ: ।
ஸமித்ரபாந்தவம் ஹத்வா ராவணம் ஜனகாத்மஜே ॥ 48

ஓ தாயே! தங்களை காணாததால் அந்த ஸ்ரீராகவன், பெரியதும் நித்யம் ஜ்வலிக்கின்றதுமான நெருப்பினால், மேருமலையின் நுனியில் இருந்துகொண்டிருக்கும் காலாக்னியுடன் கூடிய அக்னி பர்வதம் போல் மிகவும் தபிக்கிறார். இந்த அக்னி பர்வதத்தைப்பற்றி மஹாபாரதத்தில் பீஷ்ம பர்வாவில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. (44)

மஹாத்மாவான அந்த ராகவனை தங்கள் நிமித்தமாய் தூக்கமின்மையும் மனோதுக்கமும் கவலையும் அக்னியிருக்கும் வீட்டை ஜ்வலிக்கின்ற அக்னிஹோத்ர அக்னிபோல் தாபத்தையடையும்படிச் செய்கின்றன. (45)

தங்களைக்காணாததால் ஏற்பட்ட சோகத்தால், ஸ்ரீராகவன் அதிகமான பூகம்பத்தால் பெரிதான பர்வதம் போல் அசைக்கப்படுகிறார். (46)

ஓ ராஜகுமாரியே! தங்களைப் பாராது அழகிய காடுகளையும், நதிகளையும், மலையருவிகளையும் பார்த்து ஸஞ்சரித்தும் மனதிற்கு ஸந்தோஷத்தை யடையவில்லை. (47)

ஓ ஜனகனுடைய பெண்ணே! மனுஷ்யஶ்ரேஷ்டனான அந்த

सहितौ रामसुग्रीवावुभावकुरुतां तदा ।
समयं वालिनं हन्तुं तव चान्वेषणं तथा ॥ ४९

ततस्ताभ्यां कुमाराभ्यां वीराभ्यां स हरीश्वरः ।
किष्किन्धां समुपागम्य वाली युद्धे निपातितः ॥ ५०

ततो निहत्य तरसा रामो वालिनमाहवे ।
सर्वर्क्षहरिसङ्घानां सुग्रीवमकरोत्पतिम् ॥ ५१

रामसुग्रीवयोरैक्यं देव्येवं समजायत ।
हनुमन्तं च मां विद्धि तयोर्दूतमिहागतम् ॥ ५२

ஸஹிதௌ ராமஸுக்ரீவாவுபாவகுருதாம் ததா ।
ஸமயம் வாலினம் ஹந்தும் தவ சான்வேஷணம் ததா ॥ 49

ததஸ்தாப்யாம் குமாராப்யாம் வீராப்யாம் ஸ ஹரீஶ்வர: ।
கிஷ்கிந்தாம் ஸமுபாகம்ய வாலீ யுத்தே நிபாதித: ॥ 50

ததோ நிஹத்ய தரஸா ராமோ வாலினமாஹவே ।
ஸர்வர்க்ஷஹரிஸங்கானாம் ஸுக்ரீவமகரோத்பதிம் ॥ 51

ராமஸுக்ரீவயோரைக்யம் தேவ்யேவம் ஸமஜாயத ।
ஹனுமந்தம் ச மாம் வித்தி தயோர்த்தூதமிஹாகதம் ॥ 52

ஸ்ரீராகவன் ஸ்நேஹிதர் பந்துக்கள் இவர்களுடன் கூடிய ராவணனை வதம் செய்து தங்களை சீக்கிரமாக அடையப்போகிறார். (48)

ஸ்ரீராமனும் ஸுக்ரீவனும் இருவர்களும்கூடி அப்பொழுது வாலியை கொல்வதையும், தங்களை தேடிக்கொடுப்பதையும் ஒப்பந்தமாகச் செய்து கொண்டார்கள். (49)

பிறகு வீரர்களும் குமாரர்களுமான அந்த ராமலக்ஷ்மணர்கள் கிஷ்கிந்தைக்குச் சென்று யுத்தத்தில் வானர ராஜனான அந்த வாலியை வதம் செய்தனர். (50)

பிறகு ஸ்ரீராமன் வேகமாக யுத்தத்தில் வாலியை வதம் செய்து எல்லா கரடி குரங்கு இவைகளின் கூட்டங்களுக்கு ஸுக்ரீவனை பதியாகச் செய்தார். (51)

ஓ தேவி! ஸ்ரீராமனுக்கும் ஸுக்ரீவனுக்கும் இம்மாதிரி சேர்க்கை ஏற்பட்டது. அதாவது தன் தம்பியான லக்ஷ்மணன் இருக்கும்பொழுது அந்த:புர கார்யத்திற்கு ஸுக்ரீவன் தூதனும் குரங்குமான என்னை மனுஷ்ய ஸ்த்ரீயான உங்களிடத்தில் அனுப்பித்ததால் தங்களுக்கும் எனக்கும் சேர்க்கை ஏற்பட்ட மாதிரி ஸ்ரீராம ஸுக்ரீவர்களுக்கு சேர்க்கை ஏற்பட்டது என்று கருத்து. அவ்விருவர்களுடைய தூதனாக இங்கு வந்த என்னை ஹனுமார் என்று நீங்கள் அறியவேண்டும். (52)

स्वराज्यं प्राप्य सुग्रीवः समानीय हरीश्वरान्।
त्वदर्थं प्रेषयामास दिशो दश महाबलान्॥ ५३

आदिष्टा वानरेन्द्रेण सुग्रीवेण महौजसा।
अद्रिराजप्रतीकाशाः सर्वतः प्रस्थिता महीम्॥ ५४

ततस्ते मार्गमाणा वै सुग्रीववचनातुराः।
चरन्ति वसुधां कृत्स्नां वयमन्ये च वानराः॥ ५५

अङ्गदो नाम लक्ष्मीवान्वालिसूनुर्महाबलः।
प्रस्थितः कपिशार्दूलस्त्रिभागबलसंवृतः॥ ५६

तेषां नो विप्रनष्टानां विन्ध्ये पर्वतसत्तमे।
भृशं शोकपरीतानामहोरात्रगणा गताः॥ ५७

ஸ்வராஜ்யம் ப்ராப்ய ஸு³க்³ரீவ: ஸமானீய ஹரீஶ்வரான்।
த்வத³ர்த்த²ம் ப்ரேஷயாமாஸ தி³ஶோ த³ஶ மஹாப³லான்॥ 53

ஆதி³ஷ்டா வானரேந்த்³ரேண ஸு³க்³ரீவேண மஹௌஜஸா।
அத்³ரிராஜப்ரதீகாஶா: ஸர்வத: ப்ரஸ்தி²தா மஹீம்॥ 54

ததஸ்தே மார்க³மாணா வை ஸு³க்³ரீவவசனாதுரா:।
சரந்தி வஸுதா⁴ம் க்ருத்ஸ்னாம் வயமன்யே ச வானரா:॥ 55

அங்க³தோ³ நாம லக்ஷ்மீவான்வாலிஸூனுர்மஹாப³ல:।
ப்ரஸ்தி²த: கபிஶார்தூ³லஸ்த்ரிபா⁴க³ப³லஸம்வ்ருத:॥ 56

தேஷாம் நோ விப்ரநஷ்டானாம் விந்த்⁴யே பர்வதஸத்தமே।
ப்⁴ருஶம் ஶோகபரீதானாமஹோராத்ரக³ணா க³தா:॥ 57

ஸுக்ரீவன் தனது ராஜ்யத்தை யடைந்து மஹாபலிஷ்டர்களான குரங்குகளின் ஸேனாதிபதிகளை தருவித்து தங்களைத் தேடுவதின் பொருட்டு பத்து திக்குகளிலும் அனுப்பியுள்ளான். (53)

மிகுந்த தேஜஸுள்ள வானரேந்த்ரனை ஸுக்ரீவனால் உத்திரவிடப்பட்டவர்களும் பர்வத ராஜனுக்கொப்பானவர்களுமான குரங்குகள் பூமியின் நான்கு பக்கத்திலும் புறப்பட்டார்கள். (54)

பிறகு ஸுக்ரீவனுடைய ஆக்ஞைக்கு பயந்தவர்களான நானும் மற்றுமுள்ள அந்த பல வானரர்களும் தங்களைத்தேடிக்கொண்டு பூமி முழுவதிலும் ஸஞ்சரிக்கிறோம். (55)

மஹாபலிஷ்டனும் வாலியின் புத்ரனும் குரங்குகளுக்குள் சிறந்தவனும் யௌவராஜ்யஸ்ரீயையடைந்தவனுமான அங்கதன் ஸைன்யத்தின் மூன்றில் ஒரு பங்குடன் கூடி புறப்பட்டான். (56)

பர்வத ஸ்ரேஷ்டமான விந்தியமலையில் ஸ்வயம்பிரபா பிலத்திற்குள் மறைந்தவர்களும் மிகுந்த சோகத்தை யடைந்தவர்களுமான எங்களுக்கு பலநாட்கள் ஆகிவிட்டன. (57)

ते वयं कार्यनैराश्यात्कालस्यातिक्रमेण च ।
भयाच्च कपिराजस्य प्राणांस्त्यक्तुं व्यवस्थिताः ॥ ५८

विचित्य वनदुर्गाणि गिरिप्रस्रवणानि च ।
अनासाद्य पदं देव्याः प्राणांस्त्यक्तुं समुद्यताः ॥ ५९

दृष्ट्वा प्रायोपविष्टांश्च सर्वान्वानरपुंगवान् ।
भृशं शोकार्णवे मग्नः पर्यदेवयदङ्गदः ॥ ६०

तव नाशं च वैदेहि वालिनश्च वधं तथा ।
प्रायोपवेशमस्माकं मरणं च जटायुषः ॥ ६१

तेषां नः स्वामिसंदेशान्निराशानां मुमूर्षताम् ।
कार्यहेतोरिवायातः शकुनिर्वीर्यवान्महान् ॥ ६२

தே வயம் கார்யநைராஶ்யாத்காலஸ்யாதிக்ரமேண ச ।
பயாச்ச கபிராஜஸ்ய ப்ராணாம்ஸ்த்யக்தும் வ்யவஸ்திதா: ॥ **58**

விசித்ய வனதுர்காணி கிரிப்ரஸ்ரவணானி ச ।
அனாஸாத்ய பதம் தேவ்யா: ப்ராணாம்ஸ்த்யக்தும் ஸமுத்யதா: ॥

த்ருஷ்ட்வா ப்ராயோபவிஷ்டாம்ஶ்ச ஸர்வான் வானர புங்கவான் ।
ப்ருஶம் ஶோகார்ணவே மக்ன: பர்யதேவயதங்கத: ॥ **60**

தவ நாஶம் ச வைதேஹி வாலினஶ்ச வதம் ததா ।
ப்ராயோபவேஶமஸ்மாகம் மரணம் ச ஜடாயுஷ: ॥ **61**

தேஷாம் ந: ஸ்வாமிஸம்தேஶான்நிராஶானாம் முமூர்ஷதாம் ।
கார்யஹேதோரிவாயாத: ஶகுனிர்வீர்யவான்மஹான் ॥ **62**

அந்த நாங்கள் எங்கள் எண்ணம் கைகூடாது என்றதாலும் ஸுக்ரீவன் சொல்லிய காலம் கடந்து விட்டதாலும் வானரராஜனை ஸுக்ரீவனிடத்திலுள்ள பயத்தாலும் உயிரை விடுவதற்கு யத்தனித்தோம். (58)

காட்டிலுள்ள புதர்களிலும் மலையினுடைய அருவிகளிலும் தேடி தேவியான தாங்களிருக்குமிடத்தை யறியாமல் உயிரை விடுவதற்கு நன்கு யத்தனித்தோம். (59)

ஓ வைதேஹி! அங்கதன் ஆஹாரம் செய்யாமல் உயிரைவிட்டு விடுவதற்கு முயற்சித்த எல்லா வானர ஶ்ரேஷ்டர்களையும் பார்த்து, உன்னுடைய நாசத்தையும், வாலியின் வதத்தையும், நாங்கள் போஜனம் செய்யாமல் சாவதையும், ஜடாயுவின் மரணத்தையும் நினைத்து மிகவும் சோக ஸமுத்ரத்தில் மூழ்கி புலம்பினான். (60, 61)

ஸுக்ரீவன் செய்த உத்திரவால் உயிரில் ஆசையற்றவர்

गृध्रराजस्य सोदर्यः संपातिर्नाम गृध्रराट् ।
श्रुत्वा भ्रातृवधं कोपादिदं वचनमब्रवीत् ॥ ६३

यवीयान्केन मे भ्राता हतः क्व च निपातितः ।
एतदाख्यातुमिच्छामि भवद्भिर्वानरोत्तमाः ॥ ६४

अङ्गदोऽकथयत्तस्य जनस्थाने महद्वधम् ।
रक्षसा भीमरूपेण त्वामुद्दिश्य यथातथम् ॥ ६५

जटायुषो वधं श्रुत्वा दुःखितः सोऽरुणात्मजः ।
त्वामाह स वरारोहे वसन्तीं रावणालये ॥ ६६

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा संपातेः प्रीतिवर्धनम् ।
अङ्गदप्रमुखास्तूर्णं ततः संप्रस्थिता वयम् ॥ ६७

க்ருத்ரராஜஸ்ய ஸோதர்ய: ஸம்பாதிர்நாம க்ருத்ரராட் ।
ஶ்ருத்வா ப்ராத்ருவதம் கோபாதிதம் வசனமப்ரவீத் ॥ 63

யவீயான்கேன மே ப்ராதா ஹத: க்வ ச நிபாதித: ।
ஏததாக்யாதுமிச்சாமி பவத்பிர்வானரோத்தமா: ॥ 64

அங்கதோऽகதயத்தஸ்ய ஜனஸ்தானே மஹத்வதம் ।
ரக்ஷஸா பீமரூபேண த்வாமுத்திஶ்ய யதாததம் ॥ 65

ஜடாயுஷோ வதம் ஶ்ருத்வா து:கித: ஸோऽருணாத்மஜ: ।
த்வாமாஹ ஸ வராரோஹே வஸந்தீம் ராவணாலயே ॥ 66

தஸ்ய தத்வசனம் ஶ்ருத்வா ஸம்பாதே: ப்ரீதிவர்தனம் ।
அங்கதப்ரமுகாஸ்தூர்ணம் தத: ஸம்ப்ரஸ்திதா வயம் ॥ 67

களுடைய உயிரை விடுவதற்கு யத்தனித்தவர்களுமான அந்த ஸக்களுடைய கார்பண்யத்தை முன்னிட்டு பெருத்ததும் வீர்யமுள்ளதுமான ஒரு பக்ஷியானது வந்தது. (62)

ஜடாயுவுக்கு ப்ராதாவும் கழுகுகளுக்கு அரசனுமான ஸம்பாதி என்ற கழுகானது தனது ப்ராதாவின் வதத்தைக்கேட்டு கோபத்தால் இப்மாதிரி கூறியது. (63)

ஓ வானர ஶ்ரேஷ்டர்களே! என் தம்பியை எவன் கொன்றான். எந்த இடத்தில் கொல்லப்பட்டான். இதைச்சொல்லுங்கள். நான் அறியவேண்டும். (64)

அங்கதன் ஜனஸ்தானத்தில் தங்களை உத்தேசித்து பயங்கரமான ரூபமுள்ள ராவணனால் மஹானான ஜடாயுவுக்கு வதம் ஏற்பட்டதை நடந்தபடி அந்த ஸம்பாதிக்குச் சொன்னான். (65)

அருணனின் பிள்ளையான அந்த ஸம்பாதி ஜடாயுவின் வதத்தைக்கேட்டு துக்கத்தை யடைந்து, ஓ அழகியவளே! தங்களை ராவணன் வீட்டிலிருப்பதாகச் சொன்னான். (66)

ப்ரீதியை வ்ருத்தி செய்யும் ஸம்பாதியின் அந்த சொல்லைக்

विन्ध्यादुत्थाय संप्राप्ताः सागरस्यान्तमुत्तरम्।
त्वद्दर्शनकृतोत्साहा हृष्टास्तुष्टाः प्लवङ्गमाः ॥ ६८

अङ्गदप्रमुखाः सर्वे वेलोपान्तमुपस्थिताः।
चिन्तां जग्मुः पुनर्भीतास्त्वद्दर्शनसमुत्सुकाः ॥ ६९

अथाहं हरिसैन्यस्य सागरं प्रेक्ष्य सीदतः।
व्यवधूय भयं तीव्रं योजनानां शतं प्लुतः ॥ ७०

लङ्का चापि मया रात्रौ प्रविष्टा राक्षसाकुला।
रावणश्च मया दृष्टस्त्वं च शोकपरिप्लुता ॥ ७१

விந்த்யாதுத்தாய ஸம்ப்ராப்தா: ஸாகரஸ்யாந்தமுத்தரம் |
த்வத்தர்ஶனக்ருதோத்ஸாஹா ஹ்ருஷ்டாஸ்துஷ்டா:
ப்லவங்கமா: || 68

அங்கதப்ரமுகா: ஸர்வே வேலோபாந்தமுபஸ்திதா: |
சிந்தாம் ஜக்மு: புனர்பீதாஸ்த்வத்தர்ஶனஸமுத்ஸுகா: || 69

அதாஹம் ஹரிஸைன்யஸ்ய ஸாகரம் ப்ரேக்ஷ்ய ஸீதத: |
வ்யவதூய பயம் தீவ்ரம் யோஜனானாம் ஶதம் ப்லுத: || 70

லங்கா சாபி மயா ராத்ரௌ ப்ரவிஷ்டா ராக்ஷஸாகுலா |
ராவணஶ்ச மயா த்ருஷ்டஸ்த்வம் ச ஶோகபரிப்லுதா || 71

கேட்டு அங்கதன் முதலிய நாங்களெல்லோரும் வேகமாக பிறகு புறப்பட்டோம். (67)

விந்தியமலையிலிருந்து கிளம்பி, தங்களைப்பார்க்க வேண்டுமென்ற உத்ஸாகமுள்ளவர்களும் ஸந்தோஷத்தை யடைந்தவர்களுமான வானரர்கள் ஸமுத்ரத்தின் வடகரைக்கு வந்தார்கள். (68)

தங்களைப்பார்க்கவேண்டுமென்று மிக ஆவல் கொண்டவர்களும், ஸமுத்ரத்தின் கரையை யடைந்தவர்களுமான அங்கதன் முதலிய எல்லா வானரங்களும் மறுபடி பயந்து யோஜித்தனர். (69)

பிறகு ஸமுத்ரத்தைப் பார்த்து வ்யஸனப்படுகின்ற வானர ஸைன்யத்தின் தீவிரமான பயத்தைப்போக்கி நூறு யோசனை தூரம் தாண்டி நான் இங்கு வந்தேன். (70)

ராத்ரியில் ராக்ஷஸர்களால் சூழப்பட்ட லங்கையை நான் பார்த்தேன். ராவணனையும் கண்டேன். சோகத்தால் சூழப்பட்ட தங்களையும் தர்சித்தேன். (71)

एतत्ते सर्वमाख्यातं यथावृत्तमनिन्दिते।
अभिभाषस्व मां देवि दूतो दाशरथेरहम्॥ ७२

तं मां रामकृतोद्योगं त्वन्निमित्तमिहागतम्।
सुग्रीवसचिवं देवि बुध्यस्व पवनात्मजम्॥ ७३

कुशली तव काकुत्स्थः सर्वशस्त्रभृतां वरः।
गुरोराराधने युक्तो लक्ष्मणश्च सुलक्षणः॥ ७४

तस्य वीर्यवतो देवि भर्तुस्तव हिते रतः।
अहमेकस्तु संप्राप्तः सुग्रीववचनादिह॥ ७५

मयेयमसहायेन चरता कामरूपिणा।
दक्षिणा दिगनुक्रान्ता त्वन्मार्गविचयैषिणा॥ ७६

ஏதத்தே ஸர்வமாக்யாதம் யதாவ்ருத்தமநிந்திதே ।
அபிபாஷஸ்வ மாம் தேவி தூதோ தாமரதேரஹம் ॥ 72

தம் மாம் ராமக்ருதோத்யோகம் த்வன்நிமித்தமிஹாகதம் ।
ஸுக்ரீவஸசிவம் தேவி புத்யஸ்வ பவனாத்மஜம் ॥ 73

குமலீ தவ காகுத்ஸ்த: ஸர்வமஸ்த்ரப்ருதாம் வர: ।
குரோரராதனே யுக்தோ லக்ஷ்மணம்ச ஸுலக்ஷண: ॥ 74

தஸ்ய வீர்யவதோ தேவி பர்த்துஸ்தவ ஹிதே ரத: ।
அஹமேகஸ்து ஸம்ப்ரராப்த: ஸுக்ரீவவசனாதிஹ ॥ 75

மயேயமஸஹாயேன சரதா காமரூபிணா ।
தக்ஷிணா திகனுக்ராந்தா த்வன்மார்கவிசயைஷிணா ॥ 76

ஓ குற்றமற்றவளே! நடந்தபடி எல்லாவற்றையும் தங்களிடத்தில் சொன்னேன். என்னுடன் பேசவேண்டும். ஓ தேவி! நான் தசரத புத்ரனான ராமனுடைய தூதன். (72)

ஓ தேவி! அந்த என்னை ராமகார்யத்திற்காக முயற்சியை யடைந்தவனாகவும், தங்கள் நிமித்தமாக இங்கு வந்ததாகவும், ஸுக்ரீவனுடைய மந்திரியாகவும், வாயுவின் புத்ரனாகவும் அறிய வேண்டும். அதாவது ராவணனென்று அறியக்கூடாது என்று கருத்து. (73)

விற்பிடித்த எல்லா வில்லாளிகளுக்குள் சிறந்தவரான தங்கள் ஸ்ரீராமன் க்ஷேமத்துடனிருக்கிறார். குருவான அண்ணாவை காப்பதில் ஈடுபட்டவரும், நல்ல அழகு வாய்ந்தவருமான லக்ஷ்மணனும் க்ஷேமமாகயிருக்கிறார். (74)

ஓ தேவி! வீர்யவானான அந்த தங்கள் பர்த்தாவிற்கு நன்மை செய்யவேண்டி ஆவல்கொண்டு ஸுக்ரீவனுடைய உத்தரவின் பேரில் நான் ஒருவனே இங்கு வந்தேன். (75)

ஸஹாயமற்றவனும், நினைத்தபடி உருவத்தை எடுத்துக்கொள்

दिष्ट्याऽहं हरिसैन्यानां त्वन्नाशमनुशोचताम्।
अपनेष्यामि संतापं तवाभिगमशंसनात्॥ ७७

दिष्ट्या हि मम न व्यर्थं देवि सागरलङ्घनम्।
प्राप्स्याम्यहमिदं दिष्ट्या त्वद्दर्शनकृतं यशः॥ ७८

राघवश्च महावीर्यः क्षिप्रं त्वामभिपत्स्यते।
समित्रबान्धवं हत्वा रावणं राक्षसाधिपम्॥ ७९

माल्यवान्नाम वैदेहि गिरीणामुत्तमो गिरिः।
ततो गच्छति गोकर्णं पर्वतं केसरी हरिः॥ ८०

திஷ்ட்யா஽ஹம் ஹரிஸைன்யானும் த்வன்நாஶமனு
ஶோசதாம் ।
அபநேஷ்யாமி ஸந்தாபம் தவாபிகமஶம்ஸனத் ॥ 77

திஷ்ட்யா ஹி மம ந வ்யர்த்தம் தேவி ஸாகரலங்கனம் ।
ப்ராப்ஸ்யாம்யஹமிதம் திஷ்ட்யா த்வத்தர்ஶனக்ருதம் யஶ: ॥ 78

ராகவஸ்ச மஹாவீர்ய: க்ஷிப்ரம் த்வாமபிபத்ஸ்யதே ।
ஸமித்ரபாந்தவம் ஹத்வா ராவணம் ராக்ஷஸாதிபம் ॥ 79

மால்யவான்நாம வைதேஹி கிரீணுமுத்தமோ கிரி: ।
ததோ கச்சதி கோகர்ணம் பர்வதம் கேஸரீ ஹரி: ॥ 80

கிறவனும், தாங்களிருக்குமிடத்தை தேடுகின்றவனும், ஆங்காங்கு ஸஞ்சரித்தவனுமான என்னுல் இந்த தெற்கு திக்கானது அடையப்பட்டது. இங்கு நினைத்தபடி உருவத்தை எடுத்துக்கொள்கிறவன் என்றதால் ராவணனுடைய அந்த:புரம் முதலியவைகளில் தேடுவதற்கு திறமையுண்டு என்பது காட்டப்பட்டது. (76)

தங்களைக்காணுமல் சோகப்படுகிறவர்களான வானர ஸைன்யங்களுக்கு ஏற்பட்ட மனக்கவலையை ஈஸ்வர அனுக்ரஹத்தால் தங்களைப்பார்த்து "நான் தங்களைக்கண்டேன்" என்று சொல்வதால் போக்கப்போகிறேன். (77)

ஓ தேவி! ஸமுத்ரத்தை நான் தாண்டியது ஈஸ்வர அனுக்ரஹத்தால் வீணுகவில்லை. தெய்வத்தின் கருணையினுல் நான் தங்களைக் கண்டதால் ஏற்பட்ட இந்த கீர்த்தியை அடையப்போகிறேன். (78)

ராக்ஷஸர்களுக்கு அதிபனுன ராவணனை மித்ரர்களுடனும் பந்துக்களுடனும் வதம் செய்து மஹாவீர்யவானுன ஸ்ரீராகவன் தங்களைச் சீக்கிரமாக அடையப்போகிருர். (79)

தான் வாயுபுத்ரன் என்று சொல்லியதை தேவிக்கு விவரித்து சொல்கிருர்:—

ஓ வைதேஹி! பர்வதங்களுக்குள் சிறந்த மால்யவான் என்ற பர்வதமானது இருக்கிறது. அதில் வஸித்துக்கொண்டிருந்த

स च देवर्षिभिर्दिष्टः पिता मम महाकपिः।
तीर्थे नदीपतेः पुण्ये शम्बसादनमुद्धरत्॥ ८१

तस्याहं हरिणः क्षेत्रे जातो वातेन मैथिलि।
हनुमानिति विख्यातो लोके स्वेनैव कर्मणा॥ ८२

विश्वासार्थं तु वैदेहि भर्तुरुक्ता मया गुणाः।
अचिराद्राघवो देवि त्वामितो नयिताऽनघे॥ ८३

एवं विश्वासिता सीता हेतुभिः शोककर्शिता।
उपपन्नैरभिज्ञानैर्दूतं तमवगच्छति॥ ८४

ஸ ச தேவர்ஷிபிர்திஷ்ட: பிதா மம மஹாகபி: ।
தீர்த்தே நதீபதே: புண்யே ஶம்பஸாதனமுத்தரத் ॥ 81

தஸ்யாஹம் ஹரிண: க்ஷேத்ரே ஜாதோ வாதேன மைதிலி ।
ஹனுமானிதி விக்யாதோ லோகே ஸ்வேனைவ கர்மணா ॥ 82

விஶ்வாஸார்த்தம் து வைதேஹி பர்த்துருக்தா மயா குணா: ।
அசிராத்ராகவோ தேவி த்வாமிதோ நயிதாऽநகே ॥ 83

ஏவம் விஶ்வாஸிதா ஸீதா ஹேதுபி: ஶோககர்ஶிதா ।
உபபன்னைரபிக்ஞானைர்தூதம் தமவகச்சதி ॥ 84

கேஸரீ என்ற குரங்கானது அந்த மலையிலிருந்து கோகர்ணம் என்ற பர்வதத்திற்குச்சென்றது. (80)

என் பிதாவும் மஹாகபியுமான அந்த கேஸரீயானவர் தேவ ரிஷிகளால் உத்திரவிடப்பட்டு ஸமுத்ரத்தின் புண்யதீர்த்தத்தில் தீர்த்தத்தையும் அங்கு ஸ்நானம் பண்ணுகிறவர்களையும் உபத்ரவம் செய்துகொண்டிருந்த ஶம்பஸாதநனென்னும் அஸுரனை வதம் செய்தார். (81)

அந்த கேஸரி என்ற குரங்கின் பத்னியான அஞ்ஜனையினிடத்தில், கேஸரி வேறு தேசம் போயிருக்கும் பொழுது வாயுபகவானினால் நான் உண்டுபண்ணப்பட்டேன். ஓ மைதிலி! நான் பிறந்த பொழுது செய்த எனது செய்கையினாலேயே உலகில் ஹனுமான் என்று ப்ரஸித்தி யடைந்தேன். (82)

ஓ வைதேஹி! தங்களுக்கு நம்பிக்கை வரவேண்டியதர்க்காக தங்கள் நாயகனை ஸ்ரீராமனுடைய குணங்களைச் சொன்னேன். ஓ தேவி! ஓ குற்றமற்றவளே! ஸ்ரீராகவன் தங்களை வெகு சீக்கிரத்தில் இங்கிருந்து அழைத்துச்செல்லப் போகிறார். (83)

சோகத்தால் பீடிக்கப்பட்ட அந்த ஸீதையானவள் பொருத்தமான காரணங்களாலும், பொருத்தமான அடையாளங்களாலும் நம்பிக்கை யுண்டாக்கப்பட்டவளாயிருந்து கொண்டு அவரை

अतुलं च गता हर्षं प्रहर्षेण च जानकी।
नेत्राभ्यां वक्रपक्ष्मभ्यां मुमोचानन्दजं जलम्॥ ८५

चारु तद्वदनं तस्यास्ताम्रशुक्लायतेक्षणम्।
अशोभत विशालाक्ष्या राहुमुक्त इवोडुराट्॥ ८६

हनुमन्तं कपिं व्यक्तं मन्यते नान्यथेति सा।
अथोवाच हनूमांस्तामुत्तरं प्रियदर्शनाम्॥ ८७

एतत्ते सर्वमाख्यातं समाश्वसिहि मैथिलि।
किं करोमि कथं वा ते रोचते प्रतियाम्यहम्॥ ८८

அதுலம் ச கதா ஹர்ஷம் ப்ரஹர்ஷேண ச ஜானகீ ।
நேத்ராப்யாம் வக்ரபக்ஷ்மப்யாம் முமோசானந்தஜம் ஜலம் ॥

சாரு தத்வதனம் தஸ்யாஸ்தாம்ரஶுக்லாயதேக்ஷணம் ।
அஶோபத விஶாலாக்ஷ்யா ராகுமுக்த இவோடுராட் ॥ 86

ஹனுமந்தம் கபிம் வ்யக்தம் மன்யதே நான்யதேதி ஸா ।
அதோவாச ஹனூமாம்ஸ்தாமுத்தரம் ப்ரியதர்ஶனம் ॥ 87

ஏதத்தே ஸர்வமாக்யாதம் ஸமாஶ்வஸிஹி மைதிலி ।
கிம் கரோமி கதம் வா தே ரோசதே ப்ரதியாம்யஹம் ॥ 88

தூதன் என்று அறிந்து கொண்டாள். (இங்கு பொருத்தமான காரணங்கள், அடையாளங்கள் என்றது, ஸ்ரீஹனுமான் ஸ்ரீஸீதை ஆபரணங்களை எறிந்ததைச் சொல்லியதேயாகும். ராவணன் குரங்கு வேஷம் தரித்து வந்திருந்தால் ஸீதை ஆபரணத்தை எறிந்தது அவனுக்குத் தெரியாததால் இதைச் சொல்ல முடியாது. இந்த காரணத்தாலேயே ஸ்ரீஸீதையும் ஸ்ரீஹனுமாரை ராமதூதன் என்று உணர்ந்தாள் என்று கொள்ள வேண்டும்.) (84)

ஜானகியும் அளவற்ற ஸந்தோஷத்தை யடைந்தாள். வளைந்த இமைகள் சூழ்ந்த கண்களினால் மிகுந்த ஸந்தோஷத்தால் ஆனந்தக்கண்ணீரைக் கொட்டினாள். (85)

சிவந்தும் வெளுத்தும் அகண்டதுமான கண்களுடன் கூடிய விசாலாக்ஷியான அந்த ஸீதையின் அழகிய முகமானது ராஹுவால் விடப்பட்ட சந்திரன் போல் பிரகாசித்தது. (86)

அந்த ஸீதையானவள் ஹனுமாரை குரங்காகவே நன்கு அறிந்து கொண்டாள். வேஷம் போட்டுக்கொண்ட குரங்காக நினைக்கவில்லை. பிறகு அழகிய பார்வையுடைய ஸீதையைப் பார்த்து ஹனுமார் சொன்னார். (87)

ஓ மைதிலி, தங்களுக்கு இந்த எல்லா ஸமாசாரங்களையும் சொல்லிவிட்டேன். தாங்கள் ஆறுதலை யடையவேண்டும். நான்

हतेऽसुरे संयति शम्बसादने कपिप्रवीरेण महर्षिचोदनात्।
ततोऽस्मि वायुप्रभवो हि मैथिलि प्रभावतस्तत्प्रतिमश्च वानरः ॥ ८९

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
पञ्चत्रिंशः सर्गः ॥ ३५ ॥

ஹதேऽஸுரே ஸம்யதி ஶம்பஸாதனே
கபிப்ரவீரேண மஹர்ஷிசோதனாத் ।
ததோऽஸ்மி வாயுப்ரபவோ ஹி மைதிலி
ப்ரபாவதஸ்தத்ப்ரதிமஶ்ச வானர: ॥ 89

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே பஞ்சத்ரிம்ஶ: ஸர்க: ॥

என்ன செய்ய வேண்டும். நான் திரும்பி செல்லப்போகிறேன். (தங்களுக்கு என்ன தோன்றுகிறதோ, அதைச் சொல்லவேண்டுமென்பது கருத்து.) (88)

மஹரிஷியின் உத்திரவால் கபிஸ்ரேஷ்டனை கேஸரியானவன் ஶம்பாஸாதனன் என்ற அஸுரனை யுத்தத்தில் கொன்ருன். அதனுல் ஸந்தோஷத்தையடைந்த மஹரிஷியின் ப்ரஸாதத்தால் வாயுவினிடத்தில் பிறந்த வானரன் நான். ப்ரபாவத்திலும் வாயுவுக்கு ஒப்பானவன். (இங்கு திரும்பவும் தான் குரங்கினிடத்தில் பிறந்ததைச் சொல்லுவதால், ராவணனுக இருந்தால் தன்னை குரங்கின் பிள்ளை என்று எப்படியும் சொல்லிக்கொள்ளமாட்டான் என்பதைக் காட்டவேயாகும்.) (89)

முப்பத்தைந்தாவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

वानरोऽहं महाभागे दूतो रामस्य धीमतः ।
राममनामाङ्कितं चेदं पश्य देव्यङ्गुलीयकम् ॥
प्रत्ययार्थं तवानीतं तेन दत्तं महात्मना ।
समाश्वसिहि भद्रं ते क्षीणदुःखफला ह्यसि ॥
[इत्युक्त्वा प्रददौ तस्यै सीतायै वानरोत्तमः ॥]
गृहीत्वा प्रेक्षमाणा सा भर्तुः करविभूषणम् ।
भर्तारमिव संप्राप्ता जानकी मुदिताऽभवत् ॥

ress, Salem.

ஸ்ரீ:

षट्त्रिंशः सर्गः — முப்பத்தாருவது ஸர்கம் ॥ ३६ ॥

“अङ्गुलीयकप्रदानम्”

கணையாழி கொடுத்தல்.

भूय एव महातेजा हनुमान्मारुतात्मजः ।
अब्रवीत्प्रश्रितं वाक्यं सीताप्रत्ययकारणात् ॥ १

वानरोऽहं महाभागे दूतो रामस्य धीमतः ।
रामनामाङ्कितं चेदं पश्य देव्यङ्गुलीयकम् ॥ २

प्रत्ययार्थं तवानीतं तेन दत्तं महात्मना ।
समाश्वसिहि भद्रं ते क्षीणदुःखफला ह्यसि ॥
[इत्युक्त्वा प्रददौ तस्यै सीतायै वानरोत्तमः ॥] ३

பூய ஏவ மஹாதேஜா ஹனுமான்மாருதாத்மஜ: ।
அப்ரவீத்ப்ரஶ்ரிதம் வாக்யம் ஸீதாப்ரத்யய காரணாத் ॥ 1

வானரோऽஹம் மஹாபாகே தூதோ ராமஸ்ய தீமத: ।
ராமநாமாங்கிதம் சேதம் பஶ்ய தேவ்யங்குலீயகம் ॥ 2

ப்ரத்யயார்த்தம் தவானீதம் தேன தத்தம் மஹாத்மனா ।
ஸமாஶ்வஸிஹி பத்ரம் தே க்ஷீணது:கபலா ஹ்யஸி ॥
[இத்யுக்த்வா ப்ரததௌ தஸ்யை ஸீதாயை வானரோத்தம: ॥]3

வாயுவின் புத்திரனும் மஹாதேஜஸ்வியுமான ஹனுமார் ஸீதைக்கு நம்பிகையுண்டுபண்ணவேண்டி மறுபடியும் வணக்கத்துடன் சொன்னார். (1)

ஓ மஹாபாக்யசாலினீ, நான் புத்திமானான ராமனுடைய தூதனான குரங்கேயாவேன். ராமனுடைய பெயரான ‘ராம’ வென்று எழுதப்பட்ட இந்த மோதிரத்தை ஓ தேவி பாருங்கள். (2)

மஹாத்மாவான அந்த ராமனால் தங்களுக்கு நம்பிக்கை வருவதற்காக இந்த மோதிரம் கொடுக்கப்பட்டது. ஆஶ்வாஸத்தை யடையுங்கள். பாபத்தின் பயனான துக்கமானது தங்களுக்கு குறைந்து விட்டது, க்ஷேமமும் வந்துவிட்டது. (3)

गृहीत्वा प्रेक्षमाणा सा भर्तुः करविभूषणम् ।
भर्तारमिव संप्राप्ता जानकी मुदिताऽभवत् ॥ ४

க்ருஹீத்வா ப்ரேக்ஷமாணா ஸா பர்த்து: கரவிபூஷணம் ।
பர்த்தாரமிவ ஸம்ப்ராப்தா ஜாநகீ முதிதாऽபவத் ॥ 4

அந்த ஜானகியானவள் பர்த்தாவின் கையின் ஆபரணமான மோதிரத்தை எடுத்துப்பார்த்து தன் நாயகனை யடைந்ததுபோல் ஸந்தோஷத்தை யடைந்தாள். (4)

(இங்கு ஸ்ரீராமனை யடைந்ததுபோல் ஸ்ரீஸீதை ஸந்தோஷத்தை யடைந்ததற்கு காரணம் முன்பு அயோத்தியில் ஸ்ரீராமன் ப்ரணயகலஹத்தில் தேவியினிடத்தில் தான் அஸ்வமேதம் புத்ர காமேஷ்டி முதலிய புண்ய கர்மாவினால் ஜனித்ததால் தன்னை உயர்வாகச் சொல்லிக்கொண்டார். ஸீதையும் தன்னை அயோநிஜை என்று சொல்லிக்கொண்டு தன்னை உயர்வாகச் சொல்லிக்கொண்டாள். அதைக்கேட்ட ஸ்ரீராமன் நீ தாய் தந்தை இல்லாதவள் என்று குறைவாக சொன்னான். அதற்கு மஹாபுத்திசாலியான ஸ்ரீஸீதை ஸ்ரீராமனைப்பார்த்து தாங்கள் பிரம்மசாரியாய் விஸ்வாமித்ரரை உதவிக்கு அழைத்துக்கொண்டு எங்கள் ஆத்துக்கு தானாகவே வந்து சிவதனுஸை ஆகர்ஷணம் செய்து என்னை விவாஹம் செய்து கொண்டதாலேயே யார் உயர்வு என்று தங்களுக்கே தெரியும் என்றாள். இதனால் கோபங்கொண்ட ஸ்ரீராமன் பல தினங்கள் தேவியுடன் பேசவில்லை. ஸ்ரீஸீதையும் ஸ்ரீராமனிருக்குமிடத்தைக் கூட பார்க்கவில்லை. ஒருதினம் பகல் போஜனம் செய்துவந்த ஸ்ரீராமன் ரஹஸ்யமாய் தன் கையிலிருந்த இந்த மோதிரத்தை ஒரு மூலையில் போட்டு விட்டார். சற்று தூங்குபவர்போல் படுக்கையிலிருந்து எழுந்து தன் கையில் போட்டிருந்த மோதிரத்தை காணோம்; பிறந்த வீட்டிலிருந்து கொடுத்திருந்தால் நான் தூங்கும்போது கழட்டுவது சரியா? என்று உரத்துச் சொன்னார். இதைக்கேட்ட ஸீதை பரபரந்து எழுந்திருந்து ஸ்ரீயாக்யவல்க்ய மஹரிஷி மந்திரபலத்தால் செய்து கொடுத்த இந்த மோதிரம் காணாமல் போய் விட்டதால் தான் கழட்டவில்லை யென்று நெடுக தேடினாள். ஸ்ரீராமனும் பலவிடங்களில் தேடுவது போல் அபிநயம் செய்தார். அப்பொழுது ஸீதை அந்த மூலையிலிருந்து மோதிரத்தை யெடுத்து ஹே நாத இதோ இருக்கிறது என்று காட்டினாள். ஸ்ரீராமனும் ஓடிவந்து ஸீதையின் கையிலிருக்கும் மோதிரத்தைப் பார்த்து ஓ ஸீதே இதை நீ எப்படி எடுத்தாய் எனக்குத் தெரியவில்லையே, நீ ஒசத்திதான் என்று சொல்லி கையிலிருந்து மோதிரத்தை எடுக்க ஒருவருக்கொருவர் கோபம் தணிந்து அளவற்ற அன்பு உண்டாயிற்று என்று பெரியோர்கள் சொல்லும் சரித்திரமே யாகும். இங்கு ஸ்ரீ ஹனுமார்

चारु तद्वदनं तस्यास्ताम्रशुक्लायतेक्षणम् ।
अशोभत विशालाक्ष्या राहुमुक्त इवोडुराट् ॥ ५

ततः सा ह्रीमती बाला भर्तृसंदेशहर्षिता ।
परितुष्टा प्रियं कृत्वा प्रशशंस महाकपिम् ॥ ६

विक्रान्तस्त्वं समर्थस्त्वं प्राज्ञस्त्वं वानरोत्तम ।
येनेदं राक्षसपदं त्वयैकेन प्रधर्षितम् ॥ ७

சாரு தத்வதனம் தஸ்யாஸ்தாம்ரஶுக்லாயதேக்ஷணம் ।
அஶோபத விஶாலாக்ஷ்யா ராஹுமுக்த இவோடுராட் ॥ 5

தத: ஸா ஹ்ரீமதீ பாலா பர்த்ருஸம்தேஶஹர்ஷிதா ।
பரிதுஷ்டா ப்ரியம் க்ருத்வா ப்ரஶஶம்ஸ மஹாகபிம் ॥ 6

விக்ராந்தஸ்த்வம் ஸமர்த்தஸ்த்வம் ப்ராக்ஞஸ்த்வம் வானரோத்தம: ।
யேனேதம் ராக்ஷஸபதம் த்வயைகேன ப்ரதர்ஷிதம் ॥ 7

ஸீதையைக்கண்டதுமே ஸ்ரீராமநாமம் எழுதின மோதிரத்தைக் கொடுத்திருந்தால் ராவணன் என்று ஸீதை ஸந்தேஹித்திருக்க மாட்டாள் என்று நினைக்கலாம். இதை முதலில் கொடுத்திருந் தால் ஸ்ரீஸீதை இந்த மோதிரத்தையும் ராவணன் மாயையினுல் செய்திருப்பான் என்று எட்டி எறிந்திருப்பாள். ஆகையால் அவள் மனதிலுள்ள ஸந்தேஹம் முதலிய கவலைகளை ஸ்ரீராமசரித் திரமே போக்குமென்று தீர்மானித்து ஸ்ரீராமசரித்திரத்தை ஸ்ரீஹனு மார் சொல்லி அவைகளை போக்கி வியாதியை போக்கி ரத்த விருத் திக்கு மருந்து கொடுப்பதுபோல் அங்குலீயத்தை கொடுத்தார் என்று அறியவேண்டும்.)

விசாலாக்ஷியான அந்த ஸீதையினுடைய சிவந்ததும் வெளுத் ததும் அகண்டதுமான கண்களுடன் கூடிய அழகிய முகமானது ராஹுவினுல் விடப்பட்ட சந்திரன்போல் பிரகாசித்தது. (5)

தன் நாயகனையே யடைந்தது போல் நினைத்ததால் சிறு பெண் ணுகிய அந்த ஸீதையானவள் லஜ்ஜையை யடைந்து தன் நாயக னுடைய வார்த்தைகளால் ஸந்தோஷம் கொண்டு பிரியத்தை யடைந்து மஹாகபியான ஹனுமாரை மிகஆனந்தத்துடன் கொண் டாடினுள். (6)

ஹே வானரோத்தம, எந்த உன்னுல் ராக்ஷஸர்களிருக்கும் இந்த இடமானது அடையப்பட்டதோ அந்த நீதான் சூரன். நீயே தேச காலத்திற்கு தக்கவாறு கார்யத்தை செய்யும் திறமை யுள்ளவன். நீயே தர்மம் முதலியவற்றை உபதேசிக்கும் சாஸ்த் ரம் அறிந்தவன். (7)

शतयोजनविस्तीर्णः सागरो मकरालयः।
विक्रमश्लाघनीयेन क्रमता गोष्पदीकृतः॥ ८

न हि त्वां प्राकृतं मन्ये वानरं वानरर्षभ।
यस्य ते नास्ति संत्रासो रावणान्नापि संभ्रमः॥ ९

अर्हसे च कपिश्रेष्ठ मया समभिभाषितुम्।
यद्यपि प्रेषितस्तेन रामेण विदितात्मना॥ १०

प्रेषयिष्यति दुर्धर्षो रामो न ह्यपरीक्षितम्।
पराक्रममविज्ञाय मत्सकाशं विशेषतः॥ ११

दिष्ट्या स कुशली रामो धर्मात्मा सत्यसंगरः।
लक्ष्मणश्च महातेजाः सुमित्रानन्दवर्धनः॥ १२

ஶதயோஜனவிஸ்தீர்ண: ஸாகரோ மகராலய: ।
விக்ரமஶ்லாகனீயேன க்ரமதா கோஷ்பதீக்ருத: ॥ 8

ந ஹி த்வாம் ப்ராக்ருதம் மன்யே வானரம் வானரர்ஷப ।
யஸ்ய தே நாஸ்தி ஸம்த்ராஸோ ராவணான்நாபி ஸம்ப்ரம: ॥ 9

அர்ஹஸே ச கபிஶ்ரேஷ்ட மயா ஸமபிபாஷிதும் ।
யத்யபி ப்ரேஷிதஸ்தேன ராமேண விதிதாத்மனா ॥ 10

ப்ரேஷயிஷ்யதி துர்தர்ஷோ ராமோ ந ஹ்யபரீக்ஷிதம் ।
பராக்ரமமவிக்ஞாய மத்ஸகாஶம் விஶேஷத: ॥ 11

திஷ்ட்யா ஸ குஶலீ ராமோ தர்மாத்மா ஸத்யஸங்கர: ।
லக்ஷ்மணஶ்ச மஹாதேஜா ஸௌமித்ரானந்தவர்தன: ॥ 12

மத்ஸ்யங்களிருக்கும் நூறுயோஜனை விஸ்தாரமுள்ள ஸமுத்திரமானது பராக்ரமத்தால் கொண்டாடத் தகுந்தவனும் தாண்டினவனுமான உன்னால் பசுமாட்டின் அடிவைப்பு போல் செய்யப்பட்டது. (அதாவது ஸமுத்ரத்தை அநாயாஸமாய் தாண்டினாய் என்பது கருத்து.) (8)

ஓ வானரஶ்ரேஷ்டனே, எந்த உனக்கு ஸமுத்திரத்தினிடத்திலிருந்து கலக்கமில்லையோ, ராவணனிடமிருந்து பரபரப்புமில்லையோ, அந்த உன்னை சின்ன குரங்காக நான் நினைக்கவில்லை. (9)

ஓ ஹரிஶ்ரேஷ்டனே, ஆத்ம சக்தி வாய்ந்த ஸ்ரீராமன் உன்னை என்னிடம் அனுப்பித்ததால் நீ என்னுடன் பேசுவதற்கு அர்ஹனாகிறாய். (10)

ஒருவராலும் தகையமுடியாத ஸ்ரீராமன் பரீக்ஷிக்காதவனை கார்யத்தில் ஏவமாட்டார். அதிலும் பராக்ரமத்தை யறியாமல் என் ஸமீபத்திற்கு அனுப்பவே மாட்டார். (11)

தர்மாத்மாவும் ஸத்ய ப்ரதிக்ஞனுமான அந்த ஸ்ரீராமனும் மஹாதேஜஸ்வியும் ஸௌமித்ரைக்கு ஆனந்தத்தை விருத்திசெய்யும்

कुशली यदि काकुत्स्थः किंनु सागरमेखलाम् ।
महीं दहति कोपेन युगान्ताग्निरिवोत्थितः ॥ १३

अथवा शक्तिमन्तौ तौ सुराणामपि निग्रहे ।
ममैव तु न दुःखानामस्ति मन्ये विपर्ययः ॥ १४

कच्चिन्न व्यथितो रामः कच्चिन्न परितप्यते ।
उत्तराणि च कार्याणि कुरुते पुरुषोत्तमः ॥ १५

कच्चिन्न दीनः संभ्रान्तः कार्येषु च न मुह्यति ।
कच्चित्पुरुषकार्याणि कुरुते नृपतेः सुतः ॥ १६

குஶலீ யதி காகுத்ஸ்த: கிம்நு ஸாகரமேகலாம் ।
மஹீம் தஹதி கோபேன யுகாந்தாக்னிரிவோத்தித: ॥ **13**

அதவா ஶக்திமந்தௌ தௌ ஸுராணாமபி நிக்ரஹே ।
மமைவ து ந து:காநாமஸ்தி மன்யே விபர்யய: ॥ **14**

கச்சின்ந வ்யதிதோ ராம: கச்சின்ந பரிதப்யதே ।
உத்தராணி ச கார்யாணி குருதே புருஷோத்தம: ॥ **15**

கச்சின்ந தீன: ஸம்ப்ராந்த: கார்யேஷு ச ந முஹ்யதி ।
கச்சித்புருஷகார்யாணி குருதே ந்ருபதே: ஸுத: ॥ **16**

லக்ஷ்மணனும் தெய்வானுக்ரஹத்தால் க்ஷேமமாகயிருக்கிறார்கள். (12)

ககுத்ஸ்த குலத்தில் பிறந்த ஸ்ரீராமன் க்ஷேமமாகயிருந்தும் ஸமுத்திரங்களால் சூழப்பட்ட பூமியை ப்ரளயகாலத்து அக்னி போல் கோபத்தால் ஏன் எரிக்கவில்லை. (13)

அல்லது அவர்கள் தேவர்களை அடக்குவதிலும் சக்திவாய்ந்தவர்களேயாயினும் எனது துக்கத்திற்குத்தான் முடிவு வரவில்லையோ. (14)

புருஷோத்தமரான ஸ்ரீராமர் என்னை விட்டுப்பிரிந்ததால் மனங்கலங்காமலிருக்கிறாரா? மிகுந்த தாபத்தை யடையாமலிருக்கிறாரா? மேலே செய்யவேண்டியதான என்னை மீட்க வேண்டிய கார்யங்களை செய்கிறாரா? (15)

கார்யங்களில் மனங்குன்றி பரபரப்பு கொண்டு மோஹத்தை யடையாமலிருக்கிறாரா? அரசனின் குமாரனை ஸ்ரீராமன் புருஷன் செய்யவேண்டிய கார்யங்களை செய்கிறாரா? (16)

द्विविधं त्रिविधोपायमुपायमपि सेवते ।
विजिगीषुः सुहृत्कच्चिन्मित्रेषु च परन्तपः ॥ १७

कच्चिन्मित्राणि लभते मित्रैश्चाप्यभिगम्यते ।
कच्चित्कल्याणमित्रश्च मित्रैश्चापि पुरस्कृतः ॥ १८

कच्चिदाशास्ति देवानां प्रसादं पार्थिवात्मजः ।
कच्चित्पुरुषकारं च दैवं च प्रतिपद्यते ॥ १९

कच्चिन्न विगतस्नेहः विवासान्मयि राघवः ।
कच्चिन्मा व्यसनादस्मान्मोक्षयिष्यति वानर ॥ २०

सुखानामुचितो नित्यमसुखानामनूचितः ।
दुःखमुत्तरमासाद्य कच्चिद्रामो न सीदति ॥ २१

த்விவிதம் த்ரிவிதோபாயமுபாயமபி ஸேவதே ।
விஜிகீஷு: ஸுஹ்ருத்கச்சின்மித்ரேஷு ச பரந்தப: ॥ **17**

கச்சின்மித்ராணி லபதே மித்ரைஸ்சாப்யபிகம்யதே ।
கச்சித்கல்யாணமித்ரஸ்ச மித்ரைஸ்சாபி புரஸ்க்ருத: ॥ **18**

கச்சிதாஶாஸ்தி தேவானும் ப்ரஸாதம் பார்த்திவாத்மஜ: ।
கச்சித்புருஷகாரம் ச தைவம் ச ப்ரதிபத்யதே ॥ **19**

கச்சின்ந விகதஸ்நேஹ: விவாஸான்மயி ராகவ: ।
கச்சின்மாம் வ்யஸனுதஸ்மான்மோக்ஷயிஷ்யதி வானர ॥ **20**

ஸுகானுமுசிதோ நித்யமஸுகானுமனூசித: ।
து:கமுத்தரமாஸாத்ய கச்சித்ராமோ ந ஸீததி ॥ **21**

பரந்தபனுன ஸ்ரீராமன் ஸ்நேஹிதர்களிடத்தில் அன்புள்ளவனுயிருந்து கொண்டு இனிமையான பேச்சு, கொடுப்பது, என்ற இரண்டு உபாயத்தையும் உபயோகிக்கிருரா? சத்ருக்களிடத்தில் ஜயிக்க ஆசைகொண்டு கொடுப்பது, பேதத்தைச் செய்வது, தண்டிப்பது என்ற மூன்றுவித உபாயத்தை பிரயோகிக்கிருரா? (17)

ஸ்நேஹிதர்களை அடைகிருரா? ஸ்நேஹிதர்களால் வந்து பார்க்கப்படுகிருரா? நல்ல எண்ணமுள்ள ஸ்நேஹிதர்களை யடைந்திருக்கிருரா? ஸ்நேஹிதர்களால் நன்கு மதிக்கப்படுகிருரா? (18)

சக்ரவர்த்தி குமாரனுன ஸ்ரீராமன் தேவதைகளின் அனுக்ரஹத்தை பிரார்த்தித்து வருகிருரா? புருஷ ப்ரயத்னத்தையும் தெய்வ அனுக்ரஹத்துடன் சேர்த்து செய்கிருரா. (19)

ஸ்ரீராகவன் பிரிந்ததால் என்னிடத்தில் ஸ்நேஹமில்லாமல் ஆகிவிடாமலிருக்கிருரா? ஓ வானர, என்னை இந்த துக்கத்திலிருந்து மீட்பாரா. (20)

நித்யம் ஸுகத்தை யனுபவிப்பதற்கு யோக்யனும், துக்கத்

कौसल्यायास्तथा कच्चित्सुमित्रायास्तथैव च ।
अभीक्ष्णं श्रूयते कच्चित्कुशलं भरतस्य च ॥ २२

मन्निमित्तेन मानार्हः कच्चिच्छोकेन राघवः ।
कच्चिन्नान्यमना रामः कच्चिन्मां तारयिष्यति ॥ २३

कच्चिदक्षौहिणीं भीमां भरतो भ्रातृवत्सलः ।
ध्वजिनीं मन्त्रिभिर्गुप्तां प्रेषयिष्यति मत्कृते ॥ २४

वानराधिपतिः श्रीमान्सुग्रीवः कच्चिदेष्यति ।
मत्कृते हरिभिर्वीरैर्वृतो दन्तनखायुधैः ॥ २५

कच्चिच्च लक्ष्मणः शूरः सुमित्रानन्दवर्धनः ।
अस्त्रविच्छरजालेन राक्षसान्विधमिष्यति ॥ २६

கௌஸல்யாயாஸ்ததா கச்சித்ஸுமித்ராயாஸ்ததைவ ச ।
அபீக்ஷ்ணம் ஶ்ரூயதே கச்சித்குஶலம் பரதஸ்ய ச ॥ 22

மந்நிமித்தேன மானர்ஹ: கச்சிச்சோகேன ராகவ: ।
கச்சின்னான்யமனா ராம: கச்சின்மாம் தாரயிஷ்யதி ॥ 23

கச்சிதக்ஷௌஹிணீம் பீமாம் பரதோ ப்ராத்ருவத்ஸல: ।
த்வஜினீம் மந்த்ரிபிர்குப்தாம் ப்ரேஷயிஷ்யதி மத்க்ருதே ॥ 24

வானராதிபதி: ஶ்ரீமான்ஸுக்ரீவ: கச்சிதேஷ்யதி ।
மத்க்ருதே ஹரிபிர்வீரைர்வ்ருதோ தந்தநகாயுதை: ॥ 25

கச்சிச்ச லக்ஷ்மண: ஶூர: ஸுமித்ரானந்தவர்தன: ।
அஸ்த்ரவிச்சரஜாலேன ராக்ஷஸான்விதமிஷ்யதி ॥ 26

தை யனுபவிக்க தகாதவனுமான ஸ்ரீராமன் மேன்மேலும் துக்கத்தை யடைந்து மலிந்து விடாமலிருக்கிறாரா? (21)

கௌஸல்யையின் க்ஷேமமும் அப்படியே ஸுமித்ரையின் க்ஷேமமும் பரதனுடைய க்ஷேமமும் அடிக்கடி காதில் படுகிறதா? (22)

என் காரணமாய் ஏற்பட்ட சோகத்தால் பூஜிக்கத்தகுந்த ராகவன் தாபத்தை யடைகிறாரா? ஸ்ரீராமன் வேறிடத்தில் மனதை செலுத்தாமல் என்னிடத்திலேயே வைத்திருக்கிறாரா? என்னை விடுவிப்பாரா? (23)

ப்ராதாவினிடத்தில் அன்புள்ள பரதன் என்னை வேண்டி அக்ஷௌஹிணி கணக்குள்ளதும் பயங்கரமும் மந்திரிகளால் காக்கப்பட்டதுமான ஸைன்யத்தை அனுப்புவாரா? (24)

வானரங்களுக்கு நாயகனும் ஸ்ரீமானுமான ஸுக்ரீவன் என்னை வேண்டி பற்களையும், நகங்களையும் ஆயுதமாகக் கொண்ட வீராளான குரங்குகளால் சூழப்பட்டு இங்கு வருவாரா? (25)

சூரனும் ஸுமித்ரைக்கு ஆனந்தத்தை விருத்தி செய்கிறவ

रौद्रेण कच्चिदस्त्रेण ज्वलता निहतं रणे ।
द्रक्ष्याम्यल्पेन कालेन रावणं ससुहृज्जनम् ॥ २७
कच्चिन्न तद्धेमसमानवर्णं तस्याननं पद्मसमानगन्धि ।
मया विना शुष्यति शोकदीनं जलक्षये पद्ममिवातपेन ॥ २८
धर्मापदेशात्त्यजतश्च राज्यं मां चाप्यरण्यं नयतः पदातिम् ।
नासीद्व्यथा यस्य न भीर्न शोकः कच्चित्स धैर्यं हृदये करोति ॥ २९
न चास्य माता न पिता च नान्यः स्नेहाद्विशिष्टोऽस्ति मया समो वा ।
तावत्त्वहं दूत जिजीविषेयं यावत्प्रवृत्तिं शृणुयां प्रियस्य ॥ ३०

ரௌத்ரேண கச்சிதஸ்த்ரேண ஜ்வலதா நிஹதம் ரணே ।
த்ரக்ஷ்யாம்யல்பேன காலேன ராவணம் ஸஸுஹ்ருஜ்ஜனம் ॥
கச்சின்ந தத்ஹேமஸமானவர்ணம்
தஸ்யானனம் பத்மஸமானகந்தி ।
மயா விநா ஶுஷ்யதி ஶோகதீனம்
ஜலக்ஷயே பத்மமிவாதபேன ॥ 28
தர்மாபதேஶாத்த்யஜதஸ்ச ராஜ்யம்
மாம் சாப்யரண்யம் நயத: பதாதிம் ।
நாஸீத்வ்யதா யஸ்ய ந பீர்ந ஶோக:
கச்சித்ஸ தைர்யம் ஹ்ருதயே கரோதி ॥ 29
ந சாஸ்ய மாதா ந பிதா ச நான்ய:
ஸ்னேஹாத்விஶிஷ்டோऽஸ்தி மயா ஸமோ வா ।
தாவத்த்வஹம் தூத ஜிஜீவிஷேயம்
யாவத்ப்ரவ்ருத்திம் ஶ்ருணுயாம் ப்ரியஸ்ய ॥ 30

னும் அஸ்திரங்களை யறிந்தவனுமான லக்ஷ்மணன் அஸ்திரக்கூட்டங்களால் ராக்ஷஸர்களை அழிப்பானு? (26)

ஜ்வலிக்கின்றதும் க்ரூரமாயுள்ளதுமான அஸ்திரத்தினுல் தன்னைச்சேர்ந்த ஜனங்களுடன் ராவணன் அழிந்ததை சிறிது காலத்திற்குள் பார்ப்பேனு? (27)

மெருகு கொடுத்த தங்கம் போன்ற நிறமுள்ளதும், தாமரை பூவிற்கொப்பான வாஸனையுள்ளதுமான, அந்த ராமனுடைய முகமானது என்னை விட்டுப்பிரிந்த சோகத்தால் வாடி ஜலம் குறைந்த இடத்திலுள்ள தாமரையானது வெய்யிலினுல் போல் குன்றுமலிருக்கிறதா. (28)

தர்மத்திற்காக வேண்டி ராஜ்யத்தை விட்டு என்னையும் காட்டில் காலால் நடத்தி அழைத்து வந்த எந்த ராமனுக்கு மனக்கலக்கமும், பயமும், சோகமும் ஏற்படவில்லையோ அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீராமன் என்னை விட்டுப்பிரிந்த பிறகு ஹ்ருதயத்தில் தைர்யத்தை யடைந்திருக்கிருரா? (29)

இந்த ஸ்ரீராமனுக்கு தாயோ, தகப்பனே மற்றும் வேறு

इतीव देवी वचनं महार्थं तं वानरेन्द्रं मधुरार्थमुक्त्वा ।
श्रोतुं पुनस्तस्य वचोऽभिरामं रामार्थयुक्तं विरराम रामा ॥ ३१

सीताया वचनं श्रुत्वा मारुतिर्भीमविक्रमः ।
शिरस्यञ्जलिमाधाय वाक्यमुत्तरमब्रवीत् ॥ ३२

न त्वामिहस्थां जानीते रामः कमललोचने ।
तेन त्वां नानयत्याशु शचीमिव पुरन्दरः ॥ ३३

श्रुत्वैव तु वचो मह्यं क्षिप्रमेष्यति राघवः ।
चमूं प्रकर्षन्महतीं हर्यृक्षगणसंकुलाम् ॥ ३४

இதீவ தேவீ வசனம் மஹார்த்தம்
தம் வானரேந்த்ரம் மதுரார்த்தமுக்த்வா |
ஶ்ரோதும் புனஸ்தஸ்ய வசோऽபிராமம்
ராமார்த்தயுக்தம் விரராம ராமா || 31

ஸீதாயா வசனம் ஶ்ருத்வா மாருதிர்பீமவிக்ரம: |
ஶிரஸ்யஞ்ஜலிமாதாய வாக்யமுத்தரமப்ரவீத் || 32

ந த்வாமிஹஸ்தாம் ஜானீதே ராம: கமலலோசனே |
தேன த்வாம் நானயத்யாஶு ஶசீமிவ புரந்தர: || 33

ஶ்ருத்வைவ து வசோ மஹ்யம் க்ஷிப்ரமேஷ்யதி ராகவ: |
சமூம் ப்ரகர்ஷன்மஹதீம் ஹர்ய்ருக்ஷகணஸம்குலாம் || 34

யாரோ ஸ்நேஹத்தில் என்னைக்காட்டிலும் அதிகமாகவோ, ஸம மாகவோ கிடையாது. அப்படிப்பட்ட பிரியனுடைய விருத்தாந் தத்தை கேட்கும் வரையில் ஓ தூத, நான் ஜீவித்திருப்பேன். (30)

தேவியானவள் உயர்ந்த அர்த்தத்துடன் கூடிய வார்த்தை யை இம்மாதிரி அந்த வானரேந்திரனைப்பார்த்து மதுரமான அர்த் தத்துடன் கூடச்சொல்லி மறுபடியும் ராமனைப்பற்றிச் சொல்லுகிற தும், அழகியதுமான அந்த ஹனுமானுடைய வார்த்தையைக்கேட் பதற்காக அழகு வாய்ந்த ஸீதை தன் பேச்சை நிறுத்திக்கொண் டாள். (31)

பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ளவரும் வாயுபுத்ரனுமான அவர் ஸீதையின் வார்த்தையைக் கேட்டு ஶிரஸில் அஞ்ஜலி செய்து கொண்டு பதில் சொன்னார். (32)

ஓ தாமரை போன்ற கண்ணுள்ளவளே, ஶ்ரீராமன் தாங்கள் இருப்பதை தெரிந்து கொள்ளவில்லை. அதனால் தங்களை இந்த்ரன் இந்திராணியைப்போல் சீக்கிரம் அழைத்துச்செல்லவில்லை. (33)

என் வார்த்தையைக் கேட்டதும் ஶ்ரீராகவன் பெருத்ததும் குரங்கு, கரடி இவைகளின் கூட்டங்களால் நிறைந்ததுமான ஸைன்யத்தை திரட்டிக்கொண்டு சீக்கிரமாக வரப்போகிறார். (34)

विष्टम्भयित्वा बाणौघैरक्षोभ्यं वरुणालयम् ।
करिष्यति पुरीं लङ्कां काकुत्स्थः शान्तराक्षसाम् ॥ ३५

तत्र यद्यन्तरा मृत्युर्यदि देवाः सहासुराः ।
स्थास्यन्ति पथि रामस्य स तानपि वधिष्यति ॥ ३६

तवादर्शनजेनार्ये शोकेन स परिप्लुतः ।
न शर्म लभते रामः सिंहार्दित इव द्विपः ॥ ३७

मलयेन च विन्ध्येन मेरुणा मन्दरेण च ।
दर्दुरेण च ते देवि शपे मूलफलेन च ॥ ३८

விஷ்டம்பயித்வா பாணௌகைரக்ஷோப்யம் வருணலயம் ।
கரிஷ்யதி புரீம் லங்காம் காகுத்ஸ்த: ஶாந்தராக்ஷஸாம் ॥ 35

தத்ர யத்யந்தரா ம்ருத்யுர்யதி தேவா: ஸஹாஸுரா: ।
ஸ்தாஸ்யந்தி பதி ராமஸ்ய ஸ தானபி வதிஷ்யதி ॥ 36

தவாதர்ஶனஜேனர்யே ஶோகேன ஸ பரிப்லுத: ।
ந ஶர்ம லபதே ராம: ஸிம்ஹார்தித இவ த்விப: ॥ 37

மலயேன ச விந்த்யேன மேருண மந்தரேண ச ।
தர்துரேண ச தே தேவி ஶபே மூலபலேன ச ॥ 38

ககுத்ஸ்த குலத்தில் பிறந்த ஸ்ரீராமன் கலக்கமுடியாத ஸமுத்ரத்தை பாணக்கூட்டங்களால் ஸ்தம்பிக்கச்செய்து இந்த லங்கா பட்டணத்தை ராக்ஷஸர்களில்லாமல் செய்துவிடப்போகிறார். (35)

அந்தக் கார்யத்தில் ம்ருத்யுவோ அஸுரர்களுடன் கூடிய தேவர்களோ ராமனுடைய வழியில் இடையூருக வருவார்களேயானல் அவர்களையும் வதம் செய்து விடுவார். (36)

ஓ தாயே, தங்களைக்காணுத சோகத்தினல் கலங்கிய அந்த ராமன் ஸிம்ஹத்தினல் பீடிக்கப்பட்ட யானைபோல் ஸுகத்தையடையவில்லை. (37)

இனி ஹனுமார் தான் குடியிருக்கும் இடம், தான் உட்கொள்ளும் ஆகாரம் இவைகளின் மேல் ஆணையிட்டு ஸ்ரீராமனுடைய முகத்தை பார்க்கப்போகிருய் என்று கூறப்போகிருர். மலயபர்வதத்தினுலும், விந்திய பர்வதத்தினுலும், மேரு பர்வதத்தினுலும், மந்திர பர்வதத்தினுலும், மலயபர்வதத்தின் பக்கத்திலுள்ள சந்தண மரங்களின் உற்பத்தி ஸ்தானமான தர்துரம் என்ற பர்வதத்தாலும் கிழங்கு, பலம் இவற்ருலும் உங்களுக்கு இங்கு ஆணையிடுகிறேன். (38)

यथा सुनयनं वल्गु बिम्बोष्ठं चारुकुण्डलम् ।
मुखं द्रक्ष्यसि रामस्य पूर्णचन्द्रमिवोदितम् ॥ ३९

क्षिप्रं द्रक्ष्यसि वैदेहि रामं प्रस्रवणे गिरौ ।
शतक्रतुमिवासीनं नाकपृष्ठस्य मूर्धनि ॥ ४०

न मांसं राघवो भुङ्क्ते न चापि मधु सेवते ।
वन्यं सुविहितं नित्यं भक्तमश्नाति पञ्चमम् ॥ ४१

नैव दंशान्न मशकान्न कीटान्न सरीसृपान् ।
राघवोऽपनयेद्गात्रात्त्वद्गतेनान्तरात्मना ॥ ४२

யதா ஸுநயனம் வல்கு பிம்போஷ்டம் சாருகுண்டலம் ।
முகம் த்ரக்ஷ்யஸி ராமஸ்ய பூர்ணசந்த்ரமிவோதிதம் ॥ **39**

க்ஷிப்ரம் த்ரக்ஷ்யஸி வைதேஹி ராமம் ப்ரஸ்ரவணே கிரௌ ।
ஶதக்ரதுமிவாஸீனம் நாகப்ருஷ்டஸ்ய மூர்தனி ॥ **40**

ந மாம்ஸம் ராகவோ புங்க்தே ந சாபி மது ஸேவதே ।
வன்யம் ஸுவிஹிதம் நித்யம் பக்தமஶ்ஞாதி பஞ்சமம் ॥ **41**

நைவ தம்ஶான்ந மஶகான்ந கீடான்ந ஸரீஸ்ருபான் ।
ராகவோऽபநயேத்காத்ராத்த்வத்கதேனாந்தராத்மனா ॥ **42**

அழகிய கண்களுள்ளதும், அழகு வாய்ந்ததும், கோவப் பழம் போன்ற உதடுள்ளதும், அழகிய குண்டலம் தரித்ததும், உதித்த பூர்ண சந்திரன் போன்றதுமான ஸ்ரீராமனுடைய முகத்தை எப்படி நீ பார்க்க போகிறாயோ அப்படி ஆணையிடுகிறேன். (39)

ஓ வைதேஹி! ப்ரஸ்ரவண பர்வதத்தில் வெகு சீக்கிரமாய் ஸ்ரீராமனை ஸ்வர்கத்தில் வஸிக்கும் இந்திரனைப்போல் பார்க்கப் போகிறாய். (40)

ஸ்ரீராகவன் மாம்ஸம் சாப்பிடுவதில்லை. தேனையும் குடிப்பதில்லை. ஐந்தாவது காலமாகிய ஸாயங்காலத்தில் எங்கள் நிர்ப்பந்தத்திற்காக நன்கு பக்குவம் செய்யப்பட்ட காய், கிழங்கை நித்யம் சாப்பிடுகிறான். (41)

ஸ்ரீராகவன் தங்களிடத்தில் மனதை செலுத்தியிருப்பதால் சரீரத்திலுள்ள ஈக்களையும், கொசுக்களையும், புழுக்களையும், பாம்புகளையும் ஓட்டுவதில்லை. (42)

नित्यं ध्यानपरो रामो नित्यं शोकपरायणः।
नान्यच्चिन्तयते किंचित्स तु कामवशं गतः॥ ४३

अनिद्रः सततं रामः सुप्तोऽपि च नरोत्तमः।
सीतेति मधुरां वाणीं व्याहरन्प्रतिबुद्ध्यते॥ ४४

दृष्ट्वा फलं वा पुष्पं वा यद्वान्यत्सुमनोहरम्।
बहुशो हा प्रियेत्येवं श्वसंस्त्वामभिभाषते॥ ४५

स देवि नित्यं परितप्यमानस्त्वामेव सीतेत्यभिभाषमाणः।
धृतव्रतो राजसुतो महात्मा तवैव लाभाय कृतप्रयत्नः॥ ४६

நித்யம் த்யானபரோ ராமோ நித்யம் ஶோகபராயண: ।
நான்யச்சிந்தயதே கிம்சித்ஸ து காமவஶம் கத: ॥ 43

அநித்ர: ஸததம் ராம: ஸுப்தோபி ச நரோத்தம: ।
ஸீதேதி மதுராம் வாணீம் வ்யாஹரன்ப்ரதிபுத்யதே ॥ 44

த்ருஷ்ட்வா பலம் வா புஷ்பம் வா யத்வான்யத்
ஸுமனோஹரம் ।
பஹுஶோ ஹா ப்ரியேத்யேவம் ஶ்வஸம்ஸ்த்வாமபிபாஷதே ॥

ஸ தேவி நித்யம் பரிதப்யமான
ஸ்த்வாமேவ ஸீதேத்யபிபாஷமாண: ।
த்ருதவ்ரதோ ராஜஸுதோ மஹாத்மா
தவைவ லாபாய க்ருதப்ரயத்ன: ॥ 46

அந்த ராமன் காமத்திற்கு வசமாகி நித்யம் தங்களை த்யானம் செய்கிறவனுகவும், நித்யம் மனக்கவலையடைந்தவனுகவும் ஆகி வேறு ஒன்றையும் நினைப்பதில்லை. (43)

நரஶ்ரேஷ்டனுன ராமன் எப்பொழுதும் தூங்குவதில்லை. அப்படி நடுநிசியில் எப்பொழுதாவது தூங்கினுலும் ஹே ஸீதே யென்ற இனிமையான வார்த்தையைச் சொல்லிக்கொண்டு விழித்துக்கொள்கிருன். (44)

பழத்தையோ, புஷ்பத்தையோ அல்லது வேறு ரொம்பவும் மனேஹரமான வஸ்துவையோ பார்த்து, பெருமூச்சுவிட்டுக் கொண்டு ஓ ப்ரியே என்று தங்களை பலதடவை யழைக்கிருர். (45)

ஓ தேவி! ராஜகுமாரனும் மஹாத்மாவுமான அந்த ஸ்ரீராமன் நித்யம் பரிதபிக்கிறவராயும் தங்களையே நித்யம் ஹே ஸீதே என்று அழைக்கிறவராயும் இருந்து கொண்டு தங்களை யடைவதற்காகவே வ்ரதம் கொண்டு முயற்சி செய்து வருகிருர். (46)

सा रामसंकीर्तनवीतशोका रामस्य शोकेन समानशोका ।
शरन्मुखे साम्बुदशेषचन्द्रा निशेव वैदेहसुता बभूव ॥ ४७

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
षट्त्रिंशः सर्गः ॥ ३६ ॥

ஸா ராமஸம்கீர்த்தனவீதஶோகா
ராமஸ்ய ஶோகேன ஸமானஶோகா ।
ஶரன்முகே ஸாம்புதஶேஷசந்த்ரா
நிஶேவ வைதேஹஸுதா பபூவ ॥ 47

இத்யார்ஷே ஶ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீய ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே ஷட்த்ரிம்ஶ: ஸர்க: ॥

விதேஹ தேசத்து அரசனின் பெண்ணான அந்த ஸீதையானவள் ஸ்ரீராமனைப்பற்றி நன்கு சொல்லியதால் சோகம் விலகி, ஸ்ரீராமனுடைய சோகத்தினால் ஸமானமான சோகம் கொண்டு சரத்ருதுவின் ஆரம்பகாலத்து மீதமான மேகங்களுள்ள சந்திரனோடு கூடிய இரவு போலானாள். (47)

முப்பத்தாறுவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

श्रीः

सप्तत्रिंशः सर्गः — முப்பத்திஏழாவது ஸர்கம் ॥ ३७ ॥

"विश्वरूपदर्शनम्"

ஹனுமார் விஸ்வரூபம் காட்டல்.

सीता तद्वचनं श्रुत्वा पूर्णचन्द्रनिभानना ।
हनूमन्तमुवाचेदं धर्मार्थसहितं वचः ॥ १

अमृतं विषसंसृष्टं त्वया वानरभाषितम् ।
यच्च नान्यमना रामो यच्च शोकपरायणः ॥ २

ऐश्वर्ये वा सुविस्तीर्णे व्यसने वा सुदारुणे ।
रज्ज्वेव पुरुषं बद्ध्वा कृतान्तः परिकर्षति ॥ ३

ஸீதா தத்வசனம் ஶ்ருத்வா பூர்ணசந்த்ரநிபானனு ।
ஹனூமந்தமுவாசேதம் தர்மார்த்தஸஹிதம் வச: ॥ 1

அம்ருதம் விஷஸம்ஸ்ருஷ்டம் த்வயா வானரபாஷிதம் ।
யச்ச நான்யமனு ராமோ யச்ச ஶோகபராயண: ॥ 2

ஐஶ்வர்யே வா ஸுவிஸ்தீர்ணே வ்யஸனே வா ஸுதாருணே
ரஜ்ஜ்வேவ புருஷம் பத்வா க்ருதாந்த: பரிகர்ஷதி ॥ 3

பூர்ண சந்திரன் போன்ற முகமுள்ள ஸீதையானவள் ஹனுமாரின் வார்த்தையைக் கேட்டு தர்மம் அர்த்தம் இவைகளுடன் கூடிய வார்த்தையைச் சொன்னுள். (1)

ஸ்ரீராமன் வேறு விஷயத்தில் மனதை செலுத்தாமல் என்னையே நினைத்திருக்கிறுன் என்று நீ சொல்லியது அம்ருதம் போல் இருந்தது. மிகுந்த துக்கத்தை யனுபவித்து தூங்காமலும் தன் மேலேறிய கொசு முதலியவற்றை விரட்டாமலும் இருக்கிறுன் என்று நீ சொல்லியது அந்த அம்ருதத்தில் விஷம் கலந்தது போல் ஆய்விட்டதே. (2)

(மேல் சொல்லும் ஶ்லோகத்தால் ராமனை விட்டு பிரிந்தது தானுக செய்து கொள்ளவில்லை என்பதைச் சொல்லுகிறுள்)

தெய்வமானது கயிற்றினுல் கட்டியிழுப்பதுபோல் ஏராளமான ஐஶ்வர்யத்திலும், பயங்கரமான துக்கத்திலும் அவரவர்களுடைய கர்மாவுக்கு தகுந்தபடி புருஷனை இழுத்து அமரும்படி செய்கிறது. (3)

ஹே வானரஶ்ரேஷ்ட! மனுஷ்யர்கள் தெய்வபலத்தை தடுக்க முடியாது. இது நிஶ்சயம். ஸௌமித்ரையின் புத்ரனை ஸ்ரீலக்ஷ்

विधिर्नूनमसंहार्यः प्राणिनां प्लवगोत्तम ।
सौमित्रिं मां च रामं च व्यसनैः पश्य मोहितान् ॥ ४

शोकस्यास्य कदा पारं राघवोऽधिगमिष्यति ।
प्लवमानः परिश्रान्तो हतनौः सागरे यथा ॥ ५

राक्षसानां वधं कृत्वा सूदयित्वा च रावणम् ।
लङ्कामुन्मूलितां कृत्वा कदा द्रक्ष्यति मां पतिः ॥ ६

स वाच्यः संत्वरस्वेति यावदेव न पूर्यते ।
अयं संवत्सरः कालस्तावद्धि मम जीवितम् ॥ ७

वर्तते दशमो मासो द्वौ तु शेषौ प्लवंगम ।
रावणेन नृशंसेन समयो यः कृतो मम ॥ ८

விதிர்நூனமஸம்ஹார்ய: ப்ராணிநாம் ப்லவகோத்தம ।
ஸௌமித்ரிம் மாம் ச ராமம் ச வ்யஸநை: பஶ்ய மோஹிதான் ॥

ஶோகஸ்யாஸ்ய கதா பாரம் ராகவோऽதிகமிஷ்யதி ।
ப்லவமான: பரிஶ்ராந்தோ ஹதநௌ: ஸாகரே யதா ॥ 5

ராக்ஷஸாநாம் வதம் க்ருத்வா ஸூதயித்வா ச ராவணம் ।
லங்காமுன்மூலிதாம் க்ருத்வா கதா த்ரக்ஷ்யதி மாம் பதி: ॥ 6

ஸ வாச்ய: ஸம்த்வரஸ்வேதி யாவதேவ ந பூர்யதே ।
அயம் ஸம்வத்ஸர: காலஸ்தாவத்தி மம ஜீவிதம் ॥ 7

வர்த்ததே தஶமோ மாஸோ த்வௌ து ஶேஷௌ ப்லவங்கம ।
ராவணேன ந்ருஶம்ஸேன ஸமயோ ய: க்ருதோ மம ॥ 8

மணனும், ஸ்ரீராமனும், நானும் துக்கங்களால் நினைவு இழந்திருக்கிறோம் பார். (4)

கப்பல் கவிழ்ந்த புருஷன் ஸமுத்திரத்தில் மிக ஶ்ரமப்பட்டு நீந்தி கரைக்கு வருவதுபோல் ஸ்ரீராகவன் இந்த சோகத்தின் முடிவை எப்பொழுது அடையப்போகிறான். (5)

என் பதியானவன் ராக்ஷஸர்களை யழித்து ராவணனையும் கொன்று லங்கையையும் வேருடன் பிடுங்கி என்னை எப்பொழுது பார்க்கப்போகிறாரோ. (6)

இந்த ஒரு வருஷ காலமானது பூர்த்தி யடைவதற்குள் சீக்கிரமாக வரும்படிக்கு அந்த ராமனை நீர் சொல்லவேண்டும். அந்த ஒரு வருஷம் வரையில்தான் எனக்கு உயிருண்டு. (7)

ஓ வானர! க்ரூரனான ராவணன் சொன்ன ஒரு வருஷத்தில் பத்தாவது மாதத்தின் முடிவு வந்துவிட்டது. இன்னும் இரண்டு மாதங்களே பாக்கி யிருக்கின்றன. (8)

विभीषणेन च भ्रात्रा मम निर्यातनं प्रति।
अनुनीतः प्रयत्नेन न च तत्कुरुते मतिम्॥ ९

मम प्रतिप्रदानं हि रावणस्य न रोचते।
रावणं मार्गते संख्ये मृत्युः कालवशं गतम्॥ १०

ज्येष्ठा कन्याऽनला नाम विभीषणसुता कपे।
तया ममेदमाख्यातं मात्रा प्रहितया स्वयम्॥ ११

आशंसेयं हरिश्रेष्ठ क्षिप्रं मां प्राप्स्यते पतिः।
अन्तरात्मा हि मे शुद्धस्तस्मिंश्च बहवो गुणाः॥ १२

उत्साहः पौरुषं सत्त्वमानृशंस्यं कृतज्ञता।
विक्रमश्च प्रभावश्च सन्ति वानर राघवे॥ १३

விபீஷணேன ச ப்ராத்ரா மம நிர்யாதனம் ப்ரதி।
அநுநீத: ப்ரயத்னேன ந ச தத்குருதே மதிம்॥ 9

மம ப்ரதிப்ரதானம் ஹி ராவணஸ்ய ந ரோசதே।
ராவணம் மார்கதே ஸம்க்யே ம்ருத்யு: காலவஶம் கதம்॥ 10

ஜ்யேஷ்டா கன்யாऽனலா நாம விபீஷணஸுதா கபே।
தயா மமேதமாக்யாதம் மாத்ரா ப்ரஹிதயா ஸ்வயம்॥ 11

ஆஶம்ஸேயம் ஹரிஶ்ரேஷ்ட க்ஷிப்ரம் மாம் ப்ராப்ஸ்யதே பதி:।
அந்தராத்மா ஹி மே ஶுத்தஸ்தஸ்மிம்ஶ்ச பஹவோ குணா:॥

உத்ஸாஹ: பௌருஷம் ஸத்வமாந்ருஶம்ஸ்யம் க்ருதக்ஞதா।
விக்ரமஶ்ச ப்ரபாவஶ்ச ஸந்தி வானர ராகவே॥ 13

ப்ராதாவான விபீஷணஸ்வாமியும் என்னை திருப்பிக்கொடுக்கும்படிக்கு மிக ப்ரயத்னத்துடன் நல்ல வார்த்தையாகச்சொன்னார். அதை ராவணன் அங்கீகரிக்கவில்லை. (9)

என்னை திருப்பிக்கொடுப்பது ராவணனுக்கு பிடிக்கவேயில்லை. காலத்திற்கு வசமான ராவணனை யமன் தேடுகிறான். (10)

ஓ கபே, விபீஷணஸ்வாமியின் மூத்த பெண்ணும் விவாஹமாகாதவளுமான அனலையென்று பேர் கொண்டவள் தாயினால் அனுப்பப்பட்டு என்னிடத்தில் இதைச் சொன்னாள். (11)

ஓ ஹரிஶ்ரேஷ்டனே, என் பதியானவர் சீக்ரமாக என்னை வந்தடையப்போகிறார். இது நிஶ்சயம்; ஏனென்றால் என்னுடைய உள்ளமானது கலக்கமில்லாமல் இருக்கிறது. அந்த ராமனிடத்திலும் அளவற்ற குணங்களிருக்கின்றன. (12)

கார்யம் செய்வதில் மிகுந்த ஆர்வமும், அதை செய்யுந்திறமையும், சரீர பலமும், அண்டினவர்களை காக்கும் திறமையும்,

चतुर्दश सहस्राणि राक्षसानां जघान यः ।
जनस्थाने विना भ्रात्रा शत्रुः कस्तस्य नोद्विजेत् ॥ १४

न स शक्यस्तुलयितुं व्यसनैः पुरुषर्षभः ।
अहं तस्य प्रभावज्ञा शक्रस्येव पुलोमजा ॥ १५

शरजालांशुमाञ्छूरः कपे रामदिवाकरः ।
शत्रुरक्षोमयं तोयमुपशोषं नयिष्यति ॥ १६

इति संजल्पमानां तां रामार्थे शोककर्शिताम् ।
अश्रुसंपूर्णनयनामुवाच वचनं कपिः ॥ १७

சதுர்தஶ ஸஹஸ்ராணி ராக்ஷஸாநாம் ஜகாந ய: ।
ஜநஸ்தாநே விநா ப்ராத்ரா ஶத்ரு: கஸ்தஸ்ய நோத்விஜேத் ॥

ந ஸ ஶக்யஸ்துலயிதும் வ்யஸநை: புருஷர்ஷப: ।
அஹம் தஸ்ய ப்ரபாவக்ஞா ஶக்ரஸ்யேவ புலோமஜா ॥ 15

ஶரஜாலாம்ஶுமாஞ்சூர: கபே ராமதிவாகர: ।
ஶத்ருரக்ஷோமயம் தோயமுபஶோஷம் நயிஷ்யதி ॥ 16

இதி ஸம்ஜல்பமாநாம் தாம் ராமார்த்தே ஶோககர்ஶிதாம் ।
அஶ்ருஸம்பூர்ணநயநாமுவாச வசநம் கபி: ॥ 17

சத்ருவை ஆக்ரமிப்பதும், திவ்யாஸ்திரங்களை அறிந்திருப்பதால் ஏற்பட்ட மஹிமையும், ஓ வானர! ஸ்ரீராமனிடத்திலிருக்கின்றன. (13)

அதை தான் நேரில் கண்டபடியே சொல்லுகிறாள்:—

ஜனஸ்தானத்தில் தம்பியான லக்ஷ்மணனில்லாமல் பதினாயிரம் ராக்ஷஸர்களை எந்த ராமன் அழித்தாரோ அந்த ராமனைப் பார்த்து எந்த சத்ருதான் கலங்காமலிருக்க முடியும். (14)

புருஷஶ்ரேஷ்டனை அந்த ராமனை எப்பாடுபட்டும் ராக்ஷஸர்களால் அசைக்கமுடியாது. இந்திரனுடைய ப்ரபாவத்தை இந்திராணிபோல் நான் ராமனுடைய ப்ரபாவத்தை அறிந்தவள். (15)

ஓ வானர! பாணக்கூட்டங்களாகிற கிரணங்களுடன்கூடிய சூரனாகிய ராமன் என்ற ஸூர்யன் சத்ருக்களாகிற ராக்ஷஸமயமான ஜலத்தை வற்றச்செய்யப்போகிறார். (16)

இப்படி ராமனைக்குறித்து பேசுகின்றவளும், சோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டவளும், ஜலத்தினால் நிரம்பிய கண்களோடு கூடியவளுமான அந்த ஸீதையைப்பார்த்து ஹனுமார் சொன்னார். (17)

श्रुत्वैव तु वचो मह्यं क्षिप्रमेष्यति राघवः ।
चमूं प्रकर्षन्महतीं हर्यृक्षगणसंकुलाम् ॥ १८

अथवा मोचयिष्यामि त्वामद्यैव वरानने ।
अस्माद्दुःखादुपारोह मम पृष्ठमनिन्दिते ॥ १९

त्वां तु पृष्ठगतां कृत्वा संतरिष्यामि सागरम् ।
शक्तिरस्ति हि मे वोढुं लङ्कामपि सरावणाम् ॥ २०

अहं प्रस्रवणस्थाय राघवायाद्य मैथिलि ।
प्रापयिष्यामि शक्राय हव्यं हुतमिवानलः ॥ २१

द्रक्ष्यस्यद्यैव वैदेहि राघवं सहलक्ष्मणम् ।
व्यवसायसमायुक्तं विष्णुं दैत्यवधे यथा ॥ २२

ஶ்ருத்வைவ து வசோ மஹ்யம் க்ஷிப்ரமேஷ்யதி ராகவ: ।
சமூம் ப்ரகர்ஷன்மஹதீம் ஹர்ய்ருக்ஷகணஸம்குலாம் ॥ 18

அதவா மோசயிஷ்யாமி த்வாமத்யைவ வரானனே ।
அஸ்மாத்து:காதுபாரோஹ மம ப்ருஷ்டமநிந்திதே ॥ 19

த்வாம் து ப்ருஷ்டகதாம் க்ருத்வா ஸம்தரிஷ்யாமி ஸாகரம் ।
ஶக்திரஸ்தி ஹி மே வோடும் லங்காமபி ஸராவணம் ॥ 20

அஹம் ப்ரஸ்ரவணஸ்தாய ராகவாயாத்ய மைதிலி ।
ப்ராபயிஷ்யாமி ஶக்ராய ஹவ்யம் ஹுதமிவானல: ॥ 21

த்ரக்ஷஸ்யத்யைவ வைதேஹி ராகவம் ஸஹலக்ஷ்மணம் ।
வ்யவஸாயஸமாயுக்தம் விஷ்ணும் தைத்யவதே யதா ॥ 22

ஸ்ரீராகவன் என் வார்த்தையைக்கேட்டதும் பெருத்ததும் குரங்குகள், கரடிகள் முதலிய கூட்டங்கள் நிறைந்ததுமான ஸைன்யத்தை திரட்டிக்கொண்டு சீக்ரமாக இங்கு வரப்போகிறார். (18)

சிறந்த முகமுள்ளவளே! அல்லது தங்களை இப்பொழுதே இந்த துக்கத்திலிருந்தும் விடுவிக்கிறேன். ஒ குற்றமற்றவளே! என் முதுகில் ஏறுங்கள். (19)

தங்களை முதுகில் வைத்துக்கொண்டு ஸமுத்ரத்தை நன்கு தாண்டிவிடப்போகிறேன். ராவணனுடன் கூடிய லங்கையை தூக்குவதற்கும் எனக்கு சக்தியிருக்கிறது. (20)

ஒ மைதிலி! இப்பொழுது ப்ரஸ்ரவண பர்வதத்திலிருக்கும் ஸ்ரீராகவனிடத்தில் தங்களை நான் ஹோமம் செய்த பொருளை அக்னிபகவான் இந்திரனிடத்தில் கொண்டுபோய் சேர்ப்பது போல் சேர்த்து விடுவேன். (21)

ஒ வைதேஹி! இப்பொழுதே லக்ஷ்மணனோடு கூடிய

त्वद्दर्शनकृतोत्साहमाश्रमस्थं महाबलम् ।
पुरन्दरमिवासीनं नाकराजस्य मूर्धनि ॥ २३

पृष्ठमारोह मे देवि मा विकाङ्क्षस्व शोभने ।
योगमन्विच्छ रामेण शशाङ्केनेव रोहिणी ॥ २४

कथयन्तीव चन्द्रेण सूर्येण च महार्चिषा ।
मत्पृष्ठमधिरुह्य त्वं तराकाशमहार्णवौ ॥ २५

न हि मे संप्रयातस्य त्वामितो नयतोऽङ्गने ।
अनुगन्तुं गतिं शक्ताः सर्वे लङ्कानिवासिनः ॥ २६

यथैवाहमिह प्राप्तस्तथैवाहमसंशयम् ।
यास्यामि पश्य वैदेहि त्वामुद्यम्य विहायसम् ॥ २७

த்வத்தர்ஶனக்ருதோத்ஸாஹமாஶ்ரமஸ்தம் மஹாபலம் ।
புரந்தரமிவாஸீனம் நாகராஜஸ்ய மூர்தனி ॥ 23

ப்ருஷ்டமாரோஹ மே தேவி மா விகாங்க்ஷஸ்வ ஶோபனே ।
யோகமன்விச்ச ராமேண ஶஶாங்கேனேவ ரோஹிணீ ॥ 24

கதயந்தீவ சந்த்ரேண ஸூர்யேண ச மஹார்சிஷா ।
மத்ப்ருஷ்டமதிருஹ்ய த்வம் தராகாஶமஹார்ணவௌ ॥ 25

ந ஹி மே ஸம்ப்ரயாதஸ்ய த்வாமிதோ நயதோऽங்கனே ।
அனுகந்தும் கதிம் ஶக்தா: ஸர்வே லங்காநிவாஸின: ॥ 26

யதைவாஹமிஹ ப்ராப்தஸ்ததைவாஹமஸம்ஶயம் ।
யாஸ்யாமி பஶ்ய வைதேஹி த்வாமுத்யம்ய விஹாயஸம் ॥ 27

ஸ்ரீராகவனை, அஸுரர்களை வதம் செய்ய எத்தனித்த ஸ்ரீமஹா விஷ்ணுவைப்போல் பார்க்கப் போகிறாய். (22)

தங்களை பார்ப்பதில் ஆவல் கொண்டவரும் ஆஶ்ரமத்திலிருப்பவரும் மிகுந்த பலமுள்ளவருமான ஸ்ரீராமனை ஸ்வர்கத்திலிருக்கும் இந்திரனைப்போல் பார்க்கப்போகிறாய். (23)

ஓ தேவி! என் முதுகில் ஏறுங்கள். உபேக்ஷிக்காதீர்கள். ஓ அழகு வாய்ந்தவளே! சந்திரனுடன் ரோஹிணி போல் ராமனுடன் சேர்வதை விரும்புங்கள். (24)

மிகுந்த காந்தியுள்ள ஸூர்யனுடனும், சந்திரனுடனும் பேசுகிறவள் போல் என் முதுகில் ஏறிக்கொண்டு தாங்கள் ஆகாசத்தையும் ஸமுத்ரத்தையும் தாண்டுங்கள். (25)

ஓ பெண்ணே! தங்களை இங்கிருந்து தூக்கிக்கொண்டு செல்லுகின்ற என்னை தொடர்ந்து வருவதற்கு லங்கையில் வஸிக்கின்ற எல்லோரும் முயற்சித்தாலும் முடியாது. (26)

ஓ வைதேஹி! நான் எப்படி இங்கு வந்தேனோ அம்மாதிரி

मैथिली तु हरिश्रेष्ठाच्छ्रुत्वा वचनमद्भुतम् ।
हर्षविस्मितसर्वाङ्गी हनुमन्तमथाब्रवीत् ॥ २८

हनुमन्दूरमध्वानं कथं मां वोढुमिच्छसि ।
तदेव खलु ते मन्ये कपित्वं हरियूथप ॥ २९

कथं वाऽल्पशरीरस्त्वं मामितो नेतुमिच्छसि ।
सकाशं मानवेन्द्रस्य भर्तुर्मे प्लवगर्षभ ॥ ३०

सीताया वचनं श्रुत्वा हनुमान्मारुतात्मजः ।
चिन्तयामास लक्ष्मीवान्नवं परिभवं कृतम् ॥ ३१

மைதிலீ து ஹரிஶ்ரேஷ்டாச்ச்ருத்வா வசனமத்புதம் ।
ஹர்ஷவிஸ்மிதஸர்வாங்கீ ஹனுமந்தமதாப்ரவீத் ॥ 28

ஹனுமன்தூரமத்வானம் கதம் மாம் வோடுமிச்சஸி ।
ததேவ கலு தே மன்யே கபித்வம் ஹரியூதப ॥ 29

கதம் வாऽல்பஶரீரஸ்த்வம் மாமிதோ நேதுமிச்சஸி ।
ஸகாஶம் மானவேந்த்ரஸ்ய பர்த்துர்மே ப்லவகர்ஷப ॥ 30

ஸீதாயா வசனம் ஶ்ருத்வா ஹனுமான்மாருதாத்மஜ: ।
சிந்தயாமாஸ லக்ஷ்மீவான்நவம் பரிபவம் க்ருதம் ॥ 31

தங்களை தூக்கிக்கொண்டு ஆகாசமார்க்கமாய் சென்றுவிடுவேன். நீங்கள் அதைப் பாருங்கள். இதில் ஸந்தேஹமேயில்லை. (27)

மைதிலியானவள் வானரஶ்ரேஷ்டர் சொல்லிய இந்த வார்த்தையைக்கேட்டு ஸந்தோஷத்தால் மயிர் கூச்சலிட்ட எல்லா அங்கங்களுள்ளவளாய் இருந்து கொண்டு பிறகு ஹனுமாரைப்பார்த்துச் சொன்னாள். (28)

ஓ ஹனுமாரே, தூரமான வழியை என்னை தூக்கிக்கொண்டு செல்ல எப்படி நினைத்தீர். ஓ வானர்களை காப்பவனே, அதைத்தான் உனது குரங்குத்தன்மை என்று நினைக்கிறேன். (29)

ஓ வானரஶ்ரேஷ்டனே, சின்னதான சரீரத்துடன் கூடிய நீ என்னை இங்கிருந்து ஸுக்ரீவனுடையவும் ஸ்ரீராமனுடையவும் ஸமீபத்திற்கு அழைத்துச்செல்ல எப்படி எண்ணினாய். (30)

வாயுவின் புத்ரனும் மிகுந்த சோபையுள்ளவனுமான ஹனுமான் ஸீதையின் வார்த்தையைக்கேட்டு புதிதாக நேர்ந்ததான அவமானத்தைக்குறித்துச் சிந்தித்தார். (31)

न मे जानाति सत्त्वं वा प्रभावं वाऽसितेक्षणा ।
तस्मात्पश्यतु वैदेही यद्रूपं मम कामतः ॥ ३२

इति संचिन्त्य हनुमांस्तदा प्लवगसत्तमः ।
दर्शयामास वैदेह्याः स्वरूपमरिमर्दनः ॥ ३३

स तस्मात्पादपाद्धीमानाप्लुत्य प्लवगर्षभः ।
ततो वर्धितुमारेभे सीताप्रत्ययकारणात् ॥ ३४

मेरुमन्दरसंकाशो बभौ दीप्तानलप्रभः ।
अग्रतो व्यवतस्थे च सीताया वानरोत्तमः ॥ ३५

हरिः पर्वतसंकाशस्ताम्रवक्त्रो महाबलः ।
वज्रदंष्ट्रनखो भीमो वैदेहीमिदमब्रवीत् ॥ ३६

ந மே ஜாநாதி ஸத்வம் வா ப்ரபாவம் வாऽஸிதேக்ஷணா ।
தஸ்மாத்பஸ்யது வைதேஹீ யத்ரூபம் மம காமத: ॥ 32

இதி ஸம்சிந்த்ய ஹநுமாம்ஸ்ததா ப்லவகஸத்தம: ।
தர்ஸயாமாஸ வைதேஹ்யா: ஸ்வரூபமரிமர்தன: ॥ 33

ஸ தஸ்மாத்பாதபாத்தீமாநாப்லுத்ய ப்லவகர்ஷப: ।
ததோ வர்திதுமாரேபே ஸீதாப்ரத்யயகாரணாத் ॥ 34

மேருமந்தரஸம்காஸோ பபௌ தீப்தானலப்ரப: ।
அக்ரதோ வ்யவதஸ்தே ச ஸீதாயா வானரோத்தம: ॥ 35

ஹரி: பர்வதஸம்காஸஸ்தாம்ரவக்த்ரோ மஹாபல: ।
வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரநகோ பீமோ வைதேஹீமிதமப்ரவீத் ॥ 36

கறுத்த கண்களுள்ள வைதேஹியானவள் என்னுடைய பலத்தையோ மஹிமையையோ அறியவில்லை. ஆகையால் அவள் என்னுடைய காமரூபத்தை பார்க்கட்டும். (32)

இம்மாதிரி நினைத்து அப்பொழுது வானரவீரனும் சத்துருக்களை யழிப்பவனுமான ஹனுமான் வைதேஹிக்கு தனது ரூபத்தை காண்பித்தார். (33)

புத்திமானான குரங்குகளுள் சிறந்த அந்த ஹனுமார் அந்த மரத்தடியிலிருந்து வேறிடத்திற்கு பாய்ந்து ஸீதைக்கு நம்பிக்கை வருவதற்காக பிறகு வளர ஆரம்பித்தார். (34)

வானரோத்தமரான ஹனுமார் ஜ்வலிக்கின்ற அக்னியின் காந்தியுள்ளவராயும் மேருபர்வதம், மந்தரபர்வதம் இவைபோன்ற உருவத்துடன் கூடியவராயும் ஸீதையின் எதிரில் வந்து நின்றார். (35)

பர்வதம் போன்றவனும், சிவந்த வர்ணமுள்ளவனும், மஹாபலனும் வஜ்ராயுதம் போன்ற தித்திப்பல் நகம் உள்ளவனும் பயங்

सपर्वतवनोद्देशां साट्टप्राकारतोरणाम् ।
लङ्कामिमां सनाथां वा नयितुं शक्तिरस्ति मे ॥ ३७

तदवस्थाप्यतां बुद्धिरलं देवि विकाङ्क्षया ।
विशोकं कुरु वैदेहि राघवं सहलक्ष्मणम् ॥ ३८

तं दृष्ट्वा भीमसंकाशमुवाच जनकात्मजा ।
पद्मपत्रविशालाक्षी मारुतस्यौरसं सुतम् ॥ ३९

तव सत्त्वं बलं चैव विजानामि महाकपे ।
वायोरिव गतिं चापि तेजश्चाग्नेरिवाद्भुतम् ॥ ४०

ஸபர்வதவனோத்தேஶாம் ஸாட்டப்ராகாரதோரணாம் ।
லங்காமிமாம் ஸநாதாம் வா நயிதும் ஶக்திரஸ்தி மே ॥ 37

ததவஸ்தாப்யதாம் புத்திரலம் தேவி விகாங்க்ஷயா ।
விஶோகம் குரு வைதேஹி ராகவம் ஸஹலக்ஷ்மணம் ॥ 38

தம் த்ருஷ்ட்வா பீமஸம்காஶமுவாச ஜனகாத்மஜா ।
பத்மபத்ரவிஶாலாக்ஷீ மாருதஸ்யௌரஸம் ஸுதம் ॥ 39

தவ ஸத்வம் பலம் சைவ விஜாநாமி மஹாகபே ।
வாயோரிவ கதிம் சாபி தேஜஸ்சாக்னேரிவாத்புதம் ॥ 40

கரனுமான அந்த ஹனுமான் ஸீதையைப் பார்த்துச்சொன்னார். (36)

பர்வதம், காடு இவைகளுடன் கூடியதும், மெத்தை, மதில், கோபுரவாசல் இவைகளுடன் கூடியதுமான இந்த லங்கையை ராவணனுடன் சேர்த்து தூக்கிச் செல்வதற்கு எனக்கு சக்தியிருக்கிறது. (37)

ஓ தேவி! என்னை சக்தி வாய்ந்தவனென்று தீர்மானம் செய்யுங்கள். ஸந்தேஹப்படாதீர்கள். லக்ஷ்மணனுடன் கூடிய ஸ்ரீராகவனை சோகமற்றவனாகச் செய்யுங்கள். (38)

தாமரைப்பூவின் இதழ்போல் அகண்ட கண்கள் உள்ள ஜனகனுடைய பெண்ணானவள் பயங்கரமான ரூபமுள்ளவனும், வாயுவின் ஔரஸபுத்ரனுமான ஹனுமானைப்பார்த்துச் சொன்னாள். (39)

ஓ மஹாகபியே, உமது பிறவியிலேயே ஏற்பட்ட சக்தியையும், சரீர பலத்தையும், வாயுவினுடையது போன்ற கதியையும், அக்னியினுடையது போன்ற ஆஸ்சரியமான தேஜஸ்ஸையும் நன்கு அறிகிறேன். (40)

प्राकृतोऽन्यः कथं चेमां भूमिमागन्तुमर्हसि।
उदधेरप्रमेयस्य पारं वानरपुङ्गव॥　　　　४१

जानामि गमने शक्तिं नयने चापि ते मम।
अवश्यं संप्रधार्याशु कार्यसिद्धिर्महात्मनः॥　　　　४२

अयुक्तं तु कपिश्रेष्ठ मम गन्तुं त्वया सह।
वायुवेगसवेगस्य वेगो मां मोहयेत्तव॥　　　　४३

अहमाकाशमापन्ना ह्युपर्युपरि सागरम्।
प्रपतेयं हि ते पृष्ठाद्भयाद्वेगेन गच्छतः॥　　　　४४

ப்ராக்ருதோऽன்ய: கதம் சேமாம் பூமிமாகந்துமர்ஹஸி ।
உததேரப்ரமேயஸ்ய பாரம் வானரபுங்கவ: ॥　　　　41

ஜானமி கமனே ஶக்திம் நயனே சாபி தே மம ।
அவஶ்யம் ஸம்ப்ரதார்யாஶு கார்யஸித்திர்மஹாத்மன: ॥　　　　42

அயுக்தம் து கபிஶ்ரேஷ்ட மம கந்தும் த்வயா ஸஹ ।
வாயுவேகஸவேகஸ்ய வேகோ மாம் மோஹயேத்தவ ॥　　　　43

அஹமாகாஶமாபன்னு ஹ்யுபர்யுபரி ஸாகரம் ।
ப்ரபதேயம் ஹி தே ப்ருஷ்டாத்பயாத்வேகேனே கச்சத: ॥　　　　44

ஓ வானர ஶ்ரேஷ்டனே, அளவிடமுடியாத ஸமுத்திரத்தின் இக்கரையையும், இந்த ராவணனுடைய பூமியையும், ஸாமான்யமான மற்ருெருவன் எப்படி அடைவான். (41)

என்னை அழைத்துச் செல்வதில் உனக்கு சக்தியுண்டென்பதை நான் அறிவேன். மஹாத்மாவான ஸ்ரீராமருடைய கார்யத்திற்கு ஸித்தி ஏற்படுவதை அவஶ்யம் நன்கு யோசித்து சீக்ரமாக தீர்மானிக்கவேண்டும். (42)

(தன்னை அழைத்துச் செல்வதில் ப்ரதானமாயுள்ள தோஷத்தை மனதில் வைத்துக்கொண்டு, சொற்பமான தோஷத்தை முதலில் கூறுகிருள்.) ஓ குற்றமற்ற கபிஶ்ரேஷ்டனே, உன்னுடன் கூட நான் வருவது ஸரியல்ல. வாயுவின் வேகமுள்ள உன்னுடைய வேகமானது எனக்கு ப்ரக்ஞாபங்கத்தைச் செய்துவிடும். (43)

ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டுவதற்காக மேல் மேல் ஆகாசத்தில் வேகமாக செல்லும் உன் முதுகிலிருந்து பயத்தினல் நான் கீழே விழுந்து விடுவேன். (44)

पतिता सागरे चाहं तिमिनक्रझषाकुले।
भवेयमाशु विवशा यादसामन्नमुत्तमम्॥ ४५

न च शक्ष्ये त्वया सार्धं गन्तुं शत्रुविनाशन।
कलत्रवति संदेहस्त्वय्यपि स्यादसंशयः॥ ४६

ह्रियमाणां तु मां दृष्ट्वा राक्षसा भीमविक्रमाः।
अनुगच्छेयुरादिष्टा रावणेन दुरात्मना॥ ४७

तैस्त्वं परिवृतः शूरैः शूलमुद्गरपाणिभिः।
भवेस्त्वं संशयं प्राप्तो मया वीर कलत्रवान्॥ ४८

सायुधा बहवो व्योम्नि राक्षसास्त्वं निरायुधः।
कथं शक्ष्यसि संयातुं मां चैव परिरक्षितुम्॥ ४९

பதிதா ஸாகரே சாஹம் திமிநக்ரஜஷாகுலே ।
பவேயமாஶு விவஶா யாதஸாமன்னமுத்தமம் ॥ 45

ந ச ஶக்ஷ்யே த்வயா ஸார்தம் கந்தும் ஶத்ருவிநாஶன ।
களத்ரவதி ஸந்தேஹஸ்த்வய்யபி ஸ்யாதஸம்ஶய: ॥ 46

ஹ்ரியமாணாம் து மாம் த்ருஷ்ட்வா ராக்ஷஸா பீமவிக்ரமா: ।
அநுகச்சேயுராதிஷ்டா ராவணேன துராத்மநா ॥ 47

தைஸ்த்வம் பரிவ்ருத: ஶூரை: ஶூலமுத்கரபாணிபி: ।
பவேஸ்த்வம் ஸம்ஶயம் ப்ராப்தோ மயா வீர களத்ரவான் ॥ 48

ஸாயுதா பஹவோ வ்யோம்னி ராக்ஷஸாஸ்த்வம் நிராயுத: ।
கதம் ஶக்ஷ்யஸி ஸம்யாதும் மாம் சைவ பரிரக்ஷிதும் ॥ 49

திமிங்கிலம், முதலை, மீன் முதலியவைகள் நிரம்பிய ஸமுத்திரத்தில் விழுந்தால் பரவசையாகி ஜலஜந்துக்களுக்கு சிறந்த ஆகாரமாக நான் ஆகிவிடுவேன். (45)

ஓ சத்துருவை யழிப்பவனே, உன்னுடன் கூட நான் வர முடியாதவளாயிருக்கிறேன். ரக்ஷிக்கவேண்டிய என்னை யழைத்துச்செல்லும் உனக்கும் உயிருக்கு ஆபத்துவந்துவிடும். அல்லது ஸ்திரீயை எடுத்துச் செல்லும் உன்னிடத்தில் ராக்ஷஸர்களுக்கு சந்தேஹம் ஏற்பட்டுவிடும். இதில் சந்தேஹமில்லை. (46)

என்னை எடுத்துப்போவதைக் கண்டு பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ள ராக்ஷஸர்கள் துஷ்டனான ராவணனால் உத்திரவிடப்பட்டு துடர்ந்து வருவார்கள். (47)

சூலம், உலக்கை இவைகளை கையில் கொண்ட சூரர்களான அந்த ராக்ஷஸர்களால் நீ சூழப்பட்டுவிடுவாய். கார்க்கவேண்டிய என்னை வைத்துக்கொண்டிருக்கும் நீயும் ப்ராண ஸந்தேஹத்தை யடைந்து விடுவாய். (48)

பிடிப்பற்ற ஆகாசத்தில் பல ராக்ஷஸர்கள் ஆயுதமுள்ளவர்

युध्यमानस्य रक्षोभिस्तव तैः क्रूरकर्मभिः।
प्रपतेयं हि ते पृष्ठाद्भयार्ता कपिसत्तम॥ ५०

अथ रक्षांसि भीमानि महान्ति बलवन्ति च।
कथंचित्साम्पराये त्वां जयेयुः कपिसत्तम॥ ५१

अथवा युध्यमानस्य पतेयं विमुखस्य ते।
पतितां च गृहीत्वा मां नयेयुः पापराक्षसाः॥ ५२

मां वा हरेयुस्त्वद्धस्ताद्विशसेयुरथापि वा।
अव्यवस्थौ हि दृश्येते युद्धे जयपराजयौ॥ ५३

யுத்யமானஸ்ய ரக்ஷோபிஸ்தவ தை: க்ரூரகர்மபி: ।
ப்ரபதேயம் ஹி தே ப்ருஷ்டாத்பயார்த்தா கபிஸத்தம ॥ **50**

அத ரக்ஷாம்ஸி பீமானி மஹாந்தி பலவந்தி ச ।
கதம்சித்ஸாம்பராயே த்வாம் ஜயேயு: கபிஸத்தம ॥ **51**

அதவா யுத்யமானஸ்ய பதேயம் விமுகஸ்ய தே ।
பதிதாம் ச க்ருஹீத்வா மாம் நயேயு: பாபராக்ஷஸா: ॥ **52**

மாம் வா ஹரேயுஸ்த்வத்தஸ்தாத்விஶஸேயுரதாபி வா ।
அவ்யவஸ்தௌ ஹி த்ருஶ்யேதே யுத்தே ஜயபராஜயௌ ॥ **53**

களாகவும் நீ ஆயுதமற்றவனாகவும் யுத்தம் செய்து கொண்டு என்னையும் காப்பதற்கு எவ்விதம் சக்தியுள்ளவனாய் ஆவாய்? (49)

ஓ கபிஶ்ரேஷ்ட, பயங்கரமான செய்கையுள்ள அந்த ராக்ஷஸர்களுடன் நீ சண்டைபோடும்பொழுது உன் முதுகிலிருந்து பயத்தினால் கலங்கிய நான் விழுந்து விடுவேன். (50)

ஓ குரங்கிற் சிறந்தவனே, பிறகு பயங்கரர்களும், பெருத்தவர்களும், பலமுள்ளவர்களுமான ராக்ஷஸர்கள் எப்படியாவது உன்னை யுத்தத்தில் ஜெயித்து விடுவார்கள். (51)

அல்லது பிறருடன் யுத்தம் செய்வதில் ஈடுபட்ட உன் முதுகிலிருந்து விழுந்து விடுவேன். தவறி விழுந்த என்னை பாபிகளான ராக்ஷஸர்கள் எடுத்துச் சென்றுவிடுவார்கள். (52)

உன்னுடைய கையிலிருந்து என்னை அபஹரித்து விடுவார்கள். அல்லது என்னைக் கொன்றுவிடுவார்கள். ஏனென்றால் யுத்தத்தில் ஜெயிப்பது தோற்பது என்பது நிலையில்லாததாகயிருக்கிறது. (53)

अहं वाऽपि विपद्येयं रक्षोभिरभितर्जिता।
त्वत्प्रयत्नो हरिश्रेष्ठ भवेन्निष्फल एव तु॥ ५४

कामं त्वमसि पर्याप्तो निहन्तुं सर्वराक्षसान्।
राघवस्य यशो हीयेत्त्वया शस्तैस्तु राक्षसैः॥ ५५

अथवाऽऽदाय रक्षांसि न्यसेयुः संवृते हि माम्।
यत्र ते नाभिजानीयुर्हरयो नापि राघवौ॥ ५६

आरम्भस्तु मदर्थोऽयं ततस्तव निरर्थकः।
त्वया हि सह रामस्य महानागमने गुणः॥ ५७

அஹம் வாऽபி விபத்யேயம் ரக்ஷோபிரபிதர்ஜிதா।
த்வத்ப்ரயத்னோ ஹரிஶ்ரேஷ்ட பவேந்நிஷ்பல ஏவ து॥ 54

காமம் த்வமஸி பர்யாப்தோ நிஹந்தும் ஸர்வராக்ஷஸான்।
ராகவஸ்ய யஶோ ஹீயேத் த்வயா ஶஸ்தைஸ்து ராக்ஷஸை:

அதவாऽऽதாய ரக்ஷாம்ஸி ந்யஸேயு: ஸம்வ்ருதே ஹி மாம்।
யத்ர தே நாபிஜாநீயுர்ஹரயோ நாபி ராகவௌ॥ 56

ஆரம்பஸ்து மதர்த்தோயம் ததஸ்தவ நிரர்த்தக:।
த்வயா ஹி ஸஹ ராமஸ்ய மஹாநாகமனே குண:॥ 57

அல்லது ராக்ஷஸர்களால் அதட்டப்பட்ட நான் ஆபத்தையடைந்துவிடுவேன். ஓ ஹரிஸ்ரேஷ்டனே, நீ செய்த முயற்சியானது பயனற்றதாகவே யாகிவிடும். (54)

(இப்பொழுது ஹனுமாருக்கு எல்லாவிதமான சக்தியிருப்பதையும் அங்கீகரித்து வேறு யுக்தி சொல்கிறாள்.) நீ ராக்ஷஸர்களையும் அழிப்பதற்கு தகுதியுள்ளவன்தான். உன்னால் ராக்ஷஸர்கள் கொல்லப்பட்டு விட்டால் ஸ்ரீராமனுடைய கீர்த்தியானது குறைந்துவிடும். (அதாவது ஸ்ரீராமனுக்கு என்னைத் திருப்பி அழைத்துவர சக்தியில்லை யென்ற அபகீர்த்தி வந்துவிடும்.) (55)

அல்லது ராக்ஷஸர்கள் என்னை எடுத்துச்சென்று எந்த இடத்தில் வைத்தால் குரங்குகளும் ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களும் அறிய மாட்டார்களோ அந்த இடத்தில் வைத்து விடுவார்கள். (56)

என்னை எடுத்து செல்வதைக் காட்டிலும் ஸ்ரீராமனை இங்கு அழைத்து வருவது நலம் என்று கூறுகிறாள். என்னைக் குறித்து நீ செய்த யத்னமானது பிறகு வீணாகிவிடும். உன்னுடன் கூட ஸ்ரீராமன் இங்கு வந்தால் மஹத்தான குணம் ஏற்படும். (57)

ஓ பெருத்த கைகளுள்ளவனே! மஹாத்மாவான ஸ்ரீராகவனுக்கும் லக்ஷ்மணன் முதலிய ப்ராதாக்களுக்கும், உனக்கும்

मयि जीवितमायत्तं राघवस्य महात्मनः ।
भ्रातॄणां च महाबाहो तव राजकुलस्य च ॥ ५८

तौ निराशौ मदर्थं तु शोकसंतापकर्शितौ ।
सह सर्वर्क्षहरिभिस्त्यक्ष्यतः प्राणसंग्रहम् ॥ ५९

भर्तृभक्तिं पुरस्कृत्य रामादन्यस्य वानर ।
न स्पृशामि शरीरं तु पुंसो वानरपुङ्गव ॥ ६०

यदहं गात्रसंस्पर्शं रावणस्य बलाद्गता ।
अनीशा किं करिष्यामि विनाथा विवशा सती ॥ ६१

यदि रामो दशग्रीवमिह हत्वा सबान्धवम् ।
मामितो गृह्य गच्छेत तत्तस्य सदृशं भवेत् ॥ ६२

மயி ஜீவிதமாயத்தம் ராகவஸ்ய மஹாத்மந: ।
ப்ராத்ரூணாம் ச மஹாபாஹோ தவ ராஜகுலஸ்ய ச ॥ **58**

தௌ நிராமௌ மதர்த்தம் து மோகஸந்தாபகர்மிதௌ ।
ஸஹ ஸர்வர்க்ஷஹரிபிஸ்த்யக்ஷ்யத: ப்ராணஸம்க்ரஹம் ॥ **59**

பர்த்ருபக்திம் புரஸ்க்ருத்ய ராமாதன்யஸ்ய வானர ।
ந ஸ்ப்ருமாமி மரீரம் து பும்ஸோ வானரபுங்கவ ॥ **60**

யதஹம் காத்ரஸம்ஸ்பர்மம் ராவணஸ்ய பலாத்கதா ।
அநீமா கிம் கரிஷ்யாமி விநாதா விவமா ஸதீ ॥ **61**

யதி ராமோ தமக்ரீவமிஹ ஹத்வா ஸபாந்தவம் ।
மாமிதோ க்ருஹ்ய கச்சேத தத்தஸ்ய ஸத்ருமம் பவேத் ॥ **62**

ஸுக்ரீவனுடைய குலத்திற்கும், உயிரானது என்னைப் பொறுத்தே இருக்கிறது. (அதாவது நான் ஜீவித்திருந்தால்தான் இவர்கள் ஜீவித்திருப்பார்கள் என்பது கருத்து.) (58)

அந்த ராமலக்ஷ்மணர்கள் சோகம் ஸந்தாபம் இவைகளால் பீடிக்கப்பட்டு என் விஷயமாய் ஆசையற்றவர்களாகி கரடி, குரங்கு முதலிய எல்லோருடனும் பிராணனை விட்டுவிடுவார்கள். (59)

ஓ வானர ஶ்ரேஷ்டனே, என் பர்த்தாவிடத்திலிருக்கும் பக்தியை முன்னிட்டு ராமனைத்தவிர்த்து மற்றொரு புருஷனுடைய சரீரத்தை நான் தொடமாட்டேன். (60)

ராவணனுடைய சரீர ஸ்பர்சத்தை நான் பலாத்காரமாக யடைந்தேன். சக்தியற்றவளும், ரக்ஷகளில்லாதவளும், பரவசையாகவும் இருந்த நான் என்ன செய்வேன்? (61)

ஸ்ரீராமன் பந்துக்களுடன் கூடிய ராவணனை வதம் செய்து என்னை இங்கிருந்து எடுத்துச்செல்வாரேயானால் அதுதான் அவருடைய மஹிமைக்கு தகுதியாகும். (62)

श्रुता हि दृष्टाश्च मया पराक्रमा महात्मनस्तस्य रणावमर्दिनः।
न देवगन्धर्वभुजङ्गराक्षसा भवन्ति रामेण समा हि संयुगे॥ ६३
समीक्ष्य तं संयति चित्रकार्मुकं महाबलं वासवतुल्यविक्रमम्।
सलक्ष्मणं को विषहेत राघवं हुताशनं दीप्तमिवानिलेरितम्॥ ६४
सलक्ष्मणं राघवमाजिमर्दनं दिशागजं मत्तमिव व्यवस्थितम्।
सहेत को वानरमुख्य संयुगे युगान्तसूर्यप्रतिमं शरार्चिषम्॥ ६५

ஶ்ருதா ஹி த்ருஷ்டாஶ்ச மயா பராக்ரமா
மஹாத்மனஸ்தஸ்ய ரணாவமர்தின: ।
ந தேவகந்தர்வபுஜங்கராக்ஷஸா
பவந்தி ராமேண ஸமா ஹி ஸம்யுகே ॥ 63
ஸமீக்ஷ்ய தம் ஸம்யதி சித்ரகார்முகம்
மஹாபலம் வாஸவதுல்யவிக்ரமம் ।
ஸலக்ஷ்மணம் கோ விஷஹேத ராகவம்
ஹுதாஶனம் தீப்தமிவாநிலேரிதம் ॥ 64
ஸலக்ஷ்மணம் ராகவமாஜிமர்தனம்
திஶாகஜம் மத்தமிவ வ்யவஸ்திதம் ।
ஸஹேத கோ வானரமுக்ய ஸம்யுகே
யுகாந்தஸூர்யப்ரதிமம் ஶரார்சிஷம் ॥ 65

(இங்கு ராவணனை வதம் செய்யாமல் ஹனுமார் தன்னை எடுத்துச்சென்று விட்டால் துஷ்டர்களான எல்லா ராக்ஷஸர்களை யும் நிக்ரஹம் செய்ய ஸ்ரீராமன் அவதரித்த அவதார ப்ரயோஜனம் வீணாகிவிடுமென்று ஸ்ரீஸீதையின் ரஹஸ்யமான அபிப்ராயம்.)

யுத்தத்தில் சத்ருக்களை அழிக்கும் மஹாத்மாவான அந்த ராமனுடைய பராக்ரமங்களை நான் கேட்டுமிருக்கிறேன். கண்டு மிருக்கிறேன். தேவர்களோ, கந்தர்வர்களோ, நாகர்களோ, ராக்ஷஸர்களோ, யுத்தத்தில் ராமனுடன் ஸமமாக ஆகமாட் டார்கள்.

(ஸ்ரீராமனுடைய ப்ராக்ரமத்தை கேட்டுமிருக்கிறேன், பார்த் துமிருக்கிறேன் என்றதானது விஸ்வாமித்ர யாகத்திலும், வாலி வதத்திலும் பராக்ரமத்தை கேட்டிருக்கிறேன். ஜனஸ்தானத்தில் பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸர்களோடு கூடிய கரதூஷண வதத்தை பார்த்திருக்கிறேன் என்ற கருத்தில் கூறப்பட்டதாகும்.) (63)

விசித்ரமான கோதண்டத்துடன் கூடினவரும், மஹத்தான பலம் வாய்ந்தவரும், இந்திரனுக்கொப்பான பராக்ரமமுள்ளவரும், லக்ஷ்மணருடன் கூடினவருமான அந்த ஸ்ரீராமனை யுத்தத்தில் பார்த்து, காற்றினால் வ்ருத்தி செய்யப்பட்டதும் பிரகாசிப்பது மான அக்னியைப்போல் எவன்தான் ஸஹிப்பான். (64)

ஓ வானரஶ்ரேஷ்டனே, லக்ஷ்மணனுடன் கூடியவனும்,

स मे हरिश्रेष्ठ सलक्ष्मणं पतिं सयूथपं क्षिप्रमिहोपपादय ।
चिराय रामं प्रति शोककर्शितां कुरुष्व मां वानरमुख्य हर्षिताम् ॥ ६६

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
सप्तत्रिंशः सर्गः ॥ ३७ ॥

ஸ மே ஹரிஶ்ரேஷ்ட ஸலக்ஷ்மணம் பதிம்
ஸயூதபம் க்ஷிப்ரமிஹோபபாதய ।
சிராய ராமம் ப்ரதி ஶோககர்ஶிதாம்
குருஷ்வ மாம் வானரமுக்ய ஹர்ஷிதாம் ॥ **66**

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீய ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே ஸப்தத்ரிம்ஶ: ஸர்க: ॥

யுத்தத்தில் சத்ருக்களை நசுக்குகிறவனும், மதம் பிடித்த திக்கஜம் போலிருக்கின்றவனும், ப்ரளயகால ஸூர்யனுக்கொப்பானவனும், பாணங்களை ஜ்வாலையாகவுடையவனுமான ஸ்ரீராகவனை யுத்தத்தில் எவன் ஸஹிப்பான். (65)

ஓ ஹரிஶ்ரேஷ்டனே, லக்ஷ்மணனுடன் கூடியவனும், ஸுக்ரீவனுடனும் கூடியவனுமான என் நாயகனை அந்த நீ சீக்ரமாக இங்கு அழைத்து வரவேண்டும். ஸ்ரீராமனைக்குறித்து பல நாளாக சோகப்பட்டிருக்கும் என்னை ஸந்தோஷத்தை யடைந்தவளாகச் செய். (66)

முப்பத்தேழாவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

अष्टत्रिंशः सर्गः — முப்பத்தெட்டாவது ஸர்கம் ॥ ३८ ॥

"वायसवृत्तान्तकथनम्"

காகாஸுரனின் வரலாற்றைக் கூறுதல்.

ततः स कपिशार्दूलस्तेन वाक्येन हर्षितः ।
सीतामुवाच तच्छ्रुत्वा वाक्यं वाक्यविशारदः ॥ १

युक्तरूपं त्वया देवि भाषितं शुभदर्शने ।
सदृशं स्त्रीस्वभावस्य साध्वीनां विनयस्य च ॥ २

स्त्री त्वं न तु समर्थं हि सागरं व्यतिवर्तितुम् ।
मामधिष्ठाय विस्तीर्णं शतयोजनमायतम् ॥ ३

द्वितीयं कारणं यच्च ब्रवीषि विनयान्विते ।
रामादन्यस्य नार्हामि संस्पर्शमिति जानकि ॥ ४

தத: ஸ கபிஶார்தூலஸ்தேன வாக்யேன ஹர்ஷித: ।
ஸீதாமுவாச தச்ச்ருத்வா வாக்யம் வாக்யவிஶாரத: ॥ 1

யுக்தரூபம் த்வயா தேவி பாஷிதம் ஶுபதர்ஶனே ।
ஸத்ருஶம் ஸ்த்ரீஸ்வபாவஸ்ய ஸாத்வீனும் வினயஸ்ய ச ॥ 2

ஸ்த்ரீ த்வம் ந து ஸமர்த்தம் ஹி ஸாகரம் வ்யதிவர்த்திதும் ।
மாமதிஷ்டாய விஸ்தீர்ணம் ஶதயோஜனமாயதம் ॥ 3

த்விதீயம் காரணம் யச்ச ப்ரவீஷி வினயான்விதே ।
ராமாதன்யஸ்ய நார்ஹாமி ஸம்ஸ்பர்ஶமிதி ஜானகி ॥ 4

பிறகு அதைக்கேட்டு அந்த சொல்லால் ஸந்தோஷங்கொண்டவரும் பேசும் திறமையுள்ளவருமான கபிஶ்ரேஷ்டரான ஹனுமார் ஸீதையைப் பார்த்துச்சொன்னார். (1)

அழகிய பார்வையுள்ள ஓ தேவி, ஸ்திரீகளின் பயந்த ஸ்வபாவத்திற்கும் பதிவ்ரதைகளினுடைய நடத்தைக்கும் ரொம்பவும் பொருத்தமானதை தாங்கள் சொன்னீர்கள். (2)

பெருத்த என் பேரில் தாங்கள் இருந்தாலும் நூறுயோஜனை அகலமுள்ள ஸமுத்ரத்தை தாண்டுவதற்கு ஸ்திரீயான தாங்கள் தகுதியற்றவர். (3)

ஓ ஜானகி, ராமனைத்தவிர வேறு புருஷனை நான் தொடமாட்டேன் என்று இரண்டாவது காரணம் யாதொன்றை தாங்கள்

एतत्ते देवि सदृशं पत्न्यास्तस्य महात्मनः ।
का ह्यन्या त्वामृते देवि ब्रूयाद्वचनमीदृशम् ॥ ५

श्रोष्यते चैव काकुत्स्थः सर्वं निरवशेषतः ।
चेष्टितं यत्त्वया देवि भाषितं मम चाग्रतः ॥ ६

कारणैर्बहुभिर्देवि रामप्रियचिकीर्षया ।
स्नेहप्रस्कन्नमनसा मयैतत्समुदीरितम् ॥ ७

लङ्काया दुष्प्रवेशत्वाद्दुस्तरत्वान्महोदधेः ।
सामर्थ्यादात्मनश्चैव मयैतत्समुदीरितम् ॥ ८

ஏதத்தே தேவி ஸத்ருஶம் பத்ன்யாஸ்தஸ்ய மஹாத்மன: ।
கா ஹ்யன்யா த்வாம்ருதே தேவி ப்ரூயாத்வசனமீத்ருஶம் ॥ 5

ஶ்ரோஷ்யதே சைவ காகுத்ஸ்த: ஸர்வம் நிரவஶேஷத: ।
சேஷ்டிதம் யத்த்வயா தேவி பாஷிதம் மம சாக்ரத: ॥ 6

காரணைர்பஹுபிர்தேவி ராமப்ரியசிகீர்ஷயா ।
ஸ்நேஹப்ரஸ்கன்னமனஸா மயைதத்ஸமுதீரிதம் ॥ 7

லங்காயா துஷ்ப்ரவேஶத்வாத்துஸ்தரத்வான்மஹோததே: ।
ஸாமர்த்யாதாத்மனஶ்சைவ மயைதத்ஸமுதீரிதம் ॥ 8

சொன்னீர்களோ அதானது நல்ல நடத்தையுடன் கூடிய ஓ தேவி, மஹாத்மாவான அந்த ராமனுடைய மனைவியான தங்களுக்குத் தான் பொருத்தமானது. தங்களைத்தவிர ஓ தேவி, வேறு எவள் தான் இம்மாதிரி வார்த்தையைச் சொல்லுவாள். (4, 5)

ஓ தேவி, ககுத்ஸ்த குலத்தில் பிறந்த ஸ்ரீராமர் உங்களுடைய செய்கையையும் உங்கள் பேச்சையும் என் முன்னிலையில் தாங்கள் சொல்லிய பேச்சையும் மீதமில்லாமல் எல்லாவற்றையும் கேட்கப் போகிறார். (அதாவது சுருக்கிட்டுக்கொண்டதையும் ஸ்ரீ ராம நாமாவை ஜபித்து கதறிப் புலம்பினதையும் ராவணனை த்ருணமாகப் பேசியது முதலியவற்றையும் ஸ்ரீராமரிடத்தில் நான் போய் சொல்லிக் கேட்கப் போகிறார் என்ற கருத்து.) (6)

ஓ தேவி, பல காரணங்களாலும் ஸ்ரீராமனுக்கு ப்ரியத்தைச் செய்யவேண்டுமென்ற ஆசையாலும், ஸ்நேஹத்தால் தளர்ந்த மனதினாலும், என்னால் இம்மாதிரி சொல்லப்பட்டது. (7)

ஸ்ரீராமன் முதலியவர்கள் லங்கைக்கு வருவது ஶ்ரமமாகையாலும், ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டுவதும் மிக கஷ்டமாகையாலும், எனது திறமையாலும் இம்மாதிரி என்னால் சொல்லப்பட்டது. (8)

इच्छामि त्वां समानेतुमद्यैव रघुबन्धुना ।
गुरुस्नेहेन भक्त्या च नान्यथैतदुदाहृतम् ॥ ९

यदि नोत्सहसे यातुं मया सार्धमनिन्दिते ।
अभिज्ञानं प्रयच्छ त्वं जानीयाद्राघवो हि यत् ॥ १०

एवमुक्ता हनुमता सीता सुरसुतोपमा ।
उवाच वचनं मन्दं बाष्पप्रग्रथिताक्षरम् ॥ ११

इदं श्रेष्ठमभिज्ञानं ब्रूयास्त्वं तु मम प्रियम् ।
शैलस्य चित्रकूटस्य पादे पूर्वोत्तरे पुरा ॥ १२

இச்சாமி த்வாம் ஸமாநேதுமத்யைவ ரகுபந்துனா ।
குருஸ்நேஹேன பக்த்யா ச நான்யதைததுதாஹ்ருதம் ॥ 9

யதி நோத்ஸஹஸே யாதும் மயா ஸார்தமநிந்திதே ।
அபிக்ஞானம் ப்ரயச்ச த்வம் ஜானீயாத்ராகவோ ஹி யத் ॥ 10

ஏவமுக்தா ஹனுமதா ஸீதா ஸுரஸுதோபமா ।
உவாச வசனம் மந்தம் பாஷ்பப்ரக்ரதிதாக்ஷரம் ॥ 11

இதம் ஶ்ரேஷ்டமபிக்ஞானம் ப்ரூயாஸ்த்வம் து மம ப்ரியம் ।
ஶைலஸ்ய சித்ரகூடஸ்ய பாதே பூர்வோத்தரே புரா ॥ 12

இப்பொழுதே தங்களை ரகுவம்சத்து அரசர்களுடன் சேர்த்து வைப்பதற்கு ஆசைப்படுகிறேன். அதனுலும் குருவாகிய ஸ்ரீராமனிடத்திலுள்ள ஸ்நேஹத்தாலும் தங்களிடத்திலுள்ள பக்தியாலும், இம்மாதிரிச் சொன்னேன். வேறு விதமாக எண்ணிச் சொல்லவில்லை. (9)

ஓ குற்றமற்றவளே, என்னுடன் கூட வருவதற்கு இஷ்டப்படாமல் போனுல் ஸ்ரீ ராகவன் அறியக்கூடிய அடையாளத்தைக் கொடுக்கவேண்டும். (10)

ஹனுமாரால் இம்மாதிரி சொல்லப்பட்டவளும், தேவஸ்த்ரீ போன்றவளுமான ஸீதையானவள் கண்ஜலத்தினுல் தடங்குகின்ற அக்ஷரத்துடன் கூடிய சொல்லை பிறர் காதில் விழாமல் மெல்லச் சொன்னுள். (இங்கு ஸ்ரீராமனுடன் தனித்திருந்த ஸமயத்தில் நடந்த கதையைச்சொல்ல நினைத்ததும் கண்ணில் ஜலம் வந்ததென்று கருத்து.) (11)

சித்ரகூட பர்வதத்தின் பக்கத்தில் வடகிழக்கில் உள்ள குன்றில் மந்தாகினி நதிக்கு ஸமீபத்திலுள்ள ஸித்தர்களால் ஆஶ்ரயிக்கப்பட்டதும் ஏராளமான கிழங்குகளும், கனிகளும், ஜலங்களுமுள்ள அந்த இடத்தில் தபஸ்விகளின் ஆஶ்ரமத்தில் வஸித்த

तापसाश्रमवासिन्याः प्राज्यमूलफलोदके ।
तस्मिन्सिद्धाश्रिते देशे मन्दाकिन्या ह्यदूरतः ॥ १३

तस्योपवनषण्डेषु नानापुष्पसुगन्धिषु ।
विहृत्य सलिलक्लिन्ना तवाङ्के समुपाविशम् ॥ १४

ततो मांससमायुक्तो वायसः पर्यतुण्डयत् ।
तमहं लोष्टमुद्यम्य वारयामि स्म वायसम् ॥ १५

दारयन्स च मां काकस्तत्रैव परिलीयते ।
न चाप्युपारमन्मांसाद्भक्षार्थी बलिभोजनः ॥ १६

उत्कर्षन्त्यां च रशनां क्रुद्धायां मयि पक्षिणि ।
स्रस्यमाने च वसने ततो दृष्टा त्वया ह्यहम् ॥ १७

தாபஸாஶ்ரமவாஸின்யா: ப்ராஜ்யமூலபலோதகே ।
தஸ்மின்ஸித்தாஶ்ரிதே தேஶே மந்தாகின்யா ஹ்யதூரத: ॥ **13**

தஸ்யோபவனஷண்டேஷு நாநாபுஷ்பஸுகந்திஷு ।
விஹ்ருத்ய ஸலிலக்லின்னா தவாங்கே ஸமுபாவிஶம் ॥ **14**

ததோ மாம்ஸஸமாயுக்தோ வாயஸ: பர்யதுண்டயத் ।
தமஹம் லோஷ்டமுத்யம்ய வாரயாமி ஸ்ம வாயஸம் ॥ **15**

தாரயன்ஸ ச மாம் காகஸ்தத்ரைவ பரிலீயதே ।
ந சாப்யுபாரமன்மாம்ஸாத்பக்ஷார்த்தீ பலிபோஜன: ॥ **16**

உத்கர்ஷந்த்யாம் ச ரஶனாம் க்ருத்தாயாம் மயி பக்ஷிணி ।
ஸ்ரஸ்யமானே ச வஸனே ததோ த்ருஷ்டா த்வயா ஹ்யஹம் ॥

எனது இந்த சிறந்த அடையாளத்தை என் ப்ரிய நாயகனிடம் நீ சொல்லு. (12, 13)

பலவிதமான புஷ்பங்களால் வாஸனையுள்ள அந்த பர்வதத்தின் பல உபவனங்களில் நான் விளையாடி வேர்வையால் நனைந்தவளாய் தங்கள் மடியில் வந்து படுத்தேன். (14)

பிறகு மாம்ஸத்தில் ஆசைகொண்ட காக்கையானது என் ஸ்தனங்களின் நடுவில் வந்து கொத்தியது. அந்த காக்கையை மண்கட்டியை யெடுத்து நான் விரட்டினேன். (15)

வைஶ்வதேவ பலியைச் சாப்பிடும் அந்த காக்கையானது என்னை கொத்திக்கொண்டு அந்த இடத்திலேயே மறைந்தது. சாப்பிட ஆசை கொண்ட அந்த காக்கையானது மாம்ஸத்தை கொத்துவதை நிறுத்தவில்லை. (16)

நான் பக்ஷியினிடத்தில் கோபங்கொண்டு புடவைமேல் கட்டிய பட்டு கயிற்றை காக்கையை விரட்டுவதற்கு எடுத்ததும் என் வஸ்த்ரமானது நழுவியது. அப்பொழுது என்னை தாங்கள் பார்த்தீர்கள். (17)

त्वयाऽपहसिता चाहं क्रुद्धा संलज्जिता तदा।
भक्षगृध्नेन काकेन दारिता त्वामुपागता॥ १८

आसीनस्य च ते श्रान्ता पुनरुत्सङ्गमाविशम्।
क्रुध्यन्ती च प्रहृष्टेन त्वयाऽहं परिसान्त्विता॥ १९

बाष्पपूर्णमुखी मन्दं चक्षुषी परिमार्जती।
लक्षिताऽहं त्वया नाथ वायसेन प्रकोपिता॥ २०

परिश्रमात्प्रसुप्ता च राघवाङ्केऽप्यहं चिरम्।
पर्यायेण प्रसुप्तश्च ममाङ्के भरताग्रजः॥
स तत्र पुनरेवाथ वायसः समुपागमत्॥ २१

த்வயாऽபஹஸிதா சாஹம் க்ருத்தா ஸம்லஜ்ஜிதா ததா।
பக்ஷக்ருத்னேன காகேன தாரிதா த்வாமுபாகதா॥ 18

ஆஸீனஸ்ய ச தே ஶ்ராந்தா புனருத்ஸங்கமாவிஶம்।
க்ருத்யந்தீ ச ப்ரஹ்ருஷ்டேன த்வயாऽஹம் பரிஸாந்த்விதா॥

பாஷ்பபூர்ணமுகீ மந்தம் சக்ஷுஷீ பரிமார்ஜதீ।
லக்ஷிதாऽஹம் த்வயா நாத வாயஸேன ப்ரகோபிதா॥ 20

பரிஶ்ரமாத்ப்ரஸுப்தா ச ராகவாங்கேऽப்யஹம் சிரம்।
பர்யாயேண ப்ரஸுப்தஶ்ச மமாங்கே பரதாக்ரஜ:॥
ஸ தத்ர புனரேவாத வாயஸ: ஸமுபாகமத்॥ 21

அப்பொழுது கோபங்கொண்ட என்னை புடவை அவிழ்ந்ததால் நீர் பரிஹஸித்தீர். நான் மிகவும் லஜ்ஜையை அடைந்தேன். மறுபடியும் சாப்பிட ஆசைகொண்ட காக்கையினுல் ஸ்தனத்தின் நடுவில் கொத்தப்பட்ட நான் தங்களை வந்தடைந்தேன். (18)

உட்கார்ந்து கொண்டிருந்த தங்கள் மடியை மறுபடியும் களைப்படைந்து நான் அடைந்தேன். கோபத்தை யடைந்த நான் மிகுந்த ஸந்தோஷத்தை யடைந்த உம்மால் மிகவும் ஸமாதானம் செய்யப்பட்டேன். (19)

ஓ காக்கிறவரே, கண்ணீர் நிறைந்த முகமுள்ளவளும், கண்களை மெல்ல துடைக்கின்றவளுமான நான் காக்கையால் கோபமூட்டப்பட்டவளாய் தங்களால் பார்க்கப்பட்டேன்.

(இங்கு காக்கையை விரட்டாமல் ஶ்ரீராமனிடத்திலிருந்தேன் என்று சொன்னதால் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ள தானே யத்னித்தால் ஈஶ்வரன் உபேக்ஷித்து விடுவான். ஈஶ்வரனிடத்தில் பாரத்தைப்போட்டு தான் பேசாமலிருந்தால் ஶ்ரீபகவான் ரக்ஷிப்பான் என்பது விளக்கப்படுகிறது.) (20)

மிக ஶ்ரமத்தினுல் ஶ்ரீராகவனுடைய மடியில் நான் நெடுநேரம் தூங்கினேன். நான் விழித்துக் கொண்டதும் என்னு

ततः सुप्तप्रबुद्धां मां रामस्याङ्कात्समुत्थिताम् ।
वायसः सहसागम्य विददार स्तनान्तरे ॥ २२

पुनः पुनरथोत्पत्य विददार स मां भृशम् ।
ततः समुक्षितो रामो मुक्तैः शोणितबिन्दुभिः ॥ २३

वायसेन ततस्तेन बलवत्क्लिश्यमानया ।
स मया बोधितः श्रीमान्सुखसुप्तः परन्तपः ॥ २४

स मां दृष्ट्वा महाबाहुर्वितुन्नां स्तनयोस्तदा ।
आशीविष इव क्रुद्धः श्वसन्वाक्यमभाषत ॥ २५

தத: ஸுப்தப்ரபுத்தாம் மாம் ராமஸ்யாங்காத்ஸமுத்திதாம் ।
வாயஸ: ஸஹஸாகம்ய விததார ஸ்தஞந்தரே ॥ **22**

புன: புனரதோத்பத்ய விததார ஸ மாம் ப்ருமம் ।
தத: ஸமுக்ஷிதோ ராமோ முக்தை: மோணிதபிந்துபி: ॥ **23**

வாயஸேன ததஸ்தேன பலவத்க்லிம்யமானயா ।
ஸ மயா போதித: ஸ்ரீமான்ஸுகஸுப்த: பரந்தப: ॥ **24**

ஸ மாம் த்ருஷ்ட்வா மஹாபாஹுர்விதுன்னாம் ஸ்தனயோஸ்ததா ।
ஆமீவிஷ இவ க்ருத்த: ம்வஸன்வாக்யமபாஷத ॥ **25**

டைய மடியில் பரதனுடைய அண்ணுவான ஸ்ரீராமனும் தூங்கினுர். அங்கு மறுபடியும் அக்காக்கை வந்தது. (21)

பிறகு ஸ்ரீராமனுடைய மடியிலிருந்து எழுந்தவளும், தூங்கி விழித்தவளுமான என்னை அந்த இடத்தில் அந்த காக்கையானது மறுபடியும் வந்து ஸ்தனத்தில் கொத்தியது. (22)

பிறகு மறுபடியும் மறுபடியும் துள்ளி அந்த காக்கையானது மிகவும் என்னை கொத்தியது. பிறகு ஸ்ரீராமன் சொட்டிய ரத்தத்திவிலேகளால் நனேக்கப்பட்டார். (23)

பிறகு அந்த காக்கையினுல் கடுமையாக உபத்ரவிக்கப்பட்ட என்னுல் சத்ருக்களை தபிக்கச் செய்கிறவரும், ஸுகமாக தூங்குகிறவரும், தூக்கத்திலும் அழகு வாய்ந்தவருமான ஸ்ரீராமர் எழுப்பப்பட்டார். (24)

மஹாபாஹுவான அந்த ஸ்ரீராமர் ஸ்தனங்களில் காயமாக்கப்பட்ட என்னைப்பார்த்து அப்பொழுது ஸர்ப்பம்போல் கோபங்கொண்டு பெருமூச்சுவிட்டு சொன்னுர். (25)

யானை துதிக்கை போன்ற துடையுள்ளவளே, உனது ஸ்தனத்தின் மத்ய பாகமானது எவனுல் காயமாக்கப்பட்டது?

केन ते नागनासोरु विक्षतं वै स्तनान्तरम्।
कः क्रीडति सरोषेण पञ्चवक्त्रेण भोगिना॥ २६

वीक्षमाणस्ततस्तं वै वायसं समुदैक्षत।
नखैः सरुधिरैस्तीक्ष्णैर्मामेवाभिमुखं स्थितम्॥ २७

पुत्रः किल स शक्रस्य वायसः पततां वरः।
धरान्तरगतः शीघ्रं पवनस्य गतौ समः॥ २८

ततस्तस्मिन्महाबाहुः कोपसंवर्तितेक्षणः।
वायसे कृतवान्क्रूरां मतिं मतिमतां वरः॥ २९

கேன தே நாகநாஸோரு விக்ஷதம் வை ஸ்தனாந்தரம் ।
க: க்ரீடதி ஸரோஷேண பஞ்சவக்த்ரேண போகிநா ॥ **26**

வீக்ஷமாணஸ்ததஸ்தம் வை வாயஸம் ஸமுதைக்ஷத ।
நகை: ஸருதிரைஸ் தீக்ஷ்ணைர்மாமேவாபிமுகம் ஸ்திதம் ॥ **27**

புத்ர: கில ஸ ஶக்ரஸ்ய வாயஸ: பததாம் வர: ।
தராந்தரகத: ஶீக்ரம் பவனஸ்ய கதௌ ஸம: ॥ **28**

ததஸ்தஸ்மின் மஹாபாஹு: கோபஸம்வர்த்திதேக்ஷண: ।
வாயஸே க்ருதவான்க்ரூராம் மதிம் மதிமதாம் வர: ॥ **29**

கோபங்கொண்ட ஐந்து தலை பாம்புடன் எவன் விளையாடுகிறான்? (அதாவது ஸீதைக்கு அபராதம் செய்வது பாம்புடன் விளையாடுவது போல் என்பது கருத்து.) (26)

பிறகு நான்கு பக்கத்திலும் பார்த்து, ரத்தத்துடன் கூடியவைகளும் கூர்மையானவைகளுமான நகங்களோடு கூடியதும் எனக்கு நேராக இருப்பதுமான அந்த காக்கையை நன்கு பார்த்தார். (27)

பறக்கும் பட்சிகளுக்குள் சிறந்ததும், இந்திரனுடைய புத்ரனுமான அந்த காக்கையானது வேகத்தில் காற்றிற்கு ஒப்பாகயிருந்துகொண்டு பூமியிலுள்ள பொந்தில் மறைந்து கொண்டது. (இந்த காக்கையை சிலர் இந்திரனுடைய புத்ரனை ஜயந்தன் என்றும் மற்றும் சிலர் காக்கை ரூபங்கொண்ட இந்திரனுடைய வேறு பிள்ளையென்றும் சொல்லுகிறார்களாம்.) (28)

பிறகு பெருத்த கைகள் உள்ளவரும், கோபத்தால் சுழண்ட கண்களுள்ளவரும் புத்திமான்களுள் சிறந்தவருமான ஸ்ரீராமர் அந்த காக்கையினிடத்தில் கடுமையான எண்ணத்தைச் செய்தார். (அதாவது அதை தண்டிக்கவேண்டுமென்று தீர்மானித்தார் என்ற கருத்து.) (29)

அந்த ஸ்ரீராகவர் தான் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்த ஆஸனத்திலிருந்து ஓர் தர்ப்பத்தை எடுத்து ப்ரம்மாஸ்த்ர மந்த்ரத்தால் ஜபித்து

स दर्भं संस्तराद्गृह्य ब्राह्मेणास्त्रेण योजयत्।
स दीप्त इव कालाग्निर्जज्वालाभिमुखो द्विजम्॥ ३०

स तं प्रदीप्तं चिक्षेप दर्भं तं वायसं प्रति।
ततस्तं वायसं दर्भः सोऽम्बरेऽनुजगाम ह॥ ३१

अनुसृप्तस्तदा काको जगाम विविधां गतिम्।
लोककाम इमं लोकं सर्वं वै विचचार ह॥ ३२

स पित्रा च परित्यक्तः सर्वैश्च स महर्षिभिः।
त्रीँल्लोकान्संपरिक्रम्य तमेव शरणं गतः॥ ३३

ஸ தர்பம் ஸம்ஸ்தராத்க்ருஹ்ய ப்ராம்ஹேணாஸ்த்ரேண யோஜயத்।
ஸ தீப்த இவ காலாக்னிர்ஜஜ்வாலாபிமுகோ த்விஜம்॥ 30

ஸ தம் ப்ரதீப்தம் சிக்ஷேப தர்பம் தம் வாயஸம் ப்ரதி।
ததஸ்தம் வாயஸம் தர்ப: ஸோऽம்பரேऽனுஜகாம ஹ॥ 31

அனுஸ்ருப்தஸ்ததா காகோ ஜகாம விவிதாம் கதிம்।
லோககாம இமம் லோகம் ஸர்வம் வை விசசார ஹ॥ 32

ஸ பித்ரா ச பரித்யக்த: ஸர்வைஶ்ச ஸ மஹர்ஷிபி:।
த்ரீன்லோகான்ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ ஶரணம் கத:॥ 33

அபிமந்தரணம் செய்தார். அந்த தர்பமும் ப்ரளய காலாக்னி போல் பிரகாசித்துக்கொண்டு காக்கையை நோக்கி எரிந்தது. (30)

அந்த ராமன் எரிகின்ற அந்த தர்பத்தை காக்கையை நோக்கி எறிந்தார். பிறகு அந்த தர்பமும் அந்த காக்கையை விரட்டிக்கொண்டு ஆகாசத்தில் தொடர்ந்து சென்றது. (31)

அப்பொழுது காக்கையானது பிரம்மாஸ்த்ரம் ஜபித்த அந்த தர்பத்தால் தொடரப்பட்டு வெவ்வேறு இடத்தையுமடைந்தது. ரக்ஷகனை தேடிக்கொண்டு இந்த லோகத்திலும் மற்றும் எல்லா லோகத்திலும் அலேந்தது. (32)

(இனி பகவானைத்தவிர்த்து ஜீவனுக்கு பந்துக்கள் ரக்ஷகர்கள் ஆகமாட்டார்கள் என்பது மேல் ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்படுகிறது.)

அப்பொழுது அபராதம் செய்துவந்த அந்த காக்கையானது மூவுலகத்திற்கும் அதிபதியான தன் பிதாவினலும் நன்கு விடப்பட்டது. பிதாவினலும் என்றதால் தாயினலும் கைவிடப்பட்டது என்பது புலப்படுகிறது. பந்துக்களான தேவர்களாலும்

स तं निपतितं भूमौ शरण्यः शरणागतम् ।
वधार्हमपि काकुत्स्थः कृपया पर्यपालयत् ॥
न शर्म लब्ध्वा लोकेषु तमेव शरणं गतः ॥ ३४

परिद्यूनं विषण्णं च स तमायान्तमब्रवीत् ।
मोघं कर्तुं न शक्यं तु ब्राह्ममस्त्रं तदुच्यताम् ॥ ३५

ஸ தம் நிபதிதம் பூமௌ ஶரண்ய: ஶரணாகதம் ।
வதார்ஹமபி காகுத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத் ॥
ந ஶர்ம லப்த்வா லோகேஷு தமேவ ஶரணம் கத: ॥ 34

பரித்யூனம் விஷண்ணம் ச ஸ தமாயாந்தமப்ரவீத் ।
மோகம் கர்த்தும் ந ஶக்யம் து ப்ராம்ஹமஸ்த்ரம் ததுச்யதாம் ॥

நன்கு கைவிடப்பட்டது. தேவர்களாலும் என்றதால் தான் எடுத்த காக்கை ரூபத்தில் பந்துக்களாகிய பக்ஷிகளாலும் கை விடப்பட்டது என்பதும் தெரிகிறது. மிகுந்த கருணையுள்ள மஹ ரிஷிகளாலும் நன்கு துரத்தப்பட்டது. பிறகு மூன்று லோகமும் ஓடித்திரிந்து ரக்ஷகனை யடையாமல் ஸ்ரீராமனையே சரணமாக வந்தடைந்தது. இந்திரன் முதலியவர்கள் ரக்ஷிக்கமுடியாது என்று சொன்னபிறகு மற்றவர்களை காக்கும்படி அலைந்தது. "யானை கெட்டவள் குடத்திலும் தேடுவாள்" என்ற நியாயப்படி எல்லாவிடத்திலும் தேடினது என்ற கருத்து. (33)

மஹத்தான அபராதம் செய்ததால் பூமியைத் தொடாத தேவ ஜாதியில் பிறந்திருந்தும் பூமியில் நன்கு வந்து விழுந்தது. வேறு கதியில்லாமல் சரணமாக வந்தடைந்ததும் நிஶ்சயம் வதம் செய் யத்தகுந்ததுமான அந்த காக்கையை, எந்த கஷ்டத்திலும் ரக்ஷிக் கும்படி வேண்டத்தகுந்தவனும், ககுத்ஸ்த குலத்தில் பிறந்தவனு மான ஸ்ரீராமன் கருணையால் நன்கு காப்பாற்றிவிட்டான். உல கத்தில் எங்கு சென்றும் ஸுகத்தை யடையாமல் ஸ்ரீராமனையே சரணமாக வந்தடைந்தது. (இங்கு ககுத்ஸ்த குலத்தில் பிறந்த வரின் கருணையால் நன்கு காப்பாற்றப்பட்டான் என்றதால் அந்தக் குலத்திற்கே கருணை இயற்கையாக உள்ளது என்பது வெளிப்படுத்தப்பட்டது.) (34)

மிக தாபத்தை யடைந்ததும், நடுங்கிக்கொண்டிருக்கிறதும், அருகில் வருகிறதுமான அந்த காக்கையைப்பார்த்து ஸ்ரீராமன் பிரம்மாஸ்த்ரத்தை வீணாக்க முடியாது, அதை உனது எந்த அவய வத்தை நாசம் செய்யும்படி ப்ரயோகம் செய்யலாம் என்பதைச் சொல் என்று கேட்டார். (35)

हिनस्तु दक्षिणाक्षि त्वच्छर इत्यथ सोऽब्रवीत्।
ततस्तस्याक्षि काकस्य हिनस्ति स्म स दक्षिणम्॥
दत्त्वा स दक्षिणं नेत्रं प्राणेभ्यः परिरक्षितः॥ ३६

स रामाय नमस्कृत्वा राज्ञे दशरथाय च।
विसृष्टस्तेन वीरेण प्रतिपेदे स्वमालयम्॥ ३७

मत्कृते काकमात्रे तु ब्रह्मास्त्रं समुदीरितम्।
कस्माद्यो मां हरत्त्वत्तः क्षमसे तं महीपते॥ ३८

स कुरुष्व महोत्साहः कृपां मयि नरर्षभ।
त्वया नाथवती नाथ ह्यनाथा इव दृश्यते॥ ३९

ஹினஸ்து தக்ஷிணாக்ஷி த்வச்சர இத்யத ஸோऽப்ரவீத்।
ததஸ்தஸ்யாக்ஷி காகஸ்ய ஹினஸ்தி ஸ்ம ஸ தக்ஷிணம்॥
தத்வா ஸ தக்ஷிணம் நேத்ரம் ப்ராணேப்ய: பரிரக்ஷித:॥ **36**

ஸ ராமாய நமஸ்க்ருத்வா ராக்ஞே தஶரதாய ச।
விஸ்ருஷ்டஸ்தேன வீரேண ப்ரதிபேதே ஸ்வமாலயம்॥ **37**

மத்க்ருதே காகமாத்ரே து ப்ரம்ஹாஸ்த்ரம் ஸமுதீரிதம்।
கஸ்மாத்யோ மாம் ஹரத்த்வத்த: க்ஷமஸே தம் மஹீபதே॥

ஸ குருஷ்வ மஹோத்ஸாஹ: க்ருபாம் மயி நரர்ஷப।
த்வயா நாதவதீ நாத ஹ்யனாதா இவ த்ருஶ்யதே॥ **39**

அதற்கு அந்த காக்கையும் தங்களுடைய பிரம்மாஸ்த்ரமானது என்னுடைய வலது கண்ணை அழித்து விடட்டும் என்று சொல்லிற்று. பிறகு அந்த ஸ்ரீராமன் அந்த காக்கையின் வலது கண்ணை ஹிம்ஸித்து விட்டார். அந்த காக்கையும் வலது கண்ணைக் கொடுத்துவிட்டதால் உயிரோடு கார்க்கப்பட்டது. (36)

அந்த வீரரான ஸ்ரீராமனால் விடுவிக்கப்பட்ட அந்த காக்கையானது ஸ்ரீராமனுக்கு நமஸ்காரம் செய்துவிட்டு, இம்மாதிரியான கருணாமூர்த்தியான புத்ரனைப்பெற்ற ராஜாவான தசரதருக்கும் நமஸ்காரத்தைச் செய்துவிட்டு தன் வீட்டிற்குச் சென்றது. (37)

இதுவரையிலும் ஹனுமாரிடம் சொல்லிவிட்டு இனி ஸ்ரீராமனிடம் நேரில் சொல்லுவது போல் சொல்லுகிறாள்:—

ஓ அரசனே, என்னை வேண்டி ஒரு காக்கையினிடத்தில் கூட பிரம்மாஸ்த்ரத்தை ப்ரயோகம் செய்தீர். உம்மிடமிருந்து என்னை அபஹரித்த ராவணனை என் உபேக்ஷிக்கிறீர்? (38)

ஓ மனுஷ்ய ஶ்ரேஷ்டனே, மிகுந்த உத்ஸாகமுள்ள நீர் என்னிடததில் தயை செய்யவேண்டும். தாங்கள் எனக்கு ரக்ஷகனாகயிருந்தும் ரக்ஷகனில்லாத பெண்போல் நான் காணப்படுகிறேன். (39)

आनृशंस्यं परो धर्मस्त्वत्त एव मया श्रुतः ।
जानामि त्वां महावीर्यं महोत्साहं महाबलम् ॥ ४०

अपारपारमक्षोभ्यं गाम्भीर्यात्सागरोपमम् ।
भर्तारं ससमुद्राया धरण्या वासवोपमम् ॥ ४१

एवमस्त्रविदां श्रेष्ठः सत्यवान्बलवानपि ।
किमर्थमस्त्रं रक्षःसु न योजयसि राघव ॥ ४२

न नागा नापि गन्धर्वा नासुरा न मरुद्गणाः ।
रामस्य समरे वेगं शक्ताः प्रतिसमाधितुम् ॥ ४३

ஆந்ருஶம்ஸ்யம் பரோ தர்மஸ்த்வத்த ஏவ மயா ஶ்ருத: ।
ஜாநாமி த்வாம் மஹாவீர்யம் மஹோத்ஸாஹம் மஹாபலம் ॥

அபாரபாரமக்ஷோப்யம் காம்பீர்யாத்ஸாகரோபமம் ।
பர்த்தாரம் ஸஸமுத்ராயா தரண்யா வாஸவோபமம் ॥ 41

ஏவமஸ்த்ரவிதாம் ஶ்ரேஷ்ட: ஸத்யவான்பலவானபி ।
கிமர்த்தமஸ்த்ரம் ரக்ஷ:ஸு ந யோஜயஸி ராகவ ॥ 42

ந நாகா நாபி கந்தர்வா நாஸுரா ந மருத்கண: ।
ராமஸ்ய ஸமரே வேகம் ஶக்தா: ப்ரதிஸமாதிதும் ॥ 43

கஷ்டப்படுகிறவர்களிடத்தில் தயை செய்வதுதான் உத்தம தர்மம் என்று உம்மிடமிருந்து நான் கேட்டிருக்கிறேன். தங்களை நான் மஹத்தான வீர்யமுள்ளவராயும் மிகுந்த உத்ஸாகமுள்ளவராயும், மிகுந்த பலமுள்ளவராயும் அறிவேன். (40)

கரை கண்டுபிடிக்க முடியாததும், கலக்க முடியாததுமான காம்பீர்யத்தால் ஸமுத்ரத்திற்கு ஒப்பானவராகவும், ஸமுத்ரத்தால் சூழப்பட்ட பூமிக்கு நாயகனாகவும் இந்திரனுக்கொப்பானவராகவும் உம்மை அறிவேன். (41)

ஓ ராகவ, இம்மாதிரி அஸ்த்ரம் அறிந்தவர்களுள் சிறந்தவனாகவும் ஸத்யவானாகவும், பலவானாகவும் நீர் இருந்தும் ஏன் ராக்ஷஸர்களிடத்தில் மந்த்ரத்தினுடன் கூடிய பாணத்தை ப்ரயோகம் செய்யவில்லை? (42)

யுத்தத்தில் ராமனுடைய வேகத்தை தடுப்பதற்கு நாகர்களும் சக்தியற்றவர்கள். கந்தர்வர்களும் சக்தியற்றவர்கள். அஸுரர்களும் சக்தியற்றவர்கள். மருத்துக்களுடைய கூட்டங்களும் சக்தியற்றவைகள். (43)

तस्य वीर्यवतः कश्चिद्यद्यस्ति मयि संभ्रमः।
किमर्थं न शरैस्तीक्ष्णैः क्षयं नयति राक्षसान्॥ ४४

भ्रातुरादेशमादाय लक्ष्मणो वा परन्तपः।
कस्य हेतोर्न मां वीरः परित्राति महाबलः॥ ४५

यदि तौ पुरुषव्याघ्रौ वाय्वग्निसमतेजसौ।
सुराणामपि दुर्धर्षौ किमर्थं मामुपेक्षतः॥ ४६

ममैव दुष्कृतं किंचिन्महदस्ति न संशयः।
समर्थावपि तौ यन्मां नावेक्षेते परन्तपौ॥ ४७

தஸ்ய வீர்யவத: கஶ்சித்யத்யஸ்தி மயி ஸம்ப்ரம: |
கிமர்த்தம் ந ஶரைஸ்தீக்ஷ்ணை: க்ஷயம் நயதி ராக்ஷஸான் ||

ப்ராதுராதேஶமாதாய லக்ஷ்மணோ வா பரந்தப: |
கஸ்ய ஹேதோர்ந மாம் வீர: பரித்ராதிமஹாபல: || 45

யதி தௌ புருஷவ்யாக்ரௌ வாய்வக்னிஸமதேஜஸௌ |
ஸுராணுமபி துர்தர்ஷௌ கிமர்த்தம் மாமுபேக்ஷத: || 64

மமைவ துஷ்க்ருதம் கிம்சின்மஹதஸ்தி ந ஸம்ஶய: |
ஸமர்த்தாவபி தௌ யன்மாம் நாவேக்ஷேதே பரந்தபௌ || 47

வீர்யவானுன அந்த ஸ்ரீராகவனுக்கு என்னை யடைவதில் பரபரப்பு இருந்தால் கூர்மையான பாணங்களால் ஏன் ராக்ஷஸர்களை நாசமாக்கவில்லை. (44)

சத்ருக்களைத் தபிக்க செய்பவனும், வீரனும், மஹத்தான பலமுள்ளவனுமான லக்ஷ்மணனும் அண்ணுவின் உத்திரவைப் பெற்றுக்கொண்டு என்னை ஏன் காக்கவில்லை? (45)

அவ்விருவர்களும் புருஷஶ்ரேஷ்டர்களும் வாயு அக்னி இவர்களுக்கு ஒப்பான தேஜஸுள்ளவர்களும், தேவர்களுக்கும் தகையமுடியாதவர்களுமாக இருந்தும் ஏன் என்னை உபேக்ஷிக்கின்றனர்? (46)

சத்ருக்களைத் தபிக்க செய்கிறவர்களும், கார்யத்தை திறமையுடன் செய்து முடிப்பவர்களுமான அவ்விருவர்களும் என்னை கவனிக்கவில்லை. நான் அளவுகடந்த பெரிதான பாபத்தைச் செய்திருக்கிறேன். இதில் ஸந்தேஹமில்லை. அல்லது நான் லக்ஷ்மணனை நிந்தித்ததால் சிறிதான பாபத்தையும் பரதனை நிந்தித்ததால் மஹத்தான பாபத்தையும் செய்திருக்கிறேன் என்றும் கொள்ளலாம். (47)

वैदेह्या वचनं श्रुत्वा करुणं साश्रु भाषितम् ।
अथाब्रवीन्महातेजा हनूमान्मारुतात्मजः ॥ ४८

त्वच्छोकविमुखो रामो देवि सत्येन मे शपे ।
रामे दुःखाभिपन्ने च लक्ष्मणः परितप्यते ॥ ४९

कथंचिद्भवती दृष्टा न कालः परिशोचितुम् ।
इमं मुहूर्तं दुःखानां द्रक्ष्यस्यन्तमनिन्दिते ॥ ५०

तावुभौ पुरुषव्याघ्रौ राजपुत्रौ महाबलौ ।
त्वद्दर्शनकृतोत्साहौ लङ्कां भस्मीकरिष्यतः ॥ ५१

வைதேஹ்யா வசனம் ஶ்ருத்வா கருணம் ஸாஶ்ரு பாஷிதம் ।
அதாப்ரவீன்மஹாதேஜா ஹனுமான்மாருதாத்மஜ: ॥ 48

த்வச்சோகவிமுகோ ராமோ தேவி ஸத்யேன மே ஶபே ।
ராமே து:காபிபன்னே ச லக்ஷ்மண: பரிதப்யதே ॥ 49

கதம்சித்பவதீ த்ருஷ்டா ந கால: பரிஶோசிதும் ।
இமம் முஹூர்த்தம் து:கானாம் த்ரக்ஷ்யஸ்யந்தமநிந்திதே ॥ 50

தாவுபௌ புருஷவ்யாக்ரௌ ராஜபுத்ரௌ மஹாபலௌ ।
த்வத்தர்ஶனக்ருதோத்ஸாஹௌ லங்காம் பஸ்மீகரிஷ்யத: ॥ 51

இரக்கம் ஏற்படும்படிக்கும் கண் ஜலத்துடன் கூடியுமுள்ள வைதேஹியின் வார்த்தையைக்கேட்டு மஹாதேஜஸ்வியும் வாயு புத்ரனுமான ஹனுமார் பதில் சொன்னர். (48)

ஓ தேவி, ஸ்ரீராமர் தங்களுடைய சோகத்தினல் மற்ற எல்லா கார்யத்திலும் விருப்பமற்றவராய் தங்களிடத்திலேயே மனதை செலுத்தியிருக்கிறர். ஸத்யமாக என் பேரில் ஆணையிடுகிறேன். ஸ்ரீராமன் இம்மாதிரி துக்கப்படுவதால் லக்ஷ்மணனும் பரிதபிக்கிறன். (49)

வெகு ஶ்ரமப்பட்டு தங்களைப் பார்த்தாய்விட்டது. ஆகையால் இந்த வேளையானது சோகப்படத் தகுந்ததல்ல. ஓ குற்றமற்றவளே, இந்த முஹூர்த்தத்தின் முடிவிலே துக்கத்தின் முடிவை பார்க்கப்போகிறய். (50)

புருஷஶ்ரேஷ்டர்களும், ராஜபுத்ரர்களும், மஹாபலிஷ்டர்களும், தங்களைப்பார்ப்பதில் ஆவல் கொண்டவர்களுமான அவ்விருவர்களும் லங்கையைச் சாம்பலாக செய்து விடப்போகின்றனர். (51)

हत्वा च समरे क्रूरं रावणं सहबान्धवम्।
राघवस्त्वां विशालाक्षि नेष्यति स्वां पुरीं प्रति ॥ ५२

ब्रूहि यद्राघवो वाच्यो लक्ष्मणश्च महाबलः।
सुग्रीवो वाऽपि तेजस्वी हरयोऽपि समागताः ॥ ५३

इत्युक्तवति तस्मिंश्च सीता सुरसुतोपमा।
उवाच शोकसंतप्ता हनुमन्तं प्लवङ्गमम् ॥ ५४

कौसल्या लोकभर्तारं सुषुवे यं मनस्विनी।
तं ममार्थे सुखं पृच्छ शिरसा चाभिवादय ॥ ५५

ஹத்வா ச ஸமரே க்ரூரம் ராவணம் ஸஹபாந்தவம் ।
ராகவஸ்த்வாம் விஶாலாக்ஷி நேஷ்யதி ஸ்வாம் புரீம் ப்ரதி ॥ 52

ப்ரூஹி யத்ராகவோ வாச்யோ லக்ஷ்மணஶ்ச மஹாபல: ।
ஸுக்ரீவோ வாऽபி தேஜஸ்வீ ஹரயோऽபி ஸமாகதா: 53

இத்யுக்தவதி தஸ்மிம்ஶ்ச ஸீதா ஸுரஸுதோபமா ।
உவாச ஶோகஸந்தப்தா ஹனுமந்தம் ப்லவங்கமம் ॥ 54

கௌஸல்யா லோகபர்த்தாரம் ஸுஷுவே யம் மனஸ்வினீ ।
தம் மமார்த்தே ஸுகம் ப்ருச்ச ஶிரஸா சாபிவாதய ॥ 55

பந்துக்களுடன் கூடிய க்ரூரனை ராவணனை யுத்தத்தில் ஸ்ரீராகவன் வதம் செய்து ஒ விசாலாக்ஷி, தங்களை தங்கள் பட்டணமாகிய அயோத்திக்கு அழைத்துச்செல்லப்போகிறார். (52)

ஸ்ரீராகவனிடம் நான் என்ன சொல்லவேண்டும். மஹாபலிஷ்டனை லக்ஷ்மணனிடத்திலே நான் என்ன சொல்லவேண்டும். தேஜஸ்வியான ஸுக்ரீவனிடமும் கூடியிருக்கும் வானரர்களிடத்திலும் என்ன சொல்லவேண்டும். அதைச் சொல்லுங்கள். (53)

இம்மாதிரி ஹனுமார் சொன்னதும் தேவஸ்த்ரீ போன்ற ஸீதையானவள் சோகத்தால் வாடி, வானரனை ஹனுமாரைப் பார்த்துச்சொன்னாள். (54)

விசாலமான மனதுடைய கௌஸல்யா தேவியானவள் உலகத்தை யெல்லாம் காக்ககூடிய எந்த புத்ரனை பெற்றாளோ அந்த ராமனை எனக்காக க்ஷேமம் விசாரித்து எனக்காக சிரஸினால் நமஸ்காரமும் செய். (இங்கு உலகத்திலுள்ள ஸ்திரீகள் இந்த லோகத்திலும், பரலோகத்திலும் தன்னை காக்கவேண்டி பிள்ளையை பெறுவார்கள். விசாலமான மனதுடைய கௌஸல்யையோ வென்றால் உலகங்களை காக்கவேண்டி புத்ரனை பெற்றாள் என்று கருத்து.)

स्रजश्च सर्वरत्नानि प्रिया याश्च वराङ्गनाः।
ऐश्वर्यं च विशालायां पृथिव्यामपि दुर्लभम्॥ ५६

पितरं मातरं चैव संमान्याभिप्रसाद्य च।
अनुप्रव्रजितो रामं सुमित्रा येन सुप्रजाः॥ ५७

आनुकूल्येन धर्मात्मा त्यक्त्वा सुखमनुत्तमम्।
अनुगच्छति काकुत्स्थं भ्रातरं पालयन्वने॥ ५८

सिंहस्कन्धो महाबाहुर्मनस्वी प्रियदर्शनः।
पितृवद्वर्तते रामे मातृवन्मां समाचरन्॥
ह्रियमाणां तदा वीरो न तु मां वेद लक्ष्मणः॥ ५९

ஸ்ரஜஸ்ச ஸர்வரத்னானி ப்ரியா யாஸ்ச வராங்கனா: |
ஐஸ்வர்யம் ச விஸாலாயாம் ப்ருதிவ்யாமபி துர்லபம் || 56

பிதரம் மாதரம் சைவ ஸம்மான்யாபிப்ரஸாத்ய ச |
அநுப்ரவ்ரஜிதோ ராமம் ஸுமித்ரா யேன ஸுப்ரஜா: || 57

ஆனுகூல்யேன தர்மாத்மா த்யக்த்வா ஸுகமனுத்தமம் |
அநுகச்சதி காகுத்ஸ்தம் ப்ராதரம் பாலயன்வனே || 58

ஸிம்ஹஸ்கந்தோ மஹாபாஹுர்மனஸ்வீ ப்ரியதர்ஸன: |
பித்ருவத்வர்த்ததே ராமே மாத்ருவன்மாம் ஸமாசரன் ||
ஹ்ரியமாணாம் ததா வீரோ ந து மாம் வேத லக்ஷ்மண: 59

இங்கு ஸீதையானவள் தன்னை காக்கவேண்டுமென்று சொல்லியனுப்பாமல் ஸ்ரீராமனுடைய க்ஷேமத்தை விசாரித்ததானது பதிவ்ரதைகளுக்கு இருக்கும் தன் நாயகன் க்ஷேமமாகயிருந்தால் தனக்கும் க்ஷேமம் உண்டாகிவிடும் என்ற எண்ணமானது வெளியிடப்பட்டது. (55)

புஷ்பமாலைகளையும், பலவகைப்பட்ட ரத்னங்களையும், அன்பு வாய்ந்த உத்தம ஸ்திரீகளையும், மிகப் பெரிதான பூமண்டலத்தில் கிடைப்பதற்கரிதான ஐஸ்வர்யத்தையும் விட்டுவிட்டு தகப்பனையும் தாயையும் கௌரவித்து, ஆறுதல் சொல்லி, ராமனுடன் அந்த லக்ஷ்மணன் தொடர்ந்து காட்டுக்கு வந்தான். எந்தப் புத்ரனால் ஸுமித்ரை நல்ல பிள்ளையை பெற்றவளாக ஆனளோ? (56, 57)

தர்மாத்வான லக்ஷ்மணன் உதவி புரிவதற்காக உத்தமமான ஸுகத்தை விட்டுவிட்டு ககுத்ஸ்த குலத்தில் பிறந்த தனது ப்ராதாவான ஸ்ரீராமனைக் காத்துக்கொண்டு தொடர்ந்து வந்தான். (58)

ஸிம்ஹத்தின் தோள்போன்ற தோளையுடையவனும், பெருத்த கைகளையுடையவனும், விசாலமான மனமுள்ளவனும், பிரியமான பார்வையுள்ளவனுமான லக்ஷ்மணன் ராமனிடத்தில் தகப்பனிடத்தில் போலவும், என்னிடத்தில் தாயினிடத்தில் போலவும்,

वृद्धोपसेवी लक्ष्मीवाञ्शक्तो न बहु भाषिता।
राजपुत्रः प्रियः श्रेष्ठः सदृशः श्वशुरस्य मे॥ ६०

मत्तः प्रियतरो नित्यं भ्राता रामस्य लक्ष्मणः।
नियुक्तो धुरि यस्यां तु तामुद्वहति वीर्यवान्॥ ६१

यं दृष्ट्वा राघवो नैव वृत्तमार्यमनुस्मरेत्।
स ममार्थाय कुशलं वक्तव्यो वचनान्मम॥ ६२

मृदुर्नित्यं शुचिर्दक्षः प्रियो रामस्य लक्ष्मणः।
यथा हि वानरश्रेष्ठ दुःखक्षयकरो भवेत्॥ ६३

வ்ருத்தோபஸேவீ லக்ஷ்மீவான் ஶக்தோ ந பஹு பாஷிதா ।
ராஜபுத்ர: ப்ரிய: ஶ்ரேஷ்ட: ஸத்ருஶ: ஶ்வஶுரஸ்ய மே ॥ 60

மத்த: ப்ரியதரோ நித்யம் ப்ராதா ராமஸ்ய லக்ஷ்மண: ।
நியுக்தோ துரி யஸ்யாம் து தாமுத்வஹதி வீர்யவான் ॥ 61

யம் த்ருஷ்ட்வா ராகவோ நைவ வ்ருத்தமார்யமனுஸ்மரேத் ।
ஸ மமார்த்தாய குஶலம் வக்தவ்யோ வசனான்மம ॥ 62

ம்ருதுர்நித்யம் ஶுசிர்தக்ஷ: ப்ரியோ ராமஸ்ய லக்ஷ்மண: ।
யதா ஹி வானரஶ்ரேஷ்ட து:கக்ஷயகரோ பவேத் ॥ 63

பணிவிடை செய்து கொண்டு இருந்தான். அப்பொழுது வீரனை அந்த லக்ஷ்மணன் என்னை ராவணன் அபஹரித்ததை அறியவில்லை. (59)

பெரியோர்களை ஸேவிப்பவனும், அழகு வாய்ந்தவனும், கார்யத்தை நன்கு செய்யும் திறமையுள்ளவனும், வாக்கினால் அதிகம் பேசாதவனும், அரசனின் குமாரனும் ப்ரியனும், சிறந்தவனுமான, லக்ஷ்மணன் என் மாமனாருக்கு ஸமானமானவன். (அதாவது தசரதனைப்போல் லக்ஷ்மணன் இருப்பான் என்று கருத்து.) (60)

ப்ராதாவான லக்ஷ்மணன் ஸ்ரீராமனுக்கு என்னைக்காட்டிலும் நித்யம் மிக ப்ரியமானவன். ஸ்ரீராமனால் எந்த வேலையில் ஏவப்படுகிறானோ அந்த வேலையை வீர்யவானான லக்ஷ்மணன் பொறுப்புடன் செய்வான். (61)

ஸ்ரீராகவன் எந்த லக்ஷ்மணனைப்பார்த்தால் மரணமடைந்த தன் பிதாவை நினைக்கவே மாட்டாரோ அந்த லக்ஷ்மணனை எனக்காக நீ க்ஷேமம் விசாரிக்க வேண்டும். (62)

லக்ஷ்மணர் நித்யம் பொறுமையுள்ளவர். பரிசுத்தமானவர். கார்யத்தை நன்கு செய்கிறவர். ராமனுக்கு ப்ரியத்தைச் செய்கிற

त्वमस्मिन्कार्यनियोगे प्रमाणं हरिसत्तम ।
राघवस्त्वत्समारम्भान्मयि यत्नपरो भवेत् ॥ ६४

इदं ब्रूयाश्च मे नाथं शूरं रामं पुनः पुनः ।
जीवितं धारयिष्यामि मासं दशरथात्मज ॥ ६५

ऊर्ध्वं मासान्न जीवेयं सत्येनाहं ब्रवीमि ते ।
रावणेनोपरुद्धां मां निकृत्या पापकर्मणा ॥ ६६

த்வமஸ்மின்கார்யநிர்யோகே ப்ரமாணம் ஹரிஸத்தம ।
ராகவஸ்த்வத்ஸமாரம்பான்மயி யத்னபரோ பவேத் ॥ **64**

இதம் ப்ரூயாஸ்ச மே நாதம் ஶூரம் ராமம் புன: புன: ।
ஜீவிதம் தாரயிஷ்யாமி மாஸம் தஶரதாத்மஜ ॥ **65**

ஊர்த்வம் மாஸான்ந ஜீவேயம் ஸத்யேனாஹம் ப்ரவீமி தே ।
ராவணேனோபருத்தாம் மாம் நிக்ருத்யா பாபகர்மணா ॥ **66**

வர். அப்படிப்பட்ட லக்ஷ்மணரை ஓ வானர, என் துக்கத்தை போக்குகிறவனாய்ச்செய்யவேண்டும். (இங்கு ஒரு ஶ்லோகத்தால் ஸ்ரீராமனுக்கு நமஸ்காரத்தைத் தெரிவித்துவிட்டு எட்டு ஶ்லோகங்களால் மஹாபாகவதனான ஸ்ரீலக்ஷ்மண ஸ்வாமிக்கு ஸீதை ஸமாசாரம் சொல்லியனுப்புகிறாள். லக்ஷ்மணனை கடூரமான வார்த்தைகள் சொன்னதால் பக்தனுடைய அபசாரத்தால் லங்கையில் கஷ்டப்பட நேர்ந்தது என்று அந்த பக்தனான லக்ஷ்மணன் மனம் குளிர்வதற்காகவே பலஶ்லோகங்களால் சொல்லியனுப்பித்தாள் என்பது பொருள்.) (63)

ஓ ஹரிஶ்ரேஷ்டனே, இந்த கார்யத்தை முடித்து வைப்பதில் நீதான் பொறுப்புள்ளவனாகயிருக்கவேண்டும். ஸ்ரீராகவன் உனது உத்ஸாஹத்தால் என்னை யடைவதில் முயற்சியுள்ளவராக ஆவார். (64)

என் நாதனும் சூரனுமான ஸ்ரீராமனைக்குறித்து ஓ தசரதபுத்ர, ஒரு மாதம் தான் உயிரை தரிப்பேன் என்ற இந்த வார்த்தையை நான் சொன்னதாக திரும்பத்திரும்பச் சொல்லவேண்டும். (65)

ராவணன் கொடுத்த இரண்டு மாதம் என்னால் பொறுக்க முடியாதென்று இந்த ஶ்லோகத்தால் சொல்லுகிறாள். ஒரு மாதத்திற்கு மேல் நான் ஜீவித்திருக்கமாட்டேன். ஸத்யமாக தங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். பாபச்செயலுள்ள ராவணனால் வஞ்சனையாய் தகையப்பட்ட என்னை, வ்ருத்ர வதத்தால் இந்திரனுடைய ஸ்ரீ, பாதாளத்தில் மறைந்த பொழுது, ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு அந்த ஸ்ரீயை எடுத்துவந்து ரக்ஷித்ததுபோல் ஓ வீர, தாங்களும் என்னை எடுத்துப்போய் ரக்ஷிக்கவேண்டும் என்று ஸ்ரீராமனிடம் சொல்லச்சொன்னாள். (66)

त्रातुमर्हसि वीर त्वं पातालादिव कौशिकीम् ।
ततो वस्त्रगतं मुक्त्वा दिव्यं चूडामणिं शुभम् ॥
प्रदेयो राघवायेति सीता हनुमते ददौ ॥ ६७

प्रतिगृह्य ततो वीरो मणिरत्नमनुत्तमम् ।
अङ्गुल्या योजयामास न ह्यस्य प्राभवद्भुजः ॥ ६८

मणिरत्नं कपिवरः प्रतिगृह्याभिवाद्य च ।
सीतां प्रदक्षिणं कृत्वा प्रणतः पार्श्वतः स्थितः ॥ ६९

हर्षेण महता युक्तः सीतादर्शनजेन सः ।
हृदयेन गतो रामं शरीरेण तु विष्ठितः ॥ ७०

த்ராதுமர்ஹஸி வீர த்வம் பாதாலாதிவ கௌஶிகீம் ।
ததோ வஸ்த்ரகதம் முக்த்வா திவ்யம் சூடாமணிம் ஶுபம் ॥
ப்ரதேயோ ராகவாயேதி ஸீதா ஹனுமதே ததௌ ॥ **67**

ப்ரதிக்ருஹ்ய ததோ வீரோ மணிரத்னமனுத்தமம் ।
அங்குல்யா யோஜயாமாஸ ந ஹ்யஸ்ய ப்ராபவத்புஜ: ॥ **68**

மணிரத்னம் கபிவர: ப்ரதிக்ருஹ்யாபிவாத்ய ச ।
ஸீதாம் ப்ரதக்ஷிணம் க்ருத்வா ப்ரணத: பார்ஶ்வத: ஸ்தித: ॥ **69**

ஹர்ஷேண மஹதா யுக்த: ஸீதாதர்ஶனஜேன ஸ: ।
ஹ்ருதயேன கதோ ராமம் ஶரீரேண து விஷ்டித: ॥ **70**

பிறகு வஸ்திரத்திலிருந்த திவ்யமும் மங்களகரமுமான தலையில் தரித்துக்கொள்ளும் சூடாமணியை ஸீதையானவள் ஸ்ரீராகவனிடம் கொடுப்பதற்காக ஹனுமாரிடம் கொடுத்தாள். (67)

பிறகு வீரனை ஹனுமான் மிகச்சிறந்ததான சூடாமணியை பெற்றுக்கொண்டு விரலில் போட்டுக்கொண்டார். ஆனால் இவர் கைக்கு அது பொருத்தமாகவில்லை. (விஸ்வரூபதர்சனம் காட்டிய பிறகு சின்ன ரூபத்துடனிருப்பதால் இந்த ரத்னம் விரலில் தளர்ந்து இருந்தது என்று கருத்து.) (68)

வானரஸ்ரேஷ்டனை ஹனுமார் சிறந்த மணியை கையில் எடுத்துக்கொண்டு நமஸ்காரம் செய்து ஸீதையை ப்ரதக்ஷிணம் செய்து திரும்பவும் நமஸ்கரித்து பக்கத்தில் நின்றார். (69)

அந்த ஹனுமார் ஸீதையைத் தரிசித்ததால் உண்டான மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் கூடி மனதினால் ஸ்ரீராமனை யடைந்து விட்டார். அவர் சரீரம் மட்டிலும் இங்கிருந்தது. (70)

मणिवरमुपगृह्य तं महार्हं जनकनृपात्मजया धृतं प्रभावात्।
गिरिरिव पवनावधूतमुक्तः सुखितमनाः प्रतिसंक्रमं प्रपेदे॥ ७१

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
अष्टत्रिंशः सर्गः॥ ३८॥

மணிவரமுபக்ருஹ்ய தம் மஹார்ஹம்
ஜனகந்ருபாத்மஜயா த்ருதம் ப்ரபாவாத்।
கிரிரிவ பவனாவதூதமுக்த: ஸுகிதமனா:
ப்ரதிஸம்க்ரமம் ப்ரபேதே॥ 71

*இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீய ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே அஷ்டத்ரிம்ஶ: ஸர்க:॥*

விலையுயர்ந்ததும் ஜனக சக்ரவர்த்தியின் பெண்ணால் பாதிவ்ரத்ய மஹிமையால் தரிக்கப்பட்டதுமான அந்த சிறந்த சூடாமணியை ஹனுமார் எடுத்து காற்றினால் அசைக்கப்பட்டு விடப்பட்ட மலைபோல் ஆகி மனக்கவலை நீங்கி திரும்பிச்செல்வதற்கு யத்தனித்தார். இங்கு ஹனுமார் இந்த சூடாமணியை எடுத்ததும் அதன் மஹிமை இவரால் தாங்கமுடியவில்லை. தேவியான ஸீதையும் தன்னிடத்தில் விஸ்வரூபத்தைக் காண்பித்த ஹனுமாரின் அஹங்காரம் குறைவதற்காகவே இந்த சூடாமணியைக் கொடுத்ததாக பொருள் கொள்ளவேண்டும்.)

முப்பத்தெட்டாவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஶ்ரீ:

एकोनचत्वारिंशः सर्गः — முப்பத்தோன்பதாவது ஸர்கம் ॥ ३९ ॥

"सीतासमाश्वासनम्"

ஸீதையை ஸமாதானப்படுத்தல்.

मणिं दत्त्वा ततः सीता हनुमन्तमथाब्रवीत् ।
अभिज्ञानमभिज्ञातमेतद्रामस्य तत्त्वतः ॥ १

मणिं तु दृष्ट्वा रामो वै त्रयाणां संस्मरिष्यति ।
वीरो जनन्या मम च राज्ञो दशरथस्य च ॥ २

स भूयस्त्वं समुत्साहे चोदितो हरिसत्तम ।
अस्मिन्कार्यसमारम्भे प्रचिन्तय यदुत्तरम् ॥ ३

மணிம் தத்வா தத: ஸீதா ஹனுமந்தமதாப்ரவீத் ।
அபிக்ஞானமபிக்ஞாதமேதத்ராமஸ்ய தத்வத: ॥ 1

மணிம் து த்ருஷ்ட்வா ராமோ வை த்ரயாணம் ஸம்ஸ்மரிஷ்யதி ।
வீரோ ஜனன்யா மம ச ராக்ஞோ தஶரதஸ்ய ச ॥ 2

ஸ பூயஸ்த்வம் ஸமுத்ஸாஹே சோதிதோ ஹரிஸத்தம ।
அஸ்மின்கார்யஸமாரம்பே ப்ரசிந்தய யதுத்தரம் ॥ 3

பிறகு ஶ்ரீஸீதாதேவி மணியை கொடுத்துவிட்டு ஶ்ரீராமனுக்கு அறியப்பட்டதான ஸத்யமான அடையாளம் இது என்று ஹனுமாரைப் பார்த்துச் சொன்னாள். (1)

வீரனான ஶ்ரீராமர் இந்த மணியை பார்த்ததும் என் தாய், நான், ராஜாவான தசரதன் இம்மூன்று பேர்களையும் நன்கு நினைப்பார். (2)

ஓ ஹரிஶ்ரேஷ்டனே, உத்ஸாஹத்துடன் செய்யக்கூடிய இந்த கார்யத்தை ஆரம்பிப்பதில் மறுபடியும் உன்னை நான் ஏவுகிறேன். மேல் செய்யவேண்டியதை எம்மாதிரி செய்யவேண்டுமென்று நீ நன்கு ஆலோசிக்கவேண்டும். (அதாவது திரும்பவும் உத்ஸாகத்துடன் இந்த கார்யத்தை செய்யவேண்டுமென்பதற்காக சொல்லுகிறாள் என்பது கருத்து.) (3)

ஓ ஹரிஶ்ரேஷ்டனே, இந்த கார்யத்தை முடித்து வைப்பதில் நீ தான் அதிகாரி. ஓ ஹனுமன், முயற்சியை யடைந்து என்

त्वमस्मिन्कार्यनियोगे प्रमाणं हरिसत्तम।
हनुमन्यत्नमास्थाय दुःखक्षयकरो भव॥
तस्य चिन्तयतो यत्नो दुःखक्षयकरो भवेत्॥ ४

स तथेति प्रतिज्ञाय मारुतिर्भीमविक्रमः।
शिरसाऽऽवन्द्य वैदेहीं गमनायोपचक्रमे॥ ५

ज्ञात्वा संप्रस्थितं देवी वानरं मारुतात्मजम्।
बाष्पगद्गदया वाचा मैथिली वाक्यमब्रवीत्॥
कुशलं हनुमन्ब्रूयाः सहितौ रामलक्ष्मणौ॥ ६

सुग्रीवं च सहामात्यं वृद्धान्सर्वांश्च वानरान्।
ब्रूयास्त्वं वानरश्रेष्ठ कुशलं धर्मसंहितम्॥ ७

த்வமஸ்மின்கார்யநிர்யோகே ப்ரமாணம் ஹரிஸத்தம।
ஹனுமன்யத்னமாஸ்தாய து:கக்ஷயகரோ பவ॥
தஸ்ய சிந்தயதோ யத்னோ து:கக்ஷயகரோ பவேத்॥ 4

ஸ ததேதி ப்ரதிக்ஞாய மாருதிர்பீமவிக்ரம:।
ஶிரஸாऽऽவந்த்ய வைதேஹீம் கமனாயோபசக்ரமே॥ 5

க்ஞாத்வா ஸம்ப்ரஸ்திதம் தேவீ வானரம் மாருதாத்மஜம்।
பாஷ்பகத்கதயா வாசா மைதிலீ வாக்யமப்ரவீத்॥
குஶலம் ஹனுமன்ப்ரூயா: ஸஹிதௌ ராமலக்ஷ்மணௌ॥ 6

ஸுக்ரீவம் ச ஸஹாமாத்யம் வ்ருத்தான்ஸர்வாம்ஶ்ச வானரான்।
ப்ரூயாஸ்த்வம் வானரஶ்ரேஷ்ட குஶலம் தர்மஸம்ஹிதம்॥ 7

துக்கத்தை போக்குகிறவனாய் நீ ஆக வேண்டும். அம்மாதிரி ஆலோசித்துச்செய்யும் உனது முயற்சியானது துக்கத்தை போக்குகிறதாக ஆகிவிடும். (4)

வாயுபுத்ரனும் மஹாபயங்கரனுமான அந்த ஹனுமான் அப்படியே செய்கிறேன் என்று ப்ரதிக்ஞை செய்துவிட்டு வைதேஹியை சிரஸால் நமஸ்கரித்து புறப்படுவதற்கு எத்தனித்தார். (5)

ஜனகனுடைய பெண்ணான தேவியானவள் வாயுவின் புத்ரனும் வானரனுமான அந்த ஹனுமான் கிளம்பியதை பார்த்து கண் ஜலத்தினால் தழுதழுத்த வார்த்தையைச் சொன்னாள். ஹே ஹனுமன், சேர்ந்திருக்கின்ற ராமலக்ஷ்மணர்களை க்ஷேமம் விசாரித்ததாகச் சொல்லு. (6)

மந்திரிகளுடன் கூடிய ஸுக்ரீவனையும் பெரியோர்களான மற்றும் எல்லா வானரங்களையும் ஓ வானரஶ்ரேஷ்ட, தர்மத்துடன் கூடிய க்ஷேமத்தை கேட்டதாகச் சொல்லவும். (இங்கு முன்பு பரிசயமில்லாத ஸுக்ரீவாதிகளை ஸ்த்ரீயான ஸீதை க்ஷேமம்

यथा स च महाबाहुर्मां तारयति राघवः।
अस्माद्दुःखाम्बुसंरोधात्त्वं समाधातुमर्हसि ॥ ८

जीवन्तीं मां यथा रामः संभावयति कीर्तिमान्।
तत्तथा हनुमन्वाच्यं वाचा धर्ममवाप्नुहि ॥ ९

नित्यमुत्साहयुक्ताश्च वाचः श्रुत्वा त्वयेरिताः।
वर्धिष्यते दाशरथेः पौरुषं मदवाप्तये ॥ १०

मत्संदेशयुता वाचस्त्वत्तः श्रुत्वैव राघवः।
पराक्रमविधिं वीरो विधिवत्संविधास्यति ॥ ११

सीताया वचनं श्रुत्वा हनुमान्मारुतात्मजः।
शिरस्यञ्जलिमाधाय वाक्यमुत्तरमब्रवीत् ॥ १२

யதா ஸ ச மஹாபாஹுர்மாம் தாரயதி ராகவ:।
அஸ்மாத்து:காம்புஸம்ரோதாத்த்வம் ஸமாதாதுமர்ஹஸி ॥ 8

ஜீவந்தீம் மாம் யதா ராம: ஸம்பாவயதி கீர்த்திமான்।
தத்ததா ஹனுமன்வாச்யம் வாசா தர்மமவாப்னுஹி ॥ 9

நித்யமுத்ஸாஹயுக்தாஸ்ச வாச: ஸ்ருத்வா த்வயேரிதா:।
வர்திஷ்யதே தாஸரதே: பௌருஷம் மதவாப்தயே ॥ 10

மத்ஸந்தேஸயுதா வாசஸ்த்வத்த: ஸ்ருத்வைவ ராகவ:।
பராக்ரமவிதிம் வீரோ விதிவத்ஸம்விதாஸ்யதி ॥ 11

ஸீதாயா வசனம் ஸ்ருத்வா ஹனுமான்மாருதாத்மஜ:।
ஸிரஸ்யஞ்ஜலிமாதாய வாக்யமுத்தரமப்ரவீத் ॥ 12

விசாரிப்பது உசிதமில்லாததால் தர்மத்துடன் கூடிய க்ஷேமத்தை விசாரித்ததாகக்கருதவேண்டும்.) (7)

பெருத்த கைகளுள்ள அந்த ஸ்ரீராகவன் இந்த துக்க ஸமுத்திரத்திலிருந்தும் எப்படி கரையேற்றுவாரோ அம்மாதிரி நீ செய்ய வேண்டும். (8)

ஹே ஹனுமன், கீர்த்திமானுன ஸ்ரீராமன் என்னை உயிருடனிருப்பவளாக எப்படி செய்வாரோ அம்மாதிரி சொல்லவேண்டும். வாக்கினுல் தர்மத்தை யடைவாயாக. (9)

உத்ஸாஹத்தை யுண்டுபண்ணும் சொற்களை நீ சொன்னுல் அதைக்கேட்டு தசரத புத்ரனின் பௌருஷமானது என்னை யடைவதற்காக தினந்தோறும் வளரும். (10)

ஸ்ரீராகவன் நான் சொல்லியனுப்பித்த வார்த்தைகளை உன்னிடமிருந்து கேட்டதும் அந்த வீரன் முறைப்படி பராக்ரமத்தை ப்ரயோகம் செய்ய ஏற்பாடு செய்வார். அதாவது பராக்ரமத்துடன் கார்யத்தை ஆரம்பிப்பார். (11)

ஸீதையின் வார்த்தையைக் கேட்ட வாயுபுத்ரனுன ஹனு

क्षिप्रमेष्यति काकुत्स्थो हर्यृक्षप्रवरैर्वृतः।
यस्ते युधि विजित्यारीञ्शोकं व्यपनयिष्यति॥ १३

नहि पश्यामि मर्त्येषु नामरेष्वसुरेषु वा।
यस्तस्य क्षिपतो बाणान्स्थातुमुत्सहतेऽग्रतः॥ १४

अप्यर्कमपि पर्जन्यमपि वैवस्वतं यमम्।
स हि सोढुं रणे शक्तस्तव हेतोर्विशेषतः॥ १५

स हि सागरपर्यन्तां महीं शासितुमीहते।
त्वन्निमित्तो हि रामस्य जयो जनकनन्दिनि॥ १६

க்ஷிப்ரமேஷ்யதி காகுத்ஸ்தோ ஹர்ய்ருக்ஷப்ரவரைர்வ்ருத:।
யஸ்தே யுதி விஜித்யாரீன் ஶோகம் வ்யபனயிஷ்யதி॥ 13

ந ஹி பஶ்யாமி மர்த்யேஷு நாமரேஷ்வஸுரேஷு வா।
யஸ்தஸ்ய க்ஷிபதோ பாணான்ஸ்தாதுமுத்ஸஹதேऽக்ரத:॥ 14

அப்யர்க்கமபி பர்ஜன்யமபி வைவஸ்வதம் யமம்।
ஸ ஹி ஸோடும் ரணே ஶக்தஸ்தவ ஹேதோர்விஶேஷத:॥ 15

ஸ ஹி ஸாகரபர்யந்தாம் மஹீம் ஶாஸிதுமீஹதே।
த்வன்னிமித்தோ ஹி ராமஸ்ய ஜயோ ஜனகநந்தினி॥ 16

மான் சிரஸில் அஞ்ஜலி செய்து கொண்டு பதில் சொன்னார். (12)

எவன் யுத்தத்தில் சத்ருக்களை ஜெயித்து உன் சோகத்தை போக்கப்போகிறானோ அந்த ககுத்ஸ்த குலத்தில் பிறந்தவன் சிறந்த குரங்குகள், சிறந்த கரடிகள் இவைகளுடன் கூடியவராய் சீக்ரம் வரப்போகிறார். (13)

பாணங்களைப் போடும் ஸ்ரீராமனுக்கு முன்னிலையில் நிற்கக் கூடிய புருஷனை மனுஷ்யர்களுள் நான் பார்க்கவில்லை, அஸுரர்களிலும் பார்க்கவில்லை, தேவர்களிலும் பார்க்கவில்லை. (14)

ஸூர்யனையும் இந்திரனையும் ஸூர்யபுத்ரனான யமனையும் யுத்தத்தில் ஸஹிப்பதற்கு அந்த ராமன் சக்தியுள்ளவன். அதிலும் தங்களுக்காக மிகச்சக்திவாய்ந்தவன். (15)

ஜனகனுடைய பெண்ணே, அந்த ஸ்ரீராமன் ஸமுத்திரத்திற்குட்பட்ட பூமியை அடக்குவதற்கு வல்லமையுள்ளவர். தங்கள் நிமித்தமாய் ராமனுக்கு ஜயம் உண்டாகப்போகிறது. (16)

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा सम्यक् सत्यं सुभाषितम् ।
जानकी बहु मेनेऽथ वचनं चेदमब्रवीत् ॥ १७

ततस्तं प्रस्थितं सीता वीक्षमाणा पुनः पुनः ।
भर्तृस्नेहान्वितं वाक्यं सौहार्दादनुमानयत् ॥ १८

यदि वा मन्यसे वीर वसैकाहमरिन्दम ।
कस्मिंश्चित्संवृते देशे विश्रान्तः श्वो गमिष्यसि ॥ १९

मम चेदल्पभाग्यायाः सान्निध्यात्तव वानर ।
अस्य शोकस्य महतो मुहूर्तं मोक्षणं भवेत् ॥ २०

தஸ்ய தத்வசனம் ஶ்ருத்வா ஸம்யக் ஸத்யம் ஸுபாஷிதம் ।
ஜானகீ பஹு மேனேऽத வசனம் சேதமப்ரவீத் ॥ 17

ததஸ்தம் ப்ரஸ்திதம் ஸீதா வீக்ஷமாணா புன: புன: ।
பர்த்ருஸ்நேஹான்விதம் வாக்யம் ஸௌஹார்தாதனுமானயத் ॥

யதி வா மன்யஸே வீர வஸைகாஹமரிந்தம ।
கஸ்மிம்ஶ்சித்ஸம்வ்ருதே தேஶே விஶ்ராந்த: ஶ்வோ கமிஷ்யஸி ॥ 19

மம சேதல்பபாக்யாயா: ஸான்னித்யாத்தவ வானர ।
அஸ்ய ஶோகஸ்ய மஹதோ முஹூர்த்தம் மோக்ஷணம் பவேத்

ஹனுமாருடைய ஸத்யமானதும் நன்கு பேசப்பட்டதுமான அந்த வார்த்தையை ஜானகி கேட்டு பெரிதாக எண்ணினாள். பிறகு பதிலும் சொன்னாள். (17)

பிறகு புறப்பட்ட ஹனுமானை திரும்பத் திரும்ப பார்க்கின்ற அந்த ஸீதையானவள் தன்னிடத்தில் பர்த்தாவுக்கு உள்ள ஸ்னேஹத்தை வெளிப்படுத்தும் வார்த்தையை அன்பினால் கொண்டாடிச் சொன்னாள். (18)

ஓ வீர, ஓ சத்ருவையடக்குகிறவனே, உனக்கு தோன்றினால் ஒரு தினம் இங்கு வசி. எங்கேயாவது மறைந்த இடத்திலிருந்து இளைப்பாறி, நாளைய தினம் போகலாம். (19)

ஓ வானரனே, அல்பபாக்யமுள்ள எனக்கு உன்னை பார்ப்பதினால் இந்த பெரிதான சோகத்திற்கு ஒரு முஹூர்த்தம் விமோசனமானது ஏற்படும். (20)

गते हि हरिशार्दूल पुनरागमनाय तु ।
प्राणानामपि संदेहो मम स्यान्नात्र संशयः ॥ २१

तवादर्शनजः शोको भूयो मां परितापयेत् ।
दुःखाद्दुःखपरामृष्टां दीपयन्निव वानर ॥ २२

अयं च वीर संदेहस्तिष्ठतीव ममाग्रतः ।
सुमहांस्त्वत्सहायेषु हर्यृक्षेषु हरीश्वर ॥ २३

कथं नु खलु दुष्पारं तरिष्यन्ति महोदधिम् ।
तानि हर्यृक्षसैन्यानि तौ वा नरवरात्मजौ ॥ २४

त्रयाणामेव भूतानां सागरस्यास्य लङ्घने ।
शक्तिः स्याद्वैनतेयस्य तव वा मारुतस्य वा ॥ २५

கதே ஹி ஹரிஶார்தூல புனராகமனாய து ।
ப்ராணானமபி ஸம்தேஹோ மம ஸ்யான்னாத்ர ஸம்ஶய: ॥ 21

தவாதர்ஶனஜ: ஶோகோ பூயோ மாம் பரிதாபயேத் ।
து:காத்து:கபராம்ருஷ்டாம் தீபயன்னிவ வானர ॥ 22

அயம் ச வீர ஸந்தேஹஸ்திஷ்டதீவ மமாக்ரத: ।
ஸுமஹான்த்வத்ஸஹாயேஷு ஹர்யருக்ஷேஷு ஹரீஶ்வர ॥

கதம் நு கலு துஷ்பாரம் தரிஷ்யந்தி மஹோததிம் ।
தானி ஹர்யருக்ஷஸைன்யானி தௌ வா நரவராத்மஜௌ ॥ 24

த்ரயாணமேவ பூதானம் ஸாகரஸ்யாஸ்ய லங்கனே ।
ஶக்தி: ஸ்யாத்வைனதேயஸ்ய தவ வா மாருதஸ்ய வா ॥ 25

ஓ ஹரிஶ்ரேஷ்டனே, நீ புறப்பட்டு போய்விட்டால் திரும்பி வருவது ஸந்தேஹம் தான். அப்பொழுது என் பிராணனுக்கும் ஸந்தேஹம் தான். இதில் ஸம்ஶயமில்லை. (21)

ஓ வானரனே, உன்னைப் பார்க்காமலிருப்பதால் ஏற்படும் ஶோகமானது மேன்மேலும் துக்கத்தையடைந்த என்னை எரிப்பது போல் மறுபடியும் தாபத்தை யடையும்படிச் செய்யும். (22)

வீரனை ஓ ஹரீஶ்வர, உனக்கு உதவியான குரங்குகள் கரடிகள் இவைகள் விஷயத்தில் பெரிதான இந்த ஸந்தேஹமானது எனக்கு நேரில் இருப்பது போல் தோன்றுகிறது. (23)

அந்த குரங்குகள், கரடிகள் இவைகளுடைய ஸைன்யங்களும் அந்த ராமலக்ஷ்மணர்களும் தாண்டமுடியாத ஸமுத்ரத்தை எப்படித் தாண்டுவார்கள். (24)

இந்த ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டுவதில் வினதையின் புத்ரனை கருடன், நீ, வாயுபகவான் இம்மூன்று பூதங்களுக்குத்தான் சக்தியுண்டு. (25)

तदस्मिन्कार्यनियोगे वीरैवं दुरतिक्रमे ।
किं पश्यसि समाधानं त्वं हि कार्यविदां वरः ॥ २६

काममस्य त्वमेवैकः कार्यस्य परिसाधने ।
पर्याप्तः परवीरघ्न यशस्यस्ते फलोदयः ॥ २७

बलैः समग्रैर्यदि मां रावणं जित्य संयुगे ।
विजयी स्वपुरीं यायात्तत्तु मे स्याद्यशस्करम् ॥ २८

शरैस्तु संकुलां कृत्वा लङ्कां परबलार्दनः ।
मां नयेद्यदि काकुत्स्थस्तत्तस्य सदृशं भवेत् ॥ २९

ததஸ்மின்கார்யநிர்யோகே வீரைவம் துரதிக்ரமே ।
கிம் பஶ்யஸி ஸமாதானம் த்வம் ஹி கார்யவிதாம் வர: ॥ 26

காமமஸ்ய த்வமேவைக: கார்யஸ்ய பரிஸாதனே ।
பர்யாப்த: பரவீரக்ன யஶஸ்யஸ்தே பலோதய: ॥ 27

பலை: ஸமக்ரைர்யதி மாம் ராவணம் ஜித்ய ஸம்யுகே ।
விஜயீ ஸ்வபுரீம் யாயாத்தத்து மே ஸ்யாத்யஶஸ்கரம் ॥ 28

ஶரைஸ்து ஸம்குலாம் க்ருத்வா லங்காம் பரபலார்தன: ।
மாம் நயேத்யதி காகுத்ஸ்த: தத்தஸ்ய ஸத்ருஶம் பவேத் ॥ 29

ஆகையால் ஒ வீர, செய்யமுடியாத இந்த கார்யத்தை முடித்து வைப்பதில் என்ன உபாயத்தைத் தீர்மானிக்கிறாய்? கார்யத்தை நன்கு செய்கிறவர்களுக்குள் நீதான் சிறந்தவன். (26)

சத்ரு வீரர்களை அழிப்பவனே, இந்தக் கார்யத்தை முடித்து வைப்பதில் நீ ஒருவன்தான் மிகுந்த சக்தியுள்ளவன். அப்படி முடித்தால் ஜயரூபமான பயனுவது உனக்கு கீர்த்தியைக் கொடுக்கும். (27)

முழு ஸைன்யத்துடன் இங்கு வந்து யுத்தத்தில் ராவணனை ஜெயித்து ஜயத்துடன் தனது பட்டணத்திற்கு என்னை கிரஹித்துக் கொண்டு ஸ்ரீராமன் போனானேயானால் அது எனக்கு மிகுந்த கீர்த்தியைக்கொடுக்கும். (28)

ஶத்ரு ஸைன்யத்தை அழிக்கும் ககுத்ஸ்த குலத்தில் பிறந்த ஸ்ரீராமன் லங்கையை பாணங்களால் சிதற அடித்து என்னை அழைத்துப்போனால் அது ஸ்ரீராமனுக்கு ஏற்றதாகும். (29)

तद्यथा तस्य विक्रान्तमनुरूपं महात्मनः।
भवेदाहवशूरस्य तथा त्वमुपपादय॥ ३०

तदर्थोपहितं वाक्यं सहितं हेतुसंहितम्।
निशम्य हनुमाञ्शेषं वाक्यमुत्तरमब्रवीत्॥ ३१

देवि हर्यृक्षसैन्यानामीश्वरः प्लवतां वरः।
सुग्रीवः सत्त्वसंपन्नस्तवार्थे कृतनिश्चयः॥ ३२

स वानरसहस्राणां कोटीभिरभिसंवृतः।
क्षिप्रमेष्यति वैदेहि राक्षसानां निबर्हणः॥ ३३

तस्य विक्रमसंपन्नाः सत्ववन्तो महाबलाः।
मनःसंकल्पसंपाता निदेशे हरयः स्थिताः॥ ३४

தத்யதா தஸ்ய விக்ராந்தமனுரூபம் மஹாத்மன: |
பவேதாஹவஶூரஸ்ய ததா த்வமுபபாதய || 30

ததர்த்தோபஹிதம் வாக்யம் ஸஹிதம் ஹேதுஸம்ஹிதம் |
நிஶம்ய ஹனுமான்ஶேஷம் வாக்யமுத்தரமப்ரவீத் || 31

தேவிஹர்ய்ருக்ஷஸைன்யானாமீஶ்வர: ப்லவதாம் வர: |
ஸுக்ரீவ: ஸத்வஸம்பன்னஸ்தவார்த்தே க்ருதநிஶ்சய: || 32

ஸ வானரஸஹஸ்ராணாம் கோடீபிரபிஸம்வ்ருத: |
க்ஷிப்ரமேஷ்யதி வைதேஹி ராக்ஷஸானாம் நிபர்ஹண: || 33

தஸ்ய விக்ரமஸம்பன்னா: ஸத்வவந்தோ மஹாபலா: |
மன:ஸம்கல்பஸம்பாதா நிதேஶே ஹரய: ஸ்திதா: || 34

ஆகையால் யுத்தத்தில் சூரனும் மஹாத்மாவுமான அந்த ஸ்ரீராமனுடைய பராக்ரமத்திற்குத் தக்கவாறு கார்யம் நடக்கும்படி நீ செய்யவேண்டும். (30)

அர்த்தத்துடன் கூடியதும், ஒன்றுக்கொன்று பொருத்தமானதும் யுக்தியுடன் கூடியதுமான, அந்த வாக்யத்தை ஹனுமான் கேட்டு முன்பு சொல்லாததை இப்பொழுது சொன்னார். (31)

ஓ தேவி, குரங்குகள், கரடிகள் இந்த ஸைன்யங்களுக்கு ஈஶ்வரனும், குரங்குகளுள் சிறந்தவனும் பலம் நிறைந்தவனுமான ஸுக்ரீவன் தங்களை யழைத்து வருவதில் தீர்மானத்தைச் செய்திருக்கிறார். (32)

ஓ வைதேஹி, ஆயிரம்கோடி குரங்குகளுடன் அந்த ஸுக்ரீவன் ராக்ஷஸர்களை யழிப்பதற்கு சீக்ரத்தில் வரப்போகிறான். (33)

பராக்ரமத்துடன் கூடியதுகளும், மனோதிடமுள்ளதுகளும், மஹத்தான சரீரபலமுள்ளதுகளும், மனோவேகத்துக்கொப்பான

येषां नोपरि नाधस्तान्न तिर्यक्सज्जते गतिः ।
न च कर्मसु सीदन्ति महत्स्वमिततेजसः ॥ ३५

असकृत्तैर्महोत्साहैः ससागरधराधरा ।
प्रदक्षिणीकृता भूमिर्वायुमार्गानुसारिभिः ॥ ३६

मद्विशिष्टाश्च तुल्याश्च सन्ति तत्र वनौकसः ।
मत्तः प्रत्यवरः कश्चिन्नास्ति सुग्रीवसन्निधौ ॥ ३७

अहं तावदिह प्राप्तः किं पुनस्ते महाबलाः ।
नहि प्रकृष्टाः प्रेष्यन्ते प्रेष्यन्ते हीतरे जनाः ॥ ३८

யேஷாம் நோபரி நாதஸ்தான்ந திர்யக்ஸஜ்ஜதே சதி: ।
ந ச கர்மஸு ஸீதந்தி மஹத்ஸ்வமிததேஜஸ: ॥ 35

அஸக்ருத்தைர்மஹோத்ஸாஹை: ஸஸாகரதராதரா ।
ப்ரதக்ஷிணீக்ருதா பூமிர்வாயுமார்கானுஸாரிபி: ॥ 36

மத்விஸிஷ்டாஸ்ச துல்யாஸ்ச ஸந்தி தத்ர வனௌகஸ: ।
மத்த: ப்ரத்யவர: கஸ்சின்நாஸ்தி ஸுக்ரீவஸன்னிதௌ ॥ 37

அஹம் தாவதிஹ ப்ராப்த: கிம் புனஸ்தே மஹாபலா: ।
நஹி ப்ரக்ருஷ்டா: ப்ரேஷ்யந்தே ப்ரேஷ்யந்தே ஹீதரே ஜனா: ॥

வேகமுள்ளதுகளுமான குரங்குகள் ஸுக்ரீவனுடைய ஏவுதலி லிருக்கின்றன. (34)

எந்த வானர ஸைன்யங்களுக்கு மேல் செல்வதிலும் தடையில்லையோ, கீழ் செல்வதிலும் தடையில்லையோ, குறுக்காக செல்வதிலும் தடையில்லையோ, அப்படிப்பட்ட அளவற்ற தேஜஸுள்ள வானரங்கள் பெரிதான கார்யத்தில் களைப்பை யடைய மாட்டா. (35)

வாயு மார்கத்தை அவலம்பித்தவர்களும், மிகுந்த உத்ஸாஹமுள்ளவர்களுமான அந்த குரங்குகளால் ஸமுத்ரம், பர்வதங்கள் இவைகளுடன் கூடிய பூமியானது பலமுறை ப்ரதக்ஷிணம் செய்யப்பட்டது. (36)

அங்கு எனக்கு மேற்பட்டதுகளும் எனக்கு ஸமானமானதுகளுமான குரங்குகள் இருக்கின்றன. ஸுக்ரீவனுடைய ஸந்நிதியில் என்னைக்காட்டிலும் கீழ்பட்ட குரங்கு ஒன்று கூட கிடையாது. (37)

நானே இங்கு வந்திருக்கிறேன். மஹாபலமுள்ள அவர்கள் வருவதற்கு கேட்பானேன். சிறந்தவர்களை தூதாக அனுப்புவதில்லை. ஸாமான்ய ஜனங்களையே தூதாக அனுப்புவது வழக்கம். அதாவது தான் தூதனாக வந்திருப்பதால் மற்றவர்கள் அதிக பல

तदलं परितापेन देवि शोको व्यपैतु ते।
एकोत्पातेन ते लङ्कामेष्यन्ति हरियूथपाः॥ ३९

मम पृष्ठगतौ तौ च चन्द्रसूर्याविवोदितौ।
त्वत्सकाशं महासत्त्वौ नृसिंहावागमिष्यतः॥ ४०

तौ हि वीरौ नरवरौ सहितौ रामलक्ष्मणौ।
आगम्य नगरीं लङ्कां सायकैर्विधमिष्यतः॥ ४१

सगणं रावणं हत्वा राघवो रघुनन्दनः।
त्वामादाय वरारोहे स्वपुरं प्रतियास्यति॥ ४२

ததலம் பரிதாபேன தேவி ஶோகோ வ்யபைது தே।
ஏகோத்பாதேன தே லங்காமேஷ்யந்தி ஹரியூதபா:॥ 39

மம ப்ருஷ்டகதௌ தௌ ச சந்த்ரஸூர்யாவிவோதிதௌ।
த்வத்ஸகாஶம் மஹாஸத்வௌ ந்ருஸிம்ஹாவாகமிஷ்யத:॥ 40

தௌ ஹி வீரௌ நரவரௌ ஸஹிதௌ ராமலக்ஷ்மணௌ।
ஆகம்ய நகரீம் லங்காம் ஸாயகைர்விதமிஷ்யத:॥ 41

ஸகணம் ராவணம் ஹத்வா ராகவோ ரகுநந்தன:।
த்வாமாதாய வராரோஹே ஸ்வபுரம் ப்ரதியாஸ்யதி॥ 42

முள்ளவர்கள் என்பதை குறிப்பதற்காக இம்மாதிரி சொல்லுகிறுர். (38)

ஓ தேவி, மிகுந்த தாபப்பட்டது போதும். உங்கள் சோகமானது போகட்டும். ஒரே தாண்டலில் அந்த வானர ஸேனாபதிகள் லங்கைக்கு வரப்போகின்றனர். (39)

மஹத்தான பலமுள்ளவர்களும், ஸிம்மம் போன்றவர்களுமான அந்த ராம லக்ஷ்மணர்கள் எனது முதுகில் உட்கார்ந்து கொண்டு உதயமான சந்திர ஸூர்யர்கள் போல் தங்கள் ஸமீபத்திற்கு வரப்போகின்றனர். (40)

வீரர்களும் மனுஷ்ய்ரேஷ்டர்களுமான அந்த ராமலக்ஷ்மணர்கள் சேர்ந்து கொண்டு இங்கு வந்து லங்கா பட்டணத்தை பாணங்களால் எரிக்கப்போகின்றனர். (41)

ரகுவம்சத்திற்கு ஆனந்தத்தை கொடுக்கும் ஸ்ரீராகவன் தன் கூட்டத்துடன் கூடிய ராவணனை வதம் செய்து ஓ சிறந்தவளே, தங்களை யழைத்துக் கொண்டு தனது பட்டணமான அயோத்யைக்கு திரும்பிப் போகப்போகிறுர். (42)

ஆகையால் ஆஸ்வாஸத்தை யடையுங்கள்; தங்களுக்கு க்ஷேமம் உண்டாகப்போகிறது; நானே எண்ணிக்கொண்டிருந்

तदाश्वसिहि भद्रं ते भव त्वं कालकाङ्क्षिणी ।
न चिराद्द्रक्ष्यसे रामं प्रज्वलन्तमिवानलम् ॥ ४३

निहते राक्षसेन्द्रेऽस्मिन्सपुत्रामात्यबान्धवे ।
त्वं समेष्यसि रामेण शशाङ्केनेव रोहिणी ॥ ४४

क्षिप्रं त्वं देवि शोकस्य पारं यास्यसि मैथिलि ।
रावणं चैव रामेण निहतं द्रक्ष्यसेऽचिरात् ॥ ४५

एवमाश्वास्य वैदेहीं हनुमान्मारुतात्मजः ।
गमनाय मतिं कृत्वा वैदेहीं पुनरब्रवीत् ॥ ४६

तमरिघ्नं कृतात्मानं क्षिप्रं द्रक्ष्यसि राघवम् ।
लक्ष्मणं च धनुष्पाणिं लङ्काद्वारमुपस्थितम् ॥
सुग्रीवसहितं शूरं वानरैः परिवारितम् ॥ ४७

ததாஶ்வஸிஹி பத்ரம் தே பவ த்வம் காலகாங்க்ஷிணீ ।
ந சிராத்த்ரக்ஷ்யஸே ராமம் ப்ரஜ்வலந்தமிவானலம் ॥ 43

நிஹதே ராக்ஷஸேந்த்ரேऽஸ்மின்ஸபுத்ராமாத்யபாந்தவே ।
த்வம் ஸமேஷ்யஸி ராமேண ஶஶாங்கேனேவ ரோஹிணீ ॥

க்ஷிப்ரம் த்வம் தேவி ஶோகஸ்ய பாரம் யாஸ்யஸி மைதிலி ।
ராவணம் சைவ ராமேண நிஹதம் த்ரக்ஷ்யஸேऽசிராத் ॥ 45

ஏவமாஶ்வாஸ்ய வைதேஹீம் ஹனுமான்மாருதாத்மஜ: ।
கமனாய மதிம் க்ருத்வா வைதேஹீம் புனரப்ரவீத் ॥ 46

தமரிக்னம் க்ருதாத்மானம் க்ஷிப்ரம் த்ரக்ஷ்யஸி ராகவம் ।
லக்ஷ்மணம் ச தனுஷ்பாணிம் லங்காத்வாரமுபஸ்திதம் ॥
ஸுக்ரீவஸஹிதம் ஶூரம் வானரை: பரிவாரிதம் ॥ 47

கள்; வெகு சீக்ரத்தில் அக்னிபோல் ஜ்வலிக்கின்ற ஸ்ரீராமனை பார்க்கப்போகிறீர்கள். (43)

புத்ரர்கள், மந்திரிகள், பந்துக்கள் இவர்களுடன் கூடிய ராக்ஷஸஶ்ரேஷ்டனை ராவணன் அழிந்ததும் ரோஹிணி சந்திரனுடன் சேருவது போல் தாங்கள் ஸ்ரீராமனுடன் சேரப்போகிறீர்கள். (44)

தேவியான ஓ மைதிலி, வெகு சீக்ரத்தில் தாங்கள் சோகத்தின் கரையை யடையப்போகிறீர்கள். வெகு சீக்ரத்தில் ஸ்ரீராமனால் வதம் செய்யப்பட்ட ராவணனையும் பார்க்கப் போகிறீர்கள். (45)

வாயு புத்ரனான ஹனுமான் வைதேஹியை இம்மாதிரி ஸமாதானம் செய்து திரும்பிப் போவதற்கு எண்ணங்கொண்டு வைதேஹியை மறுபடியும் சொன்னார். (46)

தைர்யசாலியும் சத்ருக்களை யழிப்பவனுமான அந்த ஸ்ரீராக

नखदंष्ट्रायुधान्वीरान्सिंहशार्दूलविक्रमान् ।
वानरान्वारणेन्द्राभान्क्षिप्रं द्रक्ष्यसि संगतान् ॥ ४८

शैलाम्बुदनिकाशानां लङ्कामलयसानुषु ।
नर्दतां कपिमुख्यानामार्ये यूथान्यनेकशः ॥ ४९

स तु मर्मणि घोरेण ताडितो मन्मथेषुणा ।
न शर्म लभते रामः सिंहार्दित इव द्विपः ॥ ५०

मा रुदो देवि शोकेन मा भूत्ते मनसोऽप्रियम् ।
शचीव पत्या शक्रेण भर्त्रा नाथवतीह्यसि ॥ ५१

நகதம்ஷ்ட்ராயுதான்வீரான்ஸிம்ஹஶார்தூலவிக்ரமான் ।
வானரான்வாரணேந்த்ராபான்க்ஷிப்ரம் த்ரக்ஷ்யஸி ஸம்கதான் ॥

ஶைலாம்புதநிகாஶாநாம் லங்காமலயஸானுஷு ।
நர்ததாம் கபிமுக்யானாமார்யே யூதான்யனேகஶ: ॥ 49

ஸ து மர்மணி கோரேண தாடிதோ மன்மதேஷுணா ।
ந ஶர்ம லபதே ராம: ஸிம்ஹார்தித இவ த்விப: ॥ 50

மா ருதோ தேவி ஶோகேன மா பூத்தே மனஸோऽப்ரியம் ।
ஶசீவ பத்யா ஶக்ரேண பர்த்ரா நாதவதீஹ்யஸி ॥ 51

வனை சீக்ரத்தில் பார்க்கப்போகிருய். லங்கையின் வாசற்படியிலிருப்பவனும் ஸுக்ரீவனுடன் கூடியவனும் வானரங்களுடன் சேர்ந்தவனும் சூரனுமான விற்பிடித்த லக்ஷ்மணனையும் பார்க்கப் போகிருய். (47)

நகம், தித்திப்பல் இவைகளை ஆயுதமாகக் கொண்டவர்களும் வீரர்களும், சிங்கம், புலி இவைகளினுடைய பராக்ரமத்தை உடையவர்களும் சிறந்த யானைக்கொப்பானவர்களுமான குரங்குகளை கூட்டமாக சீக்ரத்தில் பார்க்கப்போகிருய். (48)

ஓ தாயே, பர்வதங்கள், மேகங்கள் போன்றதும் கர்ஜிக்கின்றதுகளுமான சிறந்த குரங்குகளின் பல கூட்டங்களை லங்கையிலிஉள்ள மலயபர்வதத்தின் தாழ்வரையில் சீக்ரத்தில் பார்க்கப் போகிருய். (49)

கடூரமான மன்மத பாணத்தால் மர்மஸ்தானத்தில் அடிபட்ட அந்த ஸ்ரீராமன் ஸிம்ஹத்தால் பீடிக்கப்பட்ட யானைபோல் ஸுகத்தை யடையவேயில்லை. (50)

ஓ தேவி, அழாதீர்கள்; சோகத்தினுல் தங்களுடைய மனதிற்கு அப்ரியம் வேண்டாம். பதியான இந்திரனுல் இந்திராணிபோல் பர்த்தாவான ஸ்ரீராமனுல் தாங்கள் நாதனுடனிருப்பவளாக ஆகப் போகிறீர்கள். (51)

रामाद्विशिष्टः कोन्योस्ति कश्चित्सौमित्रिणा समः ।
अग्निमारुतकल्पौ तौ भ्रातरौ तव संश्रयौ ॥ ५२

नास्मिंश्चिरं वत्स्यसि देवि देशे रक्षोगणैरध्युषितेऽतिरौद्रे ।
न ते चिरादागमनं प्रियस्य क्षमस्व मत्सङ्गमकालमात्रम् ॥ ५३

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
एकोनचत्वारिंशः सर्गः ॥ ३९ ॥

ராமாத்விஶிஷ்ட: கோன்யோஸ்தி கஶ்சித்ஸௌமித்ரிணா ஸம: ।
அக்னிமாருதகல்பௌ தௌ ப்ராதரௌ தவ ஸம்ஶ்ரயௌ ॥ 52

நாஸ்மிம்ஶ்சிரம் வத்ஸ்யஸி தேவி தேஶே
ரக்ஷோகணைரத்யுஷிதேऽதிரௌத்ரே ।
ந தே சிராதாகமனம் ப்ரியஸ்ய
க்ஷமஸ்வ மத்ஸங்கமகாலமாத்ரம் ॥ 53

இத்யார்ஷே ஶ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீய ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே ஏகோநசத்வாரிம்ஶ: ஸர்க: ॥

ராமனுக்கு மேற்பட்டவன் வேறு எவன் இருக்கிறான். லக்ஷ்மணனுக்கொப்பானவன் வேறு யார் இருக்கிறான். அக்னிக்கும் காற்றிற்கும் ஒப்பானவர்களான ப்ராதாக்களான அவ்விருவர்களும் தங்களுக்கு ரக்ஷகராக இருக்கின்றனர். (52)

ஓ தேவி, ராக்ஷஸக்கூட்டங்களால் வஸிக்கப்பட்டதும் மிக பயங்கரமுமான இந்த ஊரில் வெகுநாள் தாங்கள் வஸிக்கப் போவதில்லை. தங்கள் ப்ரியனுடைய வரவானது சீக்ரத்தில் ஏற்படப்போகிறது. நான் ஸ்ரீராமனிடம் சேரும் காலம் வரையில் பொறுத்துக்கொள்ளுங்கள். (53)

முப்பத்தொன்பதாவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

श्रीः

चत्वारिंशः सर्गः — நாற்பதாவது ஸர்கம் ॥ ४० ॥

"हनूमत्प्रेषणम्"

ஹனுமாரை விடைகொடுத்தனுப்பல்.

श्रुत्वा तु वचनं तस्य वायुसूनोर्महात्मनः ।
उवाचात्महितं वाक्यं सीता सुरसुतोपमा ॥ १

त्वां दृष्ट्वा प्रियवक्तारं संप्रहृष्यामि वानर ।
अर्धसंजातसस्येव वृष्टिं प्राप्य वसुन्धरा ॥ २

यथा तं पुरुषव्याघ्रं गात्रैः शोकाभिकर्शितैः ।
संस्पृशेयं सकामाऽहं तथा कुरु दयां मयि ॥ ३

अभिज्ञानं च रामस्य दत्त्वा हरिगणोत्तम ।
क्षिप्तामिषीकां काकस्य कोपादेकाक्षिशातनीम् ॥ ४

ஶ்ருத்வா து வசனம் தஸ்ய வாயுஸூனோர்மஹாத்மன: ।
உவாசாத்மஹிதம் வாக்யம் ஸீதா ஸுரஸுதோபமா ॥ 1

த்வாம் த்ருஷ்ட்வா ப்ரியவக்தாரம் ஸம்ப்ரஹ்ருஷ்யாமி வானர ।
அர்தஸம்ஜாதஸஸ்யேவ வ்ருஷ்டிம் ப்ராப்ய வஸுந்தரா ॥ 2

யதா தம் புருஷவ்யாக்ரம் காத்ரை: ஶோகாபிகர்ஶிதை: ।
ஸம்ஸ்ப்ருஶேயம் ஸகாமாऽஹம் ததா குரு தயாம் மயி ॥ 3

அபிஜ்ஞானம் ச ராமஸ்ய தத்யா ஹரிகணோத்தம ।
க்ஷிப்தாமிஷீகாம் காகஸ்ய கோபாதேகாக்ஷிஶாதனீம் ॥ 4

மஹாத்மாவும் வாயுபுத்ரனுமான அந்த ஹனுமாரின் வார்த்தையை கேட்டு தேவஸ்திரீ போன்றவளான ஸீதையானவள் தனது துக்கத்தை போக்கக்கூடிய சொல்லைச்சொன்னாள். (1)

ஓ வானரனே, ப்ரியமான சொல்லைச்சொன்ன உன்னை பார்த்து, பாதி முளைத்த பயிருடன் கூடிய பூமி மழையை யடைந்தது போல் நான் ஸந்தோஷத்தை யடைகிறேன். (2)

புருஷஶ்ரேஷ்டனை ஶ்ரீராமனை சோகத்தால் பீடிக்கப்பட்ட அவயவங்களால் நான் எப்படி ஆலிங்கனம் செய்து கொள்வேனோ அம்மாதிரி என்னை எனது இஷ்டம் பூர்த்தியடைந்தவளாக ஆக்குவதற்கு நீர் என்னிடத்தில் கருணை செய்யவேண்டும். (3)

ஓ வானரஶ்ரேஷ்டனே, கோபத்தினால் காக்கையின் ஒரு

मनःशिलायास्तिलको गण्डपार्श्वे निवेशितः ।
त्वया प्रनष्टे तिलके तं किल स्मर्तुमर्हसि ॥ ५

स वीर्यवान्कथं सीतां हृतां समनुमन्यसे ।
वसन्तीं रक्षसां मध्ये महेन्द्रवरुणोपमः ॥ ६

एष चूडामणिर्दिव्यो मया सुपरिरक्षितः ।
एतं दृष्ट्वा प्रहृष्यामि व्यसने त्वामिवानघ ॥ ७

एष निर्यातितः श्रीमान्मया ते वारिसंभवः ।
अतः परं न शक्ष्यामि जीवितुं शोकलालसा ॥ ८

மன:ஶிலாயாஸ்திலகோ கண்டபார்ஶ்வே நிவேஶித: |
த்வயா ப்ரநஷ்டே திலகே தம் கில ஸ்மர்துமர்ஹஸி || 5

ஸ வீர்யவான்கதம் ஸீதாம் ஹ்ருதாம் ஸமநுமந்யஸே |
வஸந்தீம் ரக்ஷஸாம் மத்யே மஹேந்த்ரவருணோபம: || 6

ஏஷ சூடாமணிர்திவ்யோ மயா ஸுபரிரக்ஷித: |
ஏதம் த்ருஷ்ட்வா ப்ரஹ்ருஷ்யாமி வ்யஸனே த்வாமிவானக || 7

ஏஷ நிர்யாதித: ஶ்ரீமான்மயா தே வாரிஸம்பவ: |
அத: பரம் ந ஶக்ஷ்யாமி ஜீவிதும் ஶோகலாலஸா || 8

கண்ணை போக்குவதற்காக போடப்பட்ட தர்ப்பையை அடையாளமாக ஶ்ரீராமனுக்குச்சொல்லு. (4)

தாங்கள் என் நெற்றியிலிருக்கும் பொட்டை யழித்து மலையடிவாரத்திலிருக்கும் நற்செங்கற்பொடியை ஜலத்தை விட்டு குழைத்து என் கன்னங்களில் பொட்டாக வைத்தீர் அல்லவா? அதைத்தாங்கள் நினைத்துக்கொள்ள வேண்டும். என்ற இந்த அடையாளத்தையும் ஶ்ரீராமனுக்குச் சொல் என்று சொன்னாள். (5)

வீர்யவானும், மஹேந்த்ரன் வருணன் போன்றவருமான அந்த நீர் ஸீதையாகிற என்னை, ராவணனால் அபஹரிக்கப்பட்டு கொண்டுபோய் ராக்ஷஸர்களுடைய மத்தியில் வஸித்துக்கொண்டிருப்பதை எப்படி பொறுத்துக்கொண்டிருக்கிறீர் என்றும் ஶ்ரீராமனுக்குச் சொல்லும்படி சொன்னாள். (6)

ஓ குற்றமற்ற ஶ்ரீராம, இந்த திவ்யமான சூடாமணியானது என்னால் நன்கு ரக்ஷிக்கப்பட்டது. இதைப் பார்த்து துக்க ஸமயத்தில் தங்களைப்பார்ப்பதுபோல் ஸந்தோஷமடைகிறேன். (அதாவது இந்த சூடாமணியை வைத்துக்கொண்டிருந்தால் ராக்ஷஸர்கள் ஸீதையை அதிக தொந்திரவு செய்யமுடியாது. அதையும் அனுப்பிவிட்டேன் என்பதை தெரிவிக்கிறாள்.) (7)

சோபையுடன் கூடியதும் ஸமுத்திரத்தில் உண்டானதுமான இந்த சூடாமணியும் என்னால் தங்களுக்கு அனுப்பப்பட்டு விட்

असह्यानि च दुःखानि वाचश्च हृदयच्छिदः।
राक्षसीनां सुघोराणां त्वत्कृते मर्षयाम्यहम्॥ ९

धारयिष्यामि मासं तु जीवितं शत्रुसूदन।
मासादूर्ध्वं न जीविष्ये त्वया हीना नृपात्मज॥ १०

घोरो राक्षसराजोऽयं दृष्टिश्च न सुखा मयि।
त्वां च श्रुत्वा विषज्जन्तं न जीवेयमहं क्षणम्॥ ११

वैदेह्या वचनं श्रुत्वा करुणं साश्रु भाषितम्।
अथाब्रवीन्महातेजा हनुमान्मारुतात्मजः॥ १२

அஸஹ்யானி ச து:கானி வாசஶ்ச ஹ்ருதயச்சித:।
ராக்ஷஸீநாம் ஸுகோராணாம் த்வத்க்ருதே மர்ஷயாம்யஹம்॥

தாரயிஷ்யாமி மாஸம் து ஜீவிதம் ஶத்ருஸூதந।
மாஸாதூர்த்வம் ந ஜீவிஷ்யே த்வயா ஹீநா ந்ருபாத்மஜ॥ 10

கோரோ ராக்ஷஸராஜோய஽ம் த்ருஷ்டிஶ்ச ந ஸுகா மயி।
த்வாம் ச ஶ்ருத்வா விஷஜ்ஜந்தம் ந ஜீவேயமஹம் க்ஷணம்॥

வைதேஹ்யா வசநம் ஶ்ருத்வா கருணம் ஸாஶ்ரு பாஷிதம்।
அதாப்ரவீந்மஹாதேஜா: ஹநுமாந்மாருதாத்மஜ:॥ 12

டது. சோகத்தால் கலங்கிய நான் ஒரு மாதத்திற்கு மேல் ஜீவித்திருக்கமுடியாது. (8)

ஹே ராம, மிகக்கடூரமான ராக்ஷஸிகளின் ஹ்ருதயத்தை பிளக்கும் சொற்களையும், ஸஹிக்கமுடியாத துக்கங்களையும், தங்களையடையப்போகிறேன் என்ற ஆசையால் நான் பொறுக்கிறேன். (9)

ஒ சத்ருக்களை யழிப்பவரே, ஒரு மாதகாலம் தான் உயிரைத் தரிப்பேன். ஒ ராஜகுமார, தங்களை விட்டுப்பிரிந்து ஒரு மாதத்திற்கு மேல் இனி ஜீவித்திருக்க முடியாது. (10)

இந்த ராக்ஷஸராஜனே கடூரமாகயிருக்கிறான். அவன் என்னைப் பார்க்கும் பார்வையும் நல்லதாகயில்லை. தாங்கள் தாமதிப்பதாக நான் கேட்டுவிட்டால் ஒரு க்ஷணம் கூட ஜீவித்திருக்க மாட்டேன் என்றும் ஸ்ரீராமனுக்கு சொல்லியனுப்பித்தாள். (11)

கண்ஜலத்துடன் கூடியதும் பரிதாபப்படும்படி யிருக்கிறதுமான வைதேஹியின் வார்த்தையைக்கேட்டு மஹாதேஜஸ்வியும் வாயுபுத்ரனுமான ஹனுமான் பதில் சொன்னார். (12)

त्वच्छोकविमुखो रामो देवि सत्येन ते शपे ।
रामे दुःखाभिभूते तु लक्ष्मणः परितप्यते ॥ १३

कथंचिद्भवती दृष्टा न कालः परिशोचितुम् ।
इमं मुहूर्तं दुःखानामन्तं द्रक्ष्यसि भामिनि ॥ १४

तावुभौ पुरुषव्याघ्रौ राजपुत्रावरिंदमौ ।
त्वद्दर्शनकृतोत्साहौ लङ्कां भस्मीकरिष्यतः ॥ १५

हत्वा तु समरे क्रूरं रावणं सहबान्धवम् ।
राघवौ त्वां विशालाक्षि स्वां पुरीं प्रापयिष्यतः ॥ १६

த்வச்சோகவிமுகோ ராமோ தேவி ஸத்யேன தே ஶபே ।
ராமே து:காபிபூதே து லக்ஷ்மண: பரிதப்யதே ॥ 13

கதம்சித்பவதீ த்ருஷ்டா ந கால: பரிஶோசிதும் ।
இமம் முஹூர்த்தம் து:கானாமந்தம் த்ரக்ஷ்யஸி பாமினி ॥ 14

தாவுபௌ புருஷவ்யாக்ரௌ ராஜபுத்ராவரிந்தமௌ ।
த்வத்தர்ஶனக்ருதோத்ஸாஹௌ லங்காம் பஸ்மீகரிஷ்யத: ॥ 15

ஹத்வா து ஸமரே க்ரூரம் ராவணம் ஸஹபாந்தவம் ।
ராகவௌ த்வாம் விஶாலாக்ஷி ஸ்வாம் புரீம் ப்ராபயிஷ்யத: ॥

ஓ தேவி, ஸ்ரீராமன் தாங்கள் இருக்கும் இடத்தை யறியாத தால் தங்கள் சோகத்தை போக்க யத்தனிக்காமலிருக்கிறார். இதை தங்களுக்கு ஸத்யமாக ப்ரதிக்ஞை செய்கிறேன். ஸ்ரீராமன் துக்கத்தால் கலங்கியபொழுது லக்ஷ்மணனும் பரிதபிக்கிறான். (13)

எப்படியோ கஷ்டப்பட்டு தங்களைப்பார்க்க நேர்ந்தது. இனி சோகத்தையடையக்கூடாது. ஒ அழகியவளே, இதே முஹூர்த்தத்தில் துக்கத்தின் முடிவை பார்க்கப்போகிறீர்கள். (14)

புருஷஶ்ரேஷ்டர்களும் ராஜபுத்ரர்களும் சத்ருக்களை அழிப்பவர்களுமான அவ்விருவர்களும் தங்களைப் பார்ப்பதில் ஆவல் கொண்டு லங்கையைச் சாம்பலாக ஆக்கிவிடப்போகின்றனர். (15)

ரகுகுலத்தில் பிறந்த அவ்விருவர்களும் க்ரூரனான ராவணனை யுத்தத்தில் பந்துக்களுடன் கூட அழித்து ஓ விசாலாக்ஷி, தங்களைச் சொந்த பட்டணமாகிய அயோத்யைக்கு அழைத்துப்போகப் போகின்றனர். (16)

यत्तु रामो विजानीयादभिज्ञानमनिन्दिते।
प्रीतिसंजननं तस्य भूयस्त्वं दातुमर्हसि॥ १७

साऽब्रवीद्दत्तमेवेति मयाऽभिज्ञानमुत्तमम्।
एतदेव हि रामस्य दृष्ट्वा मत्केशभूषणम्॥
श्रद्धेयं हनुमन्वाक्यं तव वीर भविष्यति॥ १८

स तं मणिवरं गृह्य श्रीमान्प्लवगसत्तमः।
प्रणम्य शिरसा देवीं गमनायोपचक्रमे॥ १९

तमुत्पातकृतोत्साहमवेक्ष्य हरिपुंगवम्।
वर्धमानं महावेगमुवाच जनकात्मजा॥
अश्रुपूर्णमुखी दीना बाष्पगद्गदया गिरा॥ २०

யத்து ராமோ விஜாநீயாதபிக்ஞானமநிந்திதே।
ப்ரீதிஸம்ஜனனம் தஸ்ய பூயஸ்த்வம் தாதுமர்ஹஸி॥ **17**

ஸாऽப்ரவீத்தத்தமேவேதி மயாऽபிக்ஞானமுத்தமம்।
ஏததேவ ஹி ராமஸ்ய த்ருஷ்ட்வா மத்கேஶபூஷணம்॥
ஶ்ரத்தேயம் ஹனுமன்வாக்யம் தவ வீர பவிஷ்யதி॥ **18**

ஸ தம் மணிவரம் க்ருஹ்ய ஸ்ரீமான்ப்லவகஸத்தம:।
ப்ரணம்ய ஶிரஸா தேவீம் கமனாயோபசக்ரமே॥ **19**

தமுத்பாதக்ருதோத்ஸாஹமவேக்ஷ்ய ஹரிபுங்கவம்।
வர்தமானம் மஹாவேகமுவாச ஜனகாத்மஜா॥
அஶ்ருபூர்ணமுகீ தீனா பாஷ்பகத்கதயா கிரா॥ **20**

ஓ குற்றமற்றவளே, ஸ்ரீராமன் அறியக்கூடிய எந்த அடையாளமுண்டோ, பிரியத்தை உண்டுபண்ணும் அம்மாதிரியான அடையாளத்தை மறுபடியும் தாங்கள் ஸ்ரீராமனுக்கு கொடுக்க வேண்டும். (17)

அந்த ஸீதையானவள், சிறந்த அடையாளமானது என்னால் கொடுக்கப்பட்டுவிட்டது. ஹே ஹனுமன், என் பின்னலுக்கு அலங்காரமான இந்த ரத்னத்தைப் பார்த்ததுமே ஸ்ரீராமனுக்கு உனது வார்த்தையானது நம்பத்தகுந்ததாக ஆகிவிடும். (18)

ஸ்ரீமானும் வானரஶ்ரேஷ்டனுமான அந்த ஹனுமார் அந்த மணியை எடுத்துக்கொண்டு சிரஸினால் தேவியை நமஸ்கரித்து புறப்படுவதற்கு எத்தனித்தார். (19)

மஹத்தான பலமுள்ளவரும், உயரக்கிளம்புவதற்கு உத்ஸாஹத்தை யடைந்தவரும், வானரஶ்ரேஷ்டனும், சரீரத்தை பெருக்

हनुमन्सिंहसंकाशौ भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ।
सुग्रीवं च सहामात्यं सर्वान्ब्रूया ह्यनामयम्॥ २१

यथा च स महाबाहुर्मां तारयति राघवः।
अस्माद्दुःखाम्बुसंरोधात्त्वं समाधातुमर्हसि॥ २२

इमं च तीव्रं मम शोकवेगं रक्षोभिरेभिः परिभर्त्सनं च।
ब्रूयास्तु रामस्य गतः समीपं शिवश्च तेऽध्वास्तु हरिप्रवीर॥ २३

ஹனுமன்ஸிம்ஹஸம்காஶௌ ப்ராதரௌ ராமலக்ஷ்மணௌ
ஸுக்ரீவம் ச ஸஹாமாத்யம் ஸர்வான்ப்ரூயா ஹ்யனாமயம் ॥ 21

யதா ச ஸ மஹாபாஹுர்மாம் தாரயதி ராகவ: ।
அஸ்மாத்து:காம்புஸம்ரோதாத்த்வம் ஸமாதாதுமர்ஹஸி ॥ 22

இமம் ச தீவ்ரம் மம ஶோகவேகம்
ரக்ஷோபிரேபி: பரிபர்த்ஸனம் ச ।
ப்ரூயாஸ்து ராமஸ்ய கத: ஸமீபம்
ஶிவஶ்ச தேऽத்வாஸ்து ஹரிப்ரவீர ॥ 23

கிக்கொள்ளுகிறவரும், மஹாவேகமுள்ளவருமான அந்த ஹனுமாரைப்பார்த்து கண்ஜலம் நிரம்பிய முகமுள்ளவளும், களைத்த மனமுள்ளவளுமான ஜனக புத்ரியானவள் கண் ஜலத்தினால் தழ தழத்த வார்த்தையைச் சொன்னாள். (20)

ஹே ஹனுமன், ஸிம்ஹம் போன்றவர்களும், ப்ராதாக்களுமான ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களிடமும், மந்திரியுடன் கூடிய ஸுக்ரீவனிடமும் எல்லா வானரங்களிடமும் நான் ஆரோக்யத்தைக் கேட்டதாகச் சொல்லவும். (21)

மஹாபாஹுவான அந்த ஸ்ரீராகவன் இந்த துக்கக்கடலிலிருந்து எப்படி என்னை கரையேற்றுவாரோ அம்மாதிரி நீ ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். (22)

ஸ்ரீராமனுடைய ஸமீபம் சென்று சுருக்கிட்டு ஜீவனைவிட எத்தனித்த இந்த எனது சோகவேகத்தையும் இந்த ராக்ஷஸிகள் என்னை அதட்டுவதையும் நீ சொல்லவேண்டும். ஓ வானர வீரனே, நீ செல்லும் வழியானது மங்களமாக ஆகட்டும். (23)

ராஜகுமாரியான ஸீதையினால் சொல்லப்பட்ட விஷயங்களை நன்கு அறிந்துகொண்டவரும், ஸ்ரீஸீதையை தர்சித்ததால் ஜன்

स राजपुत्र्या प्रतिवेदितार्थः कपिः कृतार्थः परिहृष्टचेताः ।
अल्पावशेषं प्रसमीक्ष्य कार्यं दिशं ह्युदीचीं मनसा जगाम ॥ २४

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे चत्वारिंशः सर्गः ॥ ४० ॥

ஸ ராஜபுத்ர்யா ப்ரதிவேதிதார்த்த:
கபி: க்ருதார்த்த: பரிஹ்ருஷ்டசேதா: ।
அல்பாவஶேஷம் ப்ரஸமீக்ஷ்ய கார்யம்
திஶம் ஹ்யுதீசீம் மனஸா ஜகாம ॥ **24**

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீய ஆதிகாவ்யே ஸுந்தரகாண்டே சத்வாரிம்ஶ: ஸர்க: ॥

மாவை ஸபலமாக ஆக்கிகொண்டவரும், மிகுந்த ஸந்தோஷத்தை யடைந்த மனமுள்ளவருமான அந்த ஹனுமார் மீதமுள்ளதான ஸ்வல்ப கார்யத்தை யோசித்து மனதினல் வடக்கு திக்கை யடைந்தார். (24)

நாற்பதாவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

एकचत्वारिंशः सर्गः — நாற்பத்தோன்றுவது ஸர்கம் ॥ ४१ ॥

"अशोकवनभञ्जनम्"

அசோகவனத்தையழித்தல்.

स च वाग्भिः प्रशस्ताभिर्गमिष्यन्पूजितस्तया ।
तस्माद्देशादपक्रम्य चिन्तयामास वानरः ॥ १

अल्पशेषमिदं कार्यं दृष्टेयमसितेक्षणा ।
त्रीनुपायानतिक्रम्य चतुर्थ इह दृश्यते ॥ २

न साम रक्षःसु गुणाय कल्पते न दानमर्थोपचितेषु युज्यते ।
न भेदसाध्या बलदर्पिता जनाः पराक्रमस्त्वेव ममेह रोचते ॥ ३

ஸ ச வாக்பி: ப்ரஶஸ்தாபிர்கமிஷ்யன்பூஜிதஸ்தயா ।
தஸ்மாத்தேஶாதபக்ரம்ய சிந்தயாமாஸ வானர: ॥ 1

அல்பஶேஷமிதம் கார்யம் த்ருஷ்டேயமஸிதேக்ஷணா ।
த்ரீனுபாயானதிக்ரம்ய சதுர்த்த இஹ த்ருஶ்யதே ॥ 2

ந ஸாம ரக்ஷ:ஸு குணாய கல்பதே
ந தானமர்த்தோபசிதேஷு யுஜ்யதே ।
ந பேதஸாத்யா பலதர்பிதா ஜனா:
பராக்ரமஸ்த்வேவ மமேஹ ரோசதே ॥ 3

வானரனான அந்த ஹனுமார் அந்த தேவியால் சிறந்த சொற்களால் கொண்டாடப்பட்டு, ஸ்ரீராமனிடம் செல்லவேண்டி அந்த இடமிருந்து கிளம்ப யோசித்தார். (1)

(லங்கையில் செய்யவேண்டிய இரண்டு கார்யங்களில் முக்கியமான ஸீதையைக் காணுதலை செய்துவிட்டு மற்றொன்றாகிய ராவணனுடைய பலம், எண்ணம் இவைகளை அறிவதான ஸ்வல்ப கார்யத்தையும் செய்ய விரும்புகிறார்.)

கறுத்த கண்களுடைய அந்த ஸீதையைக் கண்டுவிட்டேன். மற்றொன்றாகிய இந்த கார்யமானது கொஞ்சம் மீதமாகயிருக்கிறது. அதையும் செய்யவேண்டும். இந்த கார்யத்தைச் செய்வதில் ஸாம, தான, பேதம், என்று மூன்று உபாயங்களைத் தவிர்த்து நான்காவது உபாயமான தண்டமே நல்லதென்று புலப்படுகிறது. (2)

அதில் யுக்தியைச் சொல்லுகிறார். ஸாமோபாயமானது ருஜுவான புத்தியுள்ளவர்களிடத்தில் பலனைக் கொடுக்கும். கோண

न चास्य कार्यस्य पराक्रमादृते विनिश्चयः कश्चिदिहोपपद्यते।
हतप्रवीरा हि रणे हि राक्षसाः कथंचिदीयुर्यदिहाद्य मार्दवम्॥ ४

कार्ये कर्मणि निर्दिष्टे यो बहून्यपि साधयेत्।
पूर्वकार्याविरोधेन स कार्यं कर्तुमर्हति॥ ५

ந சாஸ்ய கார்யஸ்ய பராக்ரமாத்ருதே
விநிஶ்சய: கஶ்சிதிஹோபபத்யதே।
ஹதப்ரவீரா ஹி ரணே ஹி ராக்ஷஸா:
கதம்சிதீயுர்யதிஹாத்ய மார்தவம்॥ 4

கார்யே கர்மணி நிர்திஷ்டே யோ பஹூந்யபி ஸாதயேத்।
பூர்வகார்யாவிரோதேன ஸ கார்யம் கர்த்துமர்ஹதி॥ 5

லான எண்ணமுள்ள ராக்ஷஸர்களிடத்தில் அது பயன் தராது. பொருள் குறைந்தவர்களிடத்தில் பயன் தரும் தானேபாயமும் பொருள் நிறைந்த ராக்ஷஸர்களிடத்தில் பிரயோஜனப்படுவதில்லை. பலம் குறைந்தவர்களிடத்தில் பயனை தரும் பேதோபாயம் பலத்தால் கொழுப்பை யடைந்த ராக்ஷஸர்களிடத்தில் பிரயோஜனப்படாது. நான்காவதான தண்டோபாயமே பரம பலத்தை யடைந்த எனக்கு இங்கு பயனைக்கொடுக்குமென்று தோன்றுகிறது. (அதாவது

अनित्यो विजयो यस्मात् दृश्यते युध्यमानयोः।
पराजयश्च संग्रामे तस्मात् युद्धं विवर्जयेत्॥

யுத்தம் செய்கின்றவர்களுக்கு ஜயமோ, தோல்வியோ தீர்மானமில்லாதது. ஆகையால் யுத்தம் செய்வதை விடவேண்டும் என்று அர்த்த சாஸ்த்ரம் கூறிய போதிலும் நல்ல பலமுள்ளவனுக்கு எல்லா ஆகாரமும் பத்யம்தான் என்ற நியாயப்படி அளவுகடந்த பலமுள்ள எனக்கு யுத்தம் செய்வதுதான் பொருத்தமானது என்று ஸ்ரீஹனுமார் எண்ணியதின் கருத்து.) (3)

இந்தக் கார்யத்திற்கு பராக்ரமத்தைத் தவிர்த்து வேறு ஒன்றும் இப்பொழுது பொருத்தமல்ல. யுத்தத்தில் நல்ல வீரர்களான ராக்ஷஸர்கள் என்னால் அழிக்கப்பட்டால், மீதமுள்ள ராக்ஷஸர்கள் இங்கு எப்படியாவது அடங்கிவிடுவார்கள். (அதாவது ஒரு குரங்கே இம்மாதிரி செய்துவிட்டதே, பலகுரங்குகள் வந்தால் என்ன ஆகுமென்று மனமொடிந்து விடுவார்கள்.) (4)

எஜமானன் சொல்லாததையும் தூதன் செய்யவேண்டுமென்பதை இந்த ஶ்லோகத்தால் கூறுகிறார். செய்யவேண்டிய குறிப்பிட்ட கார்யத்தில் முன்பு செய்த கார்யத்திற்கு விரோதமில்லாமல் பலகார்யங்களை எவன் செய்து முடிக்கிறானே அவனே கார்யம் செய்வதற்கு திறமையுள்ளவனாவான். (5)

न ह्येकः साधको हेतुः स्वल्पस्यापीह कर्मणः ।
यो ह्यर्थं बहुधा वेद स समर्थोऽर्थसाधने ॥ ६

इहैव तावत्कृतनिश्चयो ह्यहं यदि व्रजेयं प्लवगेश्वरालयम् ।
परात्मसंमर्दविशेषतत्त्ववित्ततः कृतं स्यान्मम भर्तृशासनम् ॥ ७

कथं नु खल्वद्य भवेत्सुखागतं प्रसह्य युद्धं मम राक्षसैः सह ।
तथैव खल्वात्मबलं च सारवत्स मानयेन्मां च रणे दशाननः ॥ ८

ந ஹ்யேக: ஸாதகோ ஹேது: ஸ்வல்பஸ்யாபீஹ கர்மண: ।
யோ ஹ்யர்த்தம் பஹுதா வேத ஸ ஸமர்த்தோऽர்த்தஸாதனே ॥

இஹைவ தாவத்க்ருதநிஸ்சயோ ஹ்யஹம்
யதி வ்ரஜேயம் ப்லவகேஸ்வராலயம் ।
பராத்மஸம்மர்தவிஸேஷதத்வவித்
தத: க்ருதம் ஸ்யான்மம பர்த்ருஸாஸனம் ॥ 7

கதம் நு கல்வத்ய பவேத்ஸுகாகதம்
ப்ரஸஹ்ய யுத்தம் மம ராக்ஷஸை: ஸஹ ।
ததைவ கல்வாத்மபலம் ச ஸாரவத்
ஸ மானயேன்மாம் ச ரணே தஸானன: ॥ 8

எவனொருவன் சின்னக் கார்யத்தை பெரிய ப்ரயத்தனத்தால் ஸாதிக்கிருனே அவன் கார்யத்தை திறமையுடன் செய்தவனுக மாட்டான். சின்ன ப்ரயத்தனத்தால் பலவித கார்யத்தை எவன் செய்து முடிக்கத் தெரிந்தவனே அவனே பயனைத்தரும் கார்யத்தை செய்வதில் சக்தியுள்ளவனுவான். (6)

நான் ஸீதையைத் தேடும் கார்யத்தில்தான் ஏவப்பட்டேன். அதைத் தெரிந்துகொண்டு வானர ராஜனிடம் செல்வதோடு, சத்ருக்களுக்கும் எனக்கும் யுத்தம் ஏற்பட்டு அதனுல் ஏற்பட்ட விசேஷத்தின் தத்வத்தையும் உணர்ந்து சென்றேனேயானுல் அது தான் யஜமானன் இட்ட கட்டளையைச் செய்ததாக ஆகும். அதாவது ஸீதையைத் தேடிப்பார்த்து வா என்று ஸுக்ரீவன் சொல்லியிருந்தபோதிலும் அதை மட்டிலும் தெரிந்து ஸீதையைக்கண்டேன் என்று சொல்வதுடன், ராஜாவான ஸுக்ரீவன் அங்குள்ள சத்ருக்களின் பலம் எம்மாதிரி யென்று கேட்காவிட்டாலும் அதையும் தெரிந்துகொண்டு சொல்லவேண்டியதும் அவஸ்யம் என்பது கருத்து. (7)

நான் இங்கு வந்தது ஸுகத்தை கொடுக்கக்கூடியதாக எப்படியாகும்? பலாத்கரித்து ராக்ஷஸர்களோடு கூட எனக்கு யுத்தம் எப்படி ஏற்படும்? அப்படி யுத்தம் ஏற்பட்டாலல்லவா ராவணன் தன் பலத்தையும் மிக ஸாரமான என் பலத்தையும் போரில் பிரித்தறிவான் என்று யோசித்தார். (8)

ततः समासाद्य रणे दशाननं समन्त्रिवर्गं सबलप्रयायिनम् ।
हृदि स्थितं तस्य मतं बलं च वै सुखेन मत्त्वाऽहमितः पुनर्व्रजे ॥ ९

इदमस्य नृशंसस्य नन्दनोपममुत्तमम् ।
वनं नेत्रमनःकान्तं नानाद्रुमलतायुतम् ॥ १०

इदं विध्वंसयिष्यामि शुष्कं वनमिवानलः ।
अस्मिन्भग्ने ततः कोपं करिष्यति दशाननः ॥ ११

ततो महत्साश्वमहारथद्विपं बलं समादेक्ष्यति राक्षसाधिपः ।
त्रिशूलकालायसपट्टसायुधं ततो महद्युद्धमिदं भविष्यति ॥ १२

தத: ஸமாஸாத்ய ரணே தமாननம்
ஸமந்த்ரிவர்கம் ஸபலப்ரயாயினம் ।
ஹ்ருதி ஸ்திதம் தஸ்ய மதம் பலம் ச வை
ஸுகேன மத்வாऽஹமித: புனர்வ்ரஜே ॥ 9

இதமஸ்ய ந்ருமம்ஸஸ்ய நந்தனோபமமுத்தமம் ।
வனம் நேத்ரமன:காந்தம் நாநாத்ருமலதாயுதம் ॥ 10

இதம் வித்வம்ஸயிஷ்யாமி முஷ்கம் வனமிவானல: ।
அஸ்மின்பக்னே தத: கோபம் கரிஷ்யதி தமானன: ॥ 11

ததோ மஹத்ஸாம்வமஹாரதத்விபம்
பலம் ஸமாதேக்ஷ்யதி ராக்ஷஸாதிப: ।
த்ரிமூலகாலாயஸபட்டஸாயுதம்
ததோமஹத்யுத்தமிதம் பவிஷ்யதி ॥ 12

பிறகு யுத்தத்தில், மந்திரிகளுடன் கூடியவனும் ஸேனைபதிகளுடன் கூடியவனுமான ராவணனை யடைந்து அவன் மனதில் உள்ள எண்ணத்தையும் அவன் பலத்தையும் ம்ரமமில்லாமல் அறிந்து இங்கிருந்து செல்லப்போகிறேன். (9)

க்ரூரனை இந்த ராவணனுடையதும் இந்த்ரனுடைய நந்தவனத்திற்கொப்பானதும், கண்ணுக்கும் மனதிற்கும் அழகானதும், பலவகைப்பட்ட மரங்கள் கொடிகள் இவைகளுடன் கூடியதுமான இந்த அசோகவனமானது சிறந்ததாகயிருக்கிறது. (10)

உலர்ந்த காட்டை அக்னிபோல் இந்த அசோகவனத்தை யழித்துவிடப்போகிறேன். இது அழிந்து விட்டால் பிறகு ராவணன் கோபங்கொள்வான். (11)

பிறகு ராக்ஷஸர்களுக்குத் தலைவனை ராவணன் குதிரைகள் பெருந்தேர்கள், யானைகள் இவைகளோடு கூடினதும் த்ரிசூலம், காலாயஸம், பட்டயம் என்கிற ஆயுதங்களையுடையதுமான பெரும் ஸைன்யத்தை யனுப்புவான். பிறகு இது பெரும் யுத்தமாக முடிந்துவிடும். (12)

अहं तु तैः संयति चण्डविक्रमैः समेत्य रक्षोभिरसह्यविक्रमः।
निहत्य तद्रावणचोदितं बलं सुखं गमिष्यामि कपीश्वरालयम्॥ १३

ततो मारुतवत्क्रुद्धो मारुतिर्भीमविक्रमः।
ऊरुवेगेन महता द्रुमान्क्षेप्तुमथारभत्॥ १४

ततस्तु हनुमान्वीरो बभञ्ज प्रमदावनम्।
मत्तद्विजसमाघुष्टं नानाद्रुमलतायुतम्॥ १५

तद्वनं मथितैर्वृक्षैर्भिन्नैश्च सलिलाशयैः।
चूर्णितैः पर्वताग्रैश्च बभूवाप्रियदर्शनम्॥ १६

அஹம் து தை: ஸம்யதி சண்டவிக்ரமை:
ஸமேத்ய ரக்ஷோபிரஸஹ்யவிக்ரம: ।
நிஹத்ய தத்ராவணசோதிதம் பலம்
ஸுகம் கமிஷ்யாமி கபீஸ்வராலயம் ॥ **13**

ததோ மாருதவத்க்ருத்தோ மாருதிர்பீமவிக்ரம: ।
ஊருவேகேன மஹதா த்ருமான்க்ஷேப்துமதாரபத் ॥ **14**

ததஸ்து ஹனுமான்வீரோ பபஞ்ஜ ப்ரமதாவனம் ।
மத்தத்விஜஸமாகுஷ்டம் நானாத்ருமலதாயுதம் ॥ **15**

தத்வனம் மதிதைர்வ்ருக்ஷைர்பின்னைஸ்ச ஸலிலாஸயை: ।
சூர்ணிதை: பர்வதாக்ரைஸ்ச பபூவாப்ரியதர்ஸனம் ॥ **16**

ஸஹிக்க முடியாத பராக்ரமமுள்ள நானேவென்றால் யுத்தத்தில் உக்ரமான பராக்ரமமுள்ள அந்த ராக்ஷஸர்களுடன் சேர்ந்து அந்த ராவணனால் ஏவப்பட்ட ஸைன்யத்தை யழித்து, வானர ராஜனான ஸுக்ரீவனுடைய வீட்டிற்கு ஸுகமாகச்செல்லப்போகிறேன் என்று யோசித்தார். (13)

இம்மாதிரி யோசித்த பிறகு வாயுபோல் கோபங்கொண்டவரும், பயங்கரமான பராக்ரமம் உள்ளவரும், வாயுவின் புத்ரனுமான ஹனுமார் பெரிதான துடையின் வேகத்தால் மரங்களை முறிக்க ஆரம்பித்தார். (14)

பிறகு வீரனான ஹனுமார் மதம் பிடித்த பக்ஷிகளின் மிகுந்த ஶப்தத்துடன் கூடியதும், பலவகையான மரங்கள், கொடிகள் இவைகளுள்ளதும், அந்த:புரத்து ஸ்த்ரீகளுடன் விளையாடுவதற்காகச் செய்ததுமான அந்த வனத்தை முறித்தார். (15)

அந்த வனமானது முறிக்கப்பட்ட விருக்ஷங்களாலும் உடைக்கப்பட்ட கரைகளுள்ள ஓடைகளாலும், பொடியாக்கப்பட்ட விளையாடுவதற்காகச் செய்யப்பட்ட மலைகளின் நுனிகளாலும், கண்கொண்டு பார்க்கமுடியாமல் ஆகிவிட்டது. (16)

नानाशकुन्तविरुतैः प्रभिन्नैः सलिलाशयैः।
ताम्रैः किसलयैः क्लान्तैः क्लान्तद्रुमलतायुतम्॥ १७

न बभौ तद्वनं तत्र दावानलहतं यथा।
व्याकुलावरणा रेजुर्विह्वला इव ता लताः॥ १८

लतागृहैश्चित्रगृहैश्च नाशितैर्महोरगैर्व्यालमृगैश्च निर्धुतैः।
शिलागृहैरुन्मथितैस्तथा गृहैः प्रनष्टरूपं तदभून्महद्वनम्॥ १९

सा विह्वलाऽशोकलताप्रताना वनस्थली शोकलताप्रताना।
जाता दशास्यप्रमदावनस्य कपेर्बलाद्धि प्रमदावनस्य॥ २०

நாநாஶகுந்தவிருதை: ப்ரபின்னை: ஸலிலாஶயை: ।
தாம்ரை: கிஸலயை: க்லாந்தை: க்லாந்தத்ருமலதாயுதம் ॥ 17

ந பபௌ தத்வனம் தத்ர தாவானலஹதம் யதா ।
வ்யாகுலாவரணா ரேஜுர்விஹ்வலா இவ தா லதா: ॥ 18

லதாக்ருஹைஶ்சித்ரக்ருஹைஶ்ச நாஶிதைர்
மஹோரகைர்வ்யாலம்ருகைஶ்ச நிர்துதை: ।
ஶிலாக்ருஹைருன்மதிதைஸ்ததா க்ருஹை:
ப்ரநஷ்டரூபம் ததபூன்மஹத்வனம் ॥ 19

ஸா விஹ்வலாऽஶோகலதாப்ரதாநா
வனஸ்தலீ ஶோகலதாப்ரதாநா ।
ஜாதா தஶாஸ்யப்ரமதாவனஸ்ய
கபேர்பலாத்தி ப்ரமதாவனஸ்ய ॥ 20

பலவகைப்பட்ட பக்ஷிகளின் கதறுதல்களாலும், கரையுடைந்த ஓடைகளாலும், வாடிய சிவந்த துளிர்களாலும், வாடிய மரம், கொடி இவைகளுள்ளதாக அந்த வனமானது ஆயிற்று. (17)

காட்டு தீயினல் அழிந்தது போல் அங்கு அந்த வனமானது மங்கிவிட்டது. போக்கப்பட்ட வேலிகள் உள்ள அந்தக் கொடிகள் மனம் கலங்கிய பெண்கள் போல் பிரகாசித்தன. (18)

நாசமாக்கப்பட்ட கொடி வீடுகளாலும், சித்ரம் எழுதப்பட்ட வீடுகளாலும், சிதறிய பெரும் பாம்புகளாலும், கடூரமான மிருகங்களாலும், இடிக்கப்பட்ட கல்வீடுகளாலும், சாதாரணமான வீடுகளாலும், அழிந்த உருவமுள்ளதாய் அந்த வனமானது ஆகிவிட்டது. (19)

அசோகக்கொடிகள் படர்ந்ததும், ராவணனுடைய அந்த:புரத்து ஸ்திரீகளின் காமத்தை வ்ருத்தி செய்கின்றதுமான அந்த வனப்ரதேசமானது குரங்கின் பலத்தால் அழிக்கப்பட்டு சோகப்

स तस्य कृत्वाऽर्थपतेर्महाकपिर्महद्व्यलीकं मनसो महात्मनः ।
युयुत्सुरेको बहुभिर्महाबलैः श्रिया ज्वलंस्तोरणमास्थितः कपिः ॥ २१

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
एकचत्वारिंशः सर्गः ॥ ४१ ॥

ஸ தஸ்ய க்ருத்வாऽர்த்தபதேர்மஹாகபிர்
மஹத்வ்யலீகம் மனஸோ மஹாத்மன: ।
யுயுத்ஸுரேகோ பஹுபிர்மஹாபலை:
ஶ்ரியா ஜ்வலன்தோரணமாஸ்தித: கபி: ॥ 21

இத்யார்ஷே ஶ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீய ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே ஏகசத்வாரிம்ஶ: ஸர்க: ॥

படக்கூடிய கொடிகளின் கூட்டத்தை யுடையதாக ஆக்கப்பட்டது. (20)

ராஜாவும் மஹாத்மாவுமான அந்த ராவணனுடைய மனதிற்கு மிகுந்த அப்ரியத்தை மஹாகபியான ஹனுமார் செய்துவிட்டு மஹாபலமுள்ள பல ராக்ஷஸர்களுடன் ஒருவனுக யுத்தம் செய்ய விரும்பி மிகுந்த காந்தியுடன் பிரகாசித்துக்கொண்டு அசோக வனத்தின் வெளிவாசற்படியில் அமர்ந்தார். (21)

நாற்பத்தொன்ருவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

द्विचत्वारिंशः सर्गः — நாற்பத்திரண்டாவது ஸர்கம் ॥ ४२ ॥

"किंकरवधः"

கிங்கரர்களைக் கொல்லுதல்.

ततः पक्षिनिनादेन वृक्षभङ्गस्वनेन च ।
बभूवुस्त्राससंभ्रान्ताः सर्वे लङ्कानिवासिनः ॥ १

विद्रुताश्च भयत्रस्ता विनेदुर्मृगपक्षिणः ।
रक्षसां च निमित्तानि क्रूराणि प्रतिपेदिरे ॥ २

ततो गतायां निद्रायां राक्षस्यो विकृताननाः ।
तद्वनं ददृशुर्भग्नं तं च वीरं महाकपिम् ॥ ३

स ता दृष्ट्वा महाबाहुर्महासत्त्वो महाबलः ।
चकार सुमहद्रूपं राक्षसीनां भयावहम् ॥ ४

தத: பக்ஷிநிநாதேன வ்ருக்ஷபங்கஸ்வனேன ச ।
பபூவுஸ்த்ராஸஸம்ப்ராந்தா: ஸர்வே லங்காநிவாஸின: ॥ 1

வித்ருதாஸ்ச பயத்ரஸ்தா வினேதுர்ம்ருகபக்ஷிண: ।
ரக்ஷஸாம் ச நிமித்தானி க்ரூராணி ப்ரதிபேதிரே ॥ 2

ததோ கதாயாம் நித்ராயாம் ராக்ஷஸ்யோ விக்ருதானனா: ।
தத்வனம் தத்ருஶுர்பக்னம் தம் ச வீரம் மஹாகபிம் ॥ 3

ஸ தா த்ருஷ்ட்வா மஹாபாஹுர்மஹாஸத்வோ மஹாபல: ।
சகார ஸுமஹத்ரூபம் ராக்ஷஸீனாம் பயாவஹம் ॥ 4

பிறகு பக்ஷிகளின் ஶப்தத்தினாலும் மரங்கள் முறிந்ததால் ஏற்பட்ட ஶப்தத்தினாலும் லங்கையில் வஸிக்கும் எல்லோரும் பயத்தால் கலங்கினார்கள். (1)

மிருகங்களும், பக்ஷிகளும் பயத்தால் நடுங்கி ஓடிக்கொண்டு ஶப்தித்தன. ராக்ஷஸர்களுக்கும் கடூரமான அபசகுனங்கள் ஏற்பட்டன. (2)

அதனால் தூக்கம் போய் விகாரமான முகமுள்ள ராக்ஷஸிகள் முறிந்த அந்த வனத்தையும் அந்த வீரனை மஹாகபியையும் கண்டனர். (3)

பெருத்த கைகள் உள்ளவரும், மிகுந்த இந்திரிய பலமுள்ளவரும், மிகுந்த சரீர பலத்தை யடைந்தவருமான ஹனுமார் அவர்

ततस्तं गिरिसंकाशमतिकायं महाबलम् ।
राक्षस्यो वानरं दृष्ट्वा पप्रच्छुर्जनकात्मजाम् ॥ ५

कोऽयं कस्य कुतो वाऽयं किंनिमित्तमिहागतः ।
कथं त्वया सहानेन संवादः कृत इत्युत ॥ ६

आचक्ष्व नो विशालाक्षि मा भूत्ते सुभगे भयम् ।
संवादमसितापाङ्गे त्वया किं कृतवानयम् ॥ ७

अथाब्रवीत्तदा साध्वी सीता सर्वाङ्गसुन्दरी ।
रक्षसां भीमरूपाणां विज्ञाने मम का गतिः ॥ ८

ததஸ்தம் கிரிஸம்காஶமதிகாயம் மஹாபலம் ।
ராக்ஷஸ்யோ வானரம் த்ருஷ்ட்வா பப்ரச்சுர்ஜனகாத்மஜாம் ॥ 5

கோऽயம் கஸ்ய குதோ வாऽயம் கிம்நிமித்தமிஹாகத: ।
கதம் த்வயா ஸஹானேன ஸம்வாத: க்ருத இத்யுத ॥ 6

ஆசக்ஷ்வ நோ விஶாலாக்ஷி மா பூத்தே ஸுபகே பயம் ।
ஸம்வாதமஸிதாபாங்கே த்வயா கிம் க்ருதவானயம் ॥ 7

அதாப்ரவீத்ததா ஸாத்வீ ஸீதா ஸர்வாங்கஸுந்தரீ ।
ரக்ஷஸாம் பீமரூபாணாம் விக்ஞானே மம கா கதி: ॥ 8

களைப்பார்த்து ராக்ஷஸிகளுக்குப்பயத்தை கொடுக்கக்கூடிய மிக பெரிதான உருவத்தை எடுத்துக்கொண்டார். (4)

பிறகு பர்வதத்திற்கு ஒப்பானவரும் பெருத்த சரீரமுள்ளவரும் மஹாபலமுள்ளவருமான ஹனுமாரான குரங்கை ராக்ஷஸிகள் பார்த்து ஜனகனுடைய பெண்ணை ஸீதையைக் கேட்டனர். (5)

இவன் என்ன பேருள்ளவன்? எவருடைய மனுஷ்யன்? எந்த தேசத்திலிருந்து வந்தவன்? எந்த கார்யத்தை உத்தேசித்து உன்னுடன் பேசினன்? என்று கேட்டனர். (6)

கறுத்த கடைக்கண்ணையுடையவளே? உன்னுடன் இவன் என்ன ஸம்வாதம் செய்தான்? ஓ விசாலாக்ஷி, அதை எங்களுக்குச் சொல். அழகு வாய்ந்தவளே, உனக்கு பயம் வேண்டாம். (7)

பிறகு எல்லா அங்கங்களிலும் அழகு வாய்ந்தவளும், பதிவ்ரதையுமான ஸீதையானவள் பயங்கரமான ரூபமுள்ள ராக்ஷஸர்களை யறிவதில் எனக்கு ஸாமர்த்யம் ஏது? என்று அப்பொழுது சொன்னள். (8)

यूयमेवाभिजानीत योऽयं यद्वा करिष्यति।
अहिरेव ह्यहेः पादान्विजानाति न संशयः॥ ९

अहमप्यस्य भीताऽस्मि नैनं जानामि कोन्वयम्।
वेद्मि राक्षसमेवैनं कामरूपिणमागतम्॥ १०

वैदेह्या वचनं श्रुत्वा राक्षस्यो विद्रुता दिशः।
स्थिताः काश्चिद्गताः काश्चिद्रावणाय निवेदितुम्॥ ११

रावणस्य समीपे तु राक्षस्यो विकृताननाः।
विरूपं वानरं भीममाख्यातुमुपचक्रमुः॥ १२

யூயமேவாபிஜானீத யோऽயம் யத்வா கரிஷ்யதி।
அஹிரேவ ஹ்யஹே: பாதான்விஜாநாதி ந ஸம்ஶய: ॥ 9

அஹமப்யஸ்ய பீதாऽஸ்மி நைனம் ஜாநாமி கோன்வயம்।
வேத்மி ராக்ஷஸமேவைனம் காமரூபிணமாகதம் ॥ 10

வைதேஹ்யா வசனம் ஶ்ருத்வா ராக்ஷஸ்யோ வித்ருதா திஶ:।
ஸ்திதா: காஶ்சித்கதா: காஶ்சித்ராவணாய நிவேதிதும் ॥ 11

ராவணஸ்ய ஸமீபே து ராக்ஷஸ்யோ விக்ருதானனா:।
விரூபம் வானரம் பீமமாக்யாதுமுபசக்ரமு: ॥ 12

இவன் யாரென்றும் எதைச்செய்யப்போகிறானென்றும் நீங்களே அறிவீர்கள். பாம்பின் கால்களை பாம்புதான் நன்கு அறியும், ஸந்தேஹமில்லை. (9)

நானும் இதனிடத்திலிருந்து பயத்தை யடைந்தவளாகயிருக்கிறேன். இவனை யாரென்று நானும் அறியவில்லை. இவனை காமரூபியான ராக்ஷஸனே வந்திருப்பதாக நினைக்கிறேன். (இங்கு எட்டாவது ஶ்லோகத்தில் பதிவ்ரதையென்று ஸீதையைக் கூறியிருப்பதால் பர்த்தா அனுப்பித்த தூதனை காக்கவேண்டிய பொறுப்பு அவளுக்கு இருப்பதால் இவள் சொல்லியது பொய் சொல்வதால் ஏற்படும் தோஷமுள்ளதாக ஆகாது. யோக்கியனை வேலைக்காரன் தன் எஜமானனை கொல்லுவதற்காக சத்ருக்கள் ஆயுதம் தாங்கி வந்தபொழுது வீட்டிற்குள்ளிருக்கும் தன் எஜமானனை வீட்டிலில்லையென்று சொன்னால் அந்த வேலைக்காரன் பொய் சொன்னவனாக ஆவானா? ஆகமாட்டான். யோக்கியனை வேலைக்காரன் எப்படி செய்யவேண்டுமோ அப்படி செய்தவனாக ஆவான். அவ்விதமே இங்கும் கொள்ளவேண்டும்.) (10)

வைதேஹியின் வார்த்தையைக்கேட்டு ராக்ஷஸிகள் பத்து திக்குகளிலும் ஓடினார்கள். சிலர் நின்றனர். சிலர் ராவணனுக்குச் சொல்வதற்காக ஓடினர். (11)

ராவணனுடைய ஸமீபத்தில் பயங்கரமான முகமுள்ள ராக்ஷ

अशोकवनिकामध्ये राजन्भीमवपुः कपिः ।
सीतया कृतसंवादस्तिष्ठत्यमितविक्रमः ॥ १३

न च तं जानकी सीता हरिं हरिणलोचना ।
अस्माभिर्बहुधा पृष्टा निवेदयितुमिच्छति ॥ १४

वासवस्य भवेद्दूतो दूतो वैश्रवणस्य वा ।
प्रेषितो वाऽपि रामेण सीतान्वेषणकाङ्क्षया ॥ १५

तेन त्वद्भुतरूपेण यत्तत्तव मनोहरम् ।
नानामृगगणाकीर्णं प्रमृष्टं प्रमदावनम् ॥ १६

அஶோகவனிகாமத்யே ராஜன்பீமவபு: கபி: ।
ஸீதயா க்ருதஸம்வாதஸ்திஷ்டத்யமிதவிக்ரம: ॥ 13

ந ச தம் ஜானகீ ஸீதா ஹரிம் ஹரிணலோசநா ।
அஸ்மாபிர்பஹுதா ப்ருஷ்டா நிவேதயிதுமிச்சதி ॥ 14

வாஸவஸ்ய பவேத்தூதோ தூதோ வைஶ்ரவணஸ்ய வா ।
ப்ரேஷிதோ வாऽபி ராமேண ஸீதான்வேஷணகாங்க்ஷயா ॥

தேன த்வத்புதரூபேண யத்தத்தவ மநோஹரம் ।
நாநாம்ருககணகீர்ணம் ப்ரம்ருஷ்டம் ப்ரமதாவனம் ॥ 16

ஸிகள் விரூபமாயும் பயங்கரமாயுமுள்ள குரங்கைப்பற்றி சொல்வதற்கு எத்தனித்தனர். (12)

ஓ அரசனே, அஶோக வனத்தின் நடுவில் பயங்கரமான சரீரமுள்ளதும் அளவற்ற பராக்ரமமுள்ளதுமான குரங்கானது ஸீதையுடன் பேசிக்கொண்டிருக்கிறது. (13)

ஜனக புத்ரியும் மான் கண் போன்ற கண்ணுள்ளவளுமான ஸீதையானவள் எங்களால் பலவகையாக கேட்கப்பட்டும் அந்த குரங்கை யாரென்று சொல்ல இச்சிக்கவில்லை. (14)

இந்திரனுடைய தூதனாகயிருக்கலாம். அல்லது குபேரனுடைய தூதனாகயிருக்கலாம. அல்லது ஸீதையைத்தேடுவதில் ஆவல் கொண்ட ஸ்ரீராமனால் அனுப்பப்பட்டவனாகவுமிருக்கலாம். (15)

ஆஶ்சர்யமான ரூபமுள்ள அந்த குரங்கினால் பல மிருகங்களால் சூழப்பட்டதும், தங்களுக்கு மனோஹரமுமான யாதொரு ப்ரமதாவனம் உண்டோ அது நாசமாக்கப்பட்டது. (16)

न तत्र कश्चिदुद्देशो यस्तेन न विनाशितः।
यत्र सा जानकी सीता स तेन न विनाशितः॥ १७

जानकीरक्षणार्थं वा श्रमाद्वा नोपलभ्यते।
अथवा कः श्रमस्तस्य सैव तेनाभिरक्षिता॥ १८

चारुपल्लवपुष्पाढ्यं यं सीता स्वयमास्थिता।
प्रवृद्धः शिंशुपावृक्षः स च तेनाभिरक्षितः॥ १९

तस्योग्ररूपस्योग्र त्वं दण्डमाज्ञातुमर्हसि।
सीता संभाषिता येन तद्वनं च विनाशितम्॥ २०

मनःपरिगृहीतां तां तव रक्षोगणेश्वर।
कः सीतामभिभाषेत यो न स्यात्त्यक्तजीवितः॥ २१

ந தத்ர கஶ்சிதுத்தேஶோ யஸ்தேந ந விநாஶித: ।
யத்ர ஸா ஜாநகீ ஸீதா ஸ தேந ந விநாஶித: ॥ 17

ஜாநகீரக்ஷணார்த்தம் வா ஶ்ரமாத்வா நோபலப்யதே ।
அதவா க: ஶ்ரமஸ்தஸ்ய ஸைவ தேநாபிரக்ஷிதா ॥ 18

சாருபல்லவபுஷ்பாட்யம் யம் ஸீதா ஸ்வயமாஸ்திதா ।
ப்ரவ்ருத்த: ஶிம்ஶுபாவ்ருக்ஷ: ஸ ச தேநாபிரக்ஷித: ॥ 19

தஸ்யோக்ரரூபஸ்யோக்ர த்வம் தண்டமாக்ஞாதுமர்ஹஸி ।
ஸீதா ஸம்பாஷிதா யேந தத்வநம் ச விநாஶிதம் ॥ 20

மந:பரிக்ருஹீதாம் தாம் தவ ரக்ஷோகணேஶ்வர ।
க: ஸீதாமபிபாஷேத யோ ந ஸ்யாத்த்யக்தஜீவித: ॥ 21

அந்த இடத்தில் ஒரு இடமாவது அந்த குரங்கினால் நாசமாக்கப்படாததாக இல்லை. எந்த இடத்தில் ஜனக புத்ரியான ஸீதையானவள் இருக்கிறாளோ அந்த இடம் மட்டிலும் நாசமாக்கப்படவில்லை. (17)

ஜானகியை காப்பதற்காகவோ, களைப்பினாலோ தெரியவில்லை. அல்லது அந்த குரங்குக்கு களைப்பு ஏது? அந்த குரங்கினால் ஸீதையானவள் நன்கு ரக்ஷிக்கப்பட்டாள். (18)

அழகிய துளிர், புஷ்பம் இவைகள் நிறைந்த எந்த மரத்தை ஸீதையானவள் அண்டியிருக்கிறாளோ மிகவும் வளர்ந்த அந்த மரமானது அவனால் நன்கு ரக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. (19)

ஓ பயங்கர, நீ பயங்கரமான ரூபமுள்ள அந்த குரங்கை தண்டிப்பதற்கு உத்திரவு இடவேண்டும். அவனுடன் ஸீதையானவள் பேசினாள். அந்த வனமும் நாசமாக்கப்பட்டது. (20)

ஓ ராக்ஷஸக் கூட்டங்களுக்கு நாயக, தங்கள் மனதினால் அடையப்பட்ட அந்த ஸீதையுடன் உயிரை விடுவதில் ஆசையில்லாத எவன்தான் பேசுவான். (21)

राक्षसीनां वचः श्रुत्वा रावणो राक्षसेश्वरः ।
हुताग्निरिव जज्वाल कोपसंवर्तितेक्षणः ॥ २२

तस्य क्रुद्धस्य नेत्राभ्यां प्रापतन्नास्रबिन्दवः ।
दीप्ताभ्यामिव दीपाभ्यां सार्चिषः स्नेहबिन्दवः ॥ २३

आत्मनः सदृशाञ्छूरान्किंकरान्नाम राक्षसान् ।
व्यादिदेश महातेजा निग्रहार्थं हनूमतः ॥ २४

तेषामशीतिसाहस्रं किंकराणां तरस्विनाम् ।
निर्ययुर्भवनात्तस्मात्कूटमुद्गरपाणयः ॥ २५

महोदरा महादंष्ट्रा घोररूपा महाबलाः ।
युद्धाभिमनसः सर्वे हनुमद्ग्रहणोन्मुखाः ॥ २६

ராக்ஷஸீநாம் வச: ஶ்ருத்வா ராவணோ ராக்ஷஸேஶ்வர: ।
ஹுதாக்நிரிவ ஜஜ்வால கோபஸம்வர்த்திதேக்ஷண: ॥ 22

தஸ்ய க்ருத்தஸ்ய நேத்ராப்யாம் ப்ராபதந்நாஸ்ரபிந்தவ: ।
தீப்தாப்யாமிவ தீபாப்யாம் ஸார்சிஷ: ஸ்நேஹபிந்தவ: ॥ 23

ஆத்மந: ஸத்ருஶாஞ்சூராந்கிம்கராந்நாம ராக்ஷஸாந் ।
வ்யாதிதேஶ மஹாதேஜா நிக்ரஹார்த்தம் ஹநூமத: ॥ 24

தேஷாமஶீதிஸாஹஸ்ரம் கிங்கராணாம் தரஸ்விநாம் ।
நிர்யயுர்பவநாத்தஸ்மாத்கூடமுத்கரபாணய: ॥ 25

மஹோதரா மஹாதம்ஷ்ட்ரா கோரரூபா மஹாபலா: ।
யுத்தாபிமநஸ: ஸர்வே ஹநுமத்க்ரஹணோந்முகா: ॥ 26

ராக்ஷஸிகளுடைய வார்த்தையைக் கேட்ட ராக்ஷஸர்களுக்கு ஈஶ்வரனை ராவணன் கோபத்தால் சுழண்ட கண்களுள்ளவனாகயிருந்துகொண்டு ஆஜ்யஹோமம் செய்த அக்னிபோல் ஜ்வலித்தான். (22)

கோபத்தையடைந்த அவனுடைய கண்களிலிருந்து நீர்த்திவிலைகள், பிரகாசிக்கின்ற தீபங்களிலிருந்து ஜ்வாலையுடன் எண்ணெ திவிலைகள் போல் தொடர்வாக விழுந்தன. (23)

மஹாதேஜஸ்வியான ராவணன் தனக்கு ஒப்பானவர்களும், சூரர்களும், கிங்கரர்கள் என்று பிரசித்திபெற்றவர்களுமான ராக்ஷஸர்களுக்கு ஹனுமாரை யடக்குவதற்காக உத்திரவிட்டான். (24)

வேகமுள்ள எண்பதினாயிரம் கிங்கரர்கள் அந்த வீட்டிலிருந்து கூடம், முத்கரம் என்ற ஆயுதங்களை கையில் தாங்கி வெளியில் கிளம்பினார்கள். (25)

பெரும் வயிறுள்ளவர்களும், பெருத்த தித்திப்பல் உள்ளவர்களும், கடூரமான ரூபங்கொண்டவர்களும், மஹாபலமுள்ளவர்

ते कपीन्द्रं समासाद्य तोरणस्थमवस्थितम् ।
अभिपेतुर्महावेगाः पतङ्गा इव पावकम् ॥ २७

ते गदाभिर्विचित्राभिः परिघैः काञ्चनाङ्गदैः ।
आजघ्नुर्वानरश्रेष्ठं शरैश्चादित्यसंनिभैः ॥ २८

मुद्गरैः पट्टसैः शूलैः प्रासतोमरशक्तिभिः ।
परिवार्य हनूमन्तं सहसा तस्थुरग्रतः ॥ २९

हनुमानपि तेजस्वी श्रीमान्पर्वतसंनिभः ।
क्षितावाविध्य लाङ्गूलं ननाद च महास्वनम् ॥ ३०

தே கபீந்த்ரம் ஸமாஸாத்ய தோரணஸ்தமவஸ்திதம் ।
அபிபேதுர்மஹாவேகா: பதங்கா இவ பாவகம் ॥ 27

தே கதாபிர்விசித்ராபி: பரிகை: காஞ்சனங்கதை: ।
ஆஜக்னுர்வானரஶ்ரேஷ்டம் ஶரைஶ்சாதித்யஸன்னிபை: ॥

முத்கரை: பட்டஸை: ஶூலை: ப்ராஸதோமரஶக்திபி: ।
பரிவார்ய ஹனூமந்தம் ஸஹஸா தஸ்துரக்ரத: ॥ 29

ஹனுமானபி தேஜஸ்வீ ஶ்ரீமான்பர்வதஸன்னிப: ।
க்ஷிதாவாவித்ய லாங்கூலம் நநாத ச மஹாஸ்வனம் ॥ 30

களும் யுத்தத்தில் மனங்கொண்டவர்களுமான அந்த எல்லா ராக்ஷஸர்களும் ஹனுமாரைப் பிடிப்பதில் எண்ணங்கொண்டனர். (26)

அவர்கள் கோபுரவாசல்படிக்கு மேல் உட்கார்ந்திருப்பவனும் யுத்தத்திற்கு ஸன்னத்தமானவனுமான சிறந்த குரங்கையடைந்து மிகுந்த வேகத்துடன் அக்னியில் விட்டிற்பூச்சி போல் சூழ்ந்தனர். (27)

அவர்கள் பலவர்ணங்களுள்ள கதைகளாலும், தங்கப்பிடி போட்ட பரிகம் என்ற ஆயுதங்களாலும் ஸூர்யகாந்தி போன்ற பாணங்களாலும் சிறந்த குரங்கை யடித்தனர். (28)

முத்கரம், பட்டஸம், சூலம், ப்ராஸம், தோமரம், சக்தி என்ற ஆயுதங்களோடுகூட ஹனுமாரை சூழ்ந்துகொண்டு வேகமாக முன்பு நின்றனர். (29)

தேஜஸ்வியும் ஸ்ரீமானும் பர்வதம் போன்றவருமான ஹனுமாரும் வாலை பூமியில் சுருட்டியடித்து பெரிதான ஶப்தத்தை செய்தார். (30)

स भूत्वा सुमहाकायो हनुमान्मारुतात्मजः ।
धृष्टमास्फोटयामास लङ्कां शब्देन पूरयन् ॥ ३१

तस्यास्फोटितशब्देन महता सानुनादिना ।
पेतुर्विहङ्गा गगनादुच्चैश्चेदमघोषयत् ॥ ३२

जयत्यतिबलो रामो लक्ष्मणश्च महाबलः ।
राजा जयति सुग्रीवो राघवेणाभिपालितः ॥ ३३

दासोऽहं कोसलेन्द्रस्य रामस्याक्लिष्टकर्मणः ।
हनुमाञ्शत्रुसैन्यानां निहन्ता मारुतात्मजः ॥ ३४

न रावणसहस्रं मे युद्धे प्रतिबलं भवेत् ।
शिलाभिस्तु प्रहरतः पादपैश्च सहस्रशः ॥ ३५

ஸ பூத்வா ஸுமஹாகாயோ ஹனுமான்மாருதாத்மஜ: ।
த்ருஷ்டமாஸ்போடயாமாஸ லங்காம் ஶப்தேன பூரயன் ॥ 31

தஸ்யாஸ்போடிதஶப்தேன மஹதா ஸானுநாதினா ।
பேதுர்விஹங்கா ககனாதுச்சைஶ்சேதமகோஷயத் ॥ 32

ஜயத்யதிபலோ ராமோ லக்ஷ்மணஶ்ச மஹாபல: ।
ராஜா ஜயதி ஸுக்ரீவோ ராகவேணாபிபாலித: ॥ 33

தாஸோऽஹம் கோஸலேந்த்ரஸ்ய ராமஸ்யாக்லிஷ்டகர்மண: ।
ஹனுமான்ஶத்ருஸைன்யானாம் நிஹந்தா மாருதாத்மஜ: ॥ 34

ந ராவணஸஹஸ்ரம் மே யுத்தே ப்ரதிபலம் பவேத் ।
ஶிலாபிஸ்து ப்ரஹரத: பாதபைஶ்ச ஸஹஸ்ரஶ: ॥ 35

வாயுவின் புத்ரனை அந்த ஹனுமார் பெருத்த சரீரத்தையடைந்து லங்கையை தான் போட்ட ஶப்தத்தால் நிரம்பும்படிச் செய்து தைர்யத்துடன் தோளைத் தட்டினர். (31)

அவருடைய எதிரொலியுடன் கூடிய பெருத்த தோள்தட்டிய ஶப்தத்தினுல் ஆகாசத்திலிருந்து பக்ஷிகள் விழுந்தன. உரத்த குரலில் இம்மாதிரி கோஷம் செய்தார். (32)

அளவற்ற பலமுள்ள ஸ்ரீராமர் ஸர்வோத்தமாக விளங்குகிறுர். மஹாபலமுள்ள லக்ஷ்மணனும் மிகச் சிறந்து விளங்குகிறுன். வாலியை வதம் செய்து ராகவனுல் காக்கப்பட்ட ஸுக்ரீவனும் ராஜாவாக விளங்குகிறுன். (33)

கோசல தேசத்தரசனும் புண்ய கர்மங்களை செய்கின்றவனுமான ஸ்ரீராமனுக்கு நான் வேலைக்காரன். ஹனுமான் என்று பெயர். சத்ரு ஸைன்யங்களை அழிக்கின்றவன். நான் வாயுவின் புத்ரன். (34)

கற்களாலும் ஆயிரக்கணக்கான மரங்களாலும் அடிக்கின்ற

अर्दयित्वा पुरीं लङ्कामभिवाद्य च मैथिलीम् ।
समृद्धार्थो गमिष्यामि मिषतां सर्वरक्षसाम् ॥ ३६

तस्य सन्नादशब्देन तेऽभवन्भयशङ्किताः ।
ददृशुश्च हनूमन्तं संध्यामेघमिवोन्नतम् ॥ ३७

स्वामिसंदेशनिःशङ्कास्ततस्ते राक्षसाः कपिम् ।
चित्रैः प्रहरणैर्भीमैरभिपेतुस्ततस्ततः ॥ ३८

स तैः परिवृतः शूरैः सर्वतः स महाबलः ।
आससादायसं भीमं परिघं तोरणाश्रितम् ॥
स तं परिघमादाय जघान रजनीचरान् ॥ ३९

அர்தயித்வா புரீம் லங்காமபிவாத்ய ச மைதிலீம் ।
ஸம்ருத்தார்த்தோ கமிஷ்யாமி மிஷதாம் ஸர்வரக்ஷஸாம் ॥ 36

தஸ்ய ஸன்னாதஶப்தேன தேऽபவன்பயஶங்கிதா: ।
தத்ருஶுஶ்ச ஹனூமந்தம் ஸந்த்யாமேகமிவோன்னதம் ॥ 37

ஸ்வாமிஸந்தேஶநி:ஶங்காஸ்ததஸ்தே ராக்ஷஸா: கபிம் ।
சித்ரை: ப்ரஹரணைர்பீமைரபிபேதுஸ்ததஸ்தத: ॥ 38

ஸ தை: பரிவ்ருத: ஶூரை: ஸர்வத: ஸ மஹாபல: ।
ஆஸஸாதாயஸம் பீமம் பரிகம் தோரணாஶ்ரிதம் ॥
ஸ தம் பரிகமாதாய ஜகான ரஜனீசரான் ॥ 39

எனக்கு ஆயிரம் ராவணனாயினும் எதிர்த்து யுத்தம் செய்யக் கூடிய பலமுள்ளவனாக ஆகமாட்டான். (35)

எல்லா ராக்ஷஸர்களும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது அவர்களைப் பொருட்படுத்தாமல் லங்காபுரியை பீடித்து மைதிலியை நமஸ்கரித்து வந்த கார்யத்தை பூர்த்தி செய்துகொண்டு திரும்பிப் போகப்போகிறேன். (36)

அந்த ஹனுமாருடைய பெருத்த நாதத்தால் உண்டான எதிரொலியால் அந்த ராக்ஷஸர்கள் பயத்தால் கலங்கினர். உயர்ந்திருக்கின்ற ஹனுமாரை சிவந்த ஸந்த்யாகாலத்து மேகம் போல் கண்டனர். (37)

பிறகு எஜமானன் உத்திரவினால் பயத்தை விட்டவர்களான அந்த ராக்ஷஸர்கள் சித்ரங்களும் பயங்கரங்களுமான ஆயுதங்களோடு குரங்கை ஆங்காங்கு சூழ்ந்துகொண்டனர். (38)

சூரர்களான அந்த ராக்ஷஸர்களால் நான்கு பக்கத்திலும் சூழப்பட்டவரும் மிக பலமுள்ளவருமான அந்த ஹனுமார் கோபுரத்திலுள்ள பயங்கரமான இரும்பினால் செய்யப்பட்ட தாட்பாளை கையில் எடுத்தார். அந்த தாட்பாளை கையிலெடுத்து அந்த ராக்ஷஸர்களை அடித்தார். (39)

स पन्नगमिवादाय स्फुरन्तं विनतासुतः ।
विचचाराम्बरे वीरः परिगृह्य च मारुतिः ॥
[सूदयामास वज्रेण दैत्यानिव सहस्रदृक् ॥] ४०

स हत्वा राक्षसान्वीरान्किंकरान्मारुतात्मजः ।
युद्धकाङ्क्षी पुनर्वीरस्तोरणं समुपाश्रितः ॥ ४१

ततस्तस्माद्भयान्मुक्ताः कतिचित्तत्र राक्षसाः ।
निहतान्किंकरान्सर्वान्रावणाय न्यवेदयन् ॥ ४२

ஸ பன்னகமிவாதாய ஸ்புரந்தம் வினதாஸுத: ।
விசசாராம்பரே வீர: பரிக்ருஹ்ய ச மாருதி: ॥
[ஸூதயாமாஸ வஜ்ரேண தைத்யாநிவ ஸஹஸ்ரத்ருக் ॥] 40

ஸ ஹத்வா ராக்ஷஸான்வீரான்கிங்கரான்மாருதாத்மஜ: ।
யுத்தகாங்க்ஷீ புனர்வீரஸ்தோரணம் ஸமுபாஶ்ரித: ॥ 41

ததஸ்தஸ்மாத்பயான்முக்தா: கதிசித்தத்ர ராக்ஷஸா: ।
நிஹதான்கிங்கரான்ஸர்வான்ராவணாய ந்யவேதயன் ॥ 42

துடிக்கின்ற பாம்பை கருடன் எடுத்துக்கொண்டு ஆகாஶத்தில் ஸஞ்சரிப்பதுபோல் வீரனை வாயுபுத்ரன் அந்த தாட்பாளை எடுத்துக்கொண்டு ஆகாஶத்தில் ஸஞ்சரித்தான். (40)

அந்த வீரனும் வாயுபுத்ரனுமான ஹனுமார் வீரர்களும் ராக்ஷஸர்களுமான கிங்கரர்களை அழித்து மறுபடியும் யுத்தம் செய்ய ஆவல் கொண்டு கோபுரவாசற்படியின் மேல் உட்கார்ந்து கொண்டார். (41)

பிறகு அந்த பயத்திலிருந்து எட்டிச் சென்ற சில ராக்ஷஸர்கள் அந்த இடத்தில் கிங்கரர்கள் எல்லோரும் கொல்லப்பட்டதை ராவணனிடம் தெரிவித்தனர். (42)

ராஜாவான ராவணன் ராக்ஷஸர்கள்பெருத்த அந்த ஸைன்யம் அழிந்ததைக்கேட்டு சுழண்ட கண்களுள்ளவனாக யிருந்து

स राक्षसानां निहतं महद्बलं निशम्य राजा परिवृत्तलोचनः ।
समादिदेशाप्रतिमं पराक्रमे प्रहस्तपुत्रं समरे सुदुर्जयम् ॥ ४३

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
द्विचत्वारिंशः सर्गः ॥ ४२ ॥

ஸ ராக்ஷஸாநாம் நிஹதம் மஹத்பலம்
நிஶம்ய ராஜா பரிவ்ருத்தலோசந: ।
ஸமாதிதேஶாப்ரதிமம் பராக்ரமே
ப்ரஹஸ்தபுத்ரம் ஸமரே ஸுதுர்ஜயம் ॥ 43

*இத்யார்ஷே ஶ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீய ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே த்விசத்வாரிம்ஶ: ஸர்க: ॥*

கொண்டு பராக்ரமத்தில் ஒப்பற்றவனும் யுத்தத்தில் மிக ஶ்ரமப் பட்டும் ஜெயிக்கமுடியாதவனுமான ப்ரஹஸ்தனுடைய பிள்ளையை உத்தரவிட்டான். (43)

நாற்பத்திரெண்டாவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

श्रीः

त्रिचत्वारिंशः सर्गः — நாற்பத்திமூன்றுவது ஸர்கம் ॥ ४३ ॥

"चैत्यप्रासाददाहः"

சைத்யப்ராஸாதத்தை எரித்தல்.

ततः स किंकरान्हत्वा हनुमान्ध्यानमास्थितः ॥ १

वनं भग्नं मया चैत्यप्रासादो न विनाशितः ।
तस्मात्प्रासादमप्येवमिमं विध्वंसयाम्यहम् ॥
इति संचिन्त्य मनसा हनुमान्दर्शयन्बलम् ॥ २

चैत्यप्रासादमाप्लुत्य मेरुशृङ्गमिवोन्नतम् ।
आरुरोह हरिश्रेष्ठो हनुमान्मारुतात्मजः ॥ ३

आरुह्य गिरिसंकाशं प्रासादं हरियूथपः ।
बभौ स सुमहातेजाः प्रतिसूर्य इवोदितः ॥ ४

ததः ஸ கிங்கரான்ஹத்வா ஹனுமான்த்யானமாஸ்திதः ॥ 1

வனம் பக்னம் மயா சைத்யப்ராஸாதோ ந விநாஶிதः ।
தஸ்மாத்ப்ராஸாதமப்யேவமிமம் வித்வம்ஸயாம்யஹம் ॥
இதி ஸம்சிந்த்ய மனஸா ஹனுமான்தர்ஶயன்பலம் ॥ 2

சைத்யப்ராஸாதமாப்லுத்ய மேருஶ்ருங்கமிவோன்னதம் ।
ஆருரோஹ ஹரிஶ்ரேஷ்டோ ஹனுமான்மாருதாத்மஜः ॥ 3

ஆருஹ்ய கிரிஸம்காஶம் ப்ராஸாதம் ஹரியூதபः ।
பபௌ ஸ ஸுமஹாதேஜாः ப்ரதிஸூர்ய இவோதிதः ॥ 4

பிறகு கிங்கரர்களை வதம் செய்து அந்த ஹனுமார் ஏகாக்ர மனதுடன் சிந்தனை செய்தார். (1)

அந்தःபுர உபவனமானது என்னால் முறிக்கப்பட்டது. ராக்ஷஸர்களின் குல தெய்வத்தின் கோவிலான சைத்யப்ராஸாதம் நாசமாக்கப்படவில்லை. ஆகையால் இந்த உப்ரிகையையும் இம்மாதிரி அழிக்கிறேன் என்று மனதினால் தீர்மானித்து ஹனுமார் தன் பலத்தை காண்பித்தார். (2)

மேருவின் சிகரம்போல் உயர்ந்திருக்கின்ற ராக்ஷஸர்களின் குலதெய்வத்தின் உப்ரிகையில் வாயுபுத்ரனும் ஹரிஸ்ரேஷ்டனுமான ஹனுமார் தாவி ஏறினார். (3)

பர்வதம் போன்ற ராக்ஷஸர்களின் குலதெய்வத்தின் கோவிலில் ஏறி வானர ஸைன்யத்தை காப்பவரும் மிகச்சிறந்த தேஜஸ்

संप्रधृष्य च दुर्धर्षं चैत्यप्रासादमुत्तमम् ।
हनुमान्प्रज्वलँल्लक्ष्म्या पारियात्रोपमोऽभवत् ॥ ५

स भूत्वा सुमहाकायः प्रभावान्मारुतात्मजः ।
धृष्टमास्फोटयामास लङ्कां शब्देन पूरयन् ॥ ६

तस्यास्फोटितशब्देन महता श्रोत्रघातिना ।
पेतुर्विहङ्गमास्तत्र चैत्यपालाश्च मोहिताः ॥ ७

अस्त्रविज्जयतां रामो लक्ष्मणश्च महाबलः ।
राजा जयति सुग्रीवो राघवेणाभिपालितः ॥ ८

ஸம்ப்ரத்ருஷ்ய ச துர்தர்ஷம் சைத்யப்ராஸாதமுத்தமம் ।
ஹனுமான்ப்ரஜ்வலன்லக்ஷ்ம்யா பாரியாத்ரோபமோऽபவத் ॥ 5

ஸ பூத்வா ஸுமஹாகாய: ப்ரபாவாந்மாருதாத்மஜ: ।
த்ருஷ்டமாஸ்போடயாமாஸ லங்காம் ஶப்தேன பூரயன் ॥ 6

தஸ்யாஸ்போடிதஶப்தேன மஹதா ஶ்ரோத்ரகாதிநா ।
பேதுர்விஹங்கமாஸ்தத்ர சைத்யபாலாஶ்ச மோஹிதா: ॥ 7

அஸ்த்ரவிஜ்ஜயதாம் ராமோ லக்ஷ்மணஶ்ச மஹாபல: ।
ராஜா ஜயதி ஸுக்ரீவோ ராகவேணாபிபாலித: ॥ 8

வாய்ந்தவருமான அந்த ஹனுமார் இரண்டாவது ஸூர்யன் உதயமாவதுபோல் பிரகாஶித்தார். இதனால் அப்பொழுது ஸூர்யன் உதயமானதாக ஸூசிபிக்கப்படுகிறது. (4)

ஒருவராலும் அழிக்கமுடியாத சிறந்த சைத்யப்ராஸாதமாகிற உப்ரிகையை இடித்துத்தள்ளி ஹனுமார் காந்தியால் பிரகாஶித்துக்கொண்டு பாரியாத்ரம் என்ற குலபர்வதம் போல் ஆனார். (5)

மஹிமையினால் வாயுபுத்ரனான அந்த ஹனுமான் மிகப்பெரிதாக சரீரத்தையாக்கிக்கொண்டு லங்கையை ஶப்தத்தால் நிரம்பச்செய்து தைர்யத்துடன் தோள்தட்டினார். (6)

பெரியதும் காதை பிளக்கின்றதுமான அவருடைய தோள் தட்டிய ஶப்தத்தால் அங்கிருந்த பக்ஷிகள் விழுந்தன. காவற்காரர்களும் மோஹமடைந்தனர். (7)

அஸ்த்ரமறிந்த ஸ்ரீராமரும் மஹாபலமுள்ள லக்ஷ்மணனும் ஸர்வோத்தமமாய் விளங்கவேண்டும். ராகவனால் நன்கு காக்கப்பட்ட ஸுக்ரீவன் ராஜாவாக விளங்குகிறான். (8)

दासोऽहं कोसलेन्द्रस्य रामस्याक्लिष्टकर्मणः ।
हनुमाञ्शत्रुसैन्यानां निहन्ता मारुतात्मजः ॥ ९

न रावणसहस्रं मे युद्धे प्रतिबलं भवेत् ।
शिलाभिस्तु प्रहरतः पादपैश्च सहस्रशः ॥ १०

अर्दयित्वा पुरीं लङ्कामभिवाद्य च मैथिलीम् ।
समृद्धार्थो गमिष्यामि मिषतां सर्वरक्षसाम् ॥ ११

एवमुक्त्वा विमानस्थश्चैत्यस्थान्हरियूथपः ।
ननाद भीमनिर्ह्रादो रक्षसां जनयन्भयम् ॥ १२

தாஸோऽஹம் கோஸலேந்த்ரஸ்ய ராமஸ்யாக்லிஷ்டகர்மண: ।
ஹனுமான்ஶத்ருஸைன்யானாம் நிஹந்தா மாருதாத்மஜ: ॥ 9

ந ராவணஸஹஸ்ரம் மே யுத்தே ப்ரதிபலம் பவேத் ।
ஶிலாபிஸ்து ப்ரஹரத: பாதபைஶ்ச ஸஹஸ்ரஶ: ॥ 10

அர்தயித்வா புரீம் லங்காமபிவாத்ய ச மைதிலீம் ।
ஸம்ருத்தார்த்தோ கமிஷ்யாமி மிஷதாம் ஸர்வரக்ஷஸாம் ॥ 11

ஏவமுக்த்வா விமானஸ்தஶ்சைத்யஸ்தான்ஹரியூதப: ।
நநாத பீமநிர்ஹ்ராதோ ரக்ஷஸாம் ஜனயன்பயம் ॥ 12

துக்கத்தை கொடுக்கக்கூடாத புண்யகர்மாவை செய்யும் கோஸலதேசத்து ராஜாவான ஸ்ரீராமனுக்கு நான் தாஸன்; ஹனுமான் என்று பெயர்; சத்ரு ஸைன்யங்களை அழிப்பவன்; வாயு புத்ரன். (9)

கற்களாலும் ஆயிரக்கணக்கான மரங்களாலும் அடிக்கின்ற எனக்கு யுத்தத்தில் ஆயிரம் ராவணனாயினும் எதிர்த்து சண்டை செய்ய பலமுள்ளவனாக ஆகமாட்டான். (இங்கு ஒரு ராவணன் தானேயிருக்கிறான் என்று வருத்தப்படுகிறார்.) (10)

எல்லா ராக்ஷஸர்களும் விழித்து பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது லங்காபுரியை கலக்கி மைதிலியை நமஸ்கரித்து நான் வந்த கார்யத்தை நன்கு பூர்த்தி செய்து திரும்பிச்செல்லப்போகிறேன். (11)

விமானத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு அந்த கோவிலை காப்பவர்களைப்பார்த்து இம்மாதிரி சொல்லிவிட்டு வானர ஸைன்யத்தை காப்பவரும் பயங்கரமான ஶப்தமுள்ளவருமான ஹனுமார் ராக்ஷஸர்களுக்கு பயத்தை யுண்டுபண்ணிக்கொண்டு ஸிம்ஹநாதம் செய்தார், (12)

तेन शब्देन महता चैत्यपालाः शतं ययुः।
गृहीत्वा विविधानस्त्रान्प्रासान्खड्गान्परश्वधान्॥
विसृजन्तो महाकाया मारुतिं पर्यवारयन्॥ १३

ते गदाभिर्विचित्राभिः परिघैः काञ्चनाङ्गदैः।
आजघ्नुर्वानरश्रेष्ठं बाणैश्चादित्यसंनिभैः॥ १४

आवर्त इव गङ्गायास्तोयस्य विपुलो महान्।
परिक्षिप्य हरिश्रेष्ठं स बभौ रक्षसां गणः॥
ततो वातात्मजः क्रुद्धो भीमरूपं समास्थितः॥ १५

प्रासादस्य महान्तस्य स्तम्भं हेमपरिष्कृतम्।
उत्पाटयित्वा वेगेन हनुमान्पवनात्मजः॥ १६

தேன ஶப்தேன மஹதா சைத்யபாலா: ஶதம் யயு: ।
க்ருஹீத்வா விவிதானஸ்த்ரான்ப்ராஸான்கட்கான்பரஶ்வதான் ॥
விஸ்ருஜந்தோ மஹாகாயா மாருதிம் பர்யவாரயன் ॥ 13

தே கதாபிர்விசித்ராபி: பரிகை: காஞ்சனாங்கதை: ।
ஆஜக்னுர்வானரஶ்ரேஷ்டம் பாணைஶ்சாதித்யஸந்நிபை: ॥ 14

ஆவர்த்த இவ கங்காயாஸ்தோயஸ்ய விபுலோ மஹான் ।
பரிக்ஷிப்ய ஹரிஶ்ரேஷ்டம் ஸ பபௌ ரக்ஷஸாம் கண: ॥
ததோ வாதாத்மஜ: க்ருத்தோ பீமரூபம் ஸமாஸ்தித: ॥ 15

ப்ராஸாதஸ்ய மஹாந்தஸ்ய ஸ்தம்பம் ஹேமபரிஷ்க்ருதம் ।
உத்பாடயித்வா வேகேன ஹனுமான்பவனாத்மஜ: ॥ 16

அந்த பெருத்த ஶப்தத்தினுல் அந்தக் கோவிலை காப்பவர்கள் ஹனுமாரிடம் வந்தனர். பலவிதமான அஸ்த்ரங்களையும், ஈட்டிகளையும், கத்திகளையும், கோடாரிகளையும் எடுத்து எறிந்துகொண்டு பெருத்த சரீரத்துடன் கூட அந்த ராக்ஷஸர்கள் வாயு புத்ரனை சூழ்ந்து கொண்டனர். (13)

அந்த ராக்ஷஸர்கள் விசித்ரமான கதைகளாலும் தங்கபூண் போட்ட தாட்பாள்களாலும் ஸூர்யனுக்கொப்பான பாணங்களாலும் வானரஶ்ரேஷ்டனை யடித்தனர். (14)

அந்த ராக்ஷஸர்களின் கூட்டமானது ஹரிஶ்ரேஷ்டனை சூழ்ந்துகொண்டு அகண்டதும் பெருத்ததுமான கங்கா ஜலத்தின் சுழல்போல் பிரகாஶித்தது. பிறகு வாயுபுத்ரன் கோபங்கொண்டு பயங்கரமான ரூபத்தை எடுத்துக்கொண்டார். (15)

அந்த கோவிலினுள்ள தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட தூணை மஹானும் வாயுபுத்ரனுமான ஹனுமார் வேகமாக பிடுங்கினர். (16)

ततस्तं भ्रामयामास शतधारं महाबलः।
तत्र चाग्निः समभवत्प्रासादश्चाप्यदह्यत ॥ १७

दह्यमानं ततो दृष्ट्वा प्रासादं हरियूथपः।
स राक्षसशतं हत्वा वज्रेणेन्द्र इवासुरान् ॥
अन्तरिक्षे स्थितः श्रीमानिदं वचनमब्रवीत् ॥ १८

मादृशानां सहस्राणि विसृष्टानि महात्मनाम्।
बलिनां वानरेन्द्राणां सुग्रीववशवर्तिनाम् ॥
अटन्ति वसुधां कृत्स्नां वयमन्ये च वानराः ॥ १९

दशनागबलाः केचित्केचिद्दशगुणोत्तराः।
केचिन्नागसहस्रस्य बभूवुस्तुल्यविक्रमाः ॥ २०

ததஸ்தம் ப்ராமயாமாஸ ஶததாரம் மஹாபல: ।
தத்ர சாக்னி: ஸமபவத்ப்ராஸாதஶ்சாப்யதஹ்யத ॥ **17**

தஹ்யமானம் ததோ த்ருஷ்ட்வா ப்ராஸாதம் ஹரியூதப: ।
ஸ ராக்ஷஸஶதம் ஹத்வா வஜ்ரேணேந்த்ர இவாஸுரான் ॥
அந்தரிக்ஷே ஸ்தித: ஶ்ரீமானிதம் வசனமப்ரவீத் ॥ **18**

மாத்ருஶானாம் ஸஹஸ்ராணி விஸ்ருஷ்டானி மஹாத்மனாம் ।
பலினாம் வானரேந்த்ராணாம் ஸுக்ரீவவஶவர்த்தினாம் ॥
அடந்தி வஸுதாம் க்ருத்ஸ்னாம் வயமன்யே ச வானரா: ॥ **19**

தஶநாகபலா: கேசித்கேசித்தஶகுணோத்தரா: ।
கேசிந்நாகஸஹஸ்ரஸ்ய பபூவுஸ்துல்யவிக்ரமா: ॥ **20**

பிறகு மஹாபலிஷ்டரான ஹனுமார் சீக்ரமாக அந்த தூணை நூற்றுக்கணக்காக சுழட்டினார். அந்த இடத்தில் அக்னியானது உண்டாயிற்று. அந்த கோவிலும் எரிக்கப்பட்டது. (17)

பிறகு வானர ஸைன்யத்தை காக்கும் ஶ்ரீமானான அந்த ஹனுமார் எரிகின்ற ப்ராஸாதத்தைப் பார்த்து இந்த்ரன் வஜ்ராயுதத்தால் அஸுரர்களை போல் பல ராக்ஷஸர்களை வதஞ்செய்து ஆகாசத்திலிருந்து கொண்டு இந்த வார்த்தையைச் சொன்னார். (18)

மஹாத்மாக்களும் பலிஷ்டர்களும் ஸுக்ரீவனுக்கு அடங்கியவர்களும் என் போன்றவர்களுமான பல ஆயிரம் வானரஶ்ரேஷ்டர்கள் தேடுவதற்கு ஏவப்பட்டனர். நாங்களும் மற்றும் பல வானரர்களும் பூமிமுழுவதும் ஸஞ்சரித்து வருகிறோம். (19)

சிலர் பத்து யானை பலங்கொண்டவர்களாகவும் சிலர் அதற்குமேல் பத்து மடங்கு பலங்கொண்டவர்களாகவும் இன்

सन्ति चौघबलाः केचित्केचिद्वायुबलोपमाः।
अप्रमेयबलाश्चान्ये तत्रासन्हरियूथपाः॥ २१

ईदृग्विधैस्तु हरिभिर्वृतो दन्तनखायुधैः।
शतैः शतसहस्रैश्च कोटीभिरयुतैरपि॥
आगमिष्यति सुग्रीवः सर्वेषां वो निषूदनः॥ २२

नेयमस्ति पुरी लङ्का न यूयं न च रावणः।
यस्मादिक्ष्वाकुनाथेन बद्धं वैरं महात्मना॥ २३

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
त्रिचत्वारिंशः सर्गः॥ ४३॥

ஸந்தி சௌகபலா: கேசித்கேசித்வாயுபலோபமா: |
அப்ரமேயபலாஶ்சான்யே தத்ராஸன்ஹரியூதபா: || 21

ஈத்ருக்விதைஸ்து ஹரிபிர்வ்ருதோ தந்தநகாயுதை: |
ஶதை: ஶதஸஹஸ்ரைஶ்ச கோடீபிரயுதைரபி ||
ஆகமிஷ்யதி ஸுக்ரீவ: ஸர்வேஷாம் வோ நிஷூதன: || 22

நேயமஸ்தி புரீ லங்கா ந யூயம் ந ச ராவண: |
யஸ்மாதிக்ஷ்வாகுநாதேன பத்தம் வைரம் மஹாத்மனா || 23

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதிகாவ்யே ஸுந்தரகாண்டே த்ரிசத்வாரிம்ஶ: ஸர்க: ||

னும் சிலர் ஆயிரம் யானைக்கொப்பான பராக்ரமம் உள்ளவர்களாகவுமிருக்கின்றனர். (20)

சிலர் ஒகமென்ற எண்ணிக்கையுள்ள யானைகளின் பலமுள்ளவர்களாகவும், சிலர் வாயுவின் பலத்திற்கொப்பானவர்களாகவுமிருக்கின்றனர். இன்னும் பல வானர ஸைன்யத்தை காக்கும் ஸேனாபதிகள் அளவற்ற பலமுள்ளவர்களாயுமிருக்கின்றனர். (21)

இம்மாதிரியுள்ளவர்களும் பற்கள், நகங்கள் இவைகளை ஆயுதமாக உடையவர்களும், நூற்றுக்கணக்கானவர்களும், நூறாயிரம் எண்ணிக்கை கொண்டவர்களும், பதினாயிரம்கோடி எண்ணிக்கையுள்ளவர்களுமான குரங்குகளால் சூழப்பட்ட ஸுக்ரீவன் உங்கள் எல்லோரையும் அழிப்பதற்கு வரப்போகிறான். (22)

இக்ஷ்வாகுகுல நாதனை மஹாத்மாவுடன் வைரம் வைக்கப்பட்டதால் இந்த லங்காபுரியுமிருக்கப்போவதில்லை. நீங்களும் இருக்கப்போவதில்லை. ராவணனும் இருக்கப்போவதில்லை. (23)

நாற்பத்திமூன்றாவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

चतुश्चत्वारिंशः सर्गः — நாற்பத்திநான்காவது ஸர்கம் ॥ ४४ ॥

"जम्बुमालिवधः"

ஜம்புமாலியின் வதம்.

संदिष्टो राक्षसेन्द्रेण प्रहस्तस्य सुतो बली ।
जम्बुमाली महादंष्ट्रो निर्जगाम धनुर्धरः ॥ १

रक्तमाल्याम्बरधरः स्रग्वी रुचिरकुण्डलः ।
महान्विवृत्तनयनश्चण्डः समरदुर्जयः ॥ २

[दग्धत्रिकूटप्रतिमो महाजलदसंनिभः ।
महाभुजशिरस्स्कन्धो महादंष्ट्रो महाननः ॥ ३

महाजवो महोत्साहो महासत्वोरुविक्रमः ।
आजगामातिवेगेन वज्राशनिसमस्वनः ॥] ४

ஸம்திஷ்டோ ராக்ஷஸேந்த்ரேண ப்ரஹஸ்தஸ்ய ஸுதோ பலீ
ஜம்புமாலீ மஹாதம்ஷ்ட்ரோ நிர்ஜகாம தனுர்தர: ॥ 1

ரக்தமால்யாம்பரதர: ஸ்ரக்வீ ருசிரகுண்டல: ।
மஹான்விவ்ருத்தநயனஶ்சண்ட: ஸமரதுர்ஜய: ॥ 2

[தக்தத்ரிகூடப்ரதிமோ மஹாஜலதஸந்நிப: ।
மஹாபுஜஶிரஸ்ஸ்கந்தோ மஹாதம்ஷ்ட்ரோ மஹானன: ॥ 3

மஹாஜவோ மஹோத்ஸாஹோ மஹாஸத்வோருவிக்ரம: ।
ஆஜகாமாதிவேகேன வஜ்ராஶனிஸமஸ்வன: ॥] 4

ராக்ஷஸேந்த்ரனால் ஏவப்பட்டவனும் பிரஹஸ்தனின் புத்ரனும் பலம் வாய்ந்தவனும் பெருத்த தித்திப்பல் உள்ளவனுமான ஜம்புமாலியானவன் வில்லை பிடித்துக்கொண்டு வெளிக் கிளம்பினான். (1)

சிகப்பு பூமாலைகளையும் வஸ்த்ரங்களையும் தரித்தவனும், வேறு வர்ணமுள்ள மாலைகள் உள்ளவனும், அழகிய குண்டலம் தரித்தவனும், பெருத்தவனும், வட்டமான கண்களுள்ளவனும் யுத்தத்தில் ஜெயிக்கமுடியாதவனுமாக இருந்தான். (2)

இந்திரனின் வில்போன்றதும் பெருத்ததும் அழகிய பாணத்தையுடையதுமான வில்லை, வஜ்ராயுதம் இடி இவைகளுக்கொப்

धनुः शक्रधनुःप्रख्यं महद्रुचिरसायकम् ।
विस्फारयानो वेगेन वज्राशनिसमस्वनम् ॥ ५

तस्य विस्फारघोषेण धनुषो महता दिशः ।
प्रदिशश्च नभश्चैव सहसा समपूर्यत ॥ ६

[उद्यच्छन्निव चादित्यः प्रभाभिरिव लोहितः ।
लोहिताङ्गेन महता कवचेनाभिसंवृतः ॥
तिष्ठतिष्ठेति सहसा हनूमन्तमथाऽब्रवीत् ॥] ७

रथेन खरयुक्तेन तमागतमुदीक्ष्य सः ।
हनुमान्वेगसंपन्नो जहर्ष च ननाद च ॥ ८

तं तोरणविटङ्कस्थं हनुमन्तं महाकपिम् ।
जम्बुमाली महाबाहुर्विव्याध निशितैः शरैः ॥ ९

தநு: ஶக்ரதநு:ப்ரக்யம் மஹத்ருசிரஸாயகம் ।
விஸ்பாரயாணோ வேகேந வஜ்ராஶநிஸமஸ்வநம் ॥ 5

தஸ்ய விஸ்பாரகோஷேண தநுஷோ மஹதா திஶ: ।
ப்ரதிஶஶ்ச நபஶ்சைவ ஸஹஸா ஸமபூர்யத ॥ 6

[உத்கச்சந்நிவ சாதித்ய: ப்ரபாபிரிவ லோஹித: ।
லோஹிதாங்கேந மஹதா கவசேநாபிஸம்வ்ருத: ॥
திஷ்டதிஷ்டேதி ஸஹஸா ஹநுமந்தமதாப்ரவீத் ॥ 7]

ரதேந கரயுக்தேந தமாகதமுதீக்ஷ்ய ஸ: ।
ஹநுமாந்வேகஸம்பந்நோ ஜஹர்ஷ ச நநாத ச ॥ 8

தம் தோரணவிடங்கஸ்தம் ஹநுமந்தம் மஹாகபிம் ।
ஜம்புமாலீ மஹாபாஹு: விவ்யாத நிஶிதை: ஶரை: ॥ 9

பான ஶப்தத்துடன் கூடியிருக்கும்படிக்கு வேகமாக நாணை இழுத்து ஒலிக்கச்செய்தான். (5)

அந்த வில்லின் பெருத்த நாணிழுத்த ஶப்தத்தால் திக்குகளும், விதிக்குகளும் ஆகாசமும் சீக்ரமாக கிரம்பின. (6)

கழுதை கட்டிய தேரோடு வந்த அந்த ஜம்புமாலியைப் பார்த்து அந்த ஹனுமார் வேகங்கொண்டவராய்க் கொண்டு ஸந்தோஷித்தார். ஸிம்ஹநாதமும் செய்தார். (8)

கோபுரவாயிலின் கொடுங்கையில் இருக்கின்ற பெரிய குரங்காகிய அந்த ஹனுமாரை பெருத்த கைகளுள்ள ஜம்புமாலியானவன் கூர்மையான பாணங்களால் அடித்தான். (9)

अर्धचन्द्रेण वदने शिरस्येकेन कर्णिना।
बाह्वोर्विव्याध नाराचैर्दशभिस्तं कपीश्वरम्॥ १०

तस्य तच्छुशुभे ताम्रं शरेणाभिहतं मुखम्।
शरदीवाम्बुजं फुल्लं विद्धं भास्कररश्मिना॥ ११

तत्तस्य रक्तं रक्तेन रञ्जितं शुशुभे मुखम्।
यथाऽऽकाशे महापद्मं सिक्तं चन्दनबिन्दुभिः॥
चुकोप बाणाभिहतो राक्षसस्य महाकपिः॥ १२

ततः पार्श्वेऽतिविपुलां ददर्श महतीं शिलाम्।
तरसा तां समुत्पाट्य चिक्षेप बलवद्बली॥
तां शरैर्दशभिः क्रुद्धस्ताडयामास राक्षसः॥ १३

அர்தசந்த்ரேண வதனே ஶிரஸ்யேகேன கர்ணிநா ।
பாஹ்வோர்விவ்யாத நாராசைர்தஶபிஸ்தம் கபீஶ்வரம் ॥ 10

தஸ்ய தச்சுஶுபே தாம்ரம் ஶரேணாபிஹதம் முகம் ।
ஶரதீவாம்புஜம் புல்லம் வித்தம் பாஸ்கரரஶ்மிநா ॥ 11

தத்தஸ்ய ரக்தம் ரக்தேன ரஞ்ஜிதம் ஶுஶுபே முகம் ।
யதாऽऽகாஶே மஹாபத்மம் ஸிக்தம் சந்தனபிந்துபி: ॥
சுகோப பாணாபிஹதோ ராக்ஷஸஸ்ய மஹாகபி: ॥ 12

தத: பார்ஶ்வேऽதிவிபுலாம் ததர்ஶ மஹதீம் ஶிலாம் ।
தரஸா தாம் ஸமுத்பாட்ய சிக்ஷேப பலவத்பலீ ॥
தாம் ஶரைர்தஶபி: க்ருத்தஸ்தாடயாமாஸ ராக்ஷஸ: ॥ 13

முகத்தில் அர்த்த சந்திரன்போன்ற பாணத்தாலும் தலையில் கர்ணிகை என்ற ஒரு பாணத்தாலும் இரண்டு கைகளிலும் நாராசம் என்ற பத்து பாணத்தாலும் அந்த கபீஶ்வரனை அடித்தான். (10)

ஹனுமாருடைய சிவந்த அந்த முகமானது பாணத்தால் அடிப்பட்டு சரத்காலத்தில் உள்ள செந்தாமரையானது ஸூர்ய கிரணத்தால் அடிபட்டு மலர்ந்தது போல் பிரகாஶித்தது. (11)

அந்த ஹனுமாருடைய சிவந்த முகமானது ரத்தத்தினல் மிகவும் சிவந்து ஆகாசத்தில் மலர்ந்திருக்கின்ற பெருத்த செந்தாமரை பூவானது சிவந்த சந்தனத் திவிலைகளால் நனைக்கப்பட்டதுபோல் பிரகாஶித்தது. பாணத்தால் அடிபட்ட மஹாகபியானவர் ராக்ஷஸனிடத்தில் கோபங்கொண்டார். (12)

பிறகு பக்கத்திலிருந்த மிக அகண்டதும் பெரியதுமான கல்லைக் கண்டார். பலிஷ்டரான அவர் வேகமாக அதை பிடுங்கி பலமாக எறிந்தார். அந்த கல்லை கோபங் கொண்ட ஜம்புமாலி என்ற ராக்ஷஸன் பத்து பாணங்களால் பிளந்து விட்டான். (13)

विपन्नं कर्म तद्दृष्ट्वा हनुमांश्चण्डविक्रमः।
सालं विपुलमुत्पाट्य भ्रामयामास वीर्यवान्॥ १४
भ्रामयन्तं कपिं दृष्ट्वा सालवृक्षं महाबलम्।
चिक्षेप सुबहून्बाणाञ्जम्बुमाली महाबलः॥ १५
सालं चतुर्भिश्चिच्छेद वानरं पञ्चभिर्भुजे।
शिरस्येकेन बाणेन दशभिस्तु स्तनान्तरे॥ १६
स शरैः पूरिततनुः क्रोधेन महता वृतः।
तमेव परिघं गृह्य भ्रामयामास वेगतः॥ १७
अतिवेगोऽतिवेगेन भ्रामयित्वा बलोत्कटः।
परिघं पातयामास जम्बुमालेर्महोरसि॥ १८

விபன்னம் கர்ம தத்த்ருஷ்ட்வா ஹனுமாம்ஶ்சண்டவிக்ரம:।
ஸாலம் விபுலமுத்பாட்ய ப்ராமயாமாஸ வீர்யவான்॥ 14
ப்ராமயந்தம் கபிம் த்ருஷ்ட்வா ஸாலவ்ருக்ஷம் மஹாபலம்।
சிக்ஷேப ஸுபஹூன்பாணாஞ்ஜம்புமாலீ மஹாபல:॥ 15
ஸாலம் சதுர்பிஶ்சிச்சேத வானரம் பஞ்சபிர்புஜே।
ஶிரஸ்யேகேன பாணேன தஶபிஸ்து ஸ்தனாந்தரே॥ 16
ஸ ஶரை: பூரிததனு: க்ரோதேன மஹதா வ்ருத:।
தமேவ பரிகம் க்ருஹ்ய ப்ராமயாமாஸ வேகத:॥ 17
அதிவேகோऽதிவேகேன ப்ராமயித்வா பலோத்கட:।
பரிகம் பாதயாமாஸ ஜம்புமாலேர்மஹோரஸி॥ 18

பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ள ஹனுமார் பெருத்த கல் எறிந்தது வீணனது பார்த்து பெரிதான தேக்கு மரத்தை பிடுங்கி வீர்யங் கொண்டவராயிருந்து கொண்டு சுழட்டினர். (14)

தேக்கு மரத்தைச் சுழட்டுகின்றதும் மஹாபலமுள்ளதுமான குரங்கைப் பார்த்து மஹாபலிஷ்டனன ஜம்புமாலி பல பாணங்களை போட்டான். (15)

நாலு பாணங்களால் தேக்குமரத்தையும், ஐந்து பாணங்களால் கையிலும் ஒரு பாணத்தால் தலையிலும் பத்து பாணங்களால் ஸ்தனங்களின் நடுவிலும் குரங்கை யடித்தான். (16)

பாணங்களால் நிரம்பப்பெற்ற சரீரமுள்ள அந்த ஹனுமார் அதிக கோபங்கொண்டு அதே தாட்பாளை எடுத்து வேகத்துடன் சுழட்டினர். (17)

மிகுந்த வேகமுள்ளவரும் பலம் நிறைந்தவருமான ஹனுமார் வேகமாக தாட்பாளை சுழட்டி ஜம்புமாலியின் பெருத்த மார்பில் போட்டார். (18)

तस्य चैव शिरो नास्ति न बाहू न च जानुनी ।
न धनुर्न रथो नाश्वास्तत्राहृश्यन्त नेषवः ॥ १९

स हतस्तरसा तेन जम्बुमाली महाबलः ।
पपात निहतो भूमौ चूर्णिताङ्गविभूषणः ॥ २०

जम्बुमालिं च निहतं किंकरांश्च महाबलान् ।
चुक्रोध रावणः श्रुत्वा कोपसंरक्तलोचनः ॥ २१

स रोषसंवर्तिततामलोचनः प्रहस्तपुत्रे निहते महाबले ।
अमात्यपुत्रानतिवीर्यविक्रमान्समादिदेशाशु निशाचरेश्वरः ॥ २२

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
चतुश्चत्वारिंशः सर्गः ॥ ४४ ॥

தஸ்ய சைவ ஶிரோ நாஸ்தி ந பாஹூ ந ச ஜானுனீ ।
ந தனுர்ந ரதோ நாஶ்வாஸ்தத்ராத்ருஶ்யந்த நேஷவ: ॥ 19
ஸ ஹதஸ்தரஸா தேன ஜம்புமாலீ மஹாபல: ।
பபாத நிஹதோ பூமௌ சூர்ணிதாங்கவிபூஷண: ॥ 20
ஜம்புமாலிம் ச நிஹதம் கிம்கராம்ஶ்ச மஹாபலான் ।
சுக்ரோத ராவண: ஶ்ருத்வா கோபஸம்ரக்தலோசன: ॥ 21
ஸ ரோஷஸம்வர்திததாம்ரலோசன:
ப்ரஹஸ்தபுத்ரே நிஹதே மஹாபலே ।
அமாத்யபுத்ரானதிவீர்யவிக்ரமான்
ஸமாதிதேஶாஶு நிஶாசரேஶ்வர: ॥ 22

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீய ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே சதுஶ்சத்வாரிம்ஶ: ஸர்க: ॥

அவனுடைய தலையும் இல்லை, கைகளுமில்லை, முழங்கால்களுமில்லை, வில்லுமில்லை, தேருமில்லை, தேரைத்தாங்கிய கழுதைகளும் காணப்படவில்லை, பாணங்களும் காணப்படவில்லை. (19)

வேகமாக அந்த ஹனுமாரால் அடிக்கப்பட்ட மஹாபலமுள்ள அந்த ஜம்புமாலியானவன் அடிபட்டு பொடியாக்கப்பட்ட அங்கங்கள் ஆபரணங்கள் இவைகள் உள்ளவனாக பூமியில் விழுந்தான். (20)

ஜம்புமாலி வதம் செய்யப்பட்டதையும் மஹாபலமுள்ள கிங்கரர்கள் கொல்லப்பட்டதையும் கேட்டு ராவணன் கோபத்தால் மிக சிவந்த கண்களுள்ளவனாய் கோபங்கொண்டான். (21)

மஹாபலமுள்ள பிரஹஸ்தனின் புத்ரன் கொல்லப்பட்டதும் கோபத்தால் சுழலுகின்ற சிவந்த கண்களுள்ள அந்த ராக்ஷஸேஶ்வரன் மிகுந்த வீர்யமும் பராக்ரமமுமுள்ள மந்திரி புத்ரர்களை சீக்ரமாக யுத்தத்திற்கு உத்தரவிட்டான்.

நாற்பத்திநான்காவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

पञ्चचत्वारिंशः सर्गः — நாற்பத்தைந்தாவது ஸர்கம் ॥ ४५ ॥

“मन्त्रिपुत्रवधः”

மந்த்ரி புத்ரர் வதம்.

ततस्ते राक्षसेन्द्रेण चोदिता मन्त्रिणां सुताः ।
निर्ययुर्भवनात्तस्मात्सप्त सप्तार्चिवर्चसः ॥ १

महाबलपरीवारा धनुष्मन्तो महाबलाः ।
कृतास्त्रास्त्रविदां श्रेष्ठाः परस्परजयैषिणः ॥ २

हेमजालपरिक्षिप्तैर्ध्वजवद्भिः पताकिभिः ।
तोयदस्वननिर्घोषैर्वाजियुक्तैर्महारथैः ॥ ३

ததஸ்தே ராக்ஷஸேந்த்ரேண சோதிதா மந்த்ரிணாம் ஸுதா: ।
நிர்யயுர்பவனாத்தஸ்மாத்ஸப்த ஸப்தார்சிவர்சஸ: ॥ 1

மஹாபலபரீவாரா தனுஷ்மந்தோ மஹாபலா: ।
க்ருதாஸ்த்ராஸ்த்ரவிதாம் ஶ்ரேஷ்டா: பரஸ்பரஜயைஷிண: ॥ 2

ஹேமஜாலபரிக்ஷிப்தைர்த்வஜவத்பி: பதாகிபி: ।
தோயதஸ்வனநிர்கோஷைர்வாஜியுக்தைர்மஹாரதை: ॥ 3

பிறகு ராக்ஷஸேந்த்ரனால் ஏவப்பட்டவர்களும் அக்னிக் கொப்பான தேஜஸுள்ளவர்களுமான அந்த மந்திரிகளுடைய ஏழு புத்ரர்களும் அந்த வீட்டிலிருந்து வெளிக்கிளம்பினார்கள். (1)

பெரும் ஸைன்யத்தால் சூழப்பட்டவர்களும், விற்பிடித்தவர்களும், மிகுந்த பலமுள்ளவர்களும், நன்கு அஸ்த்ரவித்தை கற்றவர்களும், அஸ்த்ரமறிந்தவர்களுள் சிறந்தவர்களும், ஒவ்வொருவரும் ஹனுமாரை ஜெயிக்க ஆசைகொண்டவருமாயிருந்து கொண்டு தங்கக்கம்பிகளால் செய்யப்பட்டதுகளும், சிறந்த தங்கள் தங்களுடைய அடையாளங்களோடு கூடிய த்வஜ மரங்களுடன் கூடியதுகளும், சித்தரித்த வஸ்திரங்களால் மட்டிலும் அலங்கரித்த கொடிமரங்களுடன் கூடியதுகளும், மேகத்தின் ஶப்தம் போன்ற கோஷமுள்ளதுகளும், குதிரைகளுடன் கூடியதுகளுமான பெருத்த ரதங்களோடு புறப்பட்டனர். (2, 3)

तप्तकाञ्चनचित्राणि चापान्यमितविक्रमाः ।
विस्फारयन्तः संहृष्टास्तडित्वन्त इवाम्बुदाः ॥

जनन्यस्तु ततस्तेषां विदित्वा किंकरान्हतान् ।
बभूवुः शोकसंभ्रान्ताः सबान्धवसुहृज्जनाः ॥ ५

ते परस्परसंघर्षात्तप्तकाञ्चनभूषणाः ।
अभिपेतुर्हनूमन्तं तोरणस्थमवस्थितम् ॥ ६

सृजन्तो बाणवृष्टिं ते रथगर्जितनिःस्वनाः ।
वृष्टिमन्त इवाम्भोदा विचेरुर्नैर्ऋताम्बुदाः ॥ ७

தப்தகாஞ்சனசித்ராணி சாபான்யமிதவிக்ரமா: ।
விஸ்பாரயந்த: ஸம்ஹ்ருஷ்டாஸ்தடித்வந்த இவாம்புதா: ॥ 4

ஜனன்யஸ்து ததஸ்தேஷாம் விதித்வா கிம்கரான்ஹதான்
பபூவு: ஶோகஸம்ப்ராந்தா: ஸபாந்தவஸுஹ்ருஜ்ஜனா: ॥ 5

தே பரஸ்பரஸம்கர்ஷாத்தப்தகாஞ்சனபூஷணா: ।
அபிபேதுர்ஹனூமந்தம் தோரணஸ்தமவஸ்திதம் ॥ 6

ஸ்ருஜந்தோ பாணவ்ருஷ்டிம் தே ரதகர்ஜிதநிஸ்வனா: ।
வ்ருஷ்டிமந்த இவாம்போதா விசேருர்நைர்ருதாம்புதா: ॥ 7

உருக்கிய தங்கத்தால் சித்தரிக்கப்பட்ட விற்களை நாணேற்றி ஶப்தித்துக்கொண்டு மிகுந்த ஸந்தோஷத்தை யடைந்து அளவற்ற பராக்ரமமுள்ள அந்த மந்திரி குமாரர்கள் மின்னலுடன் கூடிய மேகங்கள் போல் கிளம்பினார்கள். (4)

பந்துக்கள் ஸ்நேஹிதர்களுடன் கூடிய அந்த மந்திரி குமாரர் களின் தாய்மார்கள் கிங்கரர்கள் கொல்லப்பட்டதைக்கேட்டு சோகத்தால் கலங்கியவர்களாக ஆனார்கள். (5)

சுத்த தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட ஆபரணங்கள் தரித்த அந்த மந்திரிகுமாரர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் அஹங்காரத்தால் கோபுர வாயிற்படியில் அசையாமல் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கும் ஹனு மாரை நோக்கிச் சென்றனர். (6)

ரதத்தின் கர்ஜனையாகிற ஶப்தத்துடன் கூடியவைகளும் பாணங்களாகிற மழையை பொழிபவைகளுமான அந்த ராக்ஷஸர் களாகிற மேகங்கள் மழையைச் சொரிகின்ற மேகங்கள் போல ஸஞ்சரித்தன. (7)

अवकीर्णस्ततस्ताभिर्हनुमाञ्छरवृष्टिभिः।
अभवत्संवृताकारः शैलराडिव वृष्टिभिः॥ ८

स शरान्मोघयामास तेषामाशुचरः कपिः।
रथवेगं च वीराणां विचरन्विमलेऽम्बरे॥ ९

स तैः क्रीडन्धनुष्मद्भिर्व्योम्नि वीरः प्रकाशते।
धनुष्मद्भिर्यथा मेघैर्मारुतः प्रभुरम्बरे॥ १०

स कृत्वा निनदं घोरं त्रासयंस्तां महाचमूम्।
चकार हनुमान्वेगं तेषु रक्षःसु वीर्यवान्॥ ११

तलेनाभ्यहनत्कांश्चित्पादैः कांश्चित्परंतपः।
मुष्टिनाऽभ्यहनत्कांश्चिन्नखैः कांश्चिद्व्यदारयत्॥ १२

அவகீர்ணஸ்ததஸ்தாபிர்ஹனுமான்சரவ்ருஷ்டிபி: ।
அபவத்ஸம்வ்ருதாகார: ஶைலராடிவ வ்ருஷ்டிபி: ॥ 8

ஸ ஶரான்மோகயாமாஸ தேஷாமாஶுசர: கபி: ।
ரதவேகம் ச வீராணும் விசரன்விமலேऽம்பரே ॥ 9

ஸ தை: க்ரீடன்தனுஷ்மத்பிர்வ்யோம்நி வீர: ப்ரகாஶதே ।
தனுஷ்மத்பிர்யதா மேகைர்மாருத: ப்ரபுரம்பரே ॥ 10

ஸ க்ருத்வா நினதம் கோரம் த்ராஸயம்ஸ்தாம் மஹாசமூம் ।
சகார ஹனுமான்வேகம் தேஷு ரக்ஷ:ஸு வீர்யவான் ॥ 11

தலேனுப்யஹனத்காம்ஶ்சித்பாதை: காம்ஶ்சித்பரந்தப: ।
முஷ்டினுப்யஹனத்காம்ஶ்சின்நகை: காம்ஶ்சித்வ்யதாரயத் ॥

பிறகு ஹனுமார் அந்த பாணவர்ஷங்களால் சூழப்பட்டவ ராய் மழையால் சூழப்பட்ட பர்வத ஶ்ரேஷ்டம் போல் ஆனுர். (8)

அந்த கபியான ஹனுமார் வேகமாக சஞ்சரித்து அவர்களின் பாணங்களை வீணுக்கினுர். வீரர்களின் ரதவேகத்தையும் நிர்மல மான ஆகாஶத்தில் நன்கு சஞ்சரித்து வீணுக்கினுர். (9)

அந்த வீரனை ஹனுமார் வில்லாளிகளான அந்த மந்திரி குமாரர்களுடன் விளையாடிக்கொண்டு ஆகாசத்தில், இந்திரனு டைய வில்லுடன் கூடிய மேகங்களோடு ஆகாசத்தில் பிதாவான வாயுபோல் பிரகாசித்தார். (10)

அந்த பெருத்த ஸைன்யத்தை கோரமான ஶப்தத்தினுல் பயப்படும்படி செய்து வீர்யவானுன அந்த ஹனுமார் அந்த ராக்ஷ ஸர்களிடத்தில் வதம் செய்ய வேகத்தை யடைந்தார். (11)

சிலரை கையினுலும் சிலரை கால்களாலும் சிலரை கைப்பிடி யினுலும் அழித்தார். சிலரை நகங்களால், சத்ருக்களை யழிக்கும் ஹனுமார் கிழித்தார். (12)

प्रममाथोरसा कांश्चिदूरुभ्यामपरान्कपिः ।
केचित्तस्य निनादेन तत्रैव पतिता भुवि ॥ १३

ततस्तेष्ववसन्नेषु भूमौ निपतितेषु च ।
तत्सैन्यमगमत्सर्वं दिशो दश भयार्दितम् ॥ १४

विनेदुर्विस्वरं नागा निपेतुर्भुवि वाजिनः ।
भग्ननीडध्वजच्छत्रैर्भूश्च कीर्णाऽभवद्रथैः ॥ १५

स्रवता रुधिरेणाथ स्रवन्त्यो दर्शिताः पथि ।
विविधैश्च स्वरैर्लङ्का ननाद विकृतं तदा ॥ १६

ப்ரமமாதோரஸா காம்ஶ்சிதூருப்யாமபரான்கபி: ।
கேசித்தஸ்ய நிநாதேந தத்ரைவ பதிதா புவி ॥ **13**

ததஸ்தேஷ்வவஸன்னேஷு பூமௌ நிபதிதேஷு ச ।
தத்ஸைன்யமகமத்ஸர்வம் திஶோ தஶ பயார்திதம் ॥ **14**

விநேதுர்விஸ்வரம் நாகா நிபேதுர்புவி வாஜின: ।
பக்னநீடத்வஜச்சத்ரைர்பூஶ்ச கீர்ணாऽபவத்ரதை: ॥ **15**

ஸ்ரவதா ருதிரேணாத ஸ்ரவந்த்யோ தர்ஶிதா: பதி ।
விவிதைஶ்ச ஸ்வரைர்லங்கா நநாத விக்ருதம் ததா ॥ **16**

சிலரை மார்பினுலும் மற்றவர்களை தொடைகளாலும் அந்த கபியானவர் கூழாக ஆக்கினார். சிலர் அந்த ஹனுமாரின் ஸிம்ஹ நாதத்தால் அந்த இடத்திலேயே பூமியில் விழுந்துவிட்டனர். (13)

பிறகு அவர்கள் அழிந்தும் பூமியில் விழுந்தும் இருப்பதை பார்த்த அங்குள்ள எல்லா ஸைன்யமும் பயத்தால் பீடிக்கப்பட்டு பத்து திக்குகளிலும் ஓடிற்று. (14)

யானைகள் விகாரமாய் ஶப்தித்தன. குதிரைகள் பூமியில் விழுந்தன. முறிந்த நீடம் என்ற எஜமானன் உட்காரும் தேரிலி லுள்ள பீடங்கள், த்வஜங்கள், குடைகள், இவைகளுடன் கூடிய தேர்களால் பூமியானது சிதறுண்டிருந்தது. (15)

பிறகு பெருகுகின்ற ரக்தத்தினல் நதிகள்போல் வழியில் காணப்பட்டன. பல குரங்குகளால் லங்கையானது அப்பொழுது விகாரமான ஶப்தத்தைச் செய்தது. (16)

स तान्प्रवृद्धान्विनिहत्य राक्षसान्महाबलश्चण्डपराक्रमः कपिः ।
युयुत्सुरन्यैः पुनरेव राक्षसैस्तमेव वीरोऽभिजगाम तोरणम् ॥ १७

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
पञ्चचत्वारिंशः सर्गः ॥ ४५ ॥

ஸ தான்ப்ரவ்ருத்தான்விநிஹத்ய ராக்ஷஸான்
மஹாபலஶ்சண்டபராக்ரம: கபி: ।
யுயுத்ஸுரன்யை: புனரேவ ராக்ஷஸை
ஸ்தமேவ வீரோऽபிஜகாம தோரணம் ॥ 17

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீய ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே பஞ்சசத்வாரிம்ஶ: ஸர்க: ॥

மிகுந்த பலமுள்ளவரும் பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ளவருமான கபியான அந்த ஹனுமார் மிகவொழுப்படைந்த அந்த ராக்ஷஸர்களை அழித்துவிட்டு மற்ற ராக்ஷஸர்களுடன் யுத்தம் செய்ய ஆவல்கொண்டு மறுபடியும் அதே கோபுர வாயிலையடைந்தார். (17)

நாற்பத்தைந்தாவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

षट्चत्वारिंशः सर्गः — நாற்பத்தாறுவது ஸர்கம் ॥ ४६ ॥

"पंचसेनापतिवधः"

ஐந்து ஸேனுபதிகளின் வதம்.

हतान्मन्त्रिसुतान्बुद्ध्वा वानरेण महात्मना ।
रावणः संवृताकारश्चकार मतिमुत्तमाम् ॥ १

स विरूपाक्षयूपाक्षौ दुर्धरं चैव राक्षसम् ।
प्रघसं भासकर्णं च पञ्च सेनाग्रनायकान् ॥ २

संदिदेश दशग्रीवो वीरान्नयविशारदान् ।
हनुमद्ग्रहणव्यग्रान्वायुवेगसमान्युधि ॥ ३

यात सेनाग्रगाः सर्वे महाबलपरिग्रहाः ।
सवाजिरथमातङ्गा स कपिः शास्यतामिति ॥ ४

ஹதான்மந்த்ரிஸுதான்புத்வா வானரேண மஹாத்மனு ।
ராவண: ஸம்வ்ருதாகாரஸ்சகார மதிமுத்தமாம் ॥ 1

ஸவிரூபாக்ஷயூபாக்ஷௌ துர்தரம் சைவ ராக்ஷஸம் ।
ப்ரகஸம் பாஸகர்ணம் ச பஞ்ச ஸேனுக்ரநாயகான் ॥ 2

ஸந்திதேஸ தஸக்ரீவோ வீரான்நயவிஸாரதான் ।
ஹனுமத்க்ரஹணவ்யக்ரான்வாயுவேகஸமான்யுதி ॥ 3

யாத ஸேனுக்ரகா: ஸர்வே மஹாபலபரிக்ரஹா: ।
ஸவாஜிரதமாதங்கா ஸ கபி: ஸாஸ்யதாமிதி ॥ 4

ராவணன் மஹாத்மாவான வானரனுல் மந்திரி புத்ரர்கள் கொல்லப்பட்டதை யறிந்து பயத்தை வெளிக்காட்டாமல் மிகுந்த தைர்யத்தை யடைந்தான். (1)

அந்த ராவணன் விரூபாக்ஷன், யூபாக்ஷன், துர்தரன், ப்ரகஸன், பாஸகர்ணன் என்று பெயருள்ள ஐந்து ஸேனுபதிகளான ராக்ஷஸர்களை உத்தரவிட்டான். (2)

ராவணன் வீரர்களும் நீதியில் தேர்ந்தவர்களும் ஹனுமாரை பிடிப்பதில் ஆவல்கொண்டவர்களும் யுத்தத்தில் வாயுவுக்கொப்பான வேகம் கொண்டவர்களுமான அந்த ராக்ஷஸர்களை யுத்தத்திற்கு போகும்படி கட்டளையிட்டான். (3)

ஓ ஸேனுதிபதிகளே பெருத்த ஸைன்யத்துடன் கூடியவர்களாயும் குதிரைகள், ரதங்கள், யானைகள் இவைகளுடன் கூடிய

यत्तैश्च खलु भाव्यं स्यात्तमासाद्य वनालयम्।
कर्म चापि समाधेयं देशकालाविरोधिनम्॥ ५

[वानरोऽयमिति ज्ञात्वा न हि शुध्यति मे मनः।
नैवाहं तं कपिं मन्ये यथेयं प्रस्तुता कथा॥] ६

न ह्यहं तं कपिं मन्ये कर्मणा प्रतितर्कयन्।
सर्वथा तन्महद्भूतं महाबलपरिग्रहम्॥
भवेदिन्द्रेण वा सृष्टमस्मदर्थं तपोबलात्॥ ७

सनागयक्षगन्धर्वा देवासुरमहर्षयः।
युष्माभिः सहितैः सर्वैर्मया सह विनिर्जिताः॥ ८

யத்தைஶ்ச கலு பாவ்யம் ஸ்யாத்தமாஸாத்ய வனாலயம்।
கர்ம சாபி ஸமாதேயம் தேஶகாலாவிரோதினம்॥ 5

[வானரோऽயமிதி க்ஞாத்வா ந ஹி ஶுத்யதி மே மன:।
நைவாஹம் தம் கபிம் மன்யே யதேயம் ப்ரஸ்துதா கதா]॥ 6

ந ஹ்யஹம் தம் கபிம் மன்யே கர்மணா ப்ரதிதர்கயன்।
ஸர்வதா தன்மஹத்பூதம் மஹாபலபரிக்ரஹம்॥
பவேதிந்த்ரேண வா ஸ்ருஷ்டமஸ்மதர்த்தம் தபோபலாத்॥ 7

ஸநாகயக்ஷகந்தர்வா தேவாஸுரமஹர்ஷய:।
யுஷ்மாபி: ஸஹிதை: ஸர்வைர்மயா ஸஹ விநிர்ஜிதா:॥ 8

வர்களாகவும் நீங்கள் எல்லோரும் புறப்படுங்கள். அந்த குரங்கானது சிக்ஷிக்கப்படவேண்டும் என்றும் உத்தரவிட்டான். (4)

காட்டை வீடாகவுடைய அந்த குரங்கிடம் சென்று ஸாவதானமாய் நீங்கள் இருக்கவேண்டும். தேசம், காலம், இவற்றிற்கு விரோதமில்லாத கார்யத்தைச் செய்யவேண்டும். (5)

நான் அதன் செயலால் அதை யோசித்துப் பார்த்து குரங்காக நினைக்கவில்லை. எப்படியும் மிகுந்த பலத்துடன் கூடிய அதானது பெரும் பூதமென்றே நினைக்கிறேன். நம்மை யழிப்பதற்காக தபஸின் வலிமையால் இந்த்ரனால் இது உண்டுபண்ணப் பட்டிருக்கவேண்டும். (7)

ஏனென்றால் நாகர்கள், யக்ஷர்கள், கந்தர்வர்கள் இவர்களுடன் கூடிய தேவர்கள், அஸுரர்கள், மஹரிஷிகள், உங்கள் எல்லோருடனும் கூடிய என்னால் நன்கு ஜெயிக்கப்பட்டனர். (8)

அவர்களால் நமக்கு அவஶ்யம் கொஞ்சமாவது அப்ரியம் செய்யப்பட்டிருக்கவேண்டும். இது அவர்கள் செய்ததுதான்.

तैरवश्यं विधातव्यं व्यलीकं किंचिदेव नः ।
तदेव नात्र संदेहः प्रसह्य परिगृह्यताम् ॥ ९

नावमान्यो भवद्भिश्च हरिर्धीरपराक्रमः ।
दृष्टा हि हरयः पूर्वं मया विपुलविक्रमाः ॥ १०

वाली च सहसुग्रीवो जाम्बवांश्च महाबलः ।
नीलः सेनापतिश्चैव ये चान्ये द्विविदादयः ॥ ११

नैवं तेषां गतिर्भीमा न तेजो न पराक्रमः ।
न मतिर्न बलोत्साहौ न रूपपरिकल्पनम् ॥ १२

महत्सत्त्वमिदं ज्ञेयं कपिरूपं व्यवस्थितम् ।
प्रयत्नं महदास्थाय क्रियतामस्य निग्रहः ॥ १३

தைரவஶ்யம் விதாதவ்யம் வ்யலீகம் கிம்சிதேவ ந: |
ததேவ நாத்ர ஸந்தேஹ: ப்ரஸஹ்ய பரிக்ருஹ்யதாம் || 9

நாவமான்யோ பவத்பிஶ்ச ஹரிர்தீரபராக்ரம: |
த்ருஷ்டா ஹி ஹரய: பூர்வம் மயா விபுலவிக்ரமா: || 10

வாலீ ச ஸஹஸுக்ரீவோ ஜாம்பவாம்ஶ்ச மஹாபல: |
நீல: ஸேனாபதிஶ்சைவ யே சான்யே த்விவிதாதய: || 11

நைவம் தேஷாம் கதிர்பீமா ந தேஜோ ந பராக்ரம: |
ந மதிர்ந பலோத்ஸாஹௌ ந ரூபபரிகல்பனம் || 12

மஹத்ஸத்வமிதம் க்ஞேயம் கபிரூபம் வ்யவஸ்திதம் |
ப்ரயத்னம் மஹதாஸ்தாய க்ரியதாமஸ்ய நிக்ரஹ: || 13

இதில் ஸந்தேஹமேயில்லை. ஆகையால் பலாத்காரமாய் அந்த குரங்கை பிடித்துகொண்டு வந்துவிடுங்கள். (9)

அசையாத பராக்ரமமுள்ள இந்த குரங்கை நீங்கள் அலக்ஷியம் செய்துவிடாதீர்கள். முன்பு என்னால் மிகச்சிறந்த பராக்ரமமுள்ள குரங்குகள் பார்க்கப்பட்டன. (10)

ஸுக்ரீவனுடன் கூடிய வாலியும், மஹாபலமுள்ள ஜாம்பவானும், ஸேனாதிபதியான நீலனும், த்விதன் முதலிய மற்றுமுள்ள குரங்குகளும் என்னால் பார்க்கப்பட்டன. (11)

அவைகளுக்கு இம்மாதிரி பயங்கரமான நடையுமில்லை, தேஜஸுமில்லை, பராக்ரமமுமில்லை, புத்தியும் இல்லை, பலம் உத்ஸாஹம் இவைகளுமில்லை, நினைத்த ரூபத்தை எடுத்துக்கொள்ளுதலுமில்லை. (12)

வானர உருவம் கொண்டு வந்திருக்கின்ற பெரும் பூதமாகவே இதை உணரவேண்டும். பெருத்த முயற்சியை அடைந்து இதை அடக்குங்கள். (13)

कामं लोकास्त्रयः सेन्द्राः ससुरासुरमानवाः ।
भवतामग्रतः स्थातुं न पर्याप्ता रणाजिरे ॥ १४

तथाऽपि तु नयज्ञेन जयमाकाङ्क्षता रणे ।
आत्मा रक्ष्यः प्रयत्नेन युद्धसिद्धिर्हि चञ्चला ॥ १५

ते स्वामिवचनं सर्वे प्रतिगृह्य महौजसः ।
समुत्पेतुर्महावेगा हुताशसमतेजसः ॥ १६

रथैर्मत्तैश्च मातङ्गैर्वाजिभिश्च महाजवैः ।
शस्त्रैश्च विविधैस्तीक्ष्णैः सर्वैश्चोपचिता बलैः ॥ १७

காமம் லோகாஸ்த்ரய: ஸேந்த்ரா: ஸஸுராஸுரமானவா: ।
பவதாமக்ரத: ஸ்தாதும் ந பர்யாப்தா ரணாஜிரே ॥ 14

ததாபி து நயக்ஞேன ஜயமாகாங்க்ஷதா ரணே ।
ஆத்மா ரக்ஷ்ய: ப்ரயத்னேன யுத்தஸித்திர்ஹி சஞ்சலா ॥ 15

தே ஸ்வாமிவசனம் ஸர்வே ப்ரதிக்ருஹ்ய மஹௌஜஸ: ।
ஸமுத்பேதுர்மஹாவேகா ஹுதாஶஸமதேஜஸ: ॥ 16

ரதைர்மத்தைஶ்ச மாதங்கைர்வாஜிபிஶ்ச மஹாஜவை: ।
ஶஸ்த்ரைஶ்ச விவிதைஸ்தீக்ஷ்ணை: ஸர்வைஶ்சோபசிதா பலை:

இந்த்ரனுடன் கூடியதுகளும், தேவர்கள், அஸுரர்கள், மனுஷ்யர்கள் இவர்களுடன் கூடியதுகளுமான மூன்று லோகங்களும் யுத்தகளத்தில் உங்கள் முன்னிலையிலிருப்பதற்கு தகுதியற்றவைகள். இது நிஶ்சயம். (14)

அப்படியிருந்தபோதிலும் ஜயத்தைக் கோறும் நீதியறிந்தவன் யுத்தத்தில் மிகுந்த முயற்சியால் தன்னை காத்துக்கொள்ள வேண்டும். யுத்தத்தில் ஜயமானது நிஶ்சயமல்ல. (15)

அவர்கள் எல்லோரும் எஜமானன் வார்த்தையை பெற்றுக் கொண்டு மிகுந்த இந்திரிய பலமுள்ளவர்களாகவும், மஹத்தான வேகமுள்ளவர்களாகவும், அக்னிபோல தேஜஸுள்ளவர்களாகவும் கிளம்பினர். (16)

தேர்களோடும், மதம்பிடித்த யானைகளோடும், மிகுந்த வேகமுள்ள குதிரைகளோடும், பலவகைப்பட்ட கூர்மையான ஆயுதங்களோடும் எல்லா ஸைன்யங்களோடும் கூடியவர்களாய் புறப்பட்டனர். (17)

ततस्तं ददृशुर्वीरा दीप्यमानं महाकपिम् ।
रश्मिमन्तमिवोद्यन्तं स्वतेजोरश्मिमालिनम् ॥ १८

तोरणस्थं महोत्साहं महासत्त्वं महाबलम् ।
महामतिं महावेगं महाकायं महाभुजम् ॥ १९

तं समीक्ष्यैव ते सर्वे दिक्षु सर्वास्ववस्थिताः ।
तैस्तैः प्रहरणैर्भीमैरभिपेतुस्ततस्ततः ॥ २०

तस्य पञ्चायसास्तीक्ष्णाः शिताः पीतमुखाः शराः ।
शिरस्युत्पलपत्राभा दुर्धरेण निपातिताः ॥ २१

स तैः पञ्चभिराविद्धः शरैः शिरसि वानरः ।
उत्पपात नदन्व्योम्नि दिशो दश विनादयन् ॥ २२

ததஸ்தம் தத்ருமு²ர்வீரா தீப்யமானம் மஹாகபிம் ।
ரம்மிமந்தமிவோத்யந்தம் ஸ்வதேஜோரம்மிமாலினம் ॥ 18

தோரணஸ்தம் மஹோத்ஸாஹம் மஹாஸத்வம் மஹாபலம் ।
மஹாமதிம் மஹாவேகம் மஹாகாயம் மஹாபுஜம் ॥ 19

தம் ஸமீக்ஷ்யைவ தே ஸர்வே திக்ஷு² ஸர்வாஸ்வவஸ்திதா:
தைஸ்தை: ப்ரஹரணைர்பீமைரபிபேதுஸ்ததஸ்தத: ॥ 20

தஸ்ய பஞ்சாயஸாஸ்தீக்ஷ்ணா: மிதா: பீதமுகா: மரா: ।
மிரஸ்யுத்பலபத்ராபா துர்தரேண நிபாதிதா: ॥ 21

ஸ தை: பஞ்சபிராவித்த: மரை: மிரஸி வானர: ।
உத்பபாத நதன்வ்யோம்னி திமோ தம விநாதயன் ॥ 22

பிறகு தனது தேஜஸினால் கிரணக் கூட்டங்களுடன் கூட உதயமாகின்ற ஸூர்யன்போல் பிரகாசிக்கும் பெரிதான அந்த குரங்கை வீரர்கள் கண்டனர். (18)

கோபுர வாசற்படியிலிருக்கின்றதும், மிகுந்த உத்ஸாஹத்துடன் கூடியதும், மஹத்தான மனோபலமுள்ளதும், மிகுந்த சரீர பலமுள்ளதும், சிறந்த புத்தியுள்ளதும், மிகுந்த வேகமுள்ளதும், பெருத்த சரீரமுள்ளதும், பெரிதான கைகளையுடையதுமான குரங்கை கண்டனர். (19)

அந்த ராக்ஷஸர்கள் அந்த குரங்கை பார்த்ததுமே எல்லோரும் பத்து திக்கிலும் இருந்துகொண்டு பயங்கரமான பலவித ஆயுதங்களோடு அந்தந்த பக்கங்களில் வந்து சூழ்ந்துகொண்டனர். (20)

மர்மத்தை பிளக்கக்கூடியதுகளும், நீலோத்பலத்தின் இதழ் போல் கருநிற முள்ளவைகளும், கூர்மையுள்ளதுகளும், சிவந்த நுனிகளுள்ளதுகளுமான இரும்பினால் செய்யப்பட்ட ஐந்து பாணங்கள் அந்த ஹனுமாரின் தலையில் துர்தரன் என்ற ராக்ஷஸனால் போடப்பட்டன. (21)

அந்த ஐந்து பாணங்களால் தலையில் அடிக்கப்பட்ட அந்த

ततस्तु दुर्धरो वीरः सरथः सज्यकार्मुकः।
किरञ्शरशतैस्तीक्ष्णैरभिपेदे महाबलः॥ २३

स कपिर्वारयामास तं व्योम्नि शरवर्षिणम्।
वृष्टिमन्तं पयोदान्ते पयोदमिव मारुतः॥ २४

अर्द्यमानस्ततस्तेन दुर्धरेणानिलात्मजः।
चकार कदनं भूयो व्यवर्धत च वेगवान्॥ २५

सदूरं सहसोत्पत्य दुर्धरस्य रथे हरिः।
निपपात महावेगो विद्युद्राशिर्गिराविव॥ २६

ததஸ்து துர்தரோ வீர: ஸரத: ஸஜ்யகார்முக: ।
கிரன்ஶரஶதைஸ்தீக்ஷ்ணைரபிபேதே மஹாபல: ॥ 23

ஸ கபிர்வாரயாமாஸ தம் வ்யோம்னி ஶரவர்ஷிணம் ।
வ்ருஷ்டிமந்தம் பயோதாந்தே பயோதமிவ மாருத: ॥ 24

அர்த்யமானஸ்ததஸ்தேன துர்தரேணானிலாத்மஜ: ।
சகார கதனம் பூயோ வ்யவர்தத ச வேகவான் ॥ 25

ஸதூரம் ஸஹஸோத்பத்ய துர்தரஸ்ய ரதே ஹரி: ।
நிபபாத மஹாவேகோ வித்யுத்ராஶிர்கிராவிவ ॥ 26

ஹனுமார் பத்து திக்குகளிலும் எதிரொலி கிளப்பும்படி ஸிம்ஹ நாதம் செய்துகொண்டு ஆகாசத்தில் கிளம்பினார். (22)

பிறகு மஹாபலமுள்ளவனும் வீரனுமான துர்தரன் என்ற ராக்ஷஸன் தேருடனும் நாணேற்றிய வில்லுடனும் இருந்து கொண்டு கூர்மையான அளவற்ற பாணங்களை வாரி இறைத்துக் கொண்டு வந்தான். (23)

குரங்கான அந்த ஹனுமார் பாணங்களை ஆகாசத்தில் வர்ஷிக்கும் அந்த துர்தரனை வருஷருதுவின் முடிவில் மழையுடன் கூடிய மேகத்தை வாயுபோல் போக்கினார். (24)

பிறகு அந்த துர்தரனால் பீடிக்கப்படும் வாயுபுத்ரன் மறுபடியும் யுத்தத்தை செய்தார். வேகத்தை யடைந்து நன்கு வளர்ந்தார். (25)

குரங்கான அந்த ஹனுமார் சீக்ரமாய் வெகுதூரம் உயரக் கிளம்பி துர்தரனுடைய தேரில் மிகுந்த வேகத்துடன் மலையில் இடிபோல் விழுந்தார். (26)

ततः स मथिताष्टाश्वं रथं भग्नाक्षकूबरम् ।
विहाय न्यपतद्भूमौ दुर्धरस्त्यक्तजीवितः ॥ २७

तं विरूपाक्षयूपाक्षौ दृष्ट्वा निपतितं भुवि ।
संजातरोषौ दुर्धर्षावुत्पेततुररिन्दमौ ॥ २८

स ताभ्यां सहसोत्पत्य विष्ठितो विमलेऽम्बरे ।
मुद्गराभ्यां महाबाहुर्वक्षस्यभिहतः कपिः ॥ २९

तयोर्वेगवतोर्वेगं विनिहत्य महाबलः ।
निपपात पुनर्भूमौ सुपर्णसमविक्रमः ॥ ३०

தத: ஸ மதிதாஷ்டாஸ்வம் ரதம் பக்ஞக்ஷகூபரம் ।
விஹாய ந்யபதத்பூமௌ துர்தரஸ்த்யக்தஜீவித: ॥ 27

தம் விரூபாக்ஷயூபாக்ஷௌ த்ருஷ்ட்வா நிபதிதம் புவி ।
ஸம்ஜாதரோஷௌ துர்தர்ஷாவுத்பேததுரரிந்தமௌ ॥ 28

ஸ தாப்யாம் ஸஹஸோத்பத்ய விஷ்டிதோ விமலேऽம்பரே ।
முத்கராப்யாம் மஹாபாஹுர்வக்ஷஸ்யபிஹத: கபி: ॥ 29

தயோர்வேகவதோர்வேகம் விநிஹத்ய மஹாபல: ।
நிபபாத புனர்பூமௌ ஸுபர்ணஸமவிக்ரம: ॥ 30

பிறகு நசுங்கின எட்டு குதிரைகளுடன் கூடியதும், நொருங்கிப்போன அச்சு, ஏற்கால் இவைகளையுடையதுமான தேரை விட்டுவிட்டு அந்த துர்தரன் உயிரிழந்து பூமியில் விழுந்தான். (27)

சத்ருக்களை யழிப்பவரான விருபாக்ஷன், யூபாக்ஷன் இருவர்களும் துர்தரன் பூமியில் விழுந்ததைப் பார்த்து மிகுந்த கோபத்தை யடைந்து வெல்லமுடியாதவர்களாயிருந்து கிளம்பினர். (28)

சீக்ரமாக மேலே கிளம்பி நிர்மலமான ஆகாசத்திலிருந்து கொண்டு பெருத்த கைகளுள்ள அந்த கபியானவர் அவ்விருவர்களாலும் முத்கரம் என்ற இரும்பு உலக்கைகளால் மார்பில் அடிக்கப்பட்டார். (29)

வேகங்கொண்ட அவ்விருவர்களுடைய வேகத்தை மஹாபலனை ஹனுமார் வீணாக ஆக்கிவிட்டு மறுபடியும் பூமியில் கருடனுக்கொப்பான பராக்ரமமுள்ளவராக யிருந்துக்கொண்டு குதித்தார். (30)

स सालवृक्षमासाद्य समुत्पाट्य च वानरः ।
तावुभौ राक्षसौ वीरौ जघान पवनात्मजः ॥ ३१

ततस्तांस्त्रीन्हतान्ज्ञात्वा वानरेण तरस्विना ।
अभिपेदे महावेगः प्रसह्य प्रघसो हरिम् ॥ ३२

भासकर्णश्च संक्रुद्धः शूलमादाय वीर्यवान् ।
एकतः कपिशार्दूलं यशस्विनमवस्थितम् ॥ ३३

पट्टसेन शिताग्रेण प्रघसः प्रत्ययोधयत् ।
भासकर्णश्च शूलेन राक्षसः कपिसत्तमम् ॥ ३४

स ताभ्यां विक्षतैर्गात्रैरसृग्दिग्धतनूरुहः ।
अभवद्वानरः क्रुद्धो बालसूर्यसमप्रभः ॥ ३५

ஸ ஸாலவ்ருக்ஷமாஸாத்ய ஸமுத்பாட்ய ச வானர: ।
தாவுபௌ ராக்ஷஸௌ வீரௌ ஜகான பவனாத்மஜ: ॥ 31

ததஸ்தாம்ஸ்த்ரீன்ஹதான்க்ஞாத்வா வானரேண தரஸ்வினா ।
அபிபேதே மஹாவேக: ப்ரஸஹ்ய ப்ரகஸோ ஹரிம் ॥ 32

பாஸகர்ணஸ்ச ஸம்க்ருத்த: ஶூலமாதாய வீர்யவான் ।
ஏகத: கபிஶார்தூலம் யஶஸ்வினமவஸ்திதம் ॥ 33

பட்டஸேன ஶிதாக்ரேண ப்ரகஸ: ப்ரத்யயோதயத் ।
பாஸகர்ணஸ்ச ஶூலேன ராக்ஷஸ: கபிஸத்தமம் ॥ 34

ஸ தாப்யாம் விக்ஷதைர்காத்ரைரஸ்ருக்திக்ததநூருஹ: ।
அபவத்வானர: க்ருத்தோ பாலஸூர்யஸமப்ரப: ॥ 35

வாயுபுத்ரனும் குரங்குமான அவர் ஓர் தேக்குமரத்தை யடைந்து அதை பிடுங்கி வீரர்களான அவ்விரு ராக்ஷஸர்களை யடித்தார். (31)

பிறகு துர்தரன் விருபாக்ஷன் யூபாக்ஷன் மூன்றுபேர்களும் வேகமுள்ள வானரத்தினால் கொல்லப்பட்டதை யறிந்து மஹா வேகமுள்ள ப்ரகஸன் என்ற ராக்ஷஸன் ஆக்ரமித்து வந்து ஹனுமாரை தாக்கினான். (32)

வீர்யவானான பாஸகர்ணன் மிக வேகங்கொண்டு சூலத்தை எடுத்து அசங்காமல் உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கும் கீர்த்திமானை கபிஶ்ரேஷ்டனை ஒருபக்கத்தில் தாக்கினார். (33)

ப்ரகஸன் கூர்மையான நுனியுள்ள பட்டஸம் என்ற ஆயுதத்தாலும், பாஸகர்ணன் என்ற ராக்ஷஸன் சூலத்தாலும் எதிர்த்து யுத்தம் செய்தனர். (34)

அந்த வானரன் அந்த இரண்டாயுதங்களாலும் அடிக்கப் பட்ட அவயவங்களிலிருந்து பெருகுகின்ற ரத்தங்களால் பூசப்

समुत्पाट्य गिरेः श्रृङ्गं समृगव्यालपादपम् ।
जघान हनुमान्वीरो राक्षसौ कपिकुञ्जरः ॥
[गिरिश्रृङ्गविनिष्पिष्टौ तिलशस्तौ बभूवतुः ॥] ३६

ततस्तेष्ववसन्नेषु सेनापतिषु पञ्चसु ।
बलं तदवशेषं च नाशयामास वानरः ॥ ३७

अश्वैरश्वान्गजैर्नागान्योधैर्योधान्रथान्रथैः ।
स कपिर्नाशयामास सहस्राक्ष इवासुरान् ॥ ३८

हतैर्नागैश्च तुरगैर्भग्नाक्षैश्च महारथैः ।
हतैश्च राक्षसैर्भूमी रुद्धमार्गा समन्ततः ॥ ३९

ஸமுத்பாட்ய கிரே: ஶ்ருங்கம் ஸம்ருகவ்யாலபாதபம் ।
ஜகான ஹனுமான்வீரோ ராக்ஷஸௌ கபிகுஞ்ஜர: ॥
[கிரிஶ்ருங்கவினிஷ்பிஷ்டௌ திலஶஸ்தௌ பபூவது: ॥ 36]

ததஸ்தேஷ்வவஸன்னேஷு ஸேனாபதிஷு பஞ்சஸு ।
பலம் ததவஶேஷம் ச நாஶயாமாஸ வானர: ॥ 37

அஶ்வைரஶ்வான்கஜைர்நாகான்யோதைர்யோதான்
ரதான்ரதை: ।
ஸ கபிர்நாஶயாமாஸ ஸஹஸ்ராக்ஷ இவாஸுரான் ॥ 38

ஹதைர்நாகைஶ்ச துரகைர்பக்நாக்ஷைஶ்ச மஹாரதை: ।
ஹதைஶ்ச ராக்ஷஸைர்பூமீ ருத்தமார்கா ஸமந்தத: ॥ 39

பட்ட ரோமம் உள்ளவராயிருந்துகொண்டு கோபத்தை யடைந்து பால ஸுர்யனுக்கொப்பான காந்தியுள்ளவரானார். (35)

வீரனும் கபிஶ்ரேஷ்டனுமான ஹனுமார் மிருகங்களும், மலைப் பாம்புகளும், மரங்களும் உள்ள ஓர் மலையின் சிகரத்தை பிடுங்கி அந்த இரு ராக்ஷஸர்களை அடித்தார். (36)

பிறகு அந்த ஐந்து ஸேனாதிபதிகளும் வதம் செய்யப்பட்டதும் அங்கு மிஞ்சியிருந்த ஸைன்யத்தையும் வானரனான ஹனுமார் நாசமாக்கினார். (37)

குதிரைகளால் குதிரைகளையும், யானைகளால் யானைகளையும், படர்களால் படர்களையும், தேர்களால் தேர்களையும் தேவேந்த்ரன் அஸுரர்களை நாசம் செய்வதுபோல் அந்த கபியானவர் நாச மாக்கினார். (38)

வதம் செய்யப்பட்ட யானைகளாலும், குதிரைகளாலும், இருசுக்கட்டை முறிந்து விழுந்த தேர்களாலும், வதம் செய்யப் பட்ட ராக்ஷஸர்களாலும், நான்கு பக்கத்திலும் இந்த பூமியானது தடைபெற்ற மார்க்கமுள்ளதாக ஆயிற்று. (39)

ततः कपिस्तान्ध्वजिनीपतीन्रणे निहत्य वीरान्सबलान्सवाहनान्।
समीक्ष्य वीरः परिगृह्य तोरणं कृतक्षणः काल इव प्रजाक्षये॥ ४०

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
षट्चत्वारिंशः सर्गः॥ ४६॥

தத: கபிஸ்தான்த்வஜிநீபதீன்ரணே
நிஹத்ய வீரான்ஸபலான்ஸவாஹநான் ।
ஸமீக்ஷ்ய வீர: பரிக்ருஹ்ய தோரணம்
க்ருதக்ஷண: கால இவ ப்ரஜாக்ஷயே ॥ **40**

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீய ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே ஷட்சத்வாரிம்ஶ: ஸர்க: ॥

பிறகு வீரனை அந்த கபியானவர் வீரர்களான அந்த ஸேனைபதிகளை யுத்தத்தில் ஸைன்யங்களுடனும் வாஹனங்களுடனும் அழித்து அந்த கோபுர வாசற்படியை பார்த்து அதில் ஏறி உட்கார்ந்துகொண்டு பிராணிகளை யழிப்பதில் காலன்போல் மறுபடி யுத்தம் செய்வதற்கு இடைவெளியைக் கொடுத்தார். (40)

நாற்பத்தாறுவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

सप्तचत्वारिंशः सर्गः — நாற்பத்தேழாவது ஸர்கம் ॥ ४७ ॥

"अक्षकुमारवधः" — அக்ஷகுமார வதம்.

सेनापतीन्पञ्च स तु प्रमापितान्हनूमता सानुचरान्सवाहनान् ।
समीक्ष्य राजा समरोद्धतोन्मुखं कुमारमक्षं प्रसमैक्षताग्रतः ॥ १

स तस्य दृष्ट्यर्पणसंप्रचोदितः प्रतापवान्काञ्चनचित्रकार्मुकः ।
समुत्पपाताथ सदस्युदीरितो द्विजातिमुख्यैर्हविषेव पावकः ॥ २

ततो महद्बालदिवाकरप्रभं प्रतप्तजाम्बूनदजालसंततम् ।
रथं समास्थाय ययौ स वीर्यवान्महाहरिं तं प्रति नैर्ऋतर्षभः ॥ ३

ஸேனாபதீன்பஞ்ச ஸ து ப்ரமாபிதான்
ஹனூமதா ஸானுசரான்ஸவாஹனான் ।
ஸமீக்ஷ்ய ராஜா ஸமரோத்ததோன்முகம்
குமாரமக்ஷம் ப்ரஸமைக்ஷதாக்ரத: ॥ 1

ஸ தஸ்ய த்ருஷ்ட்யர்ப்பணஸம்ப்ரசோதித:
ப்ரதாபவான்காஞ்சனசித்ரகார்முக: ।
ஸமுத்பபாதாத ஸதஸ்யுதீரிதோ
த்விஜாதிமுக்யைர்ஹவிஷேவ பாவக: ॥ 2

ததோ மஹத்பாலதிவாகரப்ரபம்
ப்ரதப்தஜாம்பூநதஜாலஸந்ததம் ।
ரதம் ஸமாஸ்தாய யயௌ ஸ வீர்யவான்
மஹாஹரிம் தம் ப்ரதி நைர்ருதர்ஷப: ॥ 3

ராஜாவான அந்த ராவணன் ஹநுமாரால் ஐந்து ஸேனாதிபதிகளும் ஸைன்யங்களுடனும் வாஹனங்களுடனும் கொல்லப்பட்டதைப் பார்த்து யுத்தத்தில் மிக கொழுப்படைந்தவனும், யுத்தத்தை நோக்குகிறவனுமான எதிரிலிருக்கும் அக்ஷன் என்ற தனது புத்ரனை நன்கு பார்த்தான். (1)

பிரதாபமுள்ளவனும், தங்கத்தால் சித்தரிக்கப்பட்ட வில்லுடையவனுமான அந்த அக்ஷகுமாரன் அந்த ராவணனுடைய கண்ணினால் ஏவப்பட்டவனாகி யக்ஞசாலையில் ப்ராஹ்மண ச்ரேஷ்டர்களால் ஆஜ்யம் முதலிய த்ரவியங்களால் வ்ருத்திப் பண்ணப்பட்ட அக்னிபோல் கிளம்பினான். (2)

பிறகு அந்த வீர்யவானான ராக்ஷஸ ஸ்ரேஷ்டன் பெருத்த பாலஸூர்யனுக்கு ஒப்பான காந்தியுள்ளதும் உருக்கிய தங்கத்

ततस्तपःसंग्रहसंचयार्जितं प्रतप्तजाम्बूनदजालशोभितम्।
पताकिनं रत्नविभूषितध्वजं मनोजवाष्टाश्ववरैः सुयोजितम्। ४

सुरासुराधृष्यमसङ्गचारिणं रविप्रभं व्योमचरं समाहितम्।
सतूणमष्टासिनिबद्धबन्धुरं यथाक्रमावेशितशक्तितोमरम्॥ ५

विराजमानं प्रतिपूर्णवस्तुना सहेमदाम्ना शशिसूर्यवर्चसा।
दिवाकराभं रथमास्थितस्ततः स निर्जगामामरतुल्यविक्रमः॥ ६

ததஸ்தப:ஸம்க்ரஹஸம்சயார்ஜிதம்
ப்ரதப்தஜாம்பூநதஜாலஶோபிதம் ।
பதாகினம் ரத்னவிபூஷிதத்வஜம்
மனோஜவாஷ்டாஶ்வவரை: ஸுயோஜிதம் ॥ 4

ஸுராஸுராத்ருஷ்யமஸங்கசாரிணம்
ரவிப்ரபம் வ்யோமசரம் ஸமாஹிதம் ।
ஸதூணமஷ்டாஸிநிபத்தபந்துரம்
யதாக்ரமாவேஶிதஶக்திதோமரம் ॥ 5

விராஜமானம் ப்ரதிபூர்ணவஸ்துநா
ஸஹேமதாம்னா ஶஶிஸூர்யவர்சஸா ।
திவாகராபம் ரதமாஸ்திதஸ்தத:
ஸ நிர்ஜகாமாமரதுல்யவிக்ரம: ॥ 6

தால் செய்த ஜன்னல்கள் உள்ளதுமான தேரில் ஏறி பெருங் குரங்காகிய அந்த ஹனுமாரை பிடிக்கச் சென்றான். (3)

பிறகு அளவற்ற தபஸைச் செய்ததால் அடையப்பட்டதும், உருக்கிய தங்கத்தால் செய்த ஜன்னல்களால் அழகு வாய்ந்ததும், கொடிமரத்துடன் கூடியதும், ரத்னங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட த்வஜங்களுள்ளதும், மனோ வேகத்துக்கொப்பான சிறந்த எட்டு குதிரைகள் கட்டப்பட்டதும், தேவர்கள், அஸுரர்கள் இவர்களால் தகையமுடியாததும், தடையில்லாமல் எங்கும் செல்லக் கூடியதும், ஸூர்யனின் காந்தியுள்ளதும், ஆகாஶத்தில் செல்லக் கூடியதும், ஸஜ்ஜமாகயிருக்கின்றதும், அம்புறாத்தூணியுள்ளதும், எட்டு திக்குகளிலும் கத்திகள் மணிகள் இவைகள் கட்டப்பட்டதும், வரிசையாக வைக்கப்பட்ட கத்தி, தோமரம் என்ற ஆயுதங்கள் உள்ளதும், யுத்தத்திற்கு வேண்டிய பாணம், வில், கவசம் முதலிய வஸ்துக்களால் நிறைந்ததும், சந்திரன் ஸூர்யன் இவர்களின் காந்திபோன்ற தங்கமயமான கடிவாளக் கயிறுகளால் ப்ரகாசிக்கிறதும், ஸூர்யன்போன்றதுமான தேரையடைந்து தேவர்களுக்கொப்பான பராக்ரமமுள்ள அவன் கிளம்பினான். (4—6)

स पूरयन्खं च महीं च साचलां तुरंगमातङ्गमहारथस्वनैः।
बलैः समेतैः स हि तोरणस्थितं समर्थमासीनमुपागमत्कपिम्॥ ७

स तं समासाद्य हरिं हरीक्षणो युगान्तकालाग्निमिव प्रजाक्षये।
अवस्थितं विस्मितजातसंभ्रमः समैक्षताक्षो बहुमानचक्षुषा॥ ८

स तस्य वेगं च कपेर्महात्मनः पराक्रमं चारिषु पार्थिवात्मजः।
विधारयन्स्वं च बलं महाबलो हिमक्षये सूर्य इवाभिवर्धते॥ ९

ஸ பூரயன்கம் ச மஹீம் ச ஸாசலாம்
துரங்கமாதங்கமஹாரதஸ்வனை: ।
பலை: ஸமேதை: ஸ ஹி தோரணஸ்திதம்
ஸமர்த்தமாஸீனமுபாகமத்கபிம் ॥ 7

ஸ தம் ஸமாஸாத்ய ஹரிம் ஹரீக்ஷணோ
யுகாந்தகாலாக்னிமிவ ப்ரஜாக்ஷயே ।
அவஸ்திதம் விஸ்மிதஜாதஸம்ப்ரம:
ஸமைக்ஷதாக்ஷோ பஹுமானசக்ஷுஷா ॥ 8

ஸ தஸ்ய வேகம் ச கபேர்மஹாத்மன:
பராக்ரமம் சாரிஷு பார்த்திவாத்மஜ: ।
விதாரயன்ஸ்வம் ச பலம் மஹாபலோ
ஹிமக்ஷயே ஸூர்யஇவாபிவர்த்ததே ॥ 9

குதிரைகள், யானைகள், பெருத்த தேர்கள் இவைகளின் த்வனிகளால் ஆகாசத்தையும் பர்வதங்களுடன் கூடிய பூமியையும் நிறம்பும்படிச் செய்து அந்த அக்ஷகுமாரன் திரண்ட ஸைன்யங்களுடன் கூடிக்கொண்டு கோபுர வாசற்படியில் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறவனும் வல்லவனும் அசையாமலிருப்பவனுமான குரங்கினிடம் வந்தான். (7)

ஸிம்ஹத்தின் பார்வையை உடைய அந்த அக்ஷகுமாரன் பிராணிகளை யழிக்கும் பிரளயகால அக்னிபோன்ற அந்த ஹனுமாரை வந்தடைந்து ஆஸ்சரியத்தால் பரபரப்புள்ளவனாய் இருந்துகொண்டு பெருமையுடன் கூடிய பார்வையால் அசங்காமல் இருக்கும் அவரை நன்கு பார்த்தான். (8)

அந்த ராஜகுமாரன் மஹாத்மாவான அந்த கபியின் வேகத்தையும், சத்ருக்கள் விஷயத்தில் பராக்ரமத்தையும் தனது பலத்தையும், ஆலோசித்துப் பார்த்து மஹாபலங்கொண்டு பனிக்கால முடிவில் ஸூர்யன்போல் நன்கு விருத்தியானான்.

स जातमन्युः प्रसमीक्ष्य विक्रमं स्थिरं स्थितः संयति दुर्निवारणम्।
समाहितात्मा हनुमन्तमाहवे प्रचोदयामास शरैस्त्रिभिः शितैः॥ १०

ततः कपिं तं प्रसमीक्ष्य गर्वितं जितश्रमं शत्रुपराजयोर्जितम्।
अवैक्षताक्षः समुदीर्णमानसः स बाणपाणिः प्रगृहीतकार्मुकः॥ ११

स हेमनिष्काङ्गदचारुकुण्डलः समाससादाशुपराक्रमः कपिम्।
तयोर्बभूवाप्रतिमः समागमः सुरासुराणामपि संभ्रमप्रदः॥ १२

ஸ ஜாதமன்யு: ப்ரஸமீக்ஷ்ய விக்ரமம்
ஸ்திரம் ஸ்தித: ஸம்யதி துர்நிவாரணம் ।
ஸமாஹிதாத்மா ஹனுமந்தமாஹவே
ப்ரசோதயாமாஸ ஶரைஸ்த்ரிபி: ஶிதை: ॥ 10

தத: கபிம் தம் ப்ரஸமீக்ஷ்ய கர்விதம்
ஜிதஶ்ரமம் ஶத்ருபராஜயோர்ஜிதம் ।
அவைக்ஷதாக்ஷ: ஸமுதீர்ணமானஸ:
ஸ பாணபாணி: ப்ரக்ருஹீதகார்முக: ॥ 11

ஸஹேமநிஷ்காங்கதசாருகுண்டல:
ஸமாஸஸாதாஶுபராக்ரம: கபிம் ।
தயோர்பபூவாப்ரதிம: ஸமாகம:
ஸுராஸுராணாமபி ஸம்ப்ரமப்ரத: ॥ 12

அவன் அந்த குரங்குக்கு எதிரில் இருந்துகொண்டு அசையாத பராக்ரமத்தை பார்த்து கோபத்தையடைந்து தைர்யத்துடன் கூடியவனுகி யுத்தத்தில் ஒருவராலும் தடுக்கமுடியாத அந்த ஹனுமாரை கூர்மையான மூன்று பாணங்களால் யுத்தத்திற்கு வரும்படி ஏவினன். (10)

பிறகு கர்வங்கொண்டதும், களைப்பை ஜெயித்ததும், சத்ருக்களை தோற்கடிப்பதில் பிடிவாதமுள்ளதுமான அந்த குரங்கை நன்கு குறிப்பிட்டு மிக கௌரவங்கொண்ட மனதுடையவனும், பாணங்களை கையில் ஏந்தினவனும், விற்பிடித்தவனுமிருந்து கொண்டு பார்த்தான். (11)

தங்கத்தால் செய்த பதக்கம், தோள்வளை, அழகிய குண்டலம் இவைகள் உள்ளவனும், கடூரமான பலமுள்ளவனுமான அந்த அக்ஷகுமாரன் குரங்கை வந்தடைந்தான்.

(அவ்விருவர்களுடைய கைகலப்பானது நிகரற்றதாகவும், தேவர்கள், அஸுரர்களுக்கும் பயத்தை கொடுக்கக்கூடியதாகவுமிருந்தது.) (12)

ररास भूमिर्न ततापभानुमान्ववौ न वायुः प्रचचाल चाचलः।
कपेः कुमारस्य च वीक्ष्य संयुगं ननाद च द्यौरुदधिश्च चुक्षुभे॥ १३

ततः स वीरः सुमुखान्पतत्रिणः सुवर्णपुङ्खान्सविषानिवोरगान्।
समाधिसंयोगविमोक्षतत्त्वविच्छरानथ त्रीन्कपिमूर्ध्न्यपातयत्॥ १४

स तैः शरैर्मूर्ध्नि समं निपातितैः क्षरन्नसृग्दिग्धविवृत्तलोचनः।
नवोदितादित्यनिभः शरांशुमान्व्यराजतादित्य इवांशुमालिकः॥ १५

ரராஸ பூமிர்ந ததாப பானுமான்
வவௌ ந வாயு: ப்ரசசால சாசல: ।
கபே: குமாரஸ்ய ச வீக்ஷ்ய ஸம்யுகம்
நநாத ச த்யௌருததிஸ்ச சுக்ஷுபே ॥ 13

தத: ஸ வீர: ஸுமுகான்பதத்ரிண:
ஸுவர்ணபுங்கான்ஸவிஷாநிவோரகான் ।
ஸமாதிஸம்யோகவிமோக்ஷதத்த்வவித்
சரானத த்ரீன்கபிமூர்த்ன்யபாதயத் ॥ 14

ஸ தை: ஶரைர்மூர்த்னி ஸமம் நிபாதிதை:
க்ஷரன்னஸ்ருக்திக்தவிவ்ருத்தலோசன: ।
நவோதிதாதித்யநிப: ஶராம்ஶுமான்
வ்யராஜதாதித்ய இவாம்ஶுமாலிக: ॥ 15

குரங்கிற்கும் அக்ஷகுமாரனுக்கும் நேர்ந்த யுத்தத்தைப் பார்த்து பூமியானது கதறிற்று. ஸூர்யனும் தாபத்தை யுண்டு பண்ணாமலிருந்தான். காற்றும் வீசவில்லை. மலையும் நன்கு அசங்கிற்று. ஆகாஶமும் சப்தித்தது. ஸமுத்ரமும் கலங்கிற்று. (13)

பிறகு குறிபார்ப்பதையும், பாணம் தொடுப்பதையும், போடுவதையும் முறைப்படி அறிந்த அந்த வீரனை அக்ஷகுமாரன் தங்கப் பிடி கட்டியதும், இறக்கைகளுள்ளதும், கூர்மையான முக முள்ளதுமான மூன்று பாணங்களை விஷத்துடன் கூடிய பாம்புகளை போல் குரங்கின் தலையில் போட்டான். (14)

தலையில் ஒரேசமயத்தில் வந்து விழுந்த அந்த பாணங்களால் பெருகிய ரத்தத்தால் பூசப்பட்டவராயும், வட்டமான கண்களுள்ள வருமான அந்த ஹனுமார் உதயகாலத்து ஸூர்யனுக்கொப்பான வராயும், பாணங்களாகிற கிரணங்களோடு கூடியவராயுமிருந்து கொண்டு அளவற்ற கிரணங்களுள்ள ஸூர்யன்போல் ப்ரகாசித்தார். (15)

ततः स पिङ्गाधिपमन्त्रिसत्तमः समीक्ष्य तं राजवरात्मजं रणे ।
उदग्रचित्रायुधचित्रकार्मुकं जहर्ष चापूर्यत चाहवोन्मुखः ॥ १६

स मन्दराग्रस्थ इवांशुमालिको विवृद्धकोपो बलवीर्यसंयुतः ।
कुमारमक्षं सबलं सवाहनं ददाह नेत्राग्निमरीचिभिस्तदा ॥ १७

ततः स बाणासनचित्रकार्मुकः शरप्रवर्षो युधि राक्षसाम्बुदः ।
शरान्मुमोचाशु हरीश्वराचले बलाहको वृष्टिमिवाचलोत्तमे ॥ १८

தத: ஸ பிங்காதிபமந்த்ரிஸத்தம:
ஸமீக்ஷ்ய தம் ராஜவராத்மஜம் ரணே ।
உதக்ரசித்ராயுதசித்ரகார்முகம்
ஜஹர்ஷசாபூர்யத சாஹவோன்முக: ॥ 16

ஸ மந்தராக்ரஸ்த இவாம்ஶுமாலிகோ
விவ்ருத்தகோபோ பலவீர்யஸம்யுத: ।
குமாரமக்ஷம் ஸபலம் ஸவாஹனம்
ததாஹ நேத்ராக்னிமரீசிபிஸ்ததா ॥ 17

தத: ஸ பாணாஸனசித்ரகார்முக:
ஶரப்ரவர்ஷோ யுதி ராக்ஷஸாம்புத: ।
ஶரான்முமோசாஶு ஹரீஶ்வராசலே
வலாஹகோ வ்ருஷ்டிமிவாசலோத்தமே ॥ 18

பிறகு வானர ராஜனுடைய மந்திரியான அந்த ஹனுமார் யுத்தத்தில் சிறந்த பலவகைப்பட்ட ஆயுதங்கள், விசித்ரமான வில் இவைகளுள்ளவனும், சிறந்த ராஜகுமாரனுமான அந்த அக்ஷ குமாரனைப் பார்த்து மிகுந்த ஸந்தோஷத்தையடைந்தார். யுத்தத்திற்கு ஸஜ்ஜமாக யிருந்துகொண்டும் வளர்ந்தார். (16)

அப்பொழுது பூமியின் நடுவிலுள்ள மந்தரம் என்ற பர்வதத்தின் நுனியில் நடுப்பகலில் வந்திருக்கும் ஸூர்யன்போல் அந்த ஹனுமார் மிகவும் விருத்தியான கோபத்துடன் கூடியவராயும் பலம் வீர்யம் இவைகளோடு கூடினவராயுமிருந்துகொண்டு ஸைன்யம் வாஹனம் இவைகளுடன் கூடின அக்ஷகுமாரனை கண்களின் அக்னி ஜ்வாலை போன்ற கடுமையான பார்வையால் எரித்தார். (17)

பிறகு பாணங்களைக் கொட்டும் அழகிய வில்லுடன் கூடியதும், யுத்தத்தில் பாணங்களை வர்ஷிக்கின்றதுமான ராக்ஷஸனாகிற மேகமானது, சிறந்த பர்வதத்தில் மேகமானது ஜலத்தை வர்ஷிப்

ततः कपिस्तं रणचण्डविक्रमं विवृद्धतेजोबलवीर्यसंयुतम् ।
कुमारमक्षं प्रसमीक्ष्य संयुगे ननाद हर्षाद्घनतुल्यनिःस्वनः ॥ १९

स बालभावाद्युधि वीर्यदर्पितः प्रवृद्धमन्युः क्षतजोपमेक्षणः ।
समाससादाप्रतिमं कपिं रणे गजो महाकूपमिवावृतं तृणैः ॥ २०

स तेन बाणैः प्रसभं निपातितैश्चकार नादं घननादनिस्वनः ।
समुत्पपाताशु नभः स मारुतिर्भुजोरुविक्षेपणघोरदर्शनः ॥ २१

ததः கபிஸ்தம் ரணசண்டவிக்ரமம்
விவ்ருத்ததேஜோபலவீர்யஸம்யுதம் ।
குமாரமக்ஷம் ப்ரஸமீக்ஷ்ய ஸம்யுகே
நநாத ஹர்ஷாத்கனதுல்யநிஸ்வன: ॥ 19

ஸ பாலபாவாத்யுதி வீர்யதர்பித:
ப்ரவ்ருத்தமன்யு: க்ஷதஜோபமேக்ஷண: ।
ஸமாஸஸாதாப்ரதிமம் கபிம் ரணே
கஜோ மஹாகூபமிவாவ்ருதம் த்ருணை: ॥ 20

ஸ தேன பாணை: ப்ரஸபம் நிபாதிதைஸ்
சகார நாதம் கனநாதநிஸ்வன: ।
ஸமுத்பபாதாஶு நப: ஸ மாருதிர்
புஜோருவிக்ஷேபணகோரதர்ஶன: ॥ 21

பதுபோல் குரங்குகளுக்கு அதிபனுன ஹனுமாராகிய மலையில் வேகமாக பாணங்களை கொட்டிற்று. (18)

பிறகு குரங்கானது யுத்தத்தில் பயங்கரமான பராக்ரம முள்ளவனும் மிகவும் வளர்ந்த தேஜஸ் பலம் வீர்யம் இவைகளு டன் கூடினவனுமான அந்த அக்ஷகுமாரனைப் பார்த்து யுத்தத்தில் மேகத்திற்கொப்பான ஶப்தத்தை உடையதாய்க்கொண்டு ஸந் தோஷத்தால் ஸிம்மநாதம் செய்தது. (19)

அந்த அக்ஷகுமாரனுனவன் சிறுபிள்ளைத்தனத்தால் யுத்தத்தில் வீர்யத்தால் கொழுப்பு கொண்டவனும், மிகவும் விருத்தியடைந்த கோபமுள்ளவனும், ரத்தம் போன்ற கண்களுள்ளவனுகவுமிருந்து கொண்டு யுத்தத்தில் நிகரற்றதான குரங்கை புற்களால் மறைக்கப் பட்ட பெரும் கிணற்றை யானைபோல் அடைந்தான். (20)

அந்த அக்ஷகுமாரனுல் பலாத்காரமாக போடப்பட்ட பாணங்களால் அந்த ஹனுமார் மேகத்தில் இடிக்கொப்பான ஶப் தத்துடன் கூடியவராயிருந்துகொண்டு ஸிம்ஹநாதம் செய்தார். அந்த ஹனுமார் கைகளையும் துடைகளையும் விரித்ததால் பயங்கர

समुत्पतन्तं समभिद्रवद्बली स राक्षसानां प्रवरः प्रतापवान्।
रथी रथिश्रेष्ठतमः किरञ्शरैः पयोधरः शैलमिवाश्मवृष्टिभिः॥ २२

स ताञ्शरांस्तस्य हरिर्विमोक्षयंश्चचार वीरः पथि वायुसेविते।
शरान्तरे मारुतवद्विनिष्पतन्मनोजवः संयति चण्डविक्रमः॥ २३

तमात्तबाणासनमाहवोन्मुखं खमास्तृणन्तं विशिखैः शरोत्तमैः।
अवैक्षताक्षं बहुमानचक्षुषा जगाम चिन्तां च स मारुतात्मजः॥ २४

ஸமுத்பதந்தம் ஸமபித்ரவத்பலீ
ஸ ராக்ஷஸாநாம் ப்ரவர: ப்ரதாபவான்।
ரதீ ரதிஶ்ரேஷ்டதம: கிரஞ்ஶரை:
பயோதர: ஶைலமிவாஶ்மவ்ருஷ்டிபி:॥ 22

ஸ தாஞ்ஶராம்ஸ்தஸ்ய ஹரிர்விமோக்ஷயன்
சசார வீர: பதி வாயுஸேவிதே।
ஶராந்தரே மாருதவத்விநிஷ்பதன்
மநோஜவ: ஸம்யதி சண்டவிக்ரம:॥ 23

தமாத்தபாணாஸனமாஹவோன்முகம்
கமாஸ்த்ருணந்தம் விஶிகை: ஶரோத்தமை:।
அவைக்ஷதாக்ஷம் பஹுமானசக்ஷுஷா
ஜகாம சிந்தாம் ச ஸ மாருதாத்மஜ:॥ 24

மான ரூபம் உள்ளவராயிருந்துகொண்டு ஆகாஶத்தில் வெகு சீக்ரமாய் கிளம்பினார். (21)

மிகப்ரதாபமுள்ளவனும், ராக்ஷஸர்களுள் சிறந்தவனும், சிறந்த ரதமுள்ளவனும், தேர் ஏறுகிறவர்களுள் சிறந்தவனும், மிகுந்த பலமுள்ளவனுமான அந்த அக்ஷகுமாரன் மேகமானது கல் மழைகளால் பர்வதத்தைப்போல் மேலே கிளம்புகின்ற ஹனுமாரை பாணங்களைச் சொரிந்துகொண்டு துரத்தினான். (22)

பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ள அந்த ஹனுமார் அவனுடைய அந்த பாணங்களை வீணாக ஆக்கி போடப்பட்ட பாணங்களின் நடுவில் காற்றுபோல் வெளிக்கிளம்பி மனதின் வேகம் போன்ற வேகமுள்ளவராய் வாயு ஸஞ்சரிக்கும் ஆகாசமார்க்கத்தில் ஸஞ்சரித்தார். (23)

விற்பிடித்தவனும், யுத்தத்தில் மிக வேகங்கொண்டவனும், சிறந்த பாணங்களால் ஆகாசத்தை மறைக்கின்றவனுமான அந்த அக்ஷகுமாரனை வாயுபுத்ரனான அந்த ஹனுமார் மிகுந்த பெருமையைக் காட்டும் பார்வையினால் பார்த்தார். கவலையையும் அடைந்தார். (24)

ततः शरैर्भिन्नभुजान्तरः कपिः कुमारवीरेण महात्मना नदन्।
महाभुजः कर्मविशेषतत्त्वविद्विचिन्तयामास रणे पराक्रमम्॥　२५

अबालवद्बालदिवाकरप्रभः करोत्ययं कर्म महन्महाबलः।
न चास्य सर्वाहवकर्मशोभिनः प्रमापणे मे मतिरत्र जायते॥　२६

अयं महात्मा च महांश्च वीर्यतः समाहितश्चातिसहश्च संयुगे।
असंशयं कर्मगुणोदयादयं सनागयक्षैर्मुनिभिश्च पूजितः॥　२७

தத: ஶரைர்பின்னபுஜாந்தர: கபி:
குமாரவீரேண மஹாத்மனா நதன் ।
மஹாபுஜ: கர்மவிஶேஷதத்த்வவித்
விசிந்தயாமாஸ ரணே பராக்ரமம் ॥　25

அபாலவத்பாலதிவாகரப்ரப:
கரோத்யயம் கர்ம மஹன்மஹாபல: ।
ந சாஸ்ய ஸர்வாஹவகர்மஶோபின:
ப்ரமாபணே மே மதிரத்ர ஜாயதே ।　26

அயம் மஹாத்மா ச மஹாம்ஸ்ச வீர்யத:
ஸமாஹிதஸ்சாதிஸஹஸ்ச ஸம்யுகே ।
அஸம்ஶயம் கர்மகுணோதயாதயம்
ஸநாகயக்ஷைர்முனிபிஸ்ச பூஜித: ॥　27

பிறகு மஹாத்மாவும் வீரனுமான அக்ஷகுமாரனால் பாணங்களால் பிளக்கப்பட்ட மார்பையுடையவரும், பெருத்த கைகளுள்ளவரும், சிறந்த கார்யத்தின் அருமையை அறிந்தவருமான அந்த ஹனுமார் ஸிம்ஹநாதம் செய்துகொண்டு சத்ருவை ஆக்ரமிப்பதில் கவலைகொண்டார்.　(25)

இளம் ஸூர்யனைப் போன்ற காந்தியுள்ளவனும், மிகுந்த பலமுள்ளவனுமான இந்த அக்ஷகுமாரன் சிறுவனாயிருந்தும் பெரியோர்கள் செய்யும் பெருங் கார்யத்தை செய்கிறான். எல்லா விதமான யுத்தங்களையும் செய்வதால் ப்ரகாசிக்கின்ற இந்த அக்ஷகுமாரனைக் கொல்வதில் என்மனம் ஈடுபடவில்லையே.　(26)

மஹாத்மாவும், வீர்யத்தால் மிக சிறந்தவனும், ஸாவதானமாக யிருப்பவனும், யுத்தத்தில் கஷ்டத்தை மிகவும் பொறுத்துக் கொள்ளுகிறவனுமாகவும் இவன் இருக்கிறான். இவன் யுத்த கார்யத்தை நன்கு செய்யும் திறமையால் நாகர்கள், யக்ஷர்கள், மஹரிஷிகள் இவர்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டவனேயாவான். இதில் ஸந்தேஹமில்லை.　(27)

पराक्रमोत्साहविवृद्धमानसः समीक्षते मां प्रमुखागतः स्थितः।
पराक्रमो ह्यस्य मनांसि कम्पयेत्सुरासुराणामपि शीघ्रगामिनः॥ २८

न खल्वयं नाभिभवेदुपेक्षितः पराक्रमो ह्यस्य रणे विवर्धते।
प्रमापणं त्वेव ममास्य रोचते न वर्धमानोऽग्निरुपेक्षितुं क्षमः॥ २९

इति प्रवेगं तु परस्य तर्कयन्स्वकर्मयोगं च विधाय वीर्यवान्।
चकार वेगं तु महाबलस्तदा मतिं च चक्रेऽस्य वधे महाकपिः॥ ३०

பராக்ரமோத்ஸாஹவிவ்ருத்தமானஸ:
ஸமீக்ஷதே மாம் ப்ரமுகாகத: ஸ்தித: ।
பராக்ரமோ ஹ்யஸ்ய மனும்ஸி கம்பயேத்
ஸுராஸுராணுமபி ஶீக்ரகாமின: ॥ 28

ந கல்வயம் நாபிபவேதுபேக்ஷித:
பராக்ரமோ ஹ்யஸ்ய ரணே விவர்ததே ।
ப்ரமாபணம் த்வேவ மமாஸ்ய ரோசதே
ந வர்தமானோऽக்னிருபேக்ஷிதும் க்ஷம: ॥ 29

இதி ப்ரவேகம் து பரஸ்ய தர்க்கயன்
ஸ்வகர்மயோகம் ச விதாய வீர்யவான் ।
சகார வேகம் து மஹாபலஸ்ததா
மதிம் ச சக்ரேऽஸ்ய வதே மஹாகபி: ॥ 30

பராக்ரமம், உத்ஸாஹம் இவைகளால் நிறைந்த மனமுள்ளவனுய் என்முன் னிலேயில் வந்திருந்து என்னே உற்றுப்பார்க்கிருன். ஶீக்ரமாகச் செல்லும் இவனுடைய பராக்ரமமானது தேவர்கள், அஸுரர்கள் இவர்களுடைய மனதைக்கூட கலங்கச்செய்யும். (28)

இவனே உபேக்ஷித்தால் நம்மை தாக்காமலிருக்கமாட்டான். யுத்தத்தில் இவனது பராக்ரமம் வளர்ந்துகொண்டிருக்கிறது. ஆகையால் இவனேக் கொல்வதே சரி என்று எனக்கு தோன்றுகிறது. கொழுந்துவிட்டெரியும் அக்னியை அணேக்காமலிருப்பது ஸரியல்ல. (29)

ஶத்ருவின் மிகுந்த வேகத்தை யோசித்து தான் செய்ய வேண்டிய கார்யத்தையும் தீர்மானித்து வீர்யவானுன மஹாகபியானவர் வேகத்தை செய்தார். மஹாபலனுன அவர் அப்பொழுது இவனே கொல்வதற்கும் எண்ணம் கொண்டார். (30)

வாயுவின் புத்ரனும் வீரனுமான அந்த கபியானவர் பலவிதமாகச் செல்லுவதில் ஶிக்ஷிக்கப்பட்டதுகளும், மிகுந்த பாரத்தை

स तस्य तानष्ट हयान्महाजवान्समाहितान्भारसहान्विवर्तने ।
जघान वीरः पथि वायुसेविते तलप्रहारैः पवनात्मजः कपिः ॥ ३१

ततस्तलेनाभिहतो महारथः स तस्य पिङ्गाधिपमन्त्रिनिर्जितः ।
प्रभग्ननीडः परिमुक्तकूबरः पपात भूमौ हतवाजिरम्बरात् ॥ ३२

स तं परित्यज्य महारथो रथं सकार्मुकः खड्गधरः खमुत्पतन् ।
तपोभियोगादृषिरुग्रवीर्यवान्विहाय देहं मरुतामिवालयम् ॥ ३३

ஸ தஸ்ய தானஷ்ட ஹயான்மஹாஜவான்
ஸமாஹிதான்பாரஸஹான்விவர்த்தனே ।
ஜகான வீர: பதி வாயுஸேவிதே
தலப்ரஹாரை: பவனாத்மஜ: கபி: ॥ 31

ததஸ்தலேநாபிஹதோ மஹாரத:
ஸ தஸ்ய பிங்காதிபமந்த்ரிநிர்ஜித: ।
ப்ரபக்னநீட: பரிமுக்தகூபர:
பபாத பூமௌ ஹதவாஜிரம்பராத் ॥ 32

ஸ தம் பரித்யஜ்ய மஹாரதோ ரதம்
ஸகார்முக: கட்கதர: கமுத்பதன் ।
தபோபியோகாத்ருஷிருக்ரவீர்யவான்
விஹாய தேஹம் மருதாமிவாலயம் ॥ 33

தாங்கக்கூடியதுகளும் மஹத்தான வேகமுள்ளதுகளுமான அவனுடைய அந்த எட்டு குதிரைகளேயும் வாயு ஸஞ்சரிக்கும் ஆகாச மார்க்கத்தில் கைகளினல் அடித்துக் கொன்ருர். (31)

பிறகு கைகளினல் அடிக்கப்பட்டதும் ஸுக்ரீவனின் மந்திரியால் ஜெயிக்கப்பட்டதும், முறிந்த எஜமானன் உட்காரும் ஆஸனமுள்ளதும், கழன்டு விழுந்த நுகத்தடியுள்ளதும், கொல்லப்பட்ட குதிரைகளேயுடையதுமான அவனுடைய பெருத்த தேரானது ஆகாஶத்திலிருந்து பூமியில் விழுந்தது. (32)

அந்த தேரை விட்டுவிட்டு உக்ரமான வீர்யமுள்ள அந்த அக்ஷகுமாரன் வில்லுடனும், கத்தியை எடுத்துக்கொண்டும் ஆகாஶத்தில் சென்று தபஸின் மஹிமையால் தேஹத்தை விட்டுவிட்டு தேவலோகம் போகும் ரிஷிபோல் விளங்கினன். (33)

பிறகு வாயுவுக்கொப்பான விக்ரமமுள்ள அந்த கபியானவர் கருடன், வாயு, ஸித்தர்கள் ஸஞ்சரிக்கும் ஆகாஶத்தில் ஸஞ்சரிக்

ततः कपिस्तं विचरन्तमम्बरे पतत्रिराजानिलसिद्धसेविते ।
समेत्य तं मारुततुल्यविक्रमः क्रमेण जग्राह स पादयोर्दृढम् ॥ ३४

स तं समाविध्य सहस्रशः कपिर्महोरगं गृह्य इवाण्डजेश्वरः ।
मुमोच वेगात्पितृतुल्यविक्रमो महीतले संयति वानरोत्तमः ॥ ३५

स भग्नबाहूरुकटीशिरोधरः क्षरन्नसृङ्निर्मथितास्थिलोचनः ।
स भग्नसन्धिः प्रविकीर्णबन्धनो हतः क्षितौ वायुसुतेन राक्षसः ।
महाकपिर्भूमितले निपीड्य तं चकार रक्षोधिपतेर्महद्भयम् ॥ ३६

தத: கபிஸ்தம் விசரந்தமம்பரே
பதத்ரிராஜாநிலஸித்தஸேவிதே |
ஸமேத்ய தம் மாருததுல்யவிக்ரம:
க்ரமேண ஜக்ராஹ ஸபாதயோர்த்ருடம் || 34

ஸ தம் ஸமாவித்ய ஸஹஸ்ரஶ: கபிர்
மஹோரகம் க்ருஹ்ய இவாண்டஜேஶ்வர: |
முமோச வேகாத்பித்ருதுல்யவிக்ரமோ
மஹீதலே ஸம்யதி வானரோத்தம: || 35

ஸ பக்னபாஹூருகடீஶிரோதர:
க்ஷரன்னஸ்ருங்நிர்மதிதாஸ்திலோசன: |
ஸ பக்னஸந்தி: ப்ரவிகீர்ணபந்தனோ
ஹத: க்ஷிதௌ வாயுஸுதேன ராக்ஷஸ: ||
மஹாகபிர்பூமிதலே நிபீட்ய தம்
சகார ரக்ஷோதிபதேர்மஹத்பயம் || 36

கின்ற அக்ஷகுமாரனை கிரமமாக அடைந்து கால்களை வலுவாக பிடித்துக்கொண்டார். (34)

பிதாவிற்கொப்பான பராக்ரமமுள்ளவரும் வானரஶ்ரேஷ்டருமான ஹனுமார் முட்டையிலிருந்து பிறப்புள்ள பக்ஷிகளுக்கு ஈஶ்வரனான கருடன் பெரும்பாம்பை எடுப்பதுபோல் யுத்தத்தில் அந்த அக்ஷகுமாரனை ஆயிரக்கணக்கான முறை சுற்றி வேகமாக பூமியில் எறிந்தார். (35)

வாயுபுத்ரனால் அந்த ராக்ஷஸன் முறிந்த கைகள், துடைகள், இடுப்பு, கழுத்து இவைகள் உள்ளவனாகவும், ரத்தத்தை பெருக விடுகிறவனாகவும், நசுங்கிய கண்கள் உள்ளவனாகவும், பூட்டுகள் முறிந்தவனாகவும், முறிந்த அங்கங்கள் உள்ளவனாகவும் கொல்லப்பட்டு பூமியில் விழுந்தான். மஹாகபியான அந்த ஹனுமார் அவனை பூமியில் உறுத்தெரியாமல் செய்து ராக்ஷஸராஜனுக்கு மஹத்தான பயத்தை உண்டுபண்ணினார். (36)

महर्षिभिश्चक्रचरैर्महाव्रतैः समेत्य भूतैश्च सयक्षपन्नगैः ।
सुरैश्च सेन्द्रैर्भृशजातविस्मयैर्हते कुमारे स कपिर्निरीक्षितः ॥ ३७

निहत्य तं वज्रिसुतोपमप्रभं कुमारमक्षं क्षतजोपमेक्षणम् ।
तमेव वीरोऽभिजगाम तोरणं कृतक्षणः काल इव प्रजाक्षये ॥ ३८

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
सप्तचत्वारिंशः सर्गः ॥ ४७ ॥

மஹர்ஷிபிஶ்சக்ரசரைர்மஹாவ்ரதை:
ஸமேத்ய பூதைஶ்ச ஸயக்ஷபன்னகை: ।
ஸுரைஶ்ச ஸேந்த்ரைர்ப்ருஶஜாதவிஸ்மயைர்
ஹதே குமாரே ஸ கபிர்நிரீக்ஷித: ॥ **37**

நிஹத்ய தம் வஜ்ரிஸுதோபமப்ரபம்
குமாரமக்ஷம் க்ஷதஜோபமேக்ஷணம் ।
தமேவ வீரோऽபிஜகாம தோரணம்
க்ருதக்ஷண: கால இவ ப்ரஜாக்ஷயே ॥ **38**

இத்யார்ஷே ஶ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீய ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே ஸப்தசத்வாரிம்ஶ: ஸர்க: ॥

மிகச்சிறந்த வ்ரதங்களை அனுஷ்டித்த மஹரிஷிகளாலும் ஜ்யோதிஶ்சக்ரத்திலிருக்கின்ற க்ரஹம் முதலியவற்றாலும், யக்ஷர்கள், பன்னகர்கள் இவர்களோடு கூடின பூதங்களாலும், மிகுந்த ஆஶ்சரியங்கொண்ட இந்திரனுடன் கூடிய தேவர்களாலும், ஒன்று கூடி அக்ஷகுமாரன் வதங்கொண்ட காலத்தில் அந்த ஹனுமார் பார்க்கப்பட்டார். (37)

இந்த்ரனுடைய புத்ரனுக்கொப்பான காந்தியுடையவனும், ரத்தம்போன்ற கண்கள் உள்ளவனுமான அந்த அக்ஷகுமாரனை கொன்றுவிட்டு வீரனை அந்த ஹனுமார் பிராணிகளை யழிப்பதில் ஈடுபட்ட காலன் போல் மறுபடியும் யுத்தம் செய்ய உத்ஸாஹம் கொண்டு அதே கோபுர வாயிற்படியை அடைந்தார். (38)

நாற்பத்தேழாவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஶ்ரீ:

अष्टचत्वारिंशः सर्गः — நாற்பத்தெட்டாவது ஸர்கம் ॥ ४८ ॥

“हनुमद्बन्धनम्”

ஹனுமார் ப்ரம்மாஸ்த்ரத்தால் கட்டுண்டது.

ततः स रक्षोधिपतिर्महात्मा हनूमताक्षे निहते कुमारे ।
मनः समाधाय तदेन्द्रकल्पं समादिदेशेन्द्रजितं सरोषम् ॥ १

त्वमस्त्रविच्छस्त्रविदां वरिष्ठः सुरासुराणामपि शोकदाता ।
सुरेषु सेन्द्रेषु च दृष्टकर्मा पितामहाराधनसंचितास्त्रः ॥ २

तवास्त्रबलमासाद्य नासुरा न मरुद्गणाः ।
न शेकुः समरे स्थातुं सुरेश्वरसमाश्रिताः ॥ ३

தத: ஸ ரக்ஷோதிபதிர்மஹாத்மா
ஹனூமதாக்ஷே நிஹதே குமாரே ।
மன: ஸமாதாய ததேந்த்ரகல்பம்
ஸமாதிதேஶேந்த்ரஜிதம் ஸரோஷம் ॥ 1

த்வமஸ்த்ரவித்ஶஸ்த்ரவிதாம் வரிஷ்ட:
ஸுராஸுராணமபி ஶோகதாதா ।
ஸுரேஷு ஸேந்த்ரேஷு ச த்ருஷ்டகர்மா
பிதாமஹாராதனஸம்சிதாஸ்த்ர: ॥ 2

தவாஸ்த்ரபலமாஸாத்ய நாஸுரா ந மருத்கண: ।
ந ஶேகு: ஸமரே ஸ்தாதும் ஸுரேஸ்வரஸமாஸ்ரிதா: ॥ 3

பிறகு மஹாத்மாவான ராவணன் ஹனுமாரால் அக்ஷகுமாரன் வதம் செய்யப்பட்டதும் மனதையடக்கிக்கொண்டு இந்திரனுக் கொப்பானவனும் கோபங்கொண்டவனுமான இந்திரஜித்தை ஏவினன். (1)

நீ அஸ்த்ரவித்தை யறிந்தவன். அஸ்த்ரமறிந்தவர்களுள் சிறந் தவன். தேவர்கள், அஸுரர்கள் இவர்களுக்குக்கூட சோகத்தை கொடுக்கிறவன். இந்திரனுடன் கூடிய தேவர்களாலும் பார்த்து கொண்டாடப்பட்ட செய்கையுடையவன். பிரஹ்மாவை ஆரா தித்து அதனல் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட பிரஹ்மாஸ்திரத்தை யுடைய வன். (2)

யுத்தத்தில் உனது அஸ்த்ரபலத்தை தாங்கி நிற்பதற்கு தேவேந்

न कश्चित्त्रिषु लोकेषु संयुगे न गतश्रमः ।
भुजवीर्याभिगुप्तश्च तपसा चाभिरक्षितः ॥
देशकालविभागज्ञस्त्वमेव मतिसत्तमः ॥　　४

न तेऽस्त्यशक्यं समरेषु कर्मणा न तेऽस्त्यकार्यं मतिपूर्वमन्त्रणे ।
न सोऽस्ति कश्चित्त्रिषु संग्रहेषु वै न वेद यस्तेऽस्त्रबलं बलं च ते ॥

ममानुरूपं तपसो बलं च ते पराक्रमश्चास्त्रबलं च संयुगे ।
न त्वां समासाद्य रणावमर्दे मनः श्रमं गच्छति निश्चितार्थम् ॥　　६

ந கஶ்சித்த்ரிஷு லோகேஷு ஸம்யுகே ந கதஶ்ரம:
புஜவீர்யாபிகுப்தஶ்ச தபஸா சாபிரக்ஷித: ॥
தேஶகாலவிபாகஜ்ஞஸ்த்வமேவ மதிஸத்தம: ॥　　4

ந தேऽஸ்த்யஶக்யம் ஸமரேஷு கர்மணா
ந தேऽஸ்த்யகார்யம் மதிபூர்வமந்த்ரணே ।
ந ஸோऽஸ்தி கஶ்சித்த்ரிஷு ஸம்க்ரஹேஷு வை
ந வேத யஸ்தேऽஸ்த்ரபலம் பலம் ச தே ॥　　5

மமானுரூபம் தபஸோ பலம் ச தே
பராக்ரமஶ்சாஸ்த்ரபலம் ச ஸம்யுகே ।
ந த்வாம் ஸமாஸாத்ய ரணாவமர்தே
மன: ஶ்ரமம் கச்சதி நிஶ்சிதார்த்தம் ॥　　6

திரனுடன் கூடின அஸுரர்களும், தேவர்களும் முடியாதவர்களாவார்கள். (3)

யுத்தத்தில் மூன்று லோகத்திலும் உன்னால் ஒருவனும் களைத்துப் போகாமலிருக்கமுடியாது. அதாவது ஹரிஹராதிகள்கூட களைத்துவிடுவார்கள். பாஹுபலத்தாலும் நீ நன்கு ரக்ஷிக்கப் பட்டவன். தபஸினாலும் நன்கு காக்கப்பட்டவன். தேசம் காலம் இவற்றை பிரித்து அறிந்தவன். நீயே புத்தியினாலும் சிறந்தவன். (4)

யுத்தங்களில் உனக்கு செய்யமுடியாத கார்யம் ஒன்றுமில்லை. விவேகத்தை முன்னிட்டு யோசிக்கும் விஷயத்திலும் உன்னால் அறியப்படாதது ஒன்றுமில்லை. மூவுலகத்திலும் உனது அஸ்த்ர பலத்தையும், சரீரபலத்தையும் அறியாதவன் ஒருவனுமில்லை. (5)

எனக்கு ஸத்ருசமான தபோபலமுள்ளவன், யுத்தத்தில் உனது பராக்ரமமும் அஸ்த்ரபலமும் என்னுடையது போன்றதே, யுத்த சங்கட விஷயத்தில் உன்னை ஆலோசித்து பார்த்த என் மன

निहताः किंकराः सर्वे जम्बुमाली च राक्षसः।
अमात्यपुत्रा वीराश्च पञ्च सेनाग्रयायिनः॥ ७

बलानि सुसमृद्धानि साश्वनागरथानि च।
सहोदरस्ते दयितः कुमारोऽक्षश्च सूदितः॥
न हि तेष्वेव मे सारो यस्त्वय्यरिनिषूदन॥ ८

इदं हि दृष्ट्वा मतिमन्महद्बलं कपेः प्रभावं च पराक्रमं च।
त्वमात्मनश्चापि समीक्ष्य सारं कुरुष्व वेगं स्वबलानुरूपम्॥ ९

நிஹதா: கிம்கரா: ஸர்வே ஜம்புமாலீ ச ராக்ஷஸ: ।
அமாத்யபுத்ரா வீராஶ்ச பஞ்ச ஸேனாக்ரயாயின: ॥ 7

பலானி ஸுஸம்ருத்தானி ஸாஶ்வநாகரதானி ச ।
ஸஹோதரஸ்தே தயித: குமாரோऽக்ஷஶ்ச ஸூதித: ॥
ந ஹி தேஷ்வேவ மே ஸாரோ யஸ்த்வய்யரிநிஷூதன ॥ 8

இதம் ஹி த்ருஷ்ட்வா மதிமன்மஹத்பலம்
கபே: ப்ரபாவம் ச பராக்ரமம் ச ।
த்வமாத்மனஶ்சாபி ஸமீக்ஷ்ய ஸாரம்
குருஷ்வ வேகம் ஸ்வபலானுரூபம் ॥ 9

தானது ஜயிப்பதில் நிஶ்சயங்கொண்டு ஶ்ரமத்தை யடைய வில்லை. (6)

எல்லா கிங்கரர்களும் கொல்லப்பட்டனர். ஜம்புமாலி என்ற ராக்ஷஸனும் கொல்லப்பட்டான். வீரர்களான மந்திரிபுத்ரர்களும், வீரர்களான ஐந்து ஸேனாதிபதிகளும் கொல்லப்பட்டார்கள். (7)

மிகவும் நிரம்பிய ஸைன்யங்களும், குதிரைகள், யானைகள், தேர்கள் இவைகளுடன் கூட அழிக்கப்பட்டன. பரமப்ரியனான ஸகோதரனான அக்ஷகுமாரனும் கொல்லப்பட்டான். எனக்கு உன்னிடத்தில் இருக்கும் மதிப்பு அவர்களிடத்தில் கிடையாது. (8)

இந்த குரங்கின் அறிவுடன் கூடிய, கிங்கரர்கள், அக்ஷகுமாரன் முதலியவர்களை கொன்ற மஹத்தான பலத்தையும் மஹிமையையும் பௌருஷத்தையும் பார்த்து நீ உனது பலத்தையும் நன்கு யோசித்து உன் பலத்திற்குத் தக்கப்படி வேகத்தைச் செய்வாயாக. (9)

बलावमर्दस्त्वयि संनिकृष्टे यथा गते शाम्यति शान्तशत्रौ ।
तथा समीक्ष्यात्मबलं परं च समारभस्वास्त्रविदां वरिष्ठ ॥ १०

न वीर सेना गणशोच्यवन्ति न वज्रमादाय विशालसारम् ।
न मारुतस्यास्य गतिप्रमाणं न चाग्निकल्पः करणेन हन्तुम् ॥ ११

तमेवमर्थं प्रसमीक्ष्य सम्यक्स्वकर्मसाम्याद्धि समाहितात्मा ।
सरंश्च दिव्यं धनुषोऽस्त्रवीर्यं व्रजाक्षतं कर्म समारभस्व ॥ १२

பலாவமர்தஸ்த்வயி ஸன்னிக்ருஷ்டே
யதா கதே மாம்யதி மாந்தமத்ரௌ ।
ததா ஸமீக்ஷ்யாத்மபலம் பரம் ச
ஸமாரபஸ்வாஸ்த்ரவிதாம் வரிஷ்ட ॥ 10

ந வீர ஸேனா கணமோச்யவந்தி
ந வஜ்ரமாதாய விமாலஸாரம் ।
ந மாருதஸ்யாஸ்ய கதிப்ரமாணம்
ந சாக்னிகல்ப: கரணேன ஹந்தும் ॥ 11

தமேவமர்த்தம் ப்ரஸமீக்ஷ்ய ஸம்யக்
ஸ்வகர்மஸாம்யாத்தி ஸமாஹிதாத்மா ।
ஸ்மரம்ஸ்ச திவ்யம் தனுஷோ஽ஸ்த்ரவீர்யம்
வ்ரஜாக்ஷதம் கர்ம ஸமாரபஸ்வ ॥ 12

ஓ அஸ்த்ரவித்தை யறிந்தவர்களுள் சிறந்தவனே, நீ யுத்தத்திற்காக ஹநுமாரின் ஸமீபம் சென்றதும் ஸைன்யங்களுக்கு நாசமேற்படாமலிருக்கும்படி உன் பலத்தையும் சத்ருவின் பலத்தையும் நன்கு அறிந்துகொண்டு கார்யத்தை செய்யவேண்டும். (10)

ஹே வீர, கூட்டமான ஸைன்யங்களை அழிக்கும் இந்த ஹநுமார் விஷயத்தில் ஸேனைகள் உன்னை காக்காது. ஹநுமாரிடத்தில் பிரயோஜனப்படாத வஜ்ராயுதத்தை எடுத்துக்கொண்டும் நீ செல்லாதே. இந்த ஹநுமாருக்கு ஸமமான வேகம் வாயுவுக்குமில்லை. அக்கினிக்கொப்பான இந்த ஹநுமாரை கைகுத்து முதலியவைகளாலும் கொல்லமுடியாது. (11)

நான் சொன்ன அந்த அர்த்தத்தை நன்கு யோசித்துப் பார்த்து ஸ்வகார்யம் ஸித்திப்பதற்காக ஏகாக்ர சித்தனாய் இருந்துகொண்டு திவ்யமான வில்லைச் சேர்ந்த அஸ்திர பலத்தை ஸ்மரித்துக்கொண்டு கிளம்பு. உனக்கு கெடுதல் வராமலிருக்கும்படி கார்யத்தை செய்துகொள். (12)

न खल्वियं मतिः श्रेष्ठा यत्त्वां संप्रेषयाम्यहम्।
इयं च राजधर्माणां क्षत्रस्य च मतिर्मता॥ १३

नानाशस्त्रैश्च संग्रामे वैशारद्यमरिन्दम।
अवश्यमेव बोद्धव्यं काम्यश्च विजयो रणे॥ १४

ततः पितुस्तद्वचनं निशम्य प्रदक्षिणं दक्षसुतप्रभावः।
चकार भर्तारमदीनसत्त्वो रणाय वीरः प्रतिपन्नबुद्धिः॥ १५

ततस्तैः स्वगणैरिष्टैरिन्द्रजित्प्रतिपूजितः।
युद्धोद्धतः कृतोत्साहः संग्रामं प्रत्यपद्यत॥ १६

ந கல்வியம் மதி: ஶ்ரேஷ்டா யத்த்வாம் ஸம்ப்ரேஷயாம்யஹம்
இயம் ச ராஜதர்மாணாம் க்ஷத்ரஸ்ய ச மதிர்மதா॥ 13

நாநாஶஸ்த்ரைஶ்ச ஸம்க்ராமே வைஶாரத்யமரிந்தம।
அவஶ்யமேவ போத்தவ்யம் காம்யஶ்ச விஜயோ ரணே॥ 14

தத: பிதுஸ்தத்வசனம் நிஶம்ய ப்ரதக்ஷிணம் தக்ஷஸுதப்ரபாவ:
சகார பர்தாரமதீனஸத்வோ ரணாய வீர: ப்ரதிபன்னபுத்தி:॥ 15

ததஸ்தை: ஸ்வகணைரிஷ்டைரிந்த்ரஜித்ப்ரதிபூஜித:।
யுத்தோத்தத: க்ருதோத்ஸாஹ: ஸம்க்ராமம் ப்ரத்யபத்யத॥ 16

ஒ புத்தியில் சிறந்தவனே, உன்னை நான் இம்மாதிரியனுப்புவது உசிதமல்ல. ஆகிலும் இதானது ராஜதர்மத்திற்கும் அதை அவலம்பித்த க்ஷத்ரியனுக்கும் உசிதமே யாகும். அதாவது குழந்தையான உன்னை நான் அனுப்புவது ஸரியல்ல. அப்படியிருந்தபோதிலும் தன்னைச் சேர்ந்தவர்கள் இருக்கும்பொழுது தலைவனே முந்திச் செல்வது நீதிசாஸ்த்ரத்திற்கு விரோதம் என்று உன்னையனுப்புகிறேன் என்பது கருத்து. (13)

பலவிதமான பாணங்களால் யுத்தத்தில் அடிக்கும் ஸாமர்த்யத்தை அவஶ்யம் அறிய வேண்டும். யுத்தத்தில் ஜயத்தையும் கோரவேண்டும். (14)

பிறகு தேவர்களுக்கொப்பான மஹிமையுள்ளவனும், மிகச் சிறந்த பலமுள்ளவனும், வீரனுமான அந்த இந்திரஜித் பிதாவின் அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு ராஜாவை ப்ரதக்ஷிணம் செய்தான். யுத்தம் செய்வதென்று தீர்மானித்தான். (15)

பிறகு ப்ரியர்களான தன்னைச் சேர்ந்தவர்களால் நன்கு பூஜிக்கப்பட்டவனும், யுத்தம் செய்வதில் மனங்கொண்டவனும், உத்ஸாஹத்தை யடைந்தவனுமான இந்திரஜித்தானவன் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டான். (16)

श्रीमान्पद्मपलाशाक्षो राक्षसाधिपतेः सुतः ।
निर्जगाम महातेजाः समुद्र इव पर्वसु ॥ १७

स पक्षिराजोपमतुल्यवेगैर्व्यालैश्चतुर्भिः सिततीक्ष्णदंष्ट्रैः ।
रथं समायुक्तमसङ्गवेगं समारुरोहेन्द्रजिदिन्द्रकल्पः ॥ १८

स रथी धन्विनां श्रेष्ठः शस्त्रज्ञोऽस्त्रविदां वरः ।
रथेनाभिययौ क्षिप्रं हनूमान्यत्र सोऽभवत् ॥ १९

स तस्य रथनिर्घोषं ज्यास्वनं कार्मुकस्य च ।
निशम्य हरिवीरोऽसौ संप्रहृष्टतरोऽभवत् ॥ २०

ஸ்ரீமான்பத்மபலாஶாக்ஷோ ராக்ஷஸாதிபதே: ஸுத: ।
நிர்ஜகாம மஹாதேஜா: ஸமுத்ர இவ பர்வஸு ॥ **17**

ஸ பக்ஷிராஜோபமதுல்யவேகை
வ்யாலைஶ்சதுர்பி: ஸிததீக்ஷ்ணதம்ஷ்ட்ரை: ।
ரதம் ஸமாயுக்தமஸங்கவேகம்
ஸமாருரோஹேந்த்ரஜிதிந்த்ரகல்ப: ॥ **18**

ஸ ரதீ தன்விநாம் ஶ்ரேஷ்ட: ஶஸ்த்ரக்ஞோऽஸ்த்ரவிதாம் வர:
ரதேனாபியயௌ க்ஷிப்ரம் ஹனுமான்யத்ர ஸோऽபவத் ॥ **19**

ஸ தஸ்ய ரதநிர்கோஷம் ஜ்யாஸ்வனம் கார்முகஸ்ய ச ।
நிஶம்ய ஹரிவீரோऽஸௌ ஸம்ப்ரஹ்ருஷ்டதரோऽபவத் ॥ **20**

ஸ்ரீமானும், செந்தாமரை இதழ்போல் விசாலமான கண்கள் உள்ளவனும், மஹாதேஜஸ்வியுமான ராக்ஷஸாதிபதியின் புத்ரன் பர்வகாலங்களில் வ்ருத்தியடையும் ஸமுத்ரம்போல் வெளிக் கிளம்பினன். (17)

இந்திரனுக்கொப்பான அந்த இந்திரஜித்தானவன் கருடனுக் கொப்பானதுகளும், ஒன்றுக்கொன்று துல்யமான வேகமுள்ளது களும், வெளுத்ததுகளும், கூர்மையானதுகளுமான தித்திப்பற்களு டன் கூடியதுகளுமான நான்கு சிங்கங்கள் பூட்டப்பட்ட தடங் கலில்லாமல் எங்கும் செல்லக்கூடிய தேரில் ஏறினன். (18)

சிறந்த தேரில் ஏறியவனும், வில்லாளிகளுள் சிறந்தவனும், பாணம் போடுவதை யறிந்தவனும், அஸ்த்ரவித்தையை உணர்ந்த வர்களுள் சிறந்தவனுமான அந்த இந்திரஜித்தானவன் எந்த இடத் தில் ஹனுமார் இருக்கின்றரோ அந்த இடத்திற்கு தேருடன் வேகமாகச் சென்றான். (19)

இந்திரஜித்தின் தேரின் ஶப்தத்தையும், நாணின் ஶப்தத்தை யும், வில்லின் தொனியையும் கேட்டு வானர வீரனைஇந்த ஹனு மார் மிகவும் ஸந்தோஷம் கொண்டார். (20)

सुमहच्चापमादाय शितशल्यांश्च सायकान्।
हनुमन्तमभिप्रेत्य जगाम रणपण्डितः॥ २१

तस्मिंस्ततः संयति जातहर्षे रणाय निर्गच्छति बाणपाणौ।
दिशश्च सर्वाः कलुषा बभूवुर्मृगाश्च रौद्रा बहुधा विनेदुः॥ २२

समागतास्तत्र तु नागयक्षा महर्षयश्चक्रचराश्च सिद्धाः।
नभः समावृत्य च पक्षिसङ्घा विनेदुरुच्चैः परमप्रहृष्टाः॥ २३

आयान्तं सरथं दृष्ट्वा तूर्णमिन्द्रजितं कपिः।
विननाद महानादं व्यवर्धत च वेगवान्॥ २४

ஸுமஹச்சாபமாதாய ஶிதஶல்யாம்ஶ்ச ஸாயகான் ।
ஹனுமந்தமபிப்ரேத்ய ஜகாம ரணபண்டித: ॥ 21

தஸ்மின்தத: ஸம்யதி ஜாதஹர்ஷே
ரணாய நிர்கச்சதி பாணபாணௌ ।
திஶஶ்ச ஸர்வா: கலுஷா பபூவுர்
ம்ருகாஶ்ச ரௌத்ரா பஹுதா விநேது: ॥ 22

ஸமாகதாஸ்தத்ர து நாகயக்ஷா
மஹர்ஷயஶ்சக்ரசராஶ்ச ஸித்தா: ।
நப: ஸமாவ்ருத்ய ச பக்ஷிஸங்கா
விநேதுருச்சை: பரமப்ரஹ்ருஷ்டா: ॥ 23

ஆயாந்தம் ஸரதம் த்ருஷ்ட்வா தூர்ணமிந்த்ரஜிதம் கபி: ।
விநநாத மஹாநாதம் வ்யவர்தத ச வேகவான் ॥ 24

யுத்த சாஸ்த்ரத்தை நன்கு அறிந்தவனான அவன் பெருத்த வில்லேயும், கூர்மையான நுனிகளுடன் கூடிய பாணங்களேயும் எடுத்துக்கொண்டு ஹனுமாரை நோக்கிச் சென்றான். (21)

பிறகு யுத்தத்தில் ஸந்தோஷங்கொண்டு பாணத்தை கையிலேந்தி அந்த இந்திரஜித்தானவன் போர்புரிவதற்கு புறப்படும் பொழுது எல்லா திக்குகளும் கலங்கின. க்ரூரமான ம்ருகங்களும் பலவகையாக கூச்சலிட்டன. (22)

அங்கு வந்தவர்களான நாகர்கள், யக்ஷர்கள், மஹரிஷிகள், ஜோதிஶ்சக்ரத்திலிருக்கும் கிரஹம் முதலியவைகள், ஸித்தர்கள், பக்ஷிகளின் கூட்டங்கள் எல்லோரும் ஆகாஶத்தில் சுற்றிக்கொண்டு மிகுந்த ஸந்தோஷத்தை யடைந்து உரத்த ஸ்வரத்தில் ஶப்தித்தனர். (23)

வேகமாக வருகிறவனும், ரதத்துடன் கூடினவனுமான இந்திரஜித்தைப்பார்த்து ஹனுமாரானவர் பெருத்த ஸிம்ஹநாதத்

इन्द्रजित्तु रथं दिव्यमास्थितश्चित्रकार्मुकः ।
धनुर्विस्फारयामास तडिदूर्जितनिःस्वनम् ॥ २५

ततः समेतावतितीक्ष्णवेगौ महाबलौ तौ रणनिर्विशङ्कौ ।
कपिश्च रक्षोधिपतेश्च पुत्रः सुरासुरेन्द्राविव बद्धवैरौ ॥ २६

स तस्य वीरस्य महारथस्य धनुष्मतः संयति संमतस्य ।
शरप्रवेगं व्यहनत्प्रवृद्धश्चकार मार्गे पितुरप्रमेयः ॥ २७

இந்த்ரஜித்து ரதம் திவ்யமாஸ்திதஶ்சித்ரகார்முக: ।
தனுர்விஸ்பாரயாமாஸ தடிதூர்ஜிதநி:ஸ்வனம் ॥ **25**

தத: ஸமேதாவதிதீக்ஷ்ணவேகௌ
மஹாபலௌ தௌ ரணநிர்விஶங்கௌ ।
கபிஶ்ச ரக்ஷோதிபதேஶ்ச புத்ர:
ஸுராஸுரேந்த்ராவிவ பத்தவைரௌ ॥ **26**

ஸ தஸ்ய வீரஸ்ய மஹாரதஸ்ய
தனுஷ்மத: ஸம்யதி ஸம்மதஸ்ய ।
ஶரப்ரவேகம் வ்யஹனத்ப்ரவ்ருத்த
ஶ்சகார மார்கே பிதுரப்ரமேய: ॥ **27**

ளைச் செய்தார். யுத்தம் செய்ய வேகம்கொண்டு மிகவும் வளர்ந்தார். (24)

இந்திரஜித்தானவன் திவ்யமான தேரில் ஏறி சித்ரமான வில்லை தரித்துக்கொண்டு இடிக்கொப்பான ஶப்தமுள்ள வில்லை நாண் இழுத்தான். (25)

பிறகு ஒன்று சேர்ந்தவர்களும், மிகக் கடூரமான வேகம் கொண்டவர்களும், மஹத்தான பலமுள்ளவர்களும், யுத்தத்தில் பயமற்றவர்களுமான அந்த ஹனுமாரும், ராக்ஷஸ ராஜனின் புத்ரனை இந்திரஜித்தும், அஸுரர்களின் அரசனும் தேவர்களின் அரசனும் போல் த்வேஷம் கொண்டனர். (26)

ஹனுமார், வீரனும், மஹாரதனும், வில்லாளியும், யுத்தத்தில் தேர்ச்சியடைந்தவனுமான அந்த இந்திரஜித்தினுடைய பாணத்தின் வேகத்தை வஞ்சித்துக்கொண்டு மிகவும் வளர்ந்தவராயும் அளவிட முடியாதவராயுமிருந்துகொண்டு பிதாவின் மார்கமாகிய ஆகாஶத்தில் ஸஞ்சரித்தார். (27)

ततः शरानायततीक्ष्णशल्यान्सुपत्रिणः काञ्चनचित्रपुङ्खान्।
मुमोच वीरः परवीरहन्ता सुसन्नतान्वज्रनिपातवेगान्॥ २८

ततस्तु तत्स्यन्दननिःस्वनं च मृदङ्गभेरीपटहस्वनं च।
विकृष्यमाणस्य च कार्मुकस्य निशम्य घोषं पुनरुत्पपात॥ २९

शराणामन्तरेष्वाशु व्यवर्तत महाकपिः।
हरिस्तस्याभिलक्ष्यस्य मोघयँल्लक्ष्यसंग्रहम्॥ ३०

शराणामग्रतस्तस्य पुनः समभिवर्तत।
प्रसार्य हस्तौ हनुमानुत्पपातानिलात्मजः॥ ३१

தத: ஶராநாயததீக்ஷ்ணஶல்யான்
ஸுபத்ரிண: காஞ்சனசித்ரபுங்கான் ।
முமோச வீர: பரவீரஹந்தா
ஸுஸன்னதான்வஜ்ரநிபாதவேகான் ॥ 28

ததஸ்து தத்ஸ்யந்தனநிஸ்வனம் ச
ம்ருதங்கபேரீபடஹஸ்வனம் ச ।
விக்ருஷ்யமாணஸ்ய ச கார்முகஸ்ய
நிஶம்ய கோஷம் புனருத்பபாத ॥ 29

ஶராணமந்தரேஷ்வாஶு வ்யவர்த்தத மஹாகபி: ।
ஹரிஸ்தஸ்யாபிலக்ஷ்யஸ்ய மோகயன்லக்ஷ்யஸம்க்ரஹம் ॥ 30

ஶராணமக்ரதஸ்தஸ்ய புன: ஸமபிவர்த்தத ।
ப்ரஸார்ய ஹஸ்தௌ ஹனுமானுத்பபாதாநிலாத்மஜ: ॥ 31

பிறகு, சத்ரு வீரர்களை அழிக்கும் வீரனை இந்திரஜித்தான வன் நீண்டதுகளும், கூர்மையானதுகளும், நுனியில் கொக்கி உள்ளதுகளும், அழகிய கழுகு முதலிய பக்ஷிகளின் ரக்கைகள் உள்ளதுகளும், தங்கத்தால் சித்தரிக்கப்பட்ட பிடிகளுள்ளதுகளும், தொடர்ச்சியாக வருகின்றதுகளும், வஜ்ராயுதத்தின் வீழ்ச்சி போன்ற வேகமுள்ளதுகளுமான பாணங்களைக்கொட்டினன். (28)

பிறகு அந்த இந்திரஜித்தின் தேரின் ஶப்தத்தையும், மத்தளம், பேரி, படஹம் என்ற வாத்யங்களின் ஶப்தத்தையும் நன்கு இழுக்கப்பட்ட வில்லின் கோஷத்தையும் கேட்டு ஹனுமார் மறுபடியும் மேலே கிளம்பினர். (29)

பெரும் குரங்காகிய அந்த ஹனுமார் குறி தப்பாமலடிக்கும் அந்த இந்திரஜித்தினுடைய குறிவைத்தடித்த எல்லாவற்றையும் வீணக்கிக்கொண்டு பாணங்களின் நடுவில் சுற்றினர். (30)

வாயுபுத்ரனை ஹனுமார் அவன் போடும் பாணங்களுக்கு முன்பு நின்றுகொண்டுமிருந்தார். பாணங்கள் தன்மேல் விழும்

तावुभौ वेगसंपन्नौ रणकर्मविशारदौ।
सर्वभूतमनोग्राहि चक्रतुर्युद्धमुत्तमम्॥ ३२

हनूमतो वेद न राक्षसोऽन्तरं न मारुतिस्तस्य महात्मनोऽन्तरम्।
परस्परं निर्विषहौ बभूवतुः समेत्य तौ देवसमानविक्रमौ॥ ३३

ततस्तु लक्ष्ये स विहन्यमाने शरेष्वमोघेषु च संपतत्सु।
जगाम चिन्तां महतीं महात्मा समाधिसंयोगसमाहितात्मा॥ ३४

தாவுபௌ வேகஸம்பன்னௌ ரணகர்மவிஶாரதௌ।
ஸர்வபூதமனோக்ராஹி சக்ரதுர்யுத்தமுத்தமம்॥ **32**

ஹனூமதோ வேத ந ராக்ஷஸோऽந்தரம்
ந மாருதிஸ்தஸ்ய மஹாத்மனோऽந்தரம்।
பரஸ்பரம் நிர்விஷஹௌ பபூவது:
ஸமேத்ய தௌ தேவஸமானவிக்ரமௌ॥ **33**

ததஸ்து லக்ஷ்யே ஸ விஹன்யமானே
ஶரேஷ்வமோகேஷு ச ஸம்பதத்ஸு।
ஜகாம சிந்தாம் மஹதீம் மஹாத்மா
ஸமாதிஸம்யோகஸமாஹிதாத்மா॥ **34**

ஸமயத்தில் கைகளை விரித்துக்கொண்டு மேலேயும் கிளம்பிவிட்டார். (31)

சிறந்த வேகமுள்ளவர்களும், யுத்தம் செய்வதில் மிகச் சிறந்தவர்களுமான அவ்விருவர்களும் ஸர்வ ப்ராணிகளின் மனதையும் ஆகர்ஷிக்கக்கூடிய சிறந்த யுத்தத்தைச் செய்தனர். (32)

ராக்ஷஸனான இந்திரஜித் ஹனுமாரை ஜெயிப்பதற்கு இடைவெளியை அறியவில்லை. மஹாத்மாவான ஹனுமாரும் இந்திரஜித்தை ஜெயிப்பதற்கு இடைவெளியை அறியவில்லை. தேவர்களுக்கொப்பான பராக்ரமமுள்ள அவ்விருவர்களும் சேர்ந்து ஒருவர்க்கொருவர் தாக்க முடியாதவர்களாயிருந்தனர். (33)

பிறகு அமோகமான பாணங்கள் நன்கு போடப்பட்டும் குறிதவறிவிடுவதால், குறிதப்பாமல் பாணம் போடுவதில் ஊக்கமுள்ள மஹாத்மாவான இந்திரஜித்தானவன் பெருங்கவலையடைந்தான். (34)

பிறகு ராக்ஷஸ ராஜனின் குமாரன் அந்த குரங்கிற்கு மரணம் இல்லாமலிருத்தலை தெரிந்துகொண்டு கட்டிப்பிடிப்பதற்கு

ततो मतिं राक्षसराजसूनुश्चकार तस्मिन्हरिवीरमुख्ये ।
अवध्यतां तस्य कपेः समीक्ष्य कथं निगच्छेदिति निग्रहार्थम् ॥ ३५

ततः पैतामहं वीरः सोऽस्त्रमस्त्रविदां वरः ।
संदधे सुमहातेजास्तं हरिप्रवरं प्रति ॥ ३६

अवध्योऽयमिति ज्ञात्वा तमस्त्रेणास्त्रतत्त्ववित् ।
निजग्राह महाबाहुर्मारुतात्मजमिन्द्रजित् ॥ ३७

तेन बद्धस्ततोऽस्त्रेण राक्षसेन स वानरः ।
अभवन्निर्विचेष्टश्च पपात च महीतले ॥ ३८

ததோ மதிம் ராக்ஷஸராஜஸூனு
ஸ்சகார தஸ்மின்ஹரிவீரமுக்யே ।
அவத்யதாம் தஸ்ய கபே: ஸமீக்ஷ்ய
கதம் நிகச்சேதிதி நிக்ரஹார்த்தம் ॥ 35

தத: பைதாமஹம் வீர: ஸோऽஸ்த்ரமஸ்த்ரவிதாம் வர: ।
ஸம்ததே ஸுமஹாதேஜாஸ்தம் ஹரிப்ரவரம் ப்ரதி ॥ 36

அவத்யோऽயமிதி க்ஞாத்வா தமஸ்த்ரேணாஸ்த்ரதத்வவித் ।
நிஜக்ராஹ மஹாபாஹுர்மாருதாத்மஜமிந்த்ரஜித் ॥ 37

தேன பத்தஸ்ததோऽஸ்த்ரேண ராக்ஷஸேன ஸ வானர: ।
அபவன்நிர்விசேஷ்டஸ்ச பபாத ச மஹீதலே ॥ 38

இது எப்படி அஸங்காமலிருக்குமென்று வானர்களுள் சிறந்த அந்த ஹனுமார் விஷயத்தில் ஓர் தீர்மானத்தைச் செய்தான். (35)

பிறகு வீரனும், அஸ்த்ரம் அறிந்தவர்களுள் சிறந்தவனும், மிகுந்த தேஜஸுள்ளவனுமான அந்த இந்திரஜித்தானவன் வானர ஸ்ரேஷ்டரைக் குறித்து பிரம்மாஸ்த்ரத்தை பிரயோகித்தான். (36)

அஸ்த்ரத்தின் தத்வமறிந்தவனும், பெருத்த கைகளுள்ளவனுமான இந்திரஜித்தானவன் இந்த குரங்கை பிரம்மாஸ்த்ரத்தினுலும் கொல்லமுடியாதென்பதை உணர்ந்து அந்த வாயுபுத்ரனை பிரம்மாஸ்த்ரத்தால் கட்டினன். (37)

பிறகு அந்த ராக்ஷஸனல் பிரம்மாஸ்த்ரத்தால் கட்டப்பட்ட அந்த வானரன் அசங்காமல் ஆகிவிட்டான். பூமியிலும் விழுந்தான். (38)

பிறகு பிரம்மாஸ்த்ரம் கட்டியதை உணர்ந்து பிரம்மதேவனின் வரதான ப்ரபாவத்தால் ஸ்வல்பம் கூட பீடையை தானடை

ततोऽथ बुद्ध्वा स तदस्त्रबन्धं प्रभोः प्रभावाद्विगतात्मवेगः ।
पितामहानुग्रहमात्मनश्च विचिन्तयामास हरिप्रवीरः ॥ ३९

ततः स्वायम्भुवैर्मन्त्रैर्ब्रह्मास्त्रमभिमन्त्रितम् ।
हनूमांश्चिन्तयामास वरदानं पितामहात् ॥ ४०

न मेऽस्य बन्धस्य च शक्तिरस्ति विमोक्षणे लोकगुरोः प्रभावात् ।
इत्येव मत्वा विहितोऽस्त्रबन्धो मयात्मयोनेरनुवर्तितव्यः ॥ ४१

स वीर्यमस्त्रस्य कपिर्विचार्य पितामहानुग्रहमात्मनश्च ।
विमोक्षशक्तिं परिचिन्तयित्वा पितामहाज्ञामनुवर्तते स्म ॥ ४२

ததோऽத புத்வா ஸ ததஸ்த்ரபந்தம்
ப்ரபோ: ப்ரபாவாத்விகதாத்மவேக: ।
பிதாமஹானுக்ரஹமாத்மனஸ்ச
விசிந்தயாமாஸ ஹரிப்ரவீர: ॥ 39

தத: ஸ்வாயம்புவைர்மந்த்ரைர்ப்ரம்மாஸ்த்ரமபிமந்த்ரிதம் ।
ஹனூமாம்ஸ்சிந்தயாமாஸ வரதானம் பிதாமஹாத் ॥ 40

ந மேऽஸ்ய பந்தஸ்ய ச ஶக்திரஸ்தி
விமோக்ஷணே லோககுரோ: ப்ரபாவாத் ।
இத்யேவ மத்வா விஹிதோऽஸ்த்ரபந்தோ
மயாத்மயோனேரனுவர்த்திதவ்ய: ॥ 41

ஸ வீர்யமஸ்த்ரஸ்ய கபிர்விசார்ய
பிதாமஹானுக்ரஹமாத்மனஸ்ச ।
விமோக்ஷஶக்திம் பரிசிந்தயித்வா
பிதாமாஹக்ஞாமனுவர்த்ததே ஸ்ம ॥ 42

யாமல் வானரர்களுள் மிக சிறந்தவனை அந்த ஹனுமார் தனக்கு பிரம்மதேவன் செய்த அனுக்ரஹத்தை மனதினால் நினைத்தார். (39)

பிறகு ப்ராஹ்மமான மந்த்ரங்களால் ஜபித்து போடப்பட்ட பிரம்மாஸ்த்ரத்தை பற்றியும், பிரம்மதேவன் தனக்கு செய்த வரதானத்தையும் யோசித்தார். (40)

லோக குருவின் மஹிமையால் இந்த பிரம்மாஸ்த்ர கட்டை விடுவிக்கச் செய்வதில் நமக்கு சக்தி இல்லையென்பதை தெரிந்து கொண்டு நமக்கு இந்திரஜித்தால் செய்யப்பட்ட பிரம்மாஸ்த்ர பந்தமானது ஒரு முகூர்த்தம் பொறுக்கவேண்டியதென்றே தீர்மானித்தார். (41)

அந்த கபியானவர் அஸ்த்ரத்தின் வீர்யத்தை நன்கு யோசித்தும், தனக்கு இந்த அஸ்த்ரத்திலிருந்து விடுபடுவதற்கு சக்தியும் பிதாமஹானுக்ரஹத்தால் உண்டு என்பதையும் நன்கு தீர்மானித்தும், பிரம்ம தேவனின் ஆக்ஞையை அனுஸரித்தார். (42)

अस्त्रेणापि हि बद्धस्य भयं मम न जायते ।
पितामहमहेन्द्राभ्यां रक्षितस्यानिलेन च ॥ ४३

ग्रहणे चापि रक्षोभिर्महान्मे गुणदर्शनः ।
राक्षसेन्द्रेण संवादस्तस्माद्गृह्णन्तु मां परे ॥ ४४

स निश्चितार्थः परवीरहन्ता समीक्ष्यकारी विनिवृत्तचेष्टः ।
परैः प्रसह्याभिगतैर्निगृह्य ननाद तैस्तैः परिभर्त्स्यमानः ॥ ४५

ततस्तं राक्षसा दृष्ट्वा निर्विचेष्टमरिंदमम् ।
बबन्धुः शणवल्कैश्च द्रुमचीरैश्च संहतैः ॥ ४६

அஸ்த்ரேணாபி ஹி பத்தஸ்ய பயம் மம ந ஜாயதே ।
பிதாமஹமஹேந்த்ராப்யாம் ரக்ஷிதஸ்யாநிலேன ச ॥ **43**

க்ரஹணே சாபி ரக்ஷோபிர்மஹான்மே குணதர்ஶன: ।
ராக்ஷஸேந்த்ரேண ஸம்வாதஸ்தஸ்மாத்க்ருஹ்ணந்து மாம் பரே ॥

ஸ நிஶ்சிதார்த்த: பரவீரஹந்தா
ஸமீக்ஷ்யகாரீ விநிவ்ருத்தசேஷ்ட: ।
பரை: ப்ரஸஹ்யாபிகதைர்நிக்ருஹ்ய
நநாத தைஸ்தை: பரிபர்த்ஸ்யமான: ॥ **45**

ததஸ்தம் ராக்ஷஸா த்ருஷ்ட்வா நிர்விசேஷ்டமரிந்தமம் ।
பபந்து: ஶணவல்கைஶ்ச த்ருமசீரைஶ்ச ஸம்ஹதை: ॥ **46**

பிரம்மதேவன், மஹேந்த்ரன் இவர்களாலும், வாயுவினாலும் ரக்ஷிக்கப்பட்ட எனக்கு அஸ்த்ரத்தினால் கட்டு ஏற்பட்டிருந்த போதிலும் பயமுண்டாகவில்லை. (43)

ராக்ஷஸர்களால் பிடிபடுவதிலும் ராக்ஷஸேந்திரனை ராவணனுடன் ஸம்வாதமாகிற ஒரு பெரிய நன்மையும் ஏற்படும். அதனால் சத்ருக்கள் என்னை பிடிக்கட்டும். (44)

இம்மாதிரி தீர்மானம் செய்துகொண்டவரும், சத்ரு வீரர்களை யழிப்பவரும், நன்கு யோசித்து கார்யம் செய்கிறவரும் ஒருவிதமான சேஷ்டையில்லாதவராயுமிருந்துகொண்டு அந்த ஹனுமார் பலாத்காரமாக வந்தவர்களான சத்ருக்களால் பிடிக்கப்பட்டு அந்தந்த ராக்ஷஸர்களால் அதட்டப்பட்டவராயுமிருந்து கொண்டு கோஷமிட்டார். (45)

பிறகு ராக்ஷஸர்கள் சத்ருக்களை யடக்கும் அந்த ஹனுமார் அசங்காமலிருப்பதைப் பார்த்து உறுதியான சணல் நார்களாலும் மரப்பட்டைகளாலும் கட்டினார்கள். (46)

स रोचयामास परैश्च बन्धनं प्रसह्य वीरैरभिनिग्रहं च।
कौतूहलान्मां यदि राक्षसेन्द्रो द्रष्टुं व्यवस्येदिति निश्चितार्थः॥ ४७

स बद्धस्तेन वल्केन विमुक्तोऽस्त्रेण वीर्यवान्।
अस्त्रबन्धः स चान्यं हि न बन्धमनुवर्तते॥ ४८

अथेन्द्रजित्तु द्रुमचीरबद्धं विचार्य वीरः कपिसत्तमं तम्।
विमुक्तमस्त्रेण जगाम चिन्तां नान्येन बद्धो ह्यनुवर्ततेऽस्त्रम्॥ ४९

अहो महत्कर्म कृतं निरर्थकं न राक्षसैर्मन्त्रगतिर्विमृष्टा।
पुनश्च नास्त्रे विहतेऽस्त्रमन्यत्प्रवर्तते संशयिताः स्म सर्वे॥ ५०

ஸ ரோசயாமாஸ பரைஶ்ச பந்தனம்
ப்ரஸஹ்ய வீரைரபிநிக்ரஹம் ச ।
கௌதூஹலான்மாம் யதி ராக்ஷஸேந்த்ரோ
த்ரஷ்டும் வ்யவஸ்யேதிதி நிஶ்சிதார்த்த: ॥ **47**

ஸ பத்தஸ்தேன வல்கேன விமுக்தோऽஸ்த்ரேண வீர்யவான் ।
அஸ்த்ரபந்த: ஸ சான்யம் ஹி ந பந்தமனுவர்த்ததே ॥ **48**

அதேந்த்ரஜித்து த்ருமசீரபத்தம்
விசார்ய வீர: கபிஸத்தமம் தம் ।
விமுக்தமஸ்த்ரேண ஜகாம சிந்தாம்
நான்யேன பத்தோ ஹ்யனுவர்த்ததேऽஸ்த்ரம் ॥

அஹோ மஹத்கர்ம க்ருதம் நிரர்த்தகம்
ந ராக்ஷஸைர்மந்த்ரகதிர்விம்ருஷ்டா ।
புனஶ்ச நாஸ்த்ரே விஹதேऽஸ்த்ரமன்யத்
ப்ரவர்த்ததே ஸம்ஶயிதா: ஸ்ம ஸர்வே ॥ **50**

ராக்ஷஸேந்திரனை ராவணன் குதூஹலத்துடன் என்னைப் பார்க்க வருவான் என்று தீர்மானம் செய்துகொண்ட அந்த ஹனுமார் வீரர்களான சத்ருக்களால் ஏற்பட்ட கட்டுகளையும் அதட்டலையும் அங்கீகரித்தார். (47)

அந்த மரப்பட்டையால் கட்டப்பட்ட அந்த வீர்யவானை ஹனுமார் பிரம்மாஸ்திரத்தால் விடுபட்டவராக ஆகிவிட்டார். அந்த அஸ்த்ர பந்தமும் இன்னொரு கட்டுதல் ஏற்பட்டால் நீங்கி விடும். (48)

பிறகு வீரனை இந்திரஜித்தானவன் மரப்பட்டைகளால் கட்டப்பட்ட கபிஶ்ரேஷ்டன் பிரம்மாஸ்திரத்தினின்றும் விடுபட்டான் என்பதை புணர்ந்து மற்றொன்றால் கட்டப்பட்டவன் பிரம் மாஸ்த்ரக் கட்டுதலை அடையமாட்டான் அல்லவா என்று கவலை கொண்டான். (49)

செய்த பெருங் கார்யம் வீணாகிவிட்டதே. இது கஷ்டம். ராக்ஷஸர்களால் பிரம்மாஸ்த்ரத்தின் செயல் யோசிக்கப்படவில்லை.

अस्त्रेण हनुमान्मुक्तो नात्मानमवबुध्यत।
कृष्यमाणस्तु रक्षोभिस्तैश्च बन्धैर्निपीडितः॥ ५१

हन्यमानस्ततः क्रूरै राक्षसैः काष्ठमुष्टिभिः।
समीपं राक्षसेन्द्रस्य प्राकृष्यत स वानरः॥ ५२

अथेन्द्रजित्तं प्रसमीक्ष्य मुक्तमस्त्रेण बद्धं द्रुमचीरसूत्रैः।
व्यदर्शयत्तत्र महाबलं तं हरिप्रवीरं सगणाय राज्ञे॥ ५३

तं मत्तमिव मातङ्गं बद्धं कपिवरोत्तमम्।
राक्षसा राक्षसेन्द्राय रावणाय न्यवेदयन्॥ ५४

அஸ்த்ரேண ஹனுமான்முக்தோ நாத்மானமவபுத்யத |
க்ருஷ்யமாணஸ்து ரக்ஷோபிஸ்தைஶ்ச பந்தைர்நிபீடித: || **51**

ஹன்யமானஸ்தத: க்ரூரை ராக்ஷஸை: காஷ்டமுஷ்டிபி: |
ஸமீபம் ராக்ஷஸேந்த்ரஸ்ய ப்ராக்ருஷ்யத ஸ வானர: || **52**

அதேந்த்ரஜித்தம் ப்ரஸமீக்ஷ்ய முக்தம்
அஸ்த்ரேண பத்தம் த்ருமசீரஸூத்ரை: |
வ்யதர்ஶயத்தத்ர மஹாபலம் தம்
ஹரிப்ரவீரம் ஸகணாய ராஜ்ஞே || **53**

தம் மத்தமிவ மாதங்கம் பத்தம் கபிவரோத்தமம் |
ராக்ஷஸா ராக்ஷஸேந்த்ராய ராவணாய ந்யவேதயன் || **54**

பிரம்மாஸ்த்ரம் வீணாகி ஆகிவிட்டால் மறுபடியும் வேறு அஸ்த்ரம் பயன்படாது. இந்த குரங்கு கட்டிலிருந்து விடுபட்டுவிட்டால் நாங்கள் எல்லோரும் பிழைத்திருப்பது ஸந்தேஹம்தான் என்று கவலைகொண்டான். (50)

பிரம்மாஸ்த்ரத்தினால் விடுபட்ட ஹனுமார் தன்னை விடுபட்டதாய் பிறர் அறியும்படி பிரகாசப்படுத்தவில்லை. அந்த கட்டுகளால் மிகவும் பீடிக்கப்பட்டு ராக்ஷஸர்களால் இழுக்கப்பட்டார். (51)

பிறகு அந்த வானரனானவர் கடூரர்களான ராக்ஷஸர்களால் தடிகளாலும் கைபிடிகளாலும் அடிக்கப்படுகிறவராயிருந்து கொண்டு ராவணனுடைய ஸமீபத்திற்கு இழுத்துச்செல்லப்பட்டார். (52)

பிறகு இந்திரஜித்தானவன் மரப்பட்டைகளாலும், கயிறுகளாலும் கட்டப்பட்டு பிரம்மாஸ்த்ரத்தால் விடுபட்டவராக அந்த ஹனுமாரை . தெரிந்துகொண்டு அங்கு ராஜஸபையில் பரிவாரங்களுடன் கூடிய அரசனான ராவணனிடத்தில் மஹாபலங்கொண்டவனும் வானரர்களுள் மிக சிறந்தவருமான அந்த ஹனுமாரைக் காண்பித்தான். (53)

மதம்பிடித்த யானை போன்றவரும், கட்டப்பட்டவருமான

कोऽयं कस्य कुतो वाऽत्र किं कार्यं को व्यपाश्रयः ।
इति राक्षसवीराणां तत्र संजज्ञिरे कथाः ॥ ५५

हन्यतां दह्यतां वाऽपि भक्ष्यतामिति चापरे ।
राक्षसास्तत्र संक्रुद्धाः परस्परमथाब्रुवन् ॥ ५६

अतीत्य मार्गं सहसा महात्मा स तत्र रक्षोधिपपादमूले ।
ददर्श राज्ञः परिचारवृद्धान्गृहं महारत्नविभूषितं च ॥ ५७

स ददर्श महातेजा रावणः कपिसत्तमम् ।
राक्षोभिर्विकृताकारैः कृष्यमाणमितस्ततः ॥ ५८

கோऽயம் கஸ்ய குதோ வாऽத்ர கிம் கார்யம் கோ வ்யபாஶ்ரய:
இதி ராக்ஷஸவீராணும் தத்ர ஸம்ஜக்ஞிரே கதா: ॥ 55

ஹன்யதாம் தஹ்யதாம் வாऽபி பக்ஷ்யதாமிதி சாபரே ।
ராக்ஷஸாஸ்தத்ர ஸம்க்ருத்தா: பரஸ்பரமதாப்ருவன் ॥ 56

அதீத்ய மார்கம் ஸஹஸா மஹாத்மா
ஸ தத்ர ரக்ஷோதிபபாதமூலே ।
ததர்ஶ ராக்ஞ: பரிசாரவ்ருத்தான்
க்ருஹம் மஹாரத்னவிபூஷிதம் ச ॥ 57

ஸ ததர்ஶ மஹாதேஜா: ராவண: கபிஸத்தமம் ।
ரக்ஷோபிர்விக்ருதாகாரை: க்ருஷ்யமாணமிதஸ்தத: ॥ 58

அந்த கபிஶ்ரேஷ்டனை ராக்ஷஸர்கள் ராக்ஷஸேந்திரனை ராவணனிடத்தில் தெரியப்படுத்தினர்கள். (54)

இவன் யார்? எவனைச் சேர்ந்தவன்? எங்கிருந்து வந்தவன்? இங்கு என்ன கார்யம்? இங்கு இவனுக்கு யாருடைய ஆதரவு? என்று அங்கு ராஜஸபையில் ராக்ஷஸ வீரர்களுக்குள் பேச்சானது உண்டாயிற்று. (55)

அந்த இடத்தில் மிக கோபங்கொண்ட ராக்ஷஸர்கள் அந்த குரங்கை கொன்றுவிடுவோம் அல்லது எரித்துவிடுவோம் என்றும் மற்றும் சில ராக்ஷஸர்கள் தின்றுவிடுவோம் என்றும் ஒருவர்க்கொருவர் சொன்னர்கள். (56)

ஹனுமார் வேகமாக அந்த வழியைத்தாண்டி அங்கு ராக்ஷஸ ராஜனின் காலின்கீழ் இருக்கின்ற அரசனின் கிழவர்களான பணியாளர்களேயும், சிறந்த ரத்னங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மாளிகையையும் பார்த்தார். (57)

மஹா தேஜஸ்வியான அந்த ராவணன் விகாரமான உருவங்கொண்ட அந்த ராக்ஷஸர்களால் அங்குமிங்கும் இழுக்கப்படுகிற கபிஶ்ரேஷ்டனைக் கண்டான். (58)

राक्षसाधिपतिं चापि ददर्श कपिसत्तमः ।
तेजोबलसमायुक्तं तपन्तमिव भास्करम् ॥ ५९

स रोषसंवर्तिततात्रदृष्टिर्दशाननस्तं कपिमन्ववेक्ष्य ।
अथोपविष्टान्कुलशीलवृद्धान्समादिशत्तं प्रति मन्त्रिमुख्यान् ॥ ६०

यथाक्रमं तैः स कपिर्विपृष्टः कार्यार्थमर्थस्य च मूलमादौ ।
निवेदयामास हरीश्वरस्य दूतः सकाशादहमागतोऽस्मि ॥ ६१

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
अष्टचत्वारिंशः सर्गः ॥ ४८ ॥

ராக்ஷஸாதிபதிம் சாபி தத₃ர்ம₂ கபிஸத்தம: ।
தேஜோபலஸமாயுக்தம் தபந்தமிவ பாஸ்கரம் ॥ 59

ஸ ரோஷஸம்வர்த்திததாம்ரத்₃ருஷ்டிர்
த₃மாநநஸ்தம் கபிமன்வவேக்ஷ்ய ।
அதோபவிஷ்டான்குலமீலவ்ருத்தான்
ஸமாதிமத்தம் ப்ரதி மந்த்ரிமுக்யான் ॥ 60

யதாக்ரமம் தை: ஸ கபிர்விப்ருஷ்ட:
கார்யார்த்தமர்த்தஸ்ய ச மூலமாதௌ ।
நிவேதயாமாஸ ஹரீம்ஶ்வரஸ்ய
தூத: ஸகாமாதஹமாகதோऽஸ்மி ॥ 61

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீய ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே அஷ்டசத்வாரிம்ம: ஸர்க: ॥

கபிம்ரேஷ்டரானவர் தேஜஸ், பலம் இவைகள் மிகவும் நிறைந்த ராக்ஷஸாதிபதியை தேஜோமயமான ஸூர்யனைப்போல் கண்டார். (59)

அந்த குரங்கை ராவணன் நன்கு பார்த்து கோபத்தால் சுழண்டதுகளும், சிவந்ததுகளுமான கண்களுள்ளவனுயிருந்து கொண்டு பிறகு அங்கு உட்கார்ந்திருப்பவர்களும், குலம், நல்ல நடை இவைகளில் சிறந்தவர்களுமான மந்திரி ம்ரேஷ்டர்களை அந்த ஹனுமாரைக் குறித்து ஏவினன். (60)

வந்த கார்யத்தை குறித்தும், கார்யத்திற்கு காரணமாயிருந்த ஏவினவனைக் குறித்தும் முதலில் அந்த மந்திரிகளால் வரிசையாகக் கேட்கப்பட்ட அந்த ஹனுமார் வானர ராஜனை ஸுக்ரீவனுடைய தூதன் என்றும், அந்த அரசனின் ஸமீபமிருந்து வந்தவன் என்றும் தெரிவித்தார். (61)

நாற்பத்தெட்டாவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

एकोनपञ्चाशः सर्गः — நாற்பத்தோன்பதாவது ஸர்கம் ॥ ४९ ॥

"रावणप्रभावदर्शनम्"

ராவணனின் மஹிமையைக் காணல்.

ततः स कर्मणा तस्य विस्मितो भीमविक्रमः ।
हनुमान्रोषताम्राक्षो रक्षोधिपमवैक्षत ॥ १

भ्राजमानं महार्हेण काञ्चनेन विराजता ।
मुक्ताजालावृतेनाथ मुकुटेन महाद्युतिम् ॥ २

वज्रसंयोगसंयुक्तैर्महार्हमणिविग्रहैः ।
हैमैराभरणैश्चित्रैर्मनसेव प्रकल्पितैः ॥ ३

महार्हक्षौमसंवीतं रक्तचन्दनरूषितम् ।
स्वनुलिप्तं विचित्राभिर्विविधाभिश्च भक्तिभिः ॥ ४

தத: ஸ கர்மணா தஸ்ய விஸ்மிதோ பீமவிக்ரம: ।
ஹனுமான்ரோஷதாம்ராக்ஷோ ரக்ஷோதிபமவைக்ஷத ॥ 1

ப்ராஜமானம் மஹார்ஹேண காஞ்சனேன விராஜதா ।
முக்தாஜாலாவ்ருதேனாத முகுடேன மஹாத்யுதிம் ॥ 2

வஜ்ரஸம்யோகஸம்யுக்தைர்மஹார்ஹமணிவிக்ரஹை: ।
ஹைமைராபரணைஸ்சித்ரைர்மனஸேவ ப்ரகல்பிதை: ॥ 3

மஹார்ஹக்ஷௌமஸம்வீதம் ரக்தசந்தனரூஷிதம் ।
ஸ்வனுலிப்தம் விசித்ராபிர்விவிதாபிஸ்ச பக்திபி: ॥ 4

பிறகு ராவணன் யுத்தத்திற்கு வராமலே இந்திரஜித்தைக் கொண்டு தன்னை கட்டி இழுத்துவந்த ராவணனுடைய செய்கையினால் ஆஸ்சர்யபட்டவரும், பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ளவருமான ஹனுமார் கோபத்தால் சிவந்த கண்கள் உள்ளவராயிருந்து கொண்டு ராக்ஷஸ ராஜனை நன்கு பார்த்தார். (1)

விலையுயர்ந்ததும், தங்கத்தால் செய்யப்பட்டதும், பிரகாசிக்கின்றதும், முத்து சலங்கைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான கிரீடத்தால் பிரகாசிக்கின்றவனும், மிகுந்த காந்தியுள்ளவனும், வைரக்கற்கள் வைத்து புதைக்கப்பட்டதுகளும், விலையுயர்ந்த மணிகளால் உருவாக்கப்பட்டதுகளும், தங்கத்தினால் செய்யப்பட்டதுகளும், நானாவர்ணங்கள் உள்ளதுகளும், மனதினால் நன்கு

विवृतैर्दर्शनीयैश्च रक्ताक्षैर्भीमदर्शनैः ।
दीप्ततीक्ष्णमहादंष्ट्रैः प्रलम्बदशनच्छदैः ॥ ५

शिरोभिर्दशभिर्वीरं भ्राजमानं महौजसम् ।
नानाव्यालसमाकीर्णैः शिखरैरिव मन्दरम् ॥ ६

नीलाञ्जनचयप्रख्यं हारेणोरसि राजता ।
पूर्णचन्द्राभवक्त्रेण सबलाकमिवाम्बुदम् ॥ ७

बाहुभिर्बद्धकेयूरैश्चन्दनोत्तमरूषितैः ।
भ्राजमानाङ्गदैः पीनैः पञ्चशीर्षैरिवोरगैः ॥ ८

விவ்ருதைர்தர்ஶநீயைஶ்ச ரக்தாக்ஷைர்பீமதர்ஶனை: ।
தீப்ததீக்ஷ்ணமஹாதம்ஷ்ட்ரை: ப்ரலம்பதஶனச்சதை: ॥ 5

ஶிரோபிர்தஶபிர்வீரம் ப்ராஜமானம் மஹௌஜஸம் ।
நாநாவ்யாலஸமாகீர்ணை: ஶிகரைரிவ மந்தரம் ॥ 6

நீலாஞ்ஜனசயப்ரக்யம் ஹாரேணோரஸி ராஜதா ।
பூர்ணசந்த்ராபவக்த்ரேண ஸபலாகமிவாம்புதம் ॥ 7

பாஹுபிர்பத்தகேயூரைஶ்சந்தனோத்தமரூஷிதை: ।
ப்ராஜமானாங்கதை: பீனை: பஞ்சஶீர்ஷைரிவோரகை: ॥ 8

செய்யப்பட்டது போன்றதுகளுமான ஆபரணங்களால் பிரகாசிக்கின்றவனும், விலையுயர்ந்த பட்டு வஸ்த்ரத்தை தரித்தவனும், சிகப்பு சந்தனத்தால் பூசப்பட்டவனும், வரிசையாய் விசித்ரமாக கோடு கோடாக சந்தனத்தால் நன்கு பூசப்பட்டவனும், வட்டமாக உள்ளதுகளும், பார்க்கத் தகுந்ததுகளும், பயங்கரமான ரூபமுள்ளதுகளுமான சிவந்த கண்களினாலும், ப்ரகாஶிக்கின்றதுகளும், கூர்மையானதுகளுமான தித்திபற்களினாலும், தொங்குகின்ற உதடுகளினாலும் ப்ரகாஶிக்கின்றவனும், பத்து தலைகளால் பல மலைப்பாம்புகளால் சூழப்பட்ட கொடிமுடிகளால் ப்ரகாஶிக்கின்ற மந்திர பர்வதம் போலிருப்பவனும், வீரனும், மிகுந்த தேஜஸ் வாய்ந்தவனும், கறுத்த மை மலைபோன்றவனும், மார்பில் ப்ரகாஶிக்கின்ற மாலையினாலும், பூர்ண சந்திரனுக்கொப்பான முகத்தாலும், கொக்குகளுடன் கூடிய மேகம் போன்றவனும், தரிக்கப்பட்ட தோள்வளைகளுள்ளதுகளும், சிறந்த சந்தனத்தால் பூசப்பட்டதுகளும், ப்ரகாஶிக்கின்ற வேறு விதமாக செய்யப்பட்ட மற்றும் சில தோள்வளைகள் உள்ளதுகளும், பெருத்ததுகளும், ஐந்து தலையுடன் கூடிய ஸர்ப்பங்கள் போன்றதுகளுமான கைகளுடன் கூடியவனும், பெருத்ததும், ஸ்படிகக் கல்லிழைத்ததும், பல வர்ணமுள்ளதும், மற்றும் சில ரத்னங்கள் வைத்திழைக்கப்பட்டதும்,

महति स्फाटिके चित्रे रत्नसंयोगसंस्कृते ।
उत्तमास्तरणास्तीर्णे सूपविष्टं वरासने ॥ ९

अलङ्कृताभिरत्यर्थं प्रमदाभिः समन्ततः ।
वालव्यजनहस्ताभिरारात्समुपसेवितम् ॥ १०

दुर्धरेण प्रहस्तेन महापार्श्वेन रक्षसा ।
मन्त्रिभिर्मन्त्रतत्त्वज्ञैर्निकुम्भेन च मन्त्रिणा ॥ ११

उपोपविष्टं रक्षोभिश्चतुर्भिर्बलदर्पितैः ।
कृत्स्नः परिवृतो लोकश्चतुर्भिरिव सागरैः ॥ १२

मन्त्रिभिर्मन्त्रतत्त्वज्ञैरन्यैश्च शुभबुद्धिभिः ।
अन्वास्यमानं रक्षोभिः सुरैरिव सुरेश्वरम् ॥ १३

மஹதி ஸ்பாடிகே சித்ரே ரத்னஸம்யோகஸம்ஸ்க்ருதே ।
உத்தமாஸ்தரணாஸ்தீர்ணே ஸூபவிஷ்டம் வராஸனே ॥ 9

அலங்க்ருதாபிரத்யர்த்தம் ப்ரமதாபி: ஸமந்தத: ।
வாலவ்யஜனஹஸ்தாபிராராத்ஸமுபஸேவிதம் ॥ 10

துர்தரேண ப்ரஹஸ்தேன மஹாபார்ஸ்வேன ரக்ஷஸா ।
மந்த்ரிபிர்மந்த்ரதத்வக்ஞைர்நிகும்பேன ச மந்த்ரிணா ॥ 11

உபோபவிஷ்டம் ரக்ஷோபிஸ்சதுர்பிர்பலதர்பிதை: ।
க்ருத்ஸ்ன: பரிவ்ருதோ லோகஸ்சதுர்பிரிவ ஸாகரை: ॥ 12

மந்த்ரிபிர்மந்த்ரதத்வக்ஞைரன்யைஸ்ச ஶுபபுத்திபி: ।
அன்வாஸ்யமானம் ரக்ஷோபி: ஸுரைரிவ ஸுரேஸ்வரம் ॥

உயர்ந்த விரிப்புகள் விரிக்கப்பட்டதுமான சிறந்த ஸிம்ஹாஸனத்தில் நன்கு உட்கார்ந்துகொண்டவனும், மிகுந்த அலங்காரஞ் செய்து கொண்டவர்களும், சாமரங்களை கையில் தரித்தவர்களும், நான்கு பக்கத்திலிருக்கின்றவர்களுமான சிறந்த ஸ்த்ரீகளால் ஸமீபத்தில் நன்கு ஸேவிக்கப்பட்டவனும், ஆலோசித்து தத்துவத்தை நன்கு அறியக்கூடியவர்களும், மந்திராலோசனைக்கு உதவியாயிருக்கிறவர்களும், பலத்தால் கொழுப்பை யடைந்தவர்களுமான துர்தரன், ப்ரஹஸ்தன், மஹாபார்ஸ்வன், நிகும்பன் என்ற நான்கு ராக்ஷஸர்களும் சேர்ந்து பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருப்பதால், நான்கு ஸமுத்திரங்களால் சூழப்பட்ட எல்லா உலகம் போன்றவனும், அழகிய புத்தியுள்ளவர்களும், மந்திராலோசனையின் ஸ்வரூபத்தை யறிந்தவர்களுமான காரியம் செய்ய அனுகூலமாகயிருக்கும் மற்றும் ஸசிவர்களான ராக்ஷஸர்களாலும், தேவர்களால் தேவேந்திரன் போல் உபாஸிக்கப்படுகின்றவனும், மிகுந்த தேஜஸுள்ள

अपश्यद्राक्षसपतिं हनुमानतितेजसम्।
विष्ठितं मेरुशिखरे सतोयमिव तोयदम्॥ १४

स तैः संपीड्यमानोऽपि रक्षोभिर्भीमविक्रमैः।
विस्मयं परमं गत्वा रक्षोधिपमवैक्षत॥ १५

भ्राजमानं ततो दृष्ट्वा हनुमान्राक्षसेश्वरम्।
मनसा चिन्तयामास तेजसा तस्य मोहितः॥ १६

अहो रूपमहो धैर्यमहो सत्वमहो द्युतिः।
अहो राक्षसराजस्य सर्वलक्षणयुक्तता। १७

यद्यधर्मो न बलवान्स्यादयं राक्षसेश्वरः।
स्यादयं सुरलोकस्य सशक्रस्यापि रक्षिता॥ १८

அபஶ்யத்ராக்ஷஸபதிம் ஹனுமானதிதேஜஸம் |
விஷ்டிதம் மேருஶிகரே ஸதோயமிவ தோயதம் || 14

ஸ தை: ஸம்பீட்யமானோऽபி ரக்ஷோபிர்பீமவிக்ரமை: |
விஸ்மயம் பரமம் கத்வா ரக்ஷோதிபமவைக்ஷத || 15

ப்ராஜமானம் ததோ த்ருஷ்ட்வா ஹனுமான்ராக்ஷஸேஶ்வரம் |
மனஸா சிந்தயாமாஸ தேஜஸா தஸ்ய மோஹித: || 16

அஹோ ரூபமஹோ தைர்யமஹோ ஸத்வமஹோ த்யுதி: |
அஹோ ராக்ஷஸராஜஸ்ய ஸர்வலக்ஷணயுக்ததா || 17

யத்யதர்மோ ந பலவான்ஸ்யாதயம் ராக்ஷஸேஶ்வர: |
ஸ்யாதயம் ஸுரலோகஸ்ய ஸஶக்ரஸ்யாபி ரக்ஷிதா || 18

வனும், மேரு பர்வதத்தின் நுனியில் இருக்கின்ற ஜலத்துடன் கூடிய மேகம்போன்றவனுமான ராக்ஷஸாதிபதியான ராவணனை ஹனுமார் கண்டார். (2 — 14)

அந்த ராக்ஷஸர்களால் நன்கு பீடிக்கப்பட்ட போதிலும் அந்த ஹனுமார் மிகுந்த ஆஶ்சரியத்தை யடைந்து ராக்ஷஸாதிபதியான ராவணனை மறுபடியும் நன்கு பார்த்தார். (15)

பிறகு ப்ரகாஶிக்கின்ற ராக்ஷஸேஶ்வரனைப் பார்த்து அவன் தேஜஸினால் மோஹத்தை யடைந்த ஹனுமார் மனதினால் சிந்தித்தார். (16)

ஹா என்ன ரூபம்! ஹா என்ன தைர்யம்! ஹா என்ன பலம்! ஹா என்ன காந்தி! ஹா ராக்ஷஸ ராஜனின் எல்லா லக்ஷணங்களும் பொருந்தியிருத்தல் என்ன ஆஶ்சர்யம். (17)

அதர்மமானது பலமற்றதாயிருக்குமேயாகில் இவன் ராக்ஷஸர்களுக்கு ஈஶ்வரனாகவே பலகாலிருப்பான். இந்திரனுடன் கூடிய ஸுரலோகத்தை காப்பவனாகவும் இவன் ஆவான். (18)

अस्य क्रूरैर्नृशंसैश्च कर्मभिर्लोककुत्सितैः।
तेन बिभ्यति खल्वस्माल्लोकाः सामरदानवाः॥ १९
अयं ह्युत्सहते क्रुद्धः कर्तुमेकार्णवं जगत्।
इति चिन्तां बहुविधामकरोन्मतिमान्हरिः॥
दृष्ट्वा राक्षसराजस्य प्रभावममितौजसः॥ २०

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
एकोनपञ्चाशः सर्गः॥ ४९॥

அஸ்ய க்ரூரைர்ந்ருஶம்ஸைஶ்ச கர்மபிர்லோககுத்ஸிதை: ।
தேன பிப்யதி கல்வஸ்மால்லோகா: ஸாமரதானவா: ॥ 19

அயம் ஹ்யுத்ஸஹதே க்ருத்த: கர்த்துமேகார்ணவம் ஜகத் ।
இதி சிந்தாம் பஹுவிதாம் அகரோன்மதிமான்ஹரி: ॥
த்ருஷ்ட்வா ராக்ஷஸராஜஸ்ய ப்ரபாவமமிதௌஜஸ: ॥ 20

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீய ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே ஏகோநபஞ்சாஶ: ஸர்க: ॥

இவனுடைய கடூரங்களும், தயையற்றதுகளும், உலகம் நிந்திக்கக்கூடியதுகளுமான செய்கைகளால் உண்டுபண்ணப்பட்ட அதர்மத்தினுல் இவனிடத்திலிருந்து தேவாஸுரர்களுடன் கூடின உலகங்கள் பயப்படுகின்றன. (19)

அளவற்ற தேஜஸுள்ள ராக்ஷஸ ராஜனின் பிரபாவத்தைப் பார்த்து புத்திமானுன ஹனுமார் இந்த ராவணன் கோபங்கொண்டால் இந்த உலக முழுமையும் ஒரே ஸமுத்ரமாக செய்வதற்கு சக்திவாய்ந்தவனென்று பலவகைப்பட்ட இம்மாதிரியான எண்ணத்தைச் செய்தார். (20)

நாற்பத்தொன்பதாவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

पञ्चाशः सर्गः — ஐம்பதாவது ஸர்கம் ॥ ५० ॥

"प्रहस्तप्रश्नः" — ப்ரஹஸ்தன் கேள்வி கேட்டல்.

तमुद्वीक्ष्य महाबाहुः पिङ्गाक्षं पुरतः स्थितम् ।
कोपेन महताविष्टो रावणो लोकरावणः ॥ १

शङ्काहतात्मा दध्यौ स कपीन्द्रं तेजसावृतम् ।
किमेष भगवान्नन्दी भवेत्साक्षादिहागतः ॥ २

येन शप्तोऽस्मि कैलासे मया संचालिते पुरा ।
सोऽयं वानरमूर्तिः स्यात्किंस्विद्बाणोऽपि वाऽसुरः ॥ ३

தமுத்வீக்ஷ்ய மஹாபாஹு: பிங்காக்ஷம் புரத: ஸ்திதம் ।
கோபேன மஹதாவிஷ்டோ ராவணோ லோகராவண: ॥ 1

ஶங்காஹதாத்மா தத்யௌ ஸ கபீந்த்ரம் தேஜஸாவ்ருதம் ।
கிமேஷ பகவான்நந்தீ பவேத்ஸாக்ஷாதிஹாகத: ॥ 2

யேன ஶப்தோऽஸ்மி கைலாஸே மயா ஸம்சாலிதே புரா ।
ஸோऽயம் வானரமூர்த்தி: ஸ்யாத்கிம்ஸ்வித்பாணோऽபி
வாऽஸுர: ॥ 3

தனக்கு முன்பிருக்கின்றவரும், மஞ்சள் நிறமான கண்ணுள்ளவருமான அந்த ஹனுமாரை நிமிர்ந்து பார்த்து மிகுந்த கோபத்துடன் கூடியவனும், பெருத்த கைகளுள்ளவனும், உலகத்தை கதறடிக்கின்றவனுமான ராவணன் சங்கையினுல் கலங்கின மனமுள்ளவனுயிருந்துகொண்டு மிகுந்த தேஜஸுடன் கூடிய வானரஶ்ரேஷ்டனைக் குறித்து, நான் கைலாஸ பர்வதத்தை முன்பு அசக்கினபொழுது எவன் என்னை ஶபித்தானே அந்த பகவானுன நந்தியே ஸாக்ஷாத்தாய் இங்கு இம்மாதிரி வந்திருக்கிறுனே, அல்லது பாணன் என்ற அஸுரன் இந்த குரங்கின் உருவம் எடுத்து வந்திருக்கிறுனே என்றும் ஆலோசித்தான்.

(இங்கு ராவணன் நிமிர்ந்து ஹனுமாரை பார்த்தான் என்றதால் ஹனுமார் தன் வாலை உயரமான ஆஸனமாகச் சுருட்டி அதன் மேல் உட்கார்ந்திருந்தார் என்பது ஸூசிபிக்கப்படுகிறது. ராவணன் இவருக்கு ஆஸனம் கொடுக்காததால் இம்மாதிரி உட்கார்ந்தார் என்று புலப்படுகிறது.) (1—3)

स राजा रोषताम्राक्षः प्रहस्तं मन्त्रिसत्तमम् ।
कालयुक्तमुवाचेदं वचो विपुलमर्थवत् ॥ ४

दुरात्मा पृच्छ्यतामेष कुतः किं वाऽस्य कारणम् ।
वनभङ्गे च कोऽस्यार्थो राक्षसीनां च तर्जने ॥ ५

मत्पुरीमप्रधृष्यां वा गमने किं प्रयोजनम् ।
आयोधने वा किं कार्यं पृच्छ्यतामेष दुर्मतिः ॥ ६

रावणस्य वचः श्रुत्वा प्रहस्तो वाक्यमब्रवीत् ।
समाश्वसिहि भद्रं ते न भीः कार्या त्वया कपे ॥ ७

ஸ ராஜா ரோஷதாம்ராக்ஷ: ப்ரஹஸ்தம் மந்த்ரிஸத்தமம் ।
காலயுக்தமுவாசேதம் வசோ விபுலமர்த்தவத் ॥ 4

துராத்மா ப்ருச்யதாமேஷ குத: கிம் வாऽஸ்ய காரணம் ।
வனபங்கே ச கோऽஸ்யார்த்தோ ராக்ஷஸீனாம் ச தர்ஜனே ॥ 5

மத்புரீமப்ரத்ருஷ்யாம் வா கமனே கிம் ப்ரயோஜனம் ।
ஆயோதனே வா கிம் கார்யம் ப்ருச்யதாமேஷ துர்மதி: ॥ 6

ராவணஸ்ய வச: ஶ்ருத்வா ப்ரஹஸ்தோ வாக்யமப்ரவீத் ।
ஸமாஶ்வஸிஹி பத்ரம் தே ந பீ: கார்யா த்வயா கபே ॥ 7

அந்த ராஜாவானவன் கோபத்தால் சிவந்த கண்களுடனிருந்துகொண்டு மந்திரிகளுள் சிறந்தவனான பிரஹஸ்தனைப் பார்த்து காலத்திற்கேற்றதும், கம்பீரமானதும், உட்கருத்துடன் கூடியதுமான இந்த வார்த்தையைச் சொன்னான். (4)

இவன் எங்கிருந்து வந்தவன்? இவனை இங்கு வரும்படி ஏவினவன் யார்? தோட்டத்தை முறிப்பதிலோ, ராக்ஷஸிகளை அதட்டுவதிலோ இவனுக்கு ஆகவேண்டியது என்ன? என்று இந்த துஷ்டனைக்கேள். (5)

தகையமுடியாத என் பட்டணத்திற்கு வந்ததின் பயனென்ன? கிங்கரர்கள் முதலியவர்களுடன் எதற்காக யுத்தம் செய்தான்? என்றும் துர்புத்தியான இவனைக் கேள். (6)

ராவணனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு பிரஹஸ்தன் ஓ குரங்கே நீ பயப்படாதே, உனக்கு க்ஷேமம் உண்டாகும், தைர்யத்தையடை என்று சொன்னான்.

(ஸாமான்யமான குரங்கு என்று பிரஹஸ்தன் இம்மாதிரி சொன்னதாக கருதவேண்டும்.) (7)

यदि तावत्त्वमिन्द्रेण प्रेषितो रावणालयम्।
तत्त्वमाख्याहि मा भूत्ते भयं वानर मोक्ष्यसे॥ ८

यदि वैश्रवणस्य त्वं यमस्य वरुणस्य वा।
चाररूपमिदं कृत्वा प्रविष्टो नः पुरीमिमाम्॥ ९

विष्णुना प्रेषितो वाऽपि दूतो विजयकाङ्क्षिणा।
न हि ते वानरं तेजो रूपमात्रं तु वानरम्॥ १०

तत्त्वतः कथयस्वाद्य ततो वानर मोक्ष्यसे।
अनृतं वदतश्चापि दुर्लभं तव जीवितम्॥ ११

अथवा यन्निमित्तं ते प्रवेशो रावणालये।
एवमुक्तो हरिश्रेष्ठस्तदा रक्षोगणेश्वरम्॥ १२

யதி தாவத்வமிந்த்ரேண ப்ரேஷிதோ ராவணாலயம் ।
தத்வமாக்யாஹி மா பூத்தே பயம் வானர மோக்ஷ்யஸே ॥ 8

யதி வைஶ்ரவணஸ்ய த்வம் யமஸ்ய வருணஸ்ய வா ।
சாரரூபமிதம் க்ருத்வா ப்ரவிஷ்டோ ந: புரீமிமாம் ॥ 9

விஷ்ணுநா ப்ரேஷிதோ வாऽபி தூதோ விஜயகாங்க்ஷிணா ।
ந ஹி தே வானரம் தேஜோ ரூபமாத்ரம் து வானரம் ॥ 10

தத்வத: கதயஸ்வாத்ய ததோ வானர மோக்ஷ்யஸே ।
அந்ருதம் வததஶ்சாபி துர்லபம் தவ ஜீவிதம் ॥ 11

அதவா யந்நிமித்தம் தே ப்ரவேஶோ ராவணாலயே ।
ஏவமுக்தோ ஹரிஶ்ரேஷ்டஸ்ததா ரக்ஷோகணேஶ்வரம் ॥ 12

ஓ வானர! நீ இந்திரனால் ராவணனுடைய வீட்டிற்கு செல் என்று ஏவப்பட்டவனா? உண்மையைச்சொல். உனக்கு பயம் வேண்டாம். அப்படி சொன்னால் விடுபட்டுவிடுவாய். (8)

நீ குபேரன், யமன், வருணன் இவர்களில் யாருக்காக சாரனுடைய உருவமாகிய குரங்கு ரூபம் எடுத்துக்கொண்டு எங்களுடைய இந்த பட்டணத்திற்குள் பிரவேசித்தாய்? (9)

அல்லது நன்கு ஜயத்தைக்கோரி விஷ்ணுவினால் தூதாக ஏவப்பட்டாயா? உனது தேஜஸ் குரங்கினுடையதாக இருக்கமுடியாது. உன் வேஷம் மட்டிலும்தான் குரங்கினுடையது. (10)

ஓ வானர? இப்பொழுது உண்மையைச் சொல். பிறகு உன்னை விட்டுவிடுகிறேன். பொய்சொன்னால் நீ பிழைத்திருப்பது அரிது. (11)

அல்லது ராவணனுடைய வீட்டிற்கு என்ன காரணமாய் நீ வந்தாய்? என்று பிரஹஸ்தனால் அப்பொழுது கேட்கப்பட்ட

अब्रवीन्नास्मि शक्रस्य यमस्य वरुणस्य वा।
धनदेन न मे सख्यं विष्णुना नास्मि चोदितः॥ १३

जातिरेव मम त्वेषा वानरोऽहमिहागतः।
दर्शने राक्षसेन्द्रस्य दुर्लभे तदिदं मया॥ १४

वनं राक्षसराजस्य दर्शनार्थे विनाशितम्।
ततस्ते राक्षसाः प्राप्ता बलिनो युद्धकाङ्क्षिणः॥ १५

रक्षणार्थं तु देहस्य प्रतियुद्धा मया रणे।
अस्त्रपाशैर्न शक्योऽहं बद्धुं देवासुरैरपि॥ १६

அப்ரவீன்னாஸ்மி ஶக்ரஸ்ய யமஸ்ய வருணஸ்ய வா।
தனதேன ந மே ஸக்யம் விஷ்ணுநா நாஸ்மி சோதித:॥ 13

ஜாதிரேவ மம த்வேஷா வானரோऽஹமிஹாகத:।
தர்ஶனே ராக்ஷஸேந்த்ரஸ்ய துர்லபே ததிதம் மயா॥ 14

வனம் ராக்ஷஸராஜஸ்ய தர்ஶனார்த்தே விநாஶிதம்।
ததஸ்தே ராக்ஷஸா: ப்ராப்தா பலினோ யுத்தகாங்க்ஷிண:॥ 15

ரக்ஷணார்த்தம் து தேஹஸ்ய ப்ரதியுத்தா மயா ரணே।
அஸ்த்ரபாஶைர்ந ஶக்யோऽஹம் பத்தும் தேவாஸுரைரபி॥

ஹரிஶ்ரேஷ்டன் நான் இந்திரன், யமன், வருணன் இவர்களுடைய தூதனல்ல. குபேரனுடன் எனக்கு ஸ்நேஹம் கிடையாது. விஷ்ணுவினால் நான் ஏவப்படவில்லை என்று ராக்ஷஸர்களுக்கு ஈஶ்வரனை ராவணனைப் பார்த்து நேரிலேயே சொன்னார். இதனால் தன்னைக் கேட்ட ப்ரஹஸ்தனை அலக்ஷியம் செய்து நேரிலேயே அரசனுடன் பேசினார் என்று கருத்து. (12—13)

இந்த குரங்கின் உருவமானது எனக்கு பிறப்பிலேயே ஏற்பட்டதாகும். நான் குரங்குதான். ராக்ஷஸேந்திரனை உன்னை பார்ப்பது அரிது என்று இங்கு வந்து இம்மாதிரி செய்தேன்.(14)

ராக்ஷஸராஜனைப் பார்க்கவேண்டி இந்த தோட்டத்தை அழித்தேன். பிறகு பலமுள்ளவர்களும், யுத்தத்தில் ஆவல் கொண்டவர்களுமான அந்த ராக்ஷஸர்கள் இங்கு வந்தனர். (15)

என் சரீரத்தை காத்துக்கொள்வதற்காக யுத்தத்தில் அவர்களை எதிர்த்தேன். தேவர்களாலும், அஸுரர்களாலும் கூட நான் பிரம்மாஸ்த்ரம் முதல் யமனுடைய பாசக்கயிர் வரையிலுள்ள ஒன்றினாலும் கட்டமுடியாதவன். (16)

पितामहादेव वरो ममाप्येषोऽभ्युपागतः ।
राजानं द्रष्टुकामेन मयाऽस्त्रमनुवर्तितम् ॥ १७

विमुक्तो ह्यहमस्त्रेण राक्षसैस्त्वभिपीडितः ।
केनचिद्राजकार्येण संप्राप्तोऽस्मि तवान्तिकम् ॥ १८

दूतोऽहमिति विज्ञेयो राघवस्यामितौजसः ।
श्रूयतां चापि वचनं मम पथ्यमिदं प्रभो ॥ १९

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
पञ्चाशः सर्गः ॥ ५० ॥

பிதாமஹாதேவ வரோ மமாப்யேஷோऽப்யுபாகத: ।
ராஜானம் த்ரஷ்டுகாமேன மயாऽஸ்த்ரமனுவர்த்திதம் ॥ 17

விமுக்தோ ஹ்யஹமஸ்த்ரேண ராக்ஷஸைஸ்த்வபிபீடித: ।
கேனசித்ராஜகார்யேண ஸம்ப்ராப்தோऽஸ்மி தவாந்திகம் ॥ 18

தூதோऽஹமிதி விக்ஞேயோ ராகவஸ்யாமிதௌஜஸ: ।
ஶ்ரூயதாம் சாபி வசனம் மம பத்யமிதம் ப்ரபோ ॥ 19

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீய ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே பஞ்சாஶ: ஸர்க: ॥

உனக்கு எப்படி ப்ரம்மதேவன் வரம் கொடுத்திருக்கிறாரோ அம்மாதிரி எனக்கும் வரன் கொடுத்திருக்கிறார். அரசனைப் பார்க்க வேண்டி பிரம்மாஸ்த்ரம் கட்டியதைப் பொறுத்திருந்தேன். (17)

ராக்ஷஸர்களால் கயிறுகொண்டு கட்டப்பட்ட நான் ப்ரம்மாஸ்த்ரத்தால் விடுபட்டுவிட்டேன். நான் ஒரு ராஜகார்யத்தை குறித்து உனது ஸமீபம் வந்திருக்கிறேன். (18)

அளவற்ற தேஜஸுள்ள ஸ்ரீராமனுடைய தூதனாக என்னை யறிந்துகொள்ளவேண்டும். ஹே ப்ரபோ நன்மையை கொடுக்கும் என் வார்த்தையைக் கேளுங்கள். (19)

ஐம்பதாவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

एकपञ्चाशः सर्गः — ஐம்பத்தோருவது ஸர்கம் ॥ ५१ ॥

“हनूमदुपदेशः” — ஹனுமாரின் உபதேசம்.

तं समीक्ष्य महासत्त्वं सत्त्ववान्हरिसत्तमः।
वाक्यमर्थवदव्यग्रस्तमुवाच दशाननम् ॥ १

अहं सुग्रीवसंदेशादिह प्राप्तस्तवालयम्।
राक्षसेन्द्र हरीशस्त्वां भ्राता कुशलमब्रवीत् ॥ २

भ्रातुः शृणु समादेशं सुग्रीवस्य महात्मनः।
धर्मार्थोपहितं वाक्यमिह चामुत्र च क्षमम् ॥ ३

தம் ஸமீக்ஷ்ய மஹாஸத்வம் ஸத்வவான் ஹரிஸத்தம:।
வாக்யமர்த்தவதவ்யக்ரஸ்தமுவாச தஶானனம் ॥ 1

அஹம் ஸுக்ரீவஸம்தேஶாதிஹ ப்ராப்தஸ்தவாலயம்।
ராக்ஷஸேந்த்ர ஹரீஶஸ்த்வாம் ப்ராதா குஶலமப்ரவீத் ॥ 2

ப்ராது: ஶ்ருணு ஸமாதேஶம் ஸுக்ரீவஸ்ய மஹாத்மன:।
தர்மார்த்தோபஹிதம் வாக்யமிஹ சாமுத்ர ச க்ஷமம் ॥ 3

மிகுந்த பலமுள்ள அந்த ராவணனைப் பார்த்து பலவானும், மனம் சிதருதவரும், ஹரிஶ்ரேஷ்டருமான ஹனுமார் உட்கருத்துள்ள வார்த்தையை பத்து தலையுள்ள அவனை பார்த்து சொன்னார். (இங்கு வால்மீகி பத்து தலையென்று சொன்னதால் ஹனுமார் சொன்ன பரமஹிதமான உபதேசத்தை கேட்பதற்கு அவனுக்கு இருபது காதுகளிருந்தும் போதாது என்பதை காட்டியதாகும்.) (1)

ஓ ராக்ஷஸ ஶ்ரேஷ்டரே, நான் ஸுக்ரீவன் உத்தரவிட்டதால் இங்கு தங்கள் வீட்டிற்கு வந்தேன். ஹிதத்தைச் சொல்லுவதில் ப்ராதாவுக்கு ஒப்பான ஹரீஶ்வரன் தங்களைக் குறித்து க்ஷேமத்தை சொல்லச் சொன்னான். (2)

மஹாத்மாவும், தங்களுக்கு ப்ராதாபோன்றவனுமான ஸுக்ரீவனின் வார்த்தையைக் கேளுங்கள். அந்த வார்த்தையானது தர்மம், அர்த்தம் இவைகளை பயனாக கொண்டதும் இவ்வுலகிலும் பரலோகத்திலும் நன்மையைச் செய்யக்கூடியதுமாகும். (3)

தேர், யானை, குதிரை முதலியவைகளுடன் கூடிய தசரதன் என்று ப்ரஸித்திபெற்ற அரசன் இருந்தான். உலகிற்கு தகப்பன்

राजा दशरथो नाम रथकुञ्जरवाजिमान् ।
पितेव बन्धुर्लोकस्य सुरेश्वरसमद्युतिः ॥ ४

ज्येष्ठस्तस्य महाबाहुः पुत्रः प्रियकरः प्रभुः ।
पितुर्निदेशान्निष्क्रान्तः प्रविष्टो दण्डकावनम् ॥ ५

लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा सीतया चापि भार्यया ।
रामो नाम महातेजा धर्म्यं पन्थानमाश्रितः ॥ ६

तस्य भार्या वने नष्टा सीता पतिमनुव्रता ।
वैदेहस्य सुता राज्ञो जनकस्य महात्मनः ॥ ७

स मार्गमाणस्तां देवीं राजपुत्रः सहानुजः ।
ऋश्यमूकमनुप्राप्तः सुग्रीवेण समागतः ॥ ८

ராஜா தஶரதோ நாம ரதகுஞ்ஜரவாஜிமான் ।
பிதேவ பந்துர்லோகஸ்ய ஸுரேஶ்வரஸமத்யுதி: ॥ 4

ஜ்யேஷ்டஸ்தஸ்ய மஹாபாஹு: புத்ர: ப்ரியகர: ப்ரபு: ।
பிதுர்நிதேஶான்நிஷ்க்ராந்த: ப்ரவிஷ்டோ தண்டகாவனம் ॥ 5

லக்ஷ்மணேன ஸஹ ப்ராத்ரா ஸீதயா சாபி பார்யயா ।
ராமோ நாம மஹாதேஜா தர்ம்யம் பந்தானமாஶ்ரித: ॥ 6

தஸ்ய பார்யா வனே நஷ்டா ஸீதா பதிமனுவ்ரதா ।
வைதேஹஸ்ய ஸுதா ராக்ஞோ ஜனகஸ்ய மஹாத்மன: ॥ 7

ஸ மார்கமாணஸ்தாம் தேவீம் ராஜபுத்ர: ஸஹானுஜ: ।
ருஶ்யமூகமனுப்ராப்த: ஸுக்ரீவேண ஸமாகத: ॥ 8

போல் நன்மையைச் செய்தான். தேவேந்திரனுக்கொப்பான காந்தியுள்ளவன். (4)

அவனுடைய மூத்தகுமாரனும், பெருத்த கைகளுள்ளவனும், ப்ரியத்தைச் செய்கின்றவனும், பிரபுவுமான ஸ்ரீராமன் தகப்பனின் கட்டளையினால் ராஜ்யத்தை விட்டுக் கிளம்பி தண்டகாரண்யத்தில் ப்ரவேஶித்தான். (5)

பிராதாவான லக்ஷ்மணனுடனும், பத்னியான ஸீதையுடனும் மஹாதேஜஸ்வியும் உலகில் பிரஸித்திபெற்றவனுமான ஸ்ரீராமன் காட்டில் தர்மத்தை அவலம்பித்து வஸித்தார். (6)

அவருடைய பத்னியும், பதிவ்ரதையும், விதேஹ தேசத்தைச் சேர்ந்த மஹாத்மாவான ஜனகனின் பெண்ணுமான ஸீதையானவள் காட்டில் காணாமல்போனாள். (7)

ராஜபுத்ரனான அந்த ராமன் தம்பியுடன் அந்த தேவியை தேடிக்கொண்டு ருஷ்யமூக பர்வதத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார். ஸுக்ரீவனுடன் சேர்க்கையை அடைந்தார். (8)

तस्य तेन प्रतिज्ञातं सीतायाः परिमार्गणम् ।
सुग्रीवस्यापि रामेण हरिराज्यं निवेदितम् ॥ ९

ततस्तेन मृधे हत्वा राजपुत्रेण वालिनम् ।
सुग्रीवः स्थापितो राज्ये हर्यृक्षाणां गणेश्वरः ॥ १०

त्वया विज्ञातपूर्वश्च वाली वानरपुङ्गवः ।
रामेण निहतः संख्ये शरेणैकेन वानरः ॥ ११

स सीतामार्गणे व्यग्रः सुग्रीवः सत्यसङ्गरः ।
हरीन्संप्रेषयामास दिशः सर्वा हरीश्वरः ॥ १२

तां हरीणां सहस्राणि शतानि नियुतानि च ।
दिक्षु सर्वासु मार्गन्ते ह्यधश्चोपरि चाम्बरे ॥ १३

தஸ்ய தேன ப்ரதிக்ஞாதம் ஸீதாயா: பரிமார்கணம் |
ஸுக்ரீவஸ்யாபி ராமேண ஹரிராஜ்யம் நிவேதிதம் || 9

ததஸ்தேன ம்ருதே ஹத்வா ராஜபுத்ரேண வாலினம் |
ஸுக்ரீவ: ஸ்தாபிதோ ராஜ்யே ஹர்ய்ருக்ஷாணாம் கணேஸ்வர:

த்வயா விக்ஞாதபூர்வஸ்ச வாலீ வானரபுங்கவ: |
ராமேண நிஹத: ஸம்க்யே ஶரேணைகேன வானர: || 11

ஸ ஸீதாமார்கணே வ்யக்ர: ஸுக்ரீவ: ஸத்யஸங்கர: |
ஹரீன்ஸம்ப்ரேஷயாமாஸ திஶ: ஸர்வா ஹரீஸ்வர: || 12

தாம் ஹரீணாம் ஸஹஸ்ராணி ஶதானி நியுதானி ச |
திக்ஷு ஸர்வாஸு மார்கந்தே ஹ்யதஸ்சோபரி சாம்பரே || 13

ஸுக்ரீவனால் அந்த ராமனுக்கு ஸீதையைத் தேடித் தருகிறேன் என்று பிரதிக்ஞை செய்யப்பட்டது. ஸுக்ரீவனுக்கும் ஸ்ரீராமனால் வானர ராஜ்யத்தை தருவதாக பிரதிக்ஞை செய்யப்பட்டது. (9)

பிறகு ராஜபுத்ரனை ஸ்ரீராமனால் யுத்தத்தில் வாலியைக் கொன்று குரங்குகள், கரடிகள் முதலிய கூட்டங்களுக்கு ஈஸ்வரனாக ராஜ்யத்தில் ஸுக்ரீவன் அபிஷேகம் செய்யப்பட்டான். (10)

வானரர்களுள் சிறந்தவனை வாலியானவன் தங்களால் முன்னமேயே நன்கு அறிந்தவனவான். (இது அவன் மர்மத்தைச் சொல்லி ராமபலத்தை அறிவிப்பதற்காகும்) அந்த குரங்கான வாலி ஒரே பாணத்தால் ஸ்ரீராமனால் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டான். (11)

ஸத்யமான ப்ரதிக்ஞையுள்ள அந்த ஸுக்ரீவன் ஸீதையைத் தேடுவதில் ஒருமைப்பட்ட மனதுள்ளவனாகயிருக்கிறான். குரங்குகளை பத்து திக்குகளிலும் ஹரீஸ்வரனை அவன் ஏவினான். (12)

ஆயிரம் குரங்குகளாகவும், நூறு குரங்குகளாகவும், லக்ஷம்

वैनतेयसमाः केचित्केचित्तत्रानिलोपमाः ।
असङ्गगतयः शीघ्रा हरिवीरा महाबलाः ॥ १४

अहं तु हनुमान्नाम मारुतस्यौरसः सुतः ।
सीतायास्तु कृते तूर्णं शतयोजनमायतम् ॥ १५

समुद्रं लङ्घयित्वैव तां दिदृक्षुरिहागतः ।
भ्रमता च मया दृष्टा गृहे ते जनकात्मजा ॥ १६

तद्भवान्दृष्टधर्मार्थस्तपःकृतपरिग्रहः ।
परदारान्महाप्राज्ञ नोपरोद्धुं त्वमर्हसि ॥ १७

வைனதேயஸமா: கேசித்கேசித்தத்ராநிலோபமா: ।
அஸங்ககதய: ஶீக்ரா ஹரிவீரா மஹாபலா: ॥ 14

அஹம் து ஹனுமான்நாம மாருதஸ்யௌரஸ: ஸுத: ।
ஸீதாயாஸ்து க்ருதே தூர்ணம் ஶதயோஜனமாயதம் ॥ 15

ஸமுத்ரம் லங்கயித்வைவ தாம் தித்ருக்ஷுரிஹாகத: ।
ப்ரமதா ச மயா த்ருஷ்டா க்ருஹே தே ஜனகாத்மஜா ॥ 16

தத்பவான்த்ருஷ்டதர்மார்த்தஸ்தப:க்ருதபரிக்ரஹ: ।
பரதாரான்மஹாப்ராக்ஞ நோபரோத்தும் த்வமர்ஹஸி ॥ 17

குரங்குகளாகவும் எல்லா திக்குகளிலும் கீழும், மேலும், ஆகாஶத்திலும் அவளைத் தேடுகின்றன. (13)

அவற்றுள் மஹாபலமுள்ள ஹரிவீரர்கள் சிலர் கருடனைப் போன்றவர்கள், சிலர் வாயுவை போன்றவர்கள். சிலர் தடங்கலில்லாமல் சீக்ரமாக செல்லுகிறவர்கள். (14)

நானோவெனில் ஹனுமான் என்று ப்ரஸித்திபெற்றவன். வாயுவினால் உண்டுபண்ணப்பட்ட புத்ரன். ஸீதையின் நிமித்தமாகவே வேகமாய் நூறுயோஜனை தூரமுள்ள ஸமுத்ரத்தை தாண்டி அவளை பார்ப்பதற்கே இங்கு வந்தேன். அங்குமிங்கும் சுற்றி தேடிக்கொண்டிருந்த என்னால் ஜனகனுடைய புத்ரியானவள் தங்கள் வீட்டில் பார்க்கப்பட்டாள். (15—16)

ஓ மஹாபுத்திமானே, நீங்கள் தர்மத்தின் பயனை தெரிந்துகொண்டவர். தபஸினால் ஸகல பாக்யங்களையும் யடைந்தவர். ஆகையால் பிறருடைய மனைவியைப் பிடித்து சிறையில் வைத்திருப்பது நீங்கள் செய்யக்கூடிய காரியமல்ல. (17)

न हि धर्मविरुद्धेषु बह्वपायेषु कर्मसु ।
मूलघातिषु सज्जन्ते बुद्धिमन्तो भवद्विधाः ॥ १८

कश्च लक्ष्मणमुक्तानां रामकोपानुवर्तिनाम् ।
शराणामग्रतः स्थातुं शक्तो देवासुरेष्वपि ॥ १९

न चापि त्रिषु लोकेषु राजन्विद्येत कश्चन ।
राघवस्य व्यलीकं यः कृत्वा सुखमवाप्नुयात् ॥ २०

तत्त्रिकालहितं वाक्यं धर्म्यमर्थानुबन्धि च ।
मन्यस्व नरदेवाय जानकी प्रतिदीयताम् ॥ २१

ந ஹி தர்மவிருத்தேஷு பஹ்வபாயேஷு கர்மஸு ।
மூலகாதிஷு ஸஜ்ஜந்தே புத்திமந்தோ பவத்விதா: ॥ 18

கஶ்ச லக்ஷ்மணமுக்தானாம் ராமகோபானுவர்த்தினாம் ।
ஶராணாமக்ரத: ஸ்தாதும் ஶக்தோ தேவாஸுரேஷ்வபி ॥ 19

ந சாபி த்ரிஷு லோகேஷு ராஜன்வித்யேத கஶ்சன ।
ராகவஸ்ய வ்யலீகம் ய: க்ருத்வா ஸுகமவாப்னுயாத் ॥ 20

தத்த்ரிகாலஹிதம் வாக்யம் தர்ம்யமர்த்தானுபந்தி ச ।
மன்யஸ்வ நரதேவாய ஜானகீ ப்ரதிதீயதாம் ॥ 21

உன்போன்ற புத்திமான்களோவென்றால் தர்மத்திற்கு விரோதமானதும், பல கெடுதல்களை கொடுக்கக்கூடியதும், குடும்பத்தின் வேரை அறுக்கின்றதுமான கார்யங்களில் ஈடுபடுவதில்லையல்லவா? (18)

ஸ்ரீராமனுடைய கோபத்திற்கு தக்கபடி வேகத்தோடு வருகிறதுகளும், லக்ஷ்மணனால் விடப்பட்டதுகளுமான பாணங்களுக்கு முன்பு இருந்துகொண்டு பொறுக்கக்கூடியவன் தேவர்களிலோ அஸுரர்களிலோ ஒருவனுமில்லை. (19)

ஓ ராஜன், ஸ்ரீராகவனுக்கு அப்ரியத்தை செய்து ஸுகத்தை அடையக்கூடியவன் மூன்று உலகங்களிலும் ஒருவனுமில்லை. (20)

ஆகையால் மூன்று காலத்திலும் உனக்கு நன்மையைக் கொடுக்கக்கூடியதும், தர்மத்துடன் கூடியதும், பயனைக் கொடுக்கக் கூடியதுமான என் வார்த்தையை பெரிதாக கருதி ஜானகியை நரதேவனான ஸ்ரீராமனிடத்தில் கொடுத்துவிடுங்கள். (21)

दृष्टा हीयं मया देवी लब्धं यदिह दुर्लभम्।
उत्तरं कर्म यच्छेषं निमित्तं तत्र राघवः॥ २२

लक्षितेयं मया सीता तथा शोकपरायणा।
गृह्य यां नाभिजानासि पञ्चास्यामिव पन्नगीम्॥ २३

नेयं जरयितुं शक्या सासुरैरमरैरपि।
विषसंसृष्टमत्यर्थं भुक्तमन्नमिवौजसा॥ २४

तपःसन्तापलब्धस्ते योऽयं धर्मपरिग्रहः।
न स नाशयितुं न्याय्यमात्मप्राणपरिग्रहः॥ २५

த்ருஷ்டா ஹீயம் மயா தேவீ லப்தம் யதிஹ துர்லபம்।
உத்தரம் கர்ம யச்சேஷம் நிமித்தம் தத்ர ராகவ:॥ 22

லக்ஷிதேயம் மயா ஸீதா ததா ஶோகபராயணா।
க்ருஹ்ய யாம் நாபிஜானாஸி பஞ்சாஸ்யாமிவ பன்னகீம்॥ 23

நேயம் ஜரயிதும் ஶக்யா ஸாஸுரைரமரைரபி।
விஷஸம்ஸ்ருஷ்டமத்யர்த்தம் புக்தமன்னமிவௌஜஸா॥ 24

தப: ஸந்தாபலப்தஸ்தே யோऽயம் தர்மபரிக்ரஹ:।
ந ஸ நாஶயிதும் ந்யாய்யமாத்மப்ராணபரிக்ரஹ:॥ 25

எந்த ஸீதையை வந்து பார்ப்பதென்பது மிகவும் அரிதோ அது இங்கு அடையப்பட்டது. என்னால் இந்த தேவியானவள் பார்க்கப்பட்டுவிட்டாள். மேலே செய்யவேண்டிய மீதமான கார்யத்தில் ஸ்ரீராகவன்தான் காரணம். (அதாவது ஸீதையை ஸ்ரீராமன் வந்து அழைத்துச்செல்வது உசிதமேயல்லாது நான் அழைத்துச் செல்வது உசிதமில்லை.) (22)

எவளை நீ கிரஹித்து வந்து வைத்திருக்கிறாயோ அவளை ஐந்து தலை பெண் நாகம் என்று நீ அறியவில்லை. இந்த ஸீதையை வாக்கினால் கூறமுடியாத துக்கத்தை யடைந்தவளாக நான் இங்கு கண்டேன். இதனால் ஸீதை உனக்கு கிடைக்கமாட்டாள் என்பது மட்டுமல்லாமல் மரணத்தையும் கொடுப்பவளாக ஆகப்போகிறாள் என்பது கருத்து. (23)

மிகவும் சாப்பிடப்பட்ட விஷங்கலந்த அன்னத்தை பலத்தினால் போல், இந்த ஸீதையை அஸுரர்களுடன் கூடின தேவர்களாலும் கூட ஜரிக்கும்படி செய்யமுடியாது. (24)

தபஸும் ரக்ஷிக்காதென்பதை கூறுகிறார் —

தபஸ் செய்ததால் அடையப்பட்ட உனது இந்த தர்மத்தின் பயனான ராஜ்யம் புத்ர, மித்ர, பந்துக்கள் முதலியவற்றையும், உன் உயிரையும் நாசமாக்கிக்கொள்வது நியாயமல்ல. (25)

अवध्यतां तपोभिर्यां भवान्समनुपश्यति।
आत्मनः सासुरैर्देवैर्हेतुस्तत्राप्ययं महान्॥ २६

सुग्रीवो न हि देवोऽयं नासुरो न च राक्षसः।
न दानवो न गन्धर्वो न यक्षो न च पन्नगः॥ २७

[मानुषो राघवो राजन्सुग्रीवश्च हरीश्वरः।]
तस्मात्प्राणपरित्राणं कथं राजन्करिष्यसि॥ २८

न तु धर्मोपसंहारमधर्मफलसंहितम्।
तदेव फलमन्वेति धर्मश्चाधर्मनाशनः॥ २९

அவத்யதாம் தபோபிர்யாம் பவான்ஸமனுபஶ்யதி।
ஆத்மன: ஸாஸுரைர்தேவைர்ஹேதுஸ்தத்ராப்யயம் மஹான்॥

ஸுக்ரீவோ ந ஹி தேவோऽயம் நாஸுரோ ந ச ராக்ஷஸ:।
ந தானவோ ந கந்தர்வோ ந யக்ஷோ ந ச பன்னக:॥ 27

[மானுஷோ ராகவோ ராஜன்ஸுக்ரீவஶ்ச ஹரீஶ்வர:]।
தஸ்மாத்ப்ராணபரித்ராணம் கதம் ராஜன்கரிஷ்யஸி॥ 28

ந து தர்மோபஸம்ஹாரமதர்மபலஸம்ஹிதம்।
ததேவ பலமன்வேதி தர்மஶ்சாதர்மநாஶன:॥ 29

ஒருவராலும் கொல்லமுடியாதென்று நினைக்கவேண்டாம் என்பதை கூறுகிறார் —

தபஸினுல் தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் உன்னை கொல்லமுடியாமலிருத்தலை நினைத்துக்கொண்டிருகிறாய். உன்னை கொல்லுவதில் மஹத்தான இந்த காரணம் ஒன்று இருக்கிறது.(26)

அந்த காரணத்தையே சொல்லுகிறார் —

இந்த ஸுக்ரீவன் தேவனுமல்ல, அஸுரனுமல்ல, ராக்ஷஸனுமல்ல, தானவனுமல்ல, கந்தர்வனுமல்ல, யக்ஷனுமல்ல பந்நகனுமல்ல. (27)

ஆகையால் ஹே ராஜன், எப்படி உயிரை காத்துகொள்ள போகிறாய். (28)

தர்மபலமான ஸுகமானது அதர்மத்தின் பயனை துக்கத்துடன் சேர்ந்து வருவதில்லை. தர்மத்தின் பயனே தனியாக வரும். தர்மமே அதர்மத்தை நாசம் செய்யும். "**धर्मेण पापं अपनुदति**" என்று வேதம் சொல்லியதால் தர்மம் அதர்மத்தை போக்குமேயல்லாது அதர்மம் தர்மத்தை போக்காது. (29)

प्राप्तं धर्मफलं तावद्भवता नात्र संशयः ।
फलमस्याप्यधर्मस्य क्षिप्रमेव प्रपत्स्यसे ॥ ३०

जनस्थानवधं बुद्ध्वा बुद्ध्वा वालिवधं तथा ।
रामसुग्रीवसख्यं च बुद्ध्यस्व हितमात्मनः ॥ ३१

कामं खल्वहमप्येकः सवाजिरथकुञ्जराम् ।
लङ्कां नाशयितुं शक्तस्तस्यैष तु न निश्चयः ॥ ३२

ப்ராப்தம் தர்மபலம் தாவத்பவதா நாத்ர ஸம்ஶய: ।
பலமஸ்யாப்யதர்மஸ்ய க்ஷிப்ரமேவ ப்ரபத்ஸ்யஸே ॥ 30

ஜனஸ்தானவதம் புத்வா புத்வா வாலிவதம் ததா ।
ராமஸுக்ரீவஸக்யம் ச புத்யஸ்வ ஹிதமாத்மன: ॥ 31

காமம் கல்வஹமப்யேக: ஸவாஜிரதகுஞ்ஜராம் ।
லங்காம் நாஶயிதும் ஶக்தஸ்தஸ்யைஷ து ந நிஶ்சய: ॥ 32

முதல் செய்த தர்மமே இப்பொழுது செய்த பாபத்தை போக்கட்டுமே என்றால் அதற்கு பதில் சொல்லுகிறார் —

தர்மத்தின் பயன் எவ்வளவு உண்டோ அவ்வளவையும் நீ அனுபவித்துவிட்டாய். அதில் ஸந்தேஹமில்லை. ஸீதையை எடுத்துவந்து துன்புறுத்தும் இந்த அதர்மத்தின் பயனை வெகு சீக்ரத்தில் அனுபவிக்கப் போகிறாய். (30)

ஜனஸ்தானத்தில் கரதூஷணன் முதலிய பதினாலாயிரம் வீரர்களைக் கொன்றதை உணர்ந்தும், அப்படியே உன்னை கையில் அடக்கிய வாலியை கொன்றதை யுணர்ந்தும், வாலியின் தம்பியாகிய ஸுக்ரீவனை ஸ்ரீராமன் ஸ்நேஹிதனாகச் செய்துகொண்ட விஷயத்தை யறிந்தும், என்ன செய்தால் உனக்கு நன்மை வரும் என்பதை உணர்ந்துகொள். (அதாவது ஸ்ரீராமன் துஷ்டனான தமையனைக் கொன்று பக்தனான ஸுக்ரீவனுக்கு ராஜ்யம் கொடுத்ததை ஹனுமார் வெளிப்படுத்தியதின் நோக்கம் இங்கு யாராவது பக்தனான தம்பியிருந்தால் ஸ்ரீராமனிடம் வரலாமென்பதை உபதேசிக்கவே யாகும்.) (31)

இம்மாதிரி கடூரமான வார்த்தையைப் பேசும் உன்னை எவர் காப்பார் என்று கோபத்துடன் பார்த்த ராவணனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார் —

நான் ஒருவனாகவே என்னிஷ்டப்படி குதிரைகள், தேர்கள் இவைகளுடன் கூடிய லங்கையை நாசமாக்குவதற்கு சக்தியுள்ளவன். ஆனால் இது ஸ்ரீராமனுக்கு இஷ்டமில்லை. (அதாவது திடீரென்று உன்னை கொல்லக்கூடாது என்பதும், ஒருக்கால் சரணாகதி செய்து விட்டால் உன்னை காக்கவேண்டும் என்பதும் கருணையின் உருவம்கொண்ட ஸ்ரீராமனின் கருத்தென்று பொருள்.) (32)

रामेण हि प्रतिज्ञातं हर्यृक्षगणसन्निधौ।
उत्सादनममित्राणां सीता यैस्तु प्रधर्षिता॥ ३३

अपकुर्वन्हि रामस्य साक्षादपि पुरन्दरः।
न सुखं प्राप्नुयादन्यः किं पुनस्त्वद्विधो जनः॥ ३४

यां सीतेत्यभिजानासि येयं तिष्ठति ते वशे।
कालरात्रीति तां विद्धि सर्वलङ्काविनाशिनीम्॥ ३५

तदलं कालपाशेन सीताविग्रहरूपिणा।
स्वयं स्कन्धावसक्तेन क्षममात्मनि चिन्त्यताम्॥ ३६

ராமேண ஹி ப்ரதிஜ்ஞாதம் ஹர்யருக்ஷகணஸன்னிதௌ ।
உத்ஸாதனமமித்ராணாம் ஸீதா யைஸ்து ப்ரதர்ஷிதா ॥ **33**

அபகுர்வன்ஹி ராமஸ்ய ஸாக்ஷாதபி புரந்தர: ।
ந ஸுகம் ப்ராப்னுயாதன்ய: கிம் புனஸ்த்வத்விதோ ஜன: ॥

யாம் ஸீதேத்யபிஜானாஸி யேயம் திஷ்டதி தே வஶே ।
காலராத்ரீதி தாம் வித்தி ஸர்வலங்காவிநாஶினீம் ॥ **35**

ததலம் காலபாஶேன ஸீதாவிக்ரஹரூபிணா ।
ஸ்வயம் ஸ்கந்தாவஸக்தேன க்ஷமமாத்மனி சிந்த்யதாம் ॥ **36**

இன்னும் குரங்கு, கரடி இவைகளுடைய கூட்டத்தின் முன்னிலையில் எவர்கள் ஸீதையை அபஹரித்தார்களோ அப்படிப் பட்ட சத்ருக்களின் வதத்தை தானே செய்வதாக ஸ்ரீராமன் ப்ரதிக்ஞை செய்திருக்கிறார். (33)

மிகுந்த பலமுள்ள என்னை ஸ்ரீராமன் முதலியவர்கள் என்ன செய்வார்கள் என்றால் அதற்கு பதில் சொல்லுகிறார் —

ஸாக்ஷாத் தேவேந்திரனும் ஸ்ரீராமனுக்கு அபஹாரம் செய்தால் ஸுகத்தை யடையமாட்டான். அப்படியிருக்க மற்ற உன் போன்ற ஸாமான்ய ஜனமானது ஸுகத்தையடைய முடியாதென்பதை கேட்கவேண்டுமா. (34)

எந்த இந்த ஸீதை உன் வசத்திலிருக்கிறாளோ, எவளை நீ ஸீதையென்று நன்கு தெரிந்துகொண்டிருக்கிறாயோ அவளை லங்கை முழுவதும் அழிக்கவந்த மஹா ப்ரளயத்தைச் செய்யும் ஸ்ரீ பகவானுடைய சக்தி என்று உணர்ந்துகொள். (35)

ஆகையால் தானாகவே கழுத்தில் சுற்றிக்கொண்ட ஸீதையின் சரீரமாகிற காலபாசம் வேண்டாம். உன்னை காத்துக்கொள்ளும் விஷயத்தில் எது யுக்தம் என்பதை யோசித்துப்பார். (36)

सीतायास्तेजसा दग्धां रामकोपप्रपीडिताम्।
दह्यमानामिमां पश्य पुरीं साट्टप्रतोलिकाम्॥ ३७

स्वानि मित्राणि मन्त्रींश्च ज्ञातीन्भ्रातॄन्सुतान्हितान्।
भोगान्दारांश्च लङ्कां च मा विनाशमुपानय॥ ३८

सत्यं राक्षसराजेन्द्र शृणुष्व वचनं मम।
रामदासस्य दूतस्य वानरस्य विशेषतः॥ ३९

सर्वाँल्लोकान्सुसंहृत्य सभूतान्सचराचरान्।
पुनरेव तथा स्रष्टुं शक्तो रामो महायशाः॥ ४०

ஸீதாயாஸ்தேஜஸா தக்தாம் ராமகோபப்ரபீடிதாம் ।
தஹ்யமானாமிமாம் பஶ்ய புரீம் ஸாட்டப்ரதோலிகாம் ॥ 37

ஸ்வானி மித்ராணி மந்த்ரீம்ஶ்ச
க்ஞாதீன்ப்ராத்ரூன்ஸுதான்ஹிதான் ।
போகான்தாராம்ஶ்ச லங்காம் ச மா விநாஶமுபாநய ॥ 38

ஸத்யம் ராக்ஷஸராஜேந்த்ர ஶ்ருணுஷ்வ வசனம் மம ।
ராமதாஸஸ்ய தூதஸ்ய வானரஸ்ய விஶேஷத: ॥ 39

ஸர்வான்லோகான்ஸுஸம்ஹ்ருத்ய ஸபூதான்ஸசராசரான் ।
புனரேவ ததா ஸ்ரஷ்டும் ஶக்தோ ராமோ மஹாயஶா: ॥ 40

அரண்மனைகள் வீதிகளுடன் கூடின இந்த லங்கையானது ஸீதையின் தேஜஸினால் கொளுத்தப்பட்டு ஸ்ரீராமனது கோபத்தினால் நன்கு கிளறி எரியப்பட்டதாயும் இருப்பதைப் பார். (இங்கு ஸ்ரீ மஹா பாகவதனை ஹனுமார் வாக்கினால் லங்கை தீப்பிடித்துக்கொள்ள போகிறதென்றதால் சற்று நேரம் பொறுத்து அப்படியே எரியப்போகிறது.) (37)

உன்னுடைய ஸ்நேஹிதர்களேயும், மந்திரிகளேயும், பந்துக்களேயும், கூடப் பிறந்தவர்களேயும், நன்மையை கொடுக்கும் புத்ரர்களேயும், போகங்களேயும், மனைவிகளேயும், லங்கையையும் நாஶமாகும்படி செய்யாதே. (38)

ஸ்ரீராமனுடைய தாஸனும், ஸ்ரீராமனுடைய தூதனும், உன் ராக்ஷஸ ஜாதியிலோ ராமனுடைய ஜாதியான மனுஷ்ய ஜாதியிலோ சேராத மத்யஸ்தமாகயிருக்கும் குரங்காகிய என்னுடைய தீர்மானமான ஸத்யமான வார்த்தையை ஓ ராக்ஷஸேந்திர கேள். (39)

மஹா கீர்த்திமானான ஸ்ரீராமர் எல்லா உலகங்களேயும், எல்லா ஜாதி ப்ராணிகளுடன் கூடிய அசையும் பொருள் அசையாப் பொருள் இவைகளேயும் நன்கு அழித்து மறுபடியும் முன்போல அப்படியே படைப்பதற்கு வல்லமையுள்ளவர். (40)

देवासुरनरेन्द्रेषु यक्षरक्षोगणेषु च ।
विद्याधरेषु सर्वेषु गन्धर्वेषूरगेषु च ॥
सिद्धेषु किंनरेन्द्रेषु पतत्रिषु च सर्वतः ॥ ४१

सर्वभूतेषु सर्वत्र सर्वकालेषु नास्ति सः ।
यो रामं प्रति युद्ध्येत विष्णुतुल्यपराक्रमम् ॥ ४२

सर्वलोकेश्वरस्यैवं कृत्वा विप्रियमीदृशम् ।
रामस्य राजसिंहस्य दुर्लभं तव जीवितम् ॥ ४३

देवाश्च दैत्याश्च निशाचरेन्द्र गन्धर्वविद्याधरनागयक्षाः ।
रामस्य लोकत्रयनायकस्य स्थातुं न शक्ताः समरेषु सर्वे ॥ ४४

தேவாஸுரநரேந்த்ரேஷு யக்ஷரக்ஷோகணேஷு ச ।
வித்யாதரேஷு ஸர்வேஷு கந்தர்வேஷூரகேஷு ச ॥
ஸித்தேஷு கின்னரேந்த்ரேஷு பதத்ரிஷு ச ஸர்வத: ॥ 41

ஸர்வபூதேஷு ஸர்வத்ர ஸர்வகாலேஷு நாஸ்தி ஸ: ।
யோ ராமம் ப்ரதி யுத்யேத விஷ்ணுதுல்யபராக்ரமம் ॥ 42

ஸர்வலோகேஶ்வரஸ்யைவம் க்ருத்வா விப்ரியமீத்ருஶம் ।
ராமஸ்ய ராஜஸிம்ஹஸ்ய துர்லபம தவ ஜீவிதம் ॥ 43

தேவாஶ்ச தைத்யாஶ்ச நிஶாசரேந்த்ர
கந்தர்வவித்யாதரநாகயக்ஷா: ।
ராமஸ்ய லோகத்ரயநாயகஸ்ய ஸ்தாதும்
ந ஶக்தா: ஸமரேஷு ஸர்வே ॥ 44

விஷ்ணுவுக்கொப்பான பராக்ரமமுள்ள ஸ்ரீராமரை எதிர்ப்பவன் தேவர்களிலோ, அஸுரர்களிலோ, ராஜாக்களிலோ, யக்ஷ ராக்ஷஸ கணங்களிலோ, வித்யாதரர்களிலோ, கந்தர்வர்களிலோ, உரகர்களிலோ, ஸித்தர்களிலோ, கிந்நரேந்திரர்களிலோ, பக்ஷிகளிலோ, ஸர்வ பூதங்களிலோ, ஸர்வ லோகங்களிலோ, எல்லா இடங்களிலோ, எல்லா காலங்களிலோ ஒருவனுமில்லை. (41—42)

எல்லா உலகத்திற்கும் ஈஶ்வரனும், ராஜஸிம்ஹனுமான ஸ்ரீராமனுக்கு இம்மாதிரியான மன வருத்தத்தை நீ செய்து பிழைத்திருப்பது அரிது. (43)

ஓ ராக்ஷஸர்களுள் சிறந்தவனே, மூவுலகத்திற்கும் நாயகனை ஸ்ரீராமனுக்கு முன்னிலையில் யுத்தத்தில் நிற்பதற்கு தேவர்களும், அஸுரர்களும், கந்தர்வர்களும், வித்யாதரர்களும், நாகர்களும், யக்ஷர்களும் சக்தியற்றவர்கள். அல்லது இவர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து வந்தாலும் சக்தியற்றவர்கள். (44)

ब्रह्मा स्वयंभूश्चतुराननो वा रुद्रस्त्रिनेत्रस्त्रिपुरान्तको वा।
इन्द्रो महेन्द्रः सुरनायको वा त्रातुं न शक्ता युधि रामवध्यम्॥ ४५

स सौष्ठवोपेतमदीनवादिनः कपेर्निशम्याप्रतिमोऽप्रियं वचः।
दशाननः कोपविवृत्तलोचनः समादिशत्तस्य वधं महाकपेः॥ ४६

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
एकपञ्चाशः सर्गः॥ ५१॥

ப்ரம்ஹா ஸ்வயம்பூஶ்சதுராநநோ வா
ருத்ரஸ்த்ரிநேத்ரஸ்த்ரிபுராந்தகோ வா।
இந்த்ரோ மஹேந்த்ர: ஸுரநாயகோ வா
த்ராதும் ந ஶக்தா யுதி ராமவத்யம்॥ 45

ஸ ஸௌஷ்டவோபேதமதீநவாதிந:
கபேர்நிஶம்யாப்ரதிமோऽப்ரியம் வச:।
தஶாநந: கோபவிவ்ருத்தலோசந:
ஸமாதிஶத்தஸ்ய வதம் மஹாகபே:॥ 46

*இத்யார்ஷே ஶ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே ஏகபஞ்சாஶ: ஸர்க:॥*

ஸ்ரீராமபராக்ரமத்தை பிரம்மதேவன் முதலியவர்களால் காக்க முடியாதென்பதைச் சொல்லுகிறார் —

தானுவே உண்டானவரும் நான்கு முகங்களினுல் வேதங்களை ஜபிக்கும் திறமையுள்ளவருமான பிரம்மதேவனும், த்ரிபுராஸுரர்களை புன்சிரிப்பினுலேயே பட்டணத்தோடு எரித்தவரும் மூன்ருவது கண்ணின் தீப்பொறியினுல் காமனை சாம்பலாக்கியவருமான ஸ்ரீருத்ரனும், விருத்ராஸுரனை வதம் செய்து மஹா கீர்த்தியை அடைந்தவனும் முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களோடு கூடினவனுமான தேவேந்திரனும், ராமனுல் கொல்லத்தகுந்தவர்களே. யுத்தத்தில் காப்பதற்கு சக்தியற்றவர்கள்

(இங்கு சக்தியற்றவர்கள் என்று பன்மையாகச் சொன்னது இம்மூன்றுபேர்களும் சேர்ந்து வந்தாலும் முடியாதென்பதை காட்டுவதற்கேயாகும்). (45)

கம்பீரமாகப்பேசின குரங்கின் யுக்தி யுக்தமான வார்த்தையை நன்மையாக எண்ணுமல் கேட்டு தனக்கு ஸமானமில்லாத ராவணன் கோபத்தால் சுழண்ட கண்களுள்ளவனுய் இருந்து கொண்டு அந்த பெருங் குரங்கை கொல்வதற்கு உத்தர விட்டான். (46)

ஐம்பத்தோராவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

द्विपञ्चाशः सर्गः — ஐம்பத்திரண்டாவது ஸர்கம் ॥ ५२ ॥

"दूतवधनिवारणम्"

தூதவதத்தைத் தடுப்பது.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा वानरस्य महात्मनः ।
आज्ञापयद्वधं तस्य रावणः क्रोधमूर्च्छितः ॥ १

वधे तस्य समाज्ञप्ते रावणेन दुरात्मना ।
निवेदितवतो दौत्यं नानुमेने विभीषणः ॥ २

तं रक्षोधिपतिं क्रुद्धं तच्च कार्यमुपस्थितम् ।
विदित्वा चिन्तयामास कार्यं कार्यविधौ स्थितः ॥ ३

निश्चितार्थस्ततः साम्नापूज्य शत्रुजिदग्रजम् ।
उवाच हितमत्यर्थं वाक्यं वाक्यविशारदः ॥ ४

தஸ்ய தத்வசனம் ஶ்ருத்வா வானரஸ்ய மஹாத்மன: ।
ஆக்ஞாபயத்வதம் தஸ்ய ராவண: க்ரோதமூர்ச்சித: ॥ 1

வதே தஸ்ய ஸமாக்ஞப்தே ராவணேன துராத்மனா ।
நிவேதிதவதோ தௌத்யம் நானுமேனே விபீஷண: ॥ 2

தம் ரக்ஷோதிபதிம் க்ருத்தம் தச்ச கார்யமுபஸ்திதம் ।
விதித்வா சிந்தயாமாஸ கார்யம் கார்யவிதௌ ஸ்தித: ॥ 3

நிஶ்சிதார்த்தஸ்தத: ஸாம்னாபூஜ்ய ஶத்ருஜிதக்ரஜம் ।
உவாச ஹிதமத்யர்த்தம் வாக்யம் வாக்யவிஶாரத: ॥ 4

மஹாத்மாவான அந்த வானரனுடைய அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு ராவணன் கோபத்தால் நினைவு இழந்து அவரை கொல்வதற்கு உத்தரவிட்டான். (1)

துராத்மாவான ராவணனால் அந்த ஹனுமாருக்கு வதமானது உத்தரவிடப்பட்டபொழுது எஜமானன் சொல்லியனுப்பித்ததைச் சொன்ன தூதனுடைய வதத்தை விபீஷணன் ஸம்மதிக்கவில்லை. (2)

கடமையை செய்யவேண்டியது நிஶ்சயம் என்ற எண்ணம் கொண்ட அந்த விபீஷணர் ராக்ஷஸாதிபதியான அந்த ராவணன் கோபமடைந்திருப்பதையும், தூதனைக்கொல்ல கட்டளையிடப்பட்டதையும், உணர்ந்து செய்யவேண்டிய கார்யத்தைப்பற்றி யோசித்தார். (3)

பிறகு சத்ருக்களை ஜெயிப்பவனும், பேசத்தெரிந்தவனும்,

क्षमस्व रोषं त्यज राक्षसेन्द्र प्रसीद मद्वाक्यमिदं शृणुष्व।
वधं न कुर्वन्ति परावरज्ञा दूतस्य सन्तो वसुधाधिपेन्द्राः॥ ५

राजधर्मविरुद्धं च लोकवृत्तेश्च गर्हितम्।
तव चासदृशं वीर कपेरस्य प्रमापणम्॥ ६

धर्मज्ञश्च कृतज्ञश्च राजधर्मविशारदः।
परावरज्ञो भूतानां त्वमेव परमार्थवित्॥ ७

गृह्यन्ते यदि रोषेण त्वादृशोऽपि विपश्चितः।
ततः शास्त्रविपश्चित्त्वं श्रम एव हि केवलम्॥ ८

க்ஷமஸ்வ ரோஷம் த்யஜ ராக்ஷஸேந்த்ர
ப்ரஸீத மத்வாக்யமிதம் ஶ்ருணுஷ்வ।
வதம் ந குர்வந்தி பராவரக்ஞா
தூதஸ்ய ஸந்தோ வஸுதாதிபேந்த்ரா:॥ 5

ராஜதர்மவிருத்தம் ச லோகவ்ருத்தேஶ்ச கர்ஹிதம்।
தவ சாஸத்ருஶம் வீர கபேரஸ்ய ப்ரமாபணம்॥ 6

தர்மக்ஞஶ்ச க்ருதக்ஞஶ்ச ராஜதர்மவிஶாரத:।
பராவரக்ஞோ பூதானாம் த்வமேவ பரமார்த்தவித்॥ 7

க்ருஹ்யந்தே யதி ரோஷேண த்வாத்ருஶோऽபி விபஶ்சித:।
தத: ஶாஸ்த்ரவிபஶ்சித்த்வம் ஶ்ரம ஏவ ஹி கேவலம்॥ 8

செய்யவேண்டிய கார்யத்தை தீர்மானம் செய்தவனுமான விபீஷணன் அண்ணவை இனிமையான சொல்லினல் பூஜித்து மிகவும் நன்மையான சொல்லைச்சொன்னன். (4)

ஓ ராக்ஷஸேந்திர, பொறுமையையடைய வேண்டும். கோபத்தை விட்டுவிடுங்கள். அனுக்ரஹம் செய்ய வேண்டும். என்னுடைய இந்த வார்த்தையைக் கேளுங்கள். நல்லது கெட்டதுகளை பகுத்தறிந்த அரசர்களுள் சிறந்தவர்களான ஸாதுக்கள் தூதனைக் கொல்லுவதில்லை. (5)

ஓ வீர, இந்த குரங்கை கொல்வதானது ராஜதர்மத்திற்கு மாருகும். உலக வழக்கத்திற்கு பொருத்தமற்றதும் உமக்கு தகாததாயுமிருக்கிறது. (6)

பிராணிகளுள் தாங்களே தர்மமறிந்தவர். செய்நன்றியுள்ளவர். ராஜதர்மத்தில் நிபுணர். எல்லாவற்றையும் அறிந்தவர். வாஸ்தவத்தையும் உணர்ந்தவர். (7)

தங்களைப் போன்ற வித்வான்கள்கூட கோபத்திற்கு வசமாவார்களேயானல் சாஸ்த்ரம் படித்தது வீண்ஶ்ரமமாகவேயாகும். (8)

तस्मात्प्रसीद शत्रुघ्न राक्षसेन्द्र दुरासद ।
युक्तायुक्तं विनिश्चित्य दूतदण्डो विधीयताम् ॥ ९

विभीषणवचः श्रुत्वा रावणो राक्षसेश्वरः ।
रोषेण महताविष्टो वाक्यमुत्तरमब्रवीत् ॥ १०

न पापानां वधे पापं विद्यते शत्रुसूदन ।
तस्मादेनं वधिष्यामि वानरं पापचारिणम् ॥ ११

अधर्ममूलं बहुरोषयुक्तमनार्यजुष्टं वचनं निशम्य ।
उवाच वाक्यं परमार्थतत्त्वं विभीषणो बुद्धिमतां वरिष्ठः ॥ १२

தஸ்மாத்ப்ரஸீத ஶத்ருக்ன ராக்ஷஸேந்த்ர துராஸத ।
யுக்தாயுக்தம் விநிஶ்சித்ய தூததண்டோ விதீயதாம் ॥ 9

விபீஷணவச: ஶ்ருத்வா ராவணோ ராக்ஷஸேஶ்வர: ।
ரோஷேண மஹதாவிஷ்டோ வாக்யமுத்தரமப்ரவீத் ॥ 10

ந பாபாநாம் வதே பாபம் வித்யதே ஶத்ருஸூதந ।
தஸ்மாதேனம் வதிஷ்யாமி வானரம் பாபசாரிணம் ॥ 11

அதர்மமூலம் பஹுரோஷயுக்தம்
அநார்யஜுஷ்டம் வசனம் நிஶம்ய ।
உவாச வாக்யம் பரமார்த்ததத்வம்
விபீஷணோ புத்திமதாம் வரிஷ்ட: ॥ 12

ஆகையால் ஓ சத்ருவை கொல்லுகிறவரே, ராக்ஷஸஶ்ரேஷ்டரே, சத்ருக்களால் அண்டமுடியாதவரே, எது யுக்தம், எது அயுக்தமென்பதை தீர்மானித்து தூதனுக்கு யோக்யமான சிக்ஷையை உத்திரவிடுங்கள். (9)

விபீஷணனுடைய வார்த்தையைக்கேட்ட ராக்ஷஸேஶ்வரனான ராவணன் மிகுந்த கோபங்கொண்டு பதில் சொன்னான். (10)

ஓ சத்ருக்களையழிப்பவனே, பாபிகளை கொலைசெய்தால் பாபமில்லை. ஆகையால் இந்த பாபச்செயல் செய்த குரங்கை கொல்லப் போகிறேன். (11)

அதர்மத்திற்கு அடிப்படையானதும், மிகுந்த கோபத்துடன் கூடியதும், அயோக்கியர்களுக்கேற்றதுமான வார்த்தையைக் கேட்டு புத்திமான்களுள் சிறந்த விபீஷணன் சிறந்த அர்த்த தத்வமுள்ள வார்த்தையைச் சொன்னான். (12)

प्रसीद लङ्केश्वर राक्षसेन्द्र धर्मार्थयुक्तं वचनं शृणुष्व।
दूतानवध्यान्समयेषु राजन्सर्वेषु सर्वत्र वदन्ति सन्तः॥ १३

असंशयं शत्रुरयं प्रवृद्धः कृतं ह्यनेनाप्रियमप्रमेयम्।
न दूतवध्यां प्रवदन्ति सन्तो दूतस्य दृष्टा बहवो हि दण्डाः॥ १४

वैरूप्यमङ्गेषु कशाभिघातो मौण्ड्यं तथा लक्षणसन्निपातः।
एतान्हि दूते प्रवदन्ति दण्डान्वधस्तु दूतस्य न नः श्रुतोऽपि॥ १५

ப்ரஸீத லங்கேஶ்வர ராக்ஷஸேந்த்ர
தர்மார்த்தயுக்தம் வசனம் ஶ்ருணுஷ்வ।
தூதானவத்யான்ஸமயேஷு ராஜன்
ஸர்வேஷு ஸர்வத்ர வதந்தி ஸந்த:॥ 13

அஸம்ஶயம் ஶத்ருரயம் ப்ரவ்ருத்த:
க்ருதம் ஹ்யனேனாப்ரியமப்ரமேயம்।
ந தூதவத்யாம் ப்ரவதந்தி ஸந்தோ
தூதஸ்ய த்ருஷ்டா பஹவோ ஹி தண்டா:॥ 14

வைரூப்யமங்கேஷு கஶாபிகாதோ
மௌண்ட்யம் ததா லக்ஷணஸன்னிபாத:।
ஏதான்ஹி தூதே ப்ரவதந்தி தண்டான்
வதஸ்து தூதஸ்ய ந ந: ஶ்ருதோऽபி॥ 15

ஓ லங்கேஶ்வர, அனுக்ரஹம் செய்யவேண்டும். ஓ ராக்ஷஸேந்த்ர, தர்மம் அர்த்தம் இவைகளுடன் கூடிய வார்த்தையைக் கேட்க வேண்டும். ஓ ராஜன், எல்லா தேசத்திலும் எல்லா ஜாதிகளிலும் ஸாதுக்கள் எந்த காலத்திலும் தூதர்கள் கொல்லத்தகுந்தவர்களில்லையென்று சொல்லுகின்றனர். (13)

இவன் மிகக்கொடிய சத்ருதான். இவனால் அளவிடமுடியாத அப்ரியமான கெடுதல் செய்யப்பட்டது. ஆனால் ஸாதுக்கள் தூதனைக் கொல்லும்படி சொல்லவில்லை. தூதனுக்கு பலவிதமான தண்டனைகள் காணப்படுகின்றனவே. (14)

தூதன் விஷயத்தில் அங்கபங்கம் செய்வது, சவுக்கால் அடிப்பது, மொட்டையடிப்பது, எல்லோரும் அறியும்படி சூடு போடுவது, என்ற சிக்ஷைகளைச் சொல்லுகின்றனர். தூதனைக் கொல்வது என்பதை நாம் காதினால்கூட கேட்டதில்லை. (15)

தர்மம், அர்த்தம் இவைகளில் பயிற்சிபெற்ற புத்தியுள்ளவரும், நல்லது கெட்டது இவைகளை பகுத்தறிந்து நிஶ்சயத்தை யுணர்ந்தவருமான தங்களைப் போன்றவர் எப்படி கோபத்திற்கு

कथं च धर्मार्थविनीतबुद्धिः परावरप्रत्ययनिश्चितार्थः।
भवद्विधः कोपवशे हि तिष्ठेत्कोपं नियच्छन्ति हि सत्त्ववन्तः॥ १६
न धर्मवादे न च लोकवृत्ते न शास्त्रबुद्धिग्रहणेषु चापि।
विद्येत कश्चित्तव वीर तुल्यस्त्वं ह्युत्तमः सर्वसुरासुराणाम्॥ १७
[पराक्रमोत्साहमनस्विनां च सुरासुराणामपि दुर्जयेन।
त्वयाऽप्रमेयेन सुरेन्द्रसंघा जिताश्च युद्धेष्वसकृन्नरेन्द्राः॥ १८
इत्थंविधस्यामरदैत्यशत्रोः शूरस्य वीरस्य तवाजितस्य।
कुर्वन्ति वीरा मनसाऽप्यलीकं प्राणैर्विमुक्ता न तु भोः पुरा ते॥] १९
न चाप्यस्य कपेर्घाते कंचित्पश्याम्यहं गुणम्।
तेष्वयं पात्यतां दण्डो यैरयं प्रेषितः कपिः॥ २०

கதம் ச தர்மார்த்தவிநீதபுத்தி:
பராவரப்ரத்யயநிஶ்சிதார்த்த: ।
பவத்வித: கோபவஶே ஹி திஷ்டேத்
கோபம் நியச்சந்தி ஹி ஸத்வவந்த: ॥ 16
ந தர்மவாதே ந ச லோகவ்ருத்தே
ந ஶாஸ்த்ரபுத்திக்ரஹணேஷு சாபி ।
வித்யேத கஶ்சித்தவ வீர துல்ய:
த்வம் ஹ்யுத்தம: ஸர்வஸுராஸுராணாம் ॥ 17
[பராக்ரமோத்ஸாஹமனஸ்விநாம் ச
ஸுராஸுராணாமபி துர்ஜயேன ।
த்வயாऽப்ரமேயேன ஸுரேந்த்ரஸம்கா
ஜிதாஶ்ச யுத்தேஷ்வஸக்ருன்னரேந்த்ரா: ॥ 18
இத்தம்விதஸ்யாமரதைத்யஶத்ரோ:
ஶூரஸ்ய வீரஸ்ய தவாஜிதஸ்ய ।
குர்வந்தி வீரா மனஸாப்யலீகம்
ப்ராணைர்விமுக்தா ந து போ: புரா தே ॥] 19
ந சாப்யஸ்ய கபேர்காதே கம்சித்பஶ்யாம்யஹம் குணம் ।
தேஷ்வயம் பாத்யதாம் தண்டோ யைரயம் ப்ரேஷித: கபி: ॥ 20

வசமாவார். பலகார்யங்களைச் செய்ய முயற்சியுள்ளவர்கள் கோபத்தையடக்கிக் கொள்கின்றனர். (16)

ஓ வீர, தங்களுக்கு ஸமமாய் தர்ம சாஸ்திரத்திலோ, உலக ஆசாரத்திலோ, சாஸ்த்ரங்களையுணர்ந்து அதை மறக்காமல் தரிப்பதிலோ, எல்லா தேவர்களிலும் அஸுரர்களிலும் ஒருவருமில்லை. தாங்கள் மிகச்சிறந்தவர். (17)

இந்த குரங்கைக் கொல்வதில் ஒருவிதமான நன்மையையும் நான் காணவில்லை. எவர்கள் இந்த குரங்கை அனுப்பினார்களோ அவர்களிடத்தில் இந்த தண்டனையை செய்யுங்கள். (20)

साधुर्वा यदि वाऽसाधुः परैरेष समर्पितः ।
ब्रुवन्परार्थं परवान्न दूतो वधमर्हति ॥ २१

अपि चास्मिन्हते राजन्नान्यं पश्यामि खेचरम् ।
इह यः पुनरागच्छेत्परं पारं महोदधेः ॥ २२

तस्मान्नास्य वधे यत्नः कार्यः परपुरंजय ।
भवान्सेन्द्रेषु देवेषु यत्नमास्थातुमर्हति ॥ २३

अस्मिन्विनष्टे न हि दूतमन्यं पश्यामि यस्तौ नरराजपुत्रौ ।
युद्धाय युद्धप्रियदुर्विनीतावुद्योजयेद्दीर्घपथावरुद्धौ ॥ २४

ஸாதுர்வா யதி வாऽஸாது: பரைரேஷ ஸமர்ப்பித: ।
ப்ருவன்பரார்த்தம் பரவான்ந தூதோ வதமர்ஹதி ॥ 21

அபி சாஸ்மின்ஹதே ராஜன்நான்யம் பஸ்யாமி கேசரம் ।
இஹ ய: புனராகச்சேத்பரம் பாரம் மஹோததே: ॥ 22

தஸ்மான்நாஸ்ய வதே யத்ன: கார்ய: பரபுரஞ்ஜய ।
பவான்ஸேந்த்ரேஷு தேவேஷு யத்னமாஸ்தாதுமர்ஹதி ॥ 23

அஸ்மின்விநஷ்டே ந ஹி தூதமன்யம்
பஸ்யாமி யஸ்தௌ நரராஜபுத்ரௌ ।
யுத்தாய யுத்தப்ரியதுர்விநீதா
வுத்யோஜயேத்தீர்கபதாவருத்தௌ ॥ 24

நல்லவனோ கெட்டவனோ இவன் பிறரால் அனுப்பப்பட்டவன். பிறருக்காகச் சொல்லுகிறவன். பராதீனனானவான். அப்படிப்பட்ட தூதன் கொல்லத்தகுந்தவனல்ல. (21)

மேலும் ஓ ராஜன், இந்த குரங்கைக் கொன்றுவிட்டால் மறுபடி ஸமுத்ரத்தின் அக்கரையாகிய இந்த இடத்திற்கு வரக்கூடியவன் எவனோ அப்படிப்பட்ட ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் மற்றொருவனைக் காணவில்லை. (அதாவது இந்த தூதனைக்கொன்றுவிட்டால் ராமலக்ஷ்மணர்கள் இங்கு வரமுடியாததால், உன் சத்ருக்கள் அழியாமலேயிருப்பார்கள். இவன்போய் தெரிவித்தால்தான் அவர்கள் இங்கு வருவார்கள். ஶ்ரமமில்லாமல் வதம் செய்துவிடலாம் என்று பொருள்). (22)

ஓ சத்ருக்களின் பட்டணங்களை ஜெயிப்பவனே, ஆகையால் இவனை கொல்லும் முயற்சியைச் செய்யவேண்டாம், இந்த்ரனுடன் கூடின தேவர்களிடத்தில் உங்கள் செய்கையைக் காட்டுங்கள். (23)

ஓ யுத்தத்தில் ப்ரியமுள்ளவரே, இவன் கொல்லப்பட்டுவிட்டால் கெட்டநீதியுள்ளவர்களும் வெகு தூரத்திற்கப்பால் இங்கு

[अस्मिन्हते वानरयूथमुख्ये सर्वापवादं प्रवदंति सन्तः ।
न हि प्रपश्यामि गुणं यशो वा लोकापवादो भवति प्रसिद्धः ॥ २५

मूढैः प्रगल्भैरपि दुर्विनीतैर्यैर्वानरोऽयं पुरुषैर्विसृष्टः ।
तेषां वधार्थं कुरु वीर यत्नं शीघ्रं विनाशाय निशाचरेन्द्र ॥ २६

कुरुष्व तावत्परमं प्रयत्नं धर्मं समास्थाय सुरेन्द्रशत्रो ।
देवेषु सर्वेषु सवासवेषु दैत्येषु सर्वेषु सदानवेषु ॥ २७

कृत्वा प्रयत्नं सुदृढं सुशीघ्रं मद्वाक्यमेवं मनसा प्रगृह्य ।
तौ राजपुत्रौ विनिगृह्य वीरौ जयं परं प्राप्यसि राक्षसेन्द्र ॥] २८

पराक्रमोत्साहमनस्विनां च सुरासुराणामपि दुर्जयेन ।
त्वया मनोनन्दन नैर्ऋतानां युद्धायतिर्नाशयितुं न युक्ता ॥ २९

[அஸ்மின்ஹதே வானரயூதமுக்யே
ஸர்வாபவாதம் ப்ரவதந்தி ஸந்த: ।
ந ஹி ப்ரபஶ்யாமி குணம் யஶோ வா
லோகாபவாதோ பவதி ப்ரஸித்த: ॥ 25

மூடை: ப்ரகல்பைரபி துர்விநீதைர்
யைர்வானரோऽயம் புருஷைர்விஸ்ருஷ்ட: ।
தேஷாம் வதார்த்தம் குரு வீர யத்னம்
ஶீக்ரம் விநாஶாய நிஶாசரேந்த்ர ॥ 26

குருஷ்வ தாவத்பரமம் ப்ரயத்னம்
தர்மம் ஸமாஸ்தாய ஸுரேந்த்ரஶத்ரோ ।
தேவேஷு ஸர்வேஷு ஸவாஸவேஷு
தைத்யேஷு ஸர்வேஷு ஸதானவேஷு ॥ 27

க்ருத்வா ப்ரயத்னம் ஸுத்ருடம் ஸுஶீக்ரம்
மத்வாக்யமேவம் மனஸா ப்ரக்ருஹ்ய ।
தௌ ராஜபுத்ரௌ விநிக்ருஹ்ய வீரௌ
ஜயம் பரம் ப்ராப்யஸி ராக்ஷஸேந்த்ர ॥] 28

பராக்ரமோத்ஸாஹமனஸ்விநாம் ச
ஸுராஸுராணாமபி துர்ஜயேன ।
த்வயா மனோநந்தன நைர்ருதானாம்
யுத்தாயதிர்நாஶயிதும் ந யுக்தா ॥ 29

வரமுடியாமல் தடைபட்டிருப்பவர்களுமான அந்த ராஜபுத்திரர்களை யுத்தத்திற்கு எவன் எவுவானோ அம்மாதிரியான வேறு தூதனை நான் காணவில்லை. (24)

ராக்ஷஸர்களின் மனதிற்கு ஸந்தோஷத்தை கொடுப்பவரே, பராக்ரமம், உத்ஸாஹம், விசாலமான மனம், இவைகளுள்ள

हिताश्च शूराश्च समाहिताश्च कुलेषु जाताश्च महागुणेषु ।
मनस्विनः शस्त्रभृतां वरिष्ठाः कोट्यग्रतस्ते सुभृताश्च योधाः ॥ ३०

तदेकदेशेन बलस्य तावत्केचित्तवादेशकृतोऽभियान्तु ।
तौ राजपुत्रौ विनिगृह्य मूढौ परेषु ते भावयितुं प्रभावम् ॥ ३१

निशाचराणामधिपोऽनुजस्य विभीषणस्योत्तमवाक्यमिष्टम् ।
जग्राह बुद्ध्या सुरलोकशत्रुर्महाबलो राक्षसराजमुख्यः ॥ ३२

ஹிதாஸ்ச ஸூராஸ்ச ஸமாஹிதாஸ்ச
குலேஷு ஜாதாஸ்ச மஹாகுணேஷு ।
மனஸ்வின: சஸ்தரப்ருதாம் வரிஷ்டா:
கோட்யக்ரதஸ்தே ஸுப்ருதாஸ்ச யோதா: ॥ 30

ததேகதேஸேன பலஸ்ய தாவத்
கேசித்தவாதேஸக்ருதோऽபியாந்து ।
தௌ ராஜபுத்ரௌ விநிக்ருஹ்ய மூடௌ
பரேஷு தே பாவயிதும் ப்ரபாவம் ॥ 31

நிஸாசராணாமதிபோऽனுஜஸ்ய
விபீஷணஸ்யோத்தமவாக்யமிஷ்டம் ।
ஜக்ராஹ புத்யா ஸுரலோகஸத்ருர்
மஹாபலோ ராக்ஷஸராஜமுக்ய: ॥ 32

தேவர்கள் அஸுரர்களாலும்கூட ஜெயிக்க முடியாத தாங்கள் யுத்தம் வருவதை நாசமாக்குவது சரியல்ல. (29)

தங்கள் முன்னிலையில், நன்மையைச் செய்கின்றவர்களும் சூரர்களும் கொடுப்பது முதலிய செய்கைகளால் வசமாக்கப் பட்டவர்களும் மஹத்தான குணங்களுள்ள நல்ல குலத்தில் பிறந்தவர்களும் விரிந்த மனதுள்ளவர்களும் ஸஸ்திரம் தரித்தவர்களுள் சிறந்தவர்களுமான கோடிக்கணக்கான படர்கள் காக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். (30)

ஆகையால் சிலர் தங்களுடைய உத்திரவையடைந்து இப்பொழுது ஸைன்யத்தின் ஒரு பகுதியுடன்கூட போகட்டும். மூடர்களான அந்த ராஜபுத்ரர்களை அடக்கி சத்ருக்களிடத்தில் தங்கள் பிரபாவத்தை காட்டுவதுதான் யுக்தம். (31)

தேவலோகத்திற்கு சத்ருவும், மிகுந்த பலமுள்ளவனும், ராக்ஷஸ ராஜர்களுள் சிறந்தவனும், ராக்ஷஸர்களுக்கு தலைவனுமான ராவணன், தம்பியாகிய விபீஷணனின் சிறந்த வார்த்தையை நன்மையென்று உணர்ந்து ஏற்றுக்கொண்டான். (32)

[किंवा परं ब्रह्म परं त्वसह्यं सर्वस्य बीजं जगतोऽस्य विष्णोः ।
यद्देवदेवस्य परं च तेजस्तदेव तेजः कपिरेष वीरः ॥ ३३

वधाय मे वैष्णवतेज एव निःसंशयोऽयं कपिरूपधारी ।
इत्येवमेतद्बहुधा विचिन्त्य रक्षोधिपः क्रोधवशं जगाम ॥ ३४

क्रोधं च जातं हृदये निरुध्य विभीषणोक्तं वचनं सुपूज्य ।
उवाच रक्षोधिपतिर्महात्मा विभीषणं शस्त्रभृतां वरिष्ठम् ॥] ३५

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
द्विपञ्चाशः सर्गः ॥ ५२ ॥

[கிம்வா பரம் ப்ரம்ஹ பரம் த்வஸஹ்யம்
ஸர்வஸ்ய பீஜம் ஜகதோऽஸ்ய விஷ்ணோ: ।
யத்தேவதேவஸ்ய பரம் ச தேஜஸ்
ததேவ தேஜ: கபிரேஷ வீர: ॥ 33

வதாய மே வைஷ்ணவதேஜ ஏவ
நிஸ்ஸம்ஶயோऽயம் கபிரூபதாரீ ।
இத்யேவமேதத்பஹுதா விசிந்த்ய
ரக்ஷோதிப: க்ரோதவஶம் ஜகாம ॥ 34

க்ரோதம் ச ஜாதம் ஹ்ருதயே நிருத்ய
விபீஷணோக்தம் வசனம் ஸுபூஜ்ய ।
உவாச ரக்ஷோதிபதிர்மஹாத்மா
விபீஷணம் ஶஸ்த்ரப்ருதாம் வரிஷ்டம் ॥] 35

*இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீய ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே த்விபஞ்சாஶ: ஸர்க: ॥*

ஐம்பத்திரண்டாவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

त्रिपञ्चाशः सर्गः — ஐம்பத்திமூன்ருவது ஸர்கம் ॥ ५३ ॥

"पुच्छदहनम्" — வாலைக் கொளுத்தல்.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा दशग्रीवो महाबलः ।
देशकालहितं वाक्यं भ्रातुरुत्तरमब्रवीत् ॥ १

सम्यगुक्तं हि भवता दूतवध्या विगर्हिता ।
अवश्यं तु वधादन्यः क्रियतामस्य निग्रहः ॥ २

कपीनां किल लाङ्गूलमिष्टं भवति भूषणम् ।
तदस्य दीप्यतां शीघ्रं तेन दग्धेन गच्छतु ॥ ३

ततः पश्यन्त्विमं दीनमङ्गवैरूप्यकर्शितम् ।
समित्रज्ञातयः सर्वे बान्धवाः ससुहृज्जनाः ॥ ४

தஸ்ய தத்வசனம் ஶ்ருத்வா தஶக்ரீவோ மஹாபல: |
தேஶகாலஹிதம் வாக்யம் ப்ராதுருத்தரமப்ரவீத் || 1

ஸம்யகுக்தம் ஹி பவதா தூதவத்யா விகர்ஹிதா |
அவஶ்யம் து வதாதன்ய: க்ரியதாமஸ்ய நிக்ரஹ: || 2

கபீனாம் கில லாங்கூலமிஷ்டம் பவதி பூஷணம் |
ததஸ்ய தீப்யதாம் ஶீக்ரம் தேன தக்தேன கச்சது || 3

தத: பஶ்யந்த்விமம் தீனமங்கவைரூப்யகர்ஶிதம் |
ஸமித்ரக்ஞாதய: ஸர்வே பாந்தவா: ஸஸுஹ்ருஜ்ஜனா: || 4

மஹாபலமுள்ள ராவணன் விபீஷணனுடைய அம்மாதிரியான வார்த்தையைக்கேட்டு தேசம், காலம் இவைகளுக்கு பொருத்தமான பதிலை தம்பிக்குச்சொன்னான். (அதாவது யுத்தம் வந்த இந்தக் காலத்தில் ப்ராதாவின் அப்ரியம் கூடாது என்று சொன்னதாகக் கருதவேண்டும்). (1)

நீ சொல்லியது மிகவும் உசிதமானதே. தூதனை கொலையிடுவது நிந்திக்கத்தகுந்ததுதான். கொல்வதைத் தவிர்த்து இவனுக்கு வேறு சிக்ஷையானது அவஶ்யம் செய்யப்படட்டும். (2)

குரங்குகளுக்கு வால் அல்லவா ப்ரியமான அலங்காரமாக உள்ளது. ஆகையால் அந்த வாலானது சீக்ரம் எரிக்கப்படட்டும். எரிகின்ற வாலுடன் செல்லட்டும். (3)

பிறகு ஸுகம் துக்கம் இவைகளில் தங்களுடன் ஸமமாகவுள்ள மித்ரர்களோடுகூடிய ப்ராதா முதலியவர்களும், ஸ்நேஹிதர்களுடன் கூடிய எல்லா பந்துக்களும், அங்கத்தில் விரூபம் செய்ததால்

आज्ञापयद्राक्षसेन्द्रः पुरं सर्वं सचत्वरम् ।
लाङ्गूलेन प्रदीप्तेन रक्षोभिः परिणीयताम् ॥　　५

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा राक्षसाः कोपकर्कशाः ।
वेष्टयन्ति स्म लाङ्गूलं जीर्णैः कार्पासकैः पटैः ॥　　६

संवेष्ट्यमाने लाङ्गूले व्यवर्धत महाकपिः ।
शुष्कमिन्धनमासाद्य वनेष्विव हुताशनः ॥
तैलेन परिषिच्याथ तेऽग्निं तत्राभ्यपातयन् ॥　　७

ஆக்ஞாபயத்ராக்ஷஸேந்த்ர: புரம் ஸர்வம் ஸசத்வரம் ।
லாங்கூலேன ப்ரதீப்தேன ரக்ஷோபி: பரிணீயதாம் ॥　　5

தஸ்ய தத்வசனம் ஶ்ருத்வா ராக்ஷஸா: கோபகர்க்கஶா: ।
வேஷ்டயந்தி ஸ்ம லாங்கூலம் ஜீர்ணை: கார்பாஸகை: படை:

ஸம்வேஷ்ட்யமானே லாங்கூலே வ்யவர்தத மஹாகபி: ।
ஶுஷ்கமிந்தனமாஸாத்ய வனேஷ்விவ ஹுதாஶன: ॥
தைலேன பரிஷிச்யாத தே ऽக்னிம் தத்ராப்யபாதயன் ॥　　7

வருந்துகிறதும் கெட்ட தசையை அடைந்ததுமான இந்த குரங்கைப் பார்க்கட்டும்.　　(4)

ராக்ஷஸேந்திரனைவன் நாலு சந்துகள் ஒருங்கேகூடும் முக்ய பகுதிகளுடன்கூடிய பட்டணம் முழுமையும் எரிகின்ற வாலுடன் கூடின இந்த குரங்கானது ராக்ஷஸர்களால் இழுத்து செல்லப் படட்டும் என்று உத்திரவிட்டான். (இங்கு ராவணன் வாலில் நெருப்புவைத்து தன் பட்டணம் முழுமையும் குரங்கை இழுத்துச் செல்லச் சொன்னதின் நோக்கம் ஹநுமாரை சிக்ஷித்தது தெரிய வேண்டியும், தனக்கு சத்ருவான ஸுக்ரீவன் முதலியவர்களுக்குத் தனது பட்டணம் தாண்டமுடியாத அகழ்கள், அளவற்ற ஸைன்யங்கள், அளவற்ற ஐச்வர்யம், இவைகளை உடையதென்பதையும் ப்ரகாசப்படுத்துவதற்கேயாகும்).　　(5)

ராக்ஷஸர்கள் அந்த ராவணனுடைய அம்மாதிரியான சொல்லைக்கேட்டு கோபத்தால் கடினமான மனதையுடையவர்களாயிருந்து கொண்டு ஜீர்ணமான நூல் வேஷ்டிகளினால் வாலில் சுற்றினார்கள்.　　(6)

வாலில் சுற்றும்பொழுது பெருங்குரங்கானது காடுகளில் காய்ந்த கட்டைகளை அடைந்த அக்னிபோல் மிகவும் தன் சரீரத்தை பெருக்கிக்கொண்டது. பிறகு எண்ணெயை நன்குவிட்டு நனைத்து வாலில் அந்த ராக்ஷஸர்கள் அக்னியை வைத்தனர்.　　(7)

लाङ्गूलेन प्रदीप्तेन राक्षसांस्तानपातयत् ।
रोषामर्षपरीतात्मा बालसूर्यसमाननः ॥ ८

लाङ्गूलं संप्रदीप्तं तु द्रष्टुं तस्य हनूमतः ।
सहस्त्रीबालवृद्धाश्च जग्मुः प्रीता निशाचराः ॥ ९

स भूयः सङ्गतैः क्रूरै राक्षसैर्हरिसत्तमः ।
निबद्धः कृतवान्वीरस्तत्कालसदृशीं मतिम् ॥ १०

कामं खलु न मे शक्ता निबद्धस्यापि राक्षसाः ।
छित्त्वा पाशान्समुत्पत्य हन्यामहमिमान्पुनः ॥ ११

यदि भर्तृहितार्थाय चरन्तं भर्तृशासनात् ।
बध्नन्त्येते दुरात्मानो न तु मे निष्कृतिः कृता ॥ १२

லாங்கூலேன ப்ரதீப்தேன ராக்ஷஸாம்ஸ்தானபாதயத் ।
ரோஷாமர்ஷபரீதாத்மா பாலஸூர்யஸமானன: ॥ 8

லாங்கூலம் ஸம்ப்ரதீப்தம் து த்ரஷ்டும் தஸ்ய ஹனூமத: ।
ஸஹஸ்த்ரீபாலவ்ருத்தாஸ்ச ஜக்மு: ப்ரீதா நிஸாசரா: ॥ 9

ஸ பூய: ஸங்கதை: க்ரூரை ராக்ஷஸைர்ஹரிஸத்தம: ।
நிபத்த: க்ருதவான்வீரஸ்தத்காலஸத்ருஸீம் மதிம் ॥ 10

காமம் கலு ந மே ஸக்தா நிபத்தஸ்யாபி ராக்ஷஸா: ।
சித்வா பாஸான்ஸமுத்பத்ய ஹன்யாமஹமிமான்புன: ॥ 11

யதி பர்த்ருஹிதார்த்தாய சரந்தம் பர்த்ருஸாஸனாத் ।
பத்னந்த்யேதே துராத்மானோ ந து மே நிஷ்க்ருதி: க்ருதா ॥ 12

பால ஸூர்யன்போல் சிவந்த முகமுள்ளவரும், கோபம், பொறாமை இவைகள் நிறைந்த மனமுள்ளவருமான ஹனுமான் எரிகின்ற வாலே சுழட்டி ராக்ஷஸர்களை விரட்டினர். (8)

அந்த ஹனுமாரின் நன்கு எரிகின்ற வாலைப் பார்ப்பதற்கு ராக்ஷஸர்கள், ஸ்திரீகள் குழந்தைகள் இவர்களுடன்கூட ஸந்தோஷத்துடன் சென்றனர். (9)

கூட்டம் கூட்டமாக வந்தவர்களும் க்ரூரர்களுமான ராக்ஷஸர்களால் மறுபடி அதிகமாக கட்டப்பட்டு வீரனான அந்த ஹனுமார் அந்தக் காலத்திற்கு யுக்தமான எண்ணத்தைச் செய்தார். (10)

மிகவும் கட்டுண்டபோதிலும் ராக்ஷஸர்கள் எனக்கு ஈடாக மாட்டார்கள். நான் இந்த கட்டுகளையறுத்து மேலே பாய்ந்து இவர்களை மறுபடியும் கொன்றுவிடுகிறேன். (11)

பர்த்தாவான ஸ்ரீராமனுடைய நன்மைக்காக ஸஞ்சரிக்கும் என்னை ராஜாவான ராவணன் உத்திரவின்பேரில் துஷ்டர்களான

सर्वेषामेव पर्याप्तो राक्षसानामहं युधि।
किं तु रामस्य प्रीत्यर्थं विषहिष्येऽहमीदृशम्॥ १३

लङ्का चारयितव्या वै पुनरेव भवेदिति।
रात्रौ न हि सुदृष्टा मे दुर्गकर्मविधानतः॥
अवश्यमेव द्रष्टव्या मया लङ्का निशाक्षये॥ १४

कामं बद्धस्य मे भूयः पुच्छस्योद्दीपनेन च।
पीडां कुर्वन्तु रक्षांसि न मेऽस्ति मनसः श्रमः॥ १५

ततस्ते संवृताकारं सत्त्ववन्तं महाकपिम्।
परिगृह्य ययुर्हृष्टा राक्षसाः कपिकुञ्जरम्॥ १६

ஸர்வேஷாமேவ பர்யாப்தோ ராக்ஷஸாநாமஹம் யுதி।
கிம் து ராமஸ்ய ப்ரீத்யர்த்தம் விஷஹிஷ்யேऽஹமீத்ருமம்॥ 13

லங்கா சாரயிதவ்யா வை புனரேவ பவேதிதி।
ராத்ரௌ ந ஹி ஸுத்ருஷ்டா மே துர்ககர்மவிதாநத:॥
அவம்யமேவ த்ரஷ்டவ்யா மயா லங்கா நிமாக்ஷயே॥ 14

காமம் பத்தஸ்ய மே பூய: புச்சஸ்யோத்தீபனேன ச।
பீடாம் குர்வந்து ரக்ஷாம்ஸி ந மேऽஸ்தி மனஸ: ம்ரம:॥ 15

ததஸ்தே ஸம்வ்ருதாகாரம் ஸத்வவந்தம் மஹாகபிம்।
பரிக்ருஹ்ய யயுர்ஹ்ருஷ்டா: ராக்ஷஸா: கபிகுஞ்ஜரம்॥ 16

ராக்ஷஸர்கள் கட்டினல் கட்டட்டும். இதனல் நான் பலபேர்களை கொன்றதற்குப் பதில் செய்ததாக ஆகிவிடாது. (12)

எல்லா ராக்ஷஸர்களையும் யுத்தத்தில் கொல்வதற்கு நான் வல்லவன்தான். ஆனல் ஸ்ரீராமனுக்குப்ரியத்தைச் செய்வதற்காக இதை பொறுத்துக்கொள்ளுகிறேன். (13)

லங்கையை இன்னுமொருமுறை ஸஞ்சரித்து பார்க்க வேண்டியதாயிருக்கிறது., ராத்ரியில் நன்கு பார்க்கப்படவில்லை. பகலில் நகரின் ரஹஸ்ய மார்கங்கள் தெரியும்படி அவம்யம் என்ஞல் லங்கை பார்க்கப்பட வேண்டியதுதான். (14)

ராக்ஷஸர்கள் கட்டுண்ட எனக்கு வாலில் தீயை வைத்து எரித்து மிகவும் பீடையைச் செய்யட்டும். என் மனதிற்கு ம்ரமம் இல்லை. (15)

பிறகு அந்த ராக்ஷஸர்கள் ஸந்தோஷம்கொண்டு அபிப்ராயத்தை மறைத்துவைத்துக்கொண்டிருக்கிறதும், மிகுந்த பலமுள்ளதும் வானரங்களுள் சிறந்ததுமான பெருங்குரங்கை இழுத்துச் சென்றனர். (16)

शङ्खभेरीनिनादैश्च घोषयन्तः स्वकर्मभिः ।
राक्षसाः क्रूरकर्माणश्चारयन्ति स्म तां पुरीम् ॥ १७

अन्वीयमानो रक्षोभिर्ययौ सुखमरिंदमः ।
हनुमांश्चारयामास राक्षसानां महापुरीम् ॥ १८

अथापश्यद्विमानानि विचित्राणि महाकपिः ।
संवृतान्भूमिभागांश्च सुविभक्तांश्च चत्वरान् ॥ १९

वीथीश्च गृहसंवाधाः कपिः शृङ्गाटकानि च ।
तथा रथ्योपरथ्याश्च तथैव गृहकान्तरान् ॥
गृहांश्च मेघसंकाशान्ददर्श पवनात्मजः ॥ २०

ஶங்கபேரீநிநாதைஶ்ச கோஷயந்த: ஸ்வகர்மபி: |
ராக்ஷஸா: க்ரூரகர்மாணஶ்சாரயந்தி ஸ்ம தாம் புரீம் || 17

அன்வீயமானோ ரக்ஷோபிர்யயௌ ஸுகமரிந்தம: |
ஹனுமாம்ஶ்சாரயாமாஸ ராக்ஷஸானாம் மஹாபுரீம் || 18

அதாபஶ்யத்விமானானி விசித்ராணி மஹாகபி: |
ஸம்வ்ருதான்பூமிபாகாம்ஶ்ச ஸுவிபக்தாம்ஶ்ச சத்வரான் || 19

வீதீஶ்ச க்ருஹஸம்பாதா: கபி: ஶ்ருங்காடகானி ச |
ததா ரத்யோபரத்யாஶ்ச ததைவ க்ருஹகாந்தரான் ||
க்ருஹாம்ஶ்ச மேகஸம்காஶான் ததர்ஶ பவனாத்மஜ: || 20

கடூரமான செயலுள்ள ராக்ஷஸர்கள் தாங்கள் தோள் தட்டுவதினாலும் ஸிம்ஹநாதம் செய்வதினாலும் சங்கு பேரி முதலிய வாத்யங்களை ஶப்திப்பதாலும் பெரும் ஶப்தத்தை செய்துகொண்டு அந்த பட்டணத்தில் அவரை இழுத்துச் சென்றனர். (17)

சத்ருக்களையழிக்கின்ற அவர் ராக்ஷஸர்களால் தொடரப்பட்டு ஸுகமாக சென்றார். ராக்ஷஸர்களின் அந்த பெரும் பட்டணத்தை ஹனுமார் நன்கு பார்த்தார். (18)

பிறகு பெருங்குரங்கானது விசித்ரமான விமானங்களையும் மதில்களால் மறைக்கப்பட்ட இடங்களையும், வெவ்வேறாக பிரிக்கப்பட்ட அங்கணங்களையும் பார்த்தார். (19)

வாயுபுத்ரனான குரங்கானது வீடுகளடர்ந்த தெருக்களையும், பல சந்துகள் கூடுமிடங்களையும், பெருந்தெருக்களையும், நடுவிலுள்ள சிறு வீதிகளையும், சிறு வீடுகளின் வாசல்படிகளையும், மேகத்திற்கு ஒப்பான பெரும் வீடுகளையும், அப்படியே கண்டது. (20)

चत्वरेषु चतुष्केषु राजमार्गे तथैव च ।
घोषयन्ति कपिं सर्वे चारीक इति राक्षसाः ॥ २१

स्त्रीबालवृद्धा निर्जग्मुस्तत्र तत्र कुतूहलात् ।
तं प्रदीपितलाङ्गूलं हनुमन्तं दिदृक्षवः ॥ २२

दीप्यमाने ततस्तस्य लाङ्गूलाग्रे हनूमतः ।
राक्षस्यस्ता विरूपाक्ष्यः शंसुर्देव्यास्तदप्रियम् ॥ २३

यस्त्वया कृतसंवादः सीते ताम्रमुखः कपिः ।
लाङ्गूलेन प्रदीप्तेन स एष परिणीयते ॥ २४

சத்வரேஷு சதுஷ்கேஷு ராஜமார்கே ததைவ ச ।
கோஷயந்தி கபிம் ஸர்வே சாரீக இதி ராக்ஷஸா: ॥ 21

ஸ்த்ரீபாலவ்ருத்தா நிர்ஜக்முஸ்தத்ர தத்ர குதூஹலாத் ।
தம் ப்ரதீபிதலாங்கூலம் ஹனுமந்தம் தித்ருக்ஷவ: ॥ 22

தீப்யமானே ததஸ்தஸ்ய லாங்கூலாக்ரே ஹனூமத: ।
ராக்ஷஸ்யஸ்தா விரூபாக்ஷ்ய: ஶம்ஸுர்தேவ்யாஸ்ததப்ரியம் ॥

யஸ்த்வயா க்ருதஸம்வாத: ஸீதே தாம்ரமுக: கபி: ।
லாங்கூலேன ப்ரதீப்தேன ஸ ஏஷ பரிணீயதே ॥ 24

நாற்சந்திகளிலும், நான்கு தூண்களுள்ள மண்டபங்களிலும், அப்படியே ராஜமார்கத்திலும் எல்லா ராக்ஷஸர்களும் குரங்கை சாரன் என்று உரக்கக் கத்தினர். (21)

ஆங்காங்கு ஸந்தோஷத்தினல் எரியும் வாலுடன் வருகின்ற அந்த ஹனுமாரைப் பார்க்க ஆவல்கொண்டு ஸ்த்ரீகள் குழந்தைகள் கிழவர்கள் வீடுகளிலிருந்து வெளிவந்தனர். (22)

பிறகு அந்த ஹனுமாரின் வாலின் நுனியானது எரியும் பொழுது விகாரமான கண்களுள்ள அந்தராக்ஷஸர்கள் தேவியான ஸீதைக்கு அந்த துக்க ஸமாசாரத்தைச் சொன்னர்கள். (23)

ஓ ஸீதே, உன்னுடன் சிவந்த முகமுள்ள யாதொரு குரங்கானது பேசிற்றோ அந்த குரங்கானது வாலில் நெருப்பு வைக்கப்பட்டு இழுத்துச் செல்லப்படுகிறது. (24)

श्रुत्वा तद्वचनं क्रूरमात्मापहरणोपमम्।
वैदेही शोकसंतप्ता हुताशनमुपागमत्॥ २५

मङ्गलाभिमुखी तस्य सा तदासीन्महाकपेः।
उपतस्थे विशालाक्षी प्रयता हव्यवाहनम्॥ २६

यद्यस्ति पतिशुश्रूषा यद्यस्ति चरितं तपः।
यदि वास्त्येकपत्नीत्वं शीतो भव हनूमतः॥ २७

यदि किंचिदनुक्रोशस्तस्य मय्यस्ति धीमतः।
यदि वा भाग्यशेषो मे शीतो भव हनूमतः॥ २८

ஶ்ருத்வா தத்வசனம் க்ரூரமாத்மாபஹரணோபமம் ।
வைதேஹீ ஶோகஸந்தப்தா ஹுதாஶனமுபாகமத் ॥ 25

மங்கலாபிமுகீ தஸ்ய ஸா ததாஸீன்மஹாகபே: ।
உபதஸ்தே விஶாலாக்ஷீ ப்ரயதா ஹவ்யவாஹனம் ॥ 26

யத்யஸ்தி பதிஶுஶ்ரூஷா யத்யஸ்தி சரிதம் தப: ।
யதி வாஸ்த்யேகபத்னீத்வம் ஶீதோ பவ ஹனூமத: ॥ 27

யதி கிம்சிதனுக்ரோஶஸ்தஸ்ய மய்யஸ்தி தீமத: ।
யதி வா பாக்யஶேஷோ மே ஶீதோ பவ ஹனூமத: ॥ 28

உயிரையபஹரிக்கிறதுபோன்ற கடூரமான அந்த வார்த்தையைக்கேட்டு வைதேஹியானவள் சோகத்தால் தபித்து அக்னியை உபாஸித்தாள். (25)

அந்த ஹனுமாருக்கு மங்களம் உண்டாக ஆவல் கொண்டும் பரிசுத்தையாகயிருந்து கொண்டும் விசாலாக்ஷியான அந்த ஸீதை அக்னியை பிரார்த்தித்தாள். (26)

நான் பதிக்கு ஶுஶ்ரூஷை செய்திருப்பது ஸத்யமாயிருந்தால் என்னிடத்தில் தபஸ் செய்ததின் பயன் ஸத்யமாயிருந்தால், என்னிடத்தில் பதிவ்ரதாதர்மமானது ஸத்யமாயிருந்தால், ஹே அக்னே ஹனுமாருக்கு நீ குளிர்ந்தவனாக வேண்டும். (27)

புத்திமானான அந்த ஸ்ரீராமருக்கு கொஞ்சமாவது பஶ்சாதாபமிருக்குமேயானால், எனக்கு அதிர்ஷ்டலேசமானது இருக்குமேயானால், ஹே அக்னே, ஹனுமாருக்கு நீ குளிர்ந்தவனாக வேண்டும். (28)

यदि मां वृत्तसंपन्नां तत्समागमलालसाम् ।
स विजानाति धर्मात्मा शीतो भव हनूमतः ॥　२९

यदि मां तारयेदार्यः सुग्रीवः सत्यसङ्गरः ।
अस्माद्दुःखाम्बुसंरोधाच्छीतो भव हनूमतः ॥　३०

ततस्तीक्ष्णार्चिरव्यग्रः प्रदक्षिणशिखोऽनलः ।
जज्वाल मृगशावाक्ष्याः शंसन्निव शिवं कपेः ॥　३१

हनुमज्जनकश्चापि पुच्छानलयुतोऽनिलः ।
ववौ स्वास्थ्यकरो देव्याः प्रालेयानिलशीतलः ॥　३२

யதி மாம் வ்ருத்தஸம்பன்ஞம் தத்ஸமாகமலாலஸாம் ।
ஸ விஜாஞதி தர்மாத்மா ஶீதோ பவ ஹனூமத: ॥　**29**

யதி மாம் தாரயேதார்ய: ஸுக்ரீவ: ஸத்யஸங்கர: ।
அஸ்மாத்து:காம்புஸம்ரோதாத்ஶீதோ பவ ஹனூமத: ॥　**30**

ததஸ்தீக்ஷ்ணார்சிரவ்யக்ர: ப்ரதக்ஷிணஶிகோऽநல: ।
ஜஜ்வால ம்ருகஶாபாக்ஷ்யா: ஶம்ஸன்னிவ ஶிவம் கபே: ॥ **31**

ஹனுமஜ்ஜனகஶ்சாபி புச்சானலயுதோऽநில: ।
வவௌ ஸ்வாஸ்த்யகரோ தேவ்யா: ப்ராலேயானிலஶீதல: ॥

தர்மாத்மாவான ஸ்ரீராமர் என்னை அவருடைய சேர்க்கையில் ஆவல் கொண்டவளாயும், நல்ல நடையுள்ளவளாயும், அறிவது ஸத்யமாயிருந்தால் ஹே அக்னே, ஹனுமாருக்கு நீ குளிர்ந்தவனுக வேண்டும். (29)

ஸத்யமான பிரதிக்ஞையுள்ளவனும், கௌரவம் வாய்ந்தவனுமான ஸுக்ரீவன் இந்த துக்கக் கடலினின்றும் ஸத்யமாய் கரையேற்றுவானுகில் ஹே அக்னே ஹனுமாருக்கு நீ குளிர்ந்தவனுக வேண்டும். (30)

பிறகு கடூரமான ஜ்வாலையுள்ள அக்னியானவர் குரங்குக்கு க்ஷேமம் உண்டானதை மான்குட்டியின் கண்போன்ற கண்களை உடைய ஸீதைக்கு சொல்லுகிறவர்போல் சாந்தமாயிருந்து கொண்டு பிரதக்ஷிணமான ஜ்வாலையுடன்கூட பிரகாசித்தார். (31)

ஹனுமாரின் தந்தையான வாயுவும் வாலிலுள்ள அக்னியுடன் சேர்ந்துகொண்டு தேவிக்கு ஸுகத்தை செய்கிறவனுய் குளிர்ந்த பனிக்காற்றை வீசினன். (32)

[तां तदा परमोद्विग्नां सीतां शोकाभिकर्शिताम् ।
हनूमति गृहीते तु रक्षोभिर्भीमविक्रमैः ॥ ३३

उवाच सरमा वाक्यं तामाश्वासयितुं तदा ।
मा शुचो देवि वैदेहि हनूमन्तं महाकपिम् ॥ ३४

हत्वा तु रक्षिणः सर्वान्राक्षसांस्तत एव सः ।
पुरीं लङ्कां दहति च साक्षादिव हुताशनः ॥
भवनाद्भवनं गच्छन्नसावत्यन्तवीर्यवान् ॥ ३५

प्रासादवरसंस्थाश्च गवाक्षस्थाश्च योषितः ।
वह्निप्रदीप्तनयनास्तथा क्रन्दन्ति दुःखिताः ॥ ३६

एता वरविशालाक्ष्यो वह्निज्वालासमाकुलाः ।
अपश्यन्त्यः क्वचित्स्थातुं सर्वतोऽग्निसमावृताः ॥ ३७

वह्नावभ्युत्पतन्त्या कर्तव्यं नैव जज्ञिरे ।
अभिधावन्ति सहसा क्रोशन्त्यः सह बालकैः ॥
अवकुण्ठानि कृत्वा स्म वासोभिर्विष्टितास्तदा ॥ ३८

[தாம் ததா பரமோத்விக்னும் ஸீதாம் ஶோகாபிகர்ஶிதாம் ।
ஹனுமதி க்ருஹீதே து ரக்ஷோபிர்பீமவிக்ரமை: ॥ 33

உவாச ஸரமா வாக்யம் தாமாஶ்வாஸயிதும் ததா ।
மா ஶுசோ தேவி வைதேஹி ஹனுமந்தம் மஹாகபிம் ॥ 34

ஹத்வா து ரக்ஷிண: ஸர்வான்ராக்ஷஸாம்ஸ்தத ஏவ ஸ: ।
புரீம் லங்காம் தஹதி ச ஸாக்ஷாதிவ ஹுதாஶன: ॥
பவனுத்பவனம் கச்சன்னஸாவத்யந்தவீர்யவான் ॥ 35

ப்ராஸாதவரஸம்ஸ்தாஶ்ச கவாக்ஷஸ்தாஶ்ச யோஷித: ।
வன்ஹிப்ரதீப்தநயனுஸ்ததா க்ரந்தந்தி து:கிதா: ॥ 36

ஏதா வரவிஶாலாக்ஷ்யோ வன்ஹிஜ்வாலாஸமாகுலா: ।
அபஶ்யந்த்ய: க்வசித்ஸ்தாதும் ஸர்வதோऽக்னிஸமாவ்ருதா: ॥

வன்ஹாவப்யுத்பதந்த்யா கர்தவ்யம் நைவ ஜக்ஞிரே ।
அபிதாவந்தி ஸஹஸா க்ரோஶந்த்ய: ஸஹ பாலகை: ॥
அவகுண்டானி க்ருத்வா ஸ்ம வாஸோபிர்விஷ்டிதாஸ்ததா ॥ 38

स्तम्भैराजतसौवर्णैः प्रवालमणिचारुभिः ।
दृश्यन्तेऽग्निसमासक्ता वह्नौ वह्निरिवोद्यताः ॥
प्रासादमाला बहुधा अग्निदग्धाः पतन्ति हि ॥ ३९

अर्चिषेव हिरण्यानां प्रभाभिः कृष्णवर्त्मनः ।
दीप्यमाना इवाभाति लङ्केयं कालपर्यये ॥ ४०

क्वचिद्दग्धाः प्रदेशास्तु क्वचिदर्धविनाशिताः ।
बहुभौमा विभान्ति स्म गृहाणां भूमयः शुभाः ॥ ४१

कान्ताभिः सह वित्रस्ता दृश्यन्ते राक्षसास्तदा ।
हाहेत्युच्चैर्वदन्ति स्म त्रातारं नाभिजज्ञिरे ॥ ४२

संप्रदीप्तां पुरीं लङ्कां हनूमद्वीर्यधर्षिताम् ।
अन्तःपुराणि सर्वाणि दृष्ट्वा दुद्रुविरे तदा ॥ ४३

क्वचित्कुङ्कुमवर्णाभाः क्वचित्किंशुकसंनिभाः ।
कचिन्मलिनसंकाशाः शिखा वन्हेश्चकाशिरे ॥ ४४

धूमेन संवृताः केचिद्गृहोद्देशाः सुशोभनाः ।
वर्षाकाले तु संप्राप्ते घनैरिव नभस्स्थलम् ॥ ४५

ஸ்தம்பைராஜதஸௌவர்ணை: ப்ரவாலமணிசாருபி: ।
த்ருஶ்யந்தேऽக்னிஸமாஸக்தா வன்ஹௌ வன்ஹிரிவோத்யதா:
ப்ராஸாதமாலா பஹுதா அக்னிதக்தா: பதந்தி ஹி ॥ 39

அர்சிஷேவ ஹிரண்யானாம் ப்ரபாபி: க்ருஷ்ணவர்த்மன: ।
தீப்யமானா இவாபாதி லங்கேயம் காலபர்யயே ॥ 40

க்வசித்தக்தா: ப்ரதேஶாஸ்து க்வசிதர்தவிநாஶிதா: ।
பஹுபௌமா விபாந்தி ஸ்ம க்ருஹாணாம் பூமய: ஶுபா: ॥

காந்தாபி: ஸஹ வித்ரஸ்தா த்ருஶ்யந்தே ராக்ஷஸாஸ்ததா ।
ஹாஹேத்யுச்சைர்வதந்தி ஸ்ம த்ராதாரம் நாபிஜஜ்ஞிரே ॥ 42

ஸம்ப்ரதீப்தாம் புரீம் லங்காம் ஹனூமத்வீர்யதர்ஷிதாம் ।
அந்த:புராணி ஸர்வாணி த்ருஷ்ட்வா துத்ருவிரே ததா ॥ 43

க்வசித்குங்குமவர்ணாபா: க்வசித்கிம்ஶுகஸம்நிபா: ।
கசின்மலினஸம்காஶா: ஶிகா வன்ஹேஸ்சகாஶிரே ॥ 44

தூமேன ஸம்வ்ருதா: கேசித்க்ருஹோத்தேஶா: ஸுஶோபனா:
வர்ஷாகாலே து ஸம்ப்ராப்தே கனைரிவ நபஸ்ஸ்தலம் ॥ 45

देवि व्यपैतु ते त्रासो हनूमन्तं प्रति प्रिये ।
दग्ध्वैव लङ्कां सुमहान्व्योम्नि वीरः प्रकाशते ॥
दीर्घैर्घनांबुसंरोधैर्मुक्तचन्द्र इवामलः ॥ ४६

एतच्छ्रुत्वाऽभवत्प्रीता सीता शशिनिभानना ।
निर्वृतिं परमां प्राप्ता वाला स्वस्थाऽभवत्तदा ॥]
दह्यमाने च लाङ्गूले चिन्तयामास वानरः ॥ ४७

प्रदीप्तोऽग्निरयं कस्मान्न मां दहति सर्वतः ।
दृश्यते च महाज्वालः करोति न च मे रुजम् ॥
शिशिरस्येव संपातो लाङ्गूलाग्रे प्रतिष्ठितः ॥ ४८

अथवा तदिदं व्यक्तं यद्दृष्टं प्लवता मया ।
रामप्रभावादाश्चर्यं पर्वतः सरितां पतौ ॥ ४९

தேவி வ்யபைது தே த்ராஸோ ஹனூமந்தம் ப்ரதி ப்ரியே |
தக்த்வைவ லங்காம் ஸுமஹாவ்யோம்னி வீர: ப்ரகாஶதே ||
தீர்கைர்கனாம்புஸம்ரோதைர்முக்தசந்த்ர இவாமல: || **46**

ஏதச்ஶ்ருத்வாऽபவத்ப்ரீதா ஸீதா ஶஶிநிபானனா |
நிர்வ்ருதிம் பரமாம் ப்ராப்தா பாலா ஸ்வஸ்தாऽபவத்ததா ||]
தஹ்யமானே ச லாங்கூலே சிந்தயாமாஸ வானர: || **47**

ப்ரதீப்தோக்னிரயம் கஸ்மான்ந மாம் தஹதி ஸர்வத: |
த்ருஶ்யதே ச மஹாஜ்வால: கரோதி ந ச மே ருஜம் ||
ஶிஶிரஸ்யேவ ஸம்பாதோ லாங்கூலாக்ரே ப்ரதிஷ்டித: || **48**

அதவா ததிதம் வ்யக்தம் யத்த்ருஷ்டம் ப்லவதா மயா |
ராமப்ரபாவாதாஶ்சர்யம் பர்வத: ஸரிதாம் பதௌ || **49**

வானரனை ஹனுமார் வால் எரியும்பொழுது ஆலோசித்தார் (47)

நான்கு பக்கத்திலும் நன்கு எரிந்துகொண்டிருக்கும் இந்த அக்னியானது எதனால் என்னை எரிக்கவில்லை, வாலின் நுனியில் வைக்கப்பட்டதும் மிகுந்த ஜ்வாலையுள்ளதுமாக தெரிகிறதே. சந்தனம் பன்னீர் இவைகளை தெளித்ததுபோல் இருக்கிறதே. எனக்கு பீடையைச் செய்யவில்லையே. (48)

தாண்டுகின்ற என்னால் ஸமுத்ரமத்தியில் பர்வதமாகிற யாதொரு ஆஸ்சர்ய வஸ்து காணப்பட்டதோ அதுபோல் இந்த அக்னி குளிர்ந்திருப்பதும் ஸ்ரீராமனின் பிரபாவத்தால் ஏற்பட்டது நிஸ்சயம். (49)

यदि तावत्समुद्रस्य मैनाकस्य च धीमतः ।
रामार्थं संभ्रमस्तादृक्किमग्निर्न करिष्यति ॥ ५०

सीतायाश्चानृशंस्येन तेजसा राघवस्य च ।
पितुश्च मम सख्येन न मां दहति पावकः ॥ ५१

भूयः स चिन्तयामास मुहूर्तं कपिकुञ्जरः ।
[कथमस्मद्विधस्येह बन्धनं राक्षसाधमैः ॥ ५२

प्रतिक्रियाऽस्य युक्तास्यात्सति मह्यं पराक्रमे ।
ततश्छित्वा च तान्पाशान्वेगवान्वै महाकपिः ॥]
उत्पपाताथ वेगेन ननाद च महाकपिः ॥ ५३

पुरद्वारं ततः श्रीमाञ्शैलशृङ्गमिवोन्नतम् ।
विभक्तरक्षःसंबाधमाससादानिलात्मजः ॥ ५४

யதி தாவத்ஸமுத்ரஸ்ய மைநாகஸ்ய ச தீமத: ।
ராமார்த்தம் ஸம்ப்ரமஸ்தாத்ருக்கிமக்னிர்ந கரிஷ்யதி ॥ 50

ஸீதாயாஶ்சாந்ருஶம்ஸ்யேன தேஜஸா ராகவஸ்ய ச ।
பிதுஶ்ச மம ஸக்யேன ந மாம் தஹதி பாவக: ॥ 51

பூய: ஸ சிந்தயாமாஸ முஹூர்த்தம் கபிகுஞ்ஜர: ।
[கதமஸ்மத்விதஸ்யேஹ பந்தனம் ராக்ஷஸாதமை: ॥ 52

ப்ரதிக்ரியாऽஸ்ய யுக்தாஸ்யாத்ஸதி மஹ்யம் பராக்ரமே ।
ததஶ்ச்சித்வா ச தான்பாஶான்வேகவான்வை மஹாகபி: ॥]
உத்பபாதாத வேகேன நநாத ச மஹாகபி: ॥ 53

புரத்வாரம் தத: ஸ்ரீமான்ஶைலஶ்ருங்கமிவோன்னதம் ।
விபக்தரக்ஷ:ஸம்பாதமாஸஸாதாநிலாத்மஜ: ॥ 54

ஸமுத்ரராஜனுக்கும் புத்திமானை மைநாகபர்வதத்திற்கும் ஸ்ரீராமர் விஷயத்தில் அம்மாதிரியான பரபரப்பு இருக்குமானல் ஏன் அக்னி இம்மாதிரி உதவிபுரியமாட்டான். (50)

ஸீதையின் தயையினலும் ஸ்ரீராகவனுடைய தேஜஸினலும் என் பிதாவினிடத்திலிருக்கும் ஸ்நேஹத்தாலும் அக்னிபகவான் என்னை எரிக்கவில்லை. (51)

மறுபடியும் ஒரு முஹூர்த்தம் குரங்குகளுள் சிறந்த அவர் ஆலோசித்தார். (52)

பெருங்குரங்கானது பிறகு வேகமாக மேலே கிளம்பி ஸிம்ஹநாதம் செய்தது. (53)

பிறகு ஸ்ரீமானை வாயுபுத்ரர் மலையின் சிகரம்போல் உயர்ந்ததும் ராக்ஷஸர்களின் நெருக்கமில்லாததுமான கோபுரத்தின் மீது ஏறினர். (54)

புத்திமானை அந்த ஹநுமார் மலைபோலாகி மறுபடியும்

सभूत्वा शैलसंकाशः क्षणेन पुनरात्मवान् ।
ह्रस्वतां परमां प्राप्तो बन्धनान्यवशातयत् ॥ ५५
विमुक्तश्चाभवच्छ्रीमान्पुनः पर्वतसंनिभः ।
वीक्षमाणश्च ददृशे परिघं तोरणाश्रितम् ॥ ५६
स तं गृह्य महाबाहुः कालायसपरिष्कृतम् ।
रक्षिणस्तान्पुनः सर्वान्सूदयामास मारुतिः ॥ ५७
स तान्निहत्वा रणचण्डविक्रमः समीक्षमाणः पुनरेव लङ्काम् ।
प्रदीप्तलाङ्गूलकृतार्चिमाली प्रकाशतादित्य इवार्चिमाली ॥ ५८

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
त्रिपञ्चाशः सर्गः ॥ ५३ ॥

ஸ பூத்வா ஶைலஸம்காஶ: க்ஷணேன புனராத்மவான் ।
ஹ்ரஸ்வதாம் பரமாம் ப்ராப்தோ பந்தனான்யவஶாதயத் ॥ 55
விமுக்தஶ்சாபவச்ஶ்ரீமான்புன: பர்வதஸம்நிப: ।
வீக்ஷமாணஶ்ச தத்ருஶே பரிகம் தோரணாஶ்ரிதம் ॥ 56
ஸ தம் க்ருஹ்ய மஹாபாஹு: காலாயஸபரிஷ்க்ருதம் ।
ரக்ஷிணஸ்தான்புன: ஸர்வான்ஸூதயாமாஸ மாருதி: ॥ 57
ஸ தாந்நிஹத்வா ரணசண்டவிக்ரம:
ஸமீக்ஷமாண: புனரேவ லங்காம் ।
ப்ரதீப்தலாங்கூலக்ருதார்சிமாலீ
ப்ரகாஶதாதித்ய இவார்சிமாலீ ॥ 58

இத்யார்ஷே ஶ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீய ஆதிகாவ்யே ஸுந்தரகாண்டே த்ரிபஞ்சாஶ: ஸர்க: ॥

திடீரென்று மிகவும் சிறியவராகி கட்டுகளை நழுவும்படிச் செய்தார். (55)

ஸ்ரீமானான அந்த ஹனுமார் கட்டுகளின்றும் விடுபட்டார். கோபுரவாசல்படியிலிருந்த தாட்பாளை பார்க்கிறவராயும் மறுபடியும் மலைக்கொப்பானவராயும் காணப்பட்டார். (56)

பெருத்த கைகளுள்ள வாயுபுத்திரான அந்த ஹனுமான் கறுத்த இரும்பினால் செய்யப்பட்ட அந்த தாட்பாளை எடுத்து மறுபடியும் அந்த எல்லா காவற்காரர்களையும் அழித்தார். (57)

அவர்களையழித்து யுத்தத்தில் பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ளவரும் மறுபடியும் லங்கையை நன்கு பார்க்கின்றவருமான அந்த ஹனுமார் எரிகின்ற வாலில் உள்ள அக்னிஜ்வாலையுடன் கூடியவராயிருந்துகொண்டு கிரணங்களுடன்கூடிய ஸூர்யனைப்போல் பிரகாசித்தார். (58)

ஐம்பத்துமூன்றாவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

चतुःपञ्चाशः सर्गः — ஐம்பத்திநான்காவது ஸர்கம் ॥ ५४ ॥

"लङ्कादहनम्" — லங்கையை எரித்தல்.

वीक्षमाणस्ततो लङ्कां कपिः कृतमनोरथः ।
वर्धमानसमुत्साहः कार्यशेषमचिन्तयत् ॥ १

किं नु खल्ववशिष्टं मे कर्तव्यमिह सांप्रतम् ।
यदेषां रक्षसां भूयः संतापजननं भवेत् ॥ २

वनं तावत्प्रमथितं प्रकृष्टा राक्षसा हताः ।
बलैकदेशः क्षपितः शेषं दुर्गविनाशनम् ॥ ३

दुर्गे विनाशिते कर्म भवेत्सुखपरिश्रमम् ।
अल्पयत्नेन कार्येऽस्मिन्मम स्यात्सफलः श्रमः ॥ ४

வீக்ஷமாணஸ்ததோ லங்காம் கபி: க்ருதமனோரத: ।
வர்தமானஸமுத்ஸாஹ: கார்யஶேஷமசிந்தயத் ॥ 1

கிம் நு கல்வவஶிஷ்டம் மே கர்த்தவ்யமிஹ ஸாம்ப்ரதம் ।
யதேஷாம் ரக்ஷஸாம் பூய: ஸந்தாபஜனனம் பவேத் ॥ 2

வனம் தாவத்ப்ரமதிதம் ப்ரக்ருஷ்டா ராக்ஷஸா ஹதா: ।
பலைகதேஶ: க்ஷபித: ஶேஷம் துர்கவினாஶனம் ॥ 3

துர்கே வினாஶிதே கர்ம பவேத்ஸுகபரிஶ்ரமம் ।
அல்பயத்னேன கார்யேऽஸ்மின்மம ஸ்யாத்ஸபல: ஶ்ரம: ॥ 4

பிறகு மனோபீஷ்டம் பூர்த்தியான ஹனுமார் மிகவும் வ்ருத்தியான உத்ஸாஹத்துடன் லங்கையைப் பார்த்து மீதமுள்ள கார்யத்தைப்பற்றி யோசித்தார். (1)

இப்பொழுது இங்கு நான் மீதம் செய்யவேண்டியது என்ன? எதைச் செய்தால் ராக்ஷஸர்களுக்கு மறுபடியும் ஸந்தாபம் ஏற்படும்? (2)

அசோக வனம் முறிக்கப்பட்டது. சிறந்த ராக்ஷஸர்களும் கொல்லப்பட்டனர். ஸைன்யங்களில் ஒரு பகுதியும் அழிக்கப்பட்டது. கோட்டையை இடிக்கவேண்டியது மீதமாக இருக்கிறது. (3)

மதில்களுடன் கூடின இந்த பட்டணத்தை நான் அழித்தால் முன்பு செய்த ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டியது முதலிய கார்யமானது ஸுகத்தைக் கொடுத்த பிரயாஸையாக ஆகும். இதுவும் சிறு

योऽ ह्ययं मम लाङ्गूले दीप्यते हव्यवाहनः।
अस्य संतर्पणं न्याय्यं कर्तुमेभिर्गृहोत्तमैः॥ ५

ततः प्रदीप्तलाङ्गूलः सविद्युदिव तोयदः।
भवनाग्रेषु लङ्काया विचचार महाकपिः॥ ६

गृहाद्गृहं राक्षसानामुद्यानानि च वानरः।
वीक्षमाणो ह्यसंत्रस्तः प्रासादांश्च चचार सः॥ ७

अवप्लुत्य महावेगः प्रहस्तस्य निवेशनम्।
अग्निं तत्र स निक्षिप्य श्वसनेन समो बली॥ ८

ततोऽन्यत्पुप्लुवे वेश्म महापार्श्वस्य वीर्यवान्।
मुमोच हनुमानग्निं कालानलशिखोपमम्॥ ९

யோ ஹ்யயம் மம லாங்கூலே தீப்யதே ஹவ்யவாஹன: ।
அஸ்ய ஸம்தர்ப்பணம் ந்யாய்யம் கர்த்துமேபிர்க்ருஹோத்தமை: ॥
தத: ப்ரதீப்தலாங்கூல: ஸவித்யுதிவ தோயத: ।
பவனாக்ரேஷு லங்காயா விசசார மஹாகபி: ॥ 6
க்ருஹாத்க்ருஹம் ராக்ஷஸானாம் உத்யானானி ச வானர: ।
வீக்ஷமாணோ ஹ்யஸம்த்ரஸ்த: ப்ராஸாதாம்ஶ்ச சசார ஸ: ॥ 7
அவப்லுத்ய மஹாவேக: ப்ரஹஸ்தஸ்ய நிவேஶனம் ।
அக்னிம் தத்ர ஸ நிக்ஷிப்ய ஶ்வஸனேன ஸமோ பலீ ॥ 8
ததோऽன்யத்புப்லுவே வேஶ்ம மஹாபார்ஶ்வஸ்ய வீர்யவான்
முமோச ஹனுமானக்னிம் காலானலஶிகோபமம் ॥ 9

முயற்சியாகவே செய்துவிடலாம். என்னுடைய ச்ரமத்திற்கும் பலன் ஏற்பட்டுவிடும். (4)

என் வாலில் பீடையைச் செய்யாமல் குளிர்ந்தவனாய் யாதொரு அக்னி எரிந்துகொண்டிருக்கிறானோ அவனுக்கு இந்த சிறந்த வீடுகளினால் நன்கு திருப்தியைச் செய்வது நியாயமாகும். (5)

இம்மாதிரி யோசனை செய்த பிறகு மஹாகபியான ஹனுமான் எரிகின்ற வாலுடன் லங்கையிலுள்ள வீடுகளின் மேல்பாகங்களில் மின்னலுடன்கூடின மேகம்போல் ஸஞ்சரித்தார். (6)

அந்த வானரர் பயமில்லாதவராய் வீட்டுக்கு வீடு நன்கு பார்த்துக்கொண்டு ராக்ஷஸர்களுடைய வீடுகளில் உள்ள தோட்டங்களையும், மாளிகைகளையும் சுற்றினார். (7)

வாயுவுக்கொப்பானவரும் பலிஷ்டருமான மஹாவேகமுள்ள ஹனுமார் ப்ரஹஸ்தனுடைய வீட்டில் பாய்ந்தேறி அந்த இடத்தில்

वज्रदंष्ट्रस्य च तथा पुप्लुवे स महाकपिः ।
शुकस्य च महातेजाः सारणस्य च धीमतः ॥ १०

तथा चेन्द्रजितो वेश्म ददाह हरियूथपः ।
जम्बुमालेः सुमालेश्च ददाह भवनं ततः ॥ ११

रश्मिकेतोश्च भवनं सूर्यशत्रोस्तथैव च ।
ह्रस्वकर्णस्य दंष्ट्रस्य रोमशस्य च रक्षसः ॥ १२

युद्धोन्मत्तस्य मत्तस्य ध्वजग्रीवस्य रक्षसः ।
विद्युज्जिह्वस्य घोरस्य तथा हस्तिमुखस्य च ॥ १३

करालस्य पिशाचस्य शोणिताक्षस्य चैव हि ।
कुम्भकर्णस्य भवनं मकराक्षस्य चैव हि ॥ १४

வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரஸ்ய ச ததா புப்லுவே ஸ மஹாகபி: ।
ஶுகஸ்ய ச மஹாதேஜா: ஸாரணஸ்ய ச தீமத: ॥ 10

ததா சேந்த்ரஜிதோ வேஶ்ம ததாஹ ஹரியூதப: ।
ஜம்புமாலே: ஸுமாலேஶ்ச ததாஹ பவனம் தத: ॥ 11

ரஶ்மிகேதோஶ்ச பவனம் ஸூர்யஶத்ரோஸ்ததைவ ச ।
ஹ்ரஸ்வகர்ணஸ்ய தம்ஷ்ட்ரஸ்ய ரோமஶஸ்ய ச ரக்ஷஸ: ॥ 12

யுத்தோன்மத்தஸ்ய மத்தஸ்ய த்வஜக்ரீவஸ்ய ரக்ஷஸ: ।
வித்யுஜ்ஜிஹ்வஸ்ய கோரஸ்ய ததா ஹஸ்திமுகஸ்ய ச ॥ 13

கராலஸ்ய பிஶாசஸ்ய ஶோணிதாக்ஷஸ்ய சைவ ஹி ।
கும்பகர்ணஸ்ய பவனம் மகராக்ஷஸ்ய சைவ ஹி ॥ 14

அக்னியை வைத்துவிட்டு பிறகு மஹாபார்ஶ்வனுடைய வீட்டிற்கும் தாவினார். வீர்யவானை அவர் பிரளய காலாக்னியின் ஜ்வாலைக் கொப்பான தீயை அங்கும் வைத்தார். (8—9)

அப்பொழுது மஹா தேஜஸ்வியான அந்த மஹாகபியானவர் வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரன், சுகன், புத்திமானை ஸாரணன் இவர்கள் வீட்டிற்கும் பாய்ந்தார். (10)

அப்படியே வானர ஸைன்யத்தைக் காக்கும் அவர் இந்திரஜித்தினுடைய வீட்டையும் எரித்தார். பிறகு ஜம்புமாலியின் வீட்டையும் ஸுமாலியின் வீட்டையும் எரித்தார் (11)

மஹா தேஜஸ்வியான ஹரிபுங்கவர் ரஶ்மிகேதுவின் வீட்டையும் அப்படியே ஸூர்ய சத்ருவினுடையதையும், ஹ்ரஸ்வகர்ணனுடையதையும், தம்ஷ்ட்ரனுடையதையும், ரோமசன் என்ற ராக்ஷ

यज्ञशत्रोश्च भवनं ब्रह्मशत्रोस्तथैव च।
नरान्तकस्य कुम्भस्य निकुम्भस्य दुरात्मनः॥ १५

वर्जयित्वा महातेजा विभीषणगृहं प्रति।
क्रममाणः क्रमेणैव ददाह हरिपुङ्गवः॥ १६

तेषु तेषु महार्हेषु भवनेषु महायशाः।
गृहेष्वृद्धिमतामृद्धिं ददाह स महाकपिः॥ १७

सर्वेषां समतिक्रम्य राक्षसेन्द्रस्य वीर्यवान्।
आससादाथ लक्ष्मीवान्रावणस्य निवेशनम्॥ १८

யக்ஞஶத்ரோஶ்ச பவனம் ப்ரம்ஹஶத்ரோஸ்ததைவ ச।
நராந்தகஸ்ய கும்பஸ்ய நிகும்பஸ்ய துராத்மன:॥ 15

வர்ஜயித்வா மஹாதேஜா விபீஷணக்ருஹம் ப்ரதி।
க்ரமமாண: க்ரமேணைவ ததாஹ ஹரிபுங்கவ:॥ 16

தேஷு தேஷு மஹார்ஹேஷு பவனேஷு மஹாயஶா:।
க்ருஹேஷ்வ்ருத்திமதாம்ருத்திம் ததாஹ ஸ மஹாகபி:॥ 17

ஸர்வேஷாம் ஸமதிக்ரம்ய ராக்ஷஸேந்த்ரஸ்ய வீர்யவான்।
ஆஸஸாதாத லக்ஷ்மீவான்ராவணஸ்ய நிவேஶனம்॥ 18

ஸனுடையதையும், யுத்தோன்மத்தனுடையதையும், மத்தனுடையதையும், த்வஜக்ரீவன் என்ற அரக்கனுடையதையும், கடூரனை வித்யுத்ஜிஹ்வனுடையதையும், அப்படியே ஹஸ்திமுகனுடையதையும் கராளனுடையதையும் பிரகாஶனுடையதையும், சோணிதாக்ஷனுடையதையும், கும்பகர்ணனுடைய வீட்டையும், மகராக்ஷனுடையதையும், யக்ஞ சத்ருவின் வீட்டையும், அப்படியே பிரம்ம சத்ருவினுடையதையும், நரகாந்தகனுடையதையும், கும்பனுடையதையும், துராத்மாவான நிகும்பனுடையதையும் வரிசையாய்த் தாண்டி எரித்தார். விபீஷணர் கிருஹம் ஒன்றைமட்டிலும் விட்டுவிட்டார். (12—16)

மஹாயஶஸ்வியான அந்த மஹாகபியானவர் விலையுயர்ந்ததுகளும், மாளிகைகளுடன் கூடினதுகளுமான பிரபுக்களின் வீடுகளிலுள்ள மணிகள், முத்துக்கள், பவழங்கள் முதலியவற்றை எரித்தார். (17)

லக்ஷ்மீவானும் வீர்யவானுமான அந்த ஹனுமார் எல்லோருடைய வீட்டையும் எரித்து தாண்டி ராக்ஷஸேந்திரனை ராவணனுடைய வீட்டை வந்து அடைந்தார். (18)

ततस्तस्मिन्गृहे मुख्ये नानारत्नविभूषिते ।
मेरुमन्दरसंकाशे सर्वमङ्गलशोभिते ॥ १९

प्रदीप्तमग्निमुत्सृज्य लाङ्गूलाग्रे प्रतिष्ठितम् ।
ननाद हनुमान्वीरो युगान्तजलदो यथा ॥ २०

श्वसनेन च संयोगादतिवेगो महाबलः ।
कालाग्निरिव जज्वाल प्रावर्धत हुताशनः ॥ २१

प्रदीप्तमग्निं पवनस्तेषु वेश्मस्वचारयत् ।
अभूच्छ्वसनसंयोगादतिवेगो हुताशनः ॥ २२

ததஸ்தஸ்மின்க்ருஹே முக்யே நாநாரத்னவிபூஷிதே ।
மேருமந்தரஸம்காமே ஸர்வமங்களமோபிதே ॥ 19

ப்ரதீப்தமக்னிமுத்ஸ்ருஜ்ய லாங்கூலாக்ரே ப்ரதிஷ்டிதம் ।
நநாத ஹனுமான்வீரோ யுகாந்தஜலதோ யதா ॥ 20

ம்வஸனேன ச ஸம்யோகாததிவேகோ மஹாபல: ।
காலாக்னிரிவ ஜஜ்வால ப்ராவர்தத ஹுதாமன: ॥ 21

ப்ரதீப்தமக்நிம் பவனஸ்தேஷு வேம்மஸ்வசாரயத் ।
அபூச்ச்வஸனஸம்யோகாததிவேகோ ஹுதாமன: ॥ 22

பிறகு பலவித ரத்னங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் மேரு, மந்திரம் இவைகள் போன்றதும் ஸர்வமங்களத்ரவ்யங்களுடன் கூடியதுமான அந்த சிறந்த வீட்டில் வாலின் நுனியிலிருக்கும் ஜ்வலிக்கின்ற அக்னியை வைத்துவிட்டு வீரனை ஹனுமார் ப்ரளய காலமேகம்போல் ஸிம்ஹநாதம் செய்தார். (19—20)

காற்றின் சேர்க்கையால் மிகுந்த வேகமுள்ளதாயும், மிகுந்த பலமுள்ளதாயும் அக்னியானது ஜ்வலித்தது. ப்ரளயகாலாக்னி மேலும் மிக வளர்ந்தது. (21)

எரிகின்ற அக்னியை வாயுவானவன் அந்த வீடுகளில் பரவச் செய்தான். அக்னியானது வாயுவின் சேர்க்கையினால் மிகுந்த வேகமுள்ளதாக ஆயிற்று. (22)

(முன்பு ராவணனிடத்தில் பயங்கொண்ட அக்னியும், வாயுவும் இப்பொழுது தெய்வ பலத்தால் ராக்ஷஸர்களுக்கு பயம் வந்திருப்பதை தெரிந்து தைர்யங்கொண்டார்கள் என்பது கருத்து).

तानि काञ्चनजालानि मुक्तामणिमयानि च ।
भवनान्यवशीर्यन्त रत्नवन्ति महान्ति च ॥ २३

तानि भग्नविमानानि निपेतुर्वसुधातले ।
भवनानीव सिद्धानामम्बरात्पुण्यसंक्षये ॥ २४

संजज्ञे तुमुलः शब्दो राक्षसानां प्रधावताम् ।
स्वगृहस्य परित्राणे भग्नोत्साहोर्जितश्रियाम् ॥
नूनमेषोऽग्निरायातः कपिरूपेण हा इति ॥ २५

क्रन्दन्त्यः सहसा पेतुस्स्तनन्धयधराः स्त्रियः ।
काश्चिदग्निपरीतेभ्यो हर्म्येभ्यो मुक्तमूर्धजाः ॥
पतन्त्यो रेजिरेऽभ्रेभ्यः सौदामिन्य इवाम्बरात् ॥ २६

தானி காஞ்சனஜாலானி முக்தாமணிமயானி ச ।
பவனான்யவஶீர்யந்த ரத்னவந்தி மஹாந்தி ச ॥ 23

தானி பக்னவிமானானி நிபேதுர்வஸுதாதலே ।
பவனானீவ ஸித்தானாமம்பராத்புண்யஸம்க்ஷயே ॥ 24

ஸம்ஜஜ்ஞே துமுல: ஶப்தோ ராக்ஷஸானாம் ப்ரதாவதாம் ।
ஸ்வக்ருஹஸ்ய பரித்ராணே பக்னோத்ஸாஹோர்ஜிதஶ்ரியாம் ॥
நூனமேஷோऽக்னிராயாத: கபிரூபேண ஹா இதி ॥ 25

க்ரந்தந்த்ய: ஸஹஸா பேதுஸ்ஸ்தனந்தயதரா: ஸ்த்ரிய: ।
காஶ்சிதக்னிபரீதேப்யோ ஹர்ம்யேப்யோ முக்தமூர்தஜா: ॥
பதந்த்யோ ரேஜிரேऽப்ரேப்ய: ஸௌதாமின்ய இவாம்பராத் ॥

தங்க ஜன்னல்களுடன் கூடினதும் முத்துகளாலும் மணிகளாலும் கட்டப்பட்டதும் ரத்னங்கள் உள்ளதும் பெரியதுகளுமான அந்த வீடுகள் சரிந்து விழுந்தன. (23)

புண்ணியம் குன்றியபோது ஸித்தர்களுடைய வீடுகள் ஆகாசத்திலிருந்து விழுவதுபோல் அந்த இடிந்த மாளிகைகள் பூமியில் விழுந்தன. (24)

தங்கள் தங்கள் வீட்டை காப்பதில் உத்ஸாஹமற்றவர்களும், சிறந்த பொருள்களை விட்டவர்களும், அங்குமிங்கும் ஓடுகின்றவர்களுமான ராக்ஷஸர்களின் ஹா, இந்த அக்னி நிஶ்சயம் குரங்கின் உருவங் கொண்டு வந்திருக்கிறது என்ற பயங்கரமான ஶப்தமானது உண்டாயிற்று. (25)

சில ஸ்த்ரீகள் தீப்பிடித்து எரிகின்ற மாளிகைகளிலிருந்து அவிழ்ந்த கேசங்களுள்ளவர்களாகவும் ஸ்தன்யபானம் செய்யும் குழந்தைகளை கையில் வைத்துக்கொண்டவர்களாகவும் கதறிக்

वज्रविद्रुमवैडूर्यमुक्तारजतसंहितान् ।
विचित्रान्भवनान्धातून्स्यन्दमानान्ददर्श सः ॥ २७

नाग्निस्तृप्यति काष्ठानां तृणानां हरियूथपः ।
नाग्नेर्नापि विशस्तानां राक्षसानां वसुन्धरा ॥ २८

क्वचित्किंशुकसंकाशाः क्वचिच्छाल्मलिसंनिभाः ।
क्वचित्कुङ्कुमसंकाशाः शिखा वह्नेश्चकाशिरे ॥ २९

हनूमता वेगवता वानरेण महात्मना ।
लङ्कापुरं प्रदग्धं तद्रुद्रेण त्रिपुरं यथा ॥ ३०

வஜ்ரவித்ருமவைடூர்யமுக்தாரஜதஸம்ஹிதான் ।
விசித்ரான்பவனான்தாதூன்ஸ்யந்தமானான்ததர்ஶ ஸ: ॥ 27

நாக்னிஸ்த்ருப்யதி காஷ்டானாம் த்ருணானாம் ஹரியூதப: ।
நாக்னேர்நாபி விஶஸ்தானாம் ராக்ஷஸானாம் வஸுந்தரா ॥ 28

க்வசித்கிம்ஶுகஸம்காஶா: க்வசிச்சால்மலிஸம்நிபா: ।
க்வசித்குங்குமஸம்காஶா: ஶிகா வன்ஹேஶ்சகாஶிரே ॥ 29

ஹனூமதா வேகவதா வானரேண மஹாத்மனா ।
லங்காபுரம் ப்ரதக்தம் தத்ருத்ரேண த்ரிபுரம் யதா ॥ 30

கொண்டு வேகமாக விழுந்தனர், ஆகாசத்திலிருந்து விழுகின்றவர்கள் மேகங்களிலிருந்து மின்னல்கள்போல் பிரகாசித்தனர். (26)

வஜ்ரம், பவழம், வைடூர்யம், முத்து, வெள்ளி இவைகளால் கட்டப்பட்டதுகளும் விசித்திரங்களுமான வீடுகளையும் நெருப்பினால் உருகிப் பெருகுகின்ற தங்கம் முதலியவற்றையும் அந்த ஹனுமார் கண்டார். (27)

அக்னியானது கட்டைகளாலும் புல்லுகளாலும் போதும் என்று திருப்தியடைகிறதில்லை. அதுபோல் வானர வெள்ளத்தை காக்கும் ஹனுமார் அங்கு நெருப்பை வைத்தும் திருப்தியடையவில்லை. மரித்த ராக்ஷஸர்களால் பூமியும் திருப்தியடையவில்லை. இதனால் பல ராக்ஷஸர்கள் மரித்து பூமியில் கிடக்கின்றனர் என்பது புலப்படுகிறது. (28)

அக்னியின் ஜ்வாலைகள் சில இடங்களில் பலாசம் பூக்கள் போலவும் சிலவிடங்களில் இலவம் பூக்கள் போலவும் சிலவிடங்களில் குங்குமம் போலவும் பிரகாசித்தன. (29)

மஹாத்மாவும், வேகமுள்ளவரும் வானரமுமான அந்த ஹனுமார் ஸ்ரீருத்ரன் த்ரிபுராஸுரர்களின் பட்டணத்தை எரித்தது போல் நன்கு எரித்தார். (30)

ततस्तु लङ्कापुरपर्वताग्रे समुत्थितो भीमपराक्रमोऽग्निः।
प्रसार्य चूडावलयं प्रदीप्तो हनूमता वेगवता विसृष्टः॥ ३१

युगान्तकालानलतुल्यवेगः समारुतोऽग्निर्ववृधे दिविस्पृक्।
विधूमरश्मिर्भवनेषु सक्तो रक्षःशरीराज्यसमर्पितार्चिः॥ ३२

[स तामत्यर्थतो वह्निर्लङ्कां राक्षससंकुलाम्।
ज्वालामालापरिक्षेपैरदहन्मारुतात्मजः॥ ३३

तेन शब्देन वित्रस्ता धर्षितास्तेन चाग्निना।
अभिपेतुस्तदा घोरा हनूमन्तं निशाचराः॥ ३४

ததஸ்து லங்காபுரபர்வதாக்ரே
ஸமுத்திதோ பீமபராக்ரமோऽக்நி: ।
ப்ரஸார்ய சூடாவலயம் ப்ரதீப்தோ
ஹனூமதா வேகவதா விஸ்ருஷ்ட: ॥ 31

யுகாந்தகாலானலதுல்யவேக:
ஸமாருதோऽக்நிர்வவ்ருதே திவிஸ்ப்ருக் ।
விதூமரஸ்மிர்பவனேஷு ஸக்தோ
ரக்ஷ: ஸரீராஜ்யஸமர்ப்பிதார்சி: ॥ 32

[ஸ தாமத்யர்த்ததோ வஹ்நிர்லங்காம் ராக்ஷஸஸங்குலாம் ।
ஜ்வாலாமாலாபரிக்ஷேபைரதஹன்மாருதாத்மஜ: ॥ 33

தேன ஸப்தேன வித்ரஸ்தா தர்ஷிதாஸ்தேன சாக்நிநா ।
அபிபேதுஸ்ததா கோரா ஹனூமந்தம் நிஸாசரா: ॥ 34

பிறகு வேகமுள்ள ஹனுமாரால் வைக்கப்பட்ட பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ள அந்த அக்னியானது நன்கு எரிந்துகொண்டு ஜ்வாலைகளின் கூட்டத்தை பரவச்செய்து லங்காபட்டணத்திலுள்ள பர்வதத்தின் சிகரத்தில் கிளம்பிற்று. (31)

ப்ரளயகால அக்னிக்கு ஒப்பான வேகத்தை உடையதும் காற்றுடன் கூடியதுமான அக்னி, வீடுகளில் பிடித்துக்கொண்டதாகவும், புகையில்லாத காந்தியுள்ளதாயும் ராக்ஷஸர்களுடைய சரீரமாகிற ஆஜ்யத்தினல் வளர்ந்த ஜ்வாலையுடன் கூடியதாகவும் ஆகாசத்தை தொடுகிறதாகவும் வளர்ந்தது. (32)

तं प्रदीप्तैश्च शूलाग्रैः प्रासैः खड्गैः परश्वधैः।
हनूमन्तं महावेगैराक्षिपन्नैर्ऋतर्षभाः॥ ३५

ते राक्षसा भीमबला नानाप्रहरणान्विताः।
निहत्य च स तांस्तत्र दिवमेवोत्पपात ह॥ ३६

स च विक्रम्य सहसा संक्रामंश्च गृहाद्गृहम्।
लङ्कामादीपयामास वायुपुत्रः प्रतापवान्॥ ३७

स लाङ्गूलोपसक्ताग्निर्मुक्तो मृत्युगृहादिव।
लङ्कां पर्यदहत्कृत्स्नां खे ग्रहः संपतन्निव॥ ३८

तोरणेषु गवाक्षेषु रम्येषु शिखरेषु च।
तिष्ठन्ति स्म प्रपश्यन्तो राक्षसाः प्लवगोत्तमम्॥ ३९

हुताशनज्वालसमावृता सा हतप्रवीरा हतसर्वशोभना।
हनूमतः क्रोधबलाभिभूता बभूव कालोपहतेव लङ्का॥ ४०

தம் ப்ரதீப்தைஶ்ச ஶூலாக்ரை: ப்ராஸை: கட்கை: பரஶ்வதை: |
ஹனூமந்தம் மஹாவேகைரக்ஷிபந்நைர்ருதர்ஷபா: || 35

தே ராக்ஷஸா பீமபலா நாநாப்ரஹரணான்விதா: |
நிஹத்ய ச ஸ தாம்ஸ்தத்ர திவமேவோத்பபாத ஹ || 36

ஸ ச விக்ரம்ய ஸஹஸா ஸம்க்ராமம்ஶ்ச க்ருஹாத்க்ருஹம் |
லங்காமாதீபயாமாஸ வாயுபுத்ர: ப்ரதாபவான் || 37

ஸ லாங்கூலோபஸக்தாக்நிர்முக்தோ ம்ருத்யுக்ருஹாதிவ |
லங்காம் பர்யதஹத்க்ருத்ஸ்நாம் கே க்ரஹ: ஸம்பதந்நிவ || 38

தோரணேஷு கவாக்ஷேஷு ரம்யேஷு ஶிகரேஷு ச |
திஷ்டந்தி ஸ்ம ப்ரபஶ்யந்தோ ராக்ஷஸா: ப்லவகோத்தமம் ||

ஹுதாஶனஜ்வாலஸமாவ்ருதா ஸா ஹதப்ரவீரா ஹதஸர்வஶோபனா |
ஹனூமத: க்ரோதபலாபிபூதா பபூவ காலோபஹதேவ லங்கா || 40

स संभ्रमत्रस्तविशस्तराक्षसां समुज्ज्वलज्ज्वालहुताशनाङ्किताम्।
ददर्श लङ्कां हनुमान्महामनाः स्वयंभुवः कोपहतामिवावनिम्॥ ४१

गृहाग्र्यशृङ्गाग्रतले विचित्रे प्रतिष्ठितो वानरराजसिंहः।
प्रदीप्तलाङ्गूलकृतार्चिमाली व्यराजतादित्य इवार्चिमाली॥] ४२

आदित्यकोटीसदृशः सुतेजा लङ्कां समस्तां परिवार्य तिष्ठन्।
शब्दैरनेकैरशनिप्ररूढैर्भिन्दन्निवाण्डं प्रबभौ महाग्निः॥ ४३

तत्राम्बरादग्निरतिप्रवृद्धो रूक्षप्रभः किंशुकपुष्पचूडः।
निर्वाणधूमाकुलराजयश्च नीलोत्पलाभाः प्रचकाशिरेऽभ्राः॥ ४४

ஸ ஸம்ப்ரமத்ரஸ்தவிஶஸ்தராக்ஷஸாம்
ஸமுஜ்ஜ்வலஜ்ஜ்வாலஹுதாஶநாங்கிதாம்।
ததர்ஶ லங்காம் ஹநுமான்மஹாமநா:
ஸ்வயம்புவ: கோபஹதாமிவாவநிம்॥ 41

க்ருஹாக்ர்யஶ்ருங்காக்ரதலே விசித்ரே
ப்ரதிஷ்டிதோ வாநரராஜஸிம்ஹ:।
ப்ரதீப்தலாங்கூலக்ருதார்சிமாலீ
வ்யராஜதாதித்ய இவார்சிமாலீ॥] 42

ஆதித்யகோடீஸத்ருஶ: ஸுதேஜா
லங்காம் ஸமஸ்தாம் பரிவார்ய திஷ்டன்।
ஶப்தைரநேகைரஶநிப்ரரூடைர்
பிந்தந்நிவாண்டம் ப்ரபபௌ மஹாக்நி:॥ 43

தத்ராம்பராதக்நிரதிப்ரவ்ருத்தோ
ரூக்ஷப்ரப: கிம்ஶுகபுஷ்பசூட:।
நிர்வாணதூமாகுலராஜயஶ்ச
நீலோத்பலாபா: ப்ரசகாஶிரேऽப்ரா:॥ 44

லங்கையில் எல்லாவிடத்திலும் பரவியிருக்கிறதும் கோடி ஸூர்யர்களுக்கொத்ததும் மிகுந்த தேஜஸுள்ளதுமான பெருத்த அக்னியானது இடிபோல் மிகப்பெரியதான பல ஶப்தங்களால் பிரம்மாண்டத்தை பிளப்பதுபோல் பிரகாசித்தது. (43)

அப்பொழுது மிக வளர்ந்ததும் கடூரமான காந்தியுள்ளதுமான அக்னியானது பலாசம் பூ போன்ற சிகையுடன் இருந்தது. எரிந்து அணையும் நெருப்பின் புகை கூட்டங்களின் சேர்க்கையையடைந்த மேகங்கள் நீலோத்பல புஷ்பங்களின் நிறமுள்ளதாக ஆகாசத்தில் பிரகாசித்தன. (44)

वज्री महेन्द्रस्त्रिदशेश्वरो वा साक्षाद्यमो वा वरुणोऽनिलो वा ।
रुद्रोऽग्निरर्को धनदश्च सोमो न वानरोऽयं स्वयमेव कालः ॥ ४५

किं ब्रह्मणः सर्वपितामहस्य सर्वस्य धातुश्चतुराननस्य ।
इहागतो वानररूपधारी रक्षोपसंहारकरः प्रकोपः ॥ ४६

किं वैष्णवं वा कपिरूपमेत्य रक्षोविनाशाय परं सुतेजः ।
अनन्तमव्यक्तमचिन्त्यमेकं स्वमायया सांप्रतमागतं वा ॥ ४७

इत्येवमूचुर्बहवो विशिष्टा रक्षोगणास्तत्र समेत्य सर्वे ।
सप्राणिसङ्घां सगृहां सवृक्षां दग्धां पुरीं तां सहसा समीक्ष्य ॥ ४८

வஜ்ரீ மஹேந்த்ரஸ்த்ரிதஶேஶ்வரோ வா
ஸாக்ஷாத்யமோ வா வருணோऽநிலோ வா ।
ருத்ரோऽக்நிரர்க்கோ தனதஶ்ச ஸோமோ
ந வானரோऽயம் ஸ்வயமேவ கால: ॥ 45

கிம் ப்ரஹ்மண: ஸர்வபிதாமஹஸ்ய
ஸர்வஸ்ய தாதுஶ்சதுராநநஸ்ய ।
இஹாகதோ வானரரூபதாரீ
ரக்ஷோபஸம்ஹாரகர: ப்ரகோப: ॥ 46

கிம் வைஷ்ணவம் வா கபிரூபமேத்ய
ரக்ஷோவிநாஶாய பரம் ஸுதேஜ: ।
அனந்தமவ்யக்தமசிந்த்யமேகம்
ஸ்வமாயயா ஸாம்ப்ரதமாகதம் வா ॥ 47

இத்யேவமூசுர்பஹவோ விஶிஷ்டா
ரக்ஷோகணாஸ்தத்ர ஸமேத்ய ஸர்வே ।
ஸப்ராணிஸங்காம் ஸக்ருஹாம் ஸவ்ருக்ஷாம்
தக்தாம் புரீம் தாம் ஸஹஸா ஸமீக்ஷ்ய ॥ 48

மஹாபலமுள்ள ப்ரஹஸ்தன் முதலான பல ராக்ஷஸக் கூட்டங்களும் அங்கு வந்து ஒன்றுகூடி அந்த லங்காபுரியானது பிராணிக் கூட்டங்களுடன் கூடவும் வீடுகளுடன் கூடவும், மரங்களுடன் கூடவும், வேகமாக எரிவதைப்பார்த்து இந்த குரங்கானது தேவதைகளுக்கு ஈஸ்வரனும் வஜ்ராயுதம் தரித்தவனுமான மஹேந்திரனோ ஸாக்ஷாத்தான யமனோ, வருணனோ அல்லது வாயுவோ, ருத்ரனோ, அக்னியோ, ஸூர்யனோ, குபேரனோ, சந்திரனோ தெரியவில்லை. இது குரங்கல்ல. அல்லது ஸ்வயமாக வந்த காலனோ, அல்லது எல்லோரையும் படைப்பவரும் நான்கு முகமுள்ளவரும் உலகிற்கு பிதா மஹனுமான பிரம்மாவினுடைய மிகுந்த கோபமே ராக்ஷஸர்களை நிர்மூலமாக்க வேண்டி வானர ரூபம் தரித்து இங்கு வந்ததோ அல்லது முடிவற்றதும் கண் முதலிய இந்திரியங்களுக்கு

ततस्तु लङ्का सहसा प्रदग्धा सराक्षसा साश्वरथा सनागा।
सपक्षिसङ्घा समृगा सवृक्षा रुरोद दीना तुमुलं सशब्दम्॥ ४९

हा तात हा पुत्रक कान्त मित्र हा जीवितं भोगयुतं सुपुण्यम्।
रक्षोभिरेवं बहुधा ब्रुवद्भिः शब्दः कृतो घोरतरः सुभीमः॥ ५०

हुताशनज्वालसमावृता सा हतप्रवीरा परिवृत्तयोधा।
हनूमतः क्रोधबलाभिभूता बभूव शापोपहतेव लङ्का॥ ५१

ததஸ்து லங்கா ஸஹஸா ப்ரதக்தா
ஸராக்ஷஸா ஸாஸ்வரதா ஸநாகா।
ஸபக்ஷிஸங்கா ஸம்ருகா ஸவ்ருக்ஷா
ருரோத தீநா துமுலம் ஸஶப்தம்॥ 49

ஹா தாத ஹாபுத்ரக காந்த மித்ர
ஹா ஜீவிதம் போகயுதம் ஸுபுண்யம்।
ரக்ஷோபிரேவம் பஹுதா ப்ருவத்பி:
ஶப்த: க்ருதோ கோரதர: ஸுபீம:॥ 50

ஹுதாஶனஜ்வாலஸமாவ்ருதா ஸா
ஹதப்ரவீரா பரிவ்ருத்தயோதா।
ஹனூமத: க்ரோதபலாபிபூதா
பபூவ ஶாபோபஹதேவ லங்கா॥ 51

விஷயமாகாததும் கேவலம் மனதினல் சிந்திக்க முடியாததும் இரண்டற்றதும், ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவைச் சேர்ந்ததுமான சிறந்த தேஜஸானது தனது மாயையினல் ராக்ஷஸர்களையழிப்பதற்காக குரங்கின் உருவம்கொண்டு இப்பொழுது இங்கு வந்திருக்கிறதோ என்று இம்மாதிரி சொன்னர்கள். (45—48)

பிறகு வேகமாக எரிகின்ற லங்கையானது ராக்ஷஸர்களுடனும், குதிரைகள், தேர்கள் இவைகளுடனும், யானைகளுடனும், பக்ஷிக்கூட்டங்களுடனும், மிருகங்களுடனும், மரங்களுடனும் தீனையாக இருந்துகொண்டு மிகவும் பயங்கர ஶப்தத்துடன் அழுதது. (49)

ஹே அப்பா, ஓ குழந்தாய், ஓ ப்ராணநாத, ஹே மித்ர, மிகுந்த புண்யத்தின் பலனும் நல்ல போகத்துடன் கூடியதுமான இந்த உயிர் போய்விட்டதே என்று இம்மாதிரி பலவிதமாகச் சொல்லுகின்ற ராக்ஷஸர்களால் மிக கடூரமும் மிக பயங்கரமுமான ஶப்தமானது செய்யப்பட்டது. (50)

அந்த லங்கையானது அக்னி ஜ்வாலையால் சூழப்பட்டதாயும் வீரர்கள் அழிந்து போனதாயும், பயந்து திரும்பியோடிய பல வீரர்களையுடையதாயும் ஹனுமாரின் கோபவேகத்தால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டதாயுமிருந்துகொண்டு, சாபத்தால் அழிந்ததுபோல் ஆயிற்று. (51)

स संभ्रमत्रस्तविषण्णराक्षसां समुज्ज्वलज्ज्वालहुताशनाङ्किताम्।
ददर्श लङ्कां हनुमान्महामनाः स्वयम्भुकोपोपहतामिवावनिम्॥ ५२

भङ्क्त्वा वनं पादपरत्नसंकुलं हत्वा तु रक्षांसि महान्ति संयुगे।
दग्ध्वा पुरीं तां गृहरत्नमालिनीं तस्थौ हनूमान्पवनात्मजः कपिः॥ ५३

त्रिकूटशृङ्गाग्रतले विचित्रे प्रतिष्ठितो वानरराजसिंहः।
प्रदीप्तलाङ्गूलकृतार्चिमाली व्यराजतादित्य इवांशुमाली॥ ५४

ஸ ஸம்ப்ரமத்ரஸ்தவிஷண்ணராக்ஷஸாம்
ஸமுஜ்ஜ்வலஜ்ஜ்வாலஹுதாஸனாங்கிதாம் ।
ததர்ஸ லங்காம் ஹனுமான்மஹாமனா:
ஸ்வயம்புகோபோபஹதாமிவாவனிம் ॥ 52

பங்க்த்வா வனம் பாதபரத்னஸம்குலம்
ஹத்வா து ரக்ஷாம்ஸி மஹாந்தி ஸம்யுகே ।
தக்த்வா புரீம் தாம் க்ருஹரத்னமாலினீம்
தஸ்தௌ ஹனூமான்பவனாத்மஜ: கபி: ॥ 53

த்ரிகூடஸ்ருங்காக்ரதலே விசித்ரே
ப்ரதிஷ்டிதோ வானரராஜஸிம்ஹ: ।
ப்ரதீப்தலாங்கூலக்ருதார்சிமாலீ
வ்யராஜதாதித்ய இவாம்ஸுமாலீ ॥ 54

மஹா மனஸ்வியான ஹனுமார் பரபரப்புடன்கூட பயந்து துக்கப்பட்ட ராக்ஷஸர்களுடன் கூடியதும் மிக உயரமாகப் பிரகாசிக்கின்ற ஜ்வாலையுடன்கூடின அக்னியால் பரவப்பட்டதுமான லங்கையை ப்ரளயகாலத்தில் பிரம்ம கோபத்தால் அழிக்கப்பட்ட பூமியைப்போல் கண்டார். (52)

வாயுபுத்ரனும் கபியுமான ஹனுமார் சிறந்த மரங்களுடன் கூடிய அசோக வனத்தை முறித்தும் யுத்தத்தில் மிகப் பெருத்த ராக்ஷஸர்களைக் கொன்றும் சிறந்த வீடுகளின் வரிசையுடன்கூடிய அந்த லங்காபட்டணத்தை எரித்தும் செய்யவேண்டிய கார்யத்தை முடித்துக்கொண்டு நின்றார். (53)

விசித்ரமான த்ரிகூடபர்வதத்தின் உச்சியில் நன்கு அமர்ந்த வானர ராஜஸிம்ஹனை ஹனுமார் எரிகின்ற வாலிலுள்ள ஜ்வாலைக் கூட்டங்களுடனிருந்துகொண்டு கிரண வரிசைகளுடன் கூடிய ஸூர்யன்போல் பிரகாசித்தார். (54)

स राक्षसांस्तान्सुबहूंश्च हत्वा वनं च भङ्क्त्वा बहुपादपं तत्।
विसृज्य रक्षोभवनेषु चाग्निं जगाम रामं मनसा महात्मा॥ ५५

ततस्तु तं वानरवीरमुख्यं महाबलं मारुततुल्यवेगम्।
महामतिं वायुसुतं वरिष्ठं प्रतुष्टुवुर्देवगणाश्च सर्वे॥ ५६

भङ्क्त्वा वनं महातेजा हत्वा रक्षांसि संयुगे।
दग्ध्वा लङ्कापुरीं रम्यां रराज स महाकपिः॥ ५७

तत्र देवाः सगन्धर्वाः सिद्धाश्च परमर्षयः।
दृष्ट्वा लङ्कां प्रदग्धां तां विस्मयं परमं गताः॥ ५८

ஸ ராக்ஷஸாம்ஸ்தான்ஸுபஹூம்ஶ்ச ஹத்வா
வனம் ச பங்க்த்வா பஹுபாதபம் தத்
விஸ்ருஜ்ய ரக்ஷோபவனேஷு சாக்நிம்
ஜகாம ராமம் மனஸா மஹாத்மா ‖ 55

ததஸ்து தம் வானரவீரமுக்யம்
மஹாபலம் மாருததுல்யவேகம் ।
மஹாமதிம் வாயுஸுதம் வரிஷ்டம்
ப்ரதுஷ்டுவுர்தேவகணாஶ்ச ஸர்வே ‖ 56

பங்க்த்வா வனம் மஹாதேஜா ஹத்வா ரக்ஷாம்ஸி ஸம்யுகே ।
தக்த்வா லங்காபுரீம் ரம்யாம் ரராஜ ஸ மஹாகபி: ‖ 57

தத்ர தேவா: ஸகந்தர்வா: ஸித்தாஶ்ச பரமர்ஷய: ।
த்ருஷ்ட்வா லங்காம் ப்ரதக்தாம் தாம் விஸ்மயம் பரமம் கதா: ‖

அந்த பல ராக்ஷஸர்களையழித்து பல மரங்களுடன்கூடிய வனத்தையும் முறித்து ராக்ஷஸர்களுடைய வீடுகளிலும் நெருப்பை வைத்துவிட்டு மஹாத்மாவான அந்த ஹனுமார் ஸ்ரீராமரை மனதினுல் த்யானித்தார். (55)

பிறகோவெனில் வானர வீரர்களுக்கு தலைவனும், மஹாபலனும் வாயுவுக்கொப்பான வேகமுள்ளவனும், மஹாபுத்திமானும், வாயுவின் புத்ரனும் பலம்படைத்தவர்களுள் சிறந்தவனுமான அந்த ஹனுமாரை எல்லா தேவகணங்களும் நன்கு ஸ்தோத்ரம் செய்தன. (56)

மஹாதேஜஸ்வியும் மஹாகபியுமான அந்த ஹனுமார் வனத்தை முறித்தும் யுத்தத்தில் ராக்ஷஸர்களைக்கொன்றும் ரம்யமான லங்காபுரியை எரித்துவிட்டும் பிரகாசித்தார்.

(இங்கு மூன்றுமுறை வனம் முதலியவற்றை சொல்லியதால் பல மரங்களையும், பல வீடுகளையும், பல ராக்ஷஸர்களையும் அழித்ததை கூறுவதற்கேயாகும்.) (57)

அங்கு கந்தர்வர்களுடன்கூடிய தேவர்களும், ஸித்தர்களும், பரமரிஷிகளும் அந்த லங்கை நன்கு எரிவதைப் பார்த்து சிறந்த ஆஶ்சர்யத்தையடைந்தார்கள். (58)

तं दृष्ट्वा वानरश्रेष्ठं हनुमन्तं महाकपिम्।
कालाग्निरिति संचिन्त्य सर्वभूतानि तत्रसुः॥ ५९

देवाश्च सर्वे मुनिपुङ्गवाश्च गन्धर्वविद्याधरनागयक्षाः।
भूतानि सर्वाणि महान्ति तत्र जग्मुः परां प्रीतिमतुल्यरूपाम्॥ ६०

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
चतुःपञ्चाशः सर्गः॥ ५४॥

தம் த்ருஷ்ட்வா வானரஶ்ரேஷ்டம் ஹனுமந்தம் மஹாகபிம்।
காலாக்னிரிதி ஸம்சிந்த்ய ஸர்வபூதானி தத்ரஸு:॥ 59

தேவாஶ்ச ஸர்வே முனிபுங்கவாஶ்ச
கந்தர்வவித்யாதரநாகயக்ஷா:।
பூதானி ஸர்வாணி மஹாந்தி தத்ர
ஜக்மு: பராம் ப்ரீதிமதுல்யரூபாம்॥ 60

*இத்யார்ஷே ஶ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீய ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே சதுःபஞ்சாஶ: ஸர்க:॥*

பெருத்த குரங்கும் வானரர்களுள் சிறந்தவருமான அந்த ஹனுமாரைப் பார்த்து ஸர்வப்ராணிகளும் நடுங்கினர்கள். (59)

எல்லா தேவர்களும் மஹரிஷிஶ்ரேஷ்டர்களும், கந்தர்வர்கள், வித்யாதரர்கள், நாகர்கள், யக்ஷர்கள் முதலியோரும் பெரிதான எல்லா பூதங்களும் அங்கு அளவற்ற சிறந்த ப்ரீதியை யடைந்தனர். (60)

ஐம்பத்துநான்காவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

पञ्चपञ्चाशः सर्गः — ஐம்பத்தைந்தாவது ஸர்கம் ॥ ५५ ॥

"हनुमतः त्रासः" — ஹநுமாரின் பயம்.

लङ्कां समस्तां संदीप्य लाङ्गूलाग्निं महाबलः ।
निर्वापयामास तदा समुद्रे हरिसत्तमः ॥ १

संदीप्यमानां विध्वस्तां त्रस्तरक्षोगणां पुरीम् ।
अवेक्ष्य हनुमाँल्लङ्कां चिन्तयामास वानरः ॥ २

तस्याभूत्सुमहांस्त्रासः कुत्सा चात्मन्यजायत ।
लङ्कां प्रदहता कर्म किं स्वित्कृतमिदं मया ॥ ३

धन्यास्ते पुरुषश्रेष्ठा ये बुद्ध्या कोपमुत्थितम् ।
निरुन्धन्ति महात्मानो दीप्तमग्निमिवाम्भसा ॥ ४

லங்காம் ஸமஸ்தாம் ஸந்தீப்ய லாங்கூலாக்நிம் மஹாபல: ।
நிர்வாபயாமாஸ ததா ஸமுத்ரே ஹரிஸத்தம: ॥ 1

ஸம்தீப்யமாநாம் வித்வஸ்தாம் த்ரஸ்தரக்ஷோகணாம் புரீம் ।
அவேக்ஷ்ய ஹநுமான்லங்காம் சிந்தயாமாஸ வாநர: ॥ 2

தஸ்யாபூத்ஸுமஹாம்ஸ்த்ராஸ: குத்ஸா சாத்மன்யஜாயத ।
லங்காம் ப்ரதஹதா கர்ம கிம் ஸ்வித்க்ருதமிதம் மயா ॥ 3

தன்யாஸ்தே புருஷஶ்ரேஷ்டா யே புத்யா கோபமுத்திதம் ।
நிருந்தந்தி மஹாத்மாநோ தீப்தமக்னிமிவாம்பஸா ॥ 4

அப்பொழுது மஹாபலனை வானரஶ்ரேஷ்டர் லங்கை முழுமையையும் எரித்துவிட்டு வாலிலுள்ள அக்னியை ஸமுத்ரத்தில் அணைத்தார். (1)

நன்கு எரிகின்றதும் இடிந்து விழுந்ததும் நடுங்கின ராக்ஷஸக் கூட்டங்களுடன் கூடினதுமான லங்காபட்டணத்தை நன்கு பார்த்து வானரனை ஹநுமார் சிந்தித்தார். (2)

லங்கையை எரித்த நான் ரொம்பவும் நிந்திக்கத்தகுந்ததான கார்யத்தை செய்தவனாக ஆனேன் என்று எண்ணியதுமே அவருக்கு பெருத்த நடுக்கம் உண்டாயிற்று. தன்னிடத்தில் வெறுப்பும் ஏற்பட்டது. (3)

எவர்கள் தன்னையறியாமல் வரும் கோபத்தை விவேக ஞானத்தால் எரிகின்ற அக்னியை ஜலத்தினால் போல் தடுக்கின்றனரோ அப்படிப்பட்ட மஹாத்மாக்களும் புருஷஶ்ரேஷ்டர்களுமே ஜன்மாவை பயனுடன் கூடியதாகச் செய்து கொண்டவர்கள். (4)

क्रुद्धः पापं न कुर्यात्कः क्रुद्धो हन्याद्गुरूनपि ।
क्रुद्धः परुषया वाचा नरः साधूनधिक्षिपेत् ॥ ५

वाच्यावाच्यं प्रकुपितो न विजानाति कर्हिचित् ।
नाकार्यमस्ति क्रुद्धस्य नावाच्यं विद्यते क्वचित् ॥ ६

यः समुत्पतितं क्रोधं क्षमयैव निरस्यति ।
यथोरगस्त्वचं जीर्णां स वै पुरुष उच्यते ॥ ७

धिगस्तु मां सुदुर्बुद्धिं निर्लज्जं पापकृत्तमम् ।
अचिन्तयित्वा तां सीतामग्निदं स्वामिघातकम् ॥ ८

यदि दग्धा त्वियं लङ्का नूनमार्याऽपि जानकी ।
दग्धा तेन मया भर्तुर्हतं कार्यमजानता ॥ ९

க்ருத்த: பாபம் ந குர்யாத்க: க்ருத்தோ ஹன்யாத்குரூனபி ।
க்ருத்த: பருஷயா வாசா நர: ஸாதூநதிக்ஷிபேத் ॥ 5

வாச்யாவாச்யம் ப்ரகுபிதோ ந விஜாநாதி கர்ஹிசித் ।
நாகார்யமஸ்தி க்ருத்தஸ்ய நாவாச்யம் வித்யதே க்வசித் ॥ 6

ய: ஸமுத்பதிதம் க்ரோதம் க்ஷமயைவ நிரஸ்யதி ।
யதோரகஸ்த்வசம் ஜீர்ணாம் ஸ வை புருஷ உச்யதே ॥ 7

திகஸ்து மாம் ஸுதுர்புத்திம் நிர்லஜ்ஜம் பாபக்ருத்தமம் ।
அசிந்தயித்வா தாம் ஸீதாமக்நிதம் ஸ்வாமிகாதகம் ॥ 8

யதி தக்தா த்வியம் லங்கா நூநமார்யாऽபி ஜாநகீ ।
தக்தா தேந மயா பர்துர்ஹதம் கார்யமஜாநதா ॥ 9

கோபங்கொண்ட எவன்தான் பாபத்தை செய்யமாட்டான். கோபங்கொண்டவன் குருக்களையுங்கூடக் கொன்றுவிடுவான். கோபங்கொண்ட மனிதன் க்ரூரமான வார்த்தையினால் நல்லோர்களை தூக்கி எறிந்து பேசுவான். (5)

மிக கோபம் கொண்டவர் ஒருபொழுதும் பேசத்தகுந்தது பேசத்தகாதது என்று அறியமாட்டார்கள். கோபங்கொண்டவனுக்கு செய்யத்தகாத காரியமேயில்லை. சொல்லக்கூடாததும் ஒருபொழுதும் இல்லை. (6)

எவனொருவன் சீறிவருகின்ற கோபத்தை, பொறுமையினால் ஜீர்ணமாய்ப்போன தோலை பாம்புபோல் விட்டுவிடுகிறானோ அவனே புருஷனென்று சொல்லப்படுகிறான். (7)

ரொம்பவும் துர்புத்தியுள்ளவனும் லஜ்ஜையற்றவனும் பாபம் செய்தவர்களுள் சிறந்தவனும், எஜமானனுக்கு த்ரோஹம் செய்தவனும் அந்த ஸீதையை மறந்துவிட்டு தீ இட்டவனுமான என்னை நிந்தித்துக்கொள்ள வேண்டும். (8)

இந்த லங்கையானது எரிந்து இருக்கும்பக்ஷத்தில் தாயான

यदर्थमयमारम्भस्तत्कार्यमवसादितम्।
मया हि दहता लङ्कां न सीता परिरक्षिता॥ १०

ईषत्कार्यमिदं कार्यं कृतमासीन्न संशयः।
तस्य क्रोधाभिभूतेन मया मूलक्षयः कृतः॥ ११

विनष्टा जानकी नूनं न ह्यदग्धः प्रदृश्यते।
लङ्कायां कश्चिदुद्देशः सर्वा भस्मीकृता पुरी॥ १२

यदि तद्विहतं कार्यं मम प्रज्ञाविपर्ययात्।
इहैव प्राणसंन्यासो ममापि ह्यद्य रोचते॥ १३

யதர்த்தமயமாரம்பஸ்தத்கார்யமவஸாதிதம் ।
மயா ஹி தஹதா லங்காம் ந ஸீதா பரிரக்ஷிதா ॥ 10

ஈஷத்கார்யமிதம் கார்யம் க்ருதமாஸீன்ந ஸம்ஶய: ।
தஸ்ய க்ரோதாபிபூதேன மயா மூலக்ஷய: க்ருத: 11

வினஷ்டா ஜானகீ நூனம் ந ஹ்யதக்த: ப்ரத்ருஶ்யதே ।
லங்காயாம் கஶ்சிதுத்தேஶ: ஸர்வா பஸ்மீக்ருதா புரீ ॥ 12

யதி தத்விஹதம் கார்யம் மம ப்ரக்ஞாவிபர்யயாத் ।
இஹைவ ப்ராணஸம்ன்யாஸோ மமாபி ஹ்யத்ய ரோசதே ॥ 13

ஜானகியும் நிஶ்சயம் எரிந்திருப்பாள். அப்படிச்செய்த அறிவற்ற என்னுல் எஜமானனுடைய கார்யம் வீணுக்கப்பட்டதே. (9)

எந்த ஸீதையை அடைவதற்காக இந்தக் கார்யம் ஆரம்பிக்கப்பட்டதோ அந்தக் கார்யம் வீணுக்கப்பட்டது. லங்கையை எரித்த நான் ஸீதையை காக்கவில்லை. (10)

நான் வந்த கார்யத்தை கொஞ்சம் மீதமுள்ளதாகச் செய்தேன். அதில் ஸம்ஶயமில்லை. கோபத்தால் நினைவிழந்த நான் அந்தக் கார்யத்தின் வேரை அறுத்துவிட்டேன்.

(அதாவது ஸமுத்ரத்தை தாண்டிவந்து ஸீதையைத்தேடியது, கண்டது, ராவணனுடன் பேசியது முதலிய பல கார்யங்களைச் செய்து ஸ்ரீராமனிடத்தில் சொல்ல வேண்டியதுமட்டிலும் மீதமாகயிருக்கும்பொழுது இம்மாதிரி கோபத்தால் கார்யத்தை கெடுத்துவிட்டேன் என்று கருத்து). (11)

நிஶ்சயம் ஸீதையும் நஶித்துபோயிருப்பாள். லங்கையில் ஒரு இடமாவது எரியப்படாததாக காணவில்லையே. லங்காபட்டணத்தில் எல்லா இடங்களும் சாம்பலாக்கப்பட்டன. (12)

எனது புத்திக் குறைவினுல் ஸீதையழிந்து அதனுல் கார்யம் கெட்டிருந்தால் இங்கேயே இப்பொழுதே ப்ராணனை விட்டுவிடுவது யுக்தம் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. (13)

किमग्नौ निपताम्यद्य आहोस्विद्बडवामुखे ।
शरीरमाहो सत्त्वानां दद्मि सागरवासिनाम् ॥ १४
कथं हि जीवता शक्यो मया द्रष्टुं हरीश्वरः ।
तौ वा पुरुषशार्दूलौ कार्यसर्वस्वघातिना ॥ १५
मया खलु तदेवेदं रोषदोषात्प्रदर्शितम् ।
प्रथितं त्रिषु लोकेषु कपित्वमनवस्थितम् ॥ १६
धिगस्तु राजसं भावमनीशमनवस्थितम् ।
ईश्वरेणापि यद्रागान्मया सीता न रक्षिता ॥ १७
विनष्टायां तु सीतायां तावुभौ विनशिष्यतः ।
तयोर्विनाशे सुग्रीवः सबन्धुर्विनशिष्यति ॥ १८

கிமக்நௌ நிபதாம்யத்ய ஆஹோஸ்வித்படபாமுகே ।
ஶரீரமாஹோ ஸத்வாநாம் தத்மி ஸாகரவாஸிநாம் ॥ **14**
கதம் ஹி ஜீவதா ஶக்யோ மயா த்ரஷ்டும் ஹரீஶ்வர: ।
தௌ வா புருஷஶார்தூலௌ கார்யஸர்வஸ்வகாதிநா ॥ **15**
மயா கலு ததேவேதம் ரோஷதோஷாத்ப்ரதர்ஶிதம் ।
ப்ரதிதம் த்ரிஷு லோகேஷு கபித்வமநவஸ்திதம் ॥ **16**
திகஸ்து ராஜஸம் பாவமநீஶமநவஸ்திதம் ।
ஈஶ்வரேணாபி யத்ராகாந்மயா ஸீதா ந ரக்ஷிதா ॥ **17**
விநஷ்டாயாம் து ஸீதாயாம் தாவுபௌ விநஶிஷ்யத: ।
தயோர்விநாஶே ஸுக்ரீவ: ஸபந்துர்விநஶிஷ்யதி ॥ **18**

நெருப்பில் விழட்டுமா? அல்லது ஸமுத்ரத்திலிலுள்ள வடவா முகத்தில் விழட்டுமா? அல்லது ஸமுத்ரத்தில் வஸிக்கின்ற பிராணிகளுக்கு சரீரத்தை கொடுக்கட்டுமா? (14)

வானரராஜனும் புருஷஸ்ரேஷ்டர்களான ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களும் எல்லா கார்யத்தையும் அடியோடு அழித்த என்னால் உயிருடனேயே பார்ப்பதற்கு எப்படி யோக்யமாவார்கள்.

(அதாவது உயிரை வைத்துக்கொண்டு எப்படி அவர்களை பார்ப்பேன் என்பது கருத்து). (15)

மூவுலகத்திலும் ப்ரஸித்தமான நிலையற்ற அந்த இந்த குரங்கு புத்தியானது கோபமாகிற தோஷத்தால் என்னால் நன்கு வெளியிடப்பட்டது. (16)

புத்திக்கடங்காததும் நிலையற்றதுமான ரஜோர்குணத்தால் செய்த இந்தக் கார்யமானது நிந்திக்கத்தகுந்தது. யாதொருகாரணத்தினால் கார்யத்தை முடித்தும் திறமையுள்ள என்னால் ரஜோ குணத்தை காரணமாகக்கொண்ட கோபத்தின் காரணமாக ஸீதை காக்கப்படவில்லையோ. (17)

ஸீதை மரித்துவிட்டால் அவ்விருவர்களும் மரித்துவிடுவார்கள்,

एतदेव वचः श्रुत्वा भरतो भ्रातृवत्सलः ।
धर्मात्मा सहशत्रुघ्नः कथं शक्ष्यति जीवितुम् ॥ १९

इक्ष्वाकुवंशे धर्मिष्ठे गते नाशमसंशयम् ।
भविष्यन्ति प्रजाः सर्वाः शोकसंतापपीडिताः ॥ २०

तदहं भाग्यरहितो लुप्तधर्मार्थसंग्रहः ।
रोषदोषपरीतात्मा व्यक्तं लोकविनाशनः ॥ २१

इति चिन्तयतस्तस्य निमित्तान्युपपेदिरे ।
पूर्वमप्युपलब्धानि साक्षात्पुनरचिन्तयत् ॥ २२

ஏததேவ வச: ஶ்ருத்வா பரதோ ப்ராத்ருவத்ஸல: ।
தர்மாத்மா ஸஹஶத்ருக்ன: கதம் ஶக்ஷ்யதி ஜீவிதும் ॥ 19

இக்ஷ்வாகுவம்ஶே தர்மிஷ்டே கதே நாஶமஸம்ஶயம் ।
பவிஷ்யந்தி ப்ரஜா: ஸர்வா: ஶோகஸந்தாபபீடிதா: ॥ 20

ததஹம் பாக்யரஹிதோ லுப்ததர்மார்த்தஸங்க்ரஹ: ।
ரோஷதோஷபரீதாத்மா வ்யக்தம் லோகவிநாஶன: ॥ 21

இதி சிந்தயதஸ்தஸ்ய நிமித்தான்யுபபேதிரே ।
பூர்வமப்யுபலப்தானி ஸாக்ஷாத்புனரசிந்தயத் ॥ 22

அவ்விருவர்களும் நசித்துவிட்டால் பந்துக்களுடன்கூடின ஸுக்ரீவனும் நசித்துவிடுவான். (18)

இந்த வார்த்தையைக்கேட்டு ப்ராதாவிடத்தில் மிகுந்த அன்பு கொண்டவனும் தர்மாத்மாவுமான பரதனும் சத்ருக்னனுடன் கூட எப்படிப் பிழைத்திருக்க முடியும். (19)

தர்மநெறிதவறாத இக்ஷ்வாகுவம்சமானது நாசத்தையடைந்து விட்டால் உலகத்தில் உள்ள எல்லா பிரஜைகளும் சோகத்தால் ஏற்பட்ட தாபத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவர்களாக ஆவார்கள். நிஶ்சயம். (20)

ஆகையால் நான் பாக்யமற்றவனாகவும் நசிக்கப்பட்ட தர்மம் அர்த்தம் இவைகளின் சேர்க்கையுள்ளவனாகவும் கோபமாகிற தோஷத்தால் நிறைந்த மனமுள்ளவனாகவும் இருந்து உலகத்தை நாசமாக்கினவன். இது வெளிப்படையானதே. (21)

இம்மாதிரி நினைக்கின்ற அவருக்கு முன்பு நேரில் அறியப் பட்டதுகளான சுபசகுனங்கள் இப்பொழுதும் உண்டாயின. அதனால் மறுபடியும் சிந்திக்கிறார். (22)

अथवा चारुसर्वाङ्गी रक्षिता स्वेन तेजसा।
न नशिष्यति कल्याणी नाग्निरग्नौ प्रवर्तते॥ २३

न हि धर्मात्मनस्तस्य भार्याममिततेजसः।
स्वचारित्राभिगुप्तां तां स्प्रष्टुमर्हति पावकः॥ २४

नूनं रामप्रभावेन वैदेह्याः सुकृतेन च।
यन्मां दहनकर्मायं नादहद्धव्यवाहनः॥ २५

त्रयाणां भरतादीनां भ्रातॄणां देवता च या।
रामस्य च मनःकान्ता सा कथं विनशिष्यति॥ २६

यद्वा दहनकर्माऽयं सर्वत्र प्रभुरव्ययः।
न मे दहति लाङ्गूलं कथमार्यां प्रधक्ष्यति॥ २७

அதவா சாருஸர்வாங்கீ ரக்ஷிதா ஸ்வேந தேஜஸா ।
ந நமிஷ்யதி கல்யாணீ நாக்நிரக்நௌ ப்ரவர்த்ததே ॥ **23**

ந ஹி தர்மாத்மநஸ்தஸ்ய பார்யாமமிததேஜஸ: ।
ஸ்வசாரித்ராபிகுப்தாம் தாம் ஸ்ப்ரஷ்டுமர்ஹதி பாவக: ॥ **24**

நூநம் ராமப்ரபாவேந வைதேஹ்யா: ஸுக்ருதேந ச ।
யந்மாம் தஹநகர்மாயம் நாதஹத்ஹவ்யவாஹந: ॥ **25**

த்ரயாணாம் பரதாதீநாம் ப்ராத்ரூணாம் தேவதா ச யா ।
ராமஸ்ய ச மந:காந்தா ஸா கதம் விநமிஷ்யதி ॥ **26**

யத்வா தஹநகர்மாऽயம் ஸர்வத்ர ப்ரபுரவ்யய: ।
ந மே தஹதி லாங்கூலம் கதமார்யாம் ப்ரதக்ஷ்யதி ॥ **27**

அல்லது அழகிய எல்லா அங்கங்களை உடைய கல்யாணியாகிய அந்த ஸீதை தனது பாதிவ்ரத்ய தேஜஸினால் காக்கப்பட்டிருப்பாள். நாசத்தை யடைந்திருக்கமாட்டாள். அக்னி அக்னியை எரிப்பதில்லையல்லவா? (23)

அளவற்ற தேஜஸுள்ளவரும் தர்மாத்மாவான ஸ்ரீராமனுடைய பத்னியும் தனது சாரித்ரத்தால் நன்கு காக்கப்பட்டவருமான அந்த ஸீதையை அக்னி தொடுவதற்கருகனல்ல. (24)

நிஸ்சயம் ராமனது மஹிமையினாலும் ஸீதையின் புண்யத்தினாலும் சாம்பலாக்கும் தன்மையுள்ள எந்த அக்னியானவன் என்னை எரிக்கவில்லையோ அவன் எப்படி ஸீதையை எரிப்பான்? (25)

பரதன் முதலிய மூன்று ப்ராதாக்களுக்கும் எவள் தெய்வமோ எவள் ராமனுடைய மனதிற்கு ப்ரியத்தை கொடுப்பவளோ அவள் எப்படி நசிப்பாள்? (26)

அல்லது சாம்பலாக்கும் செயலுள்ளவனும் எல்லாவிடத்திலும் அழிவற்ற சக்தியுள்ளவனுமான அக்னியானவன் எனது

पुनश्चाचिन्तयत्तत्र हनुमान्विस्मितस्तदा ।
हिरण्यनाभस्य गिरेर्जलमध्ये प्रदर्शनम् ॥ २८

तपसा सत्यवाक्येन अनन्यत्वाच्च भर्तरि ।
अपि सा निर्दहेदग्निं न तामग्निः प्रधक्ष्यति ॥ २९

स तथा चिन्तयंस्तत्र देव्या धर्मपरिग्रहम् ।
शुश्राव हनुमान्वाक्यं चारणानां महात्मनाम् ॥ ३०

अहो खलु कृतं कर्म दुष्करं हि हनूमता ।
अग्निं विसृजताऽभीक्ष्णं भीमं राक्षसवेश्मनि ॥ ३१

प्रपलायितरक्षःस्त्रीबालवृद्धसमाकुला ।
जनकोलाहलाध्माता क्रन्दन्तीवाद्रिकन्दरे ॥ ३२

புனஶ்சாசிந்தயத்தத்ர ஹநுமான்விஸ்மிதஸ்ததா ।
ஹிரண்யநாபஸ்ய கிரேர்ஜலமத்யே ப்ரதர்ஶனம் ॥ 28

தபஸா ஸத்யவாக்யேன அனன்யத்வாச்ச பர்தரி ।
அபி ஸா நிர்தஹேதக்நிம் ந தாமக்நி: ப்ரதக்ஷ்யதி ॥ 29

ஸ ததா சிந்தயம்ஸ்தத்ர தேவ்யா தர்மபரிக்ரஹம் ।
ஶுஶ்ராவ ஹநுமான்வாக்யம் சாரணானாம் மஹாத்மனாம் ॥

அஹோ கலு க்ருதம் கர்ம துஷ்கரம் ஹி ஹநூமதா ।
அக்நிம் விஸ்ருஜதாऽபீக்ஷ்ணம் பீமம் ராக்ஷஸவேஶ்மநி ॥ 31

ப்ரபலாயிதரக்ஷ:ஸ்த்ரீபாலவ்ருத்தஸமாகுலா ।
ஜனகோலாஹலாத்மாதா க்ரந்தந்தீவாத்ரிகந்தரே ॥ 32

வாலே பொசுக்கவில்லையே, எப்படி சிறந்த ஸீதையை பொசுக்கு வான்? (27)

மறுபடியும் ஹனுமார் அப்பொழுது ஆஸ்சர்யங்கொண்டு ஸமுத்திரமத்தியில் மைனாகபர்வதத்தை கண்டதை யோசித்தார். (28)

தபஸினாலும், ஸத்யத்தினாலும், நாயகனிடத்தில் வேறிடத்தில் செல்லாத மனதையுடையவளாகயிருத்தலாலும் அவள் அக்னியைக் கூட எரித்துவிடுவாள். அப்படிப்பட்டவளை அக்னியானது எரிக்காது. (29)

தேவியின் தர்மப்ரபாவத்தை சிந்திக்கின்ற அந்த ஹனுமார் மஹாத்மாக்களான சாரணர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டார். (30)

ராக்ஷஸர்களுடைய வீட்டில் பயங்கரமான அக்னியை தொடர்வாகவைத்த ஹனுமாரால் ஒருவனும் செய்யமுடியாத கார்யமானது செய்யப்பட்டது; இது ஆஸ்சர்யம். (31)

பயந்தோடிய ராக்ஷஸர்கள், ஸ்திரீகள், குழந்தைகள், கிழவர்கள் இவர்களால் சூழப்பட்டதும், பர்வத குஹையில் அழுவது

दग्धेयं नगरी सर्वा साट्टप्राकारतोरणा ।
जानकी न च दग्धेति विस्मयोऽद्भुत एव नः ॥ ३३

स निमित्तैश्च दृष्टार्थैः कारणैश्च महागुणैः ।
ऋषिवाक्यैश्च हनुमानभवत्प्रीतमानसः ॥ ३४

ततः कपिः प्राप्तमनोरथार्थस्तामक्षतां राजसुतां विदित्वा ।
प्रत्यक्षतस्तां पुनरेव दृष्ट्वा प्रतिप्रयाणाय मतिं चकार ॥ ३५

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे पञ्चपञ्चाशः सर्गः ॥ ५५ ॥

தக்தேயம் நகரீ ஸர்வா ஸாட்டப்ராகாரதோரணா ।
ஜானகீ ந ச தக்தேதி விஸ்மயோऽத்புத ஏவ ந: ॥ **33**

ஸ நிமித்தைஶ்ச த்ருஷ்டார்த்தை: காரணைஶ்ச மஹாகுணை: ।
ருஷிவாக்யைஶ்ச ஹனுமானபவத்ப்ரீதமானஸ: ॥ **34**

தத: கபி: ப்ராப்தமனோரதார்த்த
ஸ்தாமக்ஷதாம் ராஜஸுதாம் விதித்வா ।
ப்ரத்யக்ஷதஸ்தாம் புனரேவ த்ருஷ்ட்வா
ப்ரதிப்ரயாணாய மதிம் சகார ॥ **35**

இத்யார்ஷே ஶ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீய ஆதிகாவ்யே ஸுந்தரகாண்டே பஞ்சபஞ்சாஶ: ஸர்க: ॥

போல் ஜனங்களின் கோலாஹல ஶப்தத்தால் எதிரொலியுடன் கூடியதும் அட்டாலங்கள், மதில்கள், அரண்மனை வாசற்படிகள் இவைகளுடன் கூடியதுமான இந்தபட்டணம் முழுமையும் எரிக்கப்பட்டது. ஜானகியானவள் எரிக்கப்படாமலிருக்கிறுள் என்பது நம்மால் முன்பு காணுத ஆஶ்சர்யமாகும். (32—33)

அந்த ஹனுமார் முன்பு அனுபவிக்கப்பட்ட பலனுடன் கூடியதான வலது கை வலது கண் துடிப்பது முதலிய சகுனங்களாலும் மிகுந்த குணமுள்ள ஸீதையின் பாதிவ்ரத்யம் ஶ்ரீராமனுடைய பிரபாவம் முதலிய காரணங்களாலும் சாரணர்களின் சொற்களாலும் மனது ஸந்தோஷத்தையடைந்தவராக ஆனுர். (34)

பிறகு கபியான ஹனுமார் அந்த ராஜபுத்ரியை அபாயத்தையடையாமலிருப்பவளாக அறிந்து தன் மனேபீஷ்டம் பூர்த்தியானவராகயிருந்துகொண்டு மறுபடியும் அவளை நேரில் பார்த்துவிட்டு திரும்பிச்செல்ல எண்ணம் கொண்டார். (35)

ஐம்பத்தைந்தாவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

षट्पञ्चाशः सर्गः — ஐம்பத்தாறுவது ஸர்கம் ॥ ५६ ॥

"लङ्कातः समुत्पतनम्"

லங்கையிலிருந்து குதித்தல்.

ततस्तु शिंशुपामूले जानकीं पर्यवस्थिताम् ।
अभिवाद्याब्रवीद्दिष्ट्या पश्यामि त्वामिहाक्षताम् ॥ १

ततस्तं प्रस्थितं सीता वीक्षमाणा पुनः पुनः ।
भर्तृस्नेहान्वितं वाक्यं हनुमन्तमभाषत ॥ २

[यदि त्वं मन्यसे तात वसैकाहमिहानघ ।
क्वचित्सुसंवृते देशे विश्रान्तः श्वो गमिष्यसि ॥ ३

मम चैवाल्पभाग्यायाः सांनिध्यात्तव वानर ।
शोकस्यास्याप्रमेयस्य मुहूर्तं स्यादपि क्षयः ॥ ४

गते हि हरिशार्दूल पुनः संप्राप्तये त्वयि ।
प्राणेष्वपि न विश्वासो मम वानरपुंगव ॥ ५

ததஸ்து ஶிம்ஶுபாமூலே ஜானகீம் பர்யவஸ்திதாம் ।
அபிவாத்யாப்ரவீத்திஷ்ட்யா பஶ்யாமி த்வாமிஹாக்ஷதாம் ॥ 1

ததஸ்தம் ப்ரஸ்திதம் ஸீதா வீக்ஷமாணா புன: புன: ।
பர்த்ருஸ்நேஹான்விதம் வாக்யம் ஹனுமந்தமபாஷத ॥ 2

[யதி த்வம் மன்யஸே தாத வஸைகாஹமிஹானக ।
க்வசித்ஸுஸம்வ்ருதே தேஶே விஶ்ராந்த: ஶ்வோ கமிஷ்யஸி

மம சைவால்பபாக்யாயா: ஸாந்நித்யாத்தவ வானர ।
ஶோகஸ்யாஸ்யாப்ரமேயஸ்ய முஹூர்த்தம் ஸ்யாதபி க்ஷய: ॥ 4

கதே ஹி ஹரிஶார்தூல புன: ஸம்ப்ராப்தயே த்வயி ।
ப்ராணேஷ்வபி ந விஶ்வாஸோ மம வானரபுங்கவ ॥ 5

பிறகு சிம்ஶுபா மரத்தடியில் அமர்ந்திருக்கும் ஜானகியை நமஸ்கரித்து தங்களை தெய்வானுக்ரஹத்தால் அபாயத்திற்குட்படாதவளாய் பார்க்கிறேன் என்று சொன்னார். (1)

பிறகு திரும்பிச்செல்வதற்கு புறப்பட்ட அந்த ஹனுமாரை ஸீதையானவள் திரும்பத்திரும்பப்பார்த்து பர்த்தாவினிடத்திலுள்ள ஸ்நேஹத்துடன்கூடிய வார்த்தையைச் சொன்னாள். (2)

अदर्शनं च ते वीर भूयो मां दारयिष्यति।
दुःखाद्दुःखतरं प्राप्तां दुर्मनश्शोककर्शिताम् ॥ ६

अयं च वीर संदेहस्तिष्ठतीव ममाग्रतः।
सुमहत्सु सहायेषु हर्यृक्षेषु महाबल ॥ ७

कथं नु खलु दुष्पारं संतरिष्यन्ति सागरम्।
तानि हर्यृक्षसैन्यानि तौ वा नरवरात्मजौ ॥ ८

त्रयाणामेव भूतानां सागरस्यातिलङ्घने।
शक्तिः स्याद्वैनतेयस्य तव वा मारुतस्य वा ॥ ९

तदत्र कार्यनिर्बन्धे समुत्पन्ने दुरासदे।
किं पश्यसि समाधानं त्वं हि कार्यविदां वरः ॥] १०

काममस्य त्वमेवैकः कार्यस्य परिसाधने।
पर्याप्तः परवीरघ्न यशस्यस्ते बलोदयः ॥ ११

शरैः सुसंकुलां कृत्वा लङ्कां परबलार्दनः।
मां नयेद्यदि काकुत्स्थस्तत्तस्य सदृशं भवेत् ॥ १२

அதர்ஶனம் ச தே வீர பூயோ மாம் தாரயிஷ்யதி ।
து:காத்து:கதரம் ப்ராப்தம் துர்மன:ஶோககர்ஶிதாம் ॥ 6

அயம் ச வீர ஸம்தேஹஸ்திஷ்டதீவ மமாக்ரத: ।
ஸுமஹத்ஸு ஸஹாயேஷு ஹர்ய்ருக்ஷேஷு மஹாபல ॥ 7

கதம் நு கலு துஷ்பாரம் ஸம்தரிஷ்யந்தி ஸாகரம் ।
தானி ஹர்ய்ருக்ஷஸைன்யானி தௌ வா நரவராத்மஜௌ ॥ 8

த்ரயாணாமேவ பூதானாம் ஸாகரஸ்யாதிலங்கனே ।
ஶக்தி: ஸ்யாத்வைநதேயஸ்ய தவ வா மாருதஸ்ய வா ॥ 9

ததத்ர கார்யநிர்பந்தே ஸமுத்பந்நே துராஸதே ।
கிம் பஶ்யஸி ஸமாதானம் த்வம் ஹி கார்யவிதாம் வர: ॥] 10

காமமஸ்ய த்வமேவைக: கார்யஸ்ய பரிஸாதனே ।
பர்யாப்த: பரவீரக்ன யஶஸ்யஸ்தே பலோதய: ॥ 11

ஶரை: ஸுஸங்குலாம் க்ருத்வா லங்காம் பரபலார்தன: ।
மாம் நயேத்யதி காகுத்ஸ்தஸ்தத்தஸ்ய ஸத்ருஶம் பவேத் ॥ 12

ஓ சத்ரு வீரர்களையழிப்பவனே, ராக்ஷஸர்களை வதம் செய்து என்னை அழைத்துப்போகும் இந்த கார்யத்தை பூர்த்திசெய்வதில் நீ ஒருவனே மிகவும் ஸமர்த்தன். உனது பலத்தின் பெருமையானது யஶஸ்ஸைக் கொடுக்கக்கூடியது. (11)

சத்ருஸைன்யத்தையழிக்கும் ககுத்ஸ்தகுலத்தில் பிறந்த

तद्यथा तस्य विक्रान्तमनुरूपं महात्मनः ।
भवत्याहवशूरस्य तथा त्वमुपपादय ॥ १३

तदर्थोपहितं वाक्यं प्रश्रितं हेतुसंहितम् ।
निशम्य हनुमांस्तस्या वाक्यमुत्तरमब्रवीत् ॥ १४

[देवि हर्यृक्षसैन्यानामीश्वरः प्लवतां वरः ।
सुग्रीवः सत्वसंपन्नस्तवार्थे कृतनिश्चयः ॥ १५

स वानरसहस्राणां कोटीभिरभिसंवृतः ।
क्षिप्रमेष्यति वैदेहि सुग्रीवः प्लवगाधिपः ॥ १६

तौ च वीरौ नरवरौ सहितौ रामलक्ष्मणौ ।
आगम्य नगरीं लङ्कां सायकैर्विधमिष्यतः ॥ १७

रावणं सगणं हत्वा नचिराद्रघुनन्दनः ।
त्वामादाय वरारोहे स्वां पुरीं प्रतियास्यति ॥ १८

தத்யதா தஸ்ய விக்ராந்தமனுரூபம் மஹாத்மன: ।
பவத்யாஹவஶூரஸ்ய ததா த்வமுபபாதய ॥ 13

ததர்த்தோபஹிதம் வாக்யம் ப்ரஶ்ரிதம் ஹேதுஸம்ஹிதம் ।
நிஶம்ய ஹனுமாம்ஸ்தஸ்யா வாக்யமுத்தரமப்ரவீத் ॥ 14

[தேவி ஹர்ய்ருக்ஷஸைன்யாஞமீஶ்வர: ப்லவதாம் வர:
ஸுக்ரீவ: ஸத்வஸம்பன்னஸ்தவார்த்தே க்ருதநிஶ்சய: ॥ 15

ஸ வானரஸஹஸ்ராணும் கோடீபிரபிஸம்வ்ருத: ।
க்ஷிப்ரமேஷ்யதி வைதேஹி ஸுக்ரீவ: ப்லவகாதிப: ॥ 16

தௌ ச வீரௌ நரவரௌ ஸஹிதௌ ராமலக்ஷ்மணௌ ।
ஆகம்ய நகரீம் லங்காம் ஸாயகைர்விதமிஷ்யத: ॥ 17

ராவணம் ஸகணம் ஹத்வா நசிராத்ரகுநந்தன: ।
த்வாமாதாய வராரோஹே ஸ்வாம் புரீம் ப்ரதியாஸ்யதி ॥ 18

ஸ்ரீராமர் பாணங்களால் லங்கையை சிதற அடித்து என்னை யழைத்து சென்ருரேயாகில் அது அவருடைய பெருமைக்குப் பொருத்தமாக ஆகும். (12)

ஆகையால் யுத்தத்தில் சூரனும் மஹாத்மாவுமான அந்த ஸ்ரீராமனுடைய பராக்ரமமானது எப்படி அவருக்கு ஒத்ததாக ஆகுமோ அப்படி நீ செய்ய வேண்டும். (12)

நல்ல பொருளுடன் கூடியதும் வணக்கத்தை காட்டுகிறதும் யுக்தி யுக்தமுமான அந்த வார்த்தையை ஹனுமார் கேட்டு ஸீதைக்கு பதில் சொன்ஞர். (14)

समाश्वसिहि भद्रं ते भव त्वं कालकाङ्क्षिणी ।
क्षिप्रं द्रक्ष्यसि रामेण निहतं रावणं रणे ॥ १९

निहते राक्षसेन्द्रे च सपुत्रामात्यबान्धवे ।
त्वं समेष्यसि रामेण शशाङ्केनेवरोहिणी ॥] २०

क्षिप्रमेष्यति काकुत्स्थो हर्यृक्षप्रवरैर्वृतः ।
यस्ते युधि विजित्यारीञ्शोकं व्यपनयिष्यति ॥ २१

एवमाश्वास्य वैदेहीं हनुमान्मारुतात्मजः ।
गमनाय मतिं कृत्वा वैदेहीमभ्यवादयत् ॥ २२

[राक्षसप्रवरान्हत्वा नाम विश्राव्य चात्मनः ।
समाश्वास्य च वैदेहीं दर्शयित्वा परं बलम् ॥ २३

नगरीमाकुलां कृत्वा वञ्चयित्वा च रावणम् ।
दर्शयित्वा बलं घोरं वैदेहीमभिवाद्य च ॥
प्रतिगन्तुं मनश्चक्रे पुनर्मध्येन सागरम् ॥] २४

ஸமாஶ்வஸிஹி பத்ரம் தே பவ த்வம் காலகாங்க்ஷிணீ ।
க்ஷிப்ரம் த்ரக்ஷ்யஸி ராமேண நிஹதம் ராவணம் ரணே ॥ 19

நிஹதே ராக்ஷஸேந்த்ரே ச ஸபுத்ராமாத்யபாந்தவே ।
த்வம் ஸமேஷ்யஸி ராமேண ஶஶாங்கேனேவரோஹிணீ ॥]

க்ஷிப்ரமேஷ்யதி காகுத்ஸ்தோ ஹர்ய்ருக்ஷப்ரவரைர்வ்ருத: ।
யஸ்தே யுதி விஜித்யாரீன்ஶோகம் வ்யபநயிஷ்யதி ॥ 21

ஏவமாஶ்வாஸ்ய வைதேஹீம் ஹனுமான்மாருதாத்மஜ: ।
கமனாய மதிம் க்ருத்வா வைதேஹீமப்யவாதயத் ॥ 22

[ராக்ஷஸப்ரவரான்ஹத்வா நாம விஶ்ராவ்ய சாத்மன: ।
ஸமாஶ்வாஸ்ய ச வைதேஹீம் தர்ஶயித்வா பரம் பலம் ॥ 23

நகரீமாகுலாம் க்ருத்வா வஞ்சயித்வா ச ராவணம் ।
தர்ஶயித்வா பலம் கோரம் வைதேஹீமபிவாத்ய ச ॥
ப்ரதிகந்தும் மனஶ்சக்ரே புனர்மத்யேன ஸாகரம் ॥] 24

எவர் யுத்தத்தில் சத்ருக்களை ஜெயித்து தங்களுடைய சோகத்தைப் போக்கப்போகிறாரோ அந்த ககுத்ஸ்தகுலத்தில் பிறந்த ஸ்ரீராமர் சிறந்த குரங்குகள், சிறந்த கரடிகள் இவைகளால் சூழப்பட்டு சீக்ரமாக வரப்போகிறார். (21)

வாயுவின் புத்ரனை ஹனுமார் இம்மாதிரி ஸீதையை தேற்றி விட்டு திரும்பிச்செல்லத் தீர்மானித்து வைதேஹியை நன்கு நமஸ்கரித்தார். (22)

ततः स कपिशार्दूलः स्वामिसंदर्शनोत्सुकः।
आरुरोह गिरिश्रेष्ठमरिष्टमरिमर्दनः॥ २५

तुङ्गपद्मकजुष्टाभिर्नीलाभिर्वनराजिभिः।
सोत्तरीयमिवाम्भोदैः शृङ्गान्तरविलम्बिभिः॥ २६

बोध्यमानमिव प्रीत्या दिवाकरकरैः शुभैः।
उन्मिषन्तमिवोद्धूतैर्लोचनैरिव धातुभिः॥ २७

तोयौघनिःस्वनैर्मन्द्रैः प्राधीतमिव सर्वतः।
प्राधीतमिव विस्पष्टैर्नानाप्रस्रवणस्वनैः॥ २८

देवदारुभिरत्युच्चैरूर्ध्वबाहुमिव स्थितम्।
प्रपातजलनिर्घोषैः प्राकुष्टमिव सर्वतः॥ २९

தத: ஸ கபிமார்தூல: ஸ்வாமிஸம்தர்மனோத்ஸுக: ।
ஆருரோஹ கிரிம்ரேஷ்டமரிஷ்டமரிமர்தன: ॥ 25

துங்கபத்மகஜுஷ்டாபிர்நீலாபிர்வனராஜிபி: ।
ஸோத்தரீயமிவாம்போதை: ம்ருங்காந்தரவிலம்பிபி: ॥ 26

போத்யமானமிவ ப்ரீத்யா திவாகரகரை: முபை: ।
உன்மிஷந்தமிவோத்தூதைர்லோசனைரிவ தாதுபி: ॥ 27

தோயௌகநி:ஸ்வனைர்மந்த்ரை: ப்ராதீதமிவ ஸர்வத: ।
ப்ராதீதமிவ விஸ்பஷ்டைர்நானாப்ரஸ்ரவணஸ்வனை: ॥ 28

தேவதாருபிரத்யுச்சைரூர்த்வபாஹுமிவ ஸ்திதம் ।
ப்ரபாதஜலநிர்கோஷை: ப்ராக்ருஷ்டமிவ ஸர்வத: ॥ 29

பிறகு சத்ருக்களையழிப்பவரான அந்த வானர வீரர் ஸ்வாமியான ஸ்ரீராமனை தர்மிக்க ஆவல்கொண்டவராய் பர்வதங்களுள் சிறந்த அரிஷ்டம் என்ற மலையின்பேரில் ஏறினர். (25)

உயர்ந்த பத்மக வ்ருக்ஷங்கள் நிறைந்த காட்டு வரிசைகளாலும் மலை உச்சியின் நடுவில் தொங்குகின்ற மேகங்களாலும் உத்தரீயம் தரித்ததுபோன்றதும், மங்களமான ஸூர்ய கிரணங்களால் எழுப்பப்படுகின்றது போன்றதும், பரவியிருக்கின்ற நர்ச்செங்கற் பொடிகளால் கண்களால் விழித்து பார்ப்பது போன்றதும், நான்கு பக்கங்களிலும் கம்பீரங்களான ஜலப்ரவாஹ மப்தங்களால் வேதாத்யயனம் செய்கின்றதுபோன்றதும், ஸ்பஷ்டங்களான பல அருவிகளின் மப்தங்களால் நன்கு பாடுகின்றதுபோன்றதும், மிக உயர்ந்து வளர்ந்த தேவதாரு மரங்களால் கைகளை மேலே தூக்கித் தவம்செய்து நிற்பதுபோன்றதும், நீர்வீழ்ச்சிகளின் பெருத்த மப்தங்களால் எங்கும் கத்துகிறதுபோன்றதும், கறுத்ததுகளும் அசங்குகிறதுகளுமான சரத் காலமேகங்களால் நடுங்குகிறது

वेपमानमिव श्यामैः कम्पमानैः शरद्घनैः ।
वेणुभिर्मारुतोद्धूतैः कूजन्तमिव कीचकैः ॥ ३०

निःश्वसन्तमिवामर्षाद्घोरैराशीविषोत्तमैः ।
नीहारकृतगम्भीरैर्ध्यायन्तमिव गह्वरैः ॥ ३१

मेघपादनिभैः पादैः प्रक्रान्तमिव सर्वतः ।
जृम्भमाणमिवाकाशे शिखरैरभ्रमालिभिः ॥ ३२

कूटैश्च बहुधा कीर्णैः शोभितं बहुकन्दरैः ।
सालतालाश्वकर्णैश्च वंशैश्च बहुभिर्वृतम् ॥ ३३

लतावितानैर्विततैः पुष्पवद्भिरलङ्कृतम् ।
नानामृगगणाकीर्णं धातुनिष्यन्दभूषितम् ॥
बहुप्रस्रवणोपेतं शिलासंचयसंकटम् ॥ ३४

வேபமானமிவ ஶ்யாமை: கம்பமானை: ஶரத்கனை: ।
வேணுபிர்மாருதோத்தூதை: கூஜந்தமிவ கீசகை: ॥ 30

நி:ஶ்வஸந்தமிவாமர்ஷாத்கோரைராஶீவிஷோத்தமை: ।
நீஹாரக்ருதகம்பீரைர்த்யாயந்தமிவ கஹ்வரை: ॥ 31

மேகபாதநிபை: பாதை: ப்ரக்ராந்தமிவ ஸர்வத: ।
ஜ்ரும்பமாணமிவாகாஶே ஶிகரைரப்ரமாலிபி: ॥ 32

கூடைஶ்ச பஹுதா கீர்ணை: ஶோபிதம் பஹுகந்தரை: ।
ஸாலதாலாஶ்வகர்ணைஶ்ச வம்ஶைஶ்ச பஹுபிர்வ்ருதம் ॥ 33

லதாவிதானைர்விததை: புஷ்பவத்பிரலங்க்ருதம் ।
நானாம்ருககணாகீர்ணம் தாதுநிஷ்யந்தபூஷிதம் ॥
பஹுப்ரஸ்ரவணோபேதம் ஶிலாஸம்சயஸங்கடம் ॥ 34

போன்றதும், கடூரமான காற்றால் அசைக்கப்பட்ட துளைகள் உள்ள மூங்கில்களால் கூச்சலிடுவது போன்றதும், கடூரமான ஸர்ப்பங்களால் கோபத்தால் பெருமூச்சு விடுகிறது போன்றதும், பனிக்கட்டிகள் நிறைந்த கம்பீரமான குஹைகளால் த்யானம் செய்கின்றது போன்றதும், அசைகின்ற மேகங்களுக்கொப்பான பக்கத்திலுள்ள சிறிய குன்றுகளால் நான்கு பக்கத்திலும் நடக்க ஆரம்பித்தது போன்றதும், மேகவரிசைகளுடன் கூடிய ஆகாசத்தை யளாவிய சிகரங்களால் சோம்பல் முறிப்பது போன்றதும், பல விடங்களில் பரவியிருக்கின்ற சிகரங்களாலும் குஹைகளாலும் சோபிக்கின்றதும் பல தேக்கு மரங்கள், பனை மரங்கள், அஶ்வகர்ணங்கள், மூங்கில்கள் இவைகளால் சூழப்பட்டதும், பரவினதுகளும் புஷ்பங்களுடன் கூடியதுகளுமான கொடிகளின் கூட்டங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், பலவகைப்பட்ட மிருகங்களால்

महर्षियक्षगन्धर्वकिन्नरोरगसेवितम् ।
लतापादपसंघातं सिंहाध्युषितकन्दरम् ॥
व्याघ्रसङ्घसमाकीर्णं स्वादुमूलफलद्रुमम् ॥ ३५

तमारुरोह हनुमान्पर्वतं पवनात्मजः ।
रामदर्शनशीघ्रेण प्रहर्षेणाभिचोदितः ॥ ३६

तेन पादतलाक्रान्ता रम्येषु गिरिसानुषु ।
सघोषाः समशीर्यन्त शिलाश्चूर्णीकृतास्ततः ॥ ३७

स तमारुह्य शैलेन्द्रं व्यवर्धत महाकपिः ।
दक्षिणादुत्तरं पारं प्रार्थयँल्लवणाम्भसः ॥ ३८

மஹர்ஷியக்ஷகந்தர்வகின்னரோரகஸேவிதம் ।
லதாபாதபஸம்காதம் ஸிம்ஹாத்யுஷிதகந்தரம் ॥
வ்யாக்ரஸங்கஸமாகீர்ணம் ஸ்வாதுமூலபலத்ருமம் ॥ 35

தமாருரோஹ ஹனுமான்பர்வதம் பவனாத்மஜ: ।
ராமதர்ஶனஶீக்ரேண ப்ரஹர்ஷேணாபிசோதித: ॥ 36

தேன பாததலாக்ராந்தா ரம்யேஷு கிரிஸானுஷு ।
ஸகோஷா: ஸமஶீர்யந்த ஶிலாஸ்சூர்ணீக்ருதாஸ்தத: ॥ 37

ஸ தமாருஹ்ய ஶைலேந்த்ரம் வ்யவர்தத மஹாகபி: ।
தக்ஷிணாதுத்தரம் பாரம் ப்ரார்த்தயன்லவணாம்பஸ: ॥ 38

நிறைந்ததும், தாதுக்களின் பெருக்கால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் பல நீர் அருவிகளுள்ளதும், கற்களின் கூட்டங்களால் நெருக்கமானதும், மஹரிஷிகள், யக்ஷர்கள், கந்தர்வர்கள், கிந்நரர்கள், உரகர்கள் இவர்களால் வஸிக்கப்பட்டதும், கொடிகள் மரங்கள் இவைகள் நிறைந்ததும், ஸிம்ஹம் வஸிக்கின்ற குஹைகளுள்ளதும் புலிகளின் கூட்டங்களால் நான்கு பக்கங்களிலும் நிரம்பியதும் இனிமையான கிழங்குகள், பழங்கள் இவைகளுள்ள மரங்களுடன் கூடியதுமான அந்த அரிஷ்டம் என்ற மலையில் வாயுபுத்ரனை ஹனுமார் ஸ்ரீராமரை தரிசிப்பதிலுள்ள வேகத்துடன் கூடின மிகுந்த ஸந்தோஷத்தால் ஏவப்பட்டவராகி ஏறினர். (26—36)

பிறகு அந்த ஹனுமாரால் அழகியதுகளான மலைகளின் அடிவாரங்களில் கால்களால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டதுகளும் அதனல் தூளாக்கப்பட்டதுகளும் ஶப்தங்களுடன் கூடியதுமான கற்கள் நன்கு சரிந்தன. (37)

அந்த மஹாகபியானவர் அந்த பர்வதஶ்ரேஷ்டத்தில் ஏறி ஸமுத்ரத்தின் தென்கரையிலிருந்து வடகரை செல்ல ஆவல்கொண்டு தன் சரீரத்தை மிகவும் பெரிதாக்கிக்கொண்டார். (38)

अधिरुह्य ततो वीरः पर्वतं पवनात्मजः ।
ददर्श सागरं भीमं मीनोरगनिषेवितम् ॥ ३९

स मारुत इवाकाशं मारुतस्यात्मसंभवः ।
प्रपेदे हरिशार्दूलो दक्षिणादुत्तरां दिशम् ॥ ४०

स तदा पीडितस्तेन कपिना पर्वतोत्तमः ।
ररास सह तैर्भूतैः प्रविशन्वसुधातलम् ॥
कम्पमानैश्च शिखरैः पतद्भिरपि च द्रुमैः ॥ ४१

तस्योरुवेगोन्मथिताः पादपाः पुष्पशालिनः ।
निपेतुर्भूतले रुग्णाः शक्रायुधहता इव ॥ ४२

அதிருஹ்ய ததோ வீர: பர்வதம் பவனாத்மஜ: ।
ததர்ஶ ஸாகரம் பீமம் மீனோரகநிஷேவிதம் ॥ 39

ஸ மாருத இவாகாஶம் மாருதஸ்யாத்மஸம்பவ: ।
ப்ரபேதே ஹரிஶார்தூலோ தக்ஷிணாதுத்தராம் திஶம் ॥ 40

ஸ ததா பீடிதஸ்தேன கபினா பர்வதோத்தம: ।
ரராஸ ஸஹ தைர்பூதை: ப்ரவிஶன்வஸுதாதலம் ॥
கம்பமானைஶ்ச ஶிகரை: பதத்பிரபி ச த்ருமை: ॥ 41

தஸ்யோருவேகோன்மதிதா: பாதபா: புஷ்பஶாலின: ।
நிபேதுர்பூதலே ருக்ணா: ஶக்ராயுதஹதா இவ ॥ 42

பிறகு வீரனான வாயுபுத்ரன் பர்வதத்தின்மீதேறி மத்ஸ்யங்கள் ஸர்ப்பங்கள் இவைகளால் நிரம்பிய பயங்கரமான ஸமுத்ரத்தைப் பார்த்தார். (39)

வாயுவுக்குச் சொந்தப் பிள்ளையான அந்த ஹனுமார் ஆகாஶத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்ற காற்றுபோல் தென்கரையிலிருந்து வடக்கு திக்கை மனதினாலடைந்தார். (40)

அப்பொழுது அந்த குரங்கினால் பீடிக்கப்பட்ட அந்த சிறந்த பர்வதமானது அங்குள்ள பிராணிகளுடன்கூடவும் அசங்குகின்ற சிகரங்களுடன்கூடவும் முறிந்து விழுந்த விருக்ஷங்களுடன்கூடவும் பூமிக்குள் அமுங்கிக்கொண்டு ஶப்தித்தது. (41)

புஷ்பங்களுள்ள மரங்கள் அந்த ஹனுமாரின் துடையின் வேகத்தால் முறிக்கப்பட்டு இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதத்தால் அடிபட்டு விழுந்ததுபோல் பூமியில் வீழ்ந்தன. (42)

कन्दरान्तरसंस्थानां पीडितानां महौजसाम्।
सिंहानां निनदो भीमो नभो भिन्दन्स शुश्रुवे॥ ४३

स्रस्तव्याविद्धवसना व्याकुलीकृतभूषणाः।
विद्याधर्यः समुत्पेतुः सहसा धरणीधरात्॥ ४४

अतिप्रमाणा बलिनो दीप्तजिह्वा महाविषाः।
निपीडितशिरोग्रीवा व्यवेष्टन्त महाहयः॥ ४५

किंनरोरगगन्धर्वयक्षविद्याधरास्तदा।
पीडितं तं नगवरं त्यक्त्वा गगनमास्थिताः॥ ४६

स च भूमिधरः श्रीमान्बलिना तेन पीडितः।
सवृक्षशिखरोदग्रः प्रविवेश रसातलम्॥ ४७

கந்தராந்தரஸம்ஸ்தாநும் பீடிதாநும் மஹௌஜஸாம்।
ஸிம்ஹாநும் நினதோ பீமோ நபோ பிந்தன்ஸ ஶுஶ்ருவே

ஸ்ரஸ்தவ்யாவித்தவஸநு வ்யாகுலீக்ருதபூஷணு:।
வித்யாதர்ய: ஸமுத்பேது: ஸஹஸா தரணீதராத்॥ 44

அதிப்ரமாணு பலிநோ தீப்தஜிஹ்வா மஹாவிஷா:।
நிபீடிதஶிரோக்ரீவா வ்யவேஷ்டந்த மஹாஹய:॥ 45

கின்னரோரககந்தர்வயக்ஷவித்யாதராஸ்ததா।
பீடிதம் தம் நகவரம் த்யக்த்வா ககனமாஸ்திதா:॥ 46

ஸ ச பூமிதர: ஶ்ரீமான்பலிநு தேன பீடித:।
ஸவ்ருக்ஷஶிகரோதக்ர: ப்ரவிவேஶ ரஸாதலம்॥ 47

குஹைகளின் நடுவிலிருக்கின்றதுகளும் பீடிக்கப்பட்டதுகளும் மிகுந்த பலமுள்ளதுகளுமான ஸிம்ஹங்களின் பயங்கரமான ஆகாசத்தைப் பிளக்கும் அந்த ஶப்தமானது கேட்கப்பட்டது. (43)

வித்யாதரஸ்திரீகள் நழுவியதுகளும் கலைந்ததுகளுமான வஸ்திரங்கள் உள்ளவர்களாயும் அலங்கோலமான ஆபரணங்கள் உள்ளவர்களாயும் மலையினின்றும் வேகமாக மேலே கிளம்பினர். (44)

மிகப் பெரியதுகளும் மிக பலமுள்ளதுகளும் ஜ்வலிக்கின்ற நாக்குகள் உள்ளதுகளும் மிகுந்த விஷமுள்ளதுகளுமான பெரும் பாம்புகள் ரொம்பவும் பீடிக்கப்பட்ட தலை, கழுத்து இவைகளை உடையதாயிருந்துகொண்டு சுருண்டன. (45)

அப்பொழுது கின்னரர்கள், உரகர்கள், யக்ஷர்கள், வித்யாதரர்கள் முதலியோர் பீடிக்கப்பட்ட அந்த சிறந்த மலையை விட்டுவிட்டு ஆகாசத்தையடைந்தனர். (46)

பலிஷ்டனை ஹனுமாரால் பீடிக்கப்பட்டதும் சோபையுடன் கூடியதுமான அந்த பர்வதமானது விருக்ஷங்களுடன்கூடின உச்சி

दशयोजनविस्तारस्त्रिंशद्योजनमुच्छ्रितः ।
धरण्यां समतां यातः स बभूव धराधरः ॥ ४८

स लिलङ्घयिषुर्भीमं सलीलं लवणार्णवम् ।
कल्लोलास्फालवेलान्तमुत्पपात नभो हरिः ॥ ४९

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे षट्पञ्चाशः सर्गः ॥ ५६ ॥

தஶயோஜனவிஸ்தாரஸ்த்ரிம்ஶத்யோஜனமுச்ச்ரித: ।
தரண்யாம் ஸமதாம் யாத: ஸ பபூவ தராதர: ॥ 48

ஸ லிலங்கயிஷுர்பீமம் ஸலீலம் லவணார்ணவம் ।
கல்லோலாஸ்பாலவேலாந்தமுத்பபாத நபோ ஹரி: ॥ 49

இத்யார்ஷே ஶ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீய ஆதிகாவ்யே ஸுந்தரகாண்டே ஷட்பஞ்சாஶ: ஸர்க: ॥

களால் மிகவும் வளர்ந்ததாயிருந்துகொண்டு பாதாளத்தை அடைந்தது. (47)

பத்துயோஜனை அகலமுள்ளதும் முப்பதுயோஜனை உயரமுள்ளதுமான அந்த பர்வதமானது பூமியில் ஸமமாகப் படிந்துவிட்டது. (48)

அலைகள் மோதும் கரைகளுடன் கூடியதும் பயங்கரமுமான ஸமுத்ரத்தை அனுயாஸமாய் தாண்டுவதற்கு அந்த ஹரியான ஹனுமார் மேலே ஆகாசத்தில் கிளம்பினர். (49)

ஐம்பத்து ஆறுவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

सप्तपञ्चाशः सर्गः — ஐம்பத்தேழாவது ஸர்கம் ॥ ५७ ॥

"उत्तरतीरप्राप्तिः"

வடக்குகரையை அடைதல்.

[आप्लुत्य च महावेगः पक्षवानिव पर्वतः ।]
सचन्द्रकुमुदं रम्यं सार्ककारण्डवं शुभम् ॥
तिष्यश्रवणकादम्बमभ्रशैवालशाद्वलम् ॥ १

पुनर्वसुमहामीनं लोहिताङ्गमहाग्रहम् ।
ऐरावतमहाद्वीपं स्वातीहंसविलोलितम् ॥ २

वातसंघातजातोर्मि चन्द्रांशुशिशिराम्बुमत् ।
भुजङ्गयक्षगन्धर्वप्रबुद्धकमलोत्पलम् ॥ ३

हनुमान्मारुतगतिर्महानौरिव सागरम् ।
अपारमपरिश्रान्तः पुप्लुवे गगनार्णवम् ॥ ४

[ஆப்லுத்ய ச மஹாவேக: பக்ஷவானிவ பர்வத: ।]
ஸசந்த்ரகுமுதம் ரம்யம் ஸார்க்ககாரண்டவம் ஶுபம் ॥
திஷ்யஶ்ரவணகாதம்பமப்ரஶைவாலஶாத்வலம் ॥ 1

புனர்வஸுமஹாமீனம் லோஹிதாங்கமஹாக்ரஹம் ।
ஐராவதமஹாத்வீபம் ஸ்வாதீஹம்ஸவிலோலிதம் ॥ 2

வாதஸம்காதஜாதோர்மி சந்த்ராம்ஶுஶிஶிராம்புமத் ।
புஜங்கயக்ஷகந்தர்வப்ரபுத்தகமலோத்பலம் ॥ 3

ஹனுமான்மாருதகதிர்மஹானௌரிவ ஸாகரம் ।
அபாரமபரிஶ்ராந்த: புப்லுவே ககனார்ணவம் ॥ 4

ஆகாசத்தை ஸமுத்ரமாக வால்மீகி வர்ணிக்கிறார். மனோஹரமும், சந்திரனாகிற ஆம்பல் பூவுடன் கூடியதும், மங்களகரமும், ஸூர்யனாகிற நீர்க்கோழியையுடையதும், புஷ்யம், ச்ரவணம் என்ற இரண்டு நக்ஷத்திரங்களாகிற இரு கலஹம்ஸங்களையுடையதும், மேகங்களாகிற பாசிக்கொத்துகளையும் பக்கத்திலுள்ள புல் புதர்களையுமுடையதும், புனர்வஸு நக்ஷத்திரமாகிற பெருத்த மீனையுடையதும், அங்காரகனாகிற பெரியமுதலையையுடையதும், ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்கக்கூடிய ஐராவதம் என்ற இந்திரனுடைய யானையாகிற பெருந்தீவோடு கூடியதும், ஸ்வாதீ நக்ஷத்திரமாகிற ஹம்ஸப்பக்ஷியினால் அங்குமிங்கும் ஆக்ரமிக்கப்படுகிறதும், பெருங்காற்றின்

ग्रसमान इवाकाशं ताराधिपमिवोल्लिखन् ।
हरन्निव सनक्षत्रं गगनं सार्कमण्डलम् ॥ ५

मारुतस्यात्मजः श्रीमान्कपिर्व्योमचरो महान् ।
[अपारमपरिश्रान्तश्चाम्बुधिं समगाहत ॥]
हनुमान्मेघजालानि विकर्षन्निव गच्छति ॥ ६

पाण्डुरारुणवर्णानि नीलमाञ्जिष्ठकानि च ।
हरितारुणवर्णानि महाभ्राणि चकाशिरे ॥ ७

प्रविशन्नभ्रजालानि निष्पतंश्च पुनः पुनः ।
प्रच्छन्नश्च प्रकाशश्च चन्द्रमा इव लक्ष्यते ॥ ८

க்ரஸமான இவாகாஶம் தாராதிபமிவோல்லிகன் ।
ஹரன்னிவ ஸநக்ஷத்ரம் ககனம் ஸார்க்கமண்டலம் ॥ 5
மாருதஸ்யாத்மஜ: ஸ்ரீமான்கபிர்வ்யோமசரோ மஹான் ।
[அபாரமபரிஸ்ராந்தஸ்சாம்புதிம் ஸமகாஹத ॥]
ஹனுமான்மேகஜாலானி விகர்ஷன்னிவ கச்சதி ॥ 6
பாண்டுராருணவர்ணனி நீலமாஞ்ஜிஷ்டகானி ச ।
ஹரிதாருணவர்ணனி மஹாப்ராணி சகாஶிரே ॥ 7
ப்ரவிஶன்னப்ரஜாலானி நிஷ்பதம்ஸ்ச புன: புன: ।
ப்ரச்சன்னஸ்ச ப்ரகாஶஸ்ச சந்த்ரமா இவ லக்ஷ்யதே ॥ 8

வரிசைகளாகிற அலைகளுடன் கூடியதும், சந்திரனின் கிரணங்களாகிற குளிர்ந்த ஜலமுள்ளதும், நாகர்கள், யக்ஷர்கள், கந்தர்வர்கள் இவர்களாகிற மலர்ந்த தாமரை பூக்களேயும் நீலோத்பல புஷ்பங்களேயுமுடையதுமான ஸமுத்ரத்தை பெருங்கப்பல்போல், ஹனுமார் வாயுவின் வேகம்போன்ற வேகத்துடன் களைப்பில்லாதவராய் தாண்டினர். (1—4)

வாயுபுத்ரனும் ஸ்ரீமானும் மஹானும் வானரனுமான ஹனுமார் ஆகாசத்தில் சென்று ஆகாசத்தை விழுங்குகிறவர் போலவும், சந்திரனே உரைப்பவர் போலவும், ஸூர்ய மண்டலத்தினுடனும் நக்ஷத்திரங்களுடனும்கூடிய ஆகாசத்தை அபஹரிக்கிறவர்போலவும் மேகக் கூட்டங்களே இழுப்பவர்போலவும் செல்கிருர். (5—6)

ஹனுமாருடைய சேர்க்கையினல் பெரும் மேகங்கள் வெண்மை நிறம் சிகப்பு நிறம் உள்ளவைகளாகவும் நீலம், மஞ்சள் இந்த நிறங்களுள்ளவைகளாகவும், பச்சை கலந்த சிகப்பு நிறமுள்ளவைகளாகவும் பிரகாசித்தன. (7)

மேகக்கூட்டங்களுள் பிரவேசிப்பவராயும் திரும்பத் திரும்ப வெளியில் வருகிறவராயும் அதனல் மறைந்தவராயும், புலப்படுகிற

विविधाभ्रघनापन्नगोचरो धवलाम्बरः।
दृश्यादृश्यतनुर्वीरस्तदा चन्द्रायतेऽम्बरे॥ ९

तार्क्ष्यायमाणो गगने बभासे वायुनन्दनः।
दारयन्मेघवृन्दानि निष्पतंश्च पुनः पुनः॥ १०

नदन्नादेन महता मेघस्वनमहास्वनः।
प्रवरान्राक्षसान्हत्वा नाम विश्राव्य चात्मनः॥ ११

आकुलां नगरीं कृत्वा व्यथयित्वा च रावणम्।
अर्दयित्वा बलं घोरं वैदेहीमभिवाद्य च॥
आजगाम महातेजाः पुनर्मध्येन सागरम्॥ १२

விவிதாப்ரகுநாபந்நகோசரோ தவலாம்பர: ।
த்ருஶ்யாத்ருஶ்யதனுர்வீரஸ்ததா சந்த்ராயதேऽம்பரே ॥ 9

தார்க்ஷ்யாயமாணோ ககனே பபாஸே வாயுநந்தன: ।
தாரயன்மேகவ்ருந்தானி நிஷ்பதம்ஶ்ச புன: புன: ॥ 10

நதன்நாதேன மஹதா மேகஸ்வனமஹாஸ்வன: ।
ப்ரவரான்ராக்ஷஸான்ஹத்வா நாம விஶ்ராவ்ய சாத்மன: ॥ 11

ஆகுலாம் நகரீம் க்ருத்வா வ்யதயித்வா ச ராவணம் ।
அர்தயித்வா பலம் கோரம் வைதேஹீமபிவாத்ய ச ॥
ஆஜகாம மஹாதேஜா: புனர்மத்யேன ஸாகரம் ॥ 12

வராயும் இருந்துகொண்டு மேகத்தில் மறைந்து மறுபடி வெளிக்கிளம்பும் சந்திரன்போல் தோன்றினர். (8)

பல மேகக் கூட்டங்களுக்குள் செல்லுகிறவரும் வெண்மையான வஸ்திரம் தரித்தவருமான அந்த வீரரான ஹனுமார் அப்பொழுது கண்ணுக்கு புலப்படுகிறவராகவும் புலப்படாதவராகவும் சந்திரன்போல் பிரகாசித்தார். (9)

வாயுபுத்ரனை ஹனுமார் ஆகாசத்தில் மேகக்கூட்டங்களை பிளந்துகொண்டு திரும்பத் திரும்ப வெளியில் வருகிறவராயிருந்துகொண்டு கருடன்போல் பிரகாசித்தார். (10)

மஹாதேஜஸ்வியான ஹனுமார் சிறந்த ராக்ஷஸர்களைக் கொன்று கடூரமான ஸைன்யத்தையும் அழித்து பட்டணத்தையும் கலங்கச்செய்து ராவணனை கவலைப்படச்செய்து வைதேஹியையும் நமஸ்கரித்து தனது பெயரையும் எங்கும் காதால் கேட்கும்படி சொல்லிவிட்டு பெருத்ததான ஸிம்ஹநாதத்தினுல் மப்தித்து மேகத்தின் த்வனிபோல் பெருத்த த்வனியுள்ளவராயிருந்துகொண்டு மறுபடியும் நடுஸமுத்திரத்தின் வழியாக வந்தார். (11—12)

पर्वतेन्द्रं सुनाभं च समुपस्पृश्य वीर्यवान् ।
ज्यामुक्त इव नाराचो महावेगोऽभ्युपागतः ॥ १३

स किंचिदनुसंप्राप्तः समालोक्य महागिरिम् ।
महेन्द्रं मेघसंकाशं ननाद हरिपुङ्गवः ॥ १४

स पूरयामास कपिर्दिशो दश समन्ततः ।
नदन्नादेन महता मेघस्वनमहास्वनः ॥ १५

स तं देशमनुप्राप्तः सुहृद्दर्शनलालसः ।
ननाद हरिशार्दूलो लाङ्गूलं चाप्यकम्पयत् ॥ १६

तस्य नानद्यमानस्य सुपर्णचरिते पथि ।
फलतीवास्य घोषेण गगनं सार्कमण्डलम् ॥ १७

பர்வதேந்த்ரம் ஸுநாபம் ச ஸமுபஸ்ப்ருஶ்ய வீர்யவான் |
ஜ்யாமுக்த இவ நாராசோ மஹாவேகோऽப்யுபாகத: || 13

ஸ கிம்சிதனுஸம்ப்ராப்த: ஸமாலோக்ய மஹாகிரிம் |
மஹேந்த்ரம் மேகஸம்காஶம் நநாத ஹரிபுங்கவ: || 14

ஸ பூரயாமாஸ கபிர்திஶோ தஶ ஸமந்தத: |
நதன்நாதேன மஹதா மேகஸ்வனமஹாஸ்வன: || 15

ஸ தம் தேஶமனுப்ராப்த: ஸுஹ்ருத்தர்ஶனலாலஸ: |
நநாத ஹரிஶார்தூலோ லாங்கூலம் சாப்யகம்பயத் || 16

தஸ்ய நானத்யமானஸ்ய ஸுபர்ணசரிதே பதி |
பலதீவாஸ்ய கோஷேண ககனம் ஸார்க்கமண்டலம் || 17

வீர்யவானான அவர் பர்வதஶ்ரேஷ்டமான மைனாகத்தை நன்கு தொட்டுவிட்டு நாணில் வைத்துவிடப்பட்ட நாராசம்போல் மிகுந்த வேகமுள்ளவராய் திரும்பி வந்தார். (13)

அந்த ஹரிபுங்கவரான ஹனுமார் மேகத்திற்கொப்பான மஹேந்திரம் என்ற பெரிய மலைக்கு கொஞ்ச ஸமீபத்தில் வந்து அதைப்பார்த்ததும் ஸிம்ஹநாதம் செய்தார். (14)

மேகத்தின் த்வனிபோன்ற பெரிய குரலுள்ள கபியான அந்த ஹனுமார் பத்துதிக்குகளில் உள்ள எல்லா இடங்களையும் ஸிம்ஹநாதம்செய்து பெருத்த நாதத்தால் நிரம்பச்செய்தார். (15)

அந்த இடத்திற்கு வந்ததும் ஆப்த ஸ்நேஹிதர்களைப்பார்க்க ஆவல்கொண்டவரும் வானர ஶ்ரேஷ்டனுமான அந்த ஹனுமார் நாதமிட்டார். வாலையும் சுழற்றி வீசினார். (16)

கருடன் ஸஞ்சரிக்கும் ஆகாச மார்க்கத்தில் திரும்பத் திரும்ப பெருத்த நாதத்தைச்செய்யும் அவருடைய கோஷத்தினால் ஸூர்ய

ये तु तत्रोत्तरे तीरे समुद्रस्य महाबलाः ।
पूर्वं संविष्ठिताः शूरा वायुपुत्रदिदृक्षवः ॥ १८

महतो वायुनुन्नस्य तोयदस्येव गर्जितम् ।
शुश्रुवुस्ते तदा घोषमूरुवेगं हनूमतः ॥ १९

ते दीनमनसः सर्वे शुश्रुवुः काननौकसः ।
वानरेन्द्रस्य निर्घोषं पर्जन्यनिनदोपमम् ॥ २०

निशम्य नदतो नादं वानरास्ते समन्ततः ।
बभूवुरुत्सुकाः सर्वे सुहृद्दर्शनकाङ्क्षिणः ॥ २१

யே து தத்ரோத்தரே தீரே ஸமுத்ரஸ்ய மஹாபலா: ।
பூர்வம் ஸம்விஷ்டிதா: ஶூரா வாயுபுத்ரதித்ருக்ஷவ: ॥ 18

மஹதோ வாயுநுன்னஸ்ய தோயதஸ்யேவ கர்ஜிதம் ।
ஶுஶ்ருவுஸ்தே ததா கோஷமூருவேகம் ஹனூமத: ॥ 19

தே தீனமனஸ: ஸர்வே ஶுஶ்ருவு: கானனௌகஸ: ।
வானரேந்த்ரஸ்ய நிர்கோஷம் பர்ஜன்யநிநதோபமம் ॥ 20

நிஶம்ய நததோ நாதம் வானராஸ்தே ஸமந்தத: ।
பபூவுருத்ஸுகா: ஸர்வே ஸுஹ்ருத்தர்ஶனகாங்க்ஷிண: ॥ 21

மண்டலத்துடன்கூடிய ஆகாசமானது பிளவுபடுவது போலிருந்தது. (17)

அங்கு ஸமுத்ரத்தின் வடகரையிலுள்ள மஹாபலிஷ்டர்களும் முன்பு அந்த இடத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பவர்களும் சூரர்களும் வாயுபுத்ரனைப்பார்க்க ஆவல் கொண்டவர்களுமான யாதொரு வானரர்கள் உண்டோ அவர்கள் அப்பொழுது காற்றால் பிறட்டப்பட்ட பெருத்த மேகத்தின் கர்ஜனைபோன்ற ஹனுமாரின் கோஷத்தையும் துடைகளின் வேகத்தையும் கேட்டனர். (18—19)

ஏக்கம்கொண்ட மனங்கொண்ட அந்த எல்லா வானரங்களும் வானரர்களுள் சிறந்த அந்த ஹனுமாரின் மேகத்தின் இடி-போன்ற பெருத்த கோஷத்தைக் கேட்டனர். (20)

அந்த வானரர்கள் ஶப்திக்கின்ற அவருடைய நாதத்தைக் கேட்டு அன்பனைப்பார்க்க ஆவல்கொண்டவர்களும் மிகுந்த உத்ஸாஹத்தை யடைந்தவர்களாயுமிருந்து கொண்டு எல்லோரும் நான்கு பக்கத்திலும் சூழ்ந்து நின்றனர். (21)

जाम्बवान्स हरिश्रेष्ठः प्रीतिसंहृष्टमानसः।
उपामन्त्र्य हरीन्सर्वानिदं वचनमब्रवीत्॥ २२

सर्वथा कृतकार्योऽसौ हनूमान्नात्र संशयः।
न ह्यस्याकृतकार्यस्य नाद एवंविधो भवेत्॥ २३

तस्य बाहूरुवेगं च निनादं च महात्मनः।
निशम्य हरयो हृष्टाः समुत्पेतुस्ततस्ततः॥ २४

ते नगाग्रान्नगाग्राणि शिखराच्छिखराणि च।
प्रहृष्टाः समपद्यन्त हनूमन्तं दिदृक्षवः॥ २५

ते प्रीताः पादपाग्रेषु गृह्य शाखाः सुविष्ठिताः।
वासांसीव प्रशाखाश्च समाविध्यन्त वानराः॥ २६

ஜாம்பவான்ஸ ஹரிஶ்ரேஷ்ட: ப்ரீதிஸம்ஹ்ருஷ்டமானஸ: ।
உபாமந்த்ர்ய ஹரீன்ஸர்வானிதம் வசனமப்ரவீத் ॥ **22**

ஸர்வதா க்ருதகார்யோऽஸௌ ஹனுமான்னாத்ர ஸம்ஶய: ।
ந ஹ்யஸ்யாக்ருதகார்யஸ்ய நாத ஏவம்விதோ பவேத் ॥ **23**

தஸ்ய பாஹூருவேகம் ச நிநாதம் ச மஹாத்மன: ।
நிஶம்ய ஹரயோ ஹ்ருஷ்டா: ஸமுத்பேதுஸ்ததஸ்தத: ॥ **24**

தே நகாக்ரான்நகாக்ராணி ஶிகராச்சிகராணி ச ।
ப்ரஹ்ருஷ்டா: ஸமபத்யந்த ஹனுமந்தம் தித்ருக்ஷவ: ॥ **25**

தே ப்ரீதா: பாதபாக்ரேஷு க்ருஹ்ய ஶாகா: ஸுவிஷ்டிதா: ।
வாஸாம்ஸீவ ப்ரஶாகாஶ்ச ஸமாவித்யந்த வானரா: ॥ **26**

வானரஶ்ரேஷ்டனை அந்த ஜாம்பவான் பிரியத்தால் மனதில் ஸந்தோஷம் கொண்டவனாயிருந்துகொண்டு எல்லா குரங்குகளையும் ஸமீபத்திற்கு அழைத்து இம்மாதிரி சொன்னார். (22)

இந்த ஹனுமார் எப்படியும் கார்யஸித்தியுடனேயே இங்கு வந்திருக்கிறார். இதில் ஸந்தேஹமில்லை. கார்யத்தை முடிக்காத இவருக்கு இம்மாதிரியான நாதம் ஏற்படாது. (23)

மஹாத்மாவான அவருடைய கைகள் துடைகள் இவைகளின் வேகத்தையும் ஸிம்ஹநாதத்தையும் கேட்டு குரங்குகள் ஸந்தோஷம் கொண்டு ஆங்காங்கு துள்ளிக்குதித்தன. (24)

ஹனுமாரைப் பார்க்க ஆவல்கொண்டவர்களும் மிக ஸந்தோஷங்கொண்டவர்களுமான அவர்கள் மரங்களின் நுனியிலிருந்து இன்னும் பெரிய மரத்தின் நுனிகளிலும் மலையின் சிகரத்திலிருந்து இன்னும் மேலேயுள்ள மலையின் சிகரங்களிலும் அமர்ந்தனர். (25)

பிரியத்தையடைந்த அவர்கள் விருக்ஷங்களின் நுனிகளில் நன்கு உட்கார்ந்துகொண்டு கிளைகளை கையால் நன்கு பிடித்து வஸ்திரங்களைப்போல் கிளைகளை அசைத்தனர். (26)

गिरिगह्वरसंलीनो यथा गर्जति मारुतः ।
एवं जगर्ज बलवान्हनूमान्मारुतात्मजः ॥ २७

तमभ्रघनसंकाशमापतन्तं महाकपिम् ।
दृष्ट्वा ते वानराः सर्वे तस्थुः प्राञ्जलयस्तदा ॥ २८

ततस्तु वेगवांस्तस्य गिरेर्गिरिनिभः कपिः ।
निपपात महेन्द्रस्य शिखरे पादपाकुले ॥ २९

हर्षेणापूर्यमाणोऽसौ रम्ये पर्वतनिर्झरे ।
छिन्नपक्ष इवाकाशात्पपात धरणीधरः ॥ ३०

ततस्ते प्रीतमनसः सर्वे वानरपुङ्गवाः ।
हनुमन्तं महात्मानं परिवार्योपतस्थिरे ॥
परिवार्य च ते सर्वे परां प्रीतिमुपागताः ॥ ३१

கிரிகஹ்வரஸம்லீநோ யதா கர்ஜதி மாருத: ।
ஏவம் ஜகர்ஜ பலவான்ஹநூமான்மாருதாத்மஜ: ॥ 27

தமப்ரகனஸம்காமமாபதந்தம் மஹாகபிம் ।
த்ருஷ்ட்வா தே வானரா: ஸர்வே தஸ்து: ப்ராஞ்ஜலயஸ்ததா

ததஸ்து வேகவாம்ஸ்தஸ்ய கிரேர்கிரிநிப: கபி: ।
நிபபாத மஹேந்த்ரஸ்ய மிகரே பாதபாகுலே ॥ 29

ஹர்ஷேணாபூர்யமாணோऽஸௌ ரம்யே பர்வதநிர்ஜ்ஜரே ।
சின்னபக்ஷ இவாகாமாத்பபாத தரணீதர: ॥ 30

ததஸ்தே ப்ரீதமனஸ: ஸர்வே வானரபுங்கவா: ।
ஹனுமந்தம் மஹாத்மானம் பரிவார்யோபதஸ்திரே ॥
பரிவார்ய ச தே ஸர்வே பராம் ப்ரீதிமுபாகதா: ॥ 31

எப்படி வாயுவானவர் மலையின் குஹைகளில் புகுந்து கர்ஜிப்பாரோ அம்மாதிரி பலவானும் வாயுபுத்ரனுமான ஹனுமார் கர்ஜித்தார். (27)

மேகக்கூட்டங்களுக்கொப்பானவரும் கீழே இறங்குகிறவருமான அந்த மஹாகபியைப் பார்த்து அந்த எல்லா வானரர்களும் அப்பொழுது கைகளைகூப்பி அஞ்சலிசெய்து நின்றனர். (28)

பிறகு பர்வதத்திற்கொப்பானவரும் வேகமுள்ளவருமான கபியான ஹனுமார் மரங்களடர்ந்த அந்த மஹேந்திர பர்வதத்தின் உச்சியில் குதித்தார். (29)

ஸந்தோஷத்தால் நிரம்பிய இந்த ஹனுமார் அருவிகளை பெருகவிட்டுக்கொண்டிருக்கும் அழகிய பர்வதத்தின் நுணியில் இறக்கை முறிந்து ஆகாசத்திலிருந்துவிழும் பர்வதம்போல் விழுந்தார். (30)

பிறகு ஸந்தோஷம்கொண்ட மனதுடைய அந்த எல்லா வானரஶ்ரேஷ்டர்களும் மஹாத்மாவான ஹனுமாரை சூழ்ந்து

प्रहृष्टवदनाः सर्वे तमरोगमुपागतम्।
उपायनानि चादाय मूलानि च फलानि च॥ ३२

प्रत्यर्चयन्हरिश्रेष्ठं हरयो मारुतात्मजम्।
[विनेदुर्मुदिताः केचित्केचित्किलिकिलास्तथा॥] ३३

हनुमांस्तु गुरून्वृद्धाञ्जाम्बवत्प्रमुखांस्तदा।
कुमारमङ्गदं चैव सोऽवन्दत महाकपिः॥ ३४

स ताभ्यां पूजितः पूज्यः कपिभिश्च प्रसादितः।
दृष्टा सीतेति विक्रान्तः संक्षेपेण न्यवेदयत्॥ ३५

निषसाद च हस्तेन गृहीत्वा वालिनः सुतम्।
रमणीये वनोद्देशे महेन्द्रस्य गिरेस्तदा॥
हनुमानब्रवीद्धृष्टस्तदा तान्वानरर्षभान्॥ ३६

ப்ரஹ்ருஷ்டவதனு: ஸர்வே தமரோகமுபாகதம்।
உபாயனானி சாதாய மூலானி ச பலானி ச॥ 32

ப்ரத்யர்சயன்ஹரிஸ்ரேஷ்டம் ஹரயோ மாருதாத்மஜம்।
[விநேது: முதிதா: கேசித்கேசித்கிலிகிலாஸ்ததா॥] 33

ஹனுமாம்ஸ்து குருன்வ்ருத்தான்ஜாம்பவத்ப்ரமுகாம்ஸ்ததா।
குமாரமங்கதம் சைவ ஸோऽவந்தத மஹாகபி:॥ 34

ஸ தாப்யாம் பூஜித: பூஜ்ய: கபிபிஸ்ச ப்ரஸாதித:।
த்ருஷ்டா ஸீதேதி விக்ராந்த: ஸம்க்ஷேபேண ந்யவேதயத்॥ 35

நிஷஸாத ச ஹஸ்தேன க்ருஹீத்வா வாலின: ஸுதம்।
ரமணீயே வனோத்தேஸே மஹேந்த்ரஸ்ய கிரேஸ்ததா॥
ஹனுமானப்ரவீத்த்ருஷ்டஸ்ததா தான்வானரர்ஷபான்॥ 36

கொண்டு நின்றனர். சூழ்ந்துகொண்டு அந்த எல்லா வானரங்களும் அளவற்ற ப்ரியத்தை அடைந்தனர். (31)

ப்ரஸன்ன முகத்துடன்கூடின அந்த எல்லா வானரங்களும் கிழங்குகளேயும், பழங்களேயும் காணிக்கையாக கொண்டுவந்து க்ஷேமத்துடன் திரும்பிவந்த வாயுபுத்ரனை ஹரிஸ்ரேஷ்டனை பூஜித்தன. (32)

மஹாகபியான அந்த ஹனுமார் ஜாம்பவான் முதலிய வயதில் முதிர்ந்த குருக்களேயும், குமாரனை அங்கதனேயும் அப்பொழுது நமஸ்கரித்தார். (34)

பூஜிக்கத்தகுந்தவரும் அங்கதன் ஜாம்பவான் இவர்களால் பூஜிக்கப்பட்டவரும் வானரங்களால் கொண்டாடப்பட்டவருமான விக்ரமசாலியான அந்த ஹனுமார் "கண்டேன் ஸீதையை" என்று சுருக்கமாகத் தெரியப்படுத்தினர். (35)

அப்பொழுது மஹேந்திரபர்வதத்தின் அழகிய காட்டுப்

अशोकवनिकासंस्था दृष्टा सा जनकात्मजा।
रक्ष्यमाणा सुघोराभी राक्षसीभिरनिन्दिता॥ ३७

एकवेणीधरा बाला रामदर्शनलालसा।
उपवासपरिश्रान्ता जटिला मलिना कृशा॥ ३८

ततो दृष्टेति वचनं महार्थममृतोपमम्।
निशम्य मारुतेः सर्वे मुदिता वानरा भवन्॥ ३९

क्ष्वेलन्त्यन्ये नदन्त्यन्ये गर्जन्त्यन्ये महाबलाः।
चक्रुः किलिकिलामन्ये प्रतिगर्जन्ति चापरे॥ ४०

அஶோகவனிகாஸம்ஸ்தா த்ருஷ்டா ஸா ஜனகாத்மஜா ।
ரக்ஷ்யமாணா ஸுகோராபீ ராக்ஷஸீபிரநிந்திதா ॥ 37

ஏகவேணீதரா பாலா ராமதர்ஶனலாலஸா ।
உபவாஸபரிஶ்ராந்தா ஜடிலா மலிநா க்ருஶா ॥ 38

ததோ த்ருஷ்டேதி வசனம் மஹார்த்தமம்ருதோபமம் ।
நிஶம்ய மாருதே: ஸர்வே முதிதா வானரா பவன் ॥ 39

க்ஷ்வேலந்த்யன்யே நதந்த்யன்யே கர்ஜந்த்யன்யே மஹாபலா:
சக்ரு: கிலிகிலாமன்யே ப்ரதிகர்ஜந்தி சாபரே ॥ 40

பிரதேசத்தில் வாலியின் புத்ரனை அங்கதனைப் பிடித்துக்கொண்டு உட்கார்ந்தார். அப்பொழுது ஸந்தோஷங்கொண்ட ஹனுமார் அந்த வானரஶ்ரேஷ்டர்களைப் பார்த்துச்சொன்னார். (36)

அசோகவனத்திலிருக்கப்பட்டவளும், ஜனகனின் புத்ரியும் மிகக் கடூரமான ராக்ஷஸிகளால் காக்கப்படுகிறவளும், குற்றமற்றவளும், ஒரேபின்னலை தரித்தவளும், யுவதியும், ஸ்ரீராமரைப் பார்க்க ஆவல் கொண்டவளும், ஆஹாரமில்லாததால் மிகக் களைத்தவளும், தலை வாராததால் ஜடையுள்ள கேசங்களுடன் கூடியவளும், ஸ்நானமில்லாததால் அழுக்கடைந்தவளும், இளைத்தவளுமான அந்த ஸீதையைக் கண்டேன். (37—38)

பிறகு அந்த வானரர்கள் எல்லோரும் அம்ருதத்திற்கு ஒப்பானதும், பெரும் பயனுடன் கூடியதுமான கண்டேன் என்று சொல்லிய அந்த வாயுபுத்ரனின் வார்த்தையைக்கேட்டு ஆனந்தத்தையடைந்தனர். (39)

மஹாபலமுள்ள சில வானரர்கள் ஸிம்ஹநாதம் செய்தனர், சிலர் அவ்யக்தமான ஶப்தத்தைச் செய்தனர், இன்னும் சிலர் கர்ஜித்தனர். மற்றும் சிலர் தங்கள் ஜாதிக்குள்ள கிலிகிலா ஶப்தத்தைச் செய்தனர், மற்றும் சிலர் எதிரொலியாகக் கூவினர். (40)

केचिदुच्छ्रितलाङ्गूलाः प्रहृष्टाः कपिकुञ्जराः ।
अञ्चितायतदीर्घाणि लाङ्गूलानि प्रविव्यधुः ॥ ४१

अपरे च हनूमन्तं वानरा वारणोपमम् ।
आप्लुत्य गिरिशृङ्गेभ्यः संस्पृशन्ति स्म हर्षिताः ॥ ४२

उक्तवाक्यं हनूमन्तमङ्गदस्तमथाब्रवीत् ।
सर्वेषां हरिवीराणां मध्ये वचनमुत्तमम् ॥ ४३

सत्त्वे वीर्ये न ते कश्चित्समो वानर विद्यते ।
यदवप्लुत्य विस्तीर्णं सागरं पुनरागतः ॥ ४४

[जीवितस्य प्रदाता नस्त्वमेको वानरोत्तम ।
त्वत्प्रसादात्समेष्यामः सिद्धार्था राघवेण ह ॥] ४५

கேசிதுச்ச்ரிதலாங்கூலா: ப்ரஹ்ருஷ்டா: கபிகுஞ்ஜரா: ।
அஞ்சிதாயததீர்காணி லாங்கூலானி ப்ரவிவ்யது: ॥ **41**

அபரே ச ஹனூமந்தம் வானரா வாரணோபமம் ।
ஆப்லுத்ய கிரிஶ்ருங்கேப்ய: ஸம்ஸ்ப்ருஶந்தி ஸ்ம ஹர்ஷிதா: ॥

உக்தவாக்யம் ஹனூமந்தமங்கதஸ்தமதாப்ரவீத் ।
ஸர்வேஷாம் ஹரிவீராணாம் மத்யே வசனமுத்தமம் ॥ **43**

ஸத்வே வீர்யே ந தே கஶ்சித்ஸமோ வானர வித்யதே ।
யதவப்லுத்ய விஸ்தீர்ணம் ஸாகரம் புனராகத: ॥ **44**

[ஜீவிதஸ்ய ப்ரதாதா நஸ்த்வமேகோ வானரோத்தம ।
த்வத்ப்ரஸாதாத்ஸமேஷ்யாம: ஸித்தார்த்தா ராகவேண ஹ ॥]

சில வானரோத்தமர்கள் மிகவும் ஸந்தோஷங்கொண்டவர்களாய் வால்களை உயரத்தூக்கிக்கொண்டவர்களாயிருந்துகொண்டு அழகுள்ளதுகளும், பருத்ததுகளும், நீண்டதுகளுமான அவைகளை சுழற்றி அடித்தனர். (41)

மற்றும் சில வானரர்கள் ஸந்தோஷம் கொண்டு மலையின் உச்சிகளிலிருந்து சாய்ந்து யானைபோன்ற ஹனுமாரை ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டனர். (42)

பிறகு அங்கதன் எல்லா வானர வீரர்களுடைய நடுவில் "கண்டேன் ஸீதையை" என்று சொன்ன அந்த ஹனுமாரைப் பார்த்து சிறந்த வார்த்தையைச்சொன்னான். (43)

ஓ வீர யாதொரு காரணத்தினால் விசாலமான ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டி லங்கை சென்று மறுபடியும் திரும்பி வந்தாயோ அதனால் உமக்கு ஸமமாய் பலத்திலும், வீர்யத்திலும் ஒருவனுமில்லை. (44)

अहो स्वामिनि ते भक्तिरहो वीर्यमहो धृतिः ।
दिष्ट्या दृष्टा त्वया देवी रामपत्नी यशस्विनी ॥ ४६

दिष्ट्या त्यक्ष्यति काकुत्स्थः शोकं सीतावियोगजम् ।
ततोऽङ्गदं हनूमन्तं जाम्बवन्तं च वानराः ॥ ४७

परिवार्य प्रमुदिता भेजिरे विपुलाः शिलाः ।
[उपविष्टा गिरेस्तस्य शिलासु विपुलासु च ॥]
श्रोतुकामाः समुद्रस्य लङ्घनं वानरोत्तमाः ॥ ४८

दर्शनं चापि लङ्कायाः सीताया रावणस्य च ।
तस्थुः प्राञ्जलयः सर्वे हनुमद्वदनोन्मुखाः ॥ ४९

तस्थौ तत्राङ्गदः श्रीमान्वानरैर्बहुभिर्वृतः ।
उपास्यमानो विबुधैर्दिवि देवपतिर्यथा ॥ ५०

அஹோ ஸ்வாமினி தே பக்திரஹோ வீர்யமஹோ த்ருதி: ।
திஷ்ட்யா த்ருஷ்டா த்வயா தேவீ ராமபத்னீ யமஸ்வினீ ॥ 46

திஷ்ட்யா த்யக்ஷ்யதி காகுத்ஸ்த: மோகம் ஸீதாவியோகஜம்
ததோऽங்கதம் ஹனூமந்தம் ஜாம்பவந்தம் ச வானரா: ॥ 47

பரிவார்ய ப்ரமுதிதா பேஜிரே விபுலா: மிலா: ।
[உபவிஷ்டா கிரேஸ்தஸ்ய மிலாஸு விபுலாஸு ச ॥]
ம்ரோதுகாமா: ஸமுத்ரஸ்ய லங்கனம் வானரோத்தமா: ॥ 48

தர்மனம் சாபி லங்காயா: ஸீதாயா ராவணஸ்ய ச ।
தஸ்து: ப்ராஞ்ஜலய: ஸர்வே ஹனுமத்வதனோன்முகா: ॥ 49

தஸ்தௌ தத்ராங்கத: ஸ்ரீமான்வானரைர்பஹுபிர்வ்ருத: ।
உபாஸ்யமானோ விபுதைர்திவி தேவபதிர்யதா ॥ 50

எஜமானனிடத்தில் உனக்கு என்ன பக்தி. ஆம்சர்யம்! என்ன வீர்யம். ஆம்சர்யம்! என்ன தைர்யம். ஆம்சர்யம்! கீர்த்திவாய்ந்த தேவியான ஸ்ரீராமபத்தினியானவள் தெய்வானுக்ரஹத்தால் உன்னால் காணப்பட்டாள். (46)

ககுத்ஸ்தகுலத்தில் பிறந்த ஸ்ரீராமர் தெய்வானுக்ரஹத்தால் ஸீதையின் பிரிவினால் ஏற்பட்ட சோகத்தை விடப்போகிறார். பிறகு வானரர்கள் மிகுந்த ஸந்தோஷம் கொண்டு அங்கதனையும், ஹனுமாரையும், ஜாம்பவானையும், சூழ்ந்து கொண்டு பெரும் பாறைகளில் அமர்ந்தனர். வானரோத்தமர்கள் ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டியதையும், லங்கையைப் பார்த்ததையும், ஸீதையைத் தரிசித்ததையும், ராவணனைக் கண்டதையும் கேட்க ஆவல் கொண்டு, அஞ்ஜலி செய்தவர்களாய் ஹனுமாரின் முகத்திற்கு எதிராக இருந்தார்கள். (47—49)

ஸ்ரீமானான அங்கதன் அந்த இடத்தில் பல வானரங்களால்

हनूमता कीर्तिमता यशस्विना तथाऽङ्गदेनाङ्गदबद्धबाहुना ।
मुदा तदाध्यासितमुन्नतं महन्महीधराग्रं ज्वलितं श्रियाऽभवत् ॥ ५१

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
सप्तपञ्चाशः सर्गः ॥ ५७ ॥

ஹனூமதா கீர்த்திமதா யமஸ்விநா
　　ததாऽங்கதேநாங்கதபத்தபாஹுநா ।
முதா ததாத்யாஸிதமுன்னதம் மஹன்
　　மஹீதராக்ரம் ஜ்வலிதம் ஶ்ரியாऽபவத் ॥　　**51**

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே ஸப்தபஞ்சாஶ: ஸர்க: ॥

சூழப்பட்டு ஸ்வர்கத்தில் தேவர்களால் உபாஸிக்கப்படும் தேவேந்திரன்போல் விளங்கினான். (50)

கீர்த்திமானான ஹனுமாராலும், தோள்வளை தரித்தவனும், புகழ்பெற்றவனுமான அங்கதனாலும் ஸந்தோஷத்துடன் அம்மாதிரி உட்காரப்பட்ட உன்னதமானதும், பெருத்ததுமான மலையின் உச்சியானது சோபையினால் ஜ்வலிக்கின்றதாக ஆயிற்று. (51)

ஐம்பத்தேழாவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

अष्टपञ्चाशः सर्गः — ஐம்பத்தெட்டாவது ஸர்கம் ॥ ௫௮ ॥

“लङ्कावृत्तान्तकथनम्”

லங்கா விருத்தாந்தத்தைக் கூறல்.

ततस्तस्य गिरेः श‍ृङ्गे महेन्द्रस्य महाबलाः ।
हनुमत्प्रमुखाः प्रीतिं हरयो जग्मुरुत्तमाम् ॥ १

तं ततः प्रीतिसंहृष्टः प्रीतिमन्तं महाकपिम् ।
जाम्बवान्कार्यवृत्तान्तमपृच्छदनिलात्मजम् ॥ २

कथं दृष्टा त्वया देवी कथं वा तत्र वर्तते ।
तस्यां वा स कथं वृत्तः क्रूरकर्मा दशाननः ॥ ३

तत्त्वतः सर्वमेतन्नः प्रब्रूहि त्वं महाकपे ।
[संमार्गिता कथं देवी किं च सा प्रत्यभाषत ॥]
श्रुतार्थाश्चिन्तयिष्यामो भूयः कार्यविनिश्चयम् ॥ ४

ததஸ்தஸ்யகிரே: ஶ்ருங்கே மஹேந்த்ரஸ்ய மஹாபலா: ।
ஹநுமத்ப்ரமுகா: ப்ரீதிம் ஹரயோ ஜக்முருத்தமாம் ॥ 1

தம் தத: ப்ரீதிஸம்ஹ்ருஷ்ட: ப்ரீதிமந்தம் மஹாகபிம் ।
ஜாம்பவான்கார்யவ்ருத்தாந்தமப்ருச்சதநிலாத்மஜம் ॥ 2

கதம் த்ருஷ்டா த்வயா தேவீ கதம் வா தத்ர வர்த்ததே ।
தஸ்யாம் வா ஸ கதம் வ்ருத்த: க்ரூரகர்மா தஶானன: ॥ 3

தத்வத: ஸர்வமேதன்ந: ப்ரப்ரூஹி த்வம் மஹாகபே ।
[ஸம்மார்கிதா கதம் தேவீ கிம் ச ஸா ப்ரத்யபாஷத ॥]
ஶ்ருதார்த்தாஶ்சிந்தயிஷ்யாமோ பூய: கார்யவிநிஶ்சயம் ॥ 4

பிறகு அந்த மஹேந்திர பர்வதத்தின் உச்சியில் மஹா பலமுள்ள ஹனுமார் முதலிய வானரர்கள் அளவற்ற ஸந்தோஷத்தையடைந்தனர். (1)

பிறகு ஸந்தோஷத்தால் மயிர்கூச்சலுள்ள ஜாம்பவான் ஆனந்தத்தையடைந்த மஹாகபியான அந்த வாயுபுத்ரனைப் பார்த்து ஸீதையைக்கண்ட விஷயத்தின் விவரத்தைக் கேட்டார். (2)

தேவியான ஸீதையை நீ எப்படி பார்த்தாய்? அங்கு எப்படி இருக்கிறள்? கடூரமான செயலுள்ள அந்த ராவணன் அவளிடத்தில் எம்மாதிரி நடந்து கொள்ளுகிறன்? (3)

ஓ பெருங்குரங்கே, நீ எல்லாவற்றையும் நடந்தபடி எங்களுக்கு விஸ்தாரமாகச் சொல்லு. அந்த விஷயத்தைக் கேட்ட பிறகு மறு

यश्चार्थस्तत्र वक्तव्यो गतैरस्माभिरात्मवान्।
रक्षितव्यं च यत्तत्र तद्भवान्व्याकरोतु नः॥ ५

स नियुक्तस्ततस्तेन संप्रहृष्टतनूरुहः।
प्रणम्य शिरसा देव्यै सीतायै प्रत्यभाषत॥ ६

प्रत्यक्षमेव भवतां महेन्द्राग्रात्खमाप्लुतः।
उदधेर्दक्षिणं पारं काङ्क्षमाणः समाहितः॥ ७

गच्छतश्च हि मे घोरं विघ्नरूपमिवाभवत्।
काञ्चनं शिखरं दिव्यं पश्यामि सुमनोहरम्॥
स्थितं पन्थानमावृत्य मेने विघ्नं च तं नगम्॥ ८

யஶ்சார்த்தஸ்தத்ர வக்தவ்யோ கதைரஸ்மாபிராத்மவான் ।
ரக்ஷிதவ்யம் ச யத்தத்ர தத்பவான்வ்யாகரோது ந: ॥ 5

ஸ நியுக்தஸ்ததஸ்தேன ஸம்ப்ரஹ்ருஷ்டதனூருஹ: ।
ப்ரணம்ய ஶிரஸா தேவ்யை ஸீதாயை ப்ரத்யபாஷத ॥ 6

ப்ரத்யக்ஷமேவ பவதாம் மஹேந்த்ராக்ராத்கமாப்லுத: ।
உத்தேர்தக்ஷிணம் பாரம் காங்க்ஷமாண: ஸமாஹித: ॥ 7

கச்சதஶ்ச ஹி மே கோரம் விக்னரூபமிவாபவத் ।
காஞ்சனம் ஶிகரம் திவ்யம் பஶ்யாமி ஸுமனோஹரம் ॥
ஸ்திதம் பந்தானமாவ்ருத்ய மேனே விக்னம் ச தம் நகம் ॥ 8

படியும் கார்யம் எம்மாதிரி செய்யவேண்டுமென்பதை யோசிப்போம். (4)

அங்கு ஸ்ரீராமரிடத்தில் சென்று நாமெல்லோரும் எந்த விஷயத்தைச் சொல்லவேண்டும், எதைச் சொல்லாமல் ரஹஸ்யமாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்பதை புத்திமானை நீ எங்களுக்கு விவரித்துக்கூற வேண்டும். (5)

பிறகு ஜாம்பவானால் ஏவப்பட்ட அந்த ஹநுமார் ஸீதையைத் த்யானித்ததால் தேஹமுழுமையும் மயிர்க்கூச்சலையடைந்தவராயிருந்துகொண்டு தேவியான ஸீதைக்கு நமஸ்காரம் செய்து பேச ஆரம்பித்தார். (6)

ஸமுத்ரத்தின் தென்கரையைச் செல்ல வேண்டி ஒருமைப்பட்ட மனதோடுகூட மஹேந்திர பர்வதத்தின் உச்சியிலிருந்து ஆகாசத்தில் பாய்ந்தது நீங்களெல்லோரும் நேரில் பார்த்த விஷயமே. (7)

செல்லும்பொழுது எனக்கு கடூரமான விக்னம்போல் ஒன்று ஏற்பட்டது. பிறகு திவ்யமும் மிக மனோஹரமும் தங்கமயமுமான சிகரத்தைக் கண்டேன். வழியை மறைத்துக்கொண்டிருந்த அந்த மலையை இடையூறு என்றே நினைத்தேன். (8)

उपसंगम्य तं दिव्यं काञ्चनं नगसत्तमम् ।
कृता मे मनसा बुद्धिर्भेत्तव्योऽयं मयेति च ॥ ९

प्रहतं च मया तस्य लाङ्गूलेन महागिरेः ।
शिखरं सूर्यसंकाशं व्यशीर्यत सहस्रधा ॥ १०

व्यवसायं च तं बुद्ध्वा स होवाच महागिरिः ।
पुत्रेति मधुरां वाणीं मनः प्रह्लादयन्निव ॥ ११

पितृव्यं चापि मां विद्धि सखायं मातरिश्वनः ।
मैनाकमिति विख्यातं निवसन्तं महोदधौ ॥ १२

पक्षवन्तः पुरा पुत्र बभूवुः पर्वतोत्तमाः ।
छन्दतः पृथिवीं चेरुर्बाधमानाः समन्ततः ॥ १३

உபஸம்கம்ய தம் திவ்யம் காஞ்சனம் நகஸத்தமம் ।
க்ருதா மே மனஸா புத்திர்பேத்தவ்யோऽயம் மயேதி ச ॥ 9

ப்ரஹதம் ச மயா தஸ்ய லாங்கூலேன மஹாகிரே: ।
ஶிகரம் ஸூர்யஸம்காஶம் வ்யஶீர்யத ஸஹஸ்ரதா ॥ 10

வ்யவஸாயம் ச தம் புத்வா ஸ ஹோவாச மஹாகிரி: ।
புத்ரேதி மதுராம் வாணீம் மன: ப்ரஹ்லாதயன்னிவ ॥ 11

பித்ருவ்யம் சாபி மாம் வித்தி ஸகாயம் மாதரிஶ்வன: ।
மைனாகமிதி விக்யாதம் நிவஸந்தம் மஹோததௌ ॥ 12

பக்ஷவந்த: புரா புத்ர பபூவு: பர்வதோத்தமா: ।
சந்தத: ப்ருதிவீம் சேருர்பாதமானா: ஸமந்தத: ॥ 13

திவ்யமும் தங்கமயமானதுமான அந்த சிறந்த மலையை கிட்டச் சென்று இந்த மலையை பிளக்க வேண்டியதுதான் என்று மனதினால் தீர்மானம் செய்தேன். (9)

ஸூர்யனுக்கொப்பான அந்த பெருத்த மலையின் உச்சியானது வாலினால் என்னால் அடிக்கப்பட்டு ஆயிரம் தூளாக சிதறி விட்டது. (10)

அந்த முயற்சியை உணர்ந்த அந்த பெருத்த பர்வதமானது ஓ புத்ர, என்ற இனிமையான வார்த்தையை மனது உருகும்படிக் கூறிற்று. (11)

ஸமுத்ரத்தில் வஸிக்கும் மைனாகம் என்று பிரஸித்தி பெற்ற என்னை உன் பிதாவுக்கு ப்ராதாவாகவும், வாயுவுக்குத் தோழனாகவும் அறிந்துகொள். (12)

ஓ புத்ர, முன்பு சிறந்த பர்வதங்கள் இறக்கையுள்ளதுகளாக இருந்தன. பூமியில் நான்கு பக்கத்திலும் இஷ்டப்படி துன்புறுத்திக்கொண்டு ஸஞ்சரித்தன. (13)

श्रुत्वा नगानां चरितं महेन्द्रः पाकशासनः ।
चिच्छेद भगवान्पक्षान्वज्रेणैषां सहस्रशः ॥ १४

अहं तु मोक्षितस्तस्मात्तव पित्रा महात्मना ।
मारुतेन तदा वत्स प्रक्षिप्तोऽस्मि महार्णवे ॥ १५

रामस्य च मया साह्ये वर्तितव्यमरिंदम ।
रामो धर्मभृतां श्रेष्ठो महेन्द्रसमविक्रमः ॥ १६

एतच्छ्रुत्वा वचस्तस्य मैनाकस्य महात्मनः ।
कार्यमावेद्य तु गिरेरुद्यतं च मनो मम ॥ १७

तेन चाहमनुज्ञातो मैनाकेन महात्मना ।
स चाप्यन्तर्हितः शैलो मानुषेण वपुष्मता ॥
शरीरेण महाशैलः शैलेन च महोदधौ ॥ १८

ஶ்ருத்வா நகாநாம் சரிதம் மஹேந்த்ர: பாகஶாஸன: ।
சிச்சேத பகவான்பக்ஷான்வஜ்ரேணைஷாம் ஸஹஸ்ரஶ: ॥ **14**

அஹம் து மோக்ஷிதஸ்தஸ்மாத்தவ பித்ரா மஹாத்மனா ।
மாருதேன ததா வத்ஸ ப்ரக்ஷிப்தோऽஸ்மி மஹார்ணவே ॥ **15**

ராமஸ்ய ச மயா ஸாஹ்யே வர்த்திதவ்யமரிந்தம ।
ராமோ தர்மப்ருதாம் ஶ்ரேஷ்டோ மஹேந்த்ரஸமவிக்ரம: ॥ **16**

ஏதச்ச்ருத்வா வசஸ்தஸ்ய மைநாகஸ்ய மஹாத்மன: ।
கார்யமாவேத்ய து கிரேருத்யதம் ச மனோ மம ॥ **17**

தேன சாஹமனுக்ஞாதோ மைநாகேன மஹாத்மனா ।
ஸ சாப்யந்தர்ஹித: ஶைலோ மானுஷேண வபுஷ்மதா ॥
ஶரீரேண மஹாஶைல: ஶைலேன ச மஹோததௌ ॥ **18**

பாகன் என்ற அஸுரனை வதம் செய்த பகவானை மஹேந்திரன் பர்வதங்களின் செயலைக்கேட்டு வஜ்ராயுதத்தினால் இந்த மலைகளின் ரக்கைகளை தூள்தூளாக வெட்டிவிட்டார். (14)

நானோவென்றால் ஓ குழந்தாய்! மஹாத்மாவான உன் பிதாவால் அதிலிருந்தும் விடுவிக்கப்பட்டேன். அப்பொழுது வாயுவினால் பெரும் ஸமுத்ரத்தில் தள்ளப்பட்டு வஸித்து வருகிறேன். (15)

சத்ருக்களையடக்குகிறவனே, ராமனுக்கு நானும் உதவிபுரிய வேண்டியவன். ஸ்ரீராமரோ தார்மிகர்களுள் மிகச்சிறந்தவர். மஹேந்திரனுக்கொப்பான பராக்ரமம் உள்ளவர். (16)

மஹாத்மாவான மைநாகத்தின் அந்த வார்த்தையைக்கேட்டு வந்த கார்யத்தைத் தெரியப்படுத்தி என் மனதானது மேல் கார்யத்தில் முயன்றது. (17)

மஹாத்மாவான அந்த மைநாகத்தால் உத்திரவு கொடுக்கப்

उत्तमं जवमास्थाय शेषं पन्थानमास्थितः।
ततोऽहं सुचिरं कालं वेगेनाभ्यगमं पथि॥ १९

ततः पश्याम्यहं देवीं सुरसां नागमातरम्।
समुद्रमध्ये सा देवी वचनं मामभाषत॥ २०

मम भक्षः प्रदिष्टस्त्वममरैर्हरिसत्तम।
अतस्त्वां भक्षयिष्यामि विहितस्त्वं चिरस्य मे॥ २१

एवमुक्तः सुरसया प्राञ्जलिः प्रणतः स्थितः।
विवर्णवदनो भूत्वा वाक्यं चेदमुदीरयन्॥ २२

रामो दाशरथिः श्रीमान्प्रविष्टो दण्डकावनम्।
लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा सीतया च परंतपः॥ २३

உத்தமம் ஜவமாஸ்தாய ஶேஷம் பந்தானமாஸ்தித:।
ததோऽஹம் ஸுசிரம் காலம் வேகேனாப்யகமம் பதி॥ 19

தத: பஶ்யாம்யஹம் தேவீம் ஸுரஸாம் நாகமாதரம்।
ஸமுத்ரமத்யே ஸா தேவீ வசனம் மாமபாஷத॥ 20

மம பக்ஷ: ப்ரதிஷ்டஸ்த்வமமரைர்ஹரிஸத்தம।
அதஸ்த்வாம் பக்ஷயிஷ்யாமி விஹிதஸ்த்வம் சிரஸ்ய மே॥ 21

ஏவமுக்த: ஸுரஸயா ப்ராஞ்ஜலி: ப்ரணத: ஸ்தித:।
விவர்ணவதனோ பூத்வா வாக்யம் சேதமுதீரயன்॥ 22

ராமோ தாஶரதி: ஶ்ரீமான்ப்ரவிஷ்டோ தண்டகாவனம்।
லக்ஷ்மணேன ஸஹ ப்ராத்ரா ஸீதயா ச பரந்தப:॥ 23

பட்டேன். அந்த மைனுக பர்வதமானது சிறந்த மனுஷ்யனுடைய சரீரத்துடன்கூட மறைந்துவிட்டது. ஸமுத்ரத்தில் மூழ்கும் பொழுது அந்த பெருத்த பர்வதமானது கல்மயமான உருவத்துடன் மறைந்தது. (18)

மிகுந்த வேகத்தையடைந்து செல்ல வேண்டிய மீதியான வழியில் செல்ல எத்தனித்தேன், பிறகு நீண்டகாலம் வேகத்துடன் அந்த வழியில் சென்றேன். (19)

பிறகு ஸமுத்ரத்தின் நடுவில் நாகமாதாவான ஸுரஸையைக் கண்டேன். அந்த தேவியும் என்னைப் பார்த்துச் சொன்னுள். (20)

ஓ வானரஶ்ரேஷ்டனே, தேவர்களால் நீ எனக்கு ஆஹாரமாகக் கொடுக்கப்பட்டவன், ஆகையால் உன்னை சாப்பிடப்போகிறேன். வெகுநாளாய் பசியுடனிருந்த எனக்கு நீ கிடைத்திருக்கிருய். (21)

ஸுரஸையால் இம்மாதிரி சொல்லப்பட்ட நான் அஞ்ஜலி செய்துகொண்டு நமஸ்காரத்தையும் செய்து நிறம் குன்றின முகத்தையடைந்து இம்மாதிரி சொன்னேன். (22)

ஸ்ரீமானும் தசரதருடைய புத்ரரும் சத்ருக்களையழிப்ப

तस्य सीता हृता भार्या रावणेन दुरात्मना ।
तस्याः सकाशं दूतोऽहं गमिष्ये रामशासनात् ॥ २४

कर्तुमर्हसि रामस्य साहाय्यं विषये सती ।
अथवा मैथिलीं दृष्ट्वा रामं चाक्लिष्टकारिणम् ॥

आगमिष्यामि ते वक्त्रं सत्यं प्रतिशृणोमि ते ॥ २५

एवमुक्ता मया सा तु सुरसा कामरूपिणी ।
अब्रवीन्नातिवर्तेन्मां कश्चिदेष वरो मम ॥ २६

एवमुक्तः सुरसया दशयोजनमायतः ।
ततोऽर्धगुणविस्तारो बभूवाहं क्षणेन तु ॥
मत्प्रमाणानुरूपं च व्यादितं तु मुखं तया ॥ २७

தஸ்ய ஸீதா ஹ்ருதா பார்யா ராவணேன துராத்மனா ।
தஸ்யா: ஸகாமம் தூதோऽஹம் கமிஷ்யே ராமமாஸனாத் ॥ **24**

கர்த்துமர்ஹஸி ராமஸ்ய ஸாஹாய்யம் விஷயே ஸதீ ।
அதவா மைதிலீம் த்ருஷ்ட்வா ராமம் சாக்லிஷ்டகாரிணம் ॥
ஆகமிஷ்யாமி தே வக்த்ரம் ஸத்யம் ப்ரதிம்ருணோமி தே ॥ **25**

ஏவமுக்தா மயா ஸா து ஸுரஸா காமரூபிணீ ।
அப்ரவீன்நாதிவர்த்தேன்மாம் கஸ்சிதேஷ வரோ மம ॥ **26**

ஏவமுக்த: ஸுரஸயா தமயோஜனமாயத: ।
ததோऽர்தகுணவிஸ்தாரோ பபூவாஹம் க்ஷணேன து ॥
மத்ப்ரமாணானுரூபம் ச வ்யாதிதம் து முகம் தயா ॥ **27**

வருமான ஸ்ரீராமர் ப்ராதாவான லக்ஷ்மணனுடனும், ஸீதையுடனும் தண்டகாவனத்திற்கு வந்தார். (23)

அவருடைய பத்னியான ஸீதையானவள் துராத்மாவான ராவணனால் அபஹரிக்கப்பட்டாள். ஸ்ரீராமருடைய உத்திரவின் பேரில் அவளுடைய ஸமீபம் செல்கிறேன். (24)

ராமனுடைய தேசத்தில் வஸிக்கும் நீ ஸ்ரீராமனுக்கு உதவி புரியக் கடமைப்பட்டவள். அல்லது ஸீதையைப்பார்த்து புண்ய சரிதனை ஸ்ரீராமரையும் பார்த்து உன் வாக்கில்வந்து விழுகிறேன், ஸத்யமாக உன்னிடத்தில் பிரதிக்ஞை செய்கிறேன். (25)

இம்மாதிரி என்னால் சொல்லப்பட்ட காமரூபிணியான ஸுரஸையானவள் என்னைத்தாண்டி ஒருவனும் செல்லமுடியாது. எனக்கு இது வரன் என்று சொன்னாள். (26)

இம்மாதிரி ஸுரஸையால் சொல்லப்பட்ட நான் ஒரு க்ஷண காலத்தில் பத்துயோஜனை உயரமுள்ளவனாகவும் ஐந்துயோஜனை அகலமுள்ளவனாகவுமானேன், என் உருவத்திற்கு தக்கவாறு அவளும் தனது வாயை பெரிதாக விரித்துக்கொண்டாள். (27)

तद्दृष्ट्वा व्यादितं चास्यं ह्रस्वं ह्यकरवं वपुः ।
तस्मिन्मुहूर्ते च पुनर्बभूवाङ्गुष्ठमात्रकः ॥ २८

अभिपत्याशु तद्वक्त्रं निर्गतोऽहं ततः क्षणात् ।
अब्रवीत्सुरसा देवी स्वेन रूपेण मां पुनः ॥ २९

अर्थसिद्ध्यै हरिश्रेष्ठ गच्छ सौम्य यथासुखम् ।
समानय च वैदेहीं राघवेण महात्मना ॥ ३०

सुखी भव महाबाहो प्रीताऽस्मि तव वानर ।
ततोऽहं साधु साध्वीति सर्वभूतैः प्रशंसितः ॥ ३१

ततोऽन्तरिक्षं विपुलं प्लुतोऽहं गरुडो यथा ।
छाया मे निगृहीता च न च पश्यामि किंचन ॥ ३२

தத்த்ருஷ்ட்வா வ்யாதிதம் சாஸ்யம் ஹ்ரஸ்வம் ஹ்யகரவம் வபு: ।
தஸ்மின்முஹூர்த்தே ச புனர்பபூவாங்குஷ்டமாத்ரக: ॥ **28**

அபிபத்யாஶு தத்வக்த்ரம் நிர்கதோऽஹம் தத: க்ஷணாத் ।
அப்ரவீத்ஸுரஸா தேவீ ஸ்வேன ரூபேண மாம் புன: ॥ **29**

அர்த்தஸித்த்யை ஹரிஶ்ரேஷ்ட கச்ச ஸௌம்ய யதாஸுகம் ।
ஸமாநய ச வைதேஹீம் ராகவேண மஹாத்மனா ॥ **30**

ஸுகீ பவ மஹாபாஹோ ப்ரீதாऽஸ்மி தவ வானர ।
ததோऽஹம் ஸாது ஸாத்வீதி ஸர்வபூதை: ப்ரஶம்ஸித: ॥ **31**

ததோऽந்தரிக்ஷம் விபுலம் ப்லுதோஹம் கருடோ யதா ।
சாயா மே நிக்ருஹீதா ச ந ச பஶ்யாமி கிம்சன ॥ **32**

அவள் விரித்துக்கொண்ட வாயைப் பார்த்து நான் என் சரீரத்தை சிறிதாகச் செய்துகொண்டேன். அதே ஸமயத்தில் மறுபடி கட்டைவிரல் பெருமனுகை ஆனேன். (28)

அவள் வாக்கில் வீழ்ந்து க்ஷண காலத்தில் நான் வெளியிலும் வந்துவிட்டேன். பிறகு தேவியான ஸுரஸையானவள் தன் சொந்த ரூபத்துடன் என்னைப்பார்த்துச் சொன்னுள். (29)

வானரர்களுள் சிறந்தவனே, அழகுவாய்ந்தவனே, கார்ய ஸித்தியின் பொருட்டு இஷ்டப்படிச்செல். மஹாத்மாவான ஸ்ரீராமருடன் வைதேஹியை சேர்த்துவை. (30)

ஓ பெருத்த கைகளையுடையவனே, நீ ஸுகமாயிரு, ஓ வானர, உன்னிடத்தில் மிக பிரியத்தையடைந்தேன். பிறகு ஸர்வபூதங்களாலும் நல்லது நல்லது என்று நான் கொண்டாடப்பட்டேன். (31)

பிறகு விஸ்தாரமான ஆகாசத்தை கருடன்போல் நான் தாவி

सोऽहं विगतवेगस्तु दिशो दश विलोकयन्।
न किंचित्तत्र पश्यामि येन मेऽपहृता गतिः॥ ३३

ततो मे बुद्धिरुत्पन्ना किं नाम गगने मम।
ईदृशो विघ्न उत्पन्नो रूपं यत्र न दृश्यते॥ ३४

अधोभागेन मे दृष्टिः शोचता पातिता मया।
ततोऽद्राक्षमहं भीमां राक्षसीं सलिलेशयाम्॥ ३५

प्रहस्य च महानादमुक्तोऽहं भीमया तया।
अवस्थितमसंभ्रान्तमिदं वाक्यमशोभनम्॥ ३६

क्वासि गन्ता महाकाय क्षुधिताया ममेप्सितः।
भक्षः प्रीणय मे देहं चिरमाहारवर्जितम्॥ ३७

ஸோ஽ஹம் விகதவேகஸ்து திஶோ தஶ விலோகயன் ।
ந கிம்சித்தத்ர பஶ்யாமி யேன மே஽பஹ்ருதா கதி: ॥ 33

ததோ மே புத்திருத்பன்னா கிம் நாம ககனே மம ।
ஈத்ருஶோ விக்ன உத்பன்னோ ரூபம் யத்ர ந த்ருஶ்யதே ॥ 34

அதோபாகேன மே த்ருஷ்டி: ஶோசதா பாதிதா மயா ।
ததோ஽த்ராக்ஷமஹம் பீமாம் ராக்ஷஸீம் ஸலிலேஶயாம் ॥ 35

ப்ரஹஸ்ய ச மஹாநாதமுக்தோ஽ஹம் பீமயா தயா ।
அவஸ்திதமஸம்ப்ராந்தமிதம் வாக்யமஶோபனம் ॥ 36

க்வாஸி கந்தா மஹாகாய க்ஷுதிதாயா மமேப்ஸித: ।
பக்ஷ: ப்ரீணய மே தேஹம் சிரமாஹாரவர்ஜிதம் ॥ 37

னேன், எனது நிழலானது இழுக்கப்பட்டது. ஒன்றையும் நான் காணவில்லை. (32)

அந்த நான் வேகம் குறைந்து பத்து திக்குகளையும் நன்கு பார்த்து யாரால் எனது நடை தடைபட்டதோ அந்த ப்ராணியை அங்கு காணவில்லை. (33)

பிறகு ஆகாசத்தில் என்ன இருக்கிறது? எனக்கு இம்மாதிரியான இடையூறு ஏற்பட்டிருக்கிறதே, எந்த இடத்திலும் உருவம் தெரியவில்லையே என்ற கவலையானது உண்டாயிற்று. (34)

இம்மாதிரி சோகம்கொண்ட நான் கீழ்நோக்கிப் பார்த்தேன், பிறகு பயங்கரையும் ஜலத்தில் படுத்தவளுமான ராக்ஷஸியை நான் கண்டேன். (35)

பயங்கரையான அவளால் அட்டஹாஸம் செய்து பெருத்த குரலுடன் நான் சொல்லப்பட்டேன். அசங்காமல் பரபரப்பையடையாமலிருக்கின்ற என்னை அமங்களமாக இம்மாதிரிச் சொன்னாள். (36)

ஓ பெருத்த சரீரமுள்ளவனே, எங்கு போகப்போகிறாய்?

बाढमित्येव तां वाणीं प्रत्यगृह्णामहं ततः।
आस्यप्रमाणादधिकं तस्याः कायमपूरयम्॥ ३८

तस्याश्चास्यं महद्भीमं वर्धते मम भक्षणे।
न च मां साधु बुबुधे मम वा निकृतं कृतम्॥ ३९

ततोऽहं विपुलं रूपं संक्षिप्य निमिषान्तरात्।
तस्या हृदयमादाय प्रपतामि नभःस्थलम्॥ ४०

सा विसृष्टभुजा भीमा पपात लवणाम्भसि।
मया पर्वतसंकाशा निकृत्तहृदया सती॥ ४१

शृणोमि खगतानां च सिद्धानां चारणैः सह।
राक्षसी सिंहिका भीमा क्षिप्रं हनुमता हता॥ ४२

பாடமித்யேவ தாம் வாணீம் ப்ரத்யக்ருண்ஹாமஹம் தத: ।
ஆஸ்யப்ரமாணாததிகம் தஸ்யா: காயமபூரயம் ॥ 38

தஸ்யாஸ்சாஸ்யம் மஹத்பீமம் வர்ததே மம பக்ஷணே ।
ந ச மாம் ஸாது புபுதே மம வா நிக்ருதம் க்ருதம் ॥ 39

ததோऽஹம் விபுலம் ரூபம் ஸம்க்ஷிப்ய நிமிஷாந்தராத் ।
தஸ்யா ஹ்ருதயமாதாய ப்ரபதாமி நப:ஸ்தலம் ॥ 40

ஸா விஸ்ருஷ்டபுஜா பீமா பபாத லவணாம்பஸி ।
மயா பர்வதஸம்காஶா நிக்ருத்தஹ்ருதயா ஸதீ ॥ 41

ஶ்ருணோமி ககதானாம் ச ஸித்தானாம் சாரணை: ஸஹ ।
ராக்ஷஸீ ஸிம்ஹிகா பீமா க்ஷிப்ரம் ஹனுமதா ஹதா ॥ 42

பசியுடன்கூடிய எனக்கு நீ இஷ்டமான ஆஹாரம். வெகு நாளாய் சாப்பாடில்லாத எனது தேஹத்தை திருப்தி பண்ணிவை. (37)

பிறகு நான் அவள் சொன்ன வார்த்தையை ஸரியென்றே ஏற்றுக்கொண்டேன். நான் அவளுடைய வாயைக்காட்டிலும் பெரிதாக சரீரத்தை ஆக்கிக்கொண்டேன். (38)

என்னை சாப்பிடுவதில் அவள் வாயானது பெரிதாகவும், பயங்கரமாகவும் வளர்ந்தது. அவளோ வென்றால் நினைத்தபடி உருவம் எடுக்கும் என்னையும், நான்செய்த வஞ்சனையையும் அறிந்து கொள்ளவில்லை. (39)

பிறகு நான் விஸ்தாரமான என் உருவத்தை ஒரு நிமிஷத்திற்குள் சுறுக்கிகொண்டு அவளுடைய ஹ்ருதயத்தை கையிலெடுத்து ஆகாசத்தில் கிளம்பினேன். (40)

பயங்கரையும், பர்வதத்திற்கொப்பானவளுமான அவள் என்னால் பிடுங்கப்பட்ட ஹ்ருதயத்தையுடையவளாயிருந்து கொண்டு கைகளின் சந்தி பந்தங்கள் விட்டு போனவளாய் ஸமுத்ரத்தில் வீழ்ந்தாள். (41)

சாரணர்களுடன்கூடிய ஆகாசத்திலுள்ள ஸித்தர்களால்

तां हत्वा पुनरेवाहं कृत्यमात्ययिकं स्मरन् ।
गत्वा चाहं महाध्वानं पश्यामि नगमण्डितम् ॥ ४३

दक्षिणं तीरमुदधेर्लङ्का यत्र च सा पुरी ।
अस्तं दिनकरे याते रक्षसां निलयं पुरम् ॥
प्रविष्टोऽहमविज्ञातो रक्षोभिर्भीमविक्रमैः ॥ ४४

तत्र प्रविशतश्चापि कल्पान्तघनसन्निभा ।
अट्टहासं विमुञ्चन्ती नारी काऽप्युत्थिता पुरः ॥ ४५

जिघांसन्तीं ततस्तां तु ज्वलदग्निशिरोरुहाम् ।
सव्यमुष्टिप्रहारेण पराजित्य सुभैरवाम् ॥ ४६

தாம் ஹத்வா புனரேவாஹம் க்ருத்யமாத்யயிகம் ஸ்மரன் ।
கத்வா சாஹம் மஹாத்வானம் பஶ்யாமி நகமண்டிதம் ॥ 43

தக்ஷிணம் தீரமுததேர்லங்கா யத்ர ச ஸா புரீ ।
அஸ்தம் தினகரே யாதே ரக்ஷஸாம் நிலயம் புரம் ॥
ப்ரவிஷ்டோ஽ஹமவிஜ்ஞாதோ ரக்ஷோபிர்பீமவிக்ரமை: ॥ 44

தத்ர ப்ரவிஶதஶ்சாபி கல்பாந்தகனஸந்நிபா ।
அட்டஹாஸம் விமுஞ்சந்தீ நாரீ கா஽ப்யுத்திதா புர: ॥ 45

ஜிகாம்ஸந்தீம் ததஸ்தாம் து ஜ்வலதக்னிஶிரோருஹாம் ।
ஸவ்யமுஷ்டிப்ரஹாரேண பராஜித்ய ஸுபைரவாம் ॥ 46

சொல்லப்பட்ட பயங்கரமான ஸிம்ஹிகா என்ற ராக்ஷஸி சீக்ரமாகக் கொல்லப்பட்டாள் என்ற வார்த்தையைக் கேட்டேன். (42)

அவளை நான் கொன்றுவிட்டு ஸீதையைப் பார்ப்பதற்கு தாமதம் ஏற்படுகிறதே என்பதை நினைத்துப் பெரிதான வழியை நான் சென்று எந்த இடத்தில் அந்த லங்காபுரியிருக்கிறதோ அந்த மரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஸமுத்ரத்தினுடைய தென்கரையைக் கண்டேன். ஸூர்யன் அஸ்தமித்ததும் ராக்ஷஸர்களுக்கிருப்பிடமான பட்டணத்தை பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ள ராக்ஷஸர்களால் அறியப்படாமல் நான் பிரவேசித்தேன். (43—44)

அங்கு பிரவேசிக்கும் எனக்கு முன்னிலையில் பிரளயகாலத்து மேகத்திற்கொப்பானவளும், அட்டஹாசத்தைச் செய்கிறவளுமான ஓர் ஸ்த்ரீயானவள் கிளம்பி வந்தாள். (45)

பிறகு கொல்ல வருகிறவளும், ஜ்வலிக்கின்ற அக்னியின் ஜ்வாலைபோன்ற கேசங்களையுடையவளும், மிகுந்த பயத்தையுண்டு பண்ணுகிறவளுமான அந்த ராக்ஷஸியை இடதுகைப்பிடிக்குத்தினால் ஜயித்து ப்ரதோஷகாலத்தில் பிரவேசித்தேன். பயத்தையடைந்த அவளால் ஓ வீர, நான் லங்காதேவதை, உனது விக்ரமத்தால்

प्रदोषकाले प्रविशं भीतयाहं तयोदितः ।
अहं लङ्कापुरी वीर निर्जिता विक्रमेण ते ॥
यस्मात्तस्माद्विजेताऽसि सर्वरक्षांस्यशेषतः ॥ ४७

तत्राहं सर्वरात्रं तु विचिन्वञ्जनकात्मजाम् ।
रावणान्तःपुरगतो न चापश्यं सुमध्यमाम् ॥ ४८

ततः सीतामपश्यंस्तु रावणस्य निवेशने ।
शोकसागरमासाद्य न पारमुपलक्षये ॥ ४९

शोचता च मया दृष्टं प्राकारेण समावृतम् ।
काञ्चनेन विकृष्टेन गृहोपवनमुत्तमम् ॥
स प्राकारमवप्लुत्य पश्यामि बहुपादपम् ॥ ५०

ப்ரதோஷகாலே ப்ரவிமும் பீதயாஹம் தயோதித: ।
அஹம் லங்காபுரீ வீர நிர்ஜிதா விக்ரமேண தே ॥
யஸ்மாத்தஸ்மாத்விஜேதாऽஸி ஸர்வரக்ஷாம்ஸ்யமேஷத: ॥ 47

தத்ராஹம் ஸர்வராத்ரம் து விசின்வன்ஜனகாத்மஜாம் ।
ராவணாந்த:புரகதோ ந சாபம்யம் ஸுமத்யமாம் ॥ 48

தத: ஸீதாமபம்யம்ஸ்து ராவணஸ்ய நிவேமனே ।
மோகஸாகரமாஸாத்ய ந பாரமுபலக்ஷயே ॥ 49

மோசதா ச மயா த்ருஷ்டம் ப்ராகாரேண ஸமாவ்ருதம் ।
காஞ்சனேன விக்ருஷ்டேன க்ருஹோபவனமுத்தமம் ॥
ஸ ப்ராகாரமவப்லுத்ய பம்யாமி பஹுபாதபம் ॥ 50

தோல்வியையடைந்தேன். என்னை நீ தோற்கும்படிச் செய்ததால் மீதமில்லாமல் எல்லா ராக்ஷஸர்களையும் ஜயிக்கப்போகிறாய் என்று நான் சொல்லப்பட்டேன். (46—47)

அங்கு நான் ஜனகபுத்ரியை ராத்ரி முழுவதும் தேடினேன், ஆயினும் ராவணனுடைய அந்த:புரம் சென்று அழகிய இடையுள்ள அவளை நான் பார்க்கவில்லை. (48)

பிறகு ராவணனுடைய வீட்டில் ஸீதையைப் பாராமல் சோக ஸமுத்ரத்திலிறங்கி கரையை நான் காணவில்லை. (49)

சோகத்தையடைந்த என்னால் மிக உயர்ந்ததும் தங்கமயமான மதில் சுவர்களால் சூழப்பட்டதுமான அரண்மனையைச் சேர்ந்த தோட்டமானது காணப்பட்டது. அந்த நான் மதிலைத் தாண்டி பல மரங்களுடன்கூடிய தோட்டத்தை கண்டேன். (50)

अशोकवनिकामध्ये शिंशुपापादपो महान् ।
तमारुह्य च पश्यामि काञ्चनं कदलीवनम् ॥ ५१

अदूरे शिंशुपावृक्षात्पश्यामि वरवर्णिनीम् ।
श्यामां कमलपत्राक्षीमुपवासकृशाननाम् ॥ ५२

तदेकवासःसंवीतां रजोध्वस्तशिरोरुहाम् ।
शोकसंतापदीनाङ्गीं सीतां भर्तृहिते स्थिताम् ॥ ५३

राक्षसीभिर्विरूपाभिः क्रूराभिरभिसंवृताम् ।
मांसशोणितभक्षाभिर्व्याघ्रीभिर्हरिणीमिव ॥ ५४

सा मया राक्षसीमध्ये तर्ज्यमाना मुहुर्मुहुः ।
एकवेणीधरा दीना भर्तृचिन्तापरायणा ॥ ५५

அஶோகவனிகாமத்யே ஶிம்ஶுபாபாதபோ மஹான் |
தமாருஹ்ய ச பஶ்யாமி காஞ்சனம் கதலீவனம் || 51

அதூரே ஶிம்ஶுபாவ்ருக்ஷாத்பஶ்யாமி வரவர்ணினீம் |
ஶ்யாமாம் கமலபத்ராக்ஷீமுபவாஸக்ருஶானனாம் || 52

ததேகவாஸ:ஸம்வீதாம் ரஜோத்வஸ்தஶிரோருஹாம் |
ஶோகஸந்தாபதீனாங்கீம் ஸீதாம் பர்த்ருஹிதே ஸ்திதாம் || 53

ராக்ஷஸீபிர்விரூபாபி: க்ரூராபிரபிஸம்வ்ருதாம் |
மாம்ஸஶோணிதபக்ஷாபிர்வ்யாக்ரீபிர்ஹரிணீமிவ || 54

ஸா மயா ராக்ஷஸீமத்யே தர்ஜ்யமானா முஹுர்முஹு: |
ஏகவேணீதரா தீனா பர்த்ருசிந்தாபராயணா || 55

அசோகவனத்தின் நடுவில் பெருத்த ஶிம்ஶுபா மரம் ஒன்று இருந்தது. அந்த மரத்திலேறி தங்க நிறமான வாழைத்தோட்டத்தை கண்டேன். (51)

ஶிம்ஶுபா மரத்திற்கு ஸமீபத்தில் சிறந்த நிறமுள்ளவளும், யௌவனத்தின் நடுவயதிலிருப்பவளும், தாமரை இதழ் போன்ற கண்களுள்ளவளும், ஆஹாரமின்மையால் வாடின முகமுள்ளவளும், அப்பொழுது கிஷ்கிந்தையில் பார்க்கும்பொழுது கட்டிக் கொண்டிருந்த அதே ஒரே வஸ்திரத்தை தரித்தவளும், புழுதிபடிந்த கேசபாசங்களையுடையவளும், மனதிலுள்ள சோகத்தாலும் சரீரத்திலுள்ள ஸந்தாபத்தாலும் களைத்த அங்கங்களையுடையவளும், பர்த்தாவான ஸ்ரீராகவன் க்ஷேமமாகயிருக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கின்றவளும், விகாரமுள்ள உருவங்கொண்டவர்களும், க்ரூரமானவர்களும், மாம்ஸம், ரத்தம் இவைகளை சாப்பிடுகின்றவர்களுமான ராக்ஷஸிகளால் பெண் புலிகளால் நன்கு சூழப்பட்ட பெண்மானைப்போல விளங்குபவளுமான அந்த ஸீதையைக் கண்டேன். (52—53—54)

ராக்ஷஸிகளின் நடுவில் அவர்களால் அடிக்கடி அதட்டப்படு

भूमिशय्या विवर्णाङ्गी पद्मिनीव हिमागमे ।
रावणाद्विनिवृत्तार्था मर्तव्यकृतनिश्चया ॥
कथंचिन्मृगशावाक्षी तूर्णमासादिता मया ॥ ५६

तां दृष्ट्वा तादृशीं नारीं रामपत्नीं यशस्विनीम् ।
तत्रैव शिंशुपावृक्षे पश्यन्नहमवस्थितः ॥ ५७

ततो हलहलाशब्दं काञ्चीनूपुरमिश्रितम् ।
शृणोम्यधिकगम्भीरं रावणस्य निवेशने ॥ ५८

ततोऽहं परमोद्विग्नः स्वं रूपं प्रतिसंहरन् ।
अहं तु शिंशुपावृक्षे पक्षीव गहने स्थितः ॥ ५९

பூமிஶய்யா விவர்ணாங்கீ பத்மினீவ ஹிமாகமே ।
ராவணாத்வினிவ்ருத்தார்த்தா மர்த்தவ்யக்ருதநிஶ்சயா ॥
கதம்சின்ம்ருகஶாபாக்ஷீ தூர்ணமாஸாதிதா மயா ॥ 56

தாம் த்ருஷ்ட்வா தாத்ருஶீம் நாரீம் ராமபத்னீம் யஶஸ்விநீம் ।
தத்ரைவ ஶிம்ஶுபாவ்ருக்ஷே பஶ்யன்னஹமவஸ்தித: ॥ 57

ததோ ஹலஹலாஶப்தம் காஞ்சீநூபுரமிஶ்ரிதம் ।
ஶ்ருணோம்யதிககம்பீரம் ராவணஸ்ய நிவேஶனே ॥ 58

ததோऽஹம் பரமோத்விக்ன: ஸ்வம் ரூபம் ப்ரதிஸம்ஹரன் ।
அஹம் து ஶிம்ஶுபாவ்ருக்ஷே பக்ஷீவ கஹனே ஸ்தித: ॥ 59

கிறவளும், ஒரே பின்னலாக கேசபாசத்தை தொங்கவிட்டவளும், மனம் களைத்தவளும், தன் நாயகனையே நினைப்பவளும், பூமியை படுக்கையாகக் கொண்டவளும், பனி காலத்தில் தாமரை ஓடை போல் நிறம் மாறியவளும், ராவணனால் உபத்திரவிக்கப்பட்டு இனி பிழைத்திருப்பது பிரயோஜன மில்லையென்று சீக்ரமாக உயிரைவிடத் தீர்மானித்தவளும், மான் குட்டியின் கண் போன்ற கண்ணை உடையவளுமான அந்த ஸீதையானவள் என்னால் அடையப்பட்டாள். (55—56)

ஸ்ரீராமருடைய பத்னியும், கீர்த்திவாய்ந்தவளும், அந்த நிலையிலுள்ளவளுமான அந்த ஸீதையாகிற ஸ்த்ரீயை பார்த்துக் கொண்டு அந்த ஶிம்ஶுபா மரத்திலேயே அசங்காமலிருந்தேன். (57)

பிறகு ஒட்டியாணத்திலுள்ளதும், தண்டையிலுள்ளதுமான மணிகளின் ஶப்தத்தோடு கூடியதும், மிக கம்பீரமானதுமான கலகலவென்ற ஶப்தத்தை ராவணனுடைய வீட்டில் கேட்டேன் (58)

பிறகு நான் மிகுந்த மனதுடிப்பையடைந்து என்னுடைய சொந்த உருவத்தை மிக சுருக்கிகொண்டு இதே ஶிம்ஶுபா மரத்தில் பக்ஷியைப்போல் மறைந்திருந்தேன். (59)

ततो रावणदाराश्च रावणश्च महाबलः ।
तं देशं समनुप्राप्ता यत्र सीताऽभवत्स्थिता ॥ ६०

तद्दृष्ट्वाऽथ वरारोहा सीता रक्षो महाबलम् ।
संकुच्योरू स्तनौ पीनौ बाहुभ्यां परिरभ्य च ॥ ६१

वित्रस्तां परमोद्विग्नां वीक्षमाणां ततस्ततः ।
त्राणं किंचिदपश्यन्तीं वेपमानां तपस्विनीम् ॥ ६२

तामुवाच दशग्रीवः सीतां परमदुःखिताम् ।
अवाक्शिराः प्रपतितो बहु मन्यस्व मामिति ॥ ६३

यदि चेत्त्वं तु दर्पान्मां नाभिनन्दसि गर्विते ।
द्वौ मासावन्तरं सीते पास्यामि रुधिरं तव ॥ ६४

ததோ ராவணதாராம்ஶ்ச ராவணம்ஶ்ச மஹாபல: ।
தம் தேஶம் ஸமனுப்ராப்தா யத்ர ஸீதாऽபவத்ஸ்திதா ॥ **60**

தத்த்ருஷ்ட்வாऽத வராரோஹா ஸீதா ரக்ஷோ மஹாபலம் ।
ஸம்குச்யோரூ ஸ்தனௌ பீனௌ பாஹுப்யாம் பரிரப்ய ச ॥

வித்ரஸ்தாம் பரமோத்விக்னாம் வீக்ஷமாணாம் ததஸ்தத: ।
த்ராணம் கிம்சிதபஶ்யந்தீம் வேபமானாம் தபஸ்வினீம் ॥ **62**

தாமுவாச தஶக்ரீவ: ஸீதாம் பரமது:கிதாம் ।
அவாக்ஶிரா: ப்ரபதிதோ பஹு மன்யஸ்வ மாமிதி ॥ **63**

யதி சேத்த்வம் து தர்ப்பான்மாம் நாபிநந்தஸி கர்விதே ।
த்வௌ மாஸாவந்தரம் ஸீதே பாஸ்யாமி ருதிரம் தவ ॥ **64**

பிறகு ராவணனுடைய பத்னிகளும், மஹாபலமுள்ள ராவணனும் எந்த இடத்தில் ஸீதையிருக்கிறளோ அந்த இடத்திற்கு வந்தனர். (60)

பிறகு சிறந்தவளான ஸீதையானவள் மஹாபலமுள்ள ராக்ஷஸனைக்கண்டு துடைகளை மடக்கிக்கொண்டு பெருத்த ஸ்தனங்களையும் கைகளால் மறைத்துக்கொண்டு இருந்தாள். (61)

நடுங்கினவளும், மனம் குன்றியவளும், அங்குமிங்கும் யாராவது காப்பாரோ என்று பார்க்கின்றவளும், ரக்ஷணத்தை கொஞ்சம்கூட அடையாதவளும், துடிப்பவளும், பாதிவ்ரத்ய தபஸுடன் கூடியவளும், மிகுந்த துக்கத்தையடைந்தவளுமான அந்த ஸீதையை ராவணன் தலைகுனிந்து கீழே விழுந்து நமஸ்கரித்து என்னை கௌரவிக்க வேண்டுமென்றும், ஓ கர்வத்தையடைந்தவளே, நீ கொழுப்பினுல் என்னை அங்கீகரிக்காமலிருந்தால் இரண்டு மாதம் ஆனவுடன் உனது ரத்தத்தை குடித்து விடுவேன் என்றும் சொன்னன். (62—63—64)

एतच्छ्रुत्वा वचस्तस्य रावणस्य दुरात्मनः।
उवाच परमक्रुद्धा सीता वचनमुत्तमम् ॥ ६५

राक्षसाधम रामस्य भार्याममिततेजसः।
इक्ष्वाकुकुलनाथस्य स्नुषां दशरथस्य च ॥
अवाच्यं वदतो जिह्वा कथं न पतिता तव ॥ ६६

किंचिद्वीर्यं तवानार्य यो मां भर्तुरसन्निधौ।
अपहृत्यागतः पाप तेनादृष्टो महात्मना ॥ ६७

न त्वं रामस्य सदृशो दास्येऽप्यस्य न युज्यसे।
यज्ञीयः सत्यवादी च रणश्लाघी च राघवः ॥ ६८

ஏதச்ச்ருத்வா வசஸ்தஸ்ய ராவணஸ்ய துராத்மன: ।
உவாச பரமக்ருத்தா ஸீதா வசனமுத்தமம் ॥ **65**

ராக்ஷஸாதம ராமஸ்ய பார்யாமமிததேஜஸ: ।
இக்ஷ்வாகுகுலநாதஸ்ய ஸ்நுஷாம் தசரதஸ்ய ச ॥
அவாச்யம் வததோ ஜிஹ்வா கதம் ந பதிதா தவ ॥ **66**

கிம்சித்வீர்யம் தவானார்ய யோ மாம் பர்த்துரஸந்நிதௌ ।
அபஹ்ருத்யாகத: பாப தேனாத்ருஷ்டோ மஹாத்மனா ॥ **67**

ந த்வம் ராமஸ்ய ஸத்ருசோ தாஸ்யேऽப்யஸ்ய ந யுஜ்யஸே ।
யக்ஞீய: ஸத்யவாதீ ச ரணஶ்லாகீ ச ராகவ: ॥ **68**

துராத்மாவான அந்த ராவணனுடைய இந்த வார்த்தையைக் கேட்டு ஸீதையானவள் மிகுந்த கோபங்கொண்டவளாய் சிறந்த வார்த்தையைச் சொன்னாள். (65)

ஓ ராக்ஷஸர்களுள் அதமனே, அளவற்ற தேஜஸுள்ள ஸ்ரீராமனுடைய பத்னியும், இக்ஷ்வாகுகுலத்திற்கு தலைவனான தசரதன் நாட்டுப் பெண்ணுமான என்னை சொல்லக்கூடாத சொல்லைச் சொல்லுகின்ற உனது நாக்கு ஏன் துண்டித்துக் கீழே விழவில்லை? (66)

என்னை பர்த்தா இல்லாதபொழுது ஹே அயோக்யனே, எந்த நீ அபஹரித்துவந்தாயோ ஹே பாபி, அதனால்தான் மஹாத்மாவினால் நீ பார்க்கப்படவில்லை. உன் வீர்யம் அல்பமானதே. (67)

நீ ஸ்ரீராமனுக்கு ஏற்றவனல்ல, அவருக்கு ஊழியம் செய்வதற்குகூட நீ தகாதவன், ஸ்ரீராகவன் மஹா யாகங்களைச் செய்கிறவர், ஸத்யம் பேசுகிறவர், யுத்தக்களத்தில் வீரர்களால் கொண்டாடப்படுகிறவர். (68)

जानक्या परुषं वाक्यमेवमुक्तो दशाननः ।
जज्वाल सहसा कोपाच्चितास्थ इव पावकः ॥ ६९

विवृत्य नयने क्रूरे मुष्टिमुद्यम्य दक्षिणम् ।
मैथिलीं हन्तुमारब्धः स्त्रीभिर्हा हा कृतं तदा ॥ ७०

स्त्रीणां मध्यात्समुत्पत्य तस्य भार्या दुरात्मनः ।
वरा मण्डोदरी नाम तया स प्रतिषेधितः ॥ ७१

उक्तश्च मधुरां वाणीं तया स मदनार्दितः ।
सीतया तव किं कार्यं महेन्द्रसमविक्रम ॥
[मया सह रमस्वाद्य मद्विशिष्टा न जानकी ॥] ७२

देवगन्धर्वकन्याभिर्यक्षकन्याभिरेव च ।
सार्धं प्रभो रमस्वेह सीतया किं करिष्यसि ॥ ७३

ஜானக்யா பருஷம் வாக்யமேவமுக்தோ தமானன: ।
ஜஜ்வால ஸஹஸா கோபாச்சிதாஸ்த இவ பாவக: ॥ **69**

விவ்ருத்ய நயனே க்ரூரே முஷ்டிமுத்யம்ய தக்ஷிணம் ।
மைதிலீம் ஹந்துமாரப்த: ஸ்த்ரீபிர்ஹா ஹா க்ருதம் ததா ॥ **70**

ஸ்த்ரீணும் மத்யாத்ஸமுத்பத்ய தஸ்ய பார்யா துராத்மன: ।
வரா மண்டோதரீ நாம தயா ஸ ப்ரதிஷேதித: ॥ **71**

உக்தஸ்ச மதுராம் வாணீம் தயா ஸ மதனுர்தித: ।
ஸீதயா தவ கிம் கார்யம் மஹேந்த்ரஸமவிக்ரம ॥
[மயா ஸஹ ரமஸ்வாத்ய மத்விஸிஷ்டா ந ஜானகீ ॥] **72**

தேவகந்தர்வகன்யாபிர்யக்ஷகன்யாபிரேவ ச ।
ஸார்தம் ப்ரபோ ரமஸ்வேஹ ஸீதயா கிம் கரிஷ்யஸி ॥ **73**

ஜானகியினுல் இம்மாதிரி கடூரமாகச் சொல்லப்பட்ட ராவணன் கோபத்தால் சிதையிலிருக்கும் நெருப்பு போல் வேகமாக ஜ்வலித்தான். (69)

குரூரமான கண்களை சுழட்டி வலது கைப்பிடியை தூக்கி மைதிலியை அடிப்பதற்கு ஆரம்பித்தான். அப்பொழுது ஸ்திரீகளால் ஹா ஹா வன்று மப்தமிடப்பட்டது. (70)

சிறந்த மண்டோதரி என்ற துராத்மாவான அவனுடைய பத்னியானவள் ஸ்திரீகளின் நடுவிலிருந்து கிளம்பி வந்து அவனைத் தடுத்தாள். (71)

ஓ மஹேந்திரனுக்கொப்பான விக்ரமமுள்ளவரே, உமக்கு அந்த ஸீதையால் என்ன ஆகவேண்டுமென்று மன்மதனல் பீடிக்கப்பட்ட அந்த ராவணன் இனிமையாகச் சொல்லப்பட்டான் (72)

ஹே பிரபோ, தேவர்கள், கந்தர்வர்கள் இவர்களுடைய பெண்

ततस्ताभिः समेताभिर्नारीभिः स महाबलः ।
प्रसाद्य सहसा नीतो भवनं स्वं निशाचरः ॥ ७४

याते तस्मिन्दशग्रीवे राक्षस्यो विकृताननाः ।
सीतां निर्भर्त्सयामासुर्वाक्यैः क्रूरैः सुदारुणैः ॥ ७५

तृणवद्भाषितं तासां गणयामास जानकी ।
तर्जितं च तदा तासां सीतां प्राप्य निरर्थकम् ॥ ७६

वृथागर्जितनिश्चेष्टा राक्षस्यः पिशिताशनाः ।
रावणाय शशंसुस्ताः सीताव्यवसितं महत् ॥ ७७

ततस्ताः सहिताः सर्वा विहताशा निरुद्यमाः ।
परिक्षिप्य समन्तात्तां निद्रावशमुपागताः ॥ ७८

ததஸ்தாபி: ஸமேதாபிர்நாரீபி: ஸ மஹாபல: ।
ப்ரஸாத்ய ஸஹஸா நீதோ பவனம் ஸ்வம் நிஶாசர: ॥ **74**

யாதே தஸ்மின்தஶக்ரீவே ராக்ஷஸ்யோ விக்ருதானனா: ।
ஸீதாம் நிர்பர்த்ஸயாமாஸுர்வாக்யை: க்ரூரை: ஸுதாருணை:

த்ருணவத்பாஷிதம் தாஸாம் கணயாமாஸ ஜானகீ ।
தர்ஜிதம் ச ததா தாஸாம் ஸீதாம் ப்ராப்ய நிரர்த்தகம் ॥ **76**

வ்ருதாகர்ஜிதநிஶ்சேஷ்டா ராக்ஷஸ்ய: பிஶிதாஶனா: ।
ராவணாய ஶஶம்ஸுஸ்தா: ஸீதாவ்யவஸிதம் மஹத் ॥ **77**

ததஸ்தா: ஸஹிதா: ஸர்வா விஹதாஶா நிருத்யமா: ।
பரிக்ஷிப்ய ஸமந்தாத்தாம் நித்ராவஶமுபாகதா: ॥ **78**

களுடனும், யக்ஷகன்னிகைகளுடனும் ரமியுங்கள். ஸீதையால் உங்களுக்கு என்ன ஆகவேண்டும். (73)

பிறகு அந்த மஹாபலனை ராவணனானவன் ஒன்றுகூடின அந்த ஸ்திரீகளால் ஸமாதானம் செய்யப்பட்டு வேகமாக தன் வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டான். (74)

அந்த ராவணன் சென்றதும் விகாரமான முகமுள்ள ராக்ஷஸிகள் இரக்கமில்லாத கடூரமான சொற்களினால் ஸீதையை மிகவும் அதட்டினார்கள். (75)

ஜானகியானவள் அவர்களுடைய பேச்சை த்ருணமாக மதித்தாள். அப்பொழுது ஸீதையைக்குறித்து அவர்கள் அதட்டியதும் வீணாக ஆனது. (76)

வீணாக கர்ஜித்து ஓய்ந்தவர்களான பிணத்தை சாப்பிடும் அந்த ராக்ஷஸ ஸ்திரீகள் மஹத்தான ஸீதையின் முயற்சியை அதாவது உயிரை விடுவதென்று தீர்மானித்ததை ராவணனிடத்தில் தெரிவித்தனர். (77)

பிறகு அந்த ராக்ஷஸிகள் எல்லோரும் ஒன்றுகூடி தங்கள்

तासु चैव प्रसुप्तासु सीता भर्तृहिते रता ।
विलप्य करुणं दीना प्रशुशोच सुदुःखिता ॥ ७९

तासां मध्यात्समुत्थाय त्रिजटा वाक्यमब्रवीत् ।
आत्मानं खादत क्षिप्रं न सीता विनशिष्यति ॥ ८०

जनकस्यात्मजा साध्वी स्नुषा दशरथस्य च ।
स्वप्नो ह्यद्य मया दृष्टो दारुणो रोमहर्षणः ॥
रक्षसां च विनाशाय भर्तुरस्या जयाय च ॥ ८१

अलमस्मात्परित्रातुं राघवाद्राक्षसीगणम् ।
अभियाचाम वैदेहीमेतद्धि मम रोचते ॥ ८२

தாஸு சைவ ப்ரஸுப்தாஸு ஸீதா பர்த்ருஹிதே ரதா |
விலப்ய கருணம் தீனா ப்ரஶுஶோச ஸுதுஃகிதா || 79

தாஸாம் மத்யாத்ஸமுத்தாய த்ரிஜடா வாக்யமப்ரவீத் |
ஆத்மானம் காதத க்ஷிப்ரம் ந ஸீதா விநஶிஷ்யதி || 80

ஜனகஸ்யாத்மஜா ஸாத்வீ ஸ்னுஷா தஶரதஸ்ய ச |
ஸ்வப்னோ ஹ்யத்ய மயா த்ருஷ்டோ தாருணோ
ரோமஹர்ஷண: ||
ரக்ஷஸாம் ச விநாஶாய பர்த்துரஸ்யா ஜயாய ச || 81

அலமஸ்மாத்பரித்ராதும் ராகவாத்ராக்ஷஸீகணம் |
அபியாசாம வைதேஹீமேதத்தி மம ரோசதே || 82

எண்ணம் நிறைவேறுததால் அதட்டுவதை நிறுத்திவிட்டு ஸீதைக்கு நான்கு பக்கத்திலும் சூழ்ந்துகொண்டு தூங்கிவிட்டனர். (78)

அந்த ராக்ஷஸிகள் நன்கு தூங்கும்பொழுது பர்த்தாவின் க்ஷேமத்தை கோரும் ஸீதையானவள் இரக்கம் வரும்படிக்கு புலம்பி மனம் குன்றி மிகுந்த துக்கத்தையடைந்தவளாய் சோகப் பட்டாள். (79)

அவர்களுடைய நடுவிலிருந்து விழித்துக்கொண்டு எழுந்திருந்த த்ரிஜடையானவள் உங்களை சாப்பிட்டுக் கொள்ளுங்கள். ஸீதை நசிக்கப்போவதில்லை என்று வேகமாக வார்த்தையைச் சொன்னாள். (80)

இவள் ஜனகனுடைய பெண். பாதிவ்ரத்யத்துடன் கூடினவள். தசரதனின் நாட்டு பெண். இவள் மரிக்கப்போவதில்லை. இப்பொழுது என்னால் கடூரமும் மயிர் கூச்சலிடும்படியானதுமான ஸ்வப்னமானது ராக்ஷஸர்களின் நாசத்தைக் குறிப்பிடுகிறதாயும், இவளுடைய பர்த்தாவின் ஜயத்தை காண்பிக்கக் கூடியதாகவும் பார்க்கப்பட்டது. (81)

இந்த ஸ்ரீராமனிடத்திலிருந்து ராக்ஷஸிகளின் கூட்டத்தைக்

तस्या ह्येवंविधः स्वप्नो दुःखितायाः प्रदृश्यते ।
सा दुःखैर्विविधैर्मुक्ता सुखमाप्नोत्यनुत्तमम् ॥ ८३

प्रणिपातप्रसन्ना हि मैथिली जनकात्मजा ।
[अलमेषा परित्रातुं राक्षस्यो महतो भयात् ॥] ८४

ततः सा ह्रीमती बाला भर्तुर्विजयहर्षिता ।
अवोचद्यदि तत्तथ्यं भवेयं शरणं हि वः ॥ ८५

तां चाहं तादृशीं दृष्ट्वा सीताया दारुणां दशाम् ।
चिन्तयामास विक्रान्तो न च मे निर्वृतं मनः ॥ ८६

संभाषणार्थं च मया जानक्याश्चिन्तितो विधिः ।
इक्ष्वाकूणां हि वंशस्तु ततो मम पुरस्कृतः ॥ ८७

தஸ்யா ஹ்யேவம்வித: ஸ்வப்னோ து:கிதாயா: ப்ரத்ருஶ்யதே ।
ஸா து:கைர்விவிதைர்முக்தா ஸுகமாப்னோத்யனுத்தமம் ॥ 83
ப்ரணிபாதப்ரஸன்னா ஹி மைதிலீ ஜனகாத்மஜா ।
[அலமேஷா பரித்ராதும் ராக்ஷஸ்யோ மஹதோ பயாத் ॥] 84
தத: ஸா ஹ்ரீமதீ பாலா பர்த்துர்விஜயஹர்ஷிதா ।
அவோசத்யதி தத்தத்யம் பவேயம் ஶரணம் ஹி வ: ॥ 85
தாம் சாஹம் தாத்ருஶீம் த்ருஷ்ட்வா ஸீதாயா தாருணாம் தஶாம் ।
சிந்தயாமாஸ விக்ராந்தோ ந ச மே நிர்வ்ருதம் மன: ॥ 86
ஸம்பாஷணார்த்தம் ச மயா ஜானக்யாஶ்சிந்திதோ விதி: ।
இக்ஷ்வாகூணாம் ஹி வம்ஶஸ்து ததோ மம புரஸ்க்ருத: ॥ 87

காப்பதற்கு இவள் தகுதியுள்ளவள். வைதேஹியை நாமெல்லோரும் யாசிப்போம். இதுதான் எனக்கு யுக்தமாகத் தோன்றுகிறது. (82)

துக்கத்தையடைந்த எந்த ஸீதையைக் குறித்து இம்மாதிரி ஸ்வப்னம் காணப்பட்டதோ அந்த ஸீதையானவள் எல்லா துக்கங்களிலிருந்தும் விடுபட்டு சிறந்த ஸுகத்தை அடையப்போகிறாள். மிதிலா நகரத்தைச் சேர்ந்த ஜனகனுடைய புத்ரியானவள் நமஸ்காரத்தால் பிரஸன்னையாகிவிடுவாள். (83—84)

பிறகு யுவதியும் பர்த்தாவின் விஜயத்தைக்கேட்டு ஸந்தோஷத்தையடைந்தவளும், வெட்கங்கொண்டவளுமான அந்த ஸீதையானவள் அது உண்மையானால் உங்களை காக்கிறேன் என்று சொன்னாள். (85)

நான் அப்படிப்பட்ட ஸீதையையும் அவளுடைய கொடிய நிலையையும் கண்டு பரபரத்து யோசித்தேன். என் மனதானது நிலையை அடையவில்லை. (86)

ஜானகியுடன் பேசுவதற்காக ஓர் உபாயத்தை தீர்மானித்

श्रुत्वा तु गदितां वाचं राजर्षिगणपूजिताम् ।
प्रत्यभाषत मां देवी बाष्पैः पिहितलोचना ॥ ८८

कस्त्वं केन कथं चेह प्राप्तो वानरपुंगव ।
का च रामेण ते प्रीतिस्तन्मे शंसितुमर्हसि ॥ ८९

तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा ह्यहमप्यब्रवं वचः ।
देवि रामस्य भर्तुस्ते सहायो भीमविक्रमः ॥
सुग्रीवो नाम विक्रान्तो वानरेन्द्रो महाबलः ॥ ९०

तस्य मां विद्धि भृत्यं त्वं हनुमन्तमिहागतम् ।
भर्त्राऽहं प्रेषितस्तुभ्यं रामेणाक्लिष्टकर्मणा ॥ ९१

ஶ்ருத்வா து கதிதாம் வாசம் ராஜர்ஷிகணபூஜிதாம் ।
ப்ரத்யபாஷத மாம் தேவீ பாஷ்பை: பிஹிதலோசனா ॥ 88

கஸ்த்வம் கேன கதம் சேஹ ப்ராப்தோ வானரபுங்கவ ।
கா ச ராமேண தே ப்ரீதிஸ்தன்மே ஶம்ஸிதுமர்ஹஸி ॥ 89

தஸ்யாஸ்தத்வசனம் ஶ்ருத்வா ஹ்யஹமப்யப்ரவம் வச: ।
தேவி ராமஸ்ய பர்த்துஸ்தே ஸஹாயோ பீமவிக்ரம: ॥
ஸுக்ரீவோ நாம விக்ராந்தோ வானரேந்த்ரோ மஹாபல: ॥ 90

தஸ்ய மாம் வித்தி ப்ருத்யம் த்வம் ஹனுமந்தமிஹாகதம் ।
பர்த்ராऽஹம் ப்ரேஷிதஸ்துப்யம் ராமேணாக்லிஷ்ட கர்மணா ॥

தேன். அதற்காக இக்ஷ்வாகு முதலிய அரசர்களின் வம்ச பரம்பரையை வெளியிட்டேன். (87)

அரசர்களும், மஹரிஷிகணங்களும் பூஜிக்கும் ஸ்ரீராமனுடைய சரித்ரத்தை நான் சொல்லியதைக் கேட்டு தேவியானவள் கண்ணீர் நிரம்பின கண்களுடன் என்னைப் பார்த்துக் கேட்டாள். (88)

நீ யார்? யாரால் அனுப்பப்பட்டாய்? ஓ வானரபுங்கவ, எப்படி இங்கு வந்தாய்? உனக்கு ஸ்ரீராமனுடன் எப்படி ஸ்னேஹம் ஏற்பட்டது? அதை நீ எனக்குச் சொல்ல வேண்டும். (89)

அவளுடைய வார்த்தையைக்கேட்ட நான் ஓ தேவி, மஹாபலனும், பராக்ரமசாலியும், பயங்கரமான வீர்யமுள்ளவனுமான ஸுக்ரீவன் என்ற வானரராஜனானவன் தங்கள் பர்த்தாவான ஸ்ரீராமருக்கு உதவிபுரிய ஒப்புக்கொண்டான். (90)

என்னை அந்த ஸ்ரீராமருக்கு வேலைக்காரனாகவும், இங்கு வந்தவனாகவும், ஹனுமார் என்றும் தாங்கள் அறியவேண்டும். புண்ய சரித்ரனான பர்த்தாவான ஸ்ரீராமனால் உங்களிடம் அனுப்பப் பட்டேன். (91)

इदं च पुरुषव्याघ्रः श्रीमान्दाशरथिः स्वयम्।
अङ्गुलीयमभिज्ञानमदात्तुभ्यं यशस्विनि॥ ९२

तदिच्छामि त्वयाऽऽज्ञप्तं देवि किं करवाण्यहम्।
रामलक्ष्मणयोः पार्श्वं नयामि त्वां किमुत्तरम्॥ ९३

एतच्छ्रुत्वा विदित्वा च सीता जनकनन्दिनी।
आह रावणमुत्साद्य राघवो मां नयत्विति॥ ९४

प्रणम्य शिरसा देवीमहमार्यामनिन्दिताम्।
राघवस्य मनोह्लादमभिज्ञानमयाचिषम्॥ ९५

अथ मामब्रवीत्सीता गृह्यतामयमुत्तमः।
मणिर्येन महाबाहू रामस्त्वां बहुमन्यते॥ ९६

இதம் ச புருஷவ்யாக்ர: ஶ்ரீமான் தாஶரதி: ஸ்வயம் ।
அங்குலீயமபிக்ஞானமதாத்துப்யம் யஶஸ்விநி ॥ 92

ததிச்சாமி த்வயாऽக்ஞப்தம் தேவி கிம் கரவாண்யஹம் ।
ராமலக்ஷ்மணயோ: பார்ஶ்வம் நயாமி த்வாம் கிமுத்தரம் ॥ 93

ஏதச்ச்ருத்வா விதித்வா ச ஸீதா ஜனகநந்தினீ ।
ஆஹ ராவணமுத்ஸாத்ய ராகவோ மாம் நயத்விதி ॥ 94

ப்ரணம்ய ஶிரஸா தேவீமஹமார்யாமநிந்திதாம் ।
ராகவஸ்ய மனோஹ்லாதமபிக்ஞானமயாசிஷம் ॥ 95

அத மாமப்ரவீத்ஸீதா க்ருஹ்யதாமயமுத்தம: ।
மணிர்யேன மஹாபாஹு ராமஸ்த்வாம் பஹுமன்யதே ॥

ஓ கீர்த்திவாய்ந்தவளே, புருஷர்களுள் சிறந்தவனும், ஸ்ரீமானும் தசரதபுத்ரனுமான ஸ்ரீராமன் ஸ்வயமாகவே இந்த மோதிரத்தை அடையாளமாக தங்களுக்குக் கொடுத்தார். (92)

ஆகையால் ஓ தேவி, தாங்கள் உத்திரவிடவேண்டும். நான் என்ன செய்ய வேண்டும், ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்களுடைய பக்கத்தில் தங்களை அழைத்துச் சென்று விடுகிறேன். என்ன சொல்லுகிறீர்கள். (93)

இதைக்கேட்டு யோசனைசெய்து தீர்மானம் செய்துகொண்ட ஜனகபுத்ரியான ஸீதையானவள் ஸ்ரீராகவர் ராவணனை வதம் செய்து என்னையழைத்து போகட்டும் என்று சொன்னாள். (94)

குற்றமற்றவளும், சிறந்தவளுமான தேவியை சிரஸினால் நான் நமஸ்கரித்து ஸ்ரீராகவனுடைய மனதை குளிரவைக்கும் அடையாளத்தைக் கேட்டேன். (95)

பிறகு எந்த அடையாளத்தால் பெருத்த கைகளுள்ள ஸ்ரீராமர் உன்னை கௌரவிப்பாரோ அம்மாதிரியடையாளமுள்ள

इत्युक्त्वा तु वरारोहा मणिप्रवरमद्भुतम्।
प्रायच्छत्परमोद्विग्ना वाचा मां संदिदेश ह॥ ९७

ततस्तस्यै प्रणम्याहं राजपुत्र्यै समाहितः।
प्रदक्षिणं परिक्राममिहाभ्युद्गतमानसः॥ ९८

उत्तरं पुनरेवेदं निश्चित्य मनसा तया।
हनुमन्मम वृत्तान्तं वक्तुमर्हसि राघवे॥ ९९

यथा श्रुत्वैव न चिरात्तावुभौ रामलक्ष्मणौ।
सुग्रीवसहितौ वीरावुपेयातां तथा कुरु॥ १००

இத்யுக்த்வா து வராரோஹா மணிப்ரவரமத்புதம் ।
ப்ராயச்சத்பரமோத்விக்ஞ வாசா மாம் ஸம்திதேஶ ஹ ॥ **97**

ததஸ்தஸ்யை ப்ரணம்யாஹம் ராஜபுத்ர்யை ஸமாஹித꞉ ।
ப்ரதக்ஷிணம் பரிக்ராமமிஹாப்யுத்கதமானஸ꞉ ॥ **98**

உத்தரம் புனரேவேதம் நிஶ்சித்ய மனஸா தயா ।
ஹனுமன்மம வ்ருத்தாந்தம் வக்துமர்ஹஸி ராகவே ॥ **99**

யதா ஶ்ருத்வைவ ந சிராத்தாவுபௌ ராமலக்ஷ்மணௌ ।
ஸுக்ரீவஸஹிதௌ வீராவுபேயாதாம் ததா குரு ॥ **100**

சிறந்த இந்த சூடாமணியை பெற்றுக்கொள் என்று ஸீதை என்னை பார்த்துச் சொன்னாள். (96)

இம்மாதிரி சொல்லிவிட்டு சிறந்தவளான ஸீதையானவள் ஆஶ்சர்யமான இந்த சிறந்த சூடாமணியை கொடுத்தாள். மிகவும் கலங்கிய மனம் கொண்டவளாய் வாக்கினால் சொல்லவேண்டியதையும் என்னிடம் சொன்னாள். (97)

பிறகு நான் ஏகாக்ர மனதுடன் அந்த ராஜபுத்ரியை நமஸ்கரித்து இங்கு திரும்பிவர மனம் கொண்டு பிரதக்ஷிணம் செய்தேன். (98)

அவளால் பதில் சொல்லவேண்டியதை யோசித்து ஓ ஹனுமானே, எனது செயலை ஶ்ரீராகவனிடத்தில் சொல் என்று மறுபடியும் சொல்லப்பட்டது. (99)

எப்படி கேட்டதும் ஸுக்ரீவனுடன் வீரர்களான அந்த ராமலக்ஷ்மணர்கள் இருவர்களும் சீக்ரமாக இங்கு வருவார்களோ அம்மாதிரி செய்ய வேண்டும். (100)

यद्यन्यथा भवेदेतत् द्वौ मासौ जीवितं मम ।
न मां द्रक्ष्यति काकुत्स्थो म्रिये साहमनाथवत् । १०१

तच्छ्रुत्वा करुणं वाक्यं क्रोधो मामभ्यवर्तत ।
उत्तरं च मया दृष्टं कार्यशेषमनन्तरम् ॥ १०२

ततोऽवर्धत मे कायस्तदा पर्वतसन्निभः ।
युद्धकाङ्क्षी वनं तच्च विनाशयितुमारभे ॥ १०३

तद्भग्नं वनषण्डं तु भ्रान्तत्रस्तमृगद्विजम् ।
प्रतिबुद्धा निरीक्षन्ते राक्षस्यो विकृताननाः ॥ १०४

யத்யன்யதா பவேதேதத் த்வௌ மாஸௌ ஜீவிதம் மம ।
ந மாம் த்ரக்ஷ்யதி காகுத்ஸ்தோ ம்ரியே ஸாஹமனாதவத் ॥ 101

தச்ச்ருத்வா கருணம் வாக்யம் க்ரோதோ மாமப்யவர்த்தத ।
உத்தரம் ச மயா த்ருஷ்டம் கார்யஶேஷமனந்தரம் ॥ 102

ததோऽவர்த்தத மே காயஸ்ததா பர்வதஸந்நிப: ।
யுத்தகாங்க்ஷீ வனம் தச்ச விநாஶயிதுமாரபே ॥ 103

தத்பக்னம் வனஷண்டம் து ப்ராந்தத்ரஸ்தம்ருகத்விஜம் ।
ப்ரதிபுத்தா நிரீக்ஷந்தே ராக்ஷஸ்யோ விக்ருதானனா: ॥ 104

அவர்கள் வராதபக்ஷத்தில் இரண்டுமாதங்கள் உயிருடன் நான் இருப்பேன். அதற்குள் ககுத்ஸ்தகுலத்தில் பிறந்த ஸ்ரீராமன் என்னைப்பாராமல்போனால் அயோத்யையில் திவ்ய சௌக்யங்களை அநுபவித்த அந்த நான் அநாதையான பெண்போல் கதியற்று மரித்துவிடுவேன். (101)

மனதை இரங்கும்படிச் செய்யும் அந்த வார்த்தையைக்கேட்டு அளவற்ற கோபம் ராவணனிடத்தில் எனக்கு வந்துவிட்டது. பிறகு மேலே நான் செய்யவேண்டிய மீதமுள்ள லங்கையை அழிக்க வேண்டிய கார்யத்தைத் தீர்மானித்தேன். (102)

பிறகு என் சரீரமானது அப்பொழுது மலைக்கொப்பாக வளர்ந்தது. யுத்தத்தை விரும்பி அந்த அசோக வனத்தை அழிக்க ஆரம்பித்தேன். (103)

விகாரமான முகமுள்ள ராக்ஷஸிகள், முறிந்ததும் கலங்கி நடுங்கிய மிருகங்கள், பக்ஷிகள் இவைகளை உடையதுமான அந்த வன வரிசையை விழித்துக்கொண்டு பார்த்தனர். (104)

मां च दृष्ट्वा वने तस्मिन्समागम्य ततस्ततः ।
ताः समभ्यागताः क्षिप्रं रावणायाचचक्षिरे ॥ १०५

राजन्वनमिदं दुर्गं तव भग्नं दुरात्मना ।
वानरेण ह्यविज्ञाय तव वीर्यं महाबल ॥ १०६

दुर्बुद्धेस्तस्य राजेन्द्र तव विप्रियकारिणः ।
वधमाज्ञापय क्षिप्रं यथासौ विलयं व्रजेत् ॥ १०७

तच्छ्रुत्वा राक्षसेन्द्रेण विसृष्टा भृशदुर्जयाः ।
राक्षसाः किंकरा नाम रावणस्य मनोनुगाः ॥ १०८

तेषामशीतिसाहस्रं शूलमुद्गरपाणिनाम् ।
मया तस्मिन्वनोद्देशे परिघेण निषूदितम् ॥ १०९

மாம் ச த்ருஷ்ட்வா வனே தஸ்மின்ஸமாகம்ய ததஸ்தத: ।
தா: ஸமப்யாகதா: க்ஷிப்ரம் ராவணாயாசசக்ஷிரே ॥ **105**

ராஜன்வனமிதம் துர்கம் தவ பக்னம் துராத்மனா ।
வானரேண ஹ்யவிக்ஞாய தவ வீர்யம் மஹாபல ॥ **106**

துர்புத்தேஸ்தஸ்ய ராஜேந்த்ர தவ விப்ரியகாரிண: ।
வதமாக்ஞாபய க்ஷிப்ரம் யதாஸௌ விலயம் வ்ரஜேத் ॥ **107**

தச்ச்ருத்வா ராக்ஷஸேந்த்ரேண விஸ்ருஷ்டா ப்ருமதுர்ஜயா:
ராக்ஷஸா: கிம்கரா நாம ராவணஸ்ய மனோனுகா: ॥ **108**

தேஷாமமீதிஸாஹஸ்ரம் ஶூலமுத்கரபாணினாம் ।
மயா தஸ்மின்வனோத்தேஶே பரிகேண நிஷூதிதம் ॥ **109**

எல்லா இடங்களிலிருந்தும் வேகமாக ஒன்றுகூடிவந்து அந்த வனத்தில் என்னைப்பார்த்து ராவணனிடம் சென்று சொன்னார்கள். (105)

ஓ மஹாபல, ஓ அரசனே, தங்கள் வீர்யத்தை அறியாமல் துராத்மாவான வானரன் ஒருவரும் செல்லமுடியாத தங்களுடைய இந்த அசோகவனத்தை முறித்துவிட்டான். (106)

ஓ ராஜேந்திர, துர்புத்திபடைத்ததும் தங்களுக்கு அப்ரியமான கார்யத்தைச்செய்ததுமான அந்த குரங்கு எப்படி அழிந்துவிடுமோ அம்மாதிரி வதத்தை சீக்ரம் உத்திரவிடவேண்டும். (107)

அதைக்கேட்டு ராக்ஷஸேந்திரனால் மிகவும் ஜெயிக்க முடியாதவர்களும் ராவணனுடைய மனதை அனுஸரித்து நடப்பவர்களுமான கிங்கரர்கள் என்ற ராக்ஷஸர்கள் அனுப்பப்பட்டார்கள். (108)

சூலம் முத்கரம் இவைகளை கையிலெடுத்து வந்த எண்பதினாயிரம் ராக்ஷஸக் கூட்டமானது அந்த வனப்ரதேசத்தில் பரிகம் என்ற இரும்பு தாட்பாளினால் அழிக்கப்பட்டது. (709)

तेषां तु हतशेषा ये ते गत्वा लघुविक्रमाः ।
निहतं च महत्सैन्यं रावणायाचचक्षिरे ॥ ११०

ततो मे बुद्धिरुत्पन्ना चैत्यप्रासादमाक्रमम् ।
तत्रस्थान्राक्षसान्हत्वा शतं स्तम्भेन वै पुनः ॥
ललामभूतो लङ्कायाः स वै विध्वंसितो मया ॥ १११

ततः प्रहस्तस्य सुतं जम्बुमालिनमादिशत् ।
राक्षसैर्बहुभिः सार्धं घोररूपैर्भयानकैः ॥ ११२

तमहं बलसंपन्नं राक्षसं रणकोविदम् ।
परिघेणातिघोरेण सूदयामि सहानुगम् ॥
तच्छ्रुत्वा राक्षसेन्द्रस्तु मन्त्रिपुत्रान्महाबलान् । ११३

தேஷாம் து ஹதஶேஷா யே தே கத்வா லகுவிக்ரமா: ।
நிஹதம் ச மஹத்ஸைன்யம் ராவணாயாசசக்ஷிரே ॥ 110

ததோ மே புத்திருத்பன்னா சைத்யப்ராஸாதமாக்ரமம் ।
தத்ரஸ்தான்ராக்ஷஸான்ஹத்வா ஶதம் ஸ்தம்பேன வை புன:
லலாமபூதோ லங்காயா: ஸ வை வித்வம்ஸிதோ மயா ॥ 111

தத: ப்ரஹஸ்தஸ்ய ஸுதம் ஜம்புமாலினமாதிஶத் ।
ராக்ஷஸைர்பஹுபி: ஸார்தம் கோரரூபைர்பயானகை: ॥ 112

தமஹம் பலஸம்பன்னம் ராக்ஷஸம் ரணகோவிதம் ।
பரிகேணாதிகோரேண ஸூதயாமி ஸஹானுகம் ॥
தச்ச்ருத்வா ராக்ஷஸேந்த்ரஸ்து மந்த்ரிபுத்ரான்மஹாபலான் ॥

அவர்களுள் சாகாமல் மிஞ்சிய ராக்ஷஸர்கள் வேகமாக ஓடிச் சென்று பெரிதான ஸைன்யம் அழிந்ததை ராவணனிடம் தெரிவித்தனர். (110)

பிறகு எனக்கு ஒரு எண்ணம் உண்டாயிற்று, ராவணனுடைய குலதெய்வத்தின் கோவிலை ஆக்ரமித்தேன். அங்கிருந்த நூறு ராக்ஷஸர்களை ஓர் தூணை பிடுங்கிகொண்டு அடித்தேன். மறுபடி லங்கைக்கே அலங்காரமாயிருந்த அந்த கோவிலை இடித்துத் தள்ளினேன். (111)

பிறகு பிரஹஸ்தனுடைய பிள்ளையாகிற ஜம்புமாலியை கடூரமான உருவம் கொண்டவர்களும், பயத்தை உண்டுபண்ணக் கூடியவர்களுமான பல ராக்ஷஸர்களுடன் அனுப்பித்தான் (112)

மிகுந்த பலமுள்ளவனும், யுத்தம் செய்வதில் மிக தேர்ந்தவனுமான அந்த ராக்ஷஸனை கூடவந்த ராக்ஷஸர்களுடன் கடூரமான இரும்பு தாட்பாளினால் வதம் செய்தேன். அதைக்கேட்டு

पदातिबलसंपन्नान्प्रेषयामास रावणः ।
परिघेणैव तान्सर्वान्नयामि यमसादनम् ॥ ११४

मन्त्रिपुत्रान्हताञ्छ्रुत्वा समरे लघुविक्रमान् ।
पञ्च सेनाग्रगाञ्छूरान्प्रेषयामास रावणः ॥ ११५

तानहं सहसैन्यान्वै सर्वानेवाभ्यसूदयम् ।
ततः पुनर्दशग्रीवः पुत्रमक्षं महाबलम् ॥ ११६

बहुभी राक्षसैः सार्धं प्रेषयामास रावणः ।
तं तु मन्दोदरीपुत्रं कुमारं रणपण्डितम् ॥ ११७

सहसा खं समुत्क्रान्तं पादयोश्च गृहीतवान् ।
चर्मासिनं शतगुणं भ्रामयित्वा व्यपेषयम् ॥
तमक्षमागतं भग्नं निशम्य स दशाननः ॥ ११८

பதாதிபலஸம்பன்னான்ப்ரேஷயாமாஸ ராவண: ।
பரிகேணைவ தான்ஸர்வான்நயாமி யமஸாதனம் ॥ **114**

மந்த்ரிபுத்ரான்ஹதான்ஶ்ருத்வா ஸமரே லகுவிக்ரமான் ।
பஞ்ச ஸேனாக்ரகான்ஶூரான்ப்ரேஷயாமாஸ ராவண: ॥ **115**

தானஹம் ஸஹஸைன்யான்வை ஸர்வானேவாப்யஸூதயம்
தத: புனர்தஶக்ரீவ: புத்ரமக்ஷம் மஹாபலம் ॥ **116**

பஹுபீ ராக்ஷஸை: ஸார்தம் ப்ரேஷயாமாஸ ராவண: ।
தம் து மந்தோதரீபுத்ரம் குமாரம் ரணபண்டிதம் ॥ **117**

ஸஹஸா கம் ஸமுத்க்ராந்தம் பாதயோஶ்ச க்ருஹீதவான் !
சர்மாஸினம் ஶதகுணம் ப்ராமயித்வா வ்யபேஷயம் ॥
தமக்ஷமாகதம் பக்னம் நிஶம்ய ஸ தஶானன: ॥ **118**

ராக்ஷஸ ராஜனான ராவணன் கால் நடையாகசெல்லும் ஸைன்யங்களுடன் கூடின மஹாபலமுள்ள மந்திரி புத்ரர்களை அனுப்பித்தான். அந்த எல்லா ராக்ஷஸர்களையும் இரும்பு தாட்பாளினாலேயே யமலோகத்திற்கு அனுப்பித்தேன். (113)

யுத்தத்தில் சீக்ரமாய் சத்ருக்களை ஆக்ரமிக்கும் மந்திரிபுத்ரர்கள் கொல்லப்பட்டதைக்கேட்டு ராவணன் சூரர்களான ஐந்து ஸேனாபதிகளை அனுப்பித்தான். (115)

அந்த ஸேனாபதிகள் எல்லோரையும் ஸைன்யங்களுடன் வெகு சீக்ரமாய் அழித்துவிட்டேன். பிறகு மறுபடியும் ராவணன் மஹாபலமுள்ள புத்ரனான அக்ஷகுமாரனை பல ராக்ஷஸர்களுடன் அனுப்பித்தான். மந்தோதரியின் புத்ரனும் சிறுவயதுள்ளவனும், யுத்த சாஸ்திரத்தை நன்கு கற்றவனும், வேகமாக ஆகாசத்தில் கிளம்பி வந்தவனுமான அந்த அக்ஷகுமாரனை கத்தி,

तत इन्द्रजितं नाम द्वितीयं रावणः सुतम् ।
व्यादिदेश सुसंक्रुद्धो बलिनं युद्धदुर्मदम् ॥ ११९

तच्चाप्यहं बलं सर्वं तं च राक्षसपुङ्गवम् ।
नष्टौजसं रणे कृत्वा परं हर्षमुपागमम् ॥ १२०

महता हि महाबाहुः प्रत्ययेन महाबलः ।
प्रेषितो रावणेनैव सह वीरैर्मदोत्कटैः ॥ १२१

सोऽविषह्यं हि मां बुद्ध्वा स्वबलं चावमर्दितम् ।
ब्राह्मेणास्त्रेण स तु मां प्राबध्नाच्चातिवेगितः ॥ १२२

தத இந்த்ரஜிதம் நாம த்விதீயம் ராவண: ஸுதம் ।
வ்யாதிதேஶ ஸுஸம்க்ருத்தோ பலினம் யுத்ததுர்மதம் ॥ **119**

தச்சாப்யஹம் பலம் ஸர்வம் தம் ச ராக்ஷஸபுங்கவம் ।
நஷ்டௌஜஸம் ரணே க்ருத்வா பரம் ஹர்ஷமுபாகமம் ॥ **120**

மஹதா ஹி மஹாபாஹு: ப்ரத்யயேன மஹாபல: ।
ப்ரேஷிதோ ராவணேனைவ ஸஹ வீரைர்மதோத்கடை: ॥

ஸோऽவிஷஹ்யம் ஹி மாம் புத்வா ஸ்வபலம் சாவமர்திதம் ।
ப்ராம்ஹேணாஸ்த்ரேண ஸ து மாம் ப்ராபத்னாச்சாதிவேகித:

கேடயங்களுடன்கூட கால்களை பிடித்து நூறு தடவை சுழட்டி பிண்டமாகப் பிடித்து நசுக்கிவிட்டேன். பத்து தலையுள்ள அந்த ராவணன் யுத்தத்திற்குவந்த அக்ஷகுமாரன் மாண்டதைக்கேட்டு பிறகு யுத்தத்தில் ஆக்ரமிக்க முடியாத கொழுப்புள்ளவனும், பலசாலியும், இந்திரஜித் என்று பிரஸித்தி பெற்றவனுமான இரண்டாவது பிள்ளையை அனுப்பித்தான். (116—117—118—119)

நான் அந்த எல்லா ஸைன்யத்தையும் ராக்ஷஸபுங்கவனை அந்த இந்திரஜித்தையும் யுத்தத்தில் சோர்ந்து போகும்படிச் செய்து மிகுந்த ஸந்தோஷத்தையடைந்தேன். (120)

கொழுப்பு நிரம்பிய மஹாவீரர்களுடன்கூட மஹாபலமுள்ளவனும், மஹாபாஹுவுமான இந்திரஜித்தானவன் மிகுந்த நம்பிக்கையினால் ராவணனால் அனுப்பப்பட்டான். (121)

அந்த இந்திரஜித்தானவன் ஸைன்யம் அழிந்ததை உணர்ந்தும் என்னை அடக்கமுடியாதவன் என்பதையும் தெரிந்துகொண்டு பிரம்மாஸ்திரத்தினால் என்னை அவன் மிகுந்த வேகம் கொண்டு கட்டினான். (122)

रज्जुभिश्चाभिबध्नन्ति ततो मां तत्र राक्षसाः ।
रावणस्य समीपं च गृहीत्वा मामुपानयन् ॥ १२३

दृष्ट्वा संभाषितश्चाहं रावणेन दुरात्मना ।
पृष्टश्च लङ्कागमनं राक्षसानां च तं वधम् ॥
तत्सर्वं च मया तत्र सीतार्थमिति जल्पितम् ॥ १२४

अस्याहं दर्शनाकाङ्क्षी प्राप्तस्त्वद्भवनं विभो ।
मारुतस्यौरसः पुत्रो वानरो हनुमानहम् ॥ १२५

रामदूतं च मां विद्धि सुग्रीवसचिवं कपिम् ।
सोऽहं दूत्येन रामस्य त्वत्सकाशमिहागतः ॥
[शृणु चापि समादेशं यदहं प्रब्रवीमि ते ॥] १२६

ரஜ்ஜுபிஸ்சாபிபத்னந்தி ததோ மாம் தத்ர ராக்ஷஸா: ।
ராவணஸ்ய ஸமீபம் ச க்ருஹீத்வா மாமுபாநயன் ॥ **123**

த்ருஷ்ட்வா ஸம்பாஷிதஸ்சாஹம் ராவணேன துராத்மனா ।
ப்ருஷ்டஸ்ச லங்காகமனம் ராக்ஷஸானாம் ச தம் வதம் ॥
தத்ஸர்வம் ச மயா தத்ர ஸீதார்த்தமிதி ஜல்பிதம் ॥ **124**

அஸ்யாஹம் தர்ஶனாகாங்க்ஷீ ப்ராப்தஸ்த்வத்பவனம் விபோ ।
மாருதஸ்யௌரஸ: புத்ரோ வானரோ ஹனுமானஹம் ॥ **125**

ராமதூதம் ச மாம் வித்தி ஸுக்ரீவஸசிவம் கபிம் ।
ஸோऽஹம் தூத்யேன ராமஸ்ய த்வத்ஸகாஶமிஹாகத: ॥
[ஶ்ருணு சாபி ஸமாதேஶம் யதஹம் ப்ரப்ரவீமி தே ॥] **126**

பிறகு அந்த ராக்ஷஸர்கள் கயிறுகளினால் கட்டினார்கள். ராவணனுடைய ஸமீபத்திற்கு என்னை இழுத்தும் சென்றார்கள். (123)

துராத்மாவான ராவணனை நான் கண்டு பேசினேன். லங்கைக்கு எதற்காக வந்தாய்? ராக்ஷஸர்களை எதற்காகக் கொன்றாய்? என்று கேட்டான். அவை யாவும் ஸீதைக்காகவே செய்யப்பட்டதென்றே சொன்னேன். (124)

நான் வாயுவின் சரீரத்தால் உண்டுபண்ணப்பட்ட புத்ரன். நான் ஹனுமான் என்ற வானரன். ஹே விபோ, இந்த ஸீதையைக் காணவேண்டி தங்கள் வீடு வந்தேன். (125)

ஸ்ரீராமனுடைய தூதனென்றும் ஸுக்ரீவனுடைய மந்திரி என்றும் என்னை அறிந்துகொள். அந்த நான் ராமருடைய தூது கொண்டு இங்கு வந்தேன். (126)

सुग्रीवश्च महातेजाः स त्वां कुशलमब्रवीत्।
धर्मार्थकामसहितं हितं पथ्यमुवाच च॥ १२७

वसतो ऋश्यमूके मे पर्वते विपुलद्रुमे।
राघवो रणविक्रान्तो मित्रत्वं समुपागतः॥ १२८

तेन मे कथितं राज्ञा भार्या मे रक्षसा हृता।
तत्र साहाय्यमस्माकं कार्यं सर्वात्मना त्वया॥ १२९

मया च कथितं तस्मै वालिनश्च वधं प्रति।
तत्र साहाय्यहेतोर्मे समयं कर्तुमर्हसि॥ १३०

ஸுக்ரீவஶ்ச மஹாதேஜா: ஸ த்வாம் குஶலமப்ரவீத்।
தர்மார்த்தகாமஸஹிதம் ஹிதம் பத்யமுவாச ச॥ 127

வஸதோ ருஶ்யமூகே மே பர்வதே விபுலத்ருமே।
ராகவோ ரணவிக்ராந்தோ மித்ரத்வம் ஸமுபாகத:॥ 128

தேன மே கதிதம் ராக்ஞா பார்யா மே ரக்ஷஸா ஹ்ருதா।
தத்ர ஸாஹாய்யமஸ்மாகம் கார்யம் ஸர்வாத்மனா த்வயா॥ 129

மயா ச கதிதம் தஸ்மை வாலினஶ்ச வதம் ப்ரதி।
தத்ர ஸாஹாய்யஹேதோர்மே ஸமயம் கர்த்துமர்ஹஸி॥ 130

மஹாதேஜஸ்வியான ஸுக்ரீவனும் தங்களை க்ஷேமம் விசாரிக்கச் சொன்னான். தர்மம், அர்த்தம், காமம் இவைகளுடன் கூடியதும் பரலோகத்திலும் நன்மையைக் கொடுக்கக்கூடியதும் இஹலோகத்திலும் நன்மையைக் கொடுக்கக்கூடியதுமான சொல்லை தங்களிடத்தில் சொல்லச்சொன்னான். (127)

மரங்கள் நிறைந்த ரிஶ்யமூக பர்வதத்தில் வஸித்து வந்த எனக்கு யுத்தம் செய்வதில் திறமையுள்ள ஸ்ரீராகவர் ஸ்நேஹிதரானார். (128)

அந்த ராஜாவான ஸ்ரீராமனால், என் பத்னி ராக்ஷஸனால் அபஹரிக்கப்பட்டாள். அது விஷயத்தில் எங்களுக்கு ஸஹாயத்தை பூர்ணமாக நீ செய்யவேண்டும் என்று நான் சொல்லப்பட்டேன். (129)

என்னால் ஸ்ரீராமரிடத்திலும் வாலி வதத்தைப்பற்றி சொல்லப்பட்டது. அது விஷயத்தில் ஸஹாயம் செய்வதற்காக எனக்கு தாங்கள் ஒப்பந்தம் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொன்னேன். (130)

वालिना हृतराज्येन सुग्रीवेण महाप्रभुः ।
चक्रेऽग्निसाक्षिकं सख्यं राघवः सहलक्ष्मणः ॥ १३१

तेन वालिनमुत्पाट्य शरेणैकेन संयुगे ।
वानराणां महाराजः कृतः स प्लवतां प्रभुः ॥ १३२

तस्य साहाय्यमस्माभिः कार्यं सर्वात्मना त्विह ।
तेन प्रस्थापितस्तुभ्यं समीपमिह धर्मतः ॥
क्षिप्रमानीयतां सीता दीयतां राघवाय च ॥ १३३

यावन्न हरयो वीरा विधमन्ति बलं तव ।
वानराणां प्रभावो हि न केन विदितः पुरा ॥ १३४

வாலிநா ஹ்ருதராஜ்யேன ஸுக்ரீவேண மஹாப்ரபு: ।
சக்ரேऽக்னிஸாக்ஷிகம் ஸக்யம் ராகவ: ஸஹலக்ஷ்மண: ॥ **131**

தேன வாலினமுத்பாட்ய ஶரேணைகேன ஸம்யுகே ।
வானராணாம் மஹாராஜ: க்ருத: ஸ ப்லவதாம் ப்ரபு: ॥ **132**

தஸ்ய ஸாஹாய்யமஸ்மாபி: கார்யம் ஸர்வாத்மனா த்விஹ ।
தேன ப்ரஸ்தாபிதஸ்துப்யம் ஸமீபமிஹ தர்மத: ॥
க்ஷிப்ரமானீயதாம் ஸீதா தீயதாம் ராகவாய ச ॥ **133**

யாவன்ன ஹரயோ வீரா விதமந்தி பலம் தவ ।
வானராணாம் ப்ரபாவோ ஹி ந கேன விதித: புரா ॥ **134**

வாலியினால் அபஹரிக்கப்பட்ட ராஜ்யத்தையுடைய ஸுக்ரீவனுடன் மஹாபிரபுவும் லக்ஷ்மணருடன் கூடியவருமான ஸ்ரீராகவர் அக்னிஸாக்ஷியாய் ஸ்நேஹத்தைச் செய்தார். (131)

அந்த ஸ்ரீராமனால் ஒரே பாணத்தினால் வாலி யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டு குரங்குகளுக்குப் பிரபுவான அந்த ஸுக்ரீவன் வானரங்களுக்கு மஹாராஜனாக செய்யப்பட்டான். (132)

அந்த ஸ்ரீராமருக்கு எங்களால் உதவியானது குறைவின்றிச் செய்யப்பட வேண்டும். அவரால் தங்கள் ஸமீபத்திற்கு தர்ம நீதிப்படி நான் அனுப்பப்பட்டேன். வீரர்களான வானரர்கள் தங்கள் ஸைன்யத்தை அழிப்பதற்குள் ஸீதையை சீக்ரமாக ஸ்ரீராமரிடத்தில் திரும்பி கொடுத்துவிடுங்கள். எந்த வானரர்கள் யுத்தத்திற்கு உதவிபுரிவதற்காக அழைக்கப்பட்டு தேவர்களுடைய ஸமீபம் கூடச் செல்லுகின்றனரோ அந்த வானரர்களின் பிரபாவம் முன் எவரால் தான் அறியப்படவில்லை. (அதாவது வாலியினால் பிடிக்கப்பட்ட உனக்கு குரங்குகளின் பிரபாவம் நன்கு தெரியுமென்பது கருத்து) என்று வானர ராஜனான ஸுக்ரீவன் என்

देवतानां सकाशं च ये गच्छन्ति निमन्त्रिताः।
इति वानरराजस्त्वामाहेत्यभिहितो मया॥ १३५

मामैक्षत ततः क्रुद्धश्चक्षुषा प्रदहन्निव।
तेन वध्योऽहमाज्ञप्तो रक्षसा रौद्रकर्मणा॥ १३६

मत्प्रभावमविज्ञाय रावणेन दुरात्मना।
ततो विभीषणो नाम तस्य भ्राता महामतिः॥ १३७

तेन राक्षसराजोऽसौ याचितो मम कारणात्।
नैवं राक्षसशार्दूल त्यज्यतामेष निश्चयः॥ १३८

राजशास्त्रव्यपेतो हि मार्गः संसेव्यते त्वया।
दूतवध्या न दृष्टा हि राजशास्त्रेषु राक्षस॥ १३९

தேவதாநாம் ஸகாஶம் ச யே கச்சந்தி நிமந்த்ரிதா: ।
இதி வாநரராஜஸ்த்வாமாஹேத்யபிஹிதோ மயா ॥ **135**

மாமைக்ஷத தத: க்ருத்தஶ்சக்ஷுஷா ப்ரதஹந்நிவ ।
தேந வத்யோऽஹமாஜ்ஞப்தோ ரக்ஷஸா ரௌத்ரகர்மணா ॥ **136**

மத்ப்ரபாவமவிஜ்ஞாய ராவணேந துராத்மநா ।
ததோ விபீஷணோ நாம தஸ்ய ப்ராதா மஹாமதி: ॥ **137**

தேந ராக்ஷஸராஜோऽஸௌ யாசிதோ மம காரணாத் ।
நைவம் ராக்ஷஸஶார்தூல த்யஜ்யதாமேஷ நிஶ்சய: ॥ **148**

ராஜஶாஸ்த்ரவ்யபேதோ ஹி மார்க: ஸம்ஸேவ்யதே த்வயா ।
தூதவத்யா ந த்ருஷ்டா ஹி ராஜஶாஸ்த்ரேஷு ராக்ஷஸ ॥ **139**

வாயிலாகத் தங்களுக்கு இம்மாதிரியாகச் சொன்னன். (133—134—135)

பிறகு கோபங்கொண்டு கண்ணினுல் நன்கு எரிப்பவன்போல் என்னைப் பார்த்தான். பயங்கரமான செய்கையுள்ளவனும், துராத்மாவுமான ராக்ஷஸனுன ராவணன் என் பிரபாவத்தை அறியாமல் என்னைக் கொல்லும்படி கட்டளையிட்டான். பிறகு அவனுடைய ப்ராதாவும், மஹாபுத்திமானுமான விபீஷணர் அங்கு இருந்தார். (136—137)

அந்த விபீஷணனுல் ஓ ராக்ஷஸ ஶார்தூல, இந்தத் தீர்மானத்தை விட்டுவிடுங்கள் என்று எனக்காக அந்த ராக்ஷஸ ராஜன் யாசிக்கப்பட்டான். ராஜசாஸ்திரத்திற்கு மாருன வழியானது தங்களால் நன்கு ஸேவிக்கப்படுகிறது. ஓ ராக்ஷஸ, ராஜசாஸ்திரங்களில் தூதன் கொல்லப்படுவது காணப்படவில்லை. ஹிதத்தைச்சொல்லும் தூதனுல் வாஸ்தவமானது அறியவேண்டியது. ஓ அளவற்ற பராக்ரமமுள்ளவனே, தூதன் பெரிதான குற்

दूतेन वेदितव्यं च यथार्थं हितवादिना ।
सुमहत्यपराधेऽपि दूतस्यातुलविक्रम ॥ १४०

विरूपकरणं दृष्टं न वधोऽस्तीति शास्त्रतः ।
विभीषणेनैवमुक्तो रावणः संदिदेश तान् ॥ १४१

राक्षसानेतदेवास्य लाङ्गूलं दह्यतामिति ।
ततस्तस्य वचः श्रुत्वा मम पुच्छं समन्ततः ॥ १४२

वेष्टितं शणवल्कैश्च जीर्णैः कार्पासजैः पटैः ।
राक्षसाः सिद्धसन्नाहास्ततस्ते चण्डविक्रमाः ॥ १४३

तदाऽदहन्त मे पुच्छं निघ्नन्तः काष्ठमुष्टिभिः ।
बद्धस्य बहुभिः पाशैर्यन्त्रितस्य च राक्षसैः ॥ १४४

தூதேன வேதிதவ்யம் ச யதார்த்தம் ஹிதவாதிநா ।
ஸுமஹத்யபராதேऽபி தூதஸ்யாதுலவிக்ரம । **140**

விரூபகரணம் த்ருஷ்டம் ந வதோऽஸ்தீதி ஶாஸ்த்ரத: ।
விபீஷணேனைவமுக்தோ ராவண: ஸம்திதேஶ தான் ॥ **141**

ராக்ஷஸானேததேவாஸ்ய லாங்கூலம் தஹ்யதாமிதி ।
ததஸ்தஸ்ய வச: ஶ்ருத்வா மம புச்சம் ஸமந்தத: ॥ **142**

வேஷ்டிதம் ஶணவல்கைஶ்ச ஜீர்ணை:
கார்பாஸஜை: படை: ।
ராக்ஷஸா: ஸித்தஸந்நாஹாஸ்ததஸ்தே சண்டவிக்ரமா: ॥ **143**

ததாऽதஹந்த மே புச்சம் நிக்னந்த: காஷ்டமுஷ்டிபி: ।
பத்தஸ்ய பஹுபி: பாஶைர்யந்த்ரிதஸ்ய ச ராக்ஷஸை: ॥ **144**

றம் செய்துவிட்டாலும் அங்கபங்கம் சாஸ்திரத்தில் காணப் படுகிறதேயல்லாது வதம் காணப்படவில்லை. இம்மாதிரி விபீஷண ஞல் சொல்லப்பட்ட ராவணன் இவனுடைய வாலை எரியுங்கள் என்று அந்த ராக்ஷஸர்களை உத்தரவிட்டான். பிறகு அவனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு எனது வாலானது ஜீர்ணமான சணல் கயிறு களினுலும், பருத்திகளால் செய்யப்பட்ட கிழிந்த துணிகளாலும் நான்கு பக்கத்திலும் சுற்றப்பட்டது. பிறகு பல ராக்ஷஸர்களால் பல கயிறுகளால் கட்டப்பட்டு அடக்கப்பட்டவனை என்னுடைய வாலில் பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ள ராக்ஷஸர்கள் எல்லா வற்றையும் ஸித்தமாக வைத்துக்கொண்டு கட்டைகளாலும் கைபிடி களாலும் என்னை ஹிம்ஸித்து அப்பொழுது தீயிட்டனர். பிறகு சூரர்களான ராக்ஷஸர்கள் பட்டணத்தின் வாசற்படிக்கு வந்து ராஜ வீதியில் என்னை கட்டிவிட்டதாயும், தீயிட்டதாயும் கோஷ

ततस्ते राक्षसाः शूरा बद्धं मामग्निसंवृतम् ।
अघोषयन्राजमार्गे नगरद्वारमागताः ॥
ततोऽहं सुमहद्रूपं संक्षिप्य पुनरात्मनः ॥ १४५

विमोचयित्वा तं बन्धं प्रकृतिस्थः स्थितः पुनः ।
आयसं परिघं गृह्य तानि रक्षांस्यसूदयम् ॥
ततस्तन्नगरद्वारं वेगेनाप्लुतवानहम् ॥ १४६

पुच्छेन च प्रदीप्तेन तां पुरीं साट्टगोपुराम् ।
दहाम्यहमसंभ्रान्तो युगान्ताग्निरिव प्रजाः ॥ १४७

[ततो मे ह्यभवत्त्रासो लङ्कां दग्धां समीक्ष्य तु ।]
विनष्टा जानकी व्यक्तं न ह्यदग्धः प्रदृश्यते ॥
लङ्कायां कश्चिदुद्देशः सर्वा भस्मीकृता पुरी ॥ १४८

ததஸ்தே ராக்ஷஸா: ஶூரா பத்தம் மாமக்னிஸம்வ்ருதம் ।
அகோஷயன்ராஜமார்கே நகரத்வாரமாகதா: ॥
ததோऽஹம் ஸுமஹத்ரூபம் ஸம்க்ஷிப்ய புனராத்மன: ॥ **145**

விமோசயித்வா தம் பந்தம் ப்ரக்ருதிஸ்த: ஸ்தித: புன: ।
ஆயஸம் பரிகம் க்ருஹ்ய தானி ரக்ஷாம்ஸ்யஸூதயம் ॥
ததஸ்தன்நகரத்வாரம் வேகேனாப்லுதவானஹம் ॥ **146**

புச்சேன ச ப்ரதீப்தேன தாம் புரீம் ஸாட்டகோபுராம் ।
தஹாம்யஹமஸம்ப்ராந்தோ யுகாந்தாக்னிரிவ ப்ரஜா: ॥ **147**

[ததோ மே ஹ்யபவத்த்ராஸோ லங்காம் தக்தாம் ஸமீக்ஷ்ய து]
வினஷ்டா ஜானகீ வ்யக்தம் ந ஹ்யதக்த: ப்ரத்ருஶ்யதே ।
லங்காயாம் கஶ்சிதுத்தேஶ: ஸர்வா பஸ்மீக்ருதா புரீ ॥ **148**

மிட்டனர். பிறகு நான் எனது பெரிதான ரூபத்தை மறுபடி சிறிதாகச்செய்துகொண்டு கட்டுகளை அவிழ்த்துவிட்டு மறுபடி முன்போலவே பெரும் உருவமுள்ளவனாக ஆனேன். இரும்பு தாட்பாளை எடுத்து அந்த ராக்ஷஸர்களைக் கொன்றேன். பிறகு நான் அரண்மனை வாசற்படிக்குமேல் வேகமாகப் பாய்ந்தேன். (138—146)

நான் பயமில்லாமல் ப்ரளயகால அக்னியானது பிரஜைகளைப் போல் எரிகின்ற வாலினால் மாளிகைகளுடனும், கோபுரங்களுடனும் கூடிய அந்த லங்கையை எரித்தேன். (147)

நிஸ்சயம் ஸீதையும் நாசமாக்கப்பட்டிருப்பாள். லங்கையில் ஓரிடமாவது எரிக்கப்படாததாகக் காணப்படவில்லை. பட்டணம் முழுமையும் சாம்பலாக்கப்பட்டது. (148)

दहता च मया लङ्कां दग्धा सीता न संशयः ।
रामस्य हि महत्कार्यं मयेदं वितथीकृतम् ॥
इति शोकसमाविष्टश्चिन्तामहमुपागतः ॥ १४९

अथाहं वाचमश्रौषं चारणानां शुभाक्षराम् ।
जानकी न च दग्धेति विस्मयोदन्तभाषिताम् ॥ १५०

ततो मे बुद्धिरुत्पन्ना श्रुत्वा तामद्भुतां गिरम् ।
अदग्धा जानकीत्येवं निमित्तैश्चोपलक्षिता ॥ १५१

दीप्यमाने तु लाङ्गूले न मां दहति पावकः ।
हृदयं च प्रहृष्टं मे वाताः सुरभिगन्धिनः ॥ १५२

தஹதா ச மயா லங்காம் தக்தா ஸீதா ந ஸம்ஶய: |
ராமஸ்ய ஹி மஹத்கார்யம் மயேதம் விததீக்ருதம் ||
இதி ஶோகஸமாவிஷ்டஶ்சிந்தாமஹமுபாகத: || **149**

அதாஹம் வாசமஶ்ரௌஷம் சாரணானாம் ஶுபாக்ஷராம் |
ஜானகீ ந ச தக்தேதிவிஸ்மயோதந்தபாஷிதாம் || **150**

ததோ மே புத்திருத்பன்னா ஶ்ருத்வா தாமத்புதாம் கிரம் |
அதக்தா ஜானகீத்யேவம் நிமித்தைஶ்சோபலக்ஷிதா || **151**

தீப்யமானே து லாங்கூலே ந மாம் தஹதி பாவக: |
ஹ்ருதயம் ச ப்ரஹ்ருஷ்டம் மே வாதா: ஸுரபிகந்தின: || **152**

லங்கையை எரிக்கின்ற என்னால் ஸீதையும் எரிக்கப்பட்டிருப்பாள்; இதில் ஸந்தேஹமில்லை. ஸ்ரீராமனுடைய பெரிதான இந்தக் கார்யமானது வீணாக்கப்பட்டது என்று சோகத்தினால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டு கவலை கொண்டேன். (149)

பிறகு நான் ஜானகி எரிக்கப்படவில்லையென்று ஆஶ்சரியமான விஷயத்துடன் கூடிய சாரணர்களின் மங்களமான வார்த்தையைக் கேட்டேன். (150)

பிறகு அந்த ஆஶ்சரியமான வார்த்தையைக்கேட்டு ஜானகி எரிக்கப்படவில்லையென்று தீர்மானித்தேன். சுப சகுனங்களாலும் ஸீதை நசிக்கவில்லையென்று கண்டுகொண்டேன். (151)

வால் எரியும்பொழுது அக்னி என்னை எரிக்கவில்லை. என் ஹ்ருதயமும் ஸந்தோஷத்துடனிருந்தது. நல்ல மணமுள்ள காற்றும் வீசிற்று. (152)

तैर्निमित्तैश्च दृष्टार्थैः कारणैश्च महागुणैः।
ऋषिवाक्यैश्च सिद्धार्थैरभवं हृष्टमानसः॥
पुनर्दृष्ट्वा च वैदेहीं विसृष्टश्च तया पुनः॥ १५३

ततः पर्वतमासाद्य तत्रारिष्टमहं पुनः।
प्रतिप्लवनमारेभे युष्मद्दर्शनकाङ्क्षया॥ १५४

ततः पवनचन्द्रार्कसिद्धगन्धर्वसेवितम्।
पन्थानमहमाक्रम्य भवतो दृष्टवानिह॥ १५५

राघवस्य प्रभावेन भवतां चैव तेजसा।
सुग्रीवस्य च कार्यार्थं मया सर्वमनुष्ठितम्॥ १५६

தைர்நிமித்தைஸ்ச த்ருஷ்டார்த்தை: காரணைஸ்ச மஹாகுணை:
ரிஷிவாக்யைஸ்ச ஸித்தார்த்தைரபவம் ஹ்ருஷ்டமானஸ: ||
புனர்த்ருஷ்ட்வா ச வைதேஹீம் விஸ்ருஷ்டஸ்ச தயா புன: ||

தத: பர்வதமாஸாத்ய தத்ராரிஷ்டமஹம் புன: |
ப்ரதிப்லவனமாரேபே யுஷ்மத்தர்ஸனகாங்க்ஷயா || 154

தத: பவனசந்த்ரார்க்கஸித்தகந்தர்வஸேவிதம் |
பந்தானமஹமாக்ரம்ய பவதோ த்ருஷ்டவானிஹ || 155

ராகவஸ்ய ப்ரபாவேன பவதாம் சைவ தேஜஸா |
ஸுக்ரீவஸ்ய ச கார்யார்த்தம் மயா ஸர்வமனுஷ்டிதம் || 156

முன்பு காணப்பட்ட பலன்களுடன் கூடியதுகளான அந்த சகுனங்களாலும் நற்பயனைத்தரும் கண் துடிப்பு முதலியவைகளாலும், சொன்னபடி நடைபெறும் ரிஷிகளின் சொற்களாலும், மனதில் ஸந்தோஷங்கொண்டேன். மறுபடியும் ஸீதையைக்கண்டு அவளால் திருப்பி அனுப்பப்பட்டேன். (153)

பிறகு நான் அங்கு அரிஷ்டம் என்ற மலையையடைந்து உங்களைக்காண ஆவல் கொண்டு மறுபடியும் தாண்டுவதற்கு எத்தனித்தேன். (154)

பிறகு, வாயு, சந்திரன், ஸூர்யன், ஸித்தர்கள், கந்தர்வர்கள் இவர்களால் ஸேவிக்கப்பட்ட ஆகாசமார்கத்தைத் தாண்டி நான் இங்கு தங்களெல்லோரையும் கண்டேன். (155)

ஸ்ரீராகவனுடைய ப்ரபாவத்தாலும், உங்களுடைய அனுக்ரஹத்தாலும், ஸுக்ரீவனுடைய உத்திரவைச் செய்து முடிப்பதற்காகவும் என்னால் இவை யாவும் செய்யப்பட்டது. (156)

एतत्सर्वं मया तत्र यथावदुपपादितम् ।
अत्र यन्न कृतं शेषं तत्सर्वं क्रियतामिति ॥ १५७

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
अष्टपञ्चाशः सर्गः ॥ ५८ ॥

ஏதத்ஸர்வம் மயா தத்ர யதாவதுபபாதிதம் ।
அத்ர யன்ந க்ருதம் ஶேஷம் தத்ஸர்வம் க்ரியதாமிதி ॥ **157**

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீய ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே அஷ்டபஞ்சாஶ: ஸர்க: ॥

அங்கு என்னால் நடந்தபடி இம்மாதிரி சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டது. இதில் எந்தக் காரியம் செய்யப்படாமல் மீதமிருக்கிறதோ அவை யாவும் செய்யப்படவேண்டும். (157)

ஐம்பத்தெட்டாவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

एकोनषष्टितमः सर्गः — ஐம்பத்தோன்பதாவது ஸர்கம் ॥ ५९ ॥

"समनन्तरकार्यालोचनम्"

மேல்செய்யவேண்டியதை ஆலோசித்தல்.

एतदाख्याय तत्सर्वं हनुमान्मारुतात्मजः ।
भूयः समुपचक्राम वचनं वक्तुमुत्तरम् ॥ १

सफलो राघवोद्योगः सुग्रीवस्य च संभ्रमः ।
शीलमासाद्य सीताया मम च प्रवणं मनः ॥
[आर्यायाः सदृशं शीलं सीतायाः प्लवगर्षभ ॥] २

तपसा धारयेल्लोकान्क्रुद्धो वा निर्दहेदपि ।
सर्वथाऽतिप्रवृद्धोऽसौ रावणो राक्षसाधिपः ॥
तस्य तां स्पृशतो गात्रं तपसा न विनाशितम् ॥ ३

ஏததாக்யாய தத்ஸர்வம் ஹனுமான்மாருதாத்மஜ: ।
பூய: ஸமுபசக்ராம வசனம் வக்துமுத்தரம் ॥ 1

ஸபலோ ராகவோத்யோக: ஸுக்ரீவஸ்ய ச ஸம்ப்ரம: ।
ஶீலமாஸாத்ய ஸீதாயா மம ச ப்ரவணம் மன: ॥
[ஆர்யாயா: ஸத்ருஶம் ஶீலம் ஸீதாயா: ப்லவகர்ஷப ॥] 2

தபஸா தாரயேல்லோகான்க்ருத்தோ வா நிர்தஹேதபி ।
ஸர்வதாऽதிப்ரவ்ருத்தோऽஸௌ ராவணோ ராக்ஷஸாதிப: ॥
தஸ்ய தாம் ஸ்ப்ருஶதோ காத்ரம் தபஸா ந விநாஶிதம் ॥ 3

வாயுபுத்ரனை ஹனுமார் அந்த இம்மாதிரியான எல்லாவற்றையும் சொல்லிவிட்டு மறுபடியும் சொல்ல ஆரம்பித்தார். (1)

ஸ்ரீராமனுடைய முயற்சியானது பயன் உள்ளதாக ஆனது. ஸுக்ரீவனுடைய உத்ஸாஹமும் பயனுள்ளதாயிற்று. ஏனெனில் ஸீதையின் பாதிவ்ரத்யத்தை அறிந்து எனது மனதும் ஈடுபட்டுவிட்டது. (2)

ராக்ஷஸாதிபதியும், தபஸினல் மேன்மைபெற்றவனுமான இந்த ராவணன் உலகங்களை ரக்ஷிப்பான். கோபங்கொண்டால் அடியோடு எரித்தும் விடுவான். அவளைத்தொட்ட அவனுடைய சரீரமானது தபஸினல் நாசமாகாமல் காக்கப்பட்டது. (3)

न तदग्निशिखा कुर्यात्संस्पृष्टा पाणिना सती ।
जनकस्यात्मजा कुर्याद्यत्क्रोधकलुषीकृता ॥ ४

जाम्बवत्प्रमुखान्सर्वाननुज्ञाप्य महाहरीन् ।
अस्मिन्नेवंगते कार्ये भवतां च निवेदिते ॥
न्याय्यं स्म सह वैदेह्या द्रष्टुं तौ पार्थिवात्मजौ ॥ ५

अहमेकोऽपि पर्याप्तः सराक्षसगणां पुरीम् ।
तां लङ्कां तरसा हन्तुं रावणं च महाबलम् ॥ ६

किं पुनः सहितो वीरैर्बलवद्भिः कृतात्मभिः ।
कृतास्त्रैः प्लवगैः शूरैर्भवद्भिर्विजयैषिभिः ॥ ७

ந ததக்னிஶிகா குர்யாத்ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டா பாணிநா ஸதீ ।
ஜநகஸ்யாத்மஜா குர்யாத்யத்க்ரோதகலுஷீக்ருதா ॥ 4

ஜாம்பவத்ப்ரமுகான்ஸர்வாநநுஜ்ஞாப்ய மஹாஹரீன் ।
அஸ்மின்னேவம்கதே கார்யே பவதாம் ச நிவேதிதே ॥
ந்யாய்யம் ஸ்ம ஸஹ வைதேஹ்யா த்ரஷ்டும் தௌ
பார்த்திவாத்மஜௌ ॥ 5

அஹமேகோऽபி பர்யாப்த: ஸராக்ஷஸகணாம் புரீம் ।
தாம் லங்காம் தரஸா ஹந்தும் ராவணம் ச மஹாபலம் ॥ 6

கிம் புந: ஸஹிதோ வீரைர்பலவத்பி: க்ருதாத்மபி: ।
க்ருதாஸ்த்ரை: ப்லவகை: ஶூரைர்பவத்பிர்விஜயைஷிபி: ॥ 7

ஜனகனுடைய பெண்ணான ஸீதையானவள் கோபத்தால் கலங்கி எதை செய்வாளோ அதை கையினால் தொடப்பட்ட அக்னி ஜ்வாலையானது செய்யமுடியாது. (4)

உங்களுக்கு தெரிவித்த இந்தக் கார்யமானது இம்மாதிரி இருக்கும்பொழுது ஜாம்பவான் முதலிய மஹான்களான எல்லா வானரங்களையும் உத்திரவு கேட்டு அந்த ராஜகுமாரர்கள் இருவரையும் ஸீதையை நாமே அழைத்துகொண்டுபோய் பார்ப்பதே நியாயமாகும். (5)

நான் ஒருவனே ராக்ஷஸக் கூட்டங்களுடன் கூடிய அந்த லங்காபட்டணத்தையும், மஹாபலிஷ்டனை அந்த ராவணனையும் வேகமாக அழிப்பதற்கு போதுமானவன். (6)

அஸ்திரவித்தையறிந்தவர்களும், சூரர்களும், விஜயத்தைக் கோருகின்றவர்களும், தைர்யசாலிகளும், பலம் வாய்ந்தவர்களும், வீரர்களும் வேகமாக பாய்கின்றவர்களுமான உங்களுடன் கூடச் சேர்ந்தால் கேட்கவேண்டுமா. (7)

अहं तु रावणं युद्धे ससैन्यं सपुरःसरम् ।
सहपुत्रं वधिष्यामि सहोदरयुतं युधि ॥ ८

ब्राह्ममैन्द्रं च रौद्रं च वायव्यं वारुणं तथा ।
यदि शक्रजितोऽस्त्राणि दुर्निरीक्ष्याणि संयुगे ॥ ९

तान्यहं विधमिष्यामि निहनिष्यामि राक्षसान् ।
भवतामभ्यनुज्ञातो विक्रमो मे रुणद्धि तम् ॥ १०

मयाऽतुला विसृष्टा हि शैलवृष्टिर्निरन्तरा ।
देवानपि रणे हन्यात्किं पुनस्तान्निशाचरान् ॥ ११

सागरोऽप्यतियाद्वेलां मन्दरः प्रचलेदपि ।
न जाम्बवन्तं समरे कम्पयेदरिवाहिनी ॥ १२

அஹம் து ராவணம் யுத்தே ஸஸைன்யம் ஸபுர:ஸரம் ।
ஸஹபுத்ரம் வதிஷ்யாமி ஸஹோதரயுதம் யுதி ॥ 8

ப்ராம்ஹமைந்த்ரம் ச ரௌத்ரம் ச வாயவ்யம் வாருணம் ததா
யதி ஶக்ரஜிதோऽஸ்த்ராணி துர்நிரீக்ஷ்யாணி ஸம்யுகே ॥ 9

தான்யஹம் விதமிஷ்யாமி நிஹனிஷ்யாமி ராக்ஷஸான் ।
பவதாமப்யனுக்ஞாதோ விக்ரமோ மே ருணத்தி தம் ॥ 10

மயாऽதுலா விஸ்ருஷ்டா ஹி ஶைலவ்ருஷ்டிர்நிரந்தரா ।
தேவானபி ரணே ஹன்யாத்கிம் புனஸ்தான்நிஶாசரான் ॥ 11

ஸாகரோப்யதியாத்வேலாம் மந்தர: ப்ரசலேதபி ।
ந ஜாம்பவந்தம் ஸமரே கம்பயேதரிவாஹினீ ॥ 12

நானேவென்றால் யுத்தத்தில் குத்துச்சண்டையினால் ராவணனை ஸைன்யங்கள் உள்படவும், கூடவந்தவர்கள் உள்படவும், புத்ரர்களுள்படவும், சகோதரர்களுள்படவும் வதம்செய்து விடுவேன். (8)

பிரம்மாஸ்த்ரம், ஐந்த்ராஸ்த்ரம், ரௌத்ரம், வாயவ்யம், வாருணம் என்ற இந்திரஜித்தினுடைய அஸ்த்ரங்கள் யுத்தத்தில் கண்கொண்டு பார்க்கமுடியாததுதான். (9)

உங்களால் உத்திரவு கொடுக்கப்பட்ட நான் அந்த அஸ்திரங்களை பிரம்மதேவன் வரதானத்தினால் திருப்பியனுப்பித்து ராக்ஷஸர்களை அழித்துவிடுகிறேன். என்னுடைய பராக்ரமமானது அந்த ராவணனை அழித்துவிடும். (10)

என்னால் இடைவிடாது விடப்பட்டதும், ஒப்பற்றதுமான கல்மாரியானது தேவர்களையும்கூட யுத்தத்தில் கொன்று விடும். அப்படியிருக்க அந்த ராக்ஷஸர்களைக் கொல்வதில் என்ன ஸந்தேஹம். (11)

ஸமுத்ரம் கரையைத் தாண்டிச் சென்றாலும் செல்லும். மந்திர பர்வதம் ஆடினாலும் ஆடும். யுத்தத்தில் ஜாம்பவானை சத்ரு ஸைன்யம் அசைக்கமுடியாது. (12)

सर्वराक्षससङ्घानां राक्षसा ये च पूर्वकाः ।
अलमेको विनाशाय वीरो वालिसुतः कपिः ॥ १३

पनसस्योरुवेगेन नीलस्य च महात्मनः ।
मन्दरोऽप्यवशीर्येत किं पुनर्युधि राक्षसाः ॥ १४

सदेवासुरयक्षेषु गन्धर्वोरगपक्षिषु ।
मैन्दस्य प्रतियोद्धारं शंसत द्विविदस्य वा ॥ १५

अश्विपुत्रौ महाभागावेतौ प्लवगसत्तमौ ।
एतयोः प्रतियोद्धारं न पश्यामि रणाजिरे ॥ १६

पितामहवरोत्सेकात्परमं दर्पमास्थितौ ।
अमृतप्राशिनावेतौ सर्ववानरसत्तमौ ॥ १७

ஸர்வராக்ஷஸஸங்கானும் ராக்ஷஸா யே ச பூர்வகா: |
அலமேகோ விநாஶாய வீரோ வாலிஸுத: கபி: || 13

பனஸஸ்யோருவேகேன நீலஸ்ய ச மஹாத்மன: |
மந்தரோऽப்யவஶீர்யேத கிம் புனர்யுதி ராக்ஷஸா: || 14

ஸதேவாஸுரயக்ஷேஷு கந்தர்வோரகபக்ஷிஷு |
மைந்தஸ்ய ப்ரதியோத்தாரம் ஶம்ஸத த்விவிதஸ்ய வா || 15

அஶ்விபுத்ரௌ மஹாபாகாவேதௌ ப்லவகஸத்தமௌ |
ஏதயோ: ப்ரதியோத்தாரம் ந பஶ்யாமி ரணுஜிரே ||. 16

பிதாமஹவரோத்ஸேகாத்பரமம் தர்ப்பமாஸ்திதௌ |
அம்ருதப்ராஶினுவேதௌ ஸர்வவானரஸத்தமௌ || 17

எல்லா ராக்ஷஸக் கூட்டங்களுக்கும் தலைவர்களான யாதொரு ராக்ஷஸர்களுண்டோ அவர்களைக் கொல்வதற்கு வீரனும் வானரனுமான வாலி புத்ரன் ஒருவனே போதும். (13)

பனஸனுடைய துடையின் வேகத்தினுலும், மஹாத்மாவான நீலனுடைய துடைவேகத்தினுலும், மந்திரபர்வதமே சரிந்துவிடும். யுத்தத்தில் அந்த ராக்ஷஸர்களைப்பற்றி என்ன ஸந்தேஹம். (14)

தேவர்கள், அஸுரர்கள், யக்ஷர்கள் இவர்களுடன் கூடிய கந்தர்வர்கள்; உரகர்கள், பக்ஷிகள் இவர்களுள் மைந்தனுடனே த்விவிதனுடனே எதிர்த்து யுத்தம் செய்ய எவன்தான் இருக்கிறுன் சொல்லுங்கள். (15)

மஹாபாக்யசாலிகளான அஶ்வினீ தேவர்களின் பிள்ளைகளான இவ்விருவர்கள் வானரர்களுள் சிறந்தவர்கள். இவர்களுடன் யுத்தகளத்தில் எதிர்த்து போர்புரிபவனை நான் காணவில்லை. (16)

பிரம்மதேவனின் வரத்தின் பெருமையினுல் அதிகக் கொழுப்பையடைந்தவர்கள். அமிருதத்தை குடித்தவர்கள். இவ்விருவர்

अश्विनोर्माननार्थं हि सर्वलोकपितामहः।
सर्वावध्यत्वमतुलमनयोर्दत्तवान्पुरा॥ १८

वरोत्सेकेन मत्तौ च प्रमथ्य महतीं चमूम्।
सुराणाममृतं वीरौ पीतवन्तौ प्लवंगमौ॥ १९

एतावेव हि संक्रुद्धौ सवाजिरथकुञ्जराम्।
लङ्कां नाशयितुं शक्तौ सर्वे तिष्ठन्तु वानराः॥ २०

मयैव निहता लङ्का दग्धा भस्मीकृता पुनः।
राजमार्गेषु सर्वत्र नाम विश्रावितं मया॥ २१

जयत्यतिबलो रामो लक्ष्मणश्च महाबलः।
राजा जयति सुग्रीवो राघवेणाभिपालितः॥ २२

அஶ்விநோர்மானனார்த்தம் ஹி ஸர்வலோகபிதாமஹ:।
ஸர்வாவத்யத்வமதுலமனயோர்தத்தவான்புரா॥ 18

வரோத்ஸேகேன மத்தௌ ச ப்ரமத்ய மஹதீம் சமூம்।
ஸுராணமம்ருதம் வீரௌ பீதவந்தௌ ப்லவங்கமௌ॥ 19

ஏதாவேவ ஹி ஸம்க்ருத்தௌ ஸவாஜிரதகுஞ்ஜராம்।
லங்காம் நாஶயிதும் ஶக்தௌ ஸர்வே திஷ்டந்து வானரா:॥ 20

மயைவ நிஹதா லங்கா தக்தா பஸ்மீக்ருதா புன:।
ராஜமார்கேஷு ஸர்வத்ர நாம விஶ்ராவிதம் மயா॥ 21

ஜயத்யதிபலோ ராமோ லக்ஷ்மணஶ்ச மஹாபல:।
ராஜா ஜயதி ஸுக்ரீவோ ராகவேணாபிபாலித:॥ 22

களும் எல்லா வானரர்களுள் சிறந்தவர்கள். அஶ்விநீ தேவர்களை பெருமைப் படுத்துவதற்காக எல்லா உலகத்திற்கும் பிதாமஹனை பிரம்மதேவன் முன்பு ஒருவராலேயும் கொல்லாமலிருத்தலை இவ்விருவர்களுக்கும் கொடுத்திருக்கிறார். வரதானத்தின் மஹிமையினால் மதம் கொண்ட இவ்விரு வானரர்களும் தேவர்களுடைய பெருத்த ஸைன்யத்தையடக்கி அமிருதத்தை பானம் செய்தவர்கள். மற்ற எல்லா குரங்குகளும் இங்கேயேயிருக்கட்டும். அவ்விருவர்களே மிக கோபங்கொண்டு குதிரைகள், ரதங்கள், யானைகள் இவைகளுடன் கூடின லங்கையை அழிப்பதற்கு சக்திவாய்ந்தவர்கள். (16—20)

லங்கையானது என்னாலேயே அழிக்கப்பட்டு சாம்பலாக ஆக்கப்பட்டது. எங்கும் ராஜவீதிகளில் என்னால் ஸ்ரீராமநாமாவும் ஸ்ரீலக்ஷ்மணன், ஸுக்ரீவன் இவர்களுடைய பெயரும் கேட்கும்படிச் செய்யப்பட்டது. (21)

அளவற்ற பலமுள்ள ஸ்ரீராமரும் மஹா பலமுள்ள ஸ்ரீலக்ஷ்மணனும் சிறந்து விளங்குகிறார்கள். ஸ்ரீராகவனால் ராஜாவாகச்

अहं कोसलराजस्य दासः पवनसंभवः ।
हनुमानिति सर्वत्र नाम विश्रावितं मया ॥ २३

अशोकवनिकामध्ये रावणस्य दुरात्मनः ।
अधस्ताच्छिंशुपावृक्षे साध्वी करुणमास्थिता ॥ २४

राक्षसीभिः परिवृता शोकसंतापकर्शिता ।
मेघलेखापरिवृता चन्द्रलेखेव निष्प्रभा ॥ २५

अचिन्तयन्ती वैदेही रावणं बलदर्पितम् ।
पतिव्रता च सुश्रोणी अवष्टब्धा च जानकी ॥ २६

अनुरक्ता हि वैदेही रामं सर्वात्मना शुभा ।
अनन्यचित्ता रामे च पौलोमीव पुरंदरे ॥ २७

அஹம் கோஸலராஜஸ்ய தாஸ: பவனஸம்பவ: ।
ஹனுமானிதி ஸர்வத்ர நாம விஸ்ராவிதம் மயா ॥ 23

அஶோகவனிகாமத்யே ராவணஸ்ய துராத்மன: ।
அதஸ்தாச்சிம்ஶுபாவ்ருக்ஷே ஸாத்வீ கருணமாஸ்திதா ॥ 24

ராக்ஷஸீபி: பரிவ்ருதா ஶோகஸந்தாபகர்ஶிதா ।
மேகலேகாபரிவ்ருதா சந்த்ரலேகேவ நிஷ்ப்ரபா ॥ 25

அசிந்தயந்தீ வைதேஹீ ராவணம் பலதர்ப்பிதம் ।
பதிவ்ரதா ச ஸுஶ்ரோணீ அவஷ்டப்தா ச ஜானகீ ॥ 26

அநுரக்தா ஹி வைதேஹீ ராமம் ஸர்வாத்மனா ஶுபா ।
அனன்யசித்தா ராமே ச பௌலோமீவ புரந்தரே ॥ 27

செய்து காக்கப்பட்ட ஸுக்ரீவனும் விளங்குகிறான். நான் கோஸல ராஜனின் வேலைக்காரன், வாயுவின் புத்ரன் ஹனுமான் என்று பெயர், என்று எங்கும் என்னால் பெயரானது கேட்கும் படிச் செய்யப்பட்டது. (22—23)

துராத்மாவான ராவணனுடைய அசோகவனத்தின் நடுவிலுள்ள சிம்சுபா விருக்ஷத்தின் அடியில் பதிவ்ரதையான ஸீதை பார்ப்பவர்கள் மனம் உருகும்படி வஸிக்கின்றாள். சோகத்தாலும் தாபத்தாலும் பீடிக்கப்பட்டு ராக்ஷஸிகளால் சூழ்ந்த அந்த ஸீதையானவள் மேகச்சில்லினால் சூழப்பட்டு காந்தியற்றதான சந்திரனின் துணுக்குபோலிருக்கிறாள். பலத்தினால் கொழுப்பையடைந்த ராவணனை வைதேஹியானவள் பொருட்படுத்தவில்லை. அழகிய பின்பாகமுள்ள பதிவ்ரதையான ஜானகியானவள் தடுக்கப்பட்டிருக்கிறாள். வைதேஹியானவள் ஸ்ரீராமனிடம் எல்லா வகையாலும் ப்ரேமை வைத்தவள். மங்களகரையான ஸீதையானவள்

तदेकवासःसंवीता रजोध्वस्ता तथैव च ।
शोकसंतापदीनाङ्गी सीता भर्तृहिते रता ॥ २८

सा मया राक्षसीमध्ये तर्ज्यमाना मुहुर्मुहुः ।
राक्षसीभिर्विरूपाभिर्दृष्टा हि प्रमदावने ॥ २९

एकवेणीधरा दीना भर्तृचिन्तापरायणा ।
अधःशय्या विवर्णाङ्गी पद्मिनीव हिमागमे ॥ ३०

रावणाद्विनिवृत्तार्था मर्तव्यकृतनिश्चया ।
कथंचिन्मृगशावाक्षी विश्वासमुपपादिता ॥ ३१

ततः संभाषिता चैव सर्वमर्थं च दर्शिता ।
रामसुग्रीवसख्यं च श्रुत्वा प्रीतिमुपागता ॥ ३२

ததேகவாஸ:ஸம்வீதா ரஜோத்வஸ்தா ததைவ ச ।
ஶோகஸந்தாபதீனாங்கீ ஸீதா பர்த்ருஹிதே ரதா ॥ **28**

ஸா மயா ராக்ஷஸீமத்யே தர்ஜ்யமானா முஹுர்முஹு: ।
ராக்ஷஸீபிர்விரூபாபிர்த்ருஷ்டா ஹி ப்ரமதாவனே ॥ **29**

ஏகவேணீதரா தீனா பர்த்ருசிந்தாபராயணா ।
அத:ஶய்யா விவர்ணாங்கீ பத்மினீவ ஹிமாகமே ॥ **30**

ராவணாத்விநிவ்ருத்தார்த்தா மர்த்தவ்யக்ருதநிஶ்சயா ।
கதம்சின்ம்ருகஶாபாக்ஷீ விஶ்வாஸமுபபாதிதா ॥ **31**

தத: ஸம்பாஷிதா சைவ ஸர்வமர்த்தம் ச தர்ஶிதா ।
ராமஸுக்ரீவஸக்யம் ச ஶ்ருத்வா ப்ரீதிமுபாகதா ॥ **32**

ஸ்ரீராமனிடத்தில் இந்திரனிடத்தில் இந்திராணிபோல் மாறுத எண்ணம் கொண்டவள். முன்பு பார்த்த அதே ஒரு வஸ்திரத்தை தரித்தவளாகவும், அழுக்கடைந்தவளாகவும், சோகத்தின் தாபத்தினல் வாடிய அங்கங்களுள்ளவளாகவும் ஸீதையானவள் ஸ்ரீராமனுடைய க்ஷேமத்தை பிரார்த்தித்தவண்ணமாயிருக்கிருள். அந்த ஸீதையானவள் ஸ்திரீகளின் வனமான அசோகவனத்தில் ராக்ஷஸிகளின் நடுவில் விகார உருவங்கொண்ட ராக்ஷஸிகளால் அடிக்கடி அதட்டப்படுகிறவளாக என்னல் பார்க்கப்பட்டாள். ஒரே பின்னலை தரித்தவளும், மனம் களைத்தவளும், பர்த்தாவை நினைத்துக் கவலை கொண்டவளும், பூமியில் படுத்தவளும், பனிகாலத்தில் தாமரை ஓடைபோல் அங்கங்களின் நிறம் மாறியவளும், ராவணனிடத்திலிருந்து பிரயோஜனமில்லையென்று உயிரைவிடத் தீர்மானித்தவளும், சிறு பெண்மானின் கண்கள்போன்ற கண்களை உடையவளுமான ஸீதையானவள் மிகுந்த ச்ரமத்தினல் என்னிடத்தில் நம்பிக்கை கொண்டாள். பிறகு பேசினள். எல்லா விஷயங்களையும் கண்டு கொண்டாள். ஸ்ரீராமனுக்கும் ஸுக்ரீவனுக்கும் ஏற்பட்ட ஸ்நேகத்தைக்கேட்டு ப்ரீதியையடைந்தாள். (24—32)

नियतः समुदाचारो भक्तिर्भर्तरि चोत्तमा ।
यन्न हन्ति दशग्रीवं स महात्मा कृतागसम् ॥
निमित्तमात्रं रामस्तु वधे तस्य भविष्यति ॥ ३३

सा प्रकृत्यैव तन्वङ्गी तद्वियोगाच्च कर्शिता ।
प्रतिपत्पाठशीलस्य विद्येव तनुतां गता ॥ ३४

एवमास्ते महाभागा सीता शोकपरायणा ।
यदत्र प्रतिकर्तव्यं तत्सर्वमुपपद्यताम् ॥ ३५

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे एकोनषष्टितमः सर्गः ॥ ५९ ॥

நியத: ஸமுதாசாரோ பக்திர்பர்த்தரி சோத்தமா ।
யன்ந ஹந்தி தமக்ரீவம் ஸ மஹாத்மா க்ருதாகஸம் ॥
நிமித்தமாத்ரம் ராமஸ்து வதே தஸ்ய பவிஷ்யதி ॥ 33

ஸா ப்ரக்ருத்யைவ தன்வங்கீ தத்வியோகாச்ச கர்மிதா ।
ப்ரதிபத்பாடமீலஸ்ய வித்யேவ தனுதாம் கதா ॥ 34

ஏவமாஸ்தே மஹாபாகா ஸீதா மோகபராயணா ।
யதத்ர ப்ரதிகர்த்தவ்யம் தத்ஸர்வமுபபத்யதாம் ॥ 35

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீய ஆதிகாவ்யே ஸுந்தரகாண்டே ஏகோநஷஷ்டிதம: ஸர்க: ॥

பாதிவ்ரத்யமானது திடமாக இருக்கிறது. பர்த்தாவினிடத்தில் சிறந்த பக்தியுமிருக்கிறது. குற்றம் செய்த ராவணனை ஸீதை கொல்லாமலிருப்பதற்கு காரணம் அந்த ராவணன் மஹாத்மாவாகையால் மாபத்தால் துர்மரணத்தையடைவதற்கு தகுதியற்றவன். ஸ்ரீராமர் அவனைக்கொல்வதில் சிறிதான காரணமாகவே ஆகப்போகிறார். (33)

அந்த ஸீதையானவள் இயற்கையாகவே ம்ருதுவான அங்கங்களையுடையவள். ஸ்ரீ ராமருடைய பிரிவினால் பீடிக்கப்பட்டு பிரதமையன்று வேதாத்யயனம் செய்பவருடைய வித்யைபோல் இளைத்திருக்கிறாள். (34)

மஹாபாக்யமாலியான ஸீதையானவள் இம்மாதிரி சோகம் கொண்டு அங்கிருக்கிறாள். இந்தவிஷயத்தில் என்ன செய்யவேண்டுமோ அவை யாவும் செய்யப்படட்டும். (35)

ஐம்பத்தொன்பதாவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

षष्टितमः सर्गः — அறுபதாவது ஸர்கம் ॥ ௬௦ ॥

"अंगदजाम्बवत्संवादः"

அங்கதஜாம்பவான்களின் ஸம்வாதம்.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा वालिसूनुरभाषत ।
[अहमेकोऽपि पर्याप्तः सराक्षसगणां पुरीम् ॥]
तां लङ्कां तरसा हन्तुं रावणं च महाबलम् ॥ १

किं पुनः सहितैर्वीरैर्बलवद्भिः कृतात्मभिः ।
कृतास्त्रैः प्लवगैः शक्तैर्भवद्भिर्विजयैषिभिः ॥
[वायुसूनोर्बलेनैव दग्धा लङ्केति नः श्रुतम् ॥] २

अयुक्तं तु विना देवीं दृष्टवद्भिश्च वानराः ।
समीपं गन्तुमस्माभी राघवस्य महात्मनः ॥ ३

दृष्टा देवी न चानीता इति तत्र निवेदनम् ।
अयुक्तमिव पश्यामि भवद्भिः ख्यातविक्रमैः ॥ ४

தஸ்ய தத்வசனம் ஶ்ருத்வா வாலிஸூனுரபாஷத ।
[அஹமேகோऽபி பர்யாப்த: ஸராக்ஷஸகணாம் புரீம் ॥]
தாம் லங்காம் தரஸா ஹந்தும் ராவணம் ச மஹாபலம் ॥ 1

கிம் புன:ஸஹிதைர்வீரைர்பலவத்பி: க்ருதாத்மபி: ।
க்ருதாஸ்த்ரை: ப்லவகை: ஶக்தைர்பவத்பிர்விஜயைஷிபி: ॥
[வாயுஸூனோர்பலேனைவ தக்தா லங்கேதி ந: ஶ்ருதம் ॥] 2

அயுக்தம் து வினா தேவீம் த்ருஷ்டவத்பிஶ்ச வானரா: ।
ஸமீபம் கந்துமஸ்மாபீ ராகவஸ்ய மஹாத்மன: ॥ 3

த்ருஷ்டா தேவீ ந சானீதா இதி தத்ர நிவேதனம் ।
அயுக்தமிவ பஶ்யாமி பவத்பி: க்யாதவிக்ரமை: ॥ 4

வானரர்களுள் சிறந்தவர்களான ஓ குரங்குகளே, அந்த ஹனுமாரின் அம்மாதிரியான வார்த்தையைக்கேட்டு ஸீதையில்லாமல் கார்யத்தை அறிந்த நாம் மஹாத்மாவான ஸ்ரீராமருடைய ஸமீபம் செல்வது உசிதமல்ல. புகழ்பெற்ற பராக்ரமமுள்ள நீங்கள் "கண்டேன் தேவியை" ஆனால் அழைத்துவரவில்லையென்று அங்கு போய் சொல்வது ஸரியல்ல. தேவர்கள், அஸுரர்கள், இவர்களுடன் கூடிய உலகில் ஓ வானர வீரர்களே, நம்முடன்கூடப் பாய்வதிலோ, சத்ருக்களையழிப்பதிலோ ஸமமாக ஒருவனுமில்லை.

न हि नः प्लवने कश्चिन्नापि कश्चित्पराक्रमे।
तुल्यः सामरदैत्येषु लोकेषु हरिसत्तमाः॥ ५
[जित्वा लङ्कां सरक्षौघां हत्वा तं रावणं रणे।
सीतामादाय गच्छामः सिद्धार्था हृष्टमानसाः॥] ६
तेष्वेवं हतवीरेषु राक्षसेषु हनूमता।
किमन्यदत्र कर्तव्यं गृहीत्वा याम जानकीम्॥
[रामलक्ष्मणयोर्मध्ये न्यस्याम जनकात्मजाम्॥ ७
वयमेव हि गत्वा तान्हत्वा राक्षसपुंगवान्।
राघवं द्रष्टुमर्हामः सुग्रीवं सहलक्ष्मणम्॥] ८
तमेवं कृतसंकल्पं जाम्बवान्हरिसत्तमः।
उवाच परमप्रीतो वाक्यमर्थवदर्थवित्॥ ९
[नैषा बुद्धिर्महाप्राज्ञ यद्ब्रवीषि महाकपे।
विचेतुं वयमाज्ञता दक्षिणां दिशमुत्तमाम्॥ १०

ந ஹி ந: ப்லவனே கஸ்சின்நாபி கஸ்சித்பராக்ரமே।
துல்ய: ஸாமரதைத்யேஷு லோகேஷு ஹரிஸத்தமா:॥ 5
[ஜித்வா லங்காம் ஸரக்ஷௌகாம் ஹத்வா தம்
ராவணம் ரணே।
ஸீதாமாதாய கச்சாம: ஸித்தார்த்தா ஹ்ருஷ்டமானஸா:॥] 6
தேஷ்வேவம் ஹதவீரேஷு ராக்ஷஸேஷு ஹனூமதா।
கிமன்யதத்ர கர்த்தவ்யம் க்ருஹீத்வா யாம ஜானகீம்॥
[ராமலக்ஷ்மணயோர்மத்யே ந்யஸ்யாம ஜனகாத்மஜாம்॥ 7
வயமேவ ஹி கத்வா தான் ஹத்வா ராக்ஷஸபுங்கவான்।
ராகவம் த்ரஷ்டுமர்ஹாம: ஸுக்ரீவம் ஸஹலக்ஷ்மணம்॥] 8
தமேவம் க்ருதஸங்கல்பம் ஜாம்பவான்ஹரிஸத்தம:।
உவாச பரமப்ரீதோ வாக்யமர்த்தவதர்த்தவித்॥ 9
[நைஷா புத்திர்மஹாப்ராக்ஞ யத்ப்ரவீஷி மஹாகபே।
விசேதும் வயமாக்ஞப்தா தக்ஷிணாம் திஸமுத்தமாம்॥ 10

ஹனுமாரால் பல ராக்ஷஸ வீரர்கள் இம்மாதிரி அழிக்கப்பட்டிருக்கும்பொழுது இதில் நாம்வேறு என்ன செய்யவேண்டும். ஜானகியை எடுத்துச்செல்வோம் என்று சொன்னன். (1—7)

இம்மாதிரி ஸங்கல்பஞ்செய்த அந்த அங்கதனை வானரர்களுள் சிறந்தவரும், அர்த்த சாஸ்திரத்தையுணர்ந்தவருமான ஜாம்பவான் மிகுந்த ப்ரீதியையடைந்து பதில் சொன்னர். (9)

नानेतुं कपिराजेन नैव रामेण धीमता।
कथंचिन्निर्जितां सीतामस्माभिर्नाभिरोचयेत्॥ ११

राघवो नृपशार्दूलः कुलं व्यपदिशन्स्वकम्।
प्रतिज्ञाय स्वयं राजा सीताविजयमग्रतः॥ १२

सर्वेषां कपिमुख्यानां कथं मिथ्या करिष्यति।
विफलं कर्म च कृतं भवेत्तुष्टिर्न तस्य च॥ १३

वृथा च दर्शितं वीर्यं भवेद्वानरपुंगवाः।
तस्माद्गच्छाम वै सर्वे यत्र रामः सलक्ष्मणः॥
सुग्रीवश्च महातेजाः कार्यस्यास्य निवेदने॥] १४

न तावदेषा मतिरक्षमा नो यथा भवान्पश्यति राजपुत्रः।
यथा तु रामस्य मतिर्निविष्टा तथा भवान्पश्यतु कार्यसिद्धिम्॥ १५

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
षष्टितमः सर्गः॥ ६०॥

நானேதும் கபிராஜேன நைவ ராமேண தீமதா।
கதம்சின்நிர்ஜிதாம் ஸீதாமஸ்மாபிர்நாபிரோசயேத்॥ 11

ராகவோ ந்ருபமார்தூல: குலம் வ்யபதிமன்ஸ்வகம்।
ப்ரதிக்ஞாய ஸ்வயம் ராஜா ஸீதாவிஜயமக்ரத:॥ 12

ஸர்வேஷாம் கபிமுக்யாணும் கதம் மித்யா கரிஷ்யதி।
விபலம் கர்ம ச க்ருதம் பவேத்துஷ்டிர் ந தஸ்ய ச॥ 13

வ்ருதா ச தர்மிதம் வீர்யம் பவேத்வானரபுங்கவா:।
தஸ்மாத்கச்சாம வை ஸர்வே யத்ர ராம: ஸலக்ஷ்மண:॥
ஸுக்ரீவஸ்ச மஹாதேஜா: கார்யஸ்யாஸ்ய நிவேதனே॥] 14

ந தாவதேஷா மதிரக்ஷமா நோ
யதா பவான்பஸ்யதி ராஜபுத்ர:।
யதா து ராமஸ்ய மதிர்நிவிஷ்டா
ததா பவான்பஸ்யது கார்யஸித்திம்॥ 15

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீய ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே ஷஷ்டிதம: ஸர்க:॥

ஓ ராஜகுமார, நீ எண்ணியது நமக்கு யுக்தமல்லாதது அல்ல, உசிதமானதுதான், ஆனுல் ஸ்ரீராமருடைய எண்ணமானது எம் மாதிரியோ அவ்விதம் கார்யஸித்தியைப் பார்க்கவேண்டும். (15)

அறுபதாவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

एकषष्टितमः सर्गः — அறுபத்தோராவது ஸர்கம் ॥ ६१ ॥

“ मधुवनभञ्जनम् ”

மதுவனத்தையழித்தல்.

ततो जाम्बवतो वाक्यमगृह्णन्त वनौकसः ।
अङ्गदप्रमुखा वीरा हनूमांश्च महाकपिः ॥ १

प्रीतिमन्तस्ततः सर्वे वायुपुत्रपुरःसराः ।
महेन्द्राद्रिं परित्यज्य पुप्लुवुः प्लवगर्षभाः ॥ २

मेरुमन्दरसंकाशा मत्ता इव महागजाः ।
छादयन्त इवाकाशं महाकाया महाबलाः ॥ ३

सभाज्यमानं भूतैस्तमात्मवन्तं महाबलम् ।
हनुमन्तं महावेगं वहन्त इव दृष्टिभिः ॥ ४

ததோ ஜாம்பவதோ வாக்யமக்ருஹ்ணந்த வநௌகஸ: ।
அங்கதப்ரமுகா வீரா ஹனூமாம்ஸ்ச மஹாகபி: ॥ 1

ப்ரீதிமந்த: தத: ஸர்வே வாயுபுத்ரபுர:ஸரா: ।
மஹேந்த்ராத்ரிம் பரித்யஜ்ய புப்லுவு: ப்லவகர்ஷபா: ॥ 2

மேருமந்தரஸம்காஸா மத்தா இவ மஹாகஜா: ।
சாதயந்த இவாகாஸம் மஹாகாயா மஹாபலா: ॥ 3

ஸபாஜ்யமானம் பூதைஸ்தமாத்மவந்தம் மஹாபலம் ।
ஹனுமந்தம் மஹாவேகம் வஹந்த இவ த்ருஷ்டிபி: ॥ 4

பிறகு ஜாம்பவானுடைய வார்த்தையை அங்கதன் முதலிய வீரர்களான குரங்குகளும், மஹாகபியான ஹனுமாரும் அங்கீகரித்தனர். (1)

பிறகு வாயுபுத்ரனை முன்னிட்டுக்கொண்டவர்களான அந்த எல்லா வானர வீரர்களும் ஸந்தோஷங்கொண்டு மஹேந்திர பர்வதத்தை விட்டுவிட்டு ஆகாசத்தில் பறந்து சென்றனர். (2)

மேரு மந்திரத்திற்கு ஒப்பானவர்களும், மதம்பிடித்த மஹா கஜங்கள் போன்றவர்களும், மஹாபலிஷ்டர்களும், பெருத்த சரீர முடையவர்களும், ஸ்ரீராகவனுடைய கார்யத்தை முடிப்பதற்கும்,

राघवे चार्थनिर्वृत्तिं कर्तुं च परमं यशः।
समाधाय समृद्धार्थाः कर्मसिद्धिभिरुन्नताः॥ ५

प्रियाख्यानोन्मुखाः सर्वे सर्वे युद्धाभिनन्दिनः।
सर्वे रामप्रतीकारे निश्चितार्था मनस्विनः॥ ६

प्लवमानाः खमाप्लुत्य ततस्ते काननौकसः।
नन्दनोपममासेदुर्वनं द्रुमलतायुतम्॥ ७

यत्तन्मधुवनं नाम सुग्रीवस्याभिरक्षितम्।
अधृष्यं सर्वभूतानां सर्वभूतमनोहरम्॥ ८

यद्रक्षति महावीर्यः सदा दधिमुखः कपिः।
मातुलः कपिमुख्यस्य सुग्रीवस्य महात्मनः॥ ९

ராகவே சார்த்தநிர்வ்ருத்திம் கர்த்தும் ச பரமம் யஶ:।
ஸமாதாய ஸம்ருத்தார்த்தா: கர்மஸித்திபிருன்னதா:॥ 5

ப்ரியாக்யானேன்முகா: ஸர்வே ஸர்வே யுத்தாபிநந்தின:।
ஸர்வே ராமப்ரதீகாரே நிஶ்சிதார்த்தா மனஸ்வின:॥ 6

ப்லவமானா: கமாப்லுத்ய ததஸ்தே கானனௌகஸ:।
நந்தனேபமமாஸேதுர்வனம் த்ருமலதாயுதம்॥ 7

யத்தன்மதுவனம் நாம ஸுக்ரீவஸ்யாபிரக்ஷிதம்।
அத்ருஷ்யம் ஸர்வபூதானும் ஸர்வபூதமனேஹரம்॥ 8

யத்ரக்ஷதி மஹாவீர்ய: ஸதா ததிமுக: கபி:।
மாதுல: கபிமுக்யஸ்ய ஸுக்ரீவஸ்ய மஹாத்மன:॥ 9

மிகுந்த கீர்த்தியைச் செய்வதற்கும், தக்கபடி நிஶ்சயத்தைசெய்து கார்யஸித்தியை அடைந்தவர்களும், அதனல் சிறந்தவர்களும், எல்லோரும் பிரியத்தைச் சொல்வதற்கு ஆவல் கொண்டவர்களும், எல்லோரும் யுத்தத்தில் ஆவல் கொண்டவர்களும், எல்லோரும் ஸ்ரீராமன் செய்யவேண்டிய ராவணனுடைய நிக்ரஹத்தில் உத்ஸாஹம் கொண்டவர்களும், விசாலமான மனமுள்ளவர்களுமான எல்லா வானர ஶ்ரேஷ்டர்களும் ப்ரியங்கொண்டவர்களாய் பூதங்களால் கொண்டாடப்படுகிறவரும், மஹா பலிஷ்டரும், மஹா வேகங்கொண்டவரும் சித்தத்தையடக்கினவருமான அந்த ஹனுமாரை கண்களால் சுமக்கின்றவர்கள்போலும், ஆகாசத்தை மறைப்பவர்கள்போலும் சென்றனர். (3—6)

பிறகு அந்த வானரர்கள் ஆகாசத்தில் பாய்ந்து பறக்கின்றவர்களாய் நந்தநவனத்திற்கு ஒப்பானதும் மரங்கள், கொடிகள், நிறைந்ததுமான வனத்தையடைந்தனர். (7)

நன்கு காக்கப்பட்டதும், ஒரு பிராணியாலும் உட்செல்ல

ते तद्वनमुपागम्य बभूवुः परमोत्कटाः ।
वानरा वानरेन्द्रस्य मनःकान्ततमं महत् ॥ १०

ततस्ते वानरा हृष्टा दृष्ट्वा मधुवनं महत् ।
कुमारमभ्ययाचन्त मधूनि मधुपिङ्गलाः ॥ ११

ततः कुमारस्तान्वृद्धाञ्जाम्बवत्प्रमुखान्कपीन् ।
अनुमान्य ददौ तेषां निसर्गं मधुभक्षणे ॥ १२

[ते निसृष्टाः कुमारेण धीमता वालिसूनुना ।
हरयः समपद्यन्त द्रुमान्मधुकराकुलान् ॥ १३

தே தத்வனமுபாகம்ய பபூவு: பரமோத்கடா: ।
வானரா வானரேந்த்ரஸ்ய மன: காந்ததமம் மஹத் ॥ 10

ததஸ்தே வானரா ஹ்ருஷ்டா த்ருஷ்ட்வா மதுவனம் மஹத் ।
குமாரமப்யயாசந்த மதூனி மதுபிங்கலா: ॥ 11

தத: குமாரஸ்தான்வ்ருத்தான்ஜாம்பவத்ப்ரமுகான்கபீன் ।
அனுமான்ய ததௌ தேஷாம் நிஸர்கம் மதுபக்ஷணே ॥ 12

[தே நிஸ்ருஷ்டா: குமாரேண தீமதா வாலிஸூனுனா ।
ஹரய: ஸமபத்யந்த த்ருமான்மதுகராகுலான் ॥ 13

முடியாததும், எல்லா பிராணிகளுக்கும் மனோஹரமானதுமான ஸுக்ரீவனுடைய மதுவனம் என்று பிரஸித்திபெற்ற யாதொரு வனமிருக்கிறதோ, எந்த மதுவனத்தை வானரஸ்ரேஷ்டனும் மஹாத்மாவுமான ஸுக்ரீவனுடைய மாமனும், மஹாவீர்யம் கொண்டவனுமான ததிமுகன் என்ற பெயருள்ள குரங்கானவன் எப்பொழுதும் காக்கின்றனோ, வானரராஜனுடைய மனதிற்கு பிரியத்தையளிக்கிறதும், மிகப்பெரிதுமான அந்த மதுவனத்தை அந்த வானரர்கள் அடைந்து மிகுந்த உத்ஸாஹமுள்ளவர்களாக ஆனர்கள். (8—10)

பிறகு பெரிதான மதுவனத்தை தேன் நிறமுள்ள அந்த வானரர்கள் கண்டு ஸந்தோஷங்கொண்டு அங்கதனைப்பார்த்து தேன் வேண்டுமென்று கேட்டனர். (11)

பிறகு அங்கதன், ஜாம்பவான் முதலிய கிழவர்களான அந்த வானரர்களை அனுமதித்து அவர்களுக்கு தேனைச் சாப்பிட உத்திரவிட்டான். (12)

भक्षयन्तः सुगन्धीनि मूलानि च फलानि च ।
जग्मुः प्रहर्षं ते सर्वे बभूवुश्च मदोत्कटाः ॥] १४

ततश्चानुमताः सर्वे संप्रहृष्टा वनौकसः ।
मुदिताः प्रेरिताश्चापि प्रनृत्यन्तोऽभवंस्ततः ॥ १५

गायन्ति केचित्प्रणमन्ति केचिन्नृत्यन्ति केचित्प्रहसन्ति केचित् ।
पतन्ति केचिद्विचरन्ति केचित्प्लवन्ति केचित्प्रलपन्ति केचित् ॥ १६

परस्परं केचिदुपाश्रयन्ते परस्परं केचिदुपाक्रमन्ते ।
परस्परं केचिदुपब्रुवन्ते परस्परं केचिदुपारमन्ते ॥ १७

द्रुमाद्द्रुमं केचिदभिद्रवन्ते क्षितौ नगाग्रान्निपतन्ति केचित् ।
महीतलात्केचिदुदीर्णवेगा महाद्रुमाग्राण्यभिसंपतन्ति ॥ १८

பக்ஷயந்த: ஸுகந்தீனி மூலானி ச பலானி ச ।
ஜக்மு: ப்ரஹர்ஷம் தே ஸர்வே பபூவுஸ்ச மதோத்கடா: ॥] 14

ததஸ்சானுமதா: ஸர்வே ஸம்ப்ரஹ்ருஷ்டா வனௌகஸ: ।
முதிதா: ப்ரேரிதாஸ்சாபி ப்ரந்ருத்யந்தோऽபவம்ஸ்தத: ॥ 15

காயந்தி கேசித்ப்ரணமந்தி கேசித்
ந்ருத்யந்தி கேசித்ப்ரஹஸந்தி கேசித் ।
பதந்தி கேசித்விசரந்தி கேசித்
ப்லவந்தி கேசித்ப்ரலபந்தி கேசித் ॥ 16

பரஸ்பரம் கேசிதுபாஸ்ரயந்தே
பரஸ்பரம் கேசிதுபாக்ரமந்தே ।
பரஸ்பரம் கேசிதுபப்ருவந்தே
பரஸ்பரம் கேசிதுபாரமந்தே ॥ 17

த்ருமாத்த்ருமம் கேசிதபித்ரவந்தே
க்ஷிதௌ நகாக்ராந்நிபதந்தி கேசித் ।
மஹீதலாத்கேசிதுதீர்ணவேகா
மஹாத்ருமாக்ராண்யபிஸம்பதந்தி ॥ 18

பிறகு உத்திரவு கொடுக்கப்பட்டவர்களும் ஸீதையை கண்டதால் மிகுந்த ஸந்தோஷம் கொண்டவர்களுமான எல்லா குரங்குகளும் அங்கதன் உத்திரவினுல் ஆனந்தம் கொண்டவர்களாயும், ஏவப்பட்டவர்களாயுமிருந்து கொண்டு அங்கு நர்த்தனம் செய்தனர். (15)

சிலர் பாடினர், சிலர் நமஸ்கரித்தனர், சிலர் கூத்தாடினார்கள்,

[धावन्ति केचित्सुपतन्ति केचिन्महाबला वानरयूथमुख्याः।]
गायन्तमन्यः प्रहसन्नुपैति हसन्तमन्यः प्ररुदन्नुपैति ॥ १९

रुदन्तमन्यः प्रणुदन्नुपैति नुदन्तमन्यः प्रणुदन्नुपैति।
समाकुलं तत्कपिसैन्यमासीन्मधुप्रपानोत्कटसत्त्वचेष्टम् ॥ २०

न चात्र कश्चिन्न बभूव मत्तो न चात्र कश्चिन्न बभूव तृप्तः।
ततो वनं तत्परिभक्ष्यमाणं द्रुमांश्च विध्वंसितपत्रपुष्पान् ॥ २१

[தாவந்தி கேசித்ஸுபதந்தி கேசித்
மஹாபலா வானரயூதமுக்யா: ।]
காயந்தமன்ய: ப்ரஹஸன்னுபைதி
ஹஸந்தமன்ய: ப்ரருதன்னுபைதி ॥ 19

ருதந்தமன்ய: ப்ரணுதன்னுபைதி
நுதந்தமன்ய: ப்ரணுதன்னுபைதி ।
ஸமாகுலம் தத்கபிஸைன்யமாஸீத்
மதுப்ரபானோத்கடஸத்வசேஷ்டம் ॥ 20

ந சாத்ர கஶ்சின்ந பபூவ மத்தோ
ந சாத்ர கஶ்சின்ந பபூவ த்ருப்த: ।
ததோ வனம் தத்பரிபக்ஷ்யமாணம்
த்ருமாம்ஶ்ச வித்வம்ஸிதபத்ரபுஷ்பான் ॥ 21

சிலர் உரக்கச் சிரித்தார்கள். சிலர் தலைகீழாக குதித்தார்கள். சிலர் இங்குமங்கும் திரிந்தார்கள். சிலர் பாய்ந்தார்கள். சிலர் புலம்பினார்கள். சிலர் ஒருவருக்கொருவர் ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டார்கள். சிலர் ஒருவருக்கொருவர் மேலேபாய்ந்து கொண்டார்கள். சிலர் ஒருவருக்கொருவர் வாக்குவாதம் செய்தார்கள். சிலர் ஒருவருக்கொருவர் விளையாடினார்கள். சிலர் ஒரு மரத்திலிருந்து மற்றொரு மரத்திற்கு தாவினார்கள். சிலர் மரங்களின் நுணியிலிருந்து பூமியில் குதித்தார்கள். சிலர் பூமியிலிருந்து மிகுந்த வேகங்கொண்டு பெரிய மரங்களின் நுணிகளில் பாய்ந்தார்கள். (16—18)

பாடும் குரங்கினிடம் மற்றொரு குரங்கு சிரித்துகொண்டே சென்றது. சிரிக்கின்ற குரங்கை மற்றொரு குரங்கு உரத்து அழுது கொண்டு ஸமீபத்தை அடைந்தது. (19)

அழுகின்ற குரங்கை மற்றொரு குரங்கு நன்கு அழும்படி தூண்டிக்கொண்டு கிட்டே சென்றது. தூங்குகிற குரங்கினிடம் மற்றொரு குரங்கு அலறிக்கொண்டே சென்றது. அந்த வானர

समीक्ष्य कोपाद्दधिवक्त्रनामा निवारयामास कपिः कपींस्तान् ।
स तैः प्रवृद्धैः परिभर्त्स्यमानो वनस्य गोप्ता हरिवीरवृद्धः ॥ २२

चकार भूयो मतिमुग्रतेजा वनस्य रक्षां प्रति वानरेभ्यः ।
उवाच कांश्चित्परुषाणि धृष्टमसक्तमन्यांश्च तलैर्जघान ॥ २३

समेत्य कैश्चित्कलहं चकार तथैव साम्नोपजगाम कांश्चित् ।
स तैर्मदात्संपरिवार्य वाक्यैर्बलाच्च तेन प्रतिवार्यमाणैः ॥ २४

ஸமீக்ஷ்ய கோபாத்ததிவக்த்ரநாமா
நிவாரயாமாஸ கபி: கபீம்ஸ்தான் ।
ஸ தை: ப்ரவ்ருத்தை: பரிபர்த்ஸ்யமானே
வனஸ்ய கோப்தா ஹரிவீரவ்ருத்த: ॥ 22

சகார பூயோ மதிமுக்ரதேஜா
வனஸ்ய ரக்ஷாம் ப்ரதி வானரேப்ய: ।
உவாச காம்ஶ்சித்பருஷாணி த்ருஷ்ட
மஸக்தமன்யாம்ஶ்ச தலைர்ஜகான ॥ 23

ஸமேத்ய கைஶ்சித்கலஹம் சகார
ததைவ ஸாம்னேபஜகாம காம்ஶ்சித் ।
ஸ தைர்மதாத்ஸம்பரிவார்ய வாக்யைர்
பலாச்ச தேன ப்ரதிவார்யமாணை: ॥ 24

ஸைன்யமானது அளவுக்குமேல் தேனைக்குடித்ததினல் மதம்பிடித்த மனதின் வ்யாபாரத்தையுடையதாய் மாறுபாடாக ஆயிற்று. இந்த ஸைன்யத்தில் மதங்கொள்ளாத குரங்கு ஒன்றுமில்லை, இதில் திருப்தியடையாத குரங்கும் ஒன்றுமில்லை. பிறகு மரங்களை இலைகளில்லாமலும், பூக்களில்லாமலும் செய்ததையும், மதுவனத்திலுள்ள தேன் முழுவதையும் குடித்ததையும் கண்ட ததிமுகன் என்ற பெயருள்ள வானரன் கோபத்தால் அந்த குரங்குகளை தடுத்தான். வானர வீரர்களுள் வயது முதிர்ந்தவனும், உக்ரமான தேஜஸுள்ளவனும், மதுவனத்தை காக்கின்றவனுமான அந்த ததிமுகன் மிகுந்த மதங்கொண்ட அந்த வானரங்களால் அதட்டப்பட்டு குரங்குகளிடமிருந்து மதுவனத்தை காக்கவேண்டி மறுபடி பின்கண்ட உபாயத்தை செய்தான். சிலரைக் கடுமையாக தைர்யத்துடன் அதட்டினன். வேறு சிலரை காலால் ஓயாமல் உதைத்தான். சிலருடன் கலஹத்தை செய்தான். அம்மாதிரியே சிலரை நல்ல பேச்சினல் வேண்டிக்கொண்டான். அவனல் வார்த்தையால் தடுக்கப்பட்டவர்களும், தோஷத்தையுணராமல் பயமற்றவர்களுமான அந்த குரங்குகளால் ஒன்றுகூடி சூழப்பட்ட அந்த ததிமுகன் பலத்தாலும், மதத்தாலும், மேலேவிழுந்து பாய்ந்து இழுக்கப்பட்

प्रधर्षितस्त्यक्तभयैः समेत्य प्रकृष्यते चाप्यनवेक्ष्य दोषम्।
नखैस्तुदन्तो दशनैर्दशन्तस्तलैश्च पादैश्च समापयन्तः॥
मदात्कपिं तं कपयः समग्रा महावनं निर्विषयं च चक्रुः॥ २५

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
एकषष्टितमः सर्गः॥ ५५॥

ப்ரதர்ஷிதஸ்த்யக்தபயை: ஸமேத்ய
ப்ரக்ருஷ்யதே சாப்யனவேக்ஷ்ய தோஷம்।
நகைஸ்துதந்தோ தஶனைர்தஶந்த:
தலைஶ்ச பாதைஶ்ச ஸமாபயந்த:॥
மதாத்கபிம் தம் கபய: ஸமக்ரா
மஹாவனம் நிர்விஷயம் ச சக்ரு:॥ 25

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீய ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே ஏகஷஷ்டிதம: ஸர்க:॥

டான். எல்லா வானரர்களும் குடிவெறியால் அந்த ததிமுகனை நகங்களால் பூருகின்றவர்களாயும், பற்களால் கடிக்கின்றவர்களாயும் இருந்துகொண்டு, மஹத்தான மதுவனத்தை கைகளாலும், கால்களாலும் முறித்து சூன்யமாக்கினர்கள். (20—25)

அறுபத்தொன்றுவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

द्विषष्टितमः सर्गः — அறுபத்திரண்டாவது ஸர்கம் ॥ ६२ ॥

“ वनपालप्रधर्षणम् ”

காவலாளர்களை அதட்டல்.

तानुवाच हरिश्रेष्ठो हनुमान्वानरर्षभः ।
अव्यग्रमनसो यूयं मधु सेवत वानराः ॥
अहमावारयिष्यामि युष्माकं परिपन्थिनः ॥ १

श्रुत्वा हनुमतो वाक्यं हरीणां प्रवरोऽङ्गदः ।
प्रत्युवाच प्रसन्नात्मा पिबन्तु हरयो मधु ॥ २

अवश्यं कृतकार्यस्य वाक्यं हनुमतो मया ।
अकार्यमपि कर्तव्यं किमङ्ग पुनरीदृशम् ॥ ३

अङ्गदस्य मुखाच्छ्रुत्वा वचनं वानरर्षभाः ।
साधु साध्विति संहृष्टा वानराः प्रत्यपूजयन् ॥ ४

தானுவாச ஹரிஶ்ரேஷ்டோ ஹனுமான்வானரர்ஷப: ।
அவ்யக்ரமனஸோ யூயம் மது ஸேவத வானரா: ॥
அஹமாவாரயிஷ்யாமி யுஷ்மாகம் பரிபந்தின: ॥ 1

ஶ்ருத்வா ஹனுமதோ வாக்யம் ஹரீணாம் ப்ரவரோऽங்கத: ।
ப்ரத்யுவாச ப்ரஸன்னாத்மா பிபந்து ஹரயோ மது ॥ 2

அவஶ்யம் க்ருதகார்யஸ்ய வாக்யம் ஹனுமதோ மயா ।
அகார்யமபி கர்த்தவ்யம் கிமங்க புனரீத்ருஶம் ॥ 3

அங்கதஸ்ய முகாச்ச்ருத்வா வசனம் வானரர்ஷபா: ।
ஸாது ஸாத்விதி ஸம்ஹ்ருஷ்டா வானரா: ப்ரத்யபூஜயன் ॥ 4

குரங்குகளுக்குத் தலைவரும், வானரர்களுள் சிறந்தவருமான ஹனுமார் அந்த குரங்குகளைப்பார்த்து ” ஓ வானரர்களே, நீங்கள் பயமில்லாமல் தேனை குடியுங்கள். நான் உங்களுக்கு இடையூறு செய்பவர்களை தடுக்கின்றேன் என்று சொன்னார். (1)

வானரர்களுள் சிறந்தவனான அங்கதன் ஹனுமாரின் வார்த்தையைக்கேட்டு தெளிந்த மனமுள்ளவனாய் குரங்குகள் தேனை குடிக்கட்டும் என்று சொன்னான். (2)

கார்யத்தை முடித்த ஹனுமாரின் வார்த்தையானது செய்யத் தகாததாயிருந்தாலும் அவசியம் என்னால் செய்யப்படவேண்டும், அப்படியிருக்க இதை எப்படி செய்யாமலிருக்கமுடியும். (3)

வானர வீரர்களான அவர்கள் அங்கதன் வாக்கிலிருந்துவந்த

पूजयित्वाऽङ्गदं सर्वे वानरा वानरर्षभम् ।
जग्मुर्मधुवनं यत्र नदीवेग इव द्रुतम् ॥ ५

ते प्रविष्टा मधुवनं पालानाक्रम्य वीर्यतः ।
अतिसर्गाच्च पटवो दृष्ट्वा श्रुत्वा च मैथिलीम् ॥
पपुः सर्वे मधु तदा रसवत्फलमाददुः ॥ ६

उत्पत्य च ततः सर्वे वनपालान्समागतान् ।
ताडयन्ति स्म शतशः सक्तान्मधुवने तदा ॥ ७

मधूनि द्रोणमात्राणि बाहुभिः परिगृह्य ते ।
पिबन्ति सहिताः सर्वे निघ्नन्ति स्म तथाऽपरे ॥ ८

பூஜயித்வாऽங்கதம் ஸர்வே வானரா வானரர்ஷபம் ।
ஜக்முர்மதுவனம் யத்ர நதீவேக இவ த்ருதம் ॥ 5

தே ப்ரவிஷ்டா மதுவனம் பாலானாக்ரம்ய வீர்யத: ।
அதிஸர்காச்ச படவோ த்ருஷ்ட்வா ஶ்ருத்வா ச மைதிலீம் ॥
பபு: ஸர்வே மது ததா ரஸவத்பலமாதது: ॥ 6

உத்பத்ய ச தத: ஸர்வே வனபாலான்ஸமாகதான் ।
தாடயந்தி ஸ்ம ஶதஶ: ஸக்தான்மதுவனே ததா ॥ 7

மதூனி த்ரோணமாத்ராணி பாஹுபி: பரிக்ருஹ்ய தே ।
பிபந்தி ஸஹிதா: ஸர்வே நிக்னந்தி ஸ்ம ததாऽபரே ॥ 8

வார்த்தையைக்கேட்டு மிகுந்த ஸந்தோஷத்தையடைந்தவர்களாய் நல்லது நல்லது என்று கொண்டாடினர். (4)

அந்த எல்லா வானரங்களும் வானரச்ரேஷ்டனை அங்கதனைப் பூஜித்து நதியின் வேகம்போல் வேகமாக எங்கு மதுவனம் இருக்கிறதோ அங்கு சென்றனர். (5)

ஸமர்த்தர்களான அந்த வானரர்கள் அங்கதனுடைய உத்திரவினாலும், ஸீதையைக்கண்டதாகக் கேட்டதாலும் காவற்காரர்களை வீர்யத்தால் ஆக்ரமித்து மதுவனத்திற்குள் புகுந்தனர். எல்லோரும் அப்பொழுது தேனை குடித்தனர், ருசியுள்ள பழத்தையும் சாப்பிட்டனர். (6)

பிறகு எல்லோரும், வந்தவர்களும், மதுவனத்திலிருந்து காவல் காக்கின்றவர்களுமான நூற்றுக்கணக்கானவர்களை அப்பொழுது பாய்ந்து அடித்தனர். (7)

ஒன்றுகூடின அவர்கள் எல்லோரும் கைகளால் பதக்கு தேனை எடுத்துக்கொண்டு குடித்தார்கள். சிலர் அப்படியே தேன்களை வாரியிறைத்தார்கள். (8)

केचित्पीत्वाऽपविध्यन्ति मधूनि मधुपिङ्गलाः।
मधूच्छिष्टेन केचिच्च जघ्नुरन्योन्यमुत्कटाः॥ ९

अपरे वृक्षमूले तु शाखां गृह्य व्यवस्थिताः।
अत्यर्थं च मदग्लानाः पर्णान्यास्तीर्य शेरते॥ १०

उन्मत्तभूताः प्लवगा मधुमत्ताश्च हृष्टवत्।
क्षिपन्ति च तदाऽन्योन्यं स्खलन्ति च तथाऽपरे॥ ११

केचित्क्ष्वेलां प्रकुर्वन्ति केचित्कूजन्ति हृष्टवत्।
हरयो मधुना मत्ताः केचित्सुप्ता महीतले॥ १२

कृत्वा केचिद्धसन्त्यन्ये केचित्कुर्वन्ति चेतरत्।
कृत्वा केचिद्वदन्त्यन्ये केचिद्बुद्ध्यन्ति चेतरत्॥ १३

கேசித்பீத்வாऽபவித்யந்தி மதூனி மதுபிங்கலா: ।
மதூச்சிஷ்டேன கேசிச்ச ஜக்னுரன்யோன்யமுத்கடா: ॥ 9

அபரே வ்ருக்ஷமூலே து ஶாகாம் க்ருஹ்ய வ்யவஸ்திதா: ।
அத்யர்த்தம் ச மதக்லானா: பர்ணான்யாஸ்தீர்ய ஶேரதே ॥ 10

உன்மத்தபூதா: ப்லவகா மதுமத்தாஶ்ச ஹ்ருஷ்டவத் ।
க்ஷிபந்தி ச ததாऽன்யோன்யம் ஸ்கலந்தி ச ததாऽபரே ॥ 11

கேசித்க்ஷ்வேலாம் ப்ரகுர்வந்தி கேசித்கூஜந்தி ஹ்ருஷ்டவத்
ஹரயோ மதுனா மத்தா: கேசித்ஸுப்தா மஹீதலே ॥ 12

க்ருத்வா கேசித்ஹஸந்த்யன்யே கேசித்குர்வந்தி சேதரத் ।
க்ருத்வா கேசித்வதந்த்யன்யே கேசித்புத்யந்தி சேதரத் ॥ 13

தேன் நிறமுள்ள சில வானரர்கள் தேனைக் குடித்துவிட்டு ஆடையை வாரி எறிந்தனர். சிலர் மதம்கொண்டு ஒருவருக்கொருவர் குடிக்கப்பட்ட தேனடையினால் அடித்துக்கொண்டனர். (9)

சிலர் மிகுந்த மதத்தினால் களைத்துப்போய் கிளையை பிடித்துக்கொண்டு நிதானித்து நின்று மரத்தடியில் இலைகளைப்பரப்பிப் படுத்துக்கொண்டார்கள். (10)

மதுவினால் மதங்கொண்டவர்களும், அதனால் பித்துபிடித்தவர்களாகவும் ஆகி வானரர்கள் உத்ஸாகத்துடனிருக்கும்படிக்கு ஒருவரையொருவர் தூக்கி எறிந்து கொண்டனர். அப்படியே மற்றும்சிலர் காலால் ஒருவருக்கொருவர் தூக்கித்தள்ளிக்கொண்டனர். சிலர் ஸிம்ஹநாதத்தைச் செய்தனர். சிலர் ஸந்தோஷங்கொண்டு பக்ஷிகளைபோல் கத்தினர். சில வானரர்கள் தேன் குடித்ததினால் மதங்கொண்டு பூமியில் தூங்கினார்கள். சிலர் செய்யக்கூடாத கார்யத்தை செய்துவிட்டு சிரித்தார்கள். சிலர் சொல்லக்கூடாத கார்யத்தை செய்தனர். சிலர் அம்மாதிரி கார்யத்தை செய்துவிட்டு

येऽप्यत्र मधुपालाः स्युः प्रेष्या दधिमुखस्य तु ।
तेऽपि तैर्वानरैर्भीमैः प्रतिषिद्धा दिशो गताः ॥ १४
जानुभिस्तु प्रकृष्टाश्च देवमार्गं प्रदर्शिताः ।
अब्रुवन्परमोद्विग्ना गत्वा दधिमुखं वचः ॥ १५
हनूमता दत्तवरैर्हतं मधुवनं बलात् ।
वयं च जानुभिः कृष्टा देवमार्गं च दर्शिताः ॥ १६
ततो दधिमुखः क्रुद्धो वनपस्तत्र वानरः ।
हतं मधुवनं श्रुत्वा सान्त्वयामास तान्हरीन् ॥ १७
इहागच्छत गच्छामो वानरान्बलदर्पितान् ।
बलेन वारयिष्यामो मधु भक्षयतो वयम् ॥ १८

யேऽப்யத்ர மதுபாலா: ஸ்யு: ப்ரேஷ்யா ததிமுகஸ்ய து ।
தேऽபி தைர்வானரைர்பீமை: ப்ரதிஷித்தா திஶோ கதா: ॥ 14
ஜானுபிஸ்து ப்ரக்ருஷ்டாஶ்ச தேவமார்கம் ப்ரதர்ஶிதா: ।
அப்ருவன்பரமோத்விக்ஞ கத்வா ததிமுகம் வச: ॥ 15
ஹனூமதா தத்தவரைர்ஹதம் மதுவனம் பலாத் ।
வயம் ச ஜானுபி: க்ருஷ்டா தேவமார்கம் ச தர்ஶிதா: ॥ 16
ததோ ததிமுக: க்ருத்தோ வனபஸ்தத்ர வானர: ।
ஹதம் மதுவனம் ஶ்ருத்வா ஸாந்த்வயாமாஸ தான்ஹரீன் ॥ 17
இஹாகச்சத கச்சாமோ வானரான்பலதர்ப்பிதான் ।
பலேன வாரயிஷ்யாமோ மது பக்ஷயதோ வயம் ॥ 18

அதை வாக்கினலும் சொன்னர்கள், அதைக்கேட்ட மற்றும் சிலர் அம்மாதிரி கார்யத்தைச்செய்ய எண்ணம்கொண்டார்கள். இங்கு ததிமுகனுக்கு வேலைக்காரர்களாக யாதொரு காவலாளிகள் உண்டோ அவர்களும் பயங்கரர்களான அந்த வானரர்களால் தடுக்கப்பட்டு பத்து திக்குகளிலும் ஓடிவிட்டார்கள். முழங்கால்களில் பிடித்து இழுக்கப்பட்டு அபானத்வாரத்தையும் பார்க்கும்படி செய்யப்பட்டவர்களாய் மிகவும் மனம் நொந்து ததிமுகனிடம் சென்று சொன்னர்கள். (11—15)

ஹனுமாரால் வரம் கொடுக்கப்பட்ட வானரர்களால் பலாத்காரமாய் மதுவனம் அழிக்கப்பட்டது. நாங்களும் முழங்காலைப் பிடித்து இழுக்கப்பட்டோம். அபானமார்கத்தையும் பார்க்கும்படி செய்யப்பட்டோம். (16)

பிறகு மதுவனத்தை காக்கும் ததிமுகன் என்ற வானரன் மதுவனம் அழிந்ததைக்கேட்டு கோபங்கொண்டு அந்த வானரர்களை ஸமாதானம் செய்தான். இங்கு வாருங்கள். அங்கு போவோம். பலத்தினல் கொழுப்பையடைந்தவர்களும், தேனைக் குடிக்கின்றவர்களுமான குரங்குகளை நாம் பலத்தினல் தடுத்துவிடுவோம். (18)

श्रुत्वा दधिमुखस्येदं वचनं वानरर्षभाः ।
पुनर्वीरा मधुवनं तेनैव सहसा ययुः ॥ १९

मध्ये चैषां दधिमुखः प्रगृह्य तरसा तरुम् ।
समभ्यधावद्वेगेन ते च सर्वे प्लवंगमाः ॥ २०

ते शिलाः पादपांश्चापि पर्वतांश्चापि वानराः ।
गृहीत्वाऽभ्यगमन्क्रुद्धा यत्र ते कपिकुञ्जराः ॥ २१

ते स्वामिवचनं वीरा हृदयेष्ववसज्य तत् ।
त्वरया ह्यभ्यधावन्त सालतालशिलायुधाः ॥ २२

वृक्षस्थांश्च तलस्थांश्च वानरान्बलदर्पितान् ।
अभ्यक्रामंस्ततो वीराः पालास्तत्र सहस्रशः ॥ २३

ஶ்ருத்வா ததிமுகஸ்யேதம் வசனம் வானரர்ஷபா: ।
புனர்வீரா மதுவனம் தேனைவ ஸஹஸா யயு: ॥ 19

மத்யே சைஷாம் ததிமுக: ப்ரக்ருஹ்ய தரஸா தரும் ।
ஸமப்யதாவத்வேகேன தே ச ஸர்வே ப்லவங்கமா: ॥ 20

தே ஶிலா: பாதபாம்ஶ்சாபி பர்வதாம்ஶ்சாபி வானரா: ।
க்ருஹீத்வாऽப்யகமன்க்ருத்தா யத்ர தே கபிகுஞ்ஜரா: ॥ 21

தே ஸ்வாமிவசனம் வீரா ஹ்ருதயேஷ்வவஸஜ்ய தத் ।
த்வரயா ஹ்யப்யதாவந்த ஸாலதாலஶிலாயுதா: ॥ 22

வ்ருக்ஷஸ்தாம்ஶ்ச தலஸ்தாம்ஶ்ச வானரான்பலதர்ப்பிதான் ।
அப்யக்ராமம்ஸ்ததோ வீரா: பாலாஸ்தத்ர ஸஹஸ்ரஶ: ॥ 23

ததிமுகனுடைய இந்த வார்த்தையைக்கேட்டு வீரர்களான வானரஶ்ரேஷ்டர்கள் அவனுடனே வேகமாக மதுவனத்திற்கு சென்றனர். (19)

ததிமுகனனவன் இந்த குரங்குகளுக்கு நடுவில் மரத்தை கையில் எடுத்துக்கொண்டு வேகமாகச் சென்றான்; அங்கே எல்லா குரங்குகளும் வேகமாகக் கூடவே சென்றன. (20)

அந்த வானரர்களும் கற்களையும், மரங்களையும், மலைகளையும், கையில் எடுத்துக்கொண்டு எந்த இடத்தில் அந்த வானரச்ரேஷ்டர்கள் இருக்கின்றனரோ அந்த இடத்திற்கு கோபங்கொண்டு சென்றனர். அந்த வீரர்கள் யஜமானனின் அந்த உத்தரவை மனதில் வைத்துக்கொண்டு தேக்குமரம், பனைமரம், கற்கள் இவைகளை ஆயுதமாககொண்டு வேகமாக சென்றனர். பலத்தால் கொழுப்பையடைந்த, மரங்களிலிருப்பவர்களும், பூமியிலிருப்பவர்களுமான குரங்குகளை பிறகு வீரர்களான ஆயிரக்கணக்குள்ள காவலாளிகள் அங்கு ஆக்ரமித்தனர். பிறகு ஹனுமான் முதலிய வானரச்ரேஷ்டர்

[बलान्निवारयन्तश्च आसेदुर्हरयो हरीन् ।
संदष्टोष्ठपुटाः क्रुद्धा भर्त्सयन्तो मुहुर्मुहुः ॥] २४

अथ दृष्ट्वा दधिमुखं क्रुद्धं वानरपुङ्गवाः ।
अभ्यधावन्त वेगेन हनुमत्प्रमुखास्तदा ॥ २५

तं सवृक्षं महाबाहुमापतन्तं महाबलम् ।
आर्यकं प्राहरत्तत्र बाहुभ्यां कुपितोऽङ्गदः ॥ २६

मदान्धश्च न वेदैनमार्यकोऽयं ममेति सः ।
अथैनं निष्पिपेषाशु वेगवद्वसुधातले ॥ २७

स भग्नबाहूरुभुजो विह्वलः शोणितोक्षितः ।
मुमोह सहसा वीरो मुहूर्तं कपिकुञ्जरः ॥ २८

[பலான்நிவாரயந்தஸ்ச ஆஸேதுர்ஹரயோ ஹரீன் ।
ஸந்தஷ்டோஷ்டபுடா: க்ருத்தா பர்த்ஸயந்தோ
முஹுர்முஹு: ॥] 24

அத த்ருஷ்ட்வா ததிமுகம் க்ருத்தம் வானரபுங்கவா: ।
அப்யதாவந்த வேகேன ஹனுமத்ப்ரமுகாஸ்ததா ॥ 25

தம் ஸவ்ருக்ஷம் மஹாபாஹுமாபதந்தம் மஹாபலம் ।
ஆர்யகம் ப்ராஹரத்தத்ர பாஹுப்யாம் குபிதோऽங்கத: ॥ 26

மதாந்தஸ்ச ந வேதைனமார்யகோऽயம் மமேதி ஸ: ।
அதைனம் நிஷ்பிபேஷாஸு வேகவத்வஸுதாதலே ॥ 27

ஸ பக்னபாஹூருபுஜோ விஹ்வல: ஶோணிதோக்ஷித: ।
முமோஹ ஸஹஸா வீரோ முஹூர்த்தம் கபிகுஞ்ஜர: ॥ 28

கள் கோபங்கொண்ட ததிமுகனை அப்பொழுது வேகமாக துரத்திச்சென்றனர். மரத்தை வைத்துக்கொண்டவனும், பெருத்த கைகளுள்ளவனும், எதிர்த்தோடி வருகிறவனும், மஹாபலமுள்ளவனும், ஸுக்ரீவனுக்கு மாமனுகையால் பூஜிக்கத் தகுந்தவனுமான அந்த ததிமுகனை அந்த இடத்தில் கோபங்கொண்ட அங்கதன் கைகளால் அடித்தான். மதத்தால் ஒன்றுமறியாதவனாய் அந்த அங்கதன் நமக்கு இவன் பெரியவன் என்று உணராமல் இவனை பூமியில் தள்ளி வேகமாக அநாயாஸமாக நொருக்கிவிட்டான். வீரனும் கபிகுஞ்ஜரனுமான அந்த ததிமுகன் கைகள், துடைகள், தோள்கள் முறிந்து ஸந்திபந்தங்கள் தளர்ந்து ரக்தத்தால் பூசப்பட்டவனாய் ஒரு முஹூர்த்தம் திடீரென்று மூர்ச்சையடைந்தான். (21—28)

स समाश्वस्य सहसा संक्रुद्धो राजमातुलः।
वानरान्वारयामास दण्डेन मधुमोहितान्॥ २९

स कथंचिद्विमुक्तस्तैर्वानरैर्वानरर्षभः।
उवाचैकान्तमाश्रित्य भृत्यान्स्वान्समुपागतान्॥ ३०

एते तिष्ठन्तु गच्छामो भर्ता नो यत्र वानरः।
सुग्रीवो विपुलग्रीवः सह रामेण तिष्ठति॥ ३१

सर्वं चैवाङ्गदे दोषं श्रावयिष्यामि पार्थिवे।
अमर्षी वचनं श्रुत्वा घातयिष्यति वानरान्॥ ३२

इष्टं मधुवनं ह्येतत्सुग्रीवस्य महात्मनः।
पितृपैतामहं दिव्यं देवैरपि दुरासदम्॥ ३३

ஸ ஸமாஶ்வஸ்ய ஸஹஸா ஸம்க்ருத்தோ ராஜமாதுல: |
வானரான்வாரயாமாஸ தண்டேன மதுமோஹிதான் || 29

ஸ கதம்சித்விமுக்தஸ்தைர்வானரைர்வானரர்ஷப: |
உவாசைகாந்தமாஶ்ரித்ய ப்ருத்யான்ஸ்வான்ஸமுபாகதான் || 30

ஏதே திஷ்டந்து கச்சாமோ பர்த்தா நோ யத்ர வானர: |
ஸுக்ரீவோ விபுலக்ரீவ: ஸஹ ராமேண திஷ்டதி || 31

ஸர்வம் சைவாங்கதே தோஷம் ஶ்ராவயிஷ்யாமி பார்த்திவே |
அமர்ஷீ வசனம் ஶ்ருத்வா காதயிஷ்யதி வானரான் || 32

இஷ்டம் மதுவனம் ஹ்யேதத்ஸுக்ரீவஸ்ய மஹாத்மன: |
பித்ருபைதாமஹம் திவ்யம் தேவைரபி துராஸதம் || 33

ராஜாவான ஸுக்ரீவனுக்கு அம்மானுன அந்த ததிமுகன் உடனே ஆஶ்வாஸம்கொண்டு மிகுந்த கோபங்கொண்டவனுய் தேன் குடித்ததால் மோஹத்தையடைந்த வானரங்களை தடியால் தடுத்தான். (29)

அந்த வானரர்களால் மெள்ளவிடப்பட்ட வானரச்ரேஷ்டனை அந்த ததிமுகன் ஸமீபம் வந்த வேலைக்காரர்களை ரஹஸ்யத்தில் இம்மாதிரி சொன்னுன். (30)

இவர்களிருக்கட்டும், எந்த இடத்தில் நமது எஜமானனும் வானரனும், பெருத்த கழுத்துள்ளவனுமான ஸுக்ரீவன் ஸ்ரீராமருடன் வஸிக்கிறுனே அங்கு செல்வோம். (31)

ராஜாவிடத்தில் எல்லா குரங்குகளையும் அங்கதனைச்சேர்ந்தவை என்றே சொல்லுவோம். இந்த வார்த்தையைக்கேட்டு கோபங்கொண்டு வானரர்களை கொன்றுவிடுவான். (32)

மஹாத்மாவான ஸுக்ரீவனுக்கு இந்த மதுவனமானது ரொம்பவும் இஷ்டமானதாயும், தலைமுறை தலைமுறையாக வருகிற

स वानरानिमान्सर्वान्मधुलुब्धान्गतायुषः।
घातयिष्यति दण्डेन सुग्रीवः ससुहृज्जनान्॥ ३४

वध्या ह्येते दुरात्मानो नृपाज्ञापरिभाविनः।
अमर्षप्रभवो रोषः सफलो नो भविष्यति॥ ३५

एवमुक्त्वा दधिमुखो वनपालान्महाबलः।
जगाम सहसोत्पत्य वनपालैः समन्वितः॥ ३६

निमेषान्तरमात्रेण स हि प्राप्तो वनालयः।
सहस्रांशुसुतो धीमान्सुग्रीवो यत्र वानरः॥ ३७

रामं च लक्ष्मणं चैव दृष्ट्वा सुग्रीवमेव च।
समप्रतिष्ठां जगतीमाकाशान्निपपात ह॥ ३८

संनिपत्य महावीर्यः सर्वैस्तैः परिवारितः।
हरिर्दधिमुखः पालैः पालानां परमेश्वरः॥ ३९

ஸ வானராநிமான்ஸர்வான்மதுலுப்தான்கதாயுஷ:।
காதயிஷ்யதி தண்டேன ஸுக்ரீவ: ஸஸுஹ்ருஜ்ஜநான்॥ 34

வத்யா ஹ்யேதே துராத்மானோ ந்ருபாக்ஞாபரிபாவின:।
அமர்ஷப்ரபவோ ரோஷ: ஸபலோ நோ பவிஷ்யதி॥ 35

ஏவமுக்த்வா ததிமுகோ வனபாலான்மஹாபல:।
ஜகாம ஸஹஸோத்பத்ய வனபாலை: ஸமன்வித:॥ 36

நிமேஷாந்தரமாத்ரேண ஸ ஹி ப்ராப்தோ வனாலய:।
ஸஹஸ்ராம்ஶுஸுதோ தீமான்ஸுக்ரீவோ யத்ர வானர:॥

ராமம் ச லக்ஷ்மணம் சைவ த்ருஷ்ட்வா ஸுக்ரீவமேவ ச।
ஸமப்ரதிஷ்டாம் ஜகதீமாகாஶாந்நிபபாத ஹ॥ 38

ஸம்நிபத்ய மஹாவீர்ய: ஸர்வைஸ்தை: பரிவாரித:।
ஹரிர்ததிமுக: பாலை: பாலானாம் பரமேஶ்வர:॥ 39

தாயும் திவ்யமாயும் தேவர்களாலும்கூட உட்செல்ல முடியாததாயும் இருந்தது. அந்த ஸுக்ரீவன் மதுவில் அதிக ஆசை கொண்டவர்களும், ஆயுள் குறைந்தவர்களும், ஸ்நேஹிதர்களுடன் கூடினவர்களுமான இந்த எல்லா வானரர்களையும் தடியால் கொல்லப் போகிறான். அரசனின் உத்தரவை அவமதித்த துராத்மாக்களான இவர்கள் கொல்லத்தகுந்தவர்களே. பொறுக்கமுடியாத நம்முடைய கோபமானது பயனைக்கொடுப்பதாகவே ஆகப்போகிறது. மஹாபலமுள்ள ததிமுகன் என்ற அந்த வானரன் இவ்விதம் காவலாளிகளைப்பார்த்துச் சொல்லி வேகமாக அவர்களுடன்கூட மேலே கிளம்பி ஒரு நிமிஷத்திற்குள் புத்திமானும், ஸூர்யபுத்ரனும், வான

स दीनवदनो भूत्वा कृत्वा शिरसि चाञ्जलिम्।
सुग्रीवस्य शुभौ मूर्ध्ना चरणौ प्रत्यपीडयत्॥ ४०

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
द्विषष्टितमः सर्गः॥ ६२॥

ஸ தீனவதனோ பூத்வா க்ருத்வா ஶிரஸி சாஞ்ஜலிம்।
ஸுக்ரீவஸ்ய ஶுபௌ மூர்த்நா சரணௌ ப்ரத்யபீடயத்॥ **40**

இத்யார்ஷே ஶ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீய ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே த்விஷஷ்டிதம: ஸர்க:॥

ரனுமான ஸுக்ரீவன் எங்கிருக்கிறானோ அங்குசென்றான். ஸ்ரீராமனை யும், லக்ஷ்மணனையும், ஸுக்ரீவனையும் கண்டு சமதளமான பூமியில் ஆகாசத்திலிருந்து குதித்தான். அந்த எல்லா காவர்க்காரர்களாலும் சூழப்பட்டவனும், மஹாவீர்யமுள்ளவனும், காவலாளிகளுக்கு சிறந்த தலைவனும், வானரனுமான அந்த ததிமுகன் களைத்த முகத்துடன்கூடி தலையில் கைகூப்பி ஸுக்ரீவனுடைய அழகிய கால்களை சிரஸால் நமஸ்கரித்தான். (33—40)

அறுபத்திரண்டாவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

त्रिषष्टितमः सर्गः — அறுபத்திமூன்ருவது ஸர்கம் ॥ ६३ ॥

“मधुवनभङ्गनिवेदनम्”

மதுவனத்தின் நாசத்தைத் தெரிவித்தல்.

ततो मूर्ध्ना निपतितं वानरं वानरर्षभः ।
दृष्ट्वैवोद्विग्नहृदयो वाक्यमेतदुवाच ह ॥ १

उत्तिष्ठोत्तिष्ठ कस्मात्त्वं पादयोः पतितो मम ।
अभयं ते भवेद्वीर सर्वमेवाभिधीयताम् ॥ २

[किं संभ्रमाद्धितं कृत्स्नं ब्रूहि यद्वक्तुमर्हसि ।
कच्चिन्मधुवने स्वस्ति श्रोतुमिच्छामि वानर ॥] ३

स तु विश्वासितस्तेन सुग्रीवेण महात्मना ।
उत्थाय सुमहाप्राज्ञो वाक्यं दधिमुखोऽब्रवीत् ॥ ४

ததோ மூர்த்நா நிபதிதம் வானரம் வானரர்ஷப: ।
த்ருஷ்ட்வைவோத்விக்னஹ்ருதயோ வாக்யமேததுவாச ஹ ॥ 1

உத்திஷ்டோத்திஷ்ட கஸ்மாத்த்வம் பாதயோ: பதிதோ மம ।
அபயம் தே பவேத்வீர ஸர்வமேவாபிதீயதாம் ॥ 2

[கிம் ஸம்ப்ரமாத்திதம் க்ருத்ஸ்னம் ப்ரூஹி யத்வக்துமர்ஹஸி ।
கச்சின்மதுவனே ஸ்வஸ்தி ஶ்ரோதுமிச்சாமி வானர ॥] 3

ஸ து விஶ்வாஸிதஸ்தேன ஸுக்ரீவேண மஹாத்மனு ।
உத்தாய ஸுமஹாப்ராக்ஞோ வாக்யம் ததிமுகோப்ரவீத் ॥ 4

பிறகு சிரஸினல் நமஸ்கரித்த வானரனை ததிமுகனை வானரஶ்ரேஷ்டனை ஸுக்ரீவன் கண்டு கலங்கின மனம் கொண்டவனுய் இம்மாதிரி சொன்ஞன். ஓ வீர, எழுந்திரு எழுந்திரு. எதற்காக நீ என் கால்களில் விழுந்தாய்? உனக்கு அபயப்ரதானம் செய்கிறேன். எல்லாவற்றையும் சொல்லு. மஹாத்மாவான ஸுக்ரீவனல் தேற்றப்பட்ட மிகுந்த புத்தியுள்ள அந்த ததிமுகன் எழுந்து சொன்ஞன். ஓ ராஜன், இந்த மதுவனமானது இதற்குமுன்பு ரிக்ஷரஜஸ்ஸினலும் வாலியினலும், உம்மாலும் இஷ்டப்படி உள்ளே புகுந்து சாப்பிடும்படி அனுமதிக்கப்படவில்லை. அப்படிப்பட்ட மதுவனமானது வானரர்களால் உட்புகுந்து இஷ்டப்படி குடிக்கப்பட்டது. இந்த காவலாளிகளால் தடுக்கப்பட்ட வானரர்கள் இவர்களை பொருட்படுத்தாமல் பழங்களை தின்றனர். தேன்களையும் குடித்தனர். மீத

नैवर्क्षरजसा राजन्न त्वया नापि वालिना।
वनं निसृष्टपूर्वं हि भक्षितं तच्च वानरैः॥ ५

एभिः प्रधर्षिताश्चैव वानरा वनरक्षिभिः।
मधून्यचिन्तयित्वेमान्भक्षयन्ति पिबन्ति च॥ ६

[न्यवारयमहं सर्वान्सहैभिर्वनचारिभिः।
अचिन्तयित्वा मां हृष्टा भक्षयन्ति पिबन्ति च॥] ७

शिष्टमत्रापविध्यन्ति भक्षयन्ति तथाऽपरे।
निवार्यमाणास्ते सर्वे भ्रुवौ वै दर्शयन्ति हि॥ ८

इमे हि संरब्धतरास्तथा तैः संप्रधर्षिताः।
वारयन्तो वनात्तस्मात्क्रुद्धैर्वानरपुङ्गवैः॥ ९

ततस्तैर्बहुभिर्वीरैर्वानरैर्वानरर्षभ।
संरक्तनयनैः क्रोधाद्धरयः प्रविचालिताः॥ १०

நைவர்க்ஷரஜஸா ராஜந்ந த்வயா நாபி வாலிநா।
வநம் நிஸ்ருஷ்டபூர்வம் ஹி பக்ஷிதம் தச்ச வாநரை:॥ 5

ஏபி: ப்ரதர்ஷிதாஸ்சைவ வாநரா வநரக்ஷிபி:।
மதூந்யசிந்தயித்வேமாந்பக்ஷயந்தி பிபந்தி ச॥ 6

[ந்யவாரயமஹம் ஸர்வாந்ஸஹைபிர்வநசாரிபி:।
அசிந்தயித்வா மாம் ஹ்ருஷ்டா பக்ஷயந்தி பிபந்தி ச॥] 7

ஸிஷ்டமத்ராபவித்யந்தி பக்ஷயந்தி ததாऽபரே।
நிவார்யமாணாஸ்தே ஸர்வே ப்ருவௌ வை தர்ஸயந்தி ஹி॥ 8

இமே ஹி ஸம்ரப்ததராஸ்ததா தை: ஸம்ப்ரதர்ஷிதா:।
வாரயந்தோ வநாத்தஸ்மாத்க்ருத்தைர்வாநரபுங்கவை:॥ 9

ததஸ்தைர்பஹுபிர்வீரைர்வாநரைர்வாநரர்ஷப।
ஸம்ரக்தநயநை: க்ரோதாத்தரய: ப்ரவிசாலிதா:॥ 10

முள்ள தேன் ஆடையை பூமியில் வாரி இரைக்கின்றனர். இப்படியே மற்றும் சிலர் குடிக்கின்றனர். தடுக்கப்பட்ட அந்த எல்லா வானரர்களும் புருவங்களைக் காட்டுகின்றனர். மிக வேகங்கொண்ட இந்த காவலாளிகள் கோபங்கொண்ட அந்த வானரஸ்ரேஷ்டர்களால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டு அந்த மதுவனத்திலிருந்து விரட்டப்பட்டனர். ஓ வானரஸ்ரேஷ்ட, பிறகு வீரர்களும், மிகச்சிறந்த கண்களுள்ளவர்களுமான அந்த பல வானரர்களால் காவலாளிகளான குரங்குகள் கோபத்தால் அங்குமிங்கும் விறட்டப்பட்டன. சிலர் கைகளால் அடிக்கப்பட்டார்கள். சிலர் முழங்கால்களை பிடித்திழுத்து அடிக்கப்பட்டு இஷ்டப்படி இழுக்கப்பட்டார்கள். அபான மார்கத்தை பார்க்கும்படி செய்யப்பட்டார்கள். எஜ

पाणिभिर्निहताः केचित्केचिज्जानुभिराहताः ।
प्रकृष्टाश्च यथाकामं देवमार्गं च दर्शिताः ॥ ११

एवमेते हताः शूरास्त्वयि तिष्ठति भर्तरि ।
कृत्स्नं मधुवनं चैव प्रकामं तैः प्रभक्ष्यते ॥ १२

एवं विज्ञाप्यमानं तं सुग्रीवं वानरर्षभम् ।
अपृच्छत्तं महाप्राज्ञो लक्ष्मणः परवीरहा ॥ १३

किमयं वानरो राजन्वनपः प्रत्युपस्थितः ।
कंचार्थमभिनिर्दिश्य दुःखितो वाक्यमब्रवीत् ॥ १४

एवमुक्तस्तु सुग्रीवो लक्ष्मणेन महात्मना ।
लक्ष्मणं प्रत्युवाचेदं वाक्यं वाक्यविशारदः ॥ १५

பாணிபிர்நிஹதா: கேசித்கேசிஜ்ஜாநுபிராஹதா: ।
ப்ரக்ருஷ்டாஸ்ச யதாகாமம் தேவமார்கம் ச தர்ஸிதா: ॥ 11

ஏவமேதே ஹதா: ஸூராஸ்த்வயி திஷ்டதி பர்த்தரி ।
க்ருத்ஸ்னம் மதுவனம் சைவ ப்ரகாமம் தை: ப்ரபக்ஷ்யதே ॥

ஏவம் விக்ஞாப்யமானம் தம் ஸுக்ரீவம் வானரர்ஷபம் ।
அப்ருச்சத்தம் மஹாப்ராக்ஞோ லக்ஷ்மண: பரவீரஹா ॥ 13

கிமயம் வானரோ ராஜன்வனப: ப்ரத்யுபஸ்தித: ।
கம்சார்த்தமபிநிர்திஸ்ய து:கிதோ வாக்யமப்ரவீத் ॥ 14

ஏவமுக்தஸ்து ஸுக்ரீவோ லக்ஷ்மணேன மஹாத்மனு ।
லக்ஷ்மணம் ப்ரத்யுவாசேதம் வாக்யம் வாக்யவிஸாரத: ॥ 15

மானுனை தாங்களிருக்கும்பொழுது சூரர்களான இவர்கள் இம்மாதிரி ஹிம்ஸிக்கப்பட்டார்கள். மதுவனம் முழுவதுமே அவர்களால் இஷ்டப்படி அனுபவிக்கப்படுகிறது. இம்மாதிரி தெரிவிக்கப்படுகின்ற வானரச்ரேஷ்டனை அந்த ஸுக்ரீவனை மஹாபுத்திமானும் சத்ருவீரர்களை யழிப்பவருமான லக்ஷ்மணர் கேட்டார். (1—13)

ஓ ராஜன், வனத்தைக் காக்கும் இந்த வானரன் எதற்கு இங்கு வந்தான். எந்த விஷயத்தைகுறித்து துக்கம் கொண்டு தங்களிடத்தில் பேசினுன். (ததிமுகனும், ஸுக்ரீவனும் பேசிய குரங்கு பாஷையை லக்ஷ்மணன் நன்கு அறியாததால் இவ்விதம் கேட்டதாகத் தெரிகிறது.) இம்மாதிரி மஹாத்மாவான லக்ஷ்மணனுல் கேட்கப்பட்டவனும், பேசும் திறமையுள்ளவனுமான ஸுக்ரீவன் லக்ஷ்மணரைப்பார்த்து இம்மாதிரிச் சொன்னுன். ஹே ஆர்ய, ஹே லக்ஷ்மண, தெற்குதிக்கில் தேடித்திரும்பிவந்தவர்களும், ஹரிபுங்கவர்களும், வீரர்களும், அங்கதனை தலைமையாகக் கொண்டவர்

आर्य लक्ष्मण संप्राह वीरो दधिमुखः कपिः।
अङ्गदप्रमुखैर्वीरैर्भक्षितं मधु वानरैः॥ १६

विचित्य दक्षिणामाशामागतैर्हरिपुंगवैः।
नैषामकृतकृत्यानामीदृशः स्यादुपक्रमः॥ १७

आगतैश्च प्रमथितं यथा मधुवनं हि तैः।
धर्षितं च वनं कृत्स्नमुपयुक्तं च वानरैः॥ १८

वनं यदाऽभिपन्नं तैः साधितं कर्म वानरैः।
[वारयन्तो भृशं प्राप्ताः पाला जानुभिराहताः॥ १९

तथा न गणितश्चायं कपिर्दधिमुखो बली।
पतिर्मम वनस्यायमस्माभिः स्थापितः स्वयम्॥] २०

दृष्टा देवी न संदेहो न चान्येन हनूमता।
न ह्यन्यः साधने हेतुः कर्मणोऽस्य हनूमतः॥ २१

ஆர்ய லக்ஷ்மண ஸம்ப்ராஹ வீரோ ததிமுக: கபி: ।
அங்கதப்ரமுகைர்வீரைர்பக்ஷிதம் மது வானரை: ॥ 16

விசித்ய தக்ஷிணமாஶாமாகதைர்ஹரிபுங்கவை: ।
நைஷாமக்ருதக்ருத்யாணமீத்ருஶ: ஸ்யாதுபக்ரம: ॥ 17

ஆகதைஶ்ச ப்ரமதிதம் யதா மதுவனம் ஹி தை: ।
தர்ஷிதம் ச வனம் க்ருத்ஸ்னமுபயுக்தம் ச வானரை: ॥ 18

வனம் யதாऽபிபன்னம் தை: ஸாதிதம் கர்ம வானரை: ।
[வாரயந்தோ ப்ருஶம் ப்ராப்தா: பாலா ஜானுபிராஹதா: ॥ 19

ததா ந கணிதஶ்சாயம் கபிர்ததிமுகோ பலீ ।
பதிர்மம வனஸ்யாயமஸ்மாபி: ஸ்தாபித: ஸ்வயம் ॥] 20

த்ருஷ்டா தேவீ ந ஸம்தேஹோ ந சான்யேன ஹனூமதா ।
ந ஹ்யன்ய: ஸாதனே ஹேது: கர்மணோऽஸ்ய ஹனூமத: ॥ 21

களுமான குரங்குகளால் மதுவனத்தில் புகுந்து தேன் குடிக்கப்பட்டது என்று வீரனை ததிமுகன் சொன்னான். கார்யஸித்தியை யடையாத இவர்கள் இம்மாதிரி ஆரம்பிக்கமாட்டார்கள். திரும்பி வந்த அந்த வானரர்களால் மதுவனமானது முறிக்கப்பட்டதாயும், ஆக்ரமிக்கப்பட்டதாயும், தேன் குடிக்கப்பட்டதாயும், நினைக்கிறேன். எப்பொழுது மதுவனமானது அந்த வானரர்களால் அழிக்கப்பட்டதோ அதனல் கார்யமானது ஸாதிக்கப்பட்டதே. காணப்பட்டாள் தேவியான ஸீதை. அதுவும் ஹனுமாரை தவிர்த்து மற்றொருவனுல் இல்லை. இதில் ஸந்தேஹமே கிடையாது. இந்த கார்யத்தைச்சாதிப்பதில் ஹனுமாரைத்தவிர்த்து வேறு ஒருவனும் காரணமாக ஆகமாட்டான். அந்த வானரஸ்ரேஷ்டனிடத்திலேயே

कार्यसिद्धिर्मतिश्चैव तस्मिन्वानरपुङ्गवे।
व्यवसायश्च वीर्यं च श्रुतं चापि प्रतिष्ठितम्॥ २२

जाम्बवान्यत्र नेता स्यादङ्गदश्च महाबलः।
हनूमांश्चाप्यधिष्ठाता न तस्य गतिरन्यथा॥ २३

अङ्गदप्रमुखैर्वीरैर्हतं मधुवनं किल।
वारयन्तश्च सहितास्तथा जानुभिराहताः॥ २४

एतदर्थमयं प्राप्तो वक्तुं मधुरवागिह।
नाम्ना दधिमुखो नाम हरिः प्रख्यातविक्रमः॥ २५

दृष्टा सीता महाबाहो सौमित्रे पश्य तत्त्वतः।
अभिगम्य तथा सर्वे पिबन्ति मधु वानराः॥ २६

கார்யஸித்திர்மதிஸ்சைவ தஸ்மின்வானரபுங்கவே।
வ்யவஸாயஸ்ச வீர்யம் ச ஸ்ருதம் சாபி ப்ரதிஷ்டிதம்॥ 22

ஜாம்பவான்யத்ர நேதா ஸ்யாதங்கதஸ்ச மஹாபல:।
ஹனுமாம்ஸ்சாப்யதிஷ்டாதா ந தஸ்ய கதிரன்யதா॥ 23

அங்கதப்ரமுகைர்வீரைர்ஹதம் மதுவனம் கில।
வாரயந்தஸ்ச ஸஹிதா: ததா ஜானுபிராஹதா:॥ 24

ஏததர்த்தமயம் ப்ராப்தோ வக்தும் மதுரவாகிஹ।
நாம்னா ததிமுகோ நாம ஹரி: ப்ரக்யாதவிக்ரம:॥ 25

த்ருஷ்டா ஸீதா மஹாபாஹோ ஸௌமித்ரே பஸ்ய தத்வத:।
அபிகம்ய ததா ஸர்வே பிபந்தி மது வானரா:॥ 26

கார்யஸித்தியும், புத்தியும், முயற்சியும், வீர்யமும், படிப்பும் தீர்மானமாகயிருக்கிறது. எங்கு ஜாம்பவானும், மஹாபலனை அங்கதனும் காக்கும் தலைவர்களாகவும், ஹனுமார் கட்டளையிடுகிறவராகவும் இருக்கிறார்களோ அதன் பயன் வீணாகாது. (14—23)

அங்கதன் முதலிய வீரர்களால் மதுவனம் அழிக்கப்பட்டது. அப்படி ஒன்றுகூடித் தடுக்கப்பட்டவர்கள் முழங்கால்களை பிடித்திழுத்து அடிக்கப்பட்டார்கள். இதைச்சொல்லுவதற்காகவே இனிமையாய்ப்பேசும் இவன் இங்கு வந்திருக்கிறான். பெயரினால் ததிமுகன் என்று பிரஸித்தன். மிகவும் கீர்த்திவாய்ந்த பராக்ரமமுள்ள குரங்கு. பெருத்த கைகளுள்ள ஓ லக்ஷ்மண, நிஸ்சயமாய் ஸீதை காணப்பட்டாள். இதை அறிந்துகொள். எல்லா வானரர்களும் அம்மாதிரி ஒன்று சேர்ந்து தேனை குடிக்கின்றனர். ஓ புருஷர்ஷப, வைதேஹியைக்காணாமல் கீர்த்திவாய்ந்த வானரர்கள் பிரம்மதேவனின் வரத்தால் கிடைக்கப்பட்ட மதுவனத்தை

न चाप्यदृष्ट्वा वैदेहीं विश्रुताः पुरुषर्षभ।
वनं दत्तवरं दिव्यं धर्षयेयुर्वनौकसः॥ २७

ततः प्रहृष्टो धर्मात्मा लक्ष्मणः सहराघवः।
श्रुत्वा कर्णसुखां वाणीं सुग्रीववदनाच्च्युताम्॥
प्राहृष्यत भृशं रामो लक्ष्मणश्च महाबलः॥ २८

श्रुत्वा दधिमुखस्येदं सुग्रीवस्तु प्रहृष्य च।
वनपालं पुनर्वाक्यं सुग्रीवः प्रत्यभाषत॥ २९

प्रीतोऽस्मि सोऽहं यद्भुक्तं वनं तैः कृतकर्मभिः।
मर्षितं मर्षणीयं च चेष्टितं कृतकर्मणाम्॥ ३०

[गच्छ शीघ्रं मधुवनं संरक्षस्व त्वमेव हि।
शीघ्रं प्रेषय सर्वांस्तान्हनुमत्प्रमुखान्कपीन्॥] ३१

ந சாப்யத்ருஷ்ட்வா வைதேஹீம் விஸ்ருதா: புருஷர்ஷப।
வனம் தத்தவரம் திவ்யம் தர்ஷயேயுர்வனௌகஸ:॥ 27

தத: ப்ரஹ்ருஷ்டோ தர்மாத்மா லக்ஷ்மண: ஸஹராகவ:।
ஸ்ருத்வா கர்ணஸுகாம் வாணீம் ஸுக்ரீவவதனச்ச்யுதாம்॥
ப்ராஹ்ருஷ்யத ப்ருஸம் ராமோ லக்ஷ்மணஸ்ச மஹாபல:॥ 28

ஸ்ருத்வா ததிமுகஸ்யேதம் ஸுக்ரீவஸ்து ப்ரஹ்ருஷ்ய ச।
வனபாலம் புனர்வாக்யம் ஸுக்ரீவ: ப்ரத்யபாஷத॥ 29

ப்ரீதோऽஸ்மி ஸோऽஹம் யத்புக்தம் வனம் தை: க்ருதகர்மபி:
மர்ஷிதம் மர்ஷணீயம் ச சேஷ்டிதம் க்ருதகர்மணும்॥ 30

[கச்ச ஸீக்ரம் மதுவனம் ஸம்ரக்ஷஸ்வ த்வமேவ ஹி।
ஸீக்ரம் ப்ரேஷய ஸர்வாம்ஸ்தான்ஹனுமத்ப்ரமுகான்கபீன்॥]

ஆக்ரமிக்கமாட்டார்கள். ஸுக்ரீவனுடைய முகத்திலிருந்து வந்ததும் காதிற்கு ஸுகத்தைக்கொடுக்கிறதுமான வார்த்தையைக் கேட்டு ஸ்ரீராமரும் மஹாபலமுள்ள லக்ஷ்மணனும் மிகுந்த ஸந்தோஷத்தையடைந்தார்கள். ஸுக்ரீவனும் ததிமுகனுடைய இந்த வார்த்தையைக்கேட்டு ஸந்தோஷங்கொண்டு காவலாளியைப் பார்த்து மறுபடி சொன்னன். கார்யஸித்தியையடைந்த அந்த வானரர்களால் மதுவனம் அனுபவிக்கப்பட்டது என்பதைக்கேட்டு நான் ஸந்தோஷிக்கிறேன். கார்யத்தை முடித்தவர்களின் செயலானது பொறுத்துக்கொள்ளவேண்டியது. அதனல் பொறுத்துக் கொள்ளுகிறேன். (24—30)

इच्छामि शीघ्रं हनुमत्प्रधानाञ्शाखामृगांस्तान्मृगराजदर्पान्।
द्रष्टुं कृतार्थान्सह राघवाभ्यां श्रोतुं च सीताधिगमे प्रयत्नम्॥ ३२

प्रीतिस्फीताक्षौ संप्रहृष्टौ कुमारौ
दृष्ट्वा सिद्धार्थौ वानराणां च राजा।
अङ्गैः संहृष्टैः कर्मसिद्धिं विदित्वा
बाह्वोरासन्नां सोऽतिमात्रं ननन्द॥ ३३

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
त्रिषष्टितमः सर्गः॥ ६३॥

இச்சாமி ஶீக்ரம் ஹனுமத்ப்ரதானான்
ஶாகாம்ருகாம்ஸ்தான்ம்ருகராஜதர்ப்பான் ।
த்ரஷ்டும் க்ருதார்த்தான்ஸஹ ராகவாப்யாம்
ஶ்ரோதும் ச ஸீதாதிகமே ப்ரயத்னம் ॥ **32**

ப்ரீதிஸ்பீதாக்ஷௌ ஸம்ப்ரஹ்ருஷ்டௌ குமாரௌ
த்ருஷ்ட்வா ஸித்தார்த்தௌ வானராணாம் ச ராஜா
அங்கை: ஸம்ஹ்ருஷ்டை: கர்மஸித்திம் விதித்வா
பாஹ்வோராஸன்னாம் ஸோऽதிமாத்ரம் நநந்த ॥ **33**

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீய ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே த்ரிஷஷ்டிதம: ஸர்க: ॥

ஸிம்ஹத்தின் பராக்ரமத்தையுடையவர்களும், கார்யஸித்தியை அடைந்தவர்களும், ஹனுமாரை தலைவராகக்கொண்டவர்களுமான அந்த குரங்குகளை பார்ப்பதற்கும் ஸீதையையடைந்தவிஷயத்தைக் கேட்பதற்கும் ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்களுடன் ஶீக்ரமாக ஆசைப் படுகிறேன். (32)

வானரர்களுக்கு அரசனான அந்த ஸுக்ரீவன் கார்யஸித்தியை யடைந்தவர்களும், ராஜகுமாரர்களுமான ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்களை மிக ஸந்தோஷம் கொண்டவர்களாகவும் பிரியத்தால் மலர்ந்த கண்களுள்ளவர்களாகவும், பார்த்து மயிர்கூச்சலிட்ட அங்கங்களோடு கூடினவனாயிருந்துகொண்டு கார்யஸித்தியை கைக்கு கிட்டியதாக உணர்ந்து அளவற்ற ஆனந்தத்தையடைந்தான். (33)

அறுபத்துமூன்றாவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

चतुःषष्टितमः सर्गः — அறுபத்திநான்காவது ஸர்கம் ॥ ६४ ॥

"हनूमदाद्यागमनम्"

ஹனுமார் முதலியோரின் வருகை.

सुग्रीवेणैवमुक्तस्तु हृष्टो दधिमुखः कपिः ।
राघवं लक्ष्मणं चैव सुग्रीवं चाभ्यवादयत् ॥ १

स प्रणम्य च सुग्रीवं राघवौ च महाबलौ ।
वानरैः सहितैः शूरैर्दिवमेवोत्पपात ह ॥ २

स यथैवागतः पूर्वं तथैव त्वरितं गतः ।
निपत्य गगनाद्भूमौ तद्वनं प्रविवेश ह ॥ ३

स प्रविष्टो मधुवनं ददर्श हरियूथपान् ।
विमदानुत्थितान्सर्वान्मेहमानान्मधूदकम् ॥ ४

ஸுக்ரீவேணைவமுக்தஸ்து ஹ்ருஷ்டோ ததிமுக: கபி: ।
ராகவம் லக்ஷ்மணம் சைவ ஸுக்ரீவம் சாப்யவாதயத் ॥ 1

ஸ ப்ரணம்ய ச ஸுக்ரீவம் ராகவௌ ச மஹாபலௌ ।
வானரை: ஸஹிதை: ஶூரைர்திவமேவோத்பபாத ஹ ॥ 2

ஸ யதைவாகத: பூர்வம் ததைவ த்வரிதம் கத: ।
நிபத்ய ககனாத்பூமௌ தத்வனம் ப்ரவிவேஶ ஹ ॥ 3

ஸ ப்ரவிஷ்டோ மதுவனம் ததர்ஶ ஹரியூதபான் ।
விமதானுத்திதான் ஸர்வான் மேஹமானான் மதூதகம் ॥ 4

ஸுக்ரீவனால் இம்மாதிரி சொல்லப்பட்ட ததிமுகன் என்ற குரங்கோ என்றால் ஸந்தோஷம்கொண்டு ஸ்ரீராமரையும், லக்ஷ்மணனையும், ஸுக்ரீவனையும் நமஸ்கரித்தான். (1)

அந்த ததிமுகனனவன் கூடவந்த சூரர்களான வானரர்களுடன் ஸுக்ரீவனையும், மஹாபலர்களான ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்களையும் நமஸ்கரித்து ஆகாசத்தில் கிளம்பினன். (2)

அவன் முன்பு எப்படி இங்கு வந்தானே அம்மாதிரியே வேகமாகச் சென்றான். ஆகாசத்திலிருந்து பூமியில் குதித்து அந்த மதுவனத்தில் பிரவேசித்தான். (3)

அந்த ததிமுகன் மதுவனத்தில் புகுந்து அனுபானமாக ஜலத்தை குடித்ததால் மதுவையும், ஜலத்தையும் மூத்ரமாக விடு

स तानुपागमद्वीरो बद्ध्वा करपुटाञ्जलिम्।
उवाच वचनं श्लक्ष्णमिदं हृष्टवदङ्गदम्॥ ५
सौम्य रोषो न कर्तव्यो यदेभिरभिवारितः।
अज्ञानाद्रक्षिभिः क्रोधाद्भवन्तः प्रतिषेधिताः॥
[श्रान्तो दूरादनुप्राप्तो भक्षयस्व स्वकं मधु॥] ६
युवराजस्त्वमीशश्च वनस्यास्य महाबल।
मौर्ख्यात्पूर्वं कृतो दोषस्तं भवान्क्षन्तुमर्हति॥ ७
[यथैव हि पिता तेऽभूत्पूर्वं हरिगणेश्वरः।
तथा त्वमपि सुग्रीवो नान्यस्तु हरिसत्तम॥] ८

ஸ தானுபாகமத்வீரோ பத்வா கரபுடாஞ்ஜலிம்।
உவாச வசனம் ஶ்லக்ஷ்ணமிதம் ஹ்ருஷ்டவதங்கதம்॥ 5
ஸௌம்ய ரோஷோ ந கர்த்தவ்யோ யதேபிரபிவாரித:।
அக்ஞானாத்ரக்ஷிபி: க்ரோதாத்பவந்த: ப்ரதிஷேதிதா:॥
[ஶ்ராந்தோ தூராதனுப்ராப்தோ பக்ஷயஸ்வ ஸ்வகம் மது॥] 6
யுவராஜஸ்த்வமீஶஶ்ச வனஸ்யாஸ்ய மஹாபல।
மௌர்க்யாத்பூர்வம் க்ருதோ தோஷஸ்தம் பவான்
க்ஷந்துமர்ஹதி॥ 7
[யதைவ ஹி பிதா தேऽபூத்பூர்வம் ஹரிகணேஶ்வர:।
ததா த்வமபி ஸுக்ரீவோ நான்யஸ்து ஹரிஸத்தம॥] 8

கின்றவர்களும் அதனால் மதந்தெளிந்து எழுந்தவர்களுமான எல்லா வானரஶ்ரேஷ்டர்களையும் பார்த்தான். இங்கு வாக்படர் சொல்லிய

अनुपानं हिमं वारि यवगोधूमयोर्हितं।
दध्नि मद्ये बिसे क्षौद्रे कोष्णं पिष्टमयेषुच॥

என்று யவை, கோதுமை, தயிர், கள், தாமரை, கிழங்கு, தேன் இவைகளைச்சாப்பிட்டால் குளிர்ந்த ஜலம் குடித்தால் ஜீர்ணமாகி விடும் என்றும் மாவினால் செய்த ஆஹாரத்தை உட்கொண்டால் சூடான ஜலத்தை குடிக்கவேண்டும் என்றும் சொல்லியிருப்பதையும் அறியவேண்டும். (4)

அந்த வீரனை ததிமுகன் அவர்களிடம் சென்றான். கைகளைக்கூப்பி அங்கதனைப்பார்த்து இனிமையான வார்த்தையை ஸந்தோஷம்கொண்டு சொன்னான். (5)

ஏ அழகியவனே, இவர்களால் தடுக்கப்பட்டதற்கு கோபங் கொள்ளக்கூடாது. அக்ஞானத்தினாலும், கோபத்தாலும் காவலாளிகளால் நீங்கள் தடுக்கப்பட்டீர்கள். (6)

ஓ மஹாபல, நீங்கள் யுவராஜா, இந்த மதுவனத்திற்கும் தாங்கள்

आख्यातं हि मया गत्वा पितृव्यस्य तवानघ ।
इहोपयातं सर्वेषामेतेषां वनचारिणाम् ॥ ९

स त्वदागमनं श्रुत्वा सहैभिर्हरियूथपैः ।
प्रहृष्टो न तु रुष्टोऽसौ वनं श्रुत्वा प्रधर्षितम् ॥ १०

प्रहृष्टो मां पितृव्यस्ते सुग्रीवो वानरेश्वरः ।
शीघ्रं प्रेषय सर्वांस्तानिति होवाच पार्थिवः ॥ ११

श्रुत्वा दधिमुखस्येदं वचनं श्लक्ष्णमङ्गदः ।
अब्रवीत्तान्हरिश्रेष्ठो वाक्यं वाक्यविशारदः ॥ १२

शङ्के श्रुतोऽयं वृत्तान्तो रामेण हरियूथपाः ।
[अयं च हर्षादाख्याति तेन जानामि हेतुना ॥]
तत्क्षमं नेह नः स्थातुं कृते कार्ये परन्तपाः ॥ १३

ஆக்யாதம் ஹி மயா கத்வா பித்ருவ்யஸ்ய தவானக ।
இஹோபயாதம் ஸர்வேஷாமேதேஷாம் வனசாரிணம் ॥ 9

ஸ த்வதாகமனம் ஶ்ருத்வா ஸஹைபிர்ஹரியூதபை: ।
ப்ரஹ்ருஷ்டோ ந து ருஷ்டோऽஸௌ வனம் ஶ்ருத்வா ப்ரதர்ஷிதம் ॥ 10

ப்ரஹ்ருஷ்டோ மாம் பித்ருவ்யஸ்தே ஸுக்ரீவோ வானரேஶ்வர:
ஶீக்ரம் ப்ரேஷய ஸர்வாம்ஸ்தானிதி ஹோவாச பார்த்திவ: ॥ 11

ஶ்ருத்வா ததிமுகஸ்யேதம் வசனம் ஶ்லக்ஷ்ணமங்கத: ।
அப்ரவீத்தான்ஹரிஶ்ரேஷ்டோ வாக்யம் வாக்யவிஶாரத: ॥ 12

ஶங்கே ஶ்ருதோऽயம் வ்ருத்தாந்தோ ராமேண ஹரியூதபா: ।
[அயம் ச ஹர்ஷாதாக்யாதி தேன ஜானமி ஹேதுனா ॥]
தத்க்ஷமம் நேஹ ந: ஸ்தாதும் க்ருதே கார்யே பரந்தபா: ॥ 13

எஜமானன். முன்பு அறியாமல் செய்த குற்றத்தை தாங்கள் பொறுத்துக்கொள்ளவேண்டும். ஓ குற்றமற்றவரே, தங்கள் சிறியதகப்பனுரிடம் நான் சென்று இந்த எல்லா வானரர்களும் இங்கு வந்துவிட்டதைத் தெரிவித்தேன். இந்த வானர ஸேனுபதிகளுடன் நீங்கள் இங்கு வந்ததைக்கேட்ட ஸுக்ரீவன் மிகுந்த ஸந்தோஷம்கொண்டான். அந்த ஸுக்ரீவனும் மதுவனத்தையழித்ததைக்கேட்டு கோபங்கொள்ளவில்லை. வானரங்களுக்கு ஈஶ்வரனும் அரசனும் உன் சிறியதகப்பனுமான ஸுக்ரீவன் நன்கு ஸந்தோஷம் கொண்டு என்னைப்பார்த்து சீக்ரம் எல்லா வானரங்களையும் அங்கு வருமாறு ஏவச்சொன்னுன். (7—11)

ததிமுகனுடைய இந்த அழகிய வார்த்தையைக்கேட்டு நன்கு பேசுந்திறமையுள்ள ஹரிஶ்ரேஷ்டனுன அங்கதன் ஹநுமார் முதலிய வானரங்களைப்பார்த்து சொன்னுன். ஓ வானரஸைன்யத்தை

पीत्वा मधु यथाकामं विश्रान्ता वनचारिणः।
किं शेषं गमनं तत्र सुग्रीवो यत्र मे गुरुः॥ १४

सर्वे यथा मां वक्ष्यन्ति समेत्य हरियूथपाः।
तथाऽस्मि कर्ता कर्तव्ये भवद्भिः परवानहम्॥ १५

नाज्ञापयितुमीशोऽहं युवराजोऽस्मि यद्यपि।
अयुक्तं कृतकर्माणो यूयं धर्षयितुं मया॥ १६

ब्रुवतश्चाङ्गदस्यैवं श्रुत्वा वचनमव्ययम्।
प्रहृष्टमनसो वाक्यमिदमूचुर्वनौकसः॥ १७

एवं वक्ष्यति को राजन्प्रभुः सन्वानरर्षभ।
ऐश्वर्यमदमत्तो हि सर्वोऽहमिति मन्यते॥ १८

பீத்வா மது யதாகாமம் விஶ்ராந்தா வனசாரிண: ।
கிம் ஶேஷம் கமனம் தத்ர ஸுக்ரீவோ யத்ர மே குரு: ॥ 14

ஸர்வே யதா மாம் வக்ஷ்யந்தி ஸமேத்ய ஹரியூதபா: ।
ததாऽஸ்மி கர்த்தா கர்த்தவ்யே பவத்பி: பரவானஹம் ॥ 15

நாக்ஞாபயிதுமீஶோऽஹம் யுவராஜோऽஸ்மி யத்யபி ।
அயுக்தம் க்ருதகர்மாணோ யூயம் தர்ஷயிதும் மயா ॥ 16

ப்ருவதஶ்சாங்கதஸ்யைவம் ஶ்ருத்வா வசனமவ்யயம் ।
ப்ரஹ்ருஷ்டமனஸோ வாக்யமிதமூசுர்வனௌகஸ: ॥ 17

ஏவம் வக்ஷ்யதி கோ ராஜன்ப்ரபு: ஸன்வானரர்ஷப ।
ஐஶ்வர்யமதமத்தோ ஹி ஸர்வோऽஹமிதி மன்யதே ॥ 18

காக்கிறவர்களே, ஸ்ரீராமனால் நாம் வந்த விபரமானது கேட்கப்பட்டது என்று ஸந்தேஹப்படுகிறேன். ஆகையால் இனி ஓ பரந்தபர்களே, கார்யத்தை முடித்துவிட்டு இங்கு தாமதிப்பது உசிதமில்லை, இஷ்டப்படி தேனையும் குடித்து வானரர்கள் ஶ்ரமபரிஹாரத்தையும் அடைந்துவிட்டார்கள். இனி இங்கு மீதம்செய்ய வேண்டியது ஒன்றுமில்லை. எங்கு என் குருவான ஸுக்ரீவன் இருக்கிறாரோ அங்கு செல்ல வேண்டும். ஓ ஹரியூதபர்களே, நீங்கள் எல்லோரும் ஒன்றுகூடி எப்படிச் சொல்லுகிறீர்களோ அம்மாதிரியே செய்யவேண்டிய கார்யத்தை நான் செய்கிறேன். செய்யவேண்டிய விஷயத்தில் உங்களுக்கு நான் உட்பட்டவன். நான் யுவராஜாவாகயிருந்தபோதிலும் உங்களை கட்டளையிடுவதற்கு நான் திறமையற்றவன், உபகாரம் செய்த நீங்கள் என்னால் அனுதரவு செய்யக்கூடியவர்களல்ல. (12—16)

இம்மாதிரி அழியாப்பொருளை கொடுக்கும் பேச்சைப் பேசின அங்கதனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு மனதில் மிகுந்த ஸந்தோ

तव चेदं सुसदृशं वाक्यं नान्यस्य कस्यचित् ।
सन्नतिर्हि तवाख्याति भविष्यच्छुभभाग्यताम् ॥ १९

सर्वे वयमपि प्राप्तास्तत्र गन्तुं कृतक्षणाः ।
स यत्र हरिवीराणां सुग्रीवः पतिरव्ययः ॥ २०

त्वया ह्यनुक्तैर्हरिभिर्नैव शक्यं पदात्पदम् ।
क्वचिद्गन्तुं हरिश्रेष्ठ ब्रूमः सत्यमिदं तु ते ॥ २१

एवं तु वदतां तेषामङ्गदः प्रत्यभाषत ।
बाढं गच्छाम इत्युक्त्वा उत्पपात महीतलात् ॥ २२

उत्पतन्तमनुत्पेतुः सर्वे ते हरियूथपाः ।
कृत्वाऽऽकाशं निराकाशं यन्त्रोत्क्षिप्ता इवोपलाः ॥ २३

தவ சேதம் ஸுஸத்ருஶம் வாக்யம் நான்யஸ்ய கஸ்யசித் ।
ஸன்னதிர்ஹி தவாக்யாதி பவிஷ்யச்சுபபாக்யதாம் ॥ 19

ஸர்வே வயமபி ப்ராப்தாஸ்தத்ர கந்தும் க்ருதக்ஷணா: ।
ஸ யத்ர ஹரிவீராணாம் ஸுக்ரீவ: பதிரவ்யய: ॥ 20

த்வயா ஹ்யனுக்தைர்ஹரிபிர்னைவ ஶக்யம் பதாத்பதம் ।
க்வசித்கந்தும் ஹரிஶ்ரேஷ்ட ப்ரூம: ஸத்யமிதம் து தே ॥ 21

ஏவம் து வததாம் தேஷாமங்கத: ப்ரத்யபாஷத ।
பாடம் கச்சாம இத்யுக்த்வா உத்பபாத மஹீதலாத் ॥ 22

உத்பதந்தமனுத்பேது: ஸர்வே தே ஹரியூதபா: ।
க்ருத்வாऽऽகாஶம் நிராகாஶம் யந்த்ரோத்க்ஷிப்தா இவோபலா: ॥

ஷ்கொண்ட வானரர்கள் இம்மாதிரி சொன்னார்கள். ஓ ராஜன், ஓ வானரர்ஷப, எஜமானனாகயிருக்கிற எவன் இம்மாதிரி சொல்லு வான், ஐஸ்வர்ய மதத்தால் தன்னை மறந்து எல்லாம் நானே என்று அஹங்காரம் கொள்ளுவான். இந்த வார்த்தையானது தங்களுக்குத் தான் பொருத்தமானது. வேறு ஒருவனுக்கும் பொருத்தமல்ல. உமது வணக்கமானது மேல்வரப்போகும் பாக்யத்தை ஸூசிபிக் கிறது. இங்கிருக்கின்ற நாங்கள் எல்லோரும், வானரவீரர்களுக்கு பதியும் கார்யத்தை நழுவவிடாமல் செய்கின்றவருமான அந்த ஸுக் ரீவன் எங்கு இருக்கின்றாரோ அங்கு செல்வதற்கு ஸித்தமாக இருக்கின்றோம். ஓ வானரஸ்ரேஷ்டனே, தங்கள் உத்திரவில்லா மல் வானரர்கள் ஓரடி எடுத்துவைத்துச் செல்வதற்கும் தகுதியற்ற வர்கள். இதை உம்மிடத்தில் ஸத்யமாகச் சொல்லுகிறோம். இம்மாதிரி சொன்ன அந்த வானரர்களைப்பார்த்து அங்கதன் அப் படியே ஸரி செல்லுவோம் என்று சொல்லி பூமியிலிருந்து மேலே கிளம்பினான். மேலேகிளம்பின அங்கதனை எல்லா வானரவீரர் களும் யந்திரங்களால் மேலே தூக்கப்பட்ட பர்வதங்கள்போல்

[अङ्गदं पुरतः कृत्वा हनूमन्तं च वानरम्]
तेऽम्बरं सहसोत्पत्य वेगवन्तः प्लवङ्गमाः ॥
विनदन्तो महानादं घना वातेरिता यथा ॥ २४

अङ्गदे ह्यननुप्राप्ते सुग्रीवो वानराधिपः ।
उवाच शोकोपहतं रामं कमललोचनम् ॥ २५

समाश्वसिहि भद्रं ते दृष्टा देवी न संशयः ।
नागन्तुमिह शक्यं तैरतीते समये हि नः ॥ २६

[अङ्गदस्य प्रहर्षाच्च जानामि शुभदर्शन ।]
न मत्सकाशमागच्छेत्कृत्ये हि विनिपातिते ॥
युवराजो महाबाहुः प्लवतां प्रवरोऽङ्गदः ॥ २७

[அங்கதம் புரத: க்ருத்வா ஹனூமந்தம் ச வானரம் ।]
தேऽம்பரம் ஸஹஸோத்பத்ய வேகவந்த: ப்லவங்கமா: ॥
வினதந்தோ மஹாநாதம் கனா வாதேரிதா யதா ॥ 24

அங்கதே ஹ்யனனுப்ராப்தே ஸுக்ரீவோ வானராதிப: ।
உவாச ஶோகோபஹதம் ராமம் கமலலோசனம் ॥ 25

ஸமாஶ்வஸிஹி பத்ரம் தே த்ருஷ்டா தேவீ ந ஸம்ஶய: ।
நாகந்துமிஹ ஶக்யம் தைரதீதே ஸமயே ஹி ந: ॥ 26

[அங்கதஸ்ய ப்ரஹர்ஷாச்ச ஜானாமி ஶுபதர்ஶன ।]
ந மத்ஸகாஶமாகச்சேத்க்ருத்யே ஹி விநிபாதிதே ।
யுவராஜோ மஹாபாஹு: ப்லவதாம் ப்ரவரோங்கத: ॥ 27

ஆகாசத்தை இடைவெளியில்லாமல்செய்துகூட கிளம்பினர்கள். அந்த வானரர்கள் திடீரென்று வேகம்கொண்டு ஆகாசத்தில் கிளம்பி காற்றினல் விரட்டப்பட்ட மேகங்கள்போல் பெருத்த ஶப்தத்தைச் செய்தார்கள். அங்கதன் கிட்டே வருவதற்கு முன்பு வானர நாயகனை ஸுக்ரீவன் சோகத்தால் கலங்கிய செந்தாமரைக்கண்ணனை ஸ்ரீராமனைப் பார்த்துச் சொன்னன். ஆறுதலையடையவேண்டும். தங்களுக்கு மங்களம் வந்துவிட்டது. கண்டாய்விட்டது தேவியை. இதில் ஸந்தேஹமில்லை. அப்படியில்லாவிட்டால் நாம் கட்டளையிட்ட காலத்திற்கு பிறகு அவர்கள் இங்கு திரும்பி வரமுடியாது. செய்யவேண்டிய கார்யம் தடைபட்டிருந்தால், பெருத்த கைகளுள்ளவனும், வானரர்களுள் சிறந்தவனும், யுவராஜாவுமான அங்கதன் என் ஸமீபத்திற்கு வரமாட்டான். கார்யத்தை முடிக்காத வானரர்கள் இம்மாதிரி மதுவனத்தில் புகுந்து தேன் குடித்திருந்தால் அந்த அங்கதன் களைத்த முகத்துடனும் கலங்கி வாடிய மனதுடையவனகவும் ஆகிவிடுவான். இந்த மதுவனமானது

यद्यप्यकृतकृत्यानामीदृशः स्यादुपक्रमः।
भवेत्स दीनवदनो भ्रान्तविप्लुतमानसः॥ २८

पितृपैतामहं चैतत्पूर्वकैरभिरक्षितम्।
न मे मधुवनं हन्यादहृष्टः प्लवगेश्वरः॥ २९

कौसल्यासुप्रजा राम समाश्वसिहि सुव्रत।
दृष्टा देवी न संदेहो न चान्येन हनूमता॥ ३०

न ह्यन्यः कर्मणो हेतुः साधनेऽस्य हनूमतः।
हनूमति हि सिद्धिश्च मतिश्च मतिसत्तम॥
व्यवसायश्च वीर्यं च सूर्ये तेज इव ध्रुवम्॥ ३१

जाम्बवान्यत्र नेता स्यादङ्गदश्च बलेश्वरः।
हनुमांश्चाप्यधिष्ठाता न तस्य गतिरन्यथा॥ ३२

யத்யப்யக்ருதக்ருத்யாநாமீத்ருஶ: ஸ்யாதுபக்ரம: ।
பவேத்ஸ தீனவதனோ ப்ராந்தவிப்லுதமானஸ: ॥ 28

பித்ருபைதாமஹம் சைதத்பூர்வகைரபிரக்ஷிதம் ।
ந மே மதுவனம் ஹன்யாதஹ்ருஷ்ட: ப்லவகேஶ்வர: ॥ 29

கௌஸல்யாஸுப்ரஜா ராம ஸமாஶ்வஸிஹி ஸுவ்ரத ।
த்ருஷ்டா தேவீ ந ஸம்தேஹோ ந சான்யேன ஹனூமதா ॥ 30

ந ஹ்யன்ய: கர்மணோ ஹேது: ஸாதனேऽஸ்ய ஹனூமத: ।
ஹனூமதி ஹி ஸித்திஶ்ச மதிஶ்ச மதிஸத்தம ॥
வ்யவஸாயஶ்ச வீர்யம் ச ஸூர்யே தேஜ இவ த்ருவம் ॥ 31

ஜாம்பவான்யத்ர நேதா ஸ்யாதங்கதஶ்ச பலேஶ்வர: ।
ஹனுமாம்ஶ்சாப்யதிஷ்டாதா ந தஸ்ய கதிரன்யதா ॥ 32

தலைமுறை தலைமுறையாக எங்கள் பெரியோர்களால் காக்கப் பட்டு வந்தது. யுவராஜாவான அங்கதன் ஸந்தோஷம் கொள்ளா விடில் எனது மதுவனத்தையழிக்கமாட்டான். ஓ ராம, கௌஸல்யை நல்ல பிள்ளையுடன் கூடியவளாக ஆகிவிட்டாள். மங்களமாய் ஸ்ரீரெங்கநாதனை ஆராதிக்கும் வ்ரதமுள்ளவரே, ஆஶ்வாஸத்தை யடையவேண்டும். "காணப்பட்டாள் தேவி, ஸந்தேஹமில்லை ஹனுமாரைத்தவிர்த்து வேறு ஒருவராலும் பார்க்கப்பட்டிராது. ஹனுமாரை தவிர்த்து வேறு ஒருவனும் இந்த கார்யத்தை முடிப் பதில் காரணமாகயிருக்க முடியாது. ஓ புத்தியிற்சிறந்தவரே, ஹனு மாரிடத்தில் கார்யஸித்தியும், புத்தியும், முயற்சியும், வீர்யமும் ஸூர்யனிடத்தில் தேஜஸ்போல் அழிவற்றது. எங்கு ஜாம்பவான் காப்பவராகவும், அங்கதன் ஸைன்யங்களுக்கு எஜமானனுகவும், ஹனுமார் கட்டளையிடுகிறவராகவுமிருக்கிறார்களோ அந்த கார்

मा भूश्चिन्तासमायुक्तः संप्रत्यमितविक्रम ।
[यदा हि दर्पितोदग्राः संगताः काननौकसः ॥ ३३
नैषामकृतकार्याणामीदृशः स्यादुपक्रमः ।
वनभङ्गेन जानामि मधूनां भक्षणेन च ॥] ३४

ततः किलकिलाशब्दं शुश्रावासन्नमम्बरे ।
हनुमत्कर्मदृप्तानां नर्दतां काननौकसाम् ॥
किष्किन्धामुपयातानां सिद्धिं कथयतामिव ॥ ३५

ततः श्रुत्वा निनादं तं कपीनां कपिसत्तमः ।
आयताञ्चितलाङ्गूलः सोऽभवद्धृष्टमानसः ॥ ३६

आजग्मुस्तेऽपि हरयो रामदर्शनकाङ्क्षिणः ।
अङ्गदं पुरतः कृत्वा हनूमन्तं च वानरम् ॥ ३७

तेऽङ्गदप्रमुखा वीराः प्रहृष्टाश्च मुदाऽन्विताः ।
निपेतुर्हरिराजस्य समीपे राघवस्य च ॥ ३८

மா பூஶ்சிந்தாஸமாயுக்த: ஸம்ப்ரத்யமிதவிக்ரம ।
[யதா ஹி தர்ப்பிதோதக்ரா: ஸம்கதா: கானனௌகஸ: ॥ 33
நைஷாமக்ருதகார்யாணாமீத்ருஶ: ஸ்யாதுபக்ரம: ।
வனபங்கேன ஜாநாமி மதூனாம் பக்ஷணேன ச ॥] 34

தத: கிலகிலாஶப்தம் ஶுஶ்ராவாஸன்னமம்பரே ।
ஹனுமத்கர்மத்ருப்தாநாம் நர்ததாம் கானனௌகஸாம் ॥
கிஷ்கிந்தாமுபயாதாநாம் ஸித்திம் கதயதாமிவ ॥ 35

தத: ஶ்ருத்வா நிநாதம் தம் கபீநாம் கபிஸத்தம: ।
ஆயதாஞ்சிதலாங்கூல: ஸோऽபவத்த்ருஷ்டமானஸ: ॥ 36

ஆஜக்முஸ்தேऽபி ஹரயோ ராமதர்ஶனகாங்க்ஷிண: ।
அங்கதம் புரத: க்ருத்வா ஹனூமந்தம் ச வானரம் ॥ 37

தேऽங்கதப்ரமுகா வீரா: ப்ரஹ்ருஷ்டாஶ்ச முதாऽன்விதா: ।
நிபேதுர்ஹரிராஜஸ்ய ஸமீபே ராகவஸ்ய ச ॥ 38

யத்தின் பயன் வேறுவிதமாக ஆகாது. ஓ அளவற்ற பராக்ரமமுள்ளவரே, இப்பொழுது கவலைகொண்டவராகயிருக்கக்கூடாது. பிறகு ஆகாசத்தில் ஹனுமார்செய்த கார்யத்தால் கர்வங்கொண்டு ஶப்திக்கின்ற வானரர்களின் கிலகிலா என்ற ஶப்தம் கிட்டியதைக் கேட்டான். உத்ஸாஹத்தால் கார்யஸித்தியைச் சொல்லுகின்றவர் போலும், கிஷ்கிந்தைக்கு வந்தவர்களுமான குரங்குகளின் ஸிம்ஹநாதத்தைக்கேட்ட கபிஸத்தமனான ஸுக்ரீவன் மனம் களித்து வாலை நீட்டி மால்யவான் என்ற மலையின் சிகரத்தில் வைத்தான்,

हनुमांश्च महाबाहुः प्रणम्य शिरसा ततः ।
नियतामक्षतां देवीं राघवाय न्यवेदयत् ॥ ३९

[दृष्टा देवीति हनुमद्वदनादमृतोपमम् ।
आकर्ण्य वचनं रामो हर्षमाप सलक्ष्मणः ॥] ४०

निश्चितार्थस्ततस्तस्मिन्सुग्रीवः पवनात्मजे ।
लक्ष्मणः प्रीतिमान्प्रीतं बहुमानादवैक्षत ॥ ४१

प्रीत्या च रममाणोऽथ राघवः परवीरहा ।
बहुमानेन महता हनुमन्तमवैक्षत ॥ ४२

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
चतुःषष्टितमः सर्गः ॥ ६४ ॥

ஹனுமாம்ஸ்ச மஹாபாஹு: ப்ரணம்ய ஶிரஸா தத: ।
நியதாமக்ஷதாம் தேவீம் ராகவாய ந்யவேதயத் ॥ 39

[த்ருஷ்டா தேவீதி ஹனுமத்வதனாதம்ருதோபமம் ।
ஆகர்ண்ய வசனம் ராமோ ஹர்ஷமாப ஸலக்ஷ்மண: ॥] 40

நிஸ்சிதார்த்தஸ்ததஸ்தஸ்மின்ஸுக்ரீவ: பவனாத்மஜே ।
லக்ஷ்மண: ப்ரீதிமான்ப்ரீதம் பஹுமானாதவைக்ஷத ॥ 41

ப்ரீத்யா ச ரமமாணோऽத ராகவ: பரவீரஹா ।
பஹுமானேன மஹதா ஹனுமந்தமவைக்ஷத ॥ 42

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீய ஆதிகாவ்யே ஸுந்தரகாண்டே சது: ஷஷ்டிதம: ஸர்க: ॥

அந்த வானரர்களும் அங்கதனையும், வானரனை ஹனுமானரையும் முன்னிட்டுக்கொண்டு ஸ்ரீராமரைத் தரிசிப்பதில் ஆவல்கொண்டவர்களாய் வந்தனர். வீரர்களான அங்கதன் முதலிய அந்த வானரர்கள் மயிர்சிலிர்த்து ஆனந்தம் கொண்டவர்களாய் ஹரிராஜனை ஸுக்ரீவனுக்கும் ஸ்ரீராமருக்கும் சமீபத்தில் இறங்கினார்கள். பிறகு பெருத்த கைகளுள்ள ஹனுமார் சிரஸ்ஸினால் நமஸ்கரித்து பாதிவ்ரத்யத்துடனும், க்ஷேமத்துடனும் தேவியிருக்கிறாள்" என்பதை தெரிவித்தார். பிறகு ஸுக்ரீவன் அந்த வாயுபுத்ரனிடத்தில் கார்யஸித்தி விஷயத்தில் நிஸ்சயம்கொண்டான். லக்ஷ்மணனும் ஸந்தோஷத்தையடைந்து, கௌரவத்துடன் ஸந்தோஷம்கொண்ட ஹனுமாரை நன்கு பார்த்தான். அப்பொழுது சத்ருவீரர்களை யழிக்கும் ஸ்ரீராகவன் ஆனந்தத்தையடைந்தவனாய் ஹனுமாரை அதிக கௌரவத்தோடும், ப்ரியத்தோடும் நன்கு பார்த்தார். (17—42)

அறுபத்துநான்காவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

श्रीः

पञ्चषष्टितमः सर्गः — அறுபத்தைந்தாவது ஸர்கம் ॥ ६५ ॥

"चूडामणिप्रदानम्" - சூடாமணியைக் கொடுத்தல்

ततः प्रस्रवणं शैलं ते गत्वा चित्रकाननम् ।
प्रणम्य शिरसा रामं लक्ष्मणं च महाबलम् ॥ १

युवराजं पुरस्कृत्य सुग्रीवमभिवाद्य च ।
प्रवृत्तिमथ सीतायाः प्रवक्तुमुपचक्रमुः ॥ २

रावणान्तःपुरे रोधं राक्षसीभिश्च तर्जनम् ।
रामे समनुरागं च यश्चायं समयः कृतः ॥ ३

एतदाख्यान्ति ते सर्वे हरयो रामसन्निधौ ।
वैदेहीमक्षतां श्रुत्वा रामस्तूत्तरमब्रवीत् ॥ ४

தத: ப்ரஸ்ரவணம் ஶைலம் தே கத்வா சித்ரகானனம் ।
ப்ரணம்ய ஶிரஸா ராமம் லக்ஷ்மணம் ச மஹாபலம் ॥ 1

யுவராஜம் புரஸ்க்ருத்ய ஸுக்ரீவமபிவாத்ய ச ।
ப்ரவ்ருத்திமத ஸீதாயா: ப்ரவக்துமுபசக்ரமு: ॥ 2

ராவணாந்த:புரே ரோதம் ராக்ஷஸீபிஶ்ச தர்ஜனம் ।
ராமே ஸமனுராகம் ச யஶ்சாயம் ஸமய: க்ருத: ॥ 3

ஏததாக்யாந்தி தே ஸர்வே ஹரயோ ராமஸந்நிதௌ ।
வைதேஹீமக்ஷதாம் ஶ்ருத்வா ராமஸ்தூத்தரமப்ரவீத் ॥ 4

பிறகு ஆஶ்சரியப்படக்கூடிய காடுகள் உள்ள ப்ரஸ்ரவண பர்வதத்திற்கு அந்த வானரர்கள்சென்று அங்கதனை முன்னிட்டுக் கொண்டு சிரஸ்ஸினால் ஸ்ரீராமரையும், மஹாபலனை லக்ஷ்மணரையும் நமஸ்கரித்து ஸுக்ரீவனையும் நமஸ்காரம்பண்ணிவிட்டு பிறகு ஸீதையின் வார்த்தையைச் சொல்லுவதற்கு ஆரம்பித்தார்கள். ராவணனுடைய அந்த:புரத்தில் தகைந்திருப்பதையும், ராக்ஷஸிகள் அதட்டுவதையும், ஸ்ரீராமனிடத்திலிருக்கும் அளவற்ற பக்தியையும், ராவணன் உயிருடன் வைத்திருப்பதற்கு கட்டளையிட்ட காலத்தையும், இந்த எல்லாவற்றையும் அந்த எல்லா வானரர்களும் அந்த ஸ்ரீராமருடைய ஸந்நிதியில் சொன்னார்கள். வைதேஹி ஜீவித்திருப்பதைக்கேட்ட ஸ்ரீராமர் குரங்குகளைப்பார்த்து பதில் கேட்டார். ஓ வானரர்களே, ஸீதை எங்கிருக்கிறாள்?

क्व सीता वर्तते देवी कथं च मयि वर्तते ।
एतन्मे सर्वमाख्यात वैदेहीं प्रति वानराः ॥ ५

रामस्य गदितं श्रुत्वा हरयो रामसन्निधौ ।
चोदयन्ति हनूमन्तं सीतावृत्तान्तकोविदम् ॥ ६

श्रुत्वा तु वचनं तेषां हनुमान्मारुतात्मजः ।
प्रणम्य शिरसा देव्यै सीतायै तां दिशं प्रति ॥
उवाच वाक्यं वाक्यज्ञः सीताया दर्शनं यथा ॥ ७

[तं मणिं काञ्चनं दिव्यं दीप्यमानं स्वतेजसा ।
दत्वा रामाय हनुमांस्ततः प्राञ्जलिरब्रवीत् ॥] ८

समुद्रं लङ्घयित्वाहं शतयोजनमायतम् ।
अगच्छं जानकीं सीतां मार्गमाणो दिदृक्षया ॥ ९

तत्र लङ्केति नगरी रावणस्य दुरात्मनः ।
दक्षिणस्य समुद्रस्य तीरे वसति दक्षिणे ॥ १०

க்வ ஸீதா வர்த்ததே தேவீ கதம் ச மயி வர்த்ததே ।
ஏதன்மே ஸர்வமாக்யாத வைதேஹீம் ப்ரதி வானரா: ॥ 5

ராமஸ்ய கதிதம் ஶ்ருத்வா ஹரயோ ராமஸன்னிதௌ ।
சோதயந்தி ஹனூமந்தம் ஸீதாவ்ருத்தாந்தகோவிதம் ॥ 6

ஶ்ருத்வா து வசனம் தேஷாம் ஹனுமான்மாருதாத்மஜ: ।
ப்ரணம்ய ஶிரஸா தேவ்யை ஸீதாயை தாம் திஶம் ப்ரதி ॥
உவாச வாக்யம் வாக்யக்ஞ: ஸீதாயா தர்ஶனம் யதா ॥ 7

[தம் மணிம் காஞ்சனம் திவ்யம் தீப்யமானம் ஸ்வதேஜஸா ।
தத்வா ராமாய ஹனுமாம்ஸ்தத: ப்ராஞ்ஜலிரப்ரவீத் ॥] 8

ஸமுத்ரம் லங்கயித்வாஹம் ஶதயோஜனமாயதம் ।
அகச்சம் ஜானகீம் ஸீதாம் மார்கமாணோ தித்ருக்ஷயா ॥ 9

தத்ர லங்கேதி நகரீ ராவணஸ்ய துராத்மன: ।
தக்ஷிணஸ்ய ஸமுத்ரஸ்ய தீரே வஸதி தக்ஷிணே ॥ 10

தேவியானவள் என் விஷயத்தில் எம்மாதிரியிருக்கிறாள்? வைதேஹியைக்குறித்து இம்மாதிரியான எல்லாவற்றையும் எனக்குச் சொல்லுங்கள். இவ்விதம் ஸ்ரீராமனுடைய சொல்லைக்கேட்ட வானரர்கள் ஸீதையின் சரித்திரத்தை நன்கு அறிந்த ஹனுமாரை ஸ்ரீராமனுடைய ஸந்நிதிக்குப் போகும்படி ஏவினார்கள். அந்த குரங்குகளின் வார்த்தையைக்கேட்ட பேசும் திறமையுள்ள வாயு புத்ரனை ஹனுமான் சிரஸ்ஸினால் ஸீதாதேவியையும், அவளிருக்கும் திக்கையும் குறித்து நமஸ்கரித்து, ஸீதையைப்பார்த்தவாறு சொன்னார். நான் நூறுயோஜனை தூரமுள்ள கடலைத்தாண்டி

तत्र दृष्टा मया सीता रावणान्तःपुरे सती ।
संन्यस्य त्वयि जीवन्ती रामा राम मनोरथम् ॥ ११

दृष्टा मे राक्षसीमध्ये तर्ज्यमाना मुहुर्मुहुः ।
राक्षसीभिर्विरूपाभी रक्षिता प्रमदावने ॥
दुःखमासाद्यते देवी तथाऽदुःखोचिता सती ॥ १२

रावणान्तःपुरे रुद्धा राक्षसीभिः सुरक्षिता ।
एकवेणीधरा दीना त्वयि चिन्तापरायणा ॥ १३

अधः शय्या विवर्णाङ्गी पद्मिनीव हिमागमे ।
रावणाद्विनिवृत्तार्था मर्तव्यकृतनिश्चया ॥
देवी कथंचित्काकुत्स्थ त्वन्मना मार्गिता मया ॥ १४

தத்ர த்ருஷ்டா மயா ஸீதா ராவணாந்த:புரே ஸதீ ।
ஸம்ந்யஸ்ய த்வயி ஜீவந்தீ ராமா ராம மனோரதம் ॥ 11

த்ருஷ்டா மே ராக்ஷஸீமத்யே தர்ஜ்யமானா முஹுர்முஹு: ।
ராக்ஷஸீபிர்விரூபாபீ ரக்ஷிதா ப்ரமதாவனே ॥
து:கமாஸாத்யதே தேவீ ததாऽது:கோசிதா ஸதீ ॥ 12

ராவணாந்த:புரே ருத்தா ராக்ஷஸீபி: ஸுரக்ஷிதா ।
ஏகவேணீதரா தீனா த்வயி சிந்தாபராயணா ॥ 13

அத: ஶய்யா விவர்ணாங்கீ பத்மினீவ ஹிமாகமே ।
ராவணாத்விநிவ்ருத்தார்த்தா மர்த்தவ்யக்ருதநிஶ்சயா ॥
தேவீ கதம்சித்காகுத்ஸ்த த்வன்மனா மார்கிதா மயா ॥ 14

ஜானகியான ஸீதையைப்பார்க்க ஆவல்கொண்டு தேடுகிறவனாய்ச் சென்றேன். அங்கு துராத்மாவான ராவணனுக்கு தென் ஸமுத்ரத்தின் தென்கரையில் லங்கை என்னும் பட்டணமானது இருக்கிறது. அங்கு அவனுடைய அந்த:புரத்தில் பதிவ்ரதையான ஸீதையானவள் என்னால் காணப்பட்டாள். ஹே ராம, ஸ்திரீயான அந்த ஸீதையானவள் தன் ஆசைமுழுவதையும் தங்களிடத்தில் வைத்து ஜீவித்திருப்பவளாயும், ராக்ஷஸிகளின் நடுவில் அடிக்கடி அதட்டப்படுகிறவளாகவும், என்னால் காணப்பட்டாள். விகாரமான ரூபமுள்ள ராக்ஷஸிகளால் ப்ரமதாவனத்தில் காக்கப்படுகிறவளும், துக்கத்தையனுபவிப்பதற்கு தகாதவளும், பதிவ்ரதையுமான தேவியானவள் அம்மாதிரி துக்கத்தையனுபவிக்கிறாள். (1—12)

ஸ்ரீராகவனுடைய அந்த:புரத்தில் தகையப்பட்டவளும், ராக்ஷஸிகளால் நன்கு காக்கப்பட்டவளும், ஒரே பின்னலை தரித்தவளும், மனம் களைத்தவளும், தங்கள் விஷயத்தில் கவலைகொண்டவளும்

इक्ष्वाकुवंशविख्यातिं शनैः कीर्तयताऽनघ।
सा मया नरशार्दूल विश्वासमुपपादिता॥ १५

ततः संभाषिता देवी सर्वमर्थं च दर्शिता।
रामसुग्रीवसख्यं च श्रुत्वा प्रीतिमुपागता॥
नियतः समुदाचारो भक्तिश्चास्यास्तथा त्वयि॥ १६

एवं मया महाभागा दृष्टा जनकनन्दिनी।
उग्रेण तपसा युक्ता त्वद्भक्त्या पुरुषर्षभ॥ १७

अभिज्ञानं च मे दत्तं यथा वृत्तं तवान्तिके।
चित्रकूटे महाप्राज्ञ वायसं प्रति राघव॥ १८

இக்ஷ்வாகுவம்ஶவிக்யாதிம் ஶனை: கீர்த்தயதாऽனக ।
ஸா மயா நரஶார்தூல விஶ்வாஸமுபபாதிதா ॥ 15

தத: ஸம்பாஷிதா தேவீ ஸர்வமர்த்தம் ச தர்ஶிதா ।
ராமஸுக்ரீவஸக்யம் ச ஶ்ருத்வா ப்ரீதிமுபாகதா ॥
நியத: ஸமுதாசாரோ பக்திஶ்சாஸ்யாஸ்ததா த்வயி ॥ 16

ஏவம் மயா மஹாபாகா த்ருஷ்டா ஜனகநந்தினீ ।
உக்ரேண தபஸா யுக்தா த்வத்பக்த்யா புருஷர்ஷப ॥ 17

அபிக்ஞானம் ச மே தத்தம் யதா வ்ருத்தம் தவாந்திகே ।
சித்ரகூடே மஹாப்ராக்ஞ வாயஸம் ப்ரதி ராகவ ॥ 18

பூமியில் படுத்தவளும், பனிகாலத்தில் தாமரை ஒடைபோல் அங்கங்களின் நிறம் மாறியவளும், ராவணனிருக்குமிடத்தில் வஸிக்க மனமில்லாமல் உயிரைவிடத் தீர்மானித்தவளும், தங்களிடத்திலேயே மனதை அர்ப்பணம் செய்தவளுமான தேவியானவள் ஓ காகுத்ஸ்த, மிகுந்த ஶ்ரமப்பட்டு என்னால் தேடிக் காணப்பட்டாள். ஓ குற்றமற்றவரே, இக்ஷ்வாகுவம்சத்து அரசர்களின் சரித்ரத்தை வரிசையாக சொல்லிய என்னால் அந்த தேவியானவள், ஓ மனுஷ்ய ஶ்ரேஷ்டரே, நம்பிக்கையையடையும்படி செய்யப்பட்டாள். பிறகு என்னுடன் தேவியானவள் நன்கு பேசினாள். எல்லா விஷயங்களையும் அறியும்படி செய்யப்பட்டாள். ஸ்ரீராமனை தங்களுக்கும், ஸுக்ரீவனுக்கும் ஏற்பட்ட ஸ்நேஹத்தைக்கேட்டு ப்ரீதியையடைந்தாள். இந்த தேவிக்கு அழிவற்றதான நல்ல நடத்தையும் தங்களிடத்தில் அம்மாதிரியான பக்தியுமிருக்கிறது. (13—16)

ஓ புருஷஶ்ரேஷ்டனே, தங்களிடத்தில் பக்தியுடன் கூடியவளும், உக்ரமான தபஸுடன் கூடியவளுமான மஹாபாக்யசாலியான ஜனகபுத்ரியானவள் என்னால் இம்மாதிரி பார்க்கப்பட்டாள். ஓ மஹாப்ராக்ஞ, ஓ ராகவ, சித்ரகூடத்தில் காக்கை

विज्ञाप्यश्च नरव्याघ्रो रामो वायुसुत त्वया ।
अखिलेनेह यद्दृष्टमिति मामाह जानकी ॥ १९

अयं चास्मै प्रदातव्यो यत्नात्सुपरिरक्षितः ।
ब्रुवता वचनान्येवं सुग्रीवस्योपशृण्वतः ॥ २०

एष चूडामणिः श्रीमान्मया सुपरिरक्षितः ।
मनःशिलायास्तिलको गण्डपार्श्वे निवेशितः ॥ २१

त्वया प्रनष्टे तिलके तं किल स्मर्तुमर्हसि ।
एष निर्यातितः श्रीमान्मया ते वारिसंभवः ॥ २२

एतं दृष्ट्वा प्रमोदिष्ये व्यसने त्वामिवानघ ।
जीवितं धारयिष्यामि मासं दशरथात्मज ॥
ऊर्ध्वं मासान्न जीवेयं रक्षसां वशमागता ॥ २३

விக்ஞாப்யஸ்ச நரவ்யாக்ரோ ராமோ வாயுஸுத த்வயா ।
அகிலேனேஹ யத்த்ருஷ்டமிதி மாமாஹ ஜானகீ ॥ 19

அயம் சாஸ்மை ப்ரதாதவ்யோ யத்னாத்ஸுபரிரக்ஷித: ।
ப்ருவதா வசனான்யேவம் ஸுக்ரீவஸ்யோபஸ்ருண்வத: ॥ 20

ஏஷ சூடாமணி: ஸ்ரீமான்மயா ஸுபரிரக்ஷித: ।
மன:ஶிலாயாஸ்திலகோ கண்டபார்ஸ்வே நிவேஶித: ॥ 21

த்வயா ப்ரனஷ்டே திலகே தம் கில ஸ்மர்த்துமர்ஹஸி ।
ஏஷ நிர்யாதித: ஸ்ரீமான்மயா தே வாரிஸம்பவ: ॥ 22

ஏதம் த்ருஷ்ட்வா ப்ரமோதிஷ்யே வ்யஸனே த்வாமிவானக ।
ஜீவிதம் தாரயிஷ்யாமி மாஸம் தஶரதாத்மஜ ॥
ஊர்த்வம் மாஸான்ந ஜீவேயம் ரக்ஷஸாம் வஶமாகதா ॥ 23

யைக் குறித்து என்ன நடந்ததோ அம்மாதிரியான விஷயத்தைக் குறிக்கும் அடையாளமான வார்த்தையை தங்களிடத்தில் சொல்லும்படித் தெரிவித்திருக்கிறாள். ஏ வாயுஸுத, இங்கு ராக்ஷஸிகளின் அதட்டுதல் முதலிய எல்லாவற்றையும் எப்படி நேரில் பார்த்தாயோ அதை அப்படியே மனுஷ்யஶ்ரேஷ்டனை ஸ்ரீராமரிடத்தில் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று ஜானகியானவள் என்னைப் பார்த்துச்சொன்னாள். ஸுக்ரீவன் ஸமீபத்திலிருந்து கேட்டுகொண்டிருக்கும்பொழுது இம்மாதிரி மேலே சொல்லும் வார்த்தைகளை சொல்லுகின்ற நீர், மிகுந்த பிரயாசைப்பட்டு ரக்ஷித்து வைத்திருந்த இந்த சூடாமணியை ஸ்ரீராமரிடத்தில் கொடுக்கவேண்டும். மங்களகரமான இந்த சூடாமணியானது என்னால் நன்கு காப்பாற்றப்பட்டது. தங்களால் முதலில் என் நெற்றியிலிருந்த திலகத்தையழித்து நற்செங்கற்பொடியால் திலகமானது கன்னத்தில் இடப்பட்டது. அதை நினைப்பீராக. இந்த மங்களகரமான ஸமுத்ரத்தில் உண்டான சூடாமணி

इति मामब्रवीत्सीता कृशाङ्गी धर्मचारिणी ।
रावणान्तःपुरे रुद्धा मृगीवोत्फुल्ललोचना ॥ २४

एतदेव मयाख्यातं सर्वं राघव यद्यथा ।
सर्वथा सागरजले संतारः प्रविधीयताम् ॥ २५

तौ जाताश्वासौ राजपुत्रौ विदित्वा तच्चाभिज्ञानं राघवाय प्रदाय ।
देव्या चाख्यातं सर्वमेवानुपूर्व्याद्वाचा संपूर्णं वायुपुत्रः शशंस ॥ २६

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
पञ्चषष्टितमः सर्गः ॥ ६५ ॥

இதி மாமப்ரவீத்ஸீதா ச்ருமாங்கீ தர்மசாரிணீ ।
ராவணாந்த:புரே ருத்தா ம்ருகீவோத்புல்லலோசனு ॥ 24

ஏததேவ மயாக்யாதம் ஸர்வம் ராகவ யத்யதா ।
ஸர்வதா ஸாகரஜலே ஸம்தார: ப்ரவிதீயதாம் ॥ 25

தௌ ஜாதாஶ்வாஸௌ ராஜபுத்ரௌ விதித்வா
தச்சாபிக்ஞானம் ராகவாய ப்ரதாய ।
தேவ்யா சாக்யாதம் ஸர்வமேவானுபூர்வ்யாத்
வாசா ஸம்பூர்ணம் வாயுபுத்ர: மமம்ஸ ॥ 26

*இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீய ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே பஞ்சஷஷ்டிதம: ஸர்க: ॥*

யானது என்னுல் தங்களுக்கு அனுப்பப்பட்டுவிட்டது. ஓ குற்றமற்றவரே, துக்ககாலத்தில் இந்த சூடாமணியைப் பார்த்து தங்களைப் பார்த்ததுபோல் ஸந்தோஷமடைவேன். ஓ தசரத புத்ர, ஒரு மாதம் உயிரை தரிப்பேன். ராக்ஷஸர்களுக்கு வசமாகயிருக்கும் நான் ஒரு மாதத்திற்குமேல் ஜீவித்திருக்கமாட்டேன் என்று தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பவளும், இளைத்த அங்கங்களையுடையவளுமான ஸீதையானவள் என்னைப்பார்த்து சொன்னுள். பெண் மான் கண்போல் மலர்ந்த கண்களுள்ள ஸீதையானவள் ராவணனுடைய அந்த:புரத்தில் தடுக்கப்பட்டு வஸித்துவருகிருள். ஓ ராகவ, எது எப்படி நடந்ததோ அந்த எல்லாவற்றையும் நடந்தபடி சொல்லிவிட்டேன். எப்படியாவது ஸமுத்ர ஜலத்தில் அணை கட்டவேண்டும். இவ்வார்த்தைகளைக்கேட்டு ராஜபுத்ரர்களான அந்த ராமலக்ஷ்மணர்களை ஸமாதானம் அடைந்தவர்களாய் உணர்ந்து, அந்த அடையாளத்தையும் ஸ்ரீராமனிடத்தில்கொடுத்து, தேவிசொன்ன எல்லாவற்றையும் வரிசையாய் வாக்கினுல் வாயு புத்ரன் சொன்னுன். (17—26)

அறுபத்தைந்தாவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

षट्षष्टितमः सर्गः — அறுபத்தாறுவது ஸர்கம் ॥ ६६ ॥

"सीताभणितप्रश्नः"
ஸீதை சொல்லியதைக் கேட்பது.

एवमुक्तो हनुमता रामो दशरथात्मजः ।
तं मणिं हृदये कृत्वा प्ररुरोद सलक्ष्मणः ॥ १

तं तु दृष्ट्वा मणिश्रेष्ठं राघवः शोककर्शितः ।
नेत्राभ्यामश्रुपूर्णाभ्यां सुग्रीवमिदमब्रवीत् ॥ २

यथैव धेनुः स्रवति स्नेहाद्वत्सस्य वत्सला ।
तथा ममापि हृदयं मणिरत्नस्य दर्शनात् ॥ ३

ஏவமுக்தோ ஹனுமதா ராமோ தஶரதாத்மஜ: ।
தம் மணிம் ஹ்ருதயே க்ருத்வா ப்ரருரோத ஸலக்ஷ்மண: ॥ 1

தம் து த்ருஷ்ட்வா மணிஶ்ரேஷ்டம் ராகவ: ஶோககர்ஶித: ।
நேத்ராப்யாமஶ்ருபூர்ணாப்யாம் ஸுக்ரீவமிதமப்ரவீத் ॥ 2

யதைவ தேனு: ஸ்ரவதி ஸ்நேஹாத்வத்ஸஸ்ய வத்ஸலா ।
ததா மமாபி ஹ்ருதயம் மணிரத்னஸ்ய தர்ஶனாத் ॥ 3

ஹனுமாரால் இம்மாதிரி சொல்லப்பட்ட தசரதபுத்ரனை ஸ்ரீராமர் அந்த மணியை மார்பில் அணைத்துக்கொண்டு லக்ஷ்மணருடன் கதறினர். அந்த சிறந்த மணியைக்கண்டு சோகத்தால் கலங்கிய ஸ்ரீராகவர் கண்ணீர் நிரம்பிய கண்களுடன் ஸுக்ரீவனைப் பார்த்து இவ்விதம் சொன்னர். எப்படி கன்றினிடத்தில் ஆசை வைத்த பசுவானது ஸ்நேஹத்தினல் உருகுமோ, அம்மாதிரி என் ஹ்ருதயமும் சிறந்த மணியைப்பார்த்ததும் உருகுகிறது. என் மாமனரால் இந்த சிறந்த மணியானது கொடுக்கப்பட்டது. விவாஹ காலத்தில் மிகவும் அழகுடன் விளங்கும்படி தலையில் கட்டப்பட்டது. ஜலத்திலுண்டானதும், ஸாதுக்களால் பூஜிக்கப்பட்டதுமான இந்த மணியோவென்றால் யக்ஞத்தில் மிகுந்த ஸந்தோஷம் கொண்ட புத்திமானை இந்திரனல் கொடுக்கப்பட்டது. ஓ அழகு வாய்ந்த ஸுக்ரீவ, இந்த சிறந்த மணியைப்பார்த்து அப்பாவான

मणिरत्नमिदं दत्तं वैदेह्याः श्वशुरेण मे ।
वधूकाले यथा बद्धमधिकं मूर्ध्नि शोभते ॥ ४

अयं हि जलसंभूतो मणिः सज्जनपूजितः ।
यज्ञे परमतुष्टेन दत्तः शक्रेण धीमता ॥ ५

इमं दृष्ट्वा मणिश्रेष्ठं यथा तातस्य दर्शनम् ।
अद्यास्म्यवगतः सौम्य वैदेहस्य तथा विभोः ॥ ६

अयं हि शोभते तस्याः प्रियाया मूर्ध्नि मे मणिः ।
अस्याद्य दर्शनेनाहं प्राप्तां तामिव चिन्तये ॥ ७

किमाह सीता वैदेही ब्रूहि सौम्य पुनः पुनः ।
पिपासुमिव तोयेन सिञ्चन्ती वाक्यवारिणा ॥ ८

மணிரத்னமிதம் தத்தம் வைதேஹ்யா: ஶ்வஶுரேண மே ।
வதூகாலே யதா பத்தமதிகம் மூர்த்நி ஶோபதே ॥ 4

அயம் ஹி ஜலஸம்பூதோ மணி: ஸஜ்ஜனபூஜித: ।
யக்ஞே பரமதுஷ்டேன தத்த: ஶக்ரேண தீமதா ॥ 5

இமம் த்ருஷ்ட்வா மணிஶ்ரேஷ்டம் யதா தாதஸ்ய தர்ஶனம் ।
அத்யாஸ்ம்யவகத: ஸௌம்ய வைதேஹஸ்ய ததா விபோ: ॥ 6

அயம் ஹி ஶோபதே தஸ்யா: ப்ரியாயா மூர்த்னி மே மணி: ।
அஸ்யாத்ய தர்ஶனேனாஹம் ப்ராப்தாம் தாமிவ சிந்தயே ॥ 7

கிமாஹ ஸீதா வைதேஹீ ப்ரூஹி ஸௌம்ய புன: புன: ।
பிபாஸுமிவ தோயேன ஸிஞ்சந்தீ வாக்யவாரிணா ॥ 8

தசரதரை பார்த்ததுபோலும் பிரபுவான ஜனகரைக்கண்டது போலும் இப்பொழுது இருக்கிறேன். இந்த மணியானது பிரியையான அந்த ஸீதையின் தலையில் பிரகாசித்தது. இப்பொழுது இதைக் கண்டதால் ஸீதையை அடைந்ததுபோல் எண்ணுகிறேன். அழகுவாய்ந்த ஹனுமாரே, விதேஹகுலத்தில் பிறந்த ஸீதையானவள் தாகம் கொண்டவனை ஜலத்தினல்போல், வார்த்தைகளாகிற ஜலத்தால் நனைப்பவளாய் என்ன சொன்னளோ அதை திரும்பத் திரும்பச் சொல்லு. ஓ ஸுமித்ராபுத்ரனை லக்ஷ்மணா, இதற்கு மேல் அதிக துக்கம் என்ன இருக்கிறது. ஏனெனில் ஜலத்திலுண்டான இந்த மணியை வைதேஹியில்லாமல் பிரிந்து வந்ததாய் பார்க்கிறேனே. (1—9)

வைதேஹியானவள் ஒருமாதம் உயிரைத்தரித்திருப்பாளானல் அவள் என்னைக்காட்டிலும் நீண்டகாலம் ஜீவித்திருப்பவளாக

इतस्तु किं दुःखतरं यदिमं वारिसंभवम्।
मणिं पश्यामि सौमित्रे वैदेहीमागतं विना ॥ ९

चिरं जीवति वैदेही यदि मासं धरिष्यति।
न जीवेयं क्षणमपि विना तामसितेक्षणाम् ॥ १०

नय मामपि तं देशं यत्र दृष्टा मम प्रिया।
न तिष्ठेयं क्षणमपि प्रवृत्तिमुपलभ्य च ॥ ११

कथं सा मम सुश्रोणी भीरुभीरुः सती सदा।
भयावहानां घोराणां मध्ये तिष्ठति रक्षसाम् ॥ १२

शारदस्तिमिरोन्मुक्तो नूनं चन्द्र इवाम्बुदैः।
आवृतं वदनं तस्या न विराजति राक्षसैः ॥ १३

किमाह सीता हनुमंस्तत्त्वतः कथयाद्य मे।
एतेन खलु जीविष्ये भेषजेनातुरो यथा ॥ १४

இதஸ்து கிம் து:கதரம் யதிமம் வாரிஸம்பவம் ।
மணிம் பஶ்யாமி ஸௌமித்ரே வைதேஹீமாகதம் விநா ॥ 9

சிரம் ஜீவதி வைதேஹீ யதி மாஸம் தரிஷ்யதி ।
ந ஜீவேயம் க்ஷணமபி விநா தாமஸிதேக்ஷணாம் ॥ 10

நய மாமபி தம் தேஶம் யத்ர த்ருஷ்டா மம ப்ரியா ।
ந திஷ்டேயம் க்ஷணமபி ப்ரவ்ருத்திமுபலப்ய ச ॥ 11

கதம் ஸா மம ஸுஶ்ரோணீ பீருபீரு: ஸதீ ஸதா ।
பயாவஹாநாம் கோராணாம் மத்யே திஷ்டதி ரக்ஷஸாம் ॥ 12

ஶாரதஸ்திமிரோன்முக்தோ நூனம் சந்த்ர இவாம்புதை: ।
ஆவ்ருதம் வதனம் தஸ்யா ந விராஜதி ராக்ஷஸை: ॥ 13

கிமாஹ ஸீதா ஹநுமன் தத்வத: கதயாத்ய மே ।
ஏதேந கலு ஜீவிஷ்யே பேஷஜேநாதுரோ யதா ॥ 14

ஆவாள். கறுத்த கண்விழிகளுடன்கூடிய அந்த ஸீதையில்லாமல் ஒருக்ஷணம்கூட நான் ஜீவித்திருக்கமாட்டேன். எந்த இடத்தில் என் பிரியையானவள் காணப்பட்டாளோ அந்த இடத்திற்கு என்னை அழைத்துச்செல். அவளிருப்பிடம் தெரிந்த பிறகு ஒரு க்ஷணம்கூட இங்கிருக்கமாட்டேன். அழகிய இடையுள்ள பதிவ்ரதையான எனது ஸீதையானவள் கடூரமானவர்களும் எப்பொழுதும் பயத்தைசெய்பவர்களுமான ராக்ஷஸர்களின் நடுவில் நடுநடுங்கினவளாய் எப்படியிருப்பாள். இருட்டினால் விடப்பட்ட சரத்காலத்து சந்திரன் மேகங்களால்போல், அந்த ஸீதையின் முகமானது ராக்ஷஸர்களால் சூழப்பட்டு பிரகாசிக்காது. ஹே ஹநுமன், ஸீதையானவள் என்ன சொன்னாளோ அதை இப்பொழுது

मधुरा मधुरालापा किमाह मम भामिनी ।
मद्विहीना वरारोहा हनुमन्कथयस्व मे ॥
[दुःखाद्दुःखतरं प्राप्य कथं जीवति जानकी ॥] १५

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
षट्षष्टितमः सर्गः ॥ ६६ ॥

மதுரா மதுராலாபா கிமாஹ மம பாமினீ ।
மத்விஹீநா வராரோஹா ஹநுமன்கதயஸ்வ மே ।
து:காத்து:கதரம் ப்ராப்ய கதம் ஜீவதி ஜாநகீ ॥ 15

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீய ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே ஷட்ஷஷ்டிதம: ஸர்க: ॥

வாஸ்தவமாய் என்னிடம் சொல். இந்த வார்த்தையினலேயேவென்ருல் மருந்தினல் வியாதியுள்ளவன்போல் ஜீவித்திருப்பேன். ஹே ஹநுமாரே, ஸர்வாங்க ஸௌந்தரியும், இனிமையாக நடப்பவளும் தேன் பெருகும்படி பேசுகிறவளும், எனது பத்னியுமான ஸீதையானவள் என்னைவிட்டுப் பிரிந்து என்ன சொன்னள், நீ எனக்கு அதைச் சொல். (10—15)

அறுபத்து ஆருவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

सप्तषष्टितमः सर्गः — அறுபத்தேழாவது ஸர்கம் ॥ ६७ ॥

“सीतावचनानुवादः”

ஸீதையின் வசனத்தை அனுவாதம் செய்தல்.

एवमुक्तस्तु हनुमान्राघवेण महात्मना ।
सीताया भाषितं सर्वं न्यवेदयत राघवे ॥ १

इदमुक्तवती देवी जानकी पुरुषर्षभ ।
पूर्ववृत्तमभिज्ञानं चित्रकूटे यथातथम् ॥ २

सुखसुप्ता त्वया सार्धं जानकी पूर्वमुत्थिता ।
वायसः सहसोत्पत्य विरराद स्तनान्तरे ॥ ३

पर्यायेण च सुप्तस्त्वं देव्यङ्के भरताग्रज ।
पुनश्च किल पक्षी स देव्या जनयति व्यथाम् ॥ ४

ஏவமுக்தஸ்து ஹனுமான்ராகவேண மஹாத்மனா ।
ஸீதாயா பாஷிதம் ஸர்வம் ந்யவேதயத ராகவே ॥ 1

இதமுக்தவதீ தேவீ ஜானகீ புருஷர்ஷப ।
பூர்வவ்ருத்தமபிக்ஞானம் சித்ரகூடே யதாததம் ॥ 2

ஸுகஸுப்தா த்வயா ஸார்தம் ஜானகீ பூர்வமுத்திதா ।
வாயஸ: ஸஹஸோத்பத்ய விரராத ஸ்தனாந்தரே ॥ 3

பர்யாயேண ச ஸுப்தஸ்த்வம் தேவ்யங்கே பரதாக்ரஜ ।
புனஶ்ச கில பக்ஷீ ஸ தேவ்யா ஜனயதி வ்யதாம் ॥ 4

மஹாத்மாவான ராகவனால் இம்மாதிரி சொல்லப்பட்ட ஹனுமார் ஸீதையால் சொல்லப்பட்ட யாவற்றையும் ஸ்ரீராகவனிடத்தில் தெரிவித்தார். ஹே புருஷர்ஷப, சித்ரகூடத்தில் முன்பு நடந்ததை நடந்தபடி அடையாளமாக ஜானகியான தேவியானவள் இம்மாதிரி சொன்னாள். ஜானகியானவள் உம்முடன் சேர்ந்து ஸுகமாக தூங்கி முன்னதாக எழுந்திருந்தாள். காக்கையானது வேகமாக பாய்ந்து ஸ்தனங்களின் நடுவில் கொத்தியது. ஓ பரதனுடைய அண்ணாவே, தேவியின் மடியில் மாறி மாறி நீர் படுத்திருந்தீர். மறுபடியும் அந்த காக்கையோவென்றால் தேவிக்கு துன்பத்தை உண்டுபண்ணிற்று. திரும்பத்திரும்ப வந்து மிகவும் கொத்தியதல்லவா? அப்பொழுது அவளுடைய ரக்தத்தால் நன்கு நனைக்கப்பட்ட தாங்கள் பிறகு விழித்துக்கொள்ளும்படி செய்யப்பட்டீர். ஓ சத்ருவை தவிக்கும்படி செய்கிறவனே, அதே காக்கையினால் இடைவிடாது பீடிக்கப்பட்ட தேவியால் ஸுகமாக தூங்கின

पुनः पुनरुपागम्य विरराद् भृशं किल ।
ततस्त्वं बोधितस्तस्याः शोणितेन समुक्षितः ॥ ५

वायसेन च तेनैव सततं बाध्यमानया ।
बोधितः किल देव्या त्वं सुखसुप्तः परंतप ॥ ६

तां तु दृष्ट्वा महाबाहो दारितां च स्तनान्तरे ।
आशीविष इव क्रुद्धो निःश्वसन्नभ्यभाषथाः ॥ ७

नखाग्रैः केन ते भीरु दारितं तु स्तनान्तरम् ।
कः क्रीडति सरोषेण पञ्चवक्त्रेण भोगिना ॥ ८

निरीक्षमाणः सहसा वायसं समवैक्षथाः ।
नखैः सरुधिरैस्तीक्ष्णैस्तामेवाभिमुखं स्थितम् ॥ ९

सुतः किल स शक्रस्य वायसः पततां वरः
धरान्तरचरः शीघ्रं पवनस्य गतौ समः ॥ १०

புன: புனருபாகம்ய விரராத ப்ருஶம் கில ।
ததஸ்த்வம் போதிதஸ்தஸ்யா: ஶோணிதேன ஸமுக்ஷித: ॥ 5

வாயஸேன ச தேனைவ ஸததம் பாத்யமானயா ।
போதித: கில தேவ்யா த்வம் ஸுகஸுப்த: பரம்தப ॥ 6

தாம் து த்ருஷ்ட்வா மஹாபாஹோ தாரிதாம் ச ஸ்தனாந்தரே ।
ஆஶீவிஷ இவ க்ருத்தோ நி:ஶ்வஸன்னப்யபாஷதா: ॥ 7

நகாக்ரை: கேன தே பீரு தாரிதம் து ஸ்தனாந்தரம் ।
க: க்ரீடதி ஸரோஷேண பஞ்சவக்த்ரேண போகினா ॥ 8

நிரீக்ஷமாண: ஸஹஸா வாயஸம் ஸமவைக்ஷதா: ।
நகை: ஸருதிரைஸ்தீக்ஷ்ணைஸ்தாமேவாபிமுகம் ஸ்திதம் ॥ 9

ஸுத: கில ஸ ஶக்ரஸ்ய வாயஸ: பததாம் வர: ।
தராந்தரசர: ஶீக்ரம் பவனஸ்ய கதௌ ஸம: ॥ 10

நீர் எழுப்பப்பட்டீர். ஓ பெருத்த கைகளுள்ளவரே, ஸ்தனங்களின் நடுவில் காயமாக்கப்பட்ட அவளைப்பார்த்து ஸர்ப்பம்போல் கோபங்கொண்டு பெருமூச்சுவிட்டுச் சொன்னீர். ஓ பயந்தவளே, நகத்தின் நுனிகளால் உனது ஸ்தனங்களின் நடுபாகம் எவனால் காயமாக்கப்பட்டது. எவன் கோபங்கொண்ட ஐந்துதலை நாகத்துடன் விளையாடுகிறான். சுற்றிப்பார்த்த நீர் ரக்தங்களுடன் கூடியதுகளும், கூர்மையானதுகளுமான நகங்களோடு ஸீதைக்கு எதிரில் அமர்ந்திருந்த காக்கையைக் கண்டீர். பறந்துசெல்லும் திறமையுள்ள அந்த காக்கையானது இந்திரனுடைய புத்ரன். பறந்து செல்வதில் வாயுவுக்கொப்பானவன். சீக்ரமாக பூமியிலுள்ள ஓர் பள்ளத்தில் மறைந்தான். (1—10)

ततस्तस्मिन्महाबाहो कोपसंवर्तितेक्षणः ।
वायसे त्वं कृथाः क्रूरां मतिं मतिमतां वर ॥ ११

स दर्भं संस्तराद्गृह्य ब्रह्मास्त्रेण ह्ययोजयः ।
स दीप्त इव कालाग्निर्जज्वालाभिमुखः खगम् ॥ १२

क्षिप्तवांस्त्वं प्रदीप्तं हि दर्भं तं वायसं प्रति ।
ततस्तु वायसं दीप्तः स दर्भोऽनुजगाम ह ॥ १३

स पित्रा च परित्यक्तः सुरैश्च समहर्षिभिः ।
त्रीँल्लोकान्संपरिक्रम्य त्रातारं नाधिगच्छति ॥ १४

पुनरेवागतस्त्रस्तस्त्वत्सकाशमरिन्दम ।
स तं निपतितं भूमौ शरण्यः शरणागतम् ॥
वधार्हमपि काकुत्स्थ कृपया पर्यपालयः ॥ १५

ததஸ்தஸ்மின்மஹாபாஹோ கோபஸம்வர்த்திதேக்ஷண: ।
வாயஸே த்வம் க்ருதா: க்ரூராம் மதிம் மதிமதாம் வர ॥ 11

ஸ தர்பம் ஸம்ஸ்தராத்க்ருஹ்ய ப்ரம்ஹாஸ்த்ரேண ஹ்யயோஜய:
ஸ தீப்த இவ காலாக்னிர்ஜஜ்வாலாபிமுக: ககம் ॥ 12

க்ஷிப்தவாம்ஸ்த்வம் ப்ரதீப்தம் ஹி தர்பம் தம் வாயஸம் ப்ரதி ।
ததஸ்து வாயஸம் தீப்த: ஸ தர்போனுஜகாம ஹ ॥ 13

ஸ பித்ரா ச பரித்யக்த: ஸுரைஸ்ச ஸமஹர்ஷிபி: ।
த்ரீன்லோகான்ஸம்பரிக்ரம்ய த்ராதாரம் நாதிகச்சதி ॥ 14

புனரேவாகதஸ்த்ரஸ்தஸ்த்வத்ஸகாஶமரிந்தம ।
ஸ தம் நிபதிதம் பூமௌ ஶரண்ய: ஶரணாகதம் ॥
வதார்ஹமபி காகுத்ஸ்த க்ருபயா பர்யபாலய: ॥ 15

பெருத்த கைகளுள்ளவரே, புத்திமான்களுள் சிறந்தவரே, கோபத்தால் சுழண்ட கண்களுள்ள நீர் பிறகு அந்த காக்கையின் விஷயத்தில் குரூரமான எண்ணம் கொண்டீர். அந்த நீர் ஆஸனத்திலிருந்த ஓர் தர்பையை எடுத்து பிரம்மாஸ்திர மந்திரத்தை ஜபித்துவிட்டீர். அந்த தர்பமும் எரிந்துகொண்டு பிரளயகால அக்னிபோல் பக்ஷிக்கு எதிரில் ஜ்வலித்தது. மிகவும் எரிகின்ற தர்பத்தை அந்த காக்கையை நோக்கி விடுத்தீர். பிறகு எரிகின்ற அந்த தர்பமானது காக்கையை துரத்திக்கொண்டு அதை பின் பற்றியது. அந்த காக்கையானது தகப்பனை இந்திரனாலும், மஹரிஷிகளுடன்கூடிய தேவர்களாலும், கைவிடப்பட்டது. மூன்று லோகங்களிலும் அலைந்து திரிந்து ரக்ஷகனைக்காணவில்லை. ஓ சத்ருவையடக்குகிறவரே, அந்த காக்கையானது நடுங்கி மறுபடி தங்கள் ஸமீபமே வந்தது. பூமியைத் தொடுவதற்கு அருகனல்லாத தேவனை இந்திரனின் பிள்ளையாகயிருந்தும் பூமியில்வந்து விழுந்து

मोघमस्त्रं न शक्यं तु कर्तुमित्येव राघव।
भवांस्तस्याक्षि काकस्य हिनस्ति स्म स दक्षिणम्॥ १६

राम त्वां स नमस्कृत्य राज्ञे दशरथाय च।
विसृष्टस्तु तदा काकः प्रतिपेदे स्वमालयम्॥ १७

एवमस्त्रविदां श्रेष्ठः सत्त्ववाञ्छीलवानपि।
किमर्थमस्त्रं रक्षःसु न योजयति राघवः॥ १८

न नागा नापि गन्धर्वा नासुरा न मरुद्गणाः।
न च सर्वे रणे शक्ता रामं प्रति समासितुम्॥ १९

तस्य वीर्यवतः कश्चिद्यद्यस्ति मयि संभ्रमः।
क्षिप्रं सुनिशितैर्बाणैर्हन्यतां युधि रावणः॥ २०

மோகமஸ்த்ரம் ந ஶக்யம் து கர்த்துமித்யேவ ராகவ।
பவாம்ஸ்தஸ்யாக்ஷி காகஸ்ய ஹினஸ்தி ஸ்ம ஸ தக்ஷிணம்॥

ராம த்வாம் ஸ நமஸ்க்ருத்ய ராக்ஞே தஶரதாய ச।
விஸ்ருஷ்டஸ்து ததா காக: ப்ரதிபேதே ஸ்வமாலயம்॥ 17

ஏவமஸ்த்ரவிதாம் ஶ்ரேஷ்ட: ஸத்வவான்ஶீலவானபி।
கிமர்த்தமஸ்த்ரம் ரக்ஷ:ஸு ந யோஜயதி ராகவ:॥ 18

ந நாகா நாபி கந்தர்வா நாஸுரா ந மருத்கண:।
ந ச ஸர்வே ரணே ஶக்தா ராமம் ப்ரதி ஸமாஸிதும்॥ 19

தஸ்ய வீர்யவத: கஶ்சித்யத்யஸ்தி மயி ஸம்ப்ரம:।
க்ஷிப்ரம் ஸுநிஶிதைர்பாணைர்ஹன்யதாம் யுதி ராவண:॥ 20

சரணாகதிசெய்த அவனை சரண்யரான நீர் ஓ காகுத்ஸ்த, கொல்லத் தகுந்தவனையும், கருணையினால் நன்கு காத்தீர். ஓ ராகவ, பிரயோகித்த அஸ்திரமானது வீணாக முடியாது என்று நீர் அந்த காக்கையின் வலது கண்ணை ஹிம்ஸித்துவிட்டீர். ஹே ஸ்ரீராம, அந்த காக்கை தங்களையும், ராஜாவான தசரதனையும் நமஸ்கரித்து விட்டு அப்பொழுது விடுவிக்கப்பட்டு தன் வீட்டிற்குச்சென்றது. இம்மாதிரி அஸ்திரம் அறிந்தவர்களுள் சிறந்தவனும், பலவானும் நல்ல நடையுள்ளவருமான ஸ்ரீராகவர் ஏன் ராக்ஷஸர்களிடத்தில் மந்திரத்துடன்கூடிய பாணத்தை பிரயோகிக்கவில்லை. யுத்தத்தில் ஸ்ரீராமனுக்கு முன்பு நிற்பதற்கு நாகர்களும் தகுதியற்றவர்கள். கந்தர்வர்களும் தகுதியற்றவர்கள். அஸுரர்களும் தகுதியற்றவர்கள். மருத்துக்களின் கூட்டங்களும் தகுதியற்றவைகள். இவர்கள் எல்லோரும் ஒன்றுகூடி வந்தாலும் தகுதியற்றவர்களே. வீர்யவானான அந்த ஸ்ரீராகவருக்கு என்னிடத்தில் அன்பு இருக்குமேயாகில் மிகவும் கூர்மையான பாணங்களால் சீக்ரம் யுத்தத்தில் ராவணன் கொல்லப்படவேண்டும். அல்லது பரந்தபனான லக்ஷ

भ्रातुरादेशमाज्ञाय लक्ष्मणो वा परन्तपः ।
स किमर्थं नरवरो न मां रक्षति राघवः ॥ २१

शक्तौ तौ पुरुषव्याघ्रौ वाय्वग्निसमतेजसौ ।
सुराणामपि दुर्धर्षौ किमर्थं मामुपेक्षतः ॥ २२

ममैव दुष्कृतं किंचिन्महदस्ति न संशयः ।
समर्थौ सहितौ यन्मां नावेक्षेते परन्तपौ ॥ २३

वैदेह्या वचनं श्रुत्वा करुणं साश्रु भाषितम् ।
पुनरप्यहमार्यां तामिदं वचनमब्रवम् ॥ २४

त्वच्छोकविमुखो रामो देवि सत्येन ते शपे ।
रामे दुःखाभिभूते तु लक्ष्मणः परितप्यते ॥ २५

ப்ராதுராதேஶமாக்ஞாய லக்ஷ்மணோ வா பரந்தப: |
ஸ கிமர்த்தம் நரவரோ ந மாம் ரக்ஷதி ராகவ: || 21

ஶக்தௌ தௌ புருஷவ்யாக்ரௌ வாய்வக்னிஸமதேஜஸௌ |
ஸுராணாமபி துர்தர்ஷௌ கிமர்த்தம் மாமுபேக்ஷத: || 22

மமைவ துஷ்க்ருதம் கிம்சின்மஹதஸ்தி ந ஸம்ஶய: |
ஸமர்த்தௌ ஸஹிதௌ யன்மாம் நாவேக்ஷேதே பரந்தபௌ ||

வைதேஹ்யா வசனம் ஶ்ருத்வா கருணம் ஸாஶ்ருபாஷிதம் |
புனரப்யஹமார்யாம் தாமிதம் வசனமப்ரவம் || 24

த்வச்சோகவிமுகோ ராமோ தேவி ஸத்யேன தே ஶபே |
ராமே து:காபிபூதே து லக்ஷ்மண: பரிதப்யதே || 25

மணனுவது அண்ணவின் உத்திரவை பெற்றுக்கொண்டு ராவணனை வதம் செய்யட்டும். (11—21)

மனுஷ்யஶ்ரேஷ்டனை அந்த ஸ்ரீராகவர் எதற்காக என்னை காக்காமலிருக்கிருர். சக்திமான்களும், புருஷவீரர்களும் வாயு, அக்னி இவர்களுக்கொப்பான தேஜஸ்ஸுள்ளவர்களும், தேவர் களாலும் தகையமுடியாதவர்களுமான அந்த இருவர்களும் எதற் காக என்னை உபேக்ஷிக்கிருர்கள். சத்ருக்களை தபிக்கச்செய்கிறவர் களும், ஸமர்த்தர்களும் ஒத்துமையுள்ளவர்களுமான அவ்விருவர் களும் என்னை கவனியாமலிருப்பதற்கு காரணம் எனது மகத்தான பாபமேயாகும். இதில் கொஞ்சம்கூட ஸம்ஶயமே இல்லை. இரக் கத்தைக்கொடுக்கக்கூடியதும், கண் ஜலத்துடன் கூடியதுமான வைதேஹியின் சொல்லைக்கேட்டு மறுபடி நான் தாயான ஸீதை யைப் பார்த்து இம்மாதிரி சொன்னேன். ஓ தேவி, தங்கள் சோகத் தால் ஸ்ரீராமரானவர் வேறு கார்யத்தை கவனிப்பதில்லை. ஸத்ய மாக தங்களிடத்தில் ஆணையிடுகிறேன். ஸ்ரீராமர் துக்கத்தால் கலங்

कथंचिद्भवती दृष्टा न कालः परिशोचितुम् ।
इमं मुहूर्तं दुःखानामन्तं द्रक्ष्यसि भामिनि ॥ २६

तावुभौ नरशार्दूलौ राजपुत्रावनिन्दितौ ।
त्वद्दर्शनकृतोत्साहौ लङ्कां भस्मीकरिष्यतः ॥ २७

हत्वा च समरे रौद्रं रावणं सहबान्धवम् ।
राघवस्त्वां वरारोहे स्वां पुरीं नयते ध्रुवम् ॥ २८

यत्तु रामो विजानीयादभिज्ञानमनिन्दिते ।
प्रीतिसंजननं तस्य प्रदातुं त्वमिहार्हसि ॥ २९

साऽभिवीक्ष्य दिशः सर्वा वेण्युद्ग्रथनमुत्तमम् ।
मुक्त्वा वस्त्राद्ददौ मह्यं मणिमेतं महाबल ॥ ३०

கதம்சித்பவதீ த்ருஷ்டா ந கால: பரிஶோசிதும் ।
இமம் முஹூர்த்தம் து:காஞமந்தம் த்ரக்ஷ்யஸி பாமினி ॥ 26

தாவுபௌ நரஶார்தூலௌ ராஜபுத்ராவநிந்திதௌ ।
த்வத்தர்ஶனக்ருதோத்ஸாஹௌ லங்காம் பஸ்மீகரிஷ்யத: ॥ 27

ஹத்வா ச ஸமரே ரௌத்ரம் ராவணம் ஸஹபாந்தவம் ।
ராகவஸ்த்வாம் வராரோஹே ஸ்வாம் புரீம் நயதே த்ருவம் ॥ 28

யத்து ராமோ விஜானீயாதபிஜ்ஞானமநிந்திதே ।
ப்ரீதிஸம்ஜனனம் தஸ்ய ப்ரதாதும் த்வமிஹார்ஹஸி ॥ 29

ஸாऽபிவீக்ஷ்ய திஶ: ஸர்வா வேண்யுத்க்ரதனமுத்தமம் ।
முக்த்வா வஸ்த்ராத்ததௌ மஹ்யம் மணிமேதம் மஹாபல ॥ 30

கியதும், லக்ஷ்மணனும் பரிதவிக்கிருன். தெய்வாதீனமாய் தாங்கள் பார்க்கப்பட்டீர்கள். இனி சோகப்படும் காலமில்லை. ஓ அழகு வாய்ந்தவளே, இதே முஹூர்த்தத்தில் துக்கங்களின் முடிவை பார்க்கப்போகிறீர். மனுஷ்யஶ்ரேஷ்டர்களும், ராஜகுமாரர்களும் குற்றமற்றவர்களுமான அவ்விருவர்களும் தங்களைக்காணுவதில் மிகுந்த ஆவல்கொண்டு லங்கையை சாம்பலாக ஆக்கிவிடப்போகி ருர்கள். க்ரூரனை ராவணனை யுத்தத்தில் பந்துக்களுடன் அழித்து ஓ அழகு வாய்ந்தவளே, ஸ்ரீராகவர் தங்களைத் தனது பட்டணத் திற்கு நிஶ்சயம் அழைத்துச்செல்லப்போகிருர். ஓ குற்றமற்றவளே, ஸ்ரீ ராமர் எதை அடையாளமாக அறிவாரோ, அவருக்கு பிரியத்தை எது உண்டுபண்ணுமோ, அந்த அடையாளத்தை கொடுப்பீராக. அவள் பத்துதிக்கையும் பார்த்து பின்னலில் தரிக் கக்கூடிய சிறந்த இந்த மணியை வஸ்திரத்தின் தலைப்பிலிருந்து அவிழ்த்து ஓ மஹாபல, என்னிடம் கொடுத்தாள். ஏ ரகுநாதரே, திவ்யமான மணியை தங்களுக்காக பெற்றுக்கொண்டு அந்த தாயை சிரஸினல் நமஸ்கரித்து நான் திரும்பி வருவதற்கு முற்பட்டேன்.

प्रतिगृह्य मणिं दिव्यं तव हेतो रघूद्वह।
शिरसा तां प्रणम्यार्यामहमागमने त्वरे॥ ३१

गमने च कृतोत्साहमवेक्ष्य वरवर्णिनी।
विवर्धमानं च हि मामुवाच जनकात्मजा॥ ३२

अश्रुपूर्णमुखी दीना बाष्पसंदिग्धभाषिणी।
ममोत्पतनसंभ्रान्ता शोकवेगसमाहता॥ ३३

[मामुवाच ततः सीता सभाग्योऽसि महाकपे।
यद्द्रक्ष्यसि महाबाहुं रामं कमललोचनम्॥ ३४

लक्ष्मणं च महाबाहुं देवरं मे यशस्विनम्।
सीतयाऽप्येवमुक्तोऽहमब्रवं मैथिलीं प्रति॥ ३५

पृष्ठमारोह मे देवि क्षिप्रं जनकनन्दिनि।
यावत्ते दर्शयाम्यद्य ससुग्रीवं सलक्ष्मणम्॥ ३६

ப்ரதிக்ருஹ்ய மணிம் திவ்யம் தவ ஹேதோ ரகூத்வஹ।
ஶிரஸா தாம் ப்ரணம்யார்யாமஹமாகமனே த்வரே॥ **31**

கமனே ச க்ருதோத்ஸாஹமவேக்ஷ்ய வரவர்ணினீ।
விவர்தமானம் ச ஹி மாமுவாச ஜனகாத்மஜா॥ **32**

அஶ்ருபூர்ணமுகீ தீனா பாஷ்பஸம்திக்தபாஷிணீ।
மமோத்பதனஸம்ப்ராந்தா ஶோகவேகஸமாஹதா॥ **33**

[மாமுவாச தத: ஸீதா ஸபாக்யோऽஸி மஹாகபே।
யத்த்ரக்ஷ்யஸி மஹாபாஹும் ராமம் கமலலோசனம்॥ **34**

லக்ஷ்மணம் ச மஹாபாஹும் தேவரம் மே யஶஸ்வினம்।
ஸீதயாப்யேவமுக்தோऽஹமப்ரவம் மைதிலீம் ப்ரதி॥ **35**

ப்ருஷ்டமாரோஹ மே தேவி க்ஷிப்ரம் ஜனகநந்தினி।
யாவத்தே தர்ஶயாம்யத்ய ஸஸுக்ரீவம் ஸலக்ஷ்மணம்॥ **36**

சிறந்த வர்ணமுள்ள ஜனகபுத்ரியானவள் செல்வதில் உத்ஸாஹம் கொண்டு வளர்கின்ற என்னைப் பார்த்து கண்ஜலம் நிரம்பிய முகமுள்ளவளாகவும், களைத்தவளாகவும், கண்ணீரால் தழதழத்த பேச்சுள்ளவளாகவும், நான் புறப்பட்டு போவதால் மனம்பதறிய வளாகவும், சோகவேகத்தால் சங்கடப்படுகிறவளாகவுமிருந்து கொண்டு சொன்னாள். (22—33)

ஓ ஹனுமாரே, ஸிம்ஹம் போன்றவர்களான அந்த ராம லக்ஷ்மணர்களையும், மந்திரியுடன்கூடின ஸுக்ரீவனையும் மற்றும்

राघवं मे महाभागे भर्तारमसितेक्षणे ।
साऽब्रवीन्मां ततो देवी नैष धर्मो महाकपे ॥ ३७

यत्ते पृष्ठं सिषेवेऽहं स्ववशा हरिपुंगव ।
पुरा तु यदहं वीर स्पृष्टा गात्रेषु रक्षसा ॥ ३८

तत्राहं किंकरिष्यामि कालेनोपनिपीडिता ।
गच्छ त्वं कपिशार्दूल यत्र तौ नृपतेः सुतौ ॥
इत्येवं सा समाभाष्य भूयः संदेशमास्थिता ॥] ३९

हनुमन्सिंहसंकाशावुभौ तौ रामलक्ष्मणौ ।
सुग्रीवं च सहामात्यं सर्वान्ब्रूया ह्यनामयम् ॥ ४०

यथा च स महाबाहुर्मां तारयति राघवः ।
अस्माद्दुःखाम्बुसंरोधात्त्वं समाधातुमर्हसि ॥ ४१

इमं च तीव्रं मम शोकवेगं रक्षोभिरेभिः परिभर्त्सनं च ।
ब्रूयास्तु रामस्य गतः समीपं शिवश्च तेऽध्वाऽस्तु हरिप्रवीर ॥ ४२

ராகவம் மே மஹாபாகே பர்த்தாரமஸிதேக்ஷணே ।
ஸாऽப்ரவீன்மாம் ததோ தேவீ நைஷ தர்மோ மஹாகபே ॥ 37

யத்தே ப்ருஷ்டம் ஸிஷேவேऽஹம் ஸ்வவஶா ஹரிபுங்கவ ।
புரா து யதஹம் வீர ஸ்ப்ருஷ்டா காத்ரேஷு ரக்ஷஸா ॥ 38

தத்ராஹம் கிம்கரிஷ்யாமி காலேனோபநிபீடிதா ।
கச்ச த்வம் கபிஶார்தூல யத்ர தௌ ந்ருபதே: ஸுதௌ ॥
இத்யேவம் ஸா ஸமாபாஷ்ய பூய: ஸம்தேஶமாஸ்திதா ॥] 39

ஹனுமன்ஸிம்ஹஸம்காஶாவுபௌ தௌ ராமலக்ஷ்மணௌ ।
ஸுக்ரீவம்ச ஸஹாமாத்யம் ஸர்வான்ப்ரூயா ஹ்யநாமயம் । 40

யதா ச ஸ மஹாபாஹுர்மாம் தாரயதி ராகவ: ।
அஸ்மாத்து:காம்புஸம்ரோதாத்த்வம் ஸமாதாதுமர்ஹஸி ॥ 41

இமம் ச தீவ்ரம் மம ஶோகவேகம்
ரக்ஷோபிரேபி: பரிபர்த்ஸனம் ச ।
ப்ரூயாஸ்து ராமஸ்ய கத: ஸமீபம்
ஶிவஶ்ச தேऽத்வாऽஸ்து ஹரிப்ரவீர ॥ 42

எல்லோரையும் குறித்து ஆரோக்யத்தை கேட்டதாகச் சொல்ல வேண்டும். பெருத்த கைகளுள்ள அந்த ஸ்ரீராகவர் இந்த துக்க ஸமுத்ரத்திலிருந்து என்னை எப்படி கரையேற்றுவாரோ அம்மாதிரி நீ செய்யவேண்டும். தீவிரமான இந்த எனது சோகவேகத்தையும், இந்த ரக்ஷஸ்ஸுக்கள் அதட்டுவதையும், ஸ்ரீராமனுடைய ஸமீபம் சென்று சொல்லவேண்டும். ஓ வானரவீர, உனது வழி

एतत्तवार्या नृपराजसिंह सीता वचः प्राह विषादपूर्वम् ।
एतच्च बुद्ध्वा गदितं मया त्वं श्रद्धत्स्व सीतां कुशलां समग्राम् ॥ ४३

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे
सप्तषष्टितमः सर्गः ॥ ६७ ॥

ஏதத்தவார்யா ந்ருபராஜஸிம்ஹ
ஸீதா வச: ப்ராஹ விஷாதபூர்வம் ।
ஏதச்ச புத்வா கதிதம் மயா த்வம்
ம்ரத்தத்ஸ்வ ஸீதாம் குமலாம் ஸமக்ராம் ॥ 43

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீய ஆதிகாவ்யே
ஸுந்தரகாண்டே ஸப்தஷஷ்டிதம: ஸர்க: ॥

மங்களமாக ஆகட்டும். சக்ரவர்த்திகளுள் சிறந்தவரே, தாயான ஸீதையானவள் துக்கத்துடன் இம்மாதிரி தங்களுக்கு சொன்னாள். தாங்கள் நான் சொல்லிய இதை நன்கு உணர்ந்து ஸீதையானவள் க்ஷேமத்துடன் இருப்பதாகவும், பாதிவ்ரத்யத்துடன் இருப்பதாகவும் நம்பவேண்டும். (34—43)

அறுபத்தேழாவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

अष्टषष्टितमः सर्गः — அறுபத்தெட்டாவது ஸர்கம் ॥ ६८ ॥

"सीतासमाश्वासनकथनम्"

ஸீதையைத் தேற்றியதைச் சொல்லல்.

अथाहमुत्तरं देव्या पुनरुक्तः ससंभ्रमः ।
तव स्नेहान्नरव्याघ्र सौहार्दादनुमान्य वै ॥ १

एवं बहुविधं वाच्यो रामो दाशरथिस्त्वया ।
यथा मामाप्नुयाच्छीघ्रं हत्वा रावणमाहवे ॥ २

यदि वा मन्यसे वीर वसैकाहमरिन्दम ।
कस्मिंश्चित्संवृते देशे विश्रान्तः श्वो गमिष्यसि ॥ ३

मम चाप्यल्पभाग्यायाः सान्निध्यात्तव वीर्यवान् ।
अस्य शोकविपाकस्य मुहूर्तं स्याद्विमोक्षणम् ॥ ४

गते हि त्वयि विक्रान्ते पुनरागमनाय वै ।
प्राणानामपि संदेहो मम स्यान्नात्र संशयः ॥ ५

அதாஹமுத்தரம் தேவ்யா புனருக்த: ஸஸம்ப்ரம: ।
தவ ஸ்நேஹான்நரவ்யாக்ர ஸௌஹார்தாதனுமான்ய வை ॥ 1

ஏவம் பஹுவிதம் வாச்யோ ராமோ தாஶரதிஸ்த்வயா ।
யதா மாமாப்னுயாச்சீக்ரம் ஹத்வா ராவணமாஹவே ॥ 2

யதி வா மன்யஸே வீர வஸைகாஹமரிந்தம ।
கஸ்மிம்ச்சித்ஸம்வ்ருதே தேஶே விஶ்ராந்த: ஶ்வோ கமிஷ்யஸி ॥

மம சாப்யல்பபாக்யாயா: ஸாந்நித்யாத்தவ வீர்யவான் ।
அஸ்ய ஶோகவிபாகஸ்ய முஹூர்த்தம் ஸ்யாத்விமோக்ஷணம் ॥

கதே ஹி த்வயி விக்ராந்தே புனராகமனாய வை ।
ப்ராணானாமபி ஸந்தேஹோ மம ஸ்யாந்நாத்ர ஸம்ஶய: ॥ 5

ஓ நரவ்யாக்ர, தங்களுக்கு என்னிடத்திலிருக்கும் ஸ்நேஹத்தாலும் ஆப்தன் என்ற எண்ணத்தாலும், தேவியினால் கௌரவிக்கப்பட்டு புறப்படுவதற்கு வேகம்கொண்ட நான் மேலே சொல்லப்பட்ட விஷயத்தைப்பற்றி திரும்பவும் சொல்லப்பட்டேன். தசரத புத்ரனை ஸ்ரீராமர் எப்படி சீக்ரமாய் யுத்தத்தால் ராவணனை வதம்செய்து என்னை அடைவாரோ அம்மாதிரி உன்னால் பலவிதமாய் அவர் சொல்லப்படவேண்டும். ஓ சத்ருவையழிக்

तवादर्शनजः शोको भूयो मां परितापयेत् ।
दुःखाद्दुःखपराभूतां दुर्गतां दुःखभागिनीम् ॥ ६

अयं च वीर संदेहस्तिष्ठतीव ममाग्रतः ।
सुमहांस्त्वत्सहायेषु हर्यृक्षेषु हरीश्वर ॥ ७

कथं नु खलु दुष्पारं तरिष्यन्ति महोदधिम् ।
तानि हर्यृक्षसैन्यानि तौ वा नरवरात्मजौ ॥ ८

त्रयाणामेव भूतानां सागरस्यास्य लङ्घने ।
शक्तिः स्याद्वैनतेयस्य तव वा मारुतस्य वा ॥ ९

तदस्मिन्कार्यनिर्योगे वीरैवं दुरतिक्रमे ।
किं पश्यसि समाधानं ब्रूहि कार्यविदां वर ॥ १०

தவாதர்ஶனஜ: ஶோகோ பூயோ மாம் பரிதாபயேத் ।
து:காத்து:கபராபூதாம் துர்கதாம் து:கபாகினீம் ॥ 6

அயம் ச வீர ஸம்தேஹஸ்திஷ்டதீவ மமாக்ரத: ।
ஸுமஹாம்ஸ்த்வத்ஸஹாயேஷு ஹர்ய்ருக்ஷேஷு
ஹரீஶ்வர ॥ 7

கதம் நு கலு துஷ்பாரம் தரிஷ்யந்தி மஹோததிம் ।
தானி ஹர்ய்ருக்ஷஸைன்யானி தௌ வா நரவராத்மஜௌ ॥ 8

த்ரயாணாமேவ பூதானாம் ஸாகரஸ்யாஸ்ய லங்கனே ।
ஶக்தி: ஸ்யாத்வைனதேயஸ்ய தவ வா மாருதஸ்ய வா ॥ 9

ததஸ்மின்கார்யநிர்யோகே வீரைவம் துரதிக்ரமே ।
கிம் பஶ்யஸி ஸமாதானம் ப்ரூஹி கார்யவிதாம் வர ॥ 10

கும் வீர, நீ எண்ணினல் ஒருதினம் இங்குவஸி. எங்கேயாவது மறைந்த ஓர் இடத்தில் ஶ்ரமபரிகாரம் செய்துகொண்டு நாளைய தினம் செல்வாயாக. ஓ வீர்யம் படைத்தவனே, சிறிது பாக்யம் செய்த எனக்கும் உனது ஸாந்நித்யத்தினல் இந்த மிகுந்த சோகத்திற்கு ஒரு முஹூர்த்தமாவது விமோசனம் உண்டாகும். விக்ரம சாலியான நீ சென்றுவிட்டால் திரும்பி உன் வரவை எதிர்பார்க்கும் என்னுடைய உயிருக்கும் ஸந்தேஹம்தான். இதில் ஸம்சயமில்லை. உன்னைக்காணததால் ஏற்படும் சோகமானது, மேலுக்குமேல் துக்கம் வந்து பீடிக்கப்பட்டவளும், கெட்டநிலையிலிருப்பவளும் கேவலம் துக்கத்தையே அனுபவித்து வருபவளுமான என்னை ரொம்பவும் பரிதபிக்கச்செய்யும். ஓ ஹரீச்வரனை வீர, உன்னை ஸகாயமாகக்கொண்ட குரங்குகள், கரடிகள் இவைகள் விஷயத்தில் ஓர் பெரிய ஸந்தேஹம் எனக்கு எதிரில் நிற்பது போலிருக்கிறது. அந்தக் குரங்குகள், கரடிகள் உள்ள ஸைன்யங்களும் அவ்விரு ராஜபுத்ரர்களும் கரைகாணமுடியாத ஸமுத்ரத்தை

कामम्स्य त्वमेवैकः कार्यस्य परिसाधने ।
पर्याप्तः परवीरघ्न यशस्यस्ते बलोदयः ॥ ११

बलैः समग्रैर्यदि मां हत्वा रावणमाहवे ।
विजयी स्वां पुरीं रामो नयेत्तत्स्याद्यशस्करम् ॥ १२

यथाऽहं तस्य वीरस्य वनादुपधिना हृता ।
रक्षसा तद्भयादेव तथा नार्हति राघवः ॥ १३

बलैस्तु संकुलां कृत्वा लङ्कां परबलार्दनः ।
मां नयेद्यदि काकुत्स्थस्तत्तस्य सदृशं भवेत् ॥ १४

तद्यथा तस्य विक्रान्तमनुरूपं महात्मनः ।
भवत्याहवशूरस्य तथा त्वमुपपादय ॥ १५

காமமஸ்ய த்வமேவைக: கார்யஸ்ய பரிஸாதனே |
பர்யாப்த: பரவீரக்ன யமஸ்யஸ்தே பலோதய: || 11

பலை: ஸமக்ரைர்யதி மாம் ஹத்வா ராவணமாஹவே |
விஜயீ ஸ்வாம் புரீம் ராமோ நயேத்தத்ஸ்யாத்யமஸ்கரம் || 12

யதாऽஹம் தஸ்ய வீரஸ்ய வனாதுபதினா ஹ்ருதா |
ரக்ஷஸா தத்பயாதேவ ததா நார்ஹதி ராகவ: || 13

பலைஸ்து ஸம்குலாம் க்ருத்வா லங்காம் பரபலார்தன: |
மாம் நயேத்யதி காகுத்ஸ்தஸ்தத்தஸ்ய ஸத்ருமம் பவேத் || 14

தத்யதா தஸ்ய விக்ராந்தமனுரூபம் மஹாத்மன: |
பவத்யாஹவமூரஸ்ய ததா த்வமுபபாதய || 15

எப்படி தாண்டுவார்கள். இந்த ஸமுத்ரத்தை தாண்டுவதில் கருடன், நீ, வாயு ஆகிய மூன்று பூதங்களுக்கே சக்தி உண்டு. ஆகையால் இந்த கார்யத்தின் செய்கையானது இம்மாதிரி நிர்வஹிக்க முடியாமலிருக்கும்பொழுது கார்யத்தை அறிந்தவர்களுள் சிறந்தவனை ஓ வீர, என்ன உபாயத்தை காண்கிறாய். அதைச்சொல். இந்த கார்யத்தை முடிப்பதில் நீ ஒருவனே தகுதியுள்ளவன். ஓ சத்ருவீரர்களையழிப்பவனே, பலத்தால் உண்டாகும் கீர்த்தியானது நிஶ்சயம் உன்னுடையதாகவேயாகும். (1—11)

போதுமான ஸைன்யங்களுடன் ஸ்ரீ ராமர் யுத்தத்தில் ராவணனையழித்து ஜயத்தையடைந்தவராய் என்னை தன் பட்டணத்திற்கு அழைத்துப்போவாரேயானால் அதுதான் கீர்த்தியை கொடுக்கும். நான் காட்டிலிருந்து ராக்ஷஸனால் ஸ்ரீராமனிடத்திலிருக்கும் பயத்தினால் வஞ்சனையாக அபஹரிக்கப்பட்டேன். அது

तदर्थोपहितं वाक्यं प्रश्रितं हेतुसंहितम् ।
निशम्याहं ततः शेषं वाक्यमुत्तरमब्रवम् ॥ १६

देवि हर्यृक्षसैन्यानामीश्वरः प्लवतां वरः ।
सुग्रीवः सत्त्वसंपन्नस्तवार्थे कृतनिश्चयः ॥ १७

तस्य विक्रमसंपन्नाः सत्त्ववन्तो महाबलाः ।
मनःसंकल्पसंपाता निदेशे हरयः स्थिताः ॥ १८

येषां नोपरि नाधस्तान्न तिर्यक्सज्जते गतिः ।
न च कर्मसु सीदन्ति महत्स्वमिततेजसः ॥ १९

ததர்த்தோபஹிதம் வாக்யம் ப்ரச்ரிதம் ஹேதுஸம்ஹிதம் ।
நிசம்யாஹம் தத: சேஷம் வாக்யமுத்தரமப்ரவம் ॥ **16**

தேவி ஹர்ய்ருக்ஷஸைன்யாநாமீச்வர: ப்லவதாம் வர: ।
ஸுக்ரீவ: ஸத்வஸம்பன்னஸ்தவார்த்தே க்ருதநிச்சய: ॥ **17**

தஸ்ய விக்ரமஸம்பன்னா: ஸத்வவந்தோ மஹாபலா: ।
மன: ஸங்கல்பஸம்பாதா நிதேசே ஹரய: ஸ்திதா: ॥ **18**

யேஷாம் நோபரி நாதஸ்தான்ந திர்யக்ஸஜ்ஜதே கதி: ।
ந ச கர்மஸு ஸீதந்தி மஹத்ஸ்வமிததேஜஸ: ॥ **19**

போல் ஸ்ரீராகவனும் இப்படிச்செய்வது வீரனை ஸ்ரீராமனுக்கு ஏற்றதல்ல. சத்ரு ஸைன்யத்தையழிக்கும் காகுத்ஸ்தனைவர் ஸைன்யங்களால் லங்கையை சிதறடித்து என்னை அழைத்துச்செல்வதுதான் அவருக்கு பொருத்தமாக ஆகும். ஆகையால் யுத்த வீரனை அந்த மஹாத்மாவின் விக்ரமத்திற்கு ஒத்ததாய் எப்படியாகுமோ அந்த பிரகாரம் நீ செய்யவேண்டும். மிகுந்த பொருள் கொண்டதும் வணக்கத்துடன் கூடியதும் யுக்தி யுக்தமுமான அந்த வார்த்தையை நான் கேட்டு அதற்கு பிறகு மீதமாய் சொல்ல வேண்டியிருப்பதை பதிலாக சொன்னேன். ஓ தேவி, குரங்குகள், கரடிகள், இந்த ஸைன்யங்களுக்கு ஈஸ்வரனும்; வானரர்களுள் சிறந்தவனும், மிகுந்த பலம் கொண்டவனுமான ஸுக்ரீவன் தங்கள் கார்யத்தை நிறைவேற்றத் தீர்மானம் செய்துவிட்டான். விக்ரமம் நிறைந்தவர்களும், தைர்யமுள்ளவர்களும், மிகுந்த பலமுள்ளவர்களும், மனதின் எண்ணம்போல் பாயவல்லமையுள்ளவர்களுமான வானரர்கள் அந்த ஸுக்ரீவனுடைய உத்திரவிலிருக்கின்றனர். இவர்களுடைய செல்லுகைக்கு தடையானது மேலேயுமில்லை, கீழேயுமில்லை, குறுக்கிலுமில்லை. அளவற்ற தேஜஸுள்ள அவர்கள் பெருங்கார்யங்களில் தடைபடமாட்டார்கள். (12—19)

असकृत्तैर्महाभागैर्वानरैर्बलदर्पितैः ।
प्रदक्षिणीकृता भूमिर्वायुमार्गानुसारिभिः ॥ २०

मद्विशिष्टाश्च तुल्याश्च सन्ति तत्र वनौकसः ।
मत्तः प्रत्यवरः कश्चिन्नास्ति सुग्रीवसन्निधौ ॥ २१

अहं तावदिह प्राप्तः किं पुनस्ते महाबलाः ।
न हि प्रकृष्टाः प्रेष्यन्ते प्रेष्यन्ते हीतरे जनाः ॥ २२

तदलं परितापेन देवि मन्युर्व्यपैतु ते ।
एकोत्पातेन वै लङ्कामेष्यन्ति हरियूथपाः ॥ २३

मम पृष्ठगतौ तौ च चन्द्रसूर्याविवोदितौ ।
त्वत्सकाशं महाभागे नृसिंहावागमिष्यतः ॥ २४

அஸக்ருத்தைர்மஹாபாகைர்வானரைர்பலதர்ப்பிதை: ।
ப்ரதக்ஷிணீக்ருதா பூமிர்வாயுமார்கானுஸாரிபி: ॥ 20

மத்விஶிஷ்டாஶ்ச துல்யாஶ்ச ஸந்தி தத்ர வனௌகஸ: ।
மத்த: ப்ரத்யவர: கஶ்சின்நாஸ்தி ஸுக்ரீவஸன்னிதௌ ॥ 21

அஹம் தாவதிஹ ப்ராப்த: கிம் புனஸ்தே மஹாபலா: ।
ந ஹி ப்ரக்ருஷ்டா: ப்ரேஷ்யந்தே ப்ரேஷ்யந்தே ஹீதரே ஜனா: ॥ 22

ததலம் பரிதாபேன தேவி மன்யுர்வ்யபைது தே ।
ஏகோத்பாதேன வை லங்காமேஷ்யந்தி ஹரியூதபா: ॥ 23

மம ப்ருஷ்டகதௌ தௌ ச சந்த்ரஸூர்யாவிவோதிதௌ ।
த்வத்ஸகாஶம் மஹாபாகே ந்ருஸிம்ஹாவாகமிஷ்யத: ॥ 24

மஹாபாக்யசாலிகளும், மிகுந்த பலமுள்ளவர்களும், வாயு மார்கத்தில் செல்லுகின்றவர்களுமான, அந்த வானரர்களினல் பலமுறை பூமியானது பிரதக்ஷிணம் செய்யப்பட்டது. (20)

எனக்கு மேல்பட்டதுகளும், எனக்கு ஸமமானதுகளுமான குரங்குகள் அங்கு இருக்கின்றன. என்னைக்காட்டிலும், கீழ்ப்பட்டதான குரங்கானது ஒன்றுகூட ஸுக்ரீவன் முன்னிலையில் இல்லை. (21)

நானே இங்கு வந்துவிட்டேன். மஹாபலிஷ்டர்களான அந்த குரங்குகள் வருவதில் என்ன ஸந்தேகம். மிகச்சிறந்தவர்கள் தூதாக அனுப்பப்படமாட்டார்கள். பலக்குறைவு உள்ளவர்களே அனுப்பப்படுவார்கள். (22)

ஓ தேவி, ஆகையால் இனி பரிதாபப்படவேண்டாம். அந்த வானர ஸேனதிபதிகள் ஒரேபாய்ச்சலில் லங்கைக்கு வரப்போகிருர்கள். மனதிலுள்ள சோர்வை விட்டுவிடுங்கள். (23)

ஓ மஹாபாக்யசாலியான தேவி, உதயமான சந்திர ஸூர்யர்

अरिघ्नं सिंहसंकाशं क्षिप्रं द्रक्ष्यसि राघवम्।
लक्ष्मणं च धनुष्पाणिं लङ्काद्वारमुपस्थितम्॥ २५

नखदंष्ट्रायुधान्वीरान्सिंहशार्दूलविक्रमान्।
वानरान्वारणेन्द्राभान्क्षिप्रं द्रक्ष्यसि सङ्गतान्॥ २६

शैलाम्बुदनिकाशानां लङ्कामलयसानुषु।
नर्दतां कपिमुख्यानामचिराच्छ्रोष्यसि स्वनम्॥ २७

निवृत्तवनवासं च त्वया सार्धमरिन्दमम्।
अभिषिक्तमयोध्यायां क्षिप्रं द्रक्ष्यसि राघवम्॥ २८

அரிக்னம் ஸிம்ஹஸம்காஶம் க்ஷிப்ரம் த்ரக்ஷ்யஸி ராகவம் ।
லக்ஷ்மணம் ச தனுஷ்பாணிம் லங்காத்வாரமுபஸ்திதம் ॥ 25

நகதம்ஷ்ட்ராயுதான்வீரான்ஸிம்ஹஶார்தூலவிக்ரமான் ।
வானரான்வாரணேந்த்ராபான்க்ஷிப்ரம் த்ரக்ஷ்யஸி ஸங்கதான் ॥

ஶைலாம்புதநிகாஶானும் லங்காமலயஸானுஷு ।
நர்ததாம் கபிமுக்யானுமசிராச்ச்ரோஷ்யஸி ஸ்வனம் ॥ 27

நிவ்ருத்தவனவாஸம் ச த்வயா ஸார்தமரிந்தமம் ।
அபிஷிக்தமயோத்யாயாம் க்ஷிப்ரம் த்ரக்ஷ்யஸி ராகவம் ॥ 28

கள் போன்ற, புருஷோத்தமர்களான, அந்த ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்கள் எனது முதுகில் ஏறி தங்கள் ஸமீபம் வரப்போகிறார்கள். (24)

சத்ருவை அழிக்கின்றவரும், ஸிம்ஹம்போன்றவருமான, ஸ்ரீராகவனை சீக்ரம் பார்க்கப்போகிறீர்கள். வில்லைக் கையில்பிடித்த லக்ஷ்மணனையும் லங்கையின் வாசற்படியில் வந்தவராய் சீக்ரம் பார்க்கப்போகிறீர்கள். (25)

நகங்களையும், திக்திப்பற்களையும் ஆயுதங்களாகக்கொண்டவர்களும், வீரர்களும், ஸிம்ஹம், புலி, இவைகளின் பராக்ரமத்தை உடையவர்களும், சிறந்த யானைபோன்றவர்களும் ஒன்றுகூடியவர்களுமான வானரர்களை சீக்ரம் பார்க்கப்போகிறீர்கள். (26)

பர்வதங்கள், மேகங்கள் போன்றதுகளும், லங்கையிலுள்ள மலையடிவாரங்களில் ஶப்திக்கின்றதுகளுமான சிறந்த குரங்குகளின் குரலை சீக்ரத்தில் கேட்கப்போகிறீர்கள். (27)

வனவாஸத்தைப் பூர்த்தி செய்தவரும் தங்களுடன் சேர்ந்து வந்தவரும், சத்ரு ஜயத்துடன் கூடியவருமான, ஸ்ரீராகவனை அயோத்தியில் பட்டாபிஷேகம் செய்துகொண்டவராய் சீக்ரத்தில் பார்க்கப்போகிறீர்கள். (28)

ततो मया वाग्भिरदीनभाषिणा शिवाभिरिष्टाभिरभिप्रसादिता ।
जगाम शान्तिं मम मैथिलात्मजा तवापि शोकेन तदाऽभिपीडिता ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये चतुर्विंशत्सहस्रिकायां संहितायां श्रीमत्सुन्दरकाण्डे अष्टषष्टितमः सर्गः ॥ ६८ ॥

सुन्दरकाण्डम् संपूर्णम् ॥

ததோ மயா வாக்பிரதீனபாஷிணா
ஶிவாபிரிஷ்டாபிரபிப்ரஸாதிதா ।
ஜகாம ஶாந்திம் மம மைதிலாத்மஜா
தவாபி ஶோகேன ததாऽபிபீடிதா ॥ 29

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீய ஆதிகாவ்யே சதுர்விம்ஶத்ஸஹஸ்ரிகாயாம் ஸம்ஹிதாயாம் ஸ்ரீமத்ஸுந்தரகாண்டே அஷ்டஷஷ்டிதம: ஸர்க: ॥

ஓ ராகவ, தங்களுடைய நிலையைக்கேட்டு சோகத்தால் அம்மாதிரி பீடிக்கப்பட்ட ஜனக புத்ரியானவள் மங்களமாயும், அவளுக்கு பிடித்ததாயுமுள்ள கம்பீரமான எனது சொற்களினல் தேற்றப்பட்டு சாந்தியை அடைந்தாள். (29)

அறுபத்தெட்டாவது ஸர்கம் முற்றிற்று.

ஸுந்தரகாண்டம் முற்றிற்று.

॥ श्रीरामपट्टाभिषेकसर्गः ॥

ஸ்ரீராம பட்டாபிஷேக ஸர்கம்

शिरस्यञ्जलिमाधाय कैकेय्यानन्दवर्धनः ।
बभाषे भरतो ज्येष्ठं रामं सत्यपराक्रमम् ॥ १

पूजिता मामिका माता दत्तं राज्यमिदं मम ।
तद्ददामि पुनस्तुभ्यं यथा त्वमददा मम ॥ २

धुरमेकाकिना न्यस्तामृषभेण बलीयसा ।
किशोरीव गुरुं भारं न वोढुमहमुत्सहे ॥ ३

वारिवेगेन महता भिन्नः सेतुरिव क्षरन् ।
दुर्बन्धनमिदं मन्ये राज्यच्छिद्रमसंवृतम् ॥ ४

गतिं खर इवाश्वस्य हंसस्येव च वायसः ।
नान्वेतुमुत्सहे राम तव मार्गमरिन्दम ॥ ५

यथा चारोपितो वृक्षो जातश्चान्तर्निवेशने ।
महांश्च सुदुरारोहो महास्कन्धप्रशाखवान् ॥ ६

शीर्येत पुष्पितो भूत्वा न फलानि प्रदर्शयन् ।
तस्य नानुभवेदर्थं यस्य हेतोः स रोप्यते ॥ ७

ஶிரஸ்யஞ்ஜலிமாதாய கைகேய்யானந்தவர்தன: ।
பபாஷே பரதோ ஜ்யேஷ்டம் ராமம் ஸத்யபராக்ரமம் ॥ 1

பூஜிதா மாமிகா மாதா தத்தம் ராஜ்யமிதம் மம ।
தத்ததாமி புனஸ்துப்யம் யதா த்வமததா மம ॥ 2

துரமேகாகினா ந்யஸ்தாம்ருஷபேண பலீயஸா ।
கிஶோரீவ குரும் பாரம் ந வோடுமஹமுத்ஸஹே ॥ 3

வாரிவேகேன மஹதா பின்ன: ஸேதுரிவ க்ஷரன் ।
துர்பந்தனமிதம் மன்யே ராஜ்யச்சித்ரமஸம்வ்ருதம் ॥ 4

கதிம் கர இவாஶ்வஸ்ய ஹம்ஸஸ்யேவ ச வாயஸ: ।
நான்வேதுமுத்ஸஹே ராம தவ மார்கமரிந்தம ॥ 5

யதா சாரோபிதோ வ்ருக்ஷோ ஜாதஶ்சாந்தர்நிவேஶனே ।
மஹாம்ஶ்ச ஸுதுராரோஹோ மஹாஸ்கந்தப்ரஶாகவான் ॥ 6

ஶீர்யேத புஷ்பிதோ பூத்வா ந பலானி ப்ரதர்ஶயன் ।
தஸ்ய நானுபவேதர்த்தம் யஸ்ய ஹேதோ: ஸ ரோப்யதே ॥ 7

एषोपमा महाबाहो त्वदर्थं वेत्तुमर्हसि ।
यद्यस्मान्मनुजेन्द्र त्वं भक्तान्भृत्यान्न शाधि हि ॥ ८

जगदद्याभिषिक्तं त्वामनुपश्यतु सर्वतः ।
प्रतपन्तमिवादित्यं मध्याह्ने दीप्ततेजसम् ॥ ९

तूर्यसंघातनिर्घोषैः काञ्चीनूपुरनिस्वनैः ।
मधुरैर्गीतशब्दैश्च प्रतिबुध्यस्व राघव ॥ १०

यावदावर्तते चक्रं यावती च वसुन्धरा ।
तावत्त्वमिह सर्वस्य स्वामित्वमनुवर्तय ॥ ११

भरतस्य वचः श्रुत्वा रामः परपुरंजयः ।
तथेति प्रतिजग्राह निषसादासने शुभे ॥ १२

ततः शत्रुघ्नवचनान्निपुणाः श्मश्रुवर्धकाः ।
सुखहस्ताः सुशीघ्राश्च राघवं पर्युपासत ॥ १३

पूर्वं तु भरते स्नाते लक्ष्मणे च महाबले ।
सुग्रीवे वानरेन्द्रे च राक्षसेन्द्रे विभीषणे ॥ १४

विशोधितजटः स्नातश्चित्रमाल्यानुलेपनः ।
महार्हवसनो रामस्तस्थौ तत्र श्रिया ज्वलन् ॥ १५

ஏஷோபமா மஹாபாஹோ த்வதர்த்தம் வேத்துமர்ஹஸி |
யத்யஸ்மான்மனுஜேந்த்ர த்வம் பக்தான்ப்ருத்யான்ந ஶாதி ஹி ||

ஜகதத்யாபிஷிக்தம் த்வாமனுபஶ்யது ஸர்வத: |
ப்ரதபந்தமிவாதித்யம் மத்யான்ஹே தீப்ததேஜஸம் || 9

தூர்யஸம்காதநிர்கோஷை: காஞ்சீநூபுரநிஸ்வனை: |
மதுரைர்கீதஶப்தைஶ்ச ப்ரதிபுத்யஸ்வ ராகவ || 10

யாவதாவர்த்ததே சக்ரம் யாவதீ ச வஸுந்தரா |
தாவத்த்வமிஹ ஸர்வஸ்ய ஸ்வாமித்வமனுவர்த்தய || 11

பரதஸ்ய வச: ஶ்ருத்வா ராம: பரபுரம்ஜய: |
ததேதி ப்ரதிஜக்ராஹ நிஷஸாதாஸனே ஶுபே || 12

தத: ஶத்ருக்னவசனான்நிபுணா: ஶ்மஶ்ருவர்தகா: |
ஸுகஹஸ்தா: ஸுஶீக்ராஶ்ச ராகவம் பர்யுபாஸத || 13

பூர்வம் து பரதே ஸ்நாதே லக்ஷ்மணே ச மஹாபலே |
ஸுக்ரீவே வானரேந்த்ரே ச ராக்ஷஸேந்த்ரே விபீஷணே || 14

விஶோதிதஜட: ஸ்நாதஶ்சித்ரமால்யானுலேபன: |
மஹார்ஹவஸனோ ராமஸ்தஸ்தௌ தத்ர ஶ்ரியா ஜ்வலன் || 15

प्रतिकर्म च रामस्य कारयामास वीर्यवान् ।
लक्ष्मणस्य च लक्ष्मीवानिक्ष्वाकुकुलवर्धनः ॥ १६

प्रतिकर्म च सीतायाः सर्वा दशरथस्त्रियः ।
आत्मनैव तदा चक्रुर्मनस्विन्यो मनोहरम् ॥ १७

ततो वानरपत्नीनां सर्वासामेव शोभनम् ।
चकार यत्नात्कौसल्या प्रहृष्टा पुत्रलालसा ॥ १८

ततः शत्रुघ्नवचनात्सुमन्त्रो नाम सारथिः ।
योजयित्वाऽभिचक्राम रथं सर्वाङ्गशोभनम् ॥ १९

अर्कमण्डलसंकाशं दिव्यं दृष्ट्वा रथोत्तमम् ।
आरुरोह महाबाहू रामः सत्यपराक्रमः ॥ २०

सुग्रीवो हनुमांश्चैव महेन्द्रसदृशद्युती ।
स्नातौ दिव्यनिभैर्वस्त्रैर्जग्मतुः शुभकुण्डलौ ॥ २१

वराभरणसंपन्ना ययुस्ताः शुभकुण्डलाः ।
सुग्रीवपत्न्यः सीता च द्रष्टुं नगरमुत्सुकाः ॥ २२

अयोध्यायां तु सचिवा राज्ञो दशरथस्य ये ।
पुरोहितं पुरस्कृत्य मन्त्रयामासुरर्थवत् ॥ २३

ப்ரதிகா்ம ச ராமஸ்ய காரயாமாஸ வீர்யவான் ।
லக்ஷ்மணஸ்ய ச லக்ஷ்மீவானிக்ஷ்வாகுகுலவர்தன: ॥ 16

ப்ரதிகா்ம ச ஸீதாயா: ஸர்வா தஶரதஸ்த்ரிய: ।
ஆத்மனைவததா சக்ருர்மனஸ்வின்யோ மனோஹரம் ॥ 17

ததோ வானரபத்னீனாம் ஸர்வாஸாமேவ ஶோபனம் ।
சகார யத்னாத்கௌஸல்யா ப்ரஹ்ருஷ்டா புத்ரலாலஸா ॥ 18

தத: ஶத்ருக்னவசனாத்ஸுமந்த்ரோ நாம ஸாரதி: ।
யோஜயித்வாऽபிசக்ராம ரதம் ஸர்வாங்கஶோபனம் ॥ 19

அர்க்கமண்டலஸம்காஶம் திவ்யம் த்ருஷ்ட்வா ரதோத்தமம் ।
ஆருரோஹ மஹாபாஹூ ராம: ஸத்யபராக்ரம: ॥ 20

ஸுக்ரீவோ ஹனுமாம்ஶ்சைவ மஹேந்த்ரஸத்ருஶத்யுதீ ।
ஸ்னாதௌ திவ்யநிபைர்வஸ்த்ரைர்ஜக்மது: ஶுபகுண்டலௌ ॥

வராபரணஸம்பன்னா யயுஸ்தா: ஶுபகுண்டலா: ।
ஸுக்ரீவபத்ன்ய: ஸீதா ச த்ரஷ்டும் நகரமுத்ஸுகா: ॥ 22

அயோத்யாயாம் து ஸசிவா ராக்ஞோ தஶரதஸ்ய யே ।
புரோஹிதம் புரஸ்க்ருத்ய மந்த்ரயாமாஸுரர்த்தவத் ॥ 23

अशोको विजयश्चैव सुमन्त्रश्चैव सङ्गताः ।
मन्त्रयन्रामवृद्ध्यर्थमृद्ध्यर्थं नगरस्य च ॥ २४

सर्वमेवाभिषेकार्थं जयार्हस्य महात्मनः ।
कर्तुमर्हथ रामस्य यद्यन्मङ्गलपूर्वकम् ॥ २५

इति ते मन्त्रिणः सर्वे संदिश्य तु पुरोहितम् ।
नगरान्निर्ययुस्तूर्णं रामदर्शनबुद्धयः ॥ २६

हरियुक्तं सहस्राक्षो रथमिन्द्र इवानघः ।
प्रययौ रथमास्थाय रामो नगरमुत्तमम् ॥ २७

जग्राह भरतो रश्मीञ्शत्रुघ्नश्छत्रमाददे ।
लक्ष्मणो व्यजनं तस्य मूर्ध्नि संपर्यवीजयत् ॥ २८

श्वेतं च वालव्यजनं जग्राह पुरतः स्थितः ।
अपरं चन्द्रसंकाशं राक्षसेन्द्रो विभीषणः ॥ २९

ऋषिसङ्घैस्तदाऽऽकाशे देवैश्च समरुद्गणैः ।
स्तूयमानस्य रामस्य शुश्रुवे मधुरध्वनिः ॥ ३०

ततः शत्रुञ्जयं नाम कुञ्जरं पर्वतोपमम् ।
आरुरोह महातेजाः सुग्रीवः प्लवगर्षभः ॥ ३१

அஶோகோ விஜயஶ்சைவ ஸுமந்த்ரஶ்சைவ ஸங்கதா: ।
மந்த்ரயன்ராமவ்ருத்யர்த்தம்ருத்யர்த்தம் நகரஸ்ய ச ॥ 24

ஸர்வமேவாபிஷேகார்த்தம் ஜயார்ஹஸ்ய மஹாத்மன: ।
கர்த்துமர்ஹத ராமஸ்ய யத்யன்மங்களபூர்வகம் ॥ 25

இதி தே மந்த்ரிண: ஸர்வே ஸம்திஶ்ய து புரோஹிதம் ।
நகரான்நிர்யயுஸ்தூர்ணம் ராமதர்ஶனபுத்தய: ॥ 26

ஹரியுக்தம் ஸஹஸ்ராக்ஷோ ரதமிந்த்ர இவாநக: ।
ப்ரயயௌ ரதமாஸ்த்தாய ராமோ நகரமுத்தமம் ॥ 27

ஜக்ராஹ பரதோ ரஶ்மீன் ஶத்ருக்னஶ்ச்சத்ரமாததே ।
லக்ஷ்மணோ வ்யஜனம் தஸ்ய மூர்த்னி ஸம்பர்யவீஜயத் ॥ 28

ஶ்வேதம் ச வாலவ்யஜனம் ஜக்ராஹ புரத: ஸ்தித: ।
அபரம் சந்த்ரஸம்காஶம் ராக்ஷஸேந்த்ரோ விபீஷண: ॥ 29

ரிஷிஸம்கைஸ்ததாऽऽகாஶே தேவைஶ்ச ஸமருத்கணை: ।
ஸ்தூயமானஸ்ய ராமஸ்ய ஶுஶ்ருவே மதுரத்வனி: ॥ 30

தத: ஶத்ரும்ஜயம் நாம குஞ்ஜரம் பர்வதோபமம் ।
ஆருரோஹ மஹாதேஜா: ஸுக்ரீவ: ப்லவகர்ஷப: ॥ 31

नवनागसहस्राणि ययुरास्थाय वानराः ।
मानुषं विग्रहं कृत्वा सर्वाभरणभूषिताः ॥ ३२

शङ्खशब्दप्रणादैश्च दुन्दुभीनां च निस्वनैः ।
प्रययौ पुरुषव्याघ्रस्तां पुरीं हर्म्यमालिनीम् ॥ ३३

ददृशुस्ते समायान्तं राघवं सपुरःसरम् ।
विराजमानं वपुषा रथेनातिरथं तदा ॥ ३४

ते वर्धयित्वा काकुत्स्थं रामेण प्रतिनन्दिताः ।
अनुजग्मुर्महात्मानं भ्रातृभिः परिवारितम् ॥ ३५

अमात्यैर्ब्राह्मणैश्चैव तथा प्रकृतिभिर्वृतः ।
श्रिया विरुरुचे रामो नक्षत्रैरिव चन्द्रमाः ॥ ३६

स पुरोगामिभिस्तूर्यैस्तालस्वस्तिकपाणिभिः।
प्रव्याहरद्भिर्मुदितैर्मङ्गलानि ययौ वृतः ॥ ३७

अक्षतं जातरूपं च गावः कन्यास्तथा द्विजाः ।
नरा मोदकहस्ताश्च रामस्य पुरतो ययुः ॥ ३८

सख्यं च रामः सुग्रीवे प्रभावं चानिलात्मजे।
वानराणां च तत्कर्म राक्षसानां च तद्बलम् ॥ ३९

நவநாகஸஹஸ்ராணி யயுராஸ்தாய வானரா: ।
மானுஷம் விக்ரஹம் க்ருத்வா ஸர்வாபரணபூஷிதா: ॥ 32

ஶங்கஶப்தப்ரணாதைஶ்ச துந்துபீனாம் ச நிஸ்வனை: ।
ப்ரயயௌ புருஷவ்யாக்ரஸ்தாம் புரீம் ஹர்ம்யமாலினீம் ॥ 33

தத்ருஶுஸ்தே ஸமாயாந்தம் ராகவம் ஸபுர:ஸரம் ।
விராஜமானம் வபுஷா ரதேனாதிரதம் ததா ॥ 34

தே வர்தயித்வா காகுத்ஸ்தம் ராமேண ப்ரதிநந்திதா: ।
அனுஜக்முர்மஹாத்மானம் ப்ராத்ருபி: பரிவாரிதம் ॥ 35

அமாத்யைர்ப்ராஹ்மணைஶ்சைவ ததா ப்ரக்ருதிபிர்வ்ருத: ।
ஶ்ரியா விருருசே ராமோ நக்ஷத்ரைரிவ சந்த்ரமா: ॥ 36

ஸ புரோகாமிபிஸ்தூர்யைஸ்தாலஸ்வஸ்திகபாணிபி: ।
ப்ரவ்யாஹரத்பிர்முதிதைர்மங்களானி யயௌ வ்ருத: ॥ 37

அக்ஷதம் ஜாதரூபம் ச காவ: கன்யாஸ்ததா த்விஜா: ।
நரா மோதகஹஸ்தாஶ்ச ராமஸ்ய புரதோ யயு: ॥ 38

ஸக்யம் ச ராம: ஸுக்ரீவே ப்ரபாவம் சாநிலாத்மஜே ।
வானராணாம் ச தத்கர்ம ராக்ஷஸாணாம் ச தத்பலம் ॥ 39

विभीषणस्य संयोगमाचचक्षे च मन्त्रिणाम् ।
श्रुत्वा तु विस्मयं जग्मुरयोध्यापुरवासिनः ॥ ४०

द्युतिमानेतदाख्याय रामो वानरसंवृतः ।
हृष्टपुष्टजनाकीर्णामयोध्यां प्रविवेश ह ॥ ४१

ततो ह्यभ्युच्छ्रयन्पौराः पताकास्ते गृहे गृहे ।
ऐक्ष्वाकाध्युषितं रम्यमाससाद पितुर्गृहम् ॥ ४२

अथाब्रवीद्राजसुतो भरतं धर्मिणां वरम् ।
अर्थोपहितया वाचा मधुरं रघुनन्दनः ॥ ४३

पितुर्भवनमासाद्य प्रविश्य च महात्मनः ।
कौसल्यां च सुमित्रां च कैकेयीमभिवाद्य च ॥ ४४

यच्च मद्भवनं श्रेष्ठं साशोकवनिकं महत् ।
मुक्तावैडूर्यसंकीर्णं सुग्रीवाय निवेदय ॥ ४५

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा भरतः सत्यविक्रमः ।
पाणौ गृहीत्वा सुग्रीवं प्रविवेश तमालयम् ॥ ४६

ततस्तैलप्रदीपांश्च पर्यङ्कास्तरणानि च ।
गृहीत्वा विविशुः क्षिप्रं शत्रुघ्नेन प्रचोदिताः ॥ ४७

விபீஷணஸ்ய ஸம்யோகமாசசக்ஷே ச மந்த்ரிணாம் ।
ஶ்ருத்வா து விஸ்மயம் ஜக்முரயோத்யாபுரவாஸின: ॥ 40

த்யுதிமானேததாக்யாய ராமோ வானரஸம்வ்ருத: ।
ஹ்ருஷ்டபுஷ்டஜநாகீர்ணாமயோத்யாம் ப்ரவிவேஶ ஹ ॥ 41

ததோ ஹ்யப்யுச்ச்ரயன்பௌரா: பதாகாஸ்தே க்ருஹே க்ருஹே ।
ஐக்ஷ்வாகாத்யுஷிதம் ரம்யமாஸஸாத பிதுர்க்ருஹம் ॥ 42

அதாப்ரவீத்ராஜஸுதோ பரதம் தர்மிணாம் வரம் ।
அர்த்தோபஹிதயா வாசா மதுரம் ரகுநந்தன: ॥ 43

பிதுர்பவனமாஸாத்ய ப்ரவிஶ்ய ச மஹாத்மன: ।
கௌஸல்யாம் ச ஸுமித்ராம் ச கைகேயீமபிவாத்ய ச ॥ 44

யச்ச மத்பவனம் ஶ்ரேஷ்டம் ஸாஶோகவனிகம் மஹத் ।
முக்தாவைடூர்யஸம்கீர்ணம் ஸுக்ரீவாய நிவேதய ॥ 45

தஸ்ய தத்வசனம் ஶ்ருத்வா பரத: ஸத்யவிக்ரம: ।
பாணௌ க்ருஹீத்வா ஸுக்ரீவம் ப்ரவிவேஶ தமாலயம் ॥ 46

ததஸ்தைலப்ரதீபாம்ஶ்ச பர்யங்காஸ்தரணானி ச ।
க்ருஹீத்வா விவிஶு: க்ஷிப்ரம் ஶத்ருக்னேன ப்ரசோதிதா: ॥ 47

उवाच च महातेजाः सुग्रीवं राघवानुजः ।
अभिषेकाय रामस्य दूतानाज्ञापय प्रभो ॥ ४८

सौवर्णान्वानरेन्द्राणां चतुर्णां चतुरो घटान् ।
ददौ क्षिप्रं स सुग्रीवः सर्वरत्नविभूषितान् ॥ ४९

यथा प्रत्यूषसमये चतुर्णां सागराम्भसाम् ।
पूर्णैर्घटैः प्रतीक्षध्वं तथा कुरुत वानराः ॥ ५०

एवमुक्ता महात्मानो वानरा वारणोपमाः ।
उत्पेतुर्गगनं शीघ्रं गरुडा इव शीघ्रगाः ॥ ५१

जाम्बवांश्च हनूमांश्च वेगदर्शी च वानराः ।
ऋषभश्चैव कलशाञ्जलपूर्णानथानयन् ॥
नदीशतानां पञ्चानां जलं कुम्भेषु चाहरन् ॥ ५२

पूर्वात्समुद्रात्कलशं जलपूर्णमथानयत् ।
सुषेणः सत्वसंपन्नः सर्वरत्नविभूषितम् ॥ ५३

ऋषभो दक्षिणात्तूर्णं समुद्राज्जलमाहरत् ।
रक्तचन्दनशाखाभिः संवृतं काञ्चनं घटम् ॥ ५४

गवयः पश्चिमात्तोयमाजहार महार्णवात् ।
रत्नकुम्भेन महता शीतं मारुतविक्रमः ॥ ५५

உவாச ச மஹாதேஜா: ஸுக்ரீவம் ராகவானுஜ: ।
அபிஷேகாய ராமஸ்ய தூதாஞக்ஞாபய ப்ரபோ ॥ 48

ஸௌவர்ணன்வானரேந்த்ராணும் சதுர்ணும் சதுரோ கடான் ।
ததௌ க்ஷிப்ரம் ஸ ஸுக்ரீவ: ஸர்வரத்னவிபூஷிதான் ॥ 49

யதா ப்ரத்யூஷஸமயே சதுர்ணும் ஸாகராம்பஸாம் ।
பூர்ணைர்கடை: ப்ரதீக்ஷத்வம் ததா குருத வானரா: ॥ 50

ஏவமுக்தா மஹாத்மானே வானரா வாரணேபமா: ।
உத்பேதுர்ககனம் ஸீக்ரம் கருடா இவ ஸீக்ரகா: ॥ 51

ஜாம்பவாம்ஸ்ச ஹனுமாம்ஸ்ச வேகதர்ஸீ ச வானரா: ।
ரிஷபஸ்சைவ கலஸான்ஜலபூர்ணனதானயன் ॥
நதீஸதானும் பஞ்சானும் ஜலம் கும்பேஷு சாஹரன் ॥ 52

பூர்வாத்ஸமுத்ராத்கலஸம் ஜலபூர்ணமதானயத் ।
ஸுஷேண: ஸத்வஸம்பன்ன: ஸர்வரத்னவிபூஷிதம் ॥ 53

ரிஷபோ தக்ஷிணத்தூர்ணம் ஸமுத்ராஜ்ஜலமாஹரத் ।
ரக்தசந்தனஸாகாபி: ஸம்வ்ருதம் காஞ்சனம் கடம் ॥ 54

கவய: பஸ்சிமாத்தோயமாஜஹார மஹார்ணவாத் ।
ரத்னகும்பேன மஹதா ஸீதம் மாருதவிக்ரம: ॥ 55

उत्तराच्च जलं शीघ्रं गरुडानिलविक्रमः ।
आजहार स धर्मात्मा नलः सर्वगुणान्वितः ॥ ५६

ततस्तैर्वानरश्रेष्ठैरानीतं प्रेक्ष्य तज्जलम् ।
अभिषेकाय रामस्य शत्रुघ्नः सचिवैः सह ॥
पुरोहिताय श्रेष्ठाय सुहृद्भ्यश्च न्यवेदयत् ॥ ५७

॥ श्रीरामपट्टाभिषेकघट्टः ॥

ततः स प्रयतो वृद्धो वसिष्ठो ब्राह्मणैः सह ।
रामं रत्नमये पीठे सहसीतं न्यवेशयत् ॥ ५८

वसिष्ठो वामदेवश्च जावालिरथ काश्यपः ।
कात्यायनः सुयज्ञश्च गौतमो विजयस्तथा ॥ ५९

अभ्यषिञ्चन्नरव्याघ्रं प्रसन्नेन सुगन्धिना ।
सलिलेन सहस्राक्षं वसवो वासवं यथा ॥ ६०

ऋत्विग्भिर्ब्राह्मणैः पूर्वं कन्याभिर्मन्त्रिभिस्तथा ।
योधैश्चैवाभ्यषिञ्चंस्ते संप्रहृष्टाः सनैगमैः ॥ ६१

உத்தராச்ச ஜலம் ஶீக்ரம் கருடாநிலவிக்ரம: ।
ஆஜஹார ஸ தர்மாத்மா நல: ஸர்வகுணாந்வித: ॥ 56

ததஸ்தைர்வானரஶ்ரேஷ்டைரானீதம் ப்ரேக்ஷ்ய தஜ்ஜலம் ।
அபிஷேகாய ராமஸ்ய ஶத்ருக்ந: ஸசிவை: ஸஹ ॥
புரோஹிதாய ஶ்ரேஷ்டாய ஸுஹ்ருத்ப்யஶ்ச ந்யவேதயத் ॥ 57

ஶ்ரீராமபட்டாபிஷேகம்.

தத: ஸ ப்ரயதோ வ்ருத்தோ வஸிஷ்டோ ப்ராம்ஹணை: ஸஹ ।
ராமம் ரத்நமயே பீடே ஸஹஸீதம் ந்யவேஶயத் ॥ 58

வஸிஷ்டோ வாமதேவஶ்ச ஜாபாலிரத காஶ்யப: ।
காத்யாயன: ஸுயஜ்ஞஶ்ச கௌதமோ விஜயஸ்ததா ॥ 59

அப்யஷிஞ்சன்நரவ்யாக்ரம் ப்ரஸன்னேன ஸுகந்திநா ।
ஸலிலேன ஸஹஸ்ராக்ஷம் வஸவோ வாஸவம் யதா ॥ 60

ரித்விக்பிர்ப்ராம்ஹணை: பூர்வம் கன்யாபிர்மந்த்ரிபிஸ்ததா ।
யோதைஶ்சைவாப்யஷிஞ்சம்ஸ்தே ஸம்ப்ரஹ்ருஷ்டா:
ஸநைகமை: ॥ 61

सर्वौषधिरसैर्दिव्यैर्दैवतैर्नभसि स्थितैः ।
चतुर्भिर्लोकपालैश्च सर्वैर्देवैश्च संगतैः ॥ ६२

[ब्रह्मणा निर्मितं पूर्वं किरीटं रत्नशोभितम् ।
अभिषिक्तः पुरा येन मनुर्वैवस्वतः पुरा ॥ ६३

तस्यान्ववाये राजानः क्रमाद्येनाभिषेचिताः ।
सभायां हेमक्लृप्तायां शोभितायां महाजनैः ॥ ६४

रत्नैर्नानाविधैश्चैव चित्रितायां सुशोभनैः ।
नानारत्नमये पीठे कल्पयित्वा यथाविधि ॥ ६५

किरीटेन ततः पश्चाद्वसिष्ठेन महात्मना ।
ऋत्विग्भिर्भूषणैश्चैव समयोक्ष्यत राघवः ॥] ६६

छत्रं तु तस्य जग्राह शत्रुघ्नः पाण्डुरं शुभम् ।
श्वेतं च वालव्यजनं सुग्रीवो वानरेश्वरः ॥
अपरं चन्द्रसंकाशं राक्षसेन्द्रो विभीषणः ॥ ६७

मालां ज्वलन्तीं वपुषा काञ्चनीं शतपुष्कराम् ।
राघवाय ददौ वायुर्वासवेन प्रचोदितः ॥ ६८

सर्वरत्नसमायुक्तं मणिरत्नविभूषितम् ।
मुक्ताहारं नरेन्द्राय ददौ शक्रप्रचोदितः ॥ ६९

ஸர்வௌஷதிரஸைர்திவ்யைர்தைவதைர்நபஸி ஸ்திதை: ।
சதுர்பிர்லோகபாலைஶ்ச ஸர்வைர்தேவைஶ்ச ஸம்கதை: ॥ 62

[ப்ரம்ஹணா நிர்மிதம் பூர்வம் கிரீடம் ரத்னஶோபிதம் ।
அபிஷிக்த: புரா யேன மனுர்வைவஸ்வத: புரா ॥ 63

தஸ்யான்வவாயே ராஜான: க்ரமாத்யேனாபிஷேசிதா: ।
ஸபாயாம் ஹேமக்லுப்தாயாம் ஶோபிதாயாம் மஹாஜனை: ॥

ரத்னைர்நானாவிதைஶ்சைவ சித்ரிதாயாம் ஸுஶோபனை: ।
நானாரத்னமயே பீடே கல்பயித்வா யதாவிதி ॥ 65

கிரீடேன தத: பஶ்சாத்வஸிஷ்டேன மஹாத்மனா ।
ரித்விக்பிர்பூஷணைஶ்சைவ ஸமயோக்ஷ்யத ராகவ: ॥] 66

சத்ரம் து தஸ்ய ஜக்ராஹ ஶத்ருக்ன: பாண்டுரம் ஶுபம் ।
ஶ்வேதம் ச வாலவ்யஜனம் ஸுக்ரீவோ வானரேஶ்வர: ॥
அபரம் சந்த்ரஸம்காஶம் ராக்ஷஸேந்த்ரோ விபீஷண: ॥ 67

மாலாம் ஜ்வலந்தீம் வபுஷா காஞ்சனீம் ஶதபுஷ்கராம் ।
ராகவாய ததௌ வாயுர்வாஸவேன ப்ரசோதித: ॥ 68

ஸர்வரத்னஸமாயுக்தம் மணிரத்னவிபூஷிதம் ।
முக்தாஹாரம் நரேந்த்ராய ததௌ ஶக்ரப்ரசோதித: ॥ 69

प्रजगुर्देवगन्धर्वा ननृतुश्चाप्सरोगणाः ।
अभिषेके तदर्हस्य तदा रामस्य धीमतः ॥ ७०

भूमिः सस्यवती चैव फलवन्तश्च पादपाः ।
गन्धवन्ति च पुष्पाणि बभूवू राघवोत्सवे ॥ ७१

सहस्रशतमश्वानां धेनूनां च गवां तथा ।
ददौ शतं वृषान्पूर्वं द्विजेभ्यो मनुजर्षभः ॥ ७२

त्रिंशत्कोटीर्हिरण्यस्य ब्राह्मणेभ्यो ददौ पुनः ।
नानाभरणवस्त्राणि महार्हाणि च राघवः ॥ ७३

अर्करश्मिप्रतीकाशां काञ्चनीं मणिविग्रहाम् ।
सुग्रीवाय स्रजं दिव्यां प्रायच्छन्मनुजर्षभः ॥ ७४

वैडूर्यमणिचित्रे च वज्ररत्नविभूषिते ।
वालिपुत्राय धृतिमानङ्गदायाङ्गदे ददौ ॥ ७५

मणिप्रवरजुष्टं च मुक्ताहारमनुत्तमम् ।
सीतायै प्रददौ रामश्चन्द्ररश्मिसमप्रभम् ॥ ७६

अरजे वाससी दिव्ये शुभान्याभरणानि च ।
अवेक्षमाणा वैदेही प्रददौ वायुसूनवे ॥ ७७

ப்ரஜகுர்தேவகந்தர்வா நந்ருதுஶ்சாப்ஸரோகணா: ।
அபிஷேகே ததர்ஹஸ்ய ததா ராமஸ்ய தீமத: ॥ 70

பூமி: ஸஸ்யவதீசைவ பலவந்தஶ்ச பாதபா: ।
கந்தவந்தி ச புஷ்பாணி பபூவு: ராகவோத்ஸவே ॥ 71

ஸஹஸ்ரஶதமஶ்வாநாம் தேநூநாம் ச கவாம் ததா ।
ததௌ ஶதம் வ்ருஷான்பூர்வம் த்விஜேப்யோ மநுஜர்ஷப: ॥

த்ரிம்ஶத்கோடீர்ஹிரண்யஸ்ய ப்ராம்ஹணேப்யோ ததௌ புந:
நாநாபரணவஸ்த்ராணி மஹார்ஹாணி ச ராகவ: ॥ 73

அர்க்கரஶ்மிப்ரதீகாஶாம் காஞ்சநீம் மணிவிக்ரஹாம் ।
ஸுக்ரீவாய ஸ்ரஜம் திவ்யாம் ப்ராயச்சன்மநுஜர்ஷப: ॥ 74

வைடூர்யமணிசித்ரே ச வஜ்ரரத்நவிபூஷிதே ।
வாலிபுத்ராய த்ருதிமாநங்கதாயாங்கதே ததௌ ॥ 75

மணிப்ரவரஜுஷ்டம் ச முக்தாஹாரமநுத்தமம் ।
ஸீதாயை ப்ரததௌ ராமஶ்சந்த்ரரஶ்மிஸமப்ரபம் ॥ 76

அரஜே வாஸஸீ திவ்யே ஶுபாந்யாபரணாநி ச ।
அவேக்ஷமாணா வைதேஹீ ப்ரததௌ வாயுஸூநவே ॥ 77

अवमुच्यात्मनः कण्ठाद्धारं जनकनन्दिनी।
अवैक्षत हरीन्सर्वान्भर्तारं च मुहुर्मुहुः॥ ७८

तामिङ्गितज्ञः संप्रेक्ष्य बभाषे जनकात्मजाम्।
प्रदेहि सुभगे हारं यस्य तुष्टासि भामिनि॥
पौरुषं विक्रमो बुद्धिर्यस्मिन्नेतानि सर्वशः॥ ७९

ददौ सा वायुपुत्राय तं हारमसितेक्षणा।
हनुमांस्तेन हारेण शुशुभे वानरर्षभः॥
चन्द्रांशुचयगौरेण श्वेताभ्रेण यथाऽचलः॥ ८०

ततौ द्विविदमैन्दाभ्यां नीलाय च परन्तपः।
सर्वान्कामगुणान्वीक्ष्य प्रददौ वसुधाधिपः॥ ८१

सर्ववानरवृद्धाश्च ये चान्ये वानरेश्वराः।
वासोभिर्भूषणैश्चैव यथार्हं प्रतिपूजिताः॥ ८२

विभीषणोऽथ सुग्रीवो हनुमाञ्जाम्बवांस्तथा।
सर्ववानरमुख्याश्च रामेणाक्लिष्टकर्मणा॥ ८३

यथार्हं पूजिताः सर्वैः कामै रत्नैश्च पुष्कलैः।
प्रहृष्टमनसः सर्वे जग्मुरेव यथागतम्॥ ८४

அவமுச்யாத்மன: கண்டாத்ஹாரம் ஜனகநந்தினீ ।
அவைக்ஷத ஹரீன்ஸர்வான்பர்த்தாரம் ச முஹுர்முஹு: ॥ 78

தாமிங்கிதக்ஞ: ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய பபாஷே ஜனகாத்மஜாம் ।
ப்ரதேஹி ஸுபகே ஹாரம் யஸ்ய துஷ்டாஸி பாமினி ॥
பௌருஷம் விக்ரமோ புத்திர்யஸ்மின்னேதானி ஸர்வஶ: ॥ 79

ததௌ ஸா வாயுபுத்ராய தம் ஹாரமஸிதேக்ஷணா ।
ஹனுமாம்ஸ்தேனஹாரேண ஶுஶுபே வானரர்ஷப: ॥
சந்த்ராம்ஶுசயகௌரேண ஶ்வேதாப்ரேண யதாऽசல: ॥ 80

ததோ த்விவிதமைந்தாப்யாம் நீலாய ச பரந்தப: ।
ஸர்வான்காமகுணான்வீக்ஷ்ய ப்ரததௌ வஸுதாதிப: ॥ 81

ஸர்வவானரவ்ருத்தாஶ்ச யே சான்யே வானரேஶ்வரா: ।
வாஸோபிர்பூஷணைஶ்சைவ யதார்ஹம் ப்ரதிபூஜிதா: ॥ 82

விபீஷணோऽத ஸுக்ரீவோ ஹனுமான்ஜாம்பவாம்ஸ்ததா ।
ஸர்வவானரமுக்யாஶ்ச ராமேணாக்லிஷ்டகர்மணா ॥ 83

யதார்ஹம் பூஜிதா: ஸர்வை: காமை ரத்னைஶ்ச புஷ்கலை: ।
ப்ரஹ்ருஷ்டமனஸ: ஸர்வே ஜக்முரேவ யதாகதம் ॥ 84

नत्वा सर्वे महात्मानं ततस्ते प्लवगर्षभाः ।
विसृष्टाः पार्थिवेन्द्रेण किष्किन्धामभ्युपागमन् ॥ ८५

सुग्रीवो वानरश्रेष्ठो दृष्ट्वा रामाभिषेचनम् ।
[पूजितश्चैव रामेण किष्किन्धां प्राविशत्पुरीम्] ॥ ८६

रामेण सर्वकामैश्च यथार्हं प्रतिपूजितः ।
लब्ध्वा कुलधनं राजा लङ्कां प्रायाद्विभीषणः ॥ ८७

स राज्यमखिलं शासन्निहतारिर्महायशाः ।
राघवः परमोदारः शशास परया मुदा ॥
उवाच लक्ष्मणं रामो धर्मज्ञं धर्मवत्सलः ॥ ८८

आतिष्ठ धर्मज्ञ मया सहेमां गां पूर्वराजाध्युषितां बलेन ।
तुल्यं मया त्वं पितृभिर्धृता या तां यौवराज्ये धुरमुद्वहस्व ॥ ८९

सर्वात्मना पर्यनुनीयमानो यदा न सौमित्रिरुपैति योगम् ।
नियुज्यमानोऽपि च यौवराज्ये ततोऽभ्यषिञ्चद्भरतं महात्मा ॥ ९०

पौण्डरीकाश्वमेधाभ्यां वाजपेयेन चासकृत् ।
अन्यैश्च विविधैर्यज्ञैरयजत्पार्थिवर्षभः ॥ ९१

நத்வா ஸர்வே மஹாத்மானம் ததஸ்தே ப்லவகர்ஷபா: ।
விஸ்ருஷ்டா: பார்த்திவேந்த்ரேண கிஷ்கிந்தாமப்யுபாகமன் ॥

ஸுக்ரீவோ வானரஸ்ரேஷ்டோ த்ருஷ்ட்வா ராமாபிஷேசனம் ।
[பூஜிதஸ்சைவ ராமேண கிஷ்கிந்தாம் ப்ராவிஸத்புரீம் ॥] 86

ராமேண ஸர்வகாமைஸ்ச யதார்ஹம் ப்ரதிபூஜித: ।
லப்த்வா குலதனம் ராஜா லங்காம் ப்ராயாத்விபீஷண: ॥ 87

ஸ ராஜ்யமகிலம் ஸாஸன்நிஹதாரிர்மஹாயஸா: ।
ராகவ: பரமோதார: ஸஸாஸ பரயா முதா ॥
உவாச லக்ஷ்மணம் ராமோ தர்மக்ஞம் தர்மவத்ஸல: ॥ 88

ஆதிஷ்ட தர்மக்ஞ மயா ஸஹேமாம்
காம் பூர்வராஜாத்யுஷிதாம் பலேன ।
துல்யம் மயாத்வம் பித்ருபிர்த்ருதா யா
தாம் யௌவராஜ்யே துரமுத்வஹஸ்வ ॥ 89

ஸர்வாத்மனா பர்யனுநீயமானோ
யதா ந ஸௌமித்ரிருபைதியோகம் ।
நியுஜ்யமானோऽபி ச யௌவராஜ்யே
ததோऽப்யஷிஞ்சத்பரதம் மஹாத்மா ॥ 90

பௌண்டரீகாஸ்வமேதாப்யாம் வாஜபேயேன சாஸக்ருத் ।
அன்யைஸ்ச விவிதைர்யக்ஞைரயஜத்பார்த்திவர்ஷப: ॥ 91

राज्यं दश सहस्राणि प्राप्य वर्षाणि राघवः ।
शताश्वमेधानाजह्रे सदश्वान्भूरिदक्षिणान् ॥ ९२

आजानुलम्बबाहुः स महास्कन्धः प्रतापवान् ।
लक्ष्मणानुचरो रामः पृथिवीमन्वपालयत् ॥ ९३

राघवश्चापि धर्मात्मा प्राप्य राज्यमनुत्तमम् ।
ईजे बहुविधैर्यज्ञैः ससुहृज्ज्ञातिबान्धवः ॥ ९४

न पर्यदेवन्विधवा न च व्यालकृतं भयम् ।
न व्याधिजं भयं वापि रामे राज्यं प्रशासति ॥ ९५

निर्दस्युरभवल्लोको नानर्थः कंचिदस्पृशत् ।
न चस्म वृद्धा बालानां प्रेतकार्याणि कुर्वते ॥ ९६

सर्वं मुदितमेवासीत्सर्वो धर्मपरोऽभवत् ।
राममेवानुपश्यन्तो नाभ्यहिंसन्परस्परम् ॥ ९७

आसन्वर्षसहस्राणि तथा पुत्रसहस्रिणः ।
निरामया विशोकाश्च रामे राज्यं प्रशासति ॥ ९८

रामो रामो राम इति प्रजानामभवन्कथाः ।
रामभूतं जगदभूद्रामे राज्यं प्रशासति ॥ ९९

ராஜ்யம் தஶ ஸஹஸ்ராணி ப்ராப்ய வர்ஷாணி ராகவ: ।
ஶதாஶ்வமேதாஞ்ஜஹ்ரே ஸதஶ்வான்பூரிதக்ஷிணன் ॥ 92

ஆஜானுலம்பபாஹு: ஸ மஹாஸ்கந்த: ப்ரதாபவான் ।
லக்ஷ்மணானுசரோ ராம: ப்ருதிவீமன்வபாலயத் ॥ 93

ராகவஶ்சாபி தர்மாத்மா ப்ராப்ய ராஜ்யமனுத்தமம் ।
ஈஜே பஹுவிதைர்யக்ஞை: ஸஸுஹ்ருஜ்க்ஞாதிபாந்தவ: ॥

ந பர்யதேவன்விதவா ந ச வ்யாலக்ருதம் பயம் ।
ந வ்யாதிஜம் பயம் வாபி ராமே ராஜ்யம் ப்ரஶாஸதி ॥ 95

நிர்தஸ்யுரபவல்லோகோ நானர்த்த: கம்சிதஸ்ப்ருஶத் ।
ந சஸ்ம வ்ருத்தா பாலானும் ப்ரேதகார்யாணி குர்வதே ॥ 96

ஸர்வம் முதிதமேவாஸீத்ஸர்வோ தர்மபரோऽபவத் ।
ராமமேவானுபஶ்யந்தோ நாப்யஹிம்ஸன்பரஸ்பரம் ॥ 97

ஆஸன்வர்ஷஸஹஸ்ராணி ததா புத்ரஸஹஸ்ரிண: ।
நிராமயா விஶோகாஶ்ச ராமே ராஜ்யம் ப்ரஶாஸதி ॥ 98

ராமோ ராமோ ராம இதி ப்ரஜானுமபவன்கதா: ।
ராமபூதம் ஜகதபூத்ராமே ராஜ்யம் ப்ரஶாஸதி ॥ 99

नित्यपुष्पा नित्यफलास्तरवः स्कन्धविस्तृताः ।
काले वर्षी च पर्जन्यः सुखस्पर्शश्च मारुतः ॥ १००

ब्राह्मणाः क्षत्रिया वैश्याः शूद्रा लोभविवर्जिताः ।
स्वकर्मसु प्रवर्तन्ते तुष्टाः स्वैरेव कर्मभिः ॥ १०१

आसन्प्रजा धर्मरता रामे शासति नानृताः ।
सर्वे लक्षणसंपन्नाः सर्वे धर्मपरायणाः ॥ १०२

दश वर्षसहस्राणि दश वर्षशतानि च ।
भ्रातृभिः सहितः श्रीमान्रामो राज्यमकारयत् ॥ १०३

धन्यं यशस्यमायुष्यं राज्ञां च विजयावहम् ।
आदिकाव्यमिदं त्वार्षं पुरा वाल्मीकिना कृतम् ॥
यः पठेच्छृणुयाल्लोके नरः पापाद्विमुच्यते ॥ १०४

पुत्रकामस्तु पुत्रान्वै धनकामो धनानि च ।
लभते मनुजो लोके श्रुत्वा रामाभिषेचनम् ॥ १०५

महीं विजयते राजा रिपूंश्चाप्यधितिष्ठति ।
राघवेण यथा माता सुमित्रा लक्ष्मणेन च ॥ १०६

भरतेनेव कैकेयी जीवपुत्रास्तथा स्त्रियः ।
भविष्यन्ति सदानन्दाः पुत्रपौत्रसमन्विताः ॥ १०७

நித்யபுஷ்பா நித்யபலாஸ்தரவ: ஸ்கந்தவிஸ்த்ருதா: |
காலே வர்ஷீ ச பர்ஜன்ய: ஸுகஸ்பர்ஶஶ்ச மாருத: || 100

ப்ராம்ஹணா: க்ஷத்ரியா வைஶ்யா: ஶூத்ராலோபவிவர்ஜிதா: |
ஸ்வகர்மஸு ப்ரவர்த்தந்தே துஷ்டா: ஸ்வைரேவ கர்மபி: || 101

ஆஸன்ப்ரஜா தர்மரதா ராமே ஶாஸதி நாந்ருதா: |
ஸர்வே லக்ஷணஸம்பன்னா: ஸர்வே தர்மபராயணா: || 102

தஶ வர்ஷஸஹஸ்ராணி தஶ வர்ஷஶதானி ச |
ப்ராத்ருபி: ஸஹித: ஶ்ரீமான்ராமோ ராஜ்யமகாரயத் || 103

தன்யம் யஶஸ்யமாயுஷ்யம் ராக்ஞாம் ச விஜயாவஹம் |
ஆதிகாவ்யமிதம் த்வார்ஷம் புரா வால்மீகினா க்ருதம் ||
ய: படேச்ச்ருணுயால்லோகே நர: பாபாத்விமுச்யதே || 104

புத்ரகாமஸ்து புத்ரான்வை தனகாமோ தனானி ச |
லபதே மனுஜோ லோகே ஶ்ருத்வா ராமாபிஷேசனம் || 105

மஹீம் விஜயதே ராஜா ரிபூம்ஶ்சாப்யதிதிஷ்டதி |
ராகவேண யதா மாதா ஸுமித்ரா லக்ஷ்மணேன ச || 106

பரதேனேவ கைகேயீ ஜீவபுத்ராஸ்ததா ஸ்த்ரிய: |
பவிஷ்யந்தி ஸதானந்தா: புத்ரபௌத்ரஸமன்விதா: || 107

श्रुत्वा रामायणमिदं दीर्घमायुश्च विन्दति ।
रामस्य विजयं चैव सर्वमक्लिष्टकर्मणः ॥ १०८

शृणोति य इदं काव्यमार्षं वाल्मीकिना कृतम् ।
श्रद्दधानो जितक्रोधो दुर्गाण्यतितरत्यसौ ॥ १०९

समागमं प्रवासान्ते लभते चापि बान्धवैः ।
प्रार्थितांश्च वरान्सर्वान्प्राप्नुयादिह राघवात् ॥ ११०

श्रवणेन सुराः सर्वे प्रीयन्ते संप्रशृण्वताम् ।
विनायकाश्च शाम्यन्ति गृहे तिष्ठन्ति यस्य वै ॥ १११

विजयेत महीं राजा प्रवासी स्वस्तिमान्व्रजेत् ।
स्त्रियो रजस्वलाः श्रुत्वा पुत्रान्सूयुरनुत्तमान् ॥ ११२

पूजयंश्च पठंश्चेममितिहासं पुरातनम् ।
सर्वपापात्प्रमुच्येत दीर्घमायुरवाप्नुयात् ॥ ११३

प्रणम्य शिरसा नित्यं श्रोतव्यं क्षत्रियैर्द्विजात् ।
ऐश्वर्यं पुत्रलाभश्च भविष्यति न संशयः ॥ ११४

रामायणमिदं कृत्स्नं शृण्वतः पठतः सदा ।
प्रीयते सततं रामः स हि विष्णुः सनातनः ॥ ११५

ஶ்ருத்வா ராமாயணமிதம் தீர்கமாயுஶ்ச விந்ததி ।
ராமஸ்ய விஜயம் சைவ ஸர்வமக்லிஷ்ட கர்மண: ॥ 108

ஶ்ருணோதி ய இதம் காவ்யமார்ஷம் வால்மீகிநா க்ருதம் ।
ஶ்ரத்ததாநோ ஜிதக்ரோதோ துர்காண்யதிதரத்யஸௌ ॥ 109

ஸமாகமம் ப்ரவாஸாந்தே லபதே சாபி பாந்தவை: ।
ப்ரார்த்திதாம்ஶ்ச வராந்ஸர்வாந்ப்ராப்னுயாதிஹ ராகவாத் ॥

ஶ்ரவணேந ஸுரா: ஸர்வே ப்ரீயந்தே ஸம்ப்ரஶ்ருண்வதாம் ।
விநாயகாஶ்ச ஶாம்யந்தி க்ருஹே திஷ்டந்தி யஸ்யவை ॥ 111

விஜயேத மஹீம் ராஜா ப்ரவாஸீ ஸ்வஸ்திமான் வ்ரஜேத் ।
ஸ்த்ரியோ ரஜஸ்வலா: ஶ்ருத்வா புத்ரான் ஸூயுரனுத்தமான் ॥

பூஜயம்ஶ்ச படம்ஶ்சேமமிதிஹாஸம் புராதநம் ।
ஸர்வபாபாத்ப்ரமுச்யேத தீர்கமாயுரவாப்நுயாத் ॥ 113

ப்ரணம்ய ஶிரஸா நித்யம் ஶ்ரோதவ்யம் க்ஷத்ரியைர்த்விஜாத் ।
ஐஶ்வர்யம் புத்ரலாபஶ்ச பவிஷ்யதி ந ஸம்ஶய: ॥ 114

ராமாயணமிதம் க்ருத்ஸ்னம் ஶ்ருண்வத: படத: ஸதா ।
ப்ரீயதே ஸததம் ராம: ஸ ஹி விஷ்ணு: ஸநாதந: ॥ 115

आदिदेवो महाबाहुर्हरिर्नारायणः प्रभुः ।
[साक्षाद्रामो रघुश्रेष्टः शेषो लक्ष्मण उच्यते] ॥ ११६

कुटुम्बवृद्धिं धनधान्यवृद्धिं स्त्रियश्च मुख्याः सुखमुत्तमं च ।
श्रुत्वा शुभं काव्यमिदं महार्थं प्राप्नोति सर्वां भुवि चार्थसिद्धिम् ॥

आयुष्यमारोग्यकरं यशस्यं सौभ्रात्रकं बुद्धिकरं सुखं च ।
श्रोतव्यमेतन्नियमेन सद्भिराख्यानमोजस्करमृद्धिकामैः ॥ ११८

एवमेतत्पुरावृत्तमाख्यानं भद्रमस्तु वः ।
प्रव्याहरत विस्रब्धं बलं विष्णोः प्रवर्धताम् ॥ ११९

देवाश्च सर्वे तुष्यन्ति ग्रहणाच्छ्रवणात्तथा ।
रामायणस्य श्रवणात्तुष्यन्ति पितरस्तथा ॥ १२०

भक्त्या रामस्य ये चेमां संहितामृषिणाकृताम् ।
लेखयन्तीह च नरास्तेषां वासस्त्रिविष्टपे ॥ १२१

॥ इति श्रीमद्रामायणे श्रीरामपट्टाभिषेक सर्गः ॥

ஆதிதேவோ மஹாபாஹுர்ஹரிர்நாராயண: ப்ரபு: ।
[ஸாக்ஷாத்ராமோ ரகுஶ்ரேஷ்ட: ஶேஷோ லக்ஷ்மண
உச்யதே ॥] **116**

குடும்பவ்ருத்திம் தனதான்யவ்ருத்திம்
ஸ்த்ரியஶ்ச முக்யா: ஸுகமுத்தமம் ச ।
ஶ்ருத்வா ஶுபம் காவ்யமிதம் மஹார்த்தம்
ப்ராப்னோதி ஸர்வாம் புவி சார்த்தஸித்திம் ॥ **117**

ஆயுஷ்யமாரோக்யகரம் யஶஸ்யம்
ஸௌப்ராத்ருகம் புத்திகரம் ஸுகம் ச ।
ஶ்ரோதவ்யமேதன்நியமேன ஸத்பிராக்யாந
மோஜஸ்கரம்ருத்திகாமை: ॥ **118**

ஏவமேதத்புராவ்ருத்தமாக்யானம் பத்ரமஸ்து வ: ।
ப்ரவ்யாஹரத விஸ்ரப்தம் பலம் விஷ்ணோ: ப்ரவர்த்ததாம் ॥ **119**

தேவாஶ்ச ஸர்வே துஷ்யந்தி க்ரஹணாச்ச்ரவணாத்ததா ।
ராமாயணஸ்ய ஶ்ரவணாத்துஷ்யந்தி பிதரஸ்ததா ॥ **120**

பக்த்யா ராமஸ்ய யே சேமாம் ஸம்ஹிதாம்ருஷிணாக்ருதாம் ।
லேகயந்தீஹ ச நராஸ்தேஷாம் வாஸஸ்த்ரிவிஷ்டபே ॥ **121**

ஸ்ரீராமபட்டாபிஷேக ஸர்கம் முற்றிற்று.

பிழைத் திருத்தம்.

பக்கம்	ஶ்லோகத்தில் நாகராக்ஷர வரி	ஶ்லோகத்தில் தமிழக்ஷர வரி	பிழை	திருத்தம்
30	4	—	वाय	वायु
	—	4	வாய	வாயு
32	—	5	ஸம்காமம்	ஸம்காஸாம்
73	—	8	ப்ராஜ	ப்ரஜ
117	2	—	धैस्तारा	धौस्तारा
126	—	3	சிதரா	சித்ரா
129	—	10	பஞ்ஜ	பஞ்ச
139	—	2	சிந்தாம் பிரதி	சிந்தாம் ஸீதாம் பிரதி
157	தலைப்பு	—	हनुमान्निर्वेद	हनुमान्निर्वेद
229	1	—	रूपकता	रूपकर्ता
230	2	—	वही	वही
	—	2	வஹ்	பஹ்
241	—	4	ஶேள	ஸேள
273	—	1	வதந்தீனும்	வதந்தீனும்
303	7	—	पिशा	विशा
364	1	—	बृहस्त्रिभि	बृहत्त्रिभि
	—	1	ப்ருஹேஸ்திரி	ப்ருஹத்த்ரி
376	—	6	குரோரரா	குரோரார
406	2	—	त्वन्प्रयत्नो	त्वन्प्रयत्नो
439	—	2	சிராத்தர	சிராத்த்ர
512	—	1	ஸாமச்சாப	ஸாமஹச்சாப
517	—	14	மாஹக்	மஹாக்
521	8	—	राक्षो	रक्षो
543	—	7	துர்லபம	துர்லபம்
563	13	—	कचिन्म	क्वचिन्म
	—	13	கசின்	க்வசின்
638	—	8	பக்ஞ	பத்ஞ
689	12	—	मुदाऽविताः	मुदाऽन्विताः
710	—	6	மிம்ச்சி	மிம்ஶ்சி

